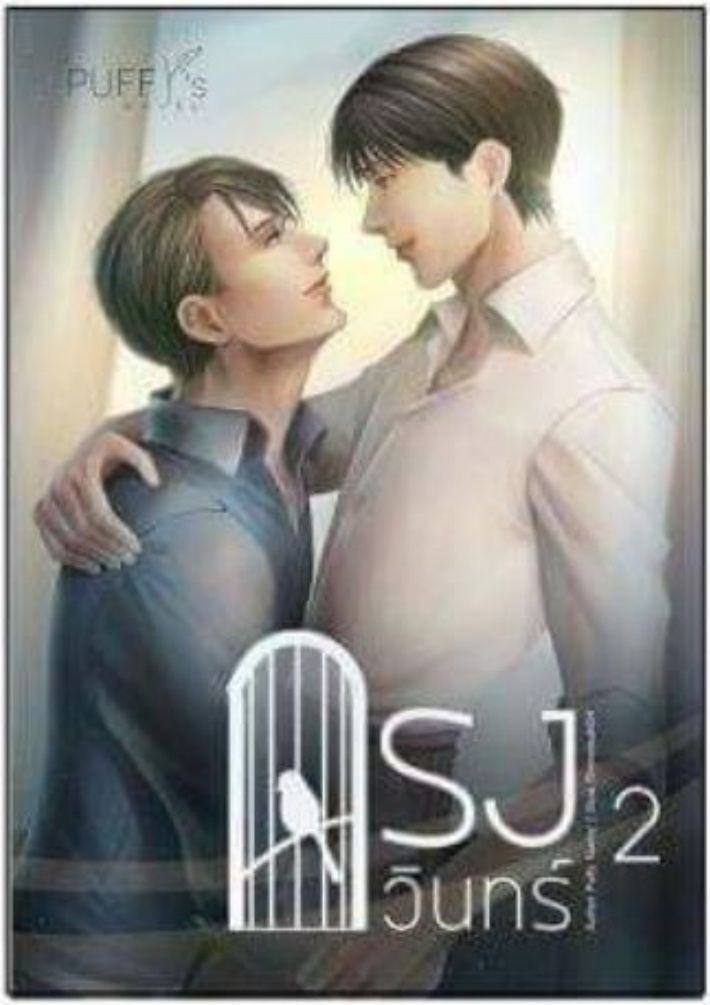
PUFF
SJ
วินทร์
2

PUFF
SJ
วินทร์
1

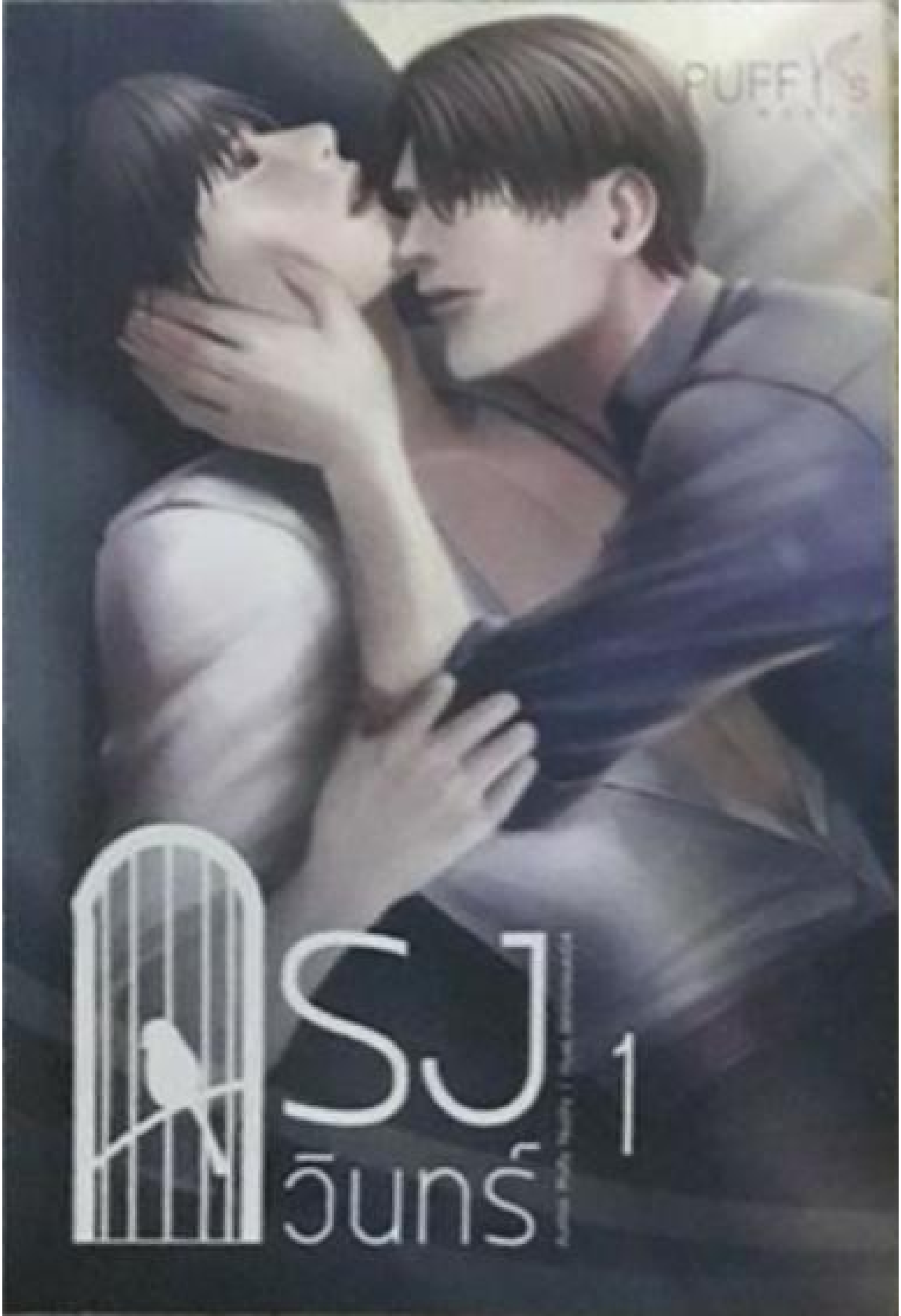
PUFF
SJ
อินทร์
1

PUFFY'S NOVEL

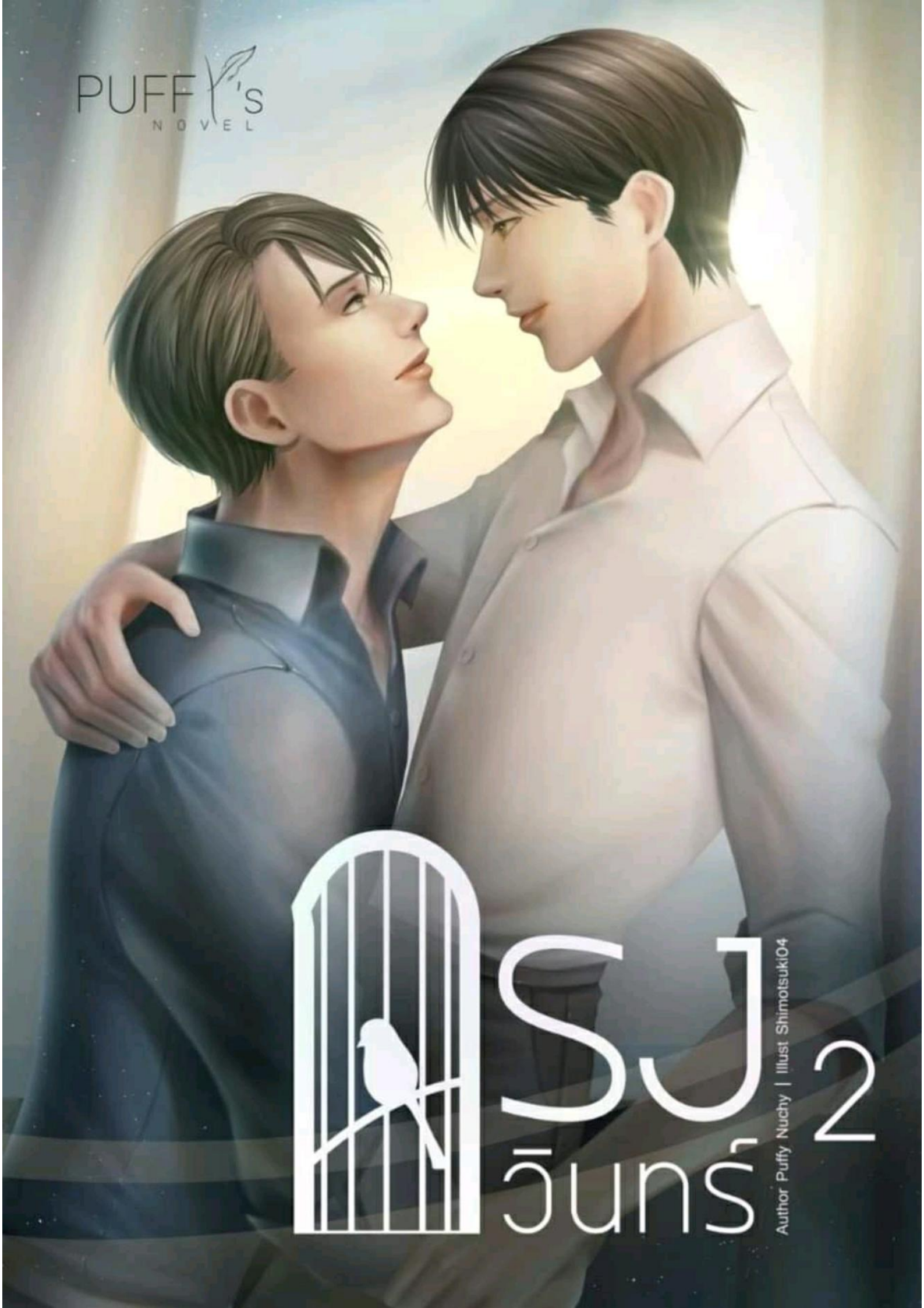

รัก วิ้นทร์ 2

Author Puffy Nuchy | Illust Shimotsuki04

PUFF
1

PUFF
2

กรงวิมุตร
1
Story puffy_nuchy
Illust Jade Line

กรงวิมุตร
2
Story puffy_nuchy
Illust Jade Line

กรงกวินทร์
บทนำ

“งานถูกแคนเซิ่ล?! ทำไมถึงแคนเซิ่ลฉุกละหุกแบบนี้ล่ะ ผมแต่งตัวพร้อมแล้วนะ”

เสียงโวยวายของคนที่กำลังลงบันไดมาจากชั้นสองดังขึ้นแทบจะทันทีที่ได้รับแจ้งจากคนที่นั่งอยู่ชั้นล่างของคอนโดหรูแบบดูเพล็กซ์ ซึ่งอีกฝ่ายก็เพิ่งวางจากใครสักคนเช่นกัน เจ้าของเสียงคือธัน ...‘ทวิช หิรัญภักดิ์’ อดีตพระเอกเบอร์ต้นของวงการบันเทิง

ร่างสูงโปร่งเดินดิ่งมาหา ‘แคนดี้’ ผู้จัดการส่วนตัวสาวประเภทสองที่กำลังนั่งดูทีวีด้วยสีหน้าบูดบึ้งบ่งบอกความไม่พอใจอย่างไม่ปิดบัง

“เจ้าของงานเขาเชิญดาราอีกคนไว้ก่อนแล้วแต่ยังไม่ได้คิวเลยมาติดต่อเรา บังเอิญว่าฝ่ายนั้นมาได้ เขาเลยขอแคนเซิลน้องธันไง” แคนดี้จิบปากจิบคอชี้แจงอย่างใจเย็น ละคำว่า ‘เป็นแค่ตัวสำรอง’ เอาไว้ ทำเป็นไม่เห็นสีหน้าเดือดดาลของคนฟังที่เพิ่มขึ้นทุกขณะ เธอออยู่วงการนี้มานาน...นานพอที่จะเห็นคลื่นลูกใหม่ซัดคลื่นลูกเก่าหายไปจนกลายเป็นเรื่องธรรมดา สัจธรรมของวงการมายา...‘เก่าไปใหม่มา คนที่ดังกว่าย่อมได้เปรียบ’

“แต่เขานัดผมไว้แล้ว นี่ก็จะถึงเวลาที่นัดไว้แล้วด้วย ถ้าผมออกจากบ้านไปแล้วจะทำยังไง ไม่ต้องไปเก้อเหรอ แคนเซิ่ลก่อนงานเริ่มแบบนี้มันไม่ถูก” ทวิชบอกน้ำเสียงขัดใจแล้วเดินกระแทกส้นเท้าไปหยุดกลางห้องนั่งเล่นบดบังทัศนวิสัยของอีกฝ่ายที่เอาแต่จับจ้องโทรทัศน์ไม่วางตาแม้กำลังพูดกับเขาอยู่

แคนดี้ละสายตาจากโทรทัศน์ มองไล่จากลำตัวที่อยู่ในระนาบสายตาไปยังใบหน้าหล่อเหลาของดาราในความดูแลอย่างระอา ไม่ปฏิเสธว่าทวิชหน้าตาดี แต่หน้าตาดีแล้ว ‘ขาย’ ไม่ได้ ก็เป็นสินค้าชั้นเลวไร้คุณภาพสำหรับเธอ

“ผมไม่ยอม ทำอย่างนี้กับผมไม่ได้” ทวิชประกาศกร้าวท่าทางเอาเรื่อง

“แล้วธันจะทำยังไง แบน? ไม่รับงานเขาอีก? หรือยังไง? ธันเลือกได้เหรอ เราไม่มีอำนาจต่อรองเหมือนตอนที่ขึ้นหิ้ง อย่าลืมสิ” แคนดี้เอ่ยเสียงเรียบเหมือนเตือนสติ

ทวิชชะงักไปอึดใจ สะเทือนใจกับความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้แต่เพียงครู่เดียวก็กลับมาเท้าเอวจ้องหน้าคนพูดตาเขม็ง โยนความผิดไปให้บุคคลที่สามแทน

“มันเป็นใคร คนที่มาแย่งงานผม” ถามเสียงเข้มแม้พยายามสะกดกลั้นอารมณ์ และคำตอบที่ได้รับกลับมาก็ทำให้อารมณ์โกรธกรุ่นที่ใกล้มอด ลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง

“ภูผา”

คนฟังกัดฟันกรอดเมื่อได้ยินชื่อนี้ ปากสบถยาวเหยียดราวกับอีกฝ่ายเป็นคู่แค้นมาสิบชาติก็ไม่ปาน

“อีกแล้ว! ไอ้ภูผาอีกแล้ว WTF...!@#$%^&^&*()_)(*&^%$#...มันจะจองล้างจองผลาญผมไปถึงไหนวะ” ทวิชเค้นเสียงออกมาอย่างกราดเกรี้ยว

‘ภูผา’ นักแสดงดาวรุ่งที่เพิ่งเข้าวงการมาได้ไม่ถึงปี แต่กระแสคู่จิ้นกับนางเอกละครเรื่องแรกของเจ้าตัวทำให้ละครดังเป็นพลุแตกเป็นละครม้ามืดโกยเรตติ้งถล่มทลาย พระนางกลายเป็นดาวเด่นคิวทอง ทั้งละครทั้งสินค้าแย่งตัวกันจ้าละหวั่น โค่นดาราหน้าเก่าอย่างเขาลงในพริบตา ไม่เพียงแต่งานละครที่ถูกหลุดจากเขาไปหาภูผา แม้แต่งานโฆษณาหรืออีเว้นท์ที่เคยเป็นของเขาก็เทลงไปที่ภูผาจนหมดทำให้งานที่เหลือตกมาถึงเขามีน้อยเต็มที

...จากที่เคยเลือกรับงานตามชอบใจ เรียกค่าตัวได้สูงลิ่วเพราะผู้จัดแย่งคิว แต่ตอนนี้กลายเป็นว่างานอะไรที่ติดต่อเข้ามา เขาต้องจำใจรับอย่างเลี่ยงไม่ได้

หลายงานที่เอเจนซี่ติดต่อจ้างเขาควบคู่ไปกับภูผา และเมื่อภูผามีคิวให้ เขาก็เป็นอันถูกปัดตกไปเหมือนเป็นตัวสำรอง ทั้งที่คนอย่างเขามีดีกว่านั้นและมีดีกว่ามันหลายเท่า

ไอ้ภูผา!

เขาเกลียดชื่อนี้เหลือเกิน!!

“วัฏจักรโลก เก่าไปใหม่มา” แคนดี้เปรยขึ้นพร้อมกับปรายตามองดาราในความดูแลของตัวเองแล้วบอกต่อให้อีกฝ่ายพอใจเย็นขึ้นมาบ้าง “แต่อย่างน้อยธันก็ได้ค่าตัวครึ่งหนึ่งนี่นะ”

ทวิชเบ้ปาก...ครึ่งหนึ่งแล้วไง แต่เขาเสียหน้าเพราะลำดับความสำคัญเป็นแค่ตัวสำรอง ค่าตัวที่ได้รับมาฟรีๆ ครึ่งหนึ่งไม่ได้รู้สึกดีขึ้นมาสักนิด

ปกติแล้วการจ้างดาราไปออกอีเว้นท์ต่างๆ ผู้จัดงานต้องจ่ายค่าตัวดาราล่วงหน้าห้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นกติกาสากล ดังนั้นเมื่อมีการยกเลิกงานแบบนี้...เงินล่วงหน้าก็ไม่จำเป็นต้องคืน

แต่เงินเพียงแค่นั้น! จะเอาไปทำอะไรได้ ลำพังแค่ชุดที่เขาใส่ในวันนี้ที่เพิ่งสั่งตัดมาหมาดๆ แค่ค่าชุดก็เกินค่าตัวที่ได้แล้ว

ทวิชกระแทกตัวนั่งลงกับโซฟา วางกระเป๋าแบรนด์เนมที่เข้ากันกับชุดลงข้างตัวอย่างหงุดหงิด แต่ทำอะไรไม่ได้ ริมฝีปากเม้มแน่น คิ้วขมวดมุ่นเหมือนคนกำลังใช้ความคิด เขาพลาดงานวันนี้ ก็แปลว่าเขาไม่มีงานครบหนึ่งอาทิตย์พอดี หนำซ้ำก่อนหน้านี้ก็มีงานเพียงแค่ประปราย สองสามวันมีเข้ามาสักหนึ่งงาน

มันเกิดอะไรขึ้น! คนอย่างทวิช หิรัญภักดิ์ ไม่เคยต้องนั่งง้อรองานขนาดนี้ ปกติแค่เขาออกปาก... บทนำละครเรื่องต่างๆ ก็แทบจะมาวางกองตรงหน้าให้เลือก

ตาคู่เรียวตวัดไปมองโทรทัศน์ที่ปรากฏใบหน้าคมสันของดาราร่วมช่องอย่างภูผา อัศวเดช พลันความหงุดหงิดยิ่งเพิ่มขึ้นเพราะเพียงแค่ไม่ถึงสิบนาทีที่เขาอยู่ตรงนี้ก็เห็นหน้ามันปรากฏในทีวีไม่ต่ำกว่าสามโฆษณา

เอเจนซี่พวกนี้คิดอะไรกันอยู่ ถึงได้ไปรุมจ้างคนๆ เดียวมาเป็นพรีเซ็นเตอร์หลายโปรดักส์แบบนี้ ต่อให้เป็นดาราที่ติดตาก็เถอะ คนดูจะไปจำได้ยังไงว่าสินค้าตัวไหนบ้าง เผลอๆ จำมั่วไปซื้อแบรนด์คู่แข่ง...เขาคิดอย่างพาลๆ

“ทีใครทีมันนั่นแหละ” แคนดี้เอ่ยขึ้นมาเมื่อมองตามสายตาของทวิชก่อนจะพึมพำเสียงเบาเหมือนพูดกับตัวเอง “ตอนมีงานเข้ามาเยอะก็เลือกมากจนใครเขาพากันเอือม ถึงคราวไม่มีงานก็มาร้องโอดโอย”

“เจ๊ว่ายังไงนะ” ทวิชเลิกคิ้วถามเพราะได้ยินไม่ชัด แต่อีกฝ่ายส่ายหน้า

“เปล่าๆ เจ๊แค่บอกว่าภูผาเขาหล่อดีนะ เห็นว่านิสัยดีด้วย แบบนี้สิถึงอยู่ได้นาน” คนพูดทำเสียงเล็กเสียงน้อยไม่วายแขวะเด็กในสังกัดตัวเอง

ใบหน้าหล่อเหลาที่บึ้งตึงหันขวับไปมองตาวาวโรจน์ ทวิชเบ้ปากใส่คนพูดให้รู้ว่าประโยคนั้นฟังไม่เข้าหูเขา

แคนดี้ยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจแล้วหันกลับไปมองหน้าจอโทรทัศน์ที่กำลังฉายรายการกอสซิปดารา

“เปลี่ยนมาพูดถึงนักแสดงค่าตัวสูงลิบกันบ้าง วันนี้กอสซิปบันเทิงจะพาไปรู้จักสิบอันดับนักแสดงค่าตัวสูงสุดประจำปี”

“โอ๊ะ มีจัดอันดับนักแสดงที่ค่าตัวแพงด้วย” คนที่กำลังตั้งใจดูร้องออกมาเสียงดัง เรียกให้คนที่จมกับความคิดตัวเองหันไปมอง เกิดเป็นความเงียบครู่หนึ่งระหว่างที่พิธีการไล่อันดับนักแสดงค่าตัวแพงตั้งแต่อันดับสิบขึ้นมาจนกระทั่งถึงนักแสดงค่าตัวแพงอันดับหนึ่งของฝ่ายชาย

ทวิชเกร็งตัวขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้เพราะเก้าอันดับที่ผ่านมาไม่มีชื่อศัตรูคู่แค้นของเขา ถ้าคิดอย่างไม่มีอคติ...ฝ่ายนั้นไม่น่าพลาดอันดับหนึ่งในสิบ ซึ่งบัดนี้เหลือเพียงแค่อันดับหนึ่งที่ยังไม่ประกาศชื่อ เขาภาวนาขอให้ไม่ใช่อย่าที่คิด แม้ความเป็นไปได้แทบจะเป็นศูนย์

“นักแสดงค่าตัวสูงสุดฝ่ายชายจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากหนุ่มภูผา คู่จิ้นของสาวเบลล่า แอบกระซิบเลยว่าไม่ใช่แค่ค่าตัวแพงแต่คิวยังแน่นไปจนถึงปีหน้าด้วย อือหือ ไม่ธรรมดาเลยนะเนี่ย”

ทวิชเบ้หน้ากับคนให้เสียงพากษ์ แต่สิ่งที่ขัดหูมากกว่านั้นคือแคนดี้ที่ควรจะอยู่ข้างเขาแต่เอ่ยชมภูผาไม่ขาดปาก

“เจ๊ว่าแล้วว่าภูผาต้องมาที่หนึ่ง ค่าตัวสูงกว่าตอนที่ธันเป็นนัมเบอร์วันอีกนะเนี่ย แปลว่าฮอตของจริง หึหึ” แคนดี้พูดลอยๆ พลางเหลือบตามองเด็กในสังกัดตัวเองเหมือนตั้งใจจะส่อเสียดกลายๆ

“เงินเฟ้อ ค่าตัวก็ต้องสูงขึ้นเป็นธรรมดา” ทวิชย้อนบอกเหมือนไม่ใส่ใจ แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นสายตาที่จับจ้องไปยังนักแสดงชายที่ค่าตัวสูงที่สุดของเมืองไทยในเวลานี้แฝงไปด้วยความขุ่นมัว ในอกเต็มไปด้วยความริษยา ยิ่งเห็นรอยยิ้มที่อีกฝ่ายประดิษฐ์ให้น่ามอง ยิ่งรู้สึกร้อนในอก

ภูผาอีกแล้วเหรอ!! อะไรๆ ก็ภูผา โลกใบนี้หมุนรอบตัวไอ้ภูผารึไงกัน

เขาก็อยากรู้เหมือนกันว่ามันจะโด่งดังไปได้สักเท่าไหร่ ทวิชคิดอย่างขัดเคือง มือเรียวสวยไม่แพ้ผู้หญิงคว้าสมุดโน๊ตใกล้มือเขวี้ยงลงถังขยะระบายความหงุดหงิด

คนข้างๆ กระโดดหนีด้วยความตกใจ

“ว๊าย อะไรกันคะคุณน้องธัน พี่ตกใจหมด” แคนดี้ร้องเสียงหลงยกมือขึ้นทาบอก

ทวิชหันขวับไปมองอย่างพาลๆ แล้วบอกเสียงแข็ง “เจ๊ก็หยุดพูดสักทีสิ รู้ว่าผมไม่ชอบก็พูดอยู่ได้ ชื่นชมมันนักรึไงไอ้เวรนั่น แสดงก็แข็งที่อ ไร้ฝีมือ ที่ดังมาได้เพราะเกาะกระแสคู่จิ้นหรอก”

“ค่ะ ไม่พูดก็ไม่พูด” แคนดี้กระแทกเสียง กลอกตามองดาราในความดูแลของตัวเองอย่างเบื่อหน่าย ถ้าไม่เพราะเมื่อก่อนทวิชเคยทำเงินให้เธอมหาศาลแล้วล่ะก็...เธอไม่ทางทนรองมือรองเท้าให้อาละวาดใส่แบบนี้หรอก

ตกกระป๋องแล้วยังไม่สิ้นฤทธิ์!

นี่คือสิ่งที่คิดในใจแต่ที่แสดงออกมีเพียงรอยยิ้มหยันที่อีกฝ่ายไม่ทันได้เห็นเพราะมัวแต่กราดเกรี้ยว

ทวิช เคยเป็นนักแสดงอันดับหนึ่งของช่องอยู่หลายปี แม้แจ้งเกิดจากภาพยนตร์ชายรักชาย แต่ด้วยหน้าตาที่โดดเด่นบวกกับฝีมือการแสดงทำให้แตะตาผู้จัดละครจนได้มีผลงานทางโทรทัศน์จากเรื่องแรกก็มีเรื่องที่สอง...และมีหลายเรื่องตามมา จากดาวรุ่งก็กลายเป็นนักแสดงคุณภาพ ทว่าด้วยความที่โด่งดังอย่างรวดเร็วทำให้เจ้าตัวหยิ่งผยองในชื่อเสียง นิสัยที่ไม่ยอมใครที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ บวกกับอีโก้สูงลิ่วทำให้ทีมงานระอา แต่เพราะทวิชมีแฟนคลับเหนียวแน่น อีกทั้งฝีมือการแสดงที่ต้องยอมรับว่าไม่มีใครเทียบ ไม่ว่ารับบทใดก็ตีบทแตกและสมบทบาททำให้ผู้จัดละครยังป้อนงานให้อยู่เสมอ รวมถึงการที่เจ้าตัวไม่เคยมีข่าวเสียหายหรือแม้แต่ข่าวคาวกับสาวๆ เหมือนดาราคนอื่นก็ทำให้ภาพลักษณ์ของทวิชในสายตาแฟนๆ ดีเยี่ยมราวกับเทพบุตร ช่วงเวลานั้นเป็นขาขึ้นของทวิช ไม่ว่าใครก็ยอมทน ต่อให้มีคลื่นลูกใหม่เข้ามา...ทวิชก็ยังถูกจ้างอยู่เรื่อยๆ จนกระทั่งนิสัยไม่ยอมใครของเจ้าตัวทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งกับต่อภพ ลูกชายของเจ้าของช่องที่สังกัดด้วยข้อหาเพียงว่าสาวที่ต่อภพเล็งไว้นั้นสนใจทวิชมากกว่า เพราะเหตุนี้ต่อภพจึงเกลียดขี้หน้าทวิชจนพานหาเรื่องอย่างออกนอกหน้าทำให้ผู้จัดละครไม่กล้าเลือกทวิชมาร่วมแสดง ประกอบกับที่ฝ่ายนั้นจงใจเล่นงานทวิชโดยการปั้นภูผาขึ้นมาทาบรัศมี และคอยประโคมข่าวคู่จิ้นจนโหมกระพือ ดังนั้นต่อให้มีฝีมือการแสดงเก่งกาจก็ไม่อาจต้านทานอิทธิพลจากเบื้องบนกลายเป็นดาราขาลง

งานแสดงของทวิชลดฮวบ งานอีเว้นท์ที่เจ้าตัวเคยเลือกรับก็หดหายตามไปด้วยเพราะไม่มีกระแสจากละครอีกทั้งทวิชไม่เล่นโซเชี่ยลเน็ตเวิร์คใดๆ ทำให้แทบจะหายไปจากหน้าสื่อ เงินที่เคยใช้มือเติบเริ่มขาดมือแต่...นิสัยฟุ้งเฟ้อของทวิชยังแก้ไม่หาย

แคนดี้เคยออกปากเตือนเรื่องการควบคุมอารมณ์ตั้งแต่ตอนที่ทวิชเริ่มมีชื่อเสียง เพราะเชื่อว่าฝีมือการแสดงของทวิชจะทำให้เจ้าตัวโลดแล่นในวงการอีกนาน แต่เพราะทวิชไม่ฟัง...เวลานี้จึงเข้าใกล้จุดจบของอาชีพนักแสดงเต็มที

อดีตพระเอกเบอร์หนึ่งลุกขึ้นเพื่อจะขึ้นห้องไปเปลี่ยนกลับเป็นชุดอยู่บ้าน แต่เสียงของแคนดี้ที่ดังขึ้นก็ทำให้คนที่ทำหน้าเนือยหันไปมองตามทิศทางที่อีกฝ่ายชี้

“อ๊ะ นี่มันเควิน ดีน”

ทวิชมองแล้วพยักหน้าตาม

แคนดี้เปลี่ยนสีหน้าเป็นเคลิบเคลิ้ม สายตาจับจ้องอยู่ที่ดาราหนุ่มหล่อขวัญใจสาวน้อยสาวใหญ่ทั่วโลกอย่าง ‘เควิน ดีน’ บุคคลที่นิตยสารฟ๊อกซ์จัดอันดับว่าเป็นนักแสดงชายที่ทำรายได้สูงสุดสามปีซ้อน แม้ไม่นานมานี้มีข่าวลือว่าเจ้าตัวมีรสนิยมชอบผู้ชายแต่ก็ไม่ทำให้ความนิยมเสื่อมลง ทว่าเรื่องนั้นยังไม่ทำให้แฟนคลับอย่างแคนดี้ตื่นตะลึงได้เท่าข่าวที่ว่า...‘ไจแอนท์สตาร์’ ค่ายหนังยักษ์ใหญ่ของไทยกำลังเจรจาให้ดาราหนุ่มคนดังมารับบทนำในหนังทุ่มทุนสร้างของบริษัท

ที่หวังจะโกอินเตอร์ไปสู้กับหนังฮอลลีวูด และที่ทำให้เธอตะลึงมากที่สุดคือ...หนังเรื่องนี้เป็นหนังรักระหว่างชายกับชาย

“เควิน ตอบตกลงเรียบร้อยแล้วครับ ผมเซอร์ไพร์สมากเช่นกันเพราะเรื่องนี้ค่อนข้างเป็นหนังเฉพาะกลุ่ม ส่วนรายละเอียดของหนังหรือเปิดกล้องเมื่อไหร่นั้นยังไม่สามารถบอกได้ ทุกอย่างยังอยู่ในระหว่างเตรียมการ และที่พิเศษกว่านั้นคือทางเราให้เควินเป็นผู้คัดเลือกนักแสดงในเรื่องด้วยตัวเอง น่าสนใจใช่ไหมครับ ผมคิดว่าคนที่มารับบทคู่กับเขาก็คงต้องมีฝีมือไม่ธรรมดาไม่เช่นนั้นคงถูกเควินกลบรัศมีแน่นอน” หนึ่งในบทสัมภาษณ์ผู้บริหารค่ายหนังใจแอนท์สตาร์ที่ทำให้แคนดี้ตาลุกวาว

แคนดี้หันขวับไปมองดาราในความดูแลของตัวเองอย่างพิจารณา ก่อนที่ดวงตาจะเป็นประกายพราวระยับกว่าเดิมเมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“ธัน เจ๊คิดออกแล้ว”

ท่ามกลางความเงียบที่มีเพียงเสียงจากโทรทัศน์ จู่ๆ แคนดี้ก็โพล่งขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง คนถูกเรียกเพียงแค่เลิกคิ้ว แต่ไม่ทันต้องเอ่ยปากถาม แคนดี้ก็ชิงถามออกมาก่อน

“ธันอยากมีงานเยอะๆ เหมือนเมื่อก่อนไหม”

เมื่อถูกถามออกมาแบบนี้ทวิชก็พยักหน้าอย่างไม่รีรอ แม้สายตาคนพูดจะดูเจ้าเล่ห์เกินกว่าที่เขาจะวางใจได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำได้แค่รอฟังอย่างตั้งใจ

คนเปิดประเด็นยกยิ้มมุมปากแล้วบอกด้วยท่าทางใจดีผิดกับก่อนหน้านี้ลิบลับ ถ้าไม่นับแววตาที่เป็นประกายแปลกๆ “ถ้าทำตามที่เจ๊บอก เจ๊มั่นใจว่าธันจะกลับไปโด่งดังและมีงานล้นมือเหมือนเดิมแน่”

ท่าทางคล้ายแสยะยิ้ม ไม่น่าดูนักในสายตาคนมอง แต่อารามตื่นเต้นมีมากกว่า ทวิชจึงไม่ทันใส่ใจได้แต่ละล่ำละลักออกปากถาม “ยังไงเหรอเจ๊”

“ถ้าธันเล่นหนังที่เป็นกระแสสักเรื่อง ขี้ค้านจะกลับมาดังเป็นพลุแตก” แคนดี้บอกอย่างมั่นใจ

พอฟังจบสีหน้าตื่นเต้นเมื่อครู่กลายเป็นห่อเหี่ยว ทวิชขมวดคิ้วแล้วถามอย่างไม่มีความหวัง

“เรื่องไหนล่ะเจ๊ ตอนนี้ใครจะจ้างผม เห็นจ้างเด็กรุ่นใหม่ไร้ฝีมือทั้งนั้น เฮอะ ไม่เห็นได้เรื่อง” คนพูดแขวะไปถึงคนที่เขาแค้นฝังใจ

“มีสิ” แคนดี้ยิ้มร้าย สายตาจับจ้องใบหน้าของคู่สนทนาเพื่อสังเกตท่าที

“เรื่องไหน” ทวิชรีบถามอย่างตื่นเต้น เขาไม่เคยเกี่ยงบทอยู่แล้วไม่ว่าจะบทไหนเพราะเชื่อมั่นว่าคนอย่างเขามีฝีมือพอที่จะเล่นได้ทุกบทบาท

ผู้จัดการสาวประเภทสองคลี่ยิ้มอีกทีแล้วบอกเสียงเนิบ “หนังทุ่มทุนสร้างของไจแอนท์สตาร์ไง เมื่อกี้ก็ได้ยินไม่ใช่เหรอว่าเป็นหนังชายรักชายและเขาก็ให้เควินเลือกนักแสดงเอง ระดับเควินไม่สนนักแสดงในกระแสอยู่แล้ว เขาสนแค่คนมีฝีมือ ธันเคยแจ้งเกิดจากบทนั้นไม่เกินความสามารถอยู่แล้วใช่ไหม อีกอย่าง...หนังเรื่องนี้จะฉายไปทั่วโลกด้วย ถ้าธันได้เล่น รับรองกลับมาดังเป็นพลุเหมือนเดิมแน่นอน” แคนดี้บอกชวนเชื่อ

คนฟังขมวดคิ้วครุ่นคิดแต่คล้อยตามไปกว่าครึ่ง

“แต่ค่ายหนังเขาก็ต้องดันเด็กของตัวเองอยู่แล้ว ต่อให้ป่าวประกาศว่าเควินเป็นคนคัดเลือกนักแสดงเองก็เถอะ” ทวิชแย้งด้วยเหตุผล เขาคลุกคลีกับวงการนี้มานานจึงเดาเกมได้ไม่ยาก

แต่ทว่าคนฟังกลับยิ้มออกมาแล้วส่ายหน้าช้าๆ พลางกระซิบเหมือนมีแผนการในใจ

“เชื่อมือเจ๊ เจ๊มีวิธี!”

กรงกวินทร์
ตอนที่1

ลอสแอนเจลิส เมืองแห่งความหลากหลายทางวัฒนธรรม...ศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ สังคม และความบันเทิงของประเทศรวมไปถึงของโลก และอย่างหลังนี่เองที่ทำให้เมืองนี้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป โดยเฉพาะฮอลลีวูดที่โด่งดัง...ดินแดนศูนย์กลางแห่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของโลก

ฮอลลีวูดไม่ต่างจากวงการมายาอื่นๆ ผิดก็แต่ความยิ่งใหญ่ที่มีมากกว่านับร้อยนับพันเท่า ความหรูหราฟุ้งเฟ้อเป็นภาพมายาที่น่าปรารถนา และเพราะเหตุนี้จึงดึงดูดผู้คนจำนวนมากให้หลั่งไหลเข้ามาเสี่ยงดวง แต่ก็มีคนอีกกลุ่มที่มาตามหาความฝัน บ้างพาตัวเองเข้ามาเป็นเด็กเสิร์ฟตามร้านอาหาร บ้างก็รับจ้างงานต่างๆ เพื่อหาโอกาสให้ตัวเองได้เตะตาแมวมองและได้เป็นดาวดวงใหม่

เมื่อสิบกว่าปีก่อน เขาก็เคยเป็นอย่างนั้น...

‘เควิน ดีน’ มองผ่านความวุ่นวายบนท้องถนนที่มีผู้คนที่ไล่ตามความฝันเดินกันขวักไขว่ระหว่างที่รถซึ่งเขาโดยสารจอดติดไฟแดงขากลับจากบริษัทต้นสังกัด เวลาผ่านมากว่าสิบปีเขาทำได้ดีกว่าที่ตัวเองเคยหวังไว้ด้วยซ้ำ เขาในวัยยี่สิบต้นๆ ที่เพิ่งเรียนจบด้านบริหารแต่แหกกฎของครอบครัวที่ตั้งใจจะให้สืบทอดกิจการ มาตามหาความฝันของตัวเองในเมืองนี้ ทำงานเป็นคนส่งหนังสือพิมพ์และยกกระเป๋าในโรงแรมเพื่อหารายได้เลี้ยงตัว ก่อนจะมีแมวมองเห็นแววและชักชวนเขาไปแคสหน้ากล้อง สุดท้ายเขาก็ได้พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าทำได้!

รถคันหรูเคลื่อนผ่านป้ายบิลบอร์ดโฆษณาที่เป็นภาพใบหน้าของเขาเองปรากฏอยู่ ถัดไปอีกไม่ไกลก็เป็นป้ายโฆษณาสินค้าอีกแบรนด์เป็นรูปของเขาเช่นกัน ถ้าเทียบกับคนอายุสามสิบสามเท่ากัน...เขาถือได้ว่าประสบความสำเร็จในอาชีพ เพราะนอกจากภาพยนตร์ทุกเรื่องที่เขาแสดงนำติดอันดับภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุด ตัวเขายังได้รับการจัดอันดับจากแทบทุกสถาบันว่าเป็นติดหนึ่งในร้อยของผู้ชายที่สาวๆ ทั่วโลกคลั่งไคล้มากที่สุด

แต่สิ่งเหล่านี้จะมีประโยชน์อะไร...

เควินหลุบเปลือกตาลงเหมือนปิดกั้นตัวเองออกจากทุกอย่าง แต่เสียงที่ดังขึ้นจากคนที่นั่งข้างๆ ทำให้เขาต้องลืมตาขึ้นมาแล้วหันไปมอง ‘โทมัส’ ญาติผู้พี่และควบตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของเขาด้วย

“นายจะรับเล่นเรื่องนี้จริงๆ เหรอ”

“อือ” เควินพยักหน้า ตอบเพียงแค่นั้นแล้วหันมองออกไปนอกหน้าต่าง เพียงแต่สายตาไม่ได้โฟกัสอยู่ที่สิ่งใด

โทมัสถอนหายใจยาว สีหน้าเป็นกังวลอย่างไม่ปิดบัง ไม่เพียงเพราะหนังเรื่องนี้เป็นหนังชายรักชายซึ่งจะตอกย้ำข่าวลือที่แพร่ออกมาก่อนหน้านี้เรื่องรสนิยมของเควิน แต่สถานที่ถ่ายทำที่แทบไม่เคยได้ยินชื่อนั่นอีกที่เป็นปัญหา

“เพราะเรื่อง...” เขาลากเสียง ถามในฐานะคนที่รู้ตื้นลึกหนาบางทุกเรื่องราวของอีกฝ่าย แต่ไม่ทันจบประโยค...คนที่กำลังมองเลื่อนลอยหันขวับกลับมา แม้สีหน้าจะไม่เปลี่ยนแปลงจากเดิม หากแต่ดวงตาที่เปล่งประกายยะเยียบก็ทำให้คนที่คุ้นเคยกันมานานเดาได้ถึงอารมณ์ที่อยู่ข้างใน

“ไม่ใช่” เควินตอบขึ้นมาก่อนจะเงียบไปนานจนคนฟังไม่คิดว่าจะได้คำตอบ แต่อยู่ๆ เสียงทุ้มก็ดังขึ้นอีกครั้ง “ฉันเห็นว่าข้อเสนอเขาน่าสนใจและฉันก็อยากลองรับบทท้าทาย อีกอย่างถ้าได้เปลี่ยนบรรยากาศดูบ้างก็คงดี”

“แค่นั้นเหรอ” โทมัสย้อนถามเสียงสูง ดวงตาหรี่ลงเหมือนกำลังพิจารณาท่าทีของคู่สนทนา

คนฟังหลบสายตาที่จ้องมาเหมือนจับผิดแล้วทิ้งตัวพิงเบาะจมอยู่กับความคิดของตัวเอง ก่อนหน้านี้สักสองเดือนเขาได้รับการทาบทามจากค่ายหนังต่างประเทศผ่านต้นสังกัด แม้จะเป็นค่ายหนังในประเทศเล็กๆ แต่หนังเรื่องนี้เป็นหนังทุ่มทุนสร้างที่เจ้าของค่ายหวังเปิดตลาดทั่วโลก และถึงแม้ไม่ใช่หนังทั่วไปอย่างที่เคยแสดงแต่เมื่อได้ลองอ่านเนื้อเรื่องและบทที่ส่งมาให้พิจารณาเขาก็รู้สึกว่าน่าสนใจ แม้จะเป็นหนังชายรักชายแต่เนื้อเรื่องและบทไม่ได้เน้นถึงเรื่องเพศ แต่เน้นเนื้อเรื่องที่เข้มข้น ประจวบเหมาะกับตอนนี้ที่เขาอยากไปให้ไกลจากบางอย่าง...

“ประเทศไทยเหรอ ฉันเคยได้ยินแต่ชื่อ ยังนึกไม่ออกเลยว่าอยู่ส่วนไหนของแผนที่โลก”

เสียงของโทมัสดึงให้เควินออกจากภวังค์ เขาหันไปมองญาติผู้พี่ที่ส่ายหน้าบ่นพึมพำ

“หวังว่าไม่ใช่หมู่เกาะห่างไกล หรือมีภัยสงครามหรอกนะ ฉันไม่อยากวิ่งหลบระเบิด” คนพูดทำหน้าขยาด
เควินหัวเราะออกมาเมื่อเห็นความจริงจังบนใบหน้าของคนพูด แต่เพียงครู่เดียวใบหน้าหล่อก็กลับเป็นนิ่งเฉยและตอบเสียงเรียบไม่แพ้กัน “บ้านเกิดฉันไง”

คราวนี้คนฟังอ้าปากค้างเหมือนไม่เชื่อหู เควินยักไหล่ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงไม่เปลี่ยนแปลง

“นายคงลืมไปแล้วสิว่าฉันไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของแด๊ด” เควินพูดย้ำ อีกฝ่ายถึงได้ร้องออกและพยักหน้าหงึกหงัก

“ฉันลืมไปจริงๆ นั่นแหละ แด๊ดประคบประหงมนายขนาดนั้น” โทมัสบอกกลั้วหัวเราะไม่จริงจังนัก

เควินพยักหน้า ก่อนจะตอบคำถามที่โทมัสถามก่อนหน้านี้ “ดังนั้นรับรองได้เลยว่าไม่ใช่หมู่เกาะและไม่ได้ห่างไกลความเจริญ” เควินตอบให้ แม้ว่าเขาเองก็จดจำเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศบ้านเกิดได้น้อยมากก็ตามที

“แล้วแด๊ดนายจะยอมเหรอ มัมด้วย”

“แด๊ดกับมัมไม่มีปัญหาอยู่แล้ว มัมยังบอกด้วยซ้ำว่าพ่อแท้ๆ ของฉันเป็นคนดีมาก เพียงแต่จากไปก่อนเวลาอันควรเท่านั้น ตอนเด็กๆ มัมเคยพาฉันไปเยี่ยมย่าแต่พอย่าเสียฉันก็ไม่ได้กลับไปที่นั่นอีกเลย” เควินพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉยจนคนฟังไม่สามารถคาดเดาอารมณ์ได้

โทมัสถอนหายใจดังเฮือกกับประวัติอันลึกลับซับซ้อนของน้องชาย ซึ่งถ้านับกันจริงๆ เขากับเควินก็ไม่ได้มีสายเลือดเกี่ยวข้องกันเลย เพราะแด็ดของเควินเป็นน้าชายของเขา

“ถึงจะเป็นบ้านเกิดนาย แต่ประเทศเล็กๆ แบบนั้นจะผลิตหนังออกมาดีเท่าฮอลีวูดได้ไหม ฉันไม่อยากให้งานของนายออกมาไม่ดี เสียชื่อหมด” โทมัสเปรยอย่างวิตกไม่คลาย

คนฟังยักไหล่ “งานของฉันคือนักแสดง ถ้ามันคืองาน ฉันก็ไม่เกี่ยงโปรดักชั่น”

คนที่รับหน้าที่ผู้จัดการส่วนตัวทำท่ากลอกตา “คราวหลังฉันจะรับงานทุกงาน นายจะได้แสดงฝีมือเต็มที่ ดีไหมนักแสดงมีฝีมือ” โทมัสได้ทีประชดประชัน เนื่องมาจากคิวงานที่แน่นเอียดของเควินทำให้ไม่สามารถรับงานได้ทั้งหมด แม้ว่าแต่ละเรื่องที่ติดต่อเข้ามาจะยอมจ่ายไม่อั้นเพื่อแย่งตัวพระเอกคิวทองคนนี้ก็ตาม เพราะการถ่ายภาพยนตร์แต่ละเรื่องกินเวลานานหลายเดือน ดังนั้นเขาจึงมีหน้าที่เลือกบทที่เหมาะสมให้กับเควิน ทว่าเรื่องล่าสุดที่เขาเป็นกังวลนี้เจ้าตัวกลับเลือกเองทั้งที่เขาปัดตกไปแล้วก็ตาม

เควินโคลงหัวกับคำพูดกึ่งประชด แต่ไม่ได้ถือสาเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายหวังดี “ฉันอยากลองทำอะไรใหม่ๆ บ้าง และข้อเสนอของทางนั้นก็น่าสนใจ” เขาให้เหตุผล นี่เป็นเหตุผลที่เขาเลือกรับงานนี้นอกเหนือจากเหตุผลส่วนตัวบางอย่าง เพราะข้อเสนอจากค่ายหนังให้เขามีสิทธิขาดในการคัดเลือกนักแสดงที่ร่วมแสดงในหนังเรื่องนี้ด้วยตัวเองทำให้เขาตอบรับอย่างง่ายดาย เพราะเขามีแผนว่าในอนาคตจะทำงานเบื้องหลังจึงอยากลองถูกลองผิดดูก่อน

โทมัสยักไหล่ เมื่อเห็นว่าหมดทางเกลี้ยกล่อมจึงได้แต่เงียบไป กระทั่งรถคันหรูเลี้ยวเข้าจอดหน้าวิลล่าตากอากาศริมทะเลมาลิบู ร่างสูงของน้องชายก็เดินลิ่วเข้าบ้านไม่รีรอ โทมัสกำลังจะเดินตามแต่ถูกสะกิดไว้ก่อน

“โทมัส เควินจะทำอะไรน่ะ ทำไมถึงตอบตกลงง่ายๆ แบบนั้น” ลูคัส หนึ่งในสองของบอดี้การ์ดประจำตัวพระเอกคนดังเอ่ยถาม สีหน้าเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

“ไม่ใช่ว่าไปแล้วไปเลย ไม่กลับมาอเมริกาหรอกนะ” ไรอัน บอดี้การ์ดอีกคนเอ่ยสมทบอย่างคนที่รู้ตื้นลึกหนาบางไม่ต่างกันทำให้โทมัสยิ่งเป็นกังวลเข้าไปใหญ่

โทมัสนิ่งคิดตามก่อนจะส่ายหน้าอย่างจนปัญญา “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” พูดจบก็ถอนหายใจอีกรอบ “สงสัยงานนี้ฉันต้องตามประกบไม่ให้คลาดสายตา ถ้าเควินไม่ยอมกลับอเมริกา ฉันจะตีหัวหิ้วกลับมาให้ได้” คนพูดทำสีหน้าจริงจังให้รู้ว่าถ้าถึงเวลานั้นเขาคงไม่มีทางเลือกอื่น เมื่อสองบอดี้การ์ดพยักหน้าเป็นแนวร่วม เขาก็เดินตัวปลิวตามเจ้าของบ้านเข้าไปด้านใน

เมื่อเข้ามาก็พบว่าคนที่เพิ่งถูกพูดถึงกำลังยืนคล้ายเหม่อลอยตรงหน้าต่างบานใหญ่ที่สูงจากพื้นจรดเพดานเผยให้เห็นวิวทะเลสีฟ้าเข้มสุดลูกหูลูกตา โทมัสเห็นอย่างนั้นจึงไม่คิดจะกวนใจ

“ฉันจะไปประเทศไทยอาทิตย์หน้า นายจัดการตั๋วเครื่องบินให้ด้วย”

คนที่กำลังจะเดินผ่านชะงักกึกแทบจะสะดุดหน้าทิ่มเมื่ออยู่ๆ ก็มีเสียงดังขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยจากคนที่ยืนทอดอารมณ์ที่หน้าต่าง โทมัสหันขวับกลับไปมองคนพูดอย่างตกตะลึง ทว่าอีกฝ่ายยืนนิ่งอยู่ในท่าเดิมไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง

“อาทิตย์หน้า? ทำไมต้องอาทิตย์หน้า หนังยังไม่เริ่มเปิดกล้องไม่ใช่เหรอ หรือฉันจำผิด” ญาติผู้พี่ควบตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวพระเอกคนดังขมวดคิ้วหน้ายุ่ง ยกแขนหนีบกระเป๋าไว้พร้อมกับควานมือหาสมุดโน้ตที่พกติดตัวเสมอ เขาจำได้ว่าจดรายละเอียดเอาไว้ในนั้น แต่ยังไม่ทันจะได้เปิดดู เสียงเดิมก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ไม่ผิดหรอก เปิดกล้องหลังประกาศผลหนึ่งเดือน แคสติ้งเดือนหน้า” เควินบอกเสียงเรียบเรื่อย

คำตอบที่ได้ฟัง ทำให้คิ้วที่ขมวดอยู่แล้วเป็นปมหนักขึ้นไปอีก

“อ้าว ก็อีกตั้งนาน แล้วจะรีบไปทำไม” โทมัสถามหน้าเหลอหลาอย่างไม่เข้าใจ

คนที่ทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่างหันกลับมาแล้วตอบเสียงเนิบนาบไม่ต่างจากสีหน้า “ฉันอยากไปพักผ่อนก่อน ฝากนายจัดการให้ด้วย”

แม้จะไม่ใช่ประโยคคำสั่งแต่ก็ไม่ต่างกับคำสั่ง เพราะ...เขาไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ คำว่า ‘จัดการ’ ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงแค่เรื่องตั๋วเครื่องบินหรือที่พัก แต่หมายถึงการยกเลิกงานที่รับไว้ก่อนหน้าด้วย อันหลังนี่แหละยุ่งยากที่สุด

“ฉันเป็นผู้จัดการส่วนตัวนายนี่” โทมัสกระแทกเสียงอย่างประชดประชัน อีกฝ่ายเพียงแค่ยักคิ้วหลิ่วตาแล้วบอกหน้านิ่งให้คนฟังค้อนปะหลับปะเหลือกเข้าไปอีก

“ฉันก็คิดอย่างนั้น”

ทวิชนั่งกุมขมับกับบิลเรียกเก็บหนี้บัตรเครดิตที่กองท่วมโต๊ะ สิ่งเหล่านี้ไม่เคยเป็นปัญหากับเขามาก่อนจนกระทั่งช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา

ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ ลำพังแค่งานละครเพียงเรื่องเดียวก็สามารถจ่ายได้อย่างสบายๆ แต่ทว่าไม่ใช่ตอนนี้...

ค่าตัวที่เคยพุ่งสูงปรี๊ดทำสถิติในช่วงเวลาหนึ่งดิ่งลงอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด นอกจากงานละครจะไม่มีเข้ามา งานอีเว้นท์ที่เคยล้นมือวิ่งวันละสามสี่งาน ตอนนี้แทบจะไม่เหลือ แม้ไม่อยากยอมรับแต่ก็ต้องยอมรับว่าเขา ‘ตกกระป๋อง’ เสียแล้ว แถมข่าวคราวของเขาห่างหายไปจากหน้าสื่อคล้ายจะถูกลืมไปในที่สุด

“ทำไมยอดมันเยอะขนาดนี้วะ” เจ้าของชื่อที่อยู่ในบิลเรียกเก็บหนี้ร้องโอด กลืนน้ำลายฝืดเฝื่อนเมื่อเห็นตัวเลขที่ต้องชำระในใบแจ้งหนี้แต่ละใบ ไม่กล้ารวมยอดออกมาด้วยซ้ำ

แคนดี้มองเนือยๆ แล้วส่ายหน้า อยากจะบอกไปตรงๆ ว่าเพราะเจ้าตัวเองนั่นแหละที่รูดบัตรเครดิตแบบไม่คิดหน้าคิดหลัง ลืมว่าตัวเองไม่มีกำลังจ่ายได้เหมือนเดิมแล้ว อยากจะพูดแบบนั้นแต่ยังติดที่ว่าเกรงใจและดูเป็นการซ้ำเติมมากเกินไป เธอจึงได้แต่บอกปลอบใจแทน

“ธันก็ค่อยๆ ทยอยจ่าย ไม่ต้องรูดเพิ่ม เสื้อผ้าเก่าของธัน ของสะสมหุ่นยนต์อะไรอีก แพงๆ ทั้งนั้น ถ้าเก็บมาขายคงได้เงินเยอะอยู่” แคนดี้บอกเหมือนชี้ทาง เธอดูแลทวิชมานานจึงรู้ว่าข้าวของเครื่องใช้ของอดีตพระเอกเบอร์หนึ่งล้วนเป็นแต่ของแพงที่ถูกใช้แค่ครั้งสองครั้งด้วยเหตุผลที่เจ้าตัวอ้างว่า ‘เดี๋ยวคนจำได้ ใส่ซ้ำเสียชื่อหมด’ ไม่นับของเล่นของสะสมมีราคาที่มีไว้เพียงแค่

ประดับห้องเพื่อโชว์ความมั่งมีเวลาที่มีรายการมาถ่ายทำถึงคอนโด ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงไม่ยื่นมือเข้าไปยุ่งเพราะเป็นสิทธิ์ของเจ้าตัวที่หาเงินมาใช้จ่ายอย่างสบายๆ แต่เดี๋ยวนี้...ไม่ใช่อีกแล้ว!!

ของเหล่านี้ล้วนถูกจ่ายผ่านบัตรเครดิตที่มียอดค้างทับถมไม่รู้ตั้งเท่าไหร่ ก่อนหน้าที่จะไม่มีงาน บัญชีเงินฝากของทวิชมีเงินเข้ามาครั้งละมากมาย วงเงินบัตรเครดิตจึงสูงลิ่ว ยิ่งเจ้าตัวรูดบัตรถี่และจ่ายตามกำหนดทุกครั้ง เครดิตบูโรของทวิชยิ่งน่าเชื่อถือ แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป... บัตรเครดิตที่ถูกรูดถี่ไม่ต่างจากเดิม แต่เจ้าของบัตรกลับไม่มีเงินชำระแม้เพียงยอดชำระขั้นต่ำ ยอดจึงทบทวี...แค่สามเดือนดอกเบี้ยก็มาบานตะไท

ทวิชส่ายหน้าแบบไม่คิดชีวิต เบ้ปากให้รู้ว่าไม่มีวันยอมทำตามคำแนะนำของผู้จัดการส่วนตัวเด็ดขาด

“ไม่เอาหรอก ผมเป็นใคร จะให้มาโละของเก่าขายเหมือนพวกตกอับไม่มีทางไปแบบนั้น ไม่เอาด้วยหรอก ใครรู้เข้าผมจะเอาหน้าไปไว้ไหน”

ก็ไว้บนบ่าที่เดิมนั่นแหละ อยากจะย้อนนัก...คนฟังถอนหายใจกับความถือดีแบบที่ไม่มีดีหลงเหลือให้ถือของนักแสดงในความดูแลแล้วเผลอพูดออกมาอย่างลืมตัว “ตอนนี้น้องธันก็ไม่ต่างจากพวกนั้นเท่าไหร่หรอก”

“เจ๊!” ทวิชเรียกอีกฝ่ายเสียงดัง ตาคู่เรียววาบวับด้วยความไม่พอใจ

แคนดี้ยิ้มเจื่อนพลางหาข้ออ้างพัลวัน “เจ๊หมายถึงว่าอะไรที่ขายได้ก็ขายไปก่อน พอน้องธันมีงานมีเงินแล้วค่อยซื้อมาเพิ่มใหม่ก็ยังได้”

กริ๊ง!!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเป็นการตัดบท บทสนทนาจึงยุติเพียงเท่านี้ แคนดี้ลอบถอนหายใจแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดรับพลางกรอกเสียงสดใสลงไป สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นยิ้มแจ่มใสทันควันราวกับสั่งได้ เพราะเธอคลุกคลีอยู่กับนักแสดงมานาน ฝีไม้ลายมือการแสดงของเธอย่อมไม่ต่างกับคนพวกนี้เท่าไหร่...วงการนี้เป็นวงการมายา ใครก็ต้องมีสองหน้าทั้งนั้น!

“ค่ะ ออ เย็นนี้น้องธันมีคิวว่างค่ะ” คนพูดเหลือบตามองเด็กในความดูแลของตัวเองแล้วกรอกเสียงลงไปตามสาย “หือ จะขอลดค่าตัว แต่...”

คนที่ถูกพาดพิงในบทสนทนาหันขวับไปมองอย่างไม่พอใจ ตั้งใจจะโวยวายให้รู้แล้วรู้รอดแต่คนที่ถือโทรศัพท์แนบหูใช้มือข้างที่ว่างกระตุกมือห้ามเอาไว้และส่งสายตาปราม แม้ปากจะพูดตอบปลายสายอย่างไม่ติดขัด

“คุณน้องต้องการเท่าไหร่ล่ะคะ ห้าหมื่นเหรอคะ พี่บอกไว้ก่อนเลยว่าค่าตัวน้องธันปกติแสนอัพนะคะ เอ่อ...ก็ได้ค่ะ นี่พี่คิดให้คุณน้องเป็นกรณีพิเศษเลย แล้วเจอกันค่ะ” แคนดี้ถอนหายใจเฮือกหลังจากวางสาย จังหวะเดียวกับที่ทวิชเค้นเสียงบอกอย่างขัดใจ

“นี่มันอะไร ทำไมเจ๊ถึงยอมให้เขาต่อค่าตัวผม ผมไม่ใช่สินค้าที่ใครคิดจะต่อรองก็ได้นะ แล้วห้าหมื่น? เงินแค่นั้นจะเอาไปทำอะไรได้” ทวิชโวยวายหน้าดำหน้าแดงอย่างไม่พอใจแล้วทิ้งตัวนั่งลงกับโซฟาอย่างหงุดหงิด สีหน้าและท่าทางแสดงออกชัดเจนว่าเขาไม่ไปเด็ดขาด...ไม่มีทาง!

แคนดี้กลอกตาก่อนจะบอกกลับไปเสียงเรียบ “ถ้าไม่ลด เขาก็ไม่จ้าง น้องธันจะเปลี่ยนใจก็ได้นะ ธันไม่มีงานมากี่วันแล้ว นี่พี่เห็นว่าธันต้องรีบหาเงินใช้หนี้บัตรเครดิตหรอกนะเลยตกลงรับ”

ความจริงที่ออกมาจากปากของผู้จัดการส่วนตัวทำให้ทวิชนิ่งอึ้งไป ดวงตาคู่คมฉายแววววาวความอย่างไม่ชอบใจแต่ทำอะไรไม่ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออีกฝ่ายตบท้ายด้วยประโยคที่ทำให้หูอื้อตึง

“ถ้าเอาค่าตัวเท่าเดิม เจ้าของงานเขายอมเพิ่มอีกหน่อยแล้วไปจ้างดาราในกระแสไม่ดีกว่าเหรอ เรียกนักข่าวและแฟนคลับได้เยอะกว่าน้องธันเห็นๆ”

“แต่ผมก็มีกลุ่มคนรักธัน” ทวิชยกกลุ่มแฟนคลับที่ให้การสนับสนุนผลงานเขาขึ้นมาอ้าง แต่คนฟังกลับแค่นหัวเราะ

“ธันอย่าลืมสิว่า หมดยุคของธันแล้ว คิดว่าคนพวกนี้จะยังอยู่รอติดตามธันอยู่เหรอ ป่านนี้ไปเป็นแฟนคลับดาราคนอื่นแล้วแหละ” แคนดี้ลุกขึ้นสะพายกระเป๋าแล้วเดินตรงไปยังประตูก่อนจะเอี้ยวตัวกลับมาบอกเสียงเรียบ “เย็นนี้เจ๊จะมารับห้าโมงนะคะ ธันจะเอายังไงก็โทรบอกเจ๊ก่อนบ่ายสามแล้วกัน ถ้าไม่ไปเจ๊จะได้หาดาราคนอื่นไปแทน” พูดจบก็เดินผ่านประตูออกไปปล่อยให้เจ้าของห้องเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว

เมื่อมาถึงงานในตอนเย็น...จากที่ไม่พอใจเป็นทุนอยู่แล้ว ทวิชก็แทบอยากจะอาละวาดกลางงาน เพราะแทนที่จะเป็นงานเปิดตัวผลิตภัณฑ์สินค้าที่เขาเคยรับ แต่ตรงหน้าคืองานเลี้ยงของบริษัทแห่งหนึ่งที่ดูไร้ราคา

แคนดี้น่าจะรู้ว่าเขาจะไม่รับงานประเภทนี้เพราะมันเป็นงานของดาราเกรดซีหรือไม่ก็ดาราที่ใกล้ตกกระป๋อง

ทำไมผู้จัดการเขาถึงกล้าตอบรับซ้ำยังลดค่าตัวลงจากเดิมกว่าครึ่ง!

เฉพาะแค่ค่าเสื้อผ้าก็ปาเข้าไปเป็นหมื่น ช่างแต่งหน้าของเขาก็ใช่มือสมัครเล่นที่ไหน ไหนจะถูกแคนดี้หักเปอร์เซ็นต์สามสิบเปอร์เซ็นต์ สรุปว่าเขาแทบจะไม่เหลืออะไรเข้ากระเป๋า แคนดี้ทำ

เหมือนเห็นใจที่เขาต้องรีบหาเงินใช้หนี้บัตรเครดิต แต่คำนวณดูแล้วค่าตัวจากงานนี้จะเหลือสักเท่าไหร่ อย่าว่าแต่ใช้หนี...แค่ยอดชำระขั้นต่ำของบัตรเครดิตใบเดียวยังไม่พอ

“นี่มันหมายความว่ายังไง” ทวิชหันไปถามคนข้างๆ ด้วยสีหน้าไม่พอใจ อีกฝ่ายเพียงยักไหล่และตอบตอกย้ำความจริงที่เจ็บปวด

“แล้วธันมีงานดีกว่านี้ติดต่อมาไหม เจ๊ทำดีที่สุดแล้ว”

ทวิชกัดฟันแน่น มองผ่านกระจกออกไปนอกรถด้วยสีหน้าบ่งบอกถึงความรังเกียจ แต่สุดท้ายก็กัดฟันก้าวลงจากรถด้วยท่วงท่าองอาจ

“ทวิชจริงๆ ด้วย ตัวจริงเสียงจริง หือ หล่อเว่อร์”

“ในทีวีว่าหล่อแล้ว เห็นแบบนี้ยิ่งหล่อ โอย ใจละลาย”

คำชื่นชมที่แว่วเข้าหูพอทำให้เจ้าของชื่อยิ้มออกได้บ้าง ร่างสูงโปร่งเดินอาดอย่างมาดมั่นท่วงท่าไม่ต่างกับนายแบบเข้าไปในงาน เมื่อเห็นว่างานยังไม่เริ่มขึ้นจึงหันไปหาทีมงานที่เดินประกบสองข้าง

“ผมขอไปพักที่ห้องรับรองก่อนนะครับ” บอกพลางส่งยิ้มประจำตัวที่ทดสอบหน้ากระจกจนชำนาญให้กับคนที่กรูเข้ามาชื่นชม แต่ทว่า...ทีมงานที่จัดงานหันซ้ายหันขวาทำหน้างุนงง ทวิชยังไม่หุบยิ้มขณะที่บอกซ้ำเพราะคิดว่าอีกฝ่ายได้ยินไม่ชัดเจน “ผมขอไปพักที่ห้องรับรองสักครู่นะครับ ขอน้ำแร่ไม่แช่เย็นและผ้าเช็ดสักผืน”

“เอ่อ เดี๋ยวนะคะคุณน้องธัน ที่น้องธันขอมา ที่นี่ไม่มีหรอกค่ะ เชิญน้องธันไปนั่งรอที่โต๊ะผู้บริหารของเราเลย เดี๋ยวท่านๆ คงทยอยกันมา” ทีมงานเอ่ยขึ้นมาอย่างเลิกลั่ก

ตาคู่เรียวเบิกขึ้น ทวิชหันไปหาผู้จัดการส่วนตัวที่เพิ่งเข้ามาถึงด้วยใบหน้าระบายไปด้วยรอยยิ้มไม่เปลี่ยนทั้งที่ภายในเดือดปุด “ไม่มีห้องรับรองด้วยเหรอครับเจ๊” กัดฟันถามเสียงเข่นเขี้ยวแต่ใบหน้ายังเจือไปด้วยรอยยิ้ม...ไม่เพียงไม่มีห้องรับรอง แต่เขายังต้องเป็นฝ่ายนั่งรอผู้บริหารของบริษัทราวกับเวลาแต่ละนาทีของเขาช่างไร้ค่า

“จ๊ะ” แคนดี้ก็แสดงกลับมาท่าทีเดียวกัน

คำตอบนั้นทำให้ทวิชได้แต่สะกดกลั้นอารมณ์ไว้ไม่ให้โวยวายกลางงาน ริมฝีปากหยักระบายรอยยิ้มแต่ในใจเดือดพล่าน เขาหายใจเข้าออกลึกหลายครั้งก่อนจะเดินยืดอกไปยังโต๊ะที่ทีมงานจัดเตรียมไว้

กว่าจะจบงานเลี้ยงทวิชก็อึดอัดจนแทบจะระเบิด สีหน้าหงุดหงิดที่เจ้าตัวพยายามซ่อนไว้ภายใต้รอยยิ้มตามมารยาทเผยออกมาทันทีที่ขึ้นรถ ความอัดอั้นทั้งหมดถูกเปล่งออกมาเป็นเสียงโวยวาย

“เจ๊ ผมบอกแล้วไม่ใช่เหรอว่างานเลี้ยงแบบนี้ผมไม่รับ มันเป็นงานของดาราปลายแถว แล้วห้องรับรองก็ไม่มี เจ๊ไม่ได้บอกเขารึไงว่าผมต้องใช้ น้ำแร่กับผ้าเย็นอีก ผมบอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าต้องมีทุกครั้ง” ทวิชโวยวายใส่คนที่ทำหน้าที่ขับรถ ใบหน้าหล่อคมสันบึ้งตึงอย่างไม่สบอารมณ์

เขาคือทวิช หิรัญภักดิ์ พระเอกอันดับหนึ่งของช่อง...จะรับรองเหมือนพวกดาราปลายแถวได้ยังไง

แคนดี้ละสายตาจากถนนในจังหวะที่รถจอดติดสัญญาณไฟแดงแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะบอกด้วยท่าทางเหนื่อยหน่ายและอ่อนใจ “ธันฟังเจ๊นะ ธันไม่ใช่ดาราดังที่ใครก็ต้องง้อเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ตอนนี้ธันต้องง้องาน อะไรเข้ามาก็ต้องคว้าไว้ ไม่มีสิทธิ์ต่อรองไม่มีสิทธิ์เลือกแล้ว พี่ไม่ได้อยากจะตอกย้ำธันหรอกนะ แต่ธันต้องรับให้ได้เพราะมันคือเรื่องจริง ธันถึงขาลงแล้ว!”

“ธันถึงขาลงแล้ว!”

“ธันถึงขาลงแล้ว!”

“ธันถึงขาลงแล้ว!”

เหมือนเป็นแอคโค่ดังซ้ำอยู่ในหู ตาคู่คมลุกโชนด้วยความโกรธ จ้องหน้าประสานสายตากับแคนดี้ที่ทำท่าจะพูดต่อ แต่เป็นสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวพอดี อีกฝ่ายจึงหันไปเพ่งสมาธิกับการขับรถ

ทวิชนั่งเงียบไปตลอดทางจนมาถึงคอนโดสุดหรูใจกลางเมือง สมบัติเพียงชิ้นเดียวของเขาที่ไม่ติดภาระหนี้สิน เพราะควักกระเป๋าใช้เงินสดซื้อไว้ตอนที่เขายังเฟื่องฟู

แคนดี้เดินตามดาราในความดูแลของตัวเองแล้วส่ายหน้าระอา อีกฝ่ายทิ้งตัวนั่งบนโซฟาทันทีที่ถึงห้อง สายตาเคว้งคว้างล่องลอย เธอมองอยู่นานก่อนจะตามไปนั่งใกล้แล้วบอกเสียงเบากึ่งหลอกล่อในที

“เจ๊บอกแล้วว่าเจ๊มีทาง ธันไม่สนใจเหรอ”

ทวิชหรี่ตามองคนพูดเหมือนไม่ค่อยไว้ใจ แล้วรีบออกตัวอย่างระแวง

“ถ้างานผิดกฎหมายหรือแก้ผ้าถ่ายแบบแบบดาราเกรดต่ำ ผมไม่เอาเด็ดขาด” เขาบอกดักคอ เพราะก่อนหน้านี้แคนดี้เคยเสนอให้เขาไปถ่ายแบบชุดว่ายน้ำลงนิตยสารล่อสายตาเก้งกวางบ่างชะนี แน่นอนว่าเขาปฏิเสธแบบไม่ต้องคิด งานสำหรับพวกดาราตกอับแบบนั้น...เขาไม่ทำเด็ดขาด!

“เปล่า” แคนดี้ส่ายหน้าพร้อมกับยกมุมปาก มือหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหาใครสักคนแล้วกรอกเสียงลงไป

ทวิชจับใจความได้บ้างไม่ได้บ้าง ผ่านไปครู่ใหญ่แคนดี้ก็วางสายแล้วหันมาหาเขาด้วยสีหน้ามีความหวัง

“ธันไม่อยากรับงานเลี้ยงบริษัทอย่างที่ธันว่าเป็นงานกระจอกใช่ไหม” แคนดี้เอ่ยถาม

เขาพยักหน้า ใครจะไปบ้าอยากรับงานโลโซแบบนั้น

แคนนี้ฉีกยิ้มแสนดี ก่อนบอกด้วยน้ำเสียงโอบอ้อมอารีเหมือนกล่อมเด็ก “ธันต้องฟังเจ๊”

เจ้าของชื่อเลิกคิ้ว ตาคู่คมจับจ้องคนพูดอย่างตั้งใจพลางถามด้วยความสนใจ “ยังไง”

“ง่ายมากเลย” แคนดี้ดีดนิ้ว นัยน์ตาเป็นประกายขึ้นมาวูบหนึ่ง

ทวิชเลิกคิ้วรอคำตอบใจจดใจจ่อ อีกฝ่ายขยับตัวเข้ามาใกล้ก่อนจะบอกยิ้มๆ

“อย่างที่เจ๊เคยบอกธันไงว่าธันต้องเล่นหนังเปรี้ยงๆ สักเรื่อง”

ทวิชเลิกคิ้ว ใบหน้าของเขาคงปรากฏเครื่องหมายคำถามอย่างชัดเจน อีกฝ่ายถึงได้พยายามอธิบาย

“หนังชายรักชายของไจแอนท์สตาร์ที่เควินเป็นพระเอกนี่แหละเหมาะสมที่สุดแล้ว” แคนดี้เว้นจังหวะเพื่อสังเกตท่าทีของคู่สนทนา พอเห็นว่ารอฟังอยู่ก็กระตุกมุมปากแล้วบอกเสียงเนิบ “มะรืนนี้เควินจะมาถึงไทย ธันต้องทำให้เควินเลือกธันให้ได้”

คนฟังกะพริบตาปริบแล้วชี้นิ้วมาที่ตัวเอง “ทำให้เควินเลือกผม? ทำยังไง แล้วมันทำได้ง่ายขนาดนั้นเลยเหรอ” ถามรัวเร็วอย่างคนที่ต้องการความกระจ่าง

“เจ๊เคยได้ยินมาว่าเควินชอบผู้ชาย” แคนดี้บอกอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องอย่างคนที่มีแผนการ

“เฮ้ย แต่ผมไม่ใช่เกย์นะเจ๊” ทวิชร้องเสียงหลง ถึงเขาจะไม่เคยมีคนรักไม่ว่าเพศไหน แต่เขาก็มั่นใจว่าตัวเองไม่ได้มีความเบี่ยงเบนหรือชอบผู้ชายอย่างแน่นอน อย่างน้อยเวลาเล่นเลิฟซีนกับนางเอก เขาก็มีความรู้สึก

แคนดี้กดมุมปากพลางยักไหล่

“เจ๊ก็ไม่ได้บอกว่าธันเป็น เจ๊แค่บอกให้ธันทำให้เควินเลือกธันมาร่วมแสดงด้วย” ผู้จัดการส่วนตัวสาวประเภทสองบอกอย่างชัดเจน ไม่ทันที่อีกฝ่ายจะได้โต้ตอบก็บอกต่อ “เที่ยวบินxx1234 มาถึงสุวรรณภูมิบ่ายสามโมง เจ๊มีคนรู้จักในไจแอนท์สตาร์ เรื่องอื่นเจ๊จัดการเอง ธันแค่ทำตามที่เจ๊บอกก็พอ”

“แต่...” ทวิชมุ่นคิ้วลังเล แต่เพียงครู่เดียวก็หายไป เมื่ออีกฝ่ายพูดขึ้นมาน้ำเสียงเนิบนาบ

“แล้วแต่การตัดสินใจของธันนะ เจ๊ไม่ได้บังคับ ถ้าธันไม่ทำ...ธันก็ต้องยอมรับงานเลี้ยงบริษัทที่ธันว่าต๊อกต๋อยให้ได้ หรือถ้าธันจะไม่รับงาน...ธันก็ไม่มีเงินมาใช้หนี้บัตรเครดิต รอวันให้พอกพูนจนโดนฟ้องล้มละลายแล้วกัน ถึงตอนนั้นถ้าจะบอกว่าเอาหน้าไปไว้ไหน ก็คงเอาไว้ในคุกในตารางเท่านั้นแหละ” แคนดี้ปรายตามองใบแจ้งหนี้บัตรเครดิตที่กองท่วม ก่อนจะเบือนสายตากลับมามองคู่สนทนา แล้วยักคิ้วท้าทายกึ่งหลอกล่อให้คล้อยตาม

พอได้ยินว่า ‘ล้มละลาย’ และ ‘คุก’...ทวิชก็พยักหน้าอย่างไม่ลังเลอีกต่อไป

“ตกลงครับเจ๊”

กรงกวินทร์
ตอนที่2

แคนดี้มาถึงคอนโดของทวิชก่อนเวลานัดหมายด้วยความตื่นเต้น ไม่ต่างกับเจ้าของห้องที่เมื่อเธอมาถึงก็รออยู่ในสภาพพร้อมแล้วเช่นกัน ผิดกันก็แต่สีหน้าที่ดูไม่เต็มใจสักนิด ร่างโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตผ้าเนื้อดีสีขาวและกางเกงขาสามส่วนตัดเย็บสีเข้มดูมีรสนิยม ทรงผมถูกจัดทรงไม่มาก ไม่น้อยขับใบหน้าหมดจรดให้โดดเด่นยิ่งขึ้น แคนดี้มองคนตรงหน้าอย่างชื่นชม ต่อให้ไม่มีสไตลิสต์เหมือนดาราคนอื่นแต่ทวิชก็ไม่เคยทำให้เธอผิดหวังในเรื่องการแต่งตัว เพราะรสนิยมของทวิชดีเยี่ยมบวกกับรูปร่างและใบหน้าที่เรียกได้ว่าแทบไม่มีข้อติ ทำให้แม้เจ้าตัวใส่เสื้อผ้าธรรมดา เสื้อผ้าเหล่านั้นก็ดูเป็นของมีราคาขึ้นมาได้ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่วายเดินวนรอบเพื่อสำรวจความเรียบร้อยอีกครั้งราวกับว่าอีกฝ่ายกำลังจะไปออกงานครั้งสำคัญ

“น้องธันพร้อมนะคะ เจ๊นัดนังกระติ๊บไว้แล้วว่าจะพาน้องธันไปส่งที่สนามบินเลย” แคนดี้บอกด้วยน้ำเสียงเจือความหวังร้ำไร สายตาทอดมองนักแสดงในความดูแลของตัวเองอย่างภาคภูมิใจไม่น้อย

แต่ทว่า...กลายเป็นทวิชเสียอีกที่เริ่มลังเล เมื่อใกล้ถึงเวลาขึ้นมาจริงๆ

“ผมว่า...” ทวิชอึกอักพยายามนึกหาข้ออ้างเพื่อปฏิเสธ

แคนดี้แทรกขัดขึ้นมาไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบประโยคราวกับอ่านใจได้ทะลุปรุโปร่ง “อย่าคิดมากสิธัน ธันไม่ได้ทำอะไรไม่ดีสักหน่อย ธันแค่ทำหน้าที่ของตัวเอง นำเสนอตัวเองให้เควินเลือกเท่านั้น”

“ผมไม่ใช่สินค้า” ทวิชแย้ง หน้าตึงขึ้นมาด้วยความไม่ชอบใจ

คนฟังหันไปอีกทางแล้วเบ้ปากกับอีโก้ที่สูงลิ่วของคนตรงหน้า แต่ผลประโยชน์ที่หวังจะได้รับทำให้เธอต้องทำเป็นมองข้ามไป แล้วหันกลับมาบอกเอาใจคนตรงหน้า “เจ๊ไม่ได้หมายความอย่างนั้น เจ๊หมายถึงว่า...แบบนี้มันก็เหมือนไปแคสงานอย่างหนึ่ง ธันแค่แสดงให้สุดฝีมือ ทำให้เควินเลือกธันให้ได้ อย่าคิดเยอะ เพื่องาน! ธันท่องเอาไว้”

ทวิชนิ่งคิดตาม นึกย้อนกลับไปเมื่อสองวันก่อนที่เขาถูกจ้างไปโชว์ตัวในงานเลี้ยงบริษัท...ที่เขาเคยมองว่าเป็นงานของพวกดาราปลายแถว และสถานการณ์ที่บีบให้เขาไม่มีทางเลือกจนต้องรับงานนั้นทำให้เขาตระหนักถึงคำว่า 'ตกอับ' อย่างแท้จริง ซึ่งถ้าปล่อยไว้ต่อไปอาจจะไม่ใช่แค่ต้องรับงานกระจอกพวกนั้น แต่อาจรุนแรงถึงขั้นไม่มีงานเลยก็ได้

ก่อนหน้านี้แคนดี้เคยเสนองานถ่ายชุดว่ายน้ำล่อสายตาเก้งกวางกับนิตยสารเล่มหนึ่ง เขาตกปากรับคำเพราะต้องการเงิน ทว่าเมื่อถึงเวลาบรีฟงานก่อนถ่ายจริงเขาก็ลุกเดินออกมาแทบจะ

ทันที เพราะท่าทางที่เขาต้องโพสต่อหน้ากล้องดูล่อแหลมไม่ต่างกับ ‘ไอ้ตัว’ ไม่ใช่งานศิลปะอย่างที่แคนดี้เคยอ้าง แน่นอนว่าเขาไม่มีทางทำ!!

“ถ้าธันได้เล่นหนังเรื่องนี้ รับรองว่าธันต้องดังเปรี้ยงแน่”

แม้จะยังไม่รู้บทหรือแม้แต่เนื้อเรื่อง แต่แคนดี้ก็ออกปากการันตีอย่างมั่นใจ

“ไจแอนท์สตาร์ต้องเลือกนักแสดงของตัวเองอยู่แล้ว” ทวิชแย้งทันควันแต่อีกฝ่ายก็หาเหตุผลมาหักล้างจนได้
“ผู้บริหารบอกแล้วนี่ว่าเควินเป็นคนเลือกนักแสดง ดังนั้นคนที่มีสิทธิ์ขาดคือเควิน เชื่อเจ๊ หน้าที่ของธันคือเอาชนะใจเควินให้ได้ แค่นี้เอง” แคนดี้พูดเหมือนเป็นเรื่องง่าย แววตาเป็นประกายอย่างคนที่มีแผนการอยู่ในใจ

“ก็ถ้าแค่แคสงาน ผมมั่นใจฝีมือตัวเองอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องทำให้ยุ่งยาก” ทวิชบอกอย่างมั่นใจ มีความหวังสว่างวาบขึ้นมาที่จะยกเลิกแผนการบ้าๆ นี่ซะ ถ้าตัดสินที่ฝีมือ...เขามีสิทธิ์ถูกเลือกโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งวิธีนี้ด้วยซ้ำ เพราะต่อให้ทีมงานโยนบทบาทไหนให้เขาทดสอบหน้ากล้องเขาก็ทำได้ทั้งนั้น...ไม่เหมือนนักแสดงรุ่นใหม่ที่อาศัยเกาะกระแสจับคู่พากันให้ดังแต่ไม่มีฝีมือ ดูละครเหมือนดูคนท่องบทคุยกัน ไร้อารมณ์ร่วมเป็นที่สุด ทวิชกลอกตาเมื่อนึกไปว่าทำไมเมื่อก่อนเขาถึงไม่คิดจับกระแสคู่จิ้นบ้างทั้งที่นางเอกที่เล่นคู่กับเขาทั้งสวยทั้งเป็นเบอร์ต้นๆ ของวงการ หรือแม้แต่ตอนที่เล่นหนังเรื่องแรกมีกลุ่มแฟนคลับจิ้นเขากับรชต พระเอกของเรื่อง จนมีป้ายไฟธันxชตตามไปทุกงาน และเขาก็ให้คำตอบกับตัวเองว่าการเกาะกระแสเหล่านั้นเพื่อสร้างชื่อเสียงเพราะการดูถูกฝีมือตัวเองเกินไป เขามั่นใจว่าเขาดังได้ด้วยตัวเอง และเขาก็ทำได้จริง เขามีชื่อเสียงมีงานแสดงเข้ามาไม่ขาด จนกระทั่งมาถึงจุดพลิกผันดาวเสาร์เข้าแทรกเมื่อต่อภพ ลูกชายของเจ้าของช่องเขม่นเพราะเมลานีน ดาราสาวหน้าใหม่ที่ต่อภพตามจีบนั้นสนใจเขาทำให้ต่อภพจงใจหาเรื่องเขาทุกทางที่ทำได้ หนำซ้ำยังปั้นภูผาขึ้นมาแล้วป้อนงาน และกระพือกระแสคู่จิ้นกับดาราสาวร่วมช่อง แค่นั้นยังไม่พอ...อีกฝ่ายยังประกาศตัวเป็นศัตรูกับเขาอย่างออกนอกหน้าจนผู้จัดละครไม่กล้าจ้างเขา ทำให้งานของเขาลดน้อยลงจนแทบไม่เหลือ

“...คู่แข่ง...”

เพราะมัวแต่จมอยู่กับความคิดตัวเอง ทวิชจึงไม่ทันได้ฟังที่แคนดี้พูด เลิกคิ้วสูงพลางเอ่ยถามซ้ำเมื่อได้ยินเพียงไวๆ

“เจ๊พูดว่ายังไงนะ ผมไม่ทันได้ฟัง”

“เจ๊บอกว่าแค่ฝีมืออย่างเดียวไม่การันตีหรอกว่าธันจะได้งาน บทนี้ใครก็หมายตา นั่นแปลว่าคู่แข่งของธันเยอะมาก ต่อให้ธันมั่นใจฝีมือตัวเอง แต่ก็ใช่ว่าคนอื่นจะไม่มีฝีมือ เกิดคนอื่นเข้า

ตาเควินมากกว่าก็จบเห่ ดังนั้นธันต้องทำให้เควินพอใจและเลือกธันเท่านั้น” แคนดี้บอกย้ำด้วยน้ำเสียงจริงจัง สายตาวาววับเหมือนคาดการณ์ไปล่วงหน้า

“เดี๋ยวเจ๊ ทำให้เควินพอใจ? หมายความว่ายังไง” ทวิชถามเสียงหลง

“น้องธันก็ไม่ใช่เด็กแล้วนี่คะ” แคนดี้ย้อนคำสีหน้าไม่สะทกสะท้านกับสิ่งที่สั่งให้เขาทำ

ทวิชกลืนน้ำลายดังเอือกก่อนจะถามช้าๆ เพื่อความแน่ใจ “หมายถึงทำให้เควินหลงรักอย่างนั้นเหรอ”

คนฟังกดมุมปาก “ถ้าน้องธันทำได้แบบนั้นยิ่งดี เพราะจะได้มั่นใจว่าเควินเลือกธันไม่มีทางเลือกคนอื่น”

“มันไม่ได้ง่ายอย่างที่พูดนะเจ๊ ผมบอกแล้วว่าผมไม่ใช่เกย์” ทวิชแค่นหัวเราะแล้วส่ายหน้าอีกครั้ง แม้ในชีวิตจะมีผู้ชายเข้ามาจีบอยู่หลายครั้งแต่เขาก็ตอกหน้าหงายกลับไปหมด ไม่รู้ว่าคนพวกนั้นตาถั่วหรือยังไงที่มาจีบเขาที่เป็นผู้ชายแท้ๆ

“ธันจะคิดอะไรมาก ธันเป็นนักแสดงไม่ใช่เหรอ บทเกย์ธันก็เคยผ่านมาแล้ว แถมยังทำได้ดีจนโด่งดัง แล้วทำไมครั้งนี้จะทำไม่ได้ คิดซะว่าเพื่อความอยู่รอด หรือน้องธันไม่มั่นใจในฝีมือตัวเองซะแล้ว” แคนดี้บอกท้าทาย

“ไม่มีทาง” ทวิชตอบโต้ทันควัน

แคนดี้กดมุมปากแล้วบอกเรียบเรื่อย “ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เห็นมีอะไรเสียหาย”

“ตะ...แต่ว่า...” ดวงตาสีนิลกลอกกลิ้งไปมา สุดท้ายก็ถอนหายใจเฮือก เอ่ยถามออกไปเนือยๆ คล้ายกับจำยอม “แล้วผมต้องทำยังไง อย่าว่าแต่ทำให้เควินรัก ลำพังแค่เข้าใกล้ดาราดังระดับยังยากเลย บอดี้การ์ดคงเต็มไปหมด ผม เข้าถึงได้ง่ายๆ ที่ไหน” ทวิชบอกตามที่คิดให้รู้ว่าสิ่งที่แคนดี้วาดหวังเป็นแค่ฝันลมๆ แล้งๆ เท่านั้น หรือต่อให้เขาเข้าใกล้เควินได้...ก็ไม่ได้หมายความว่าเควินจะหลงรักเขา ทวิชคิดค้านในใจ

แต่แทนที่อีกฝ่ายจะสลดเห็นด้วยกับที่เขาบอกกลับยกยิ้มมุมปากเจ้าเล่ห์แล้วบอกเอื่อยๆ อย่างใจเย็น

“เจ๊หาวิธีให้ธันเข้าใกล้เควินได้ แต่เรื่องที่จะทำให้เควินหลงรักได้หรือไม่ได้นั้นก็ต้องเป็นฝีมือธันเล่นละครมาหลายเรื่องหลายบทก็เอามาใช้ซะ อย่าให้เสียของ!” ตบท้ายไม่วายแดกดัน

ทวิชเลือกที่จะทำเป็นไม่ได้ยินเพราะไม่อยากต่อความ และย้อนถามกลับไปแทน “ผมต้องทำอะไรบ้าง”

แคนดี้คลี่ยิ้มอย่างพอใจกับท่าทีที่คล้อยตามของนักแสดงในความดูแล

“ทอดสะพาน!” คำไม่กี่พยางค์...สั้นๆ แต่ชัดเจน

คนฟังกลืนน้ำลายลงอย่างฝืดเคืองก่อนจะถอนหายใจอีกครั้งอย่างคนคิดไม่ตก แต่นาทีนี้เขารู้ว่าไม่มีทางปฏิเสธได้อีกแล้ว และเพื่อทวงบัลลังก์พระเอกเบอร์หนึ่งของช่องกลับคืนมา เขาก็ไม่มีทางเลือกอีกแล้ว!

ณ สนามบินสุวรรณภูมิ
นักข่าวจำนวนมากมารอทำข่าว ‘เควิน ดีน’ พระเอกคนดังแห่งฮอลลีวูดจนเต็มพื้นที่ทางออกผู้โดยสารขาเข้า แม้ครั้งนี้จะไม่ใช่การเดินทางตามกำหนดการ แต่ข่าวที่หลุดรั่วไปโดยไม่รู้ต้นตอก็ทำให้มีนักข่าวหลั่งไหลมารอกันอย่างคับคั่ง แต่ทีมงานของไจแอนท์สตาร์ก็ไม่ได้ประมาทเตรียมการรับมือเอาไว้เพราะคาดเดาเหตุการณ์ได้

ร่างสูงในเสื้อคลุมสีดำ สวมหมวกและแว่นกันแดดอันโตเดินออกมาจากช่องผู้โดยสารขาเข้า ด้านข้างมีหนุ่มฝรั่งผมทองที่ตัวเล็กกว่าค่อนข้างมากและบอดี้การ์ดร่างโตอีกสองคนเดินตามหลัง แม้ใบหน้าของคนที่เดินนำจะถูกปิดบังไปเกือบครึ่ง แต่ท่าเดินและการคุ้มกันแน่นหนาก็ทำให้คนที่จับกลุ่มรออยู่เดาได้ไม่ยากว่าคนผู้นั้นที่กำลังเดินออกมาคือใคร พอมั่นใจว่าใช่คนที่รอจึงฮือกันเข้าไปหา และแห่ตามไปเมื่อทีมงานพาแขกกิตติมศักดิ์ไปยังลานจอดรถ

กลุ่มนักข่าวและแฟนคลับแห่ตามชายหนุ่มที่สวมเสื้อคลุมสีดำไปกันหมดจนพื้นที่ทางออกสำหรับผู้โดยสารขาเข้าก็กลับมาโล่งอีกครั้งเป็นเวลาเดียวกับที่ร่างสูงในแจ็คเก็ตยีนส์ดูสบายๆ เดินออกมาพร้อมกับหนุ่มผมทองร่างโปร่งบางและบอดี้การ์ดหน้าเข้มสองคน เห็นดังนั้นคนที่ยืนรอสังเกตการณ์ห่างๆ ก็รู้สึกทึ่งไม่น้อยที่ทีมงานสามารถหลอกล่อนักข่าวและแฟนคลับไปอีก

ทางจนได้ ทวิชลุกจากที่นั่งซึ่งนั่งปะปนกับกลุ่มคนที่มารอรับผู้โดยสารคนอื่นๆ แล้วเดินตามกระติ๊บและน้ำนิ่ง...ทีมงานของไจแอนท์สตาร์ที่มีหน้าที่มารับ ‘เควิน ดีน’ ตัวจริง

กระติ๊บมีหน้าที่ดูแลศิลปิน ส่วนน้ำนิ่งมีหน้าที่ประสานงาน ทั้งสองคนเป็นรุ่นน้องของแคนดี้ เขาไม่รู้ว่าตื่นลึกหนาบางว่าติดค้างบุญคุณอะไรกันมาเพราะทั้งคู่ยอมให้เขาตามมาด้วย แม้ว่าสีหน้าจะดูเอือมระอาคล้ายไม่ต้อนรับ

“ที่นี่ไม่ใช่แคทวอล์ค จะมารับเควินก็เดินให้ไวๆ” น้ำนิ่งหันไปเร่งดาราหนุ่มท่าทางสำอางที่มัวแต่เดินมองซ้ายแลขวาอย่างระแวง ทั้งที่ตัวเองก็ไม่ดังแล้วแท้ๆ เขาไม่เคยร่วมงานกับทวิชแต่ได้ยินกิตติศักดิ์มาหนาหูเรื่องนิสัยยอดแย่ไม่เว้นแม้แต่กับรุ่นพี่ในวงการ...เขาเกลียดนักพวกเด็กไม่มีสัมมาคารวะแบบนี้ แม้จะหน้าตาดีมีออร่าแค่ไหนก็ไม่สนับสนุน วงการนี้อาวุโสเป็นเรื่องสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกับฝีมือ และที่มานี่ก็คงไม่พ้นบังคับให้แคนดี้มาบีบบังคับพวกเขาอีกทีให้พาด้วย คิดว่าถ้ามีภาพข่าวหลุดออกไปกับดาราดังระดับเควินคงจะสร้างกระแสให้ตัวเองกลับขึ้นมาได้สินะ ไม่มีทาง!

“ครับ” ทวิชกระแทกเสียงพลางเร่งฝีเท้าให้ทัน น้ำนิ่งเข้าใจว่าเขาใช้เควินมาสร้างกระแสใช้ตัวเอง ไม่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังแผนการของแคนดี้ แม้จะคันปากอยากจะบอกว่าไม่ใช่ แต่ก็เลือกที่จะไม่แก้ไขความเข้าใจผิดนั้น เพราะให้น้ำนิ่งคิดแบบนั้นยังดีกว่าที่จะรู้ว่าเขามา...อ่อยเหยื่อ!

ดาราหนุ่มคิดพลางขยับปีกหมวกลงมาปิดบังใบหน้าเพราะกลัวว่ามีใครจดจำได้ ทั้งที่ไม่จำเป็นสักนิดเพราะไม่มีใครสนใจเขา เห็นแบบนี้แล้วก็พานเสียเซล์ฟไม่น้อยแต่ถึงอย่างนั้นก็เชิดหน้าขึ้นอย่างไว้ตัว ลมหายใจมีอันสะดุดไปวูบหนึ่งเมื่อสายตามองไปยังร่างสูงโดดเด่นของใครบางคนที่เดินออกมาจากช่องผู้โดยสารขาเข้า แม้อีกฝ่ายจะอยู่ในชุดแจ็คเก็ตยีนส์สบายๆ แต่ก็รู้สึกได้ถึง ‘คาริสม่า’ ที่แผ่กระจายออกมาจากตัว ต่อให้ไม่รู้ว่าเป็นคนดังแต่ทุกอย่างที่รวมเป็น ‘เควิน ดีน’ ก็ดึงดูดสายตาคนรอบตัวให้หันไปมองอยู่ดี

จังหวะที่เควินเงยหน้าขึ้นมาและสายตาบังเอิญสบกัน ร่างกายเขากลับรู้สึกแปลกประหลาดเหมือนไม่เป็นตัวเอง ชาวาบราวกับว่ามีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่าน แขนขาถูกตรึงอยู่กับที่ ทวิชกลืนน้ำลายดังเอือก...ไม่นึกแปลกใจสักนิดที่ผู้ชายคนนี้ได้ชื่อว่าเป็นชายหนุ่มที่สาวๆ ทั้งโลกคลั่งไคล้ และแม้จะมีข่าวลือเรื่องรสนิยมทางเพศว่อนเน็ตแต่ก็ไม่ทำให้ความนิยมลดลง เพราะขนาดเขาที่ไม่เคยหวั่นไหวกับใครไม่ว่าชายหรือหญิง ยืนกรานกับตัวเองอย่างดีว่าไม่มีวันติดใจ ก็ยังต้องเสียคำพูดเพราะหัวใจเจ้ากรรมเต้นแรงเพียงแค่สบตา

เขาเนี่ยนะ หัวใจเต้นแรงกับผู้ชาย!

บ้าแล้ว!!

ทวิชกระแอมไอกลบเกลื่อนอาการของตัวเองไม่ให้รู้สึกแปลกๆ เมื่อสบกับดวงตาสีฟ้าอมเทาที่เพ่งมองมาราวกับจะพิจารณาอะไรสักอย่าง ตอนนั้นเองที่น้ำนิ่งสะกิดเรียกจนเขาต้องละสายตาจากจุดเดิม

“ยืนนิ่งอยู่ทำไม” น้ำนิ่งเอ่ยถามด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่บ่งบอกว่ารำคาญอย่างไม่ปิดบัง

ทวิชตวัดสายตาไปมองอย่างไม่พอใจ มือกำแน่นสะกดกลั้นโทสะ บอกตัวเองว่าเขามีภารกิจสำคัญที่ต้องทำมากกว่าจะเสียเวลาไปกับเรื่องชวนเสียอารมณ์จึงหักห้ามความกรุ่นโกรธและเดินตามกระติ๊บไป ไม่สนใจกับประโยคแดกดันของน้ำนิ่งอีก แต่ทว่าทุกจังหวะการก้าวเดินกลับรู้สึกถึงสายตาของใครสักคนที่จับจ้องจนก่อให้เกิดความรู้สึกประหม่าขึ้นมา

“มารยาอ่อยสาวในละครงัดเอามาใช้กับผู้ชายบ้างก็ดีนะ” แคนดี้ทิ้งท้ายตอนที่มาส่งเขาเมื่อกี้

ทวิชสูดหายใจเข้าลึกแล้วผ่อนออกแล้วปรับสีหน้าเป็นยิ้มแย้ม ระบายรอยยิ้มให้ร่างสูงที่ยังจ้องเขาไม่วางตา ด้านหลังของเควินเป็นชายหนุ่มร่างใหญ่สองคนที่เขาคิดเอาเองว่าเป็นบอดี้การ์ด ส่วนด้านข้าง...

คนมองสะดุดลมหายใจตัวเอง เมื่อสายตาไหร่ไปเห็นหนุ่มฝรั่งร่างโปร่งบางที่เดินอยู่ข้างๆ เควิน

คนรักของเควินอย่างนั้นเหรอ? คิดได้แบบนั้นก็ใจฝ่อไม่น้อยเพราะนั่นแปลว่าสิ่งที่เขาวาดหวังพังลงตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่ม ทวิชเผลอจับจ้องคนสองคนอย่างลืมตัวจนแทบไม่ได้ยินเสียงของกระติ๊บและน้ำนิ่งที่เอ่ยทักทายแขกคนสำคัญ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยื่นมือออกไปจับตามมารยาทแม้ในใจยังพะวงอยู่กับเรื่องเดิม

จังหวะที่ยื่นมือไปจับมือเควิน สายตาบังเอิญสบกับดวงตาคมกริบอีกรอบ ทวิชทำใจกล้าไม่หลบสายตาทั้งที่รู้สึกสะท้านอย่างประหลาด ไม่รู้ว่าเขาคิดไปเองหรือเปล่าว่ามีแรงกระซับส่งผ่านฝ่ามือที่จับ ถ้าเขาไม่ได้ตาฝาด...ก็เห็นว่ามุมปากของฝ่ายนั้นยกขึ้นเล็กน้อยจนแทบสังเกตไม่ทัน

เพราะมัวแต่ใจลอยจึงไม่รู้ว่าเควินปล่อยมือไปตอนไหน รู้ตัวอีกทีทวิชก็เดินรั้งท้ายอยู่คนเดียว เขาเผลอมองตามแผ่นหลังกว้างของคนที่เดินนำ แผ่นหลังที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นชวนสัมผัส

และไวเท่าความคิด...ขาสองข้างก็ก้าวยาวจนเข้าใกล้ร่างสูงห่างเพียงแค่ช่วงแขน มือเรียวไม่ต่างจากผู้หญิงยื่นออกไปหมายจะสัมผัส แต่แล้วก็รีบชักมือกลับแทบไม่ทันเมื่อสติกลับคืนมา ใบหน้าหล่อใสร้อนเห่อด้วยความกระดากอาย นึกตกใจกับความคิดอันน่ากลัวของตัวเอง พอดีกับที่ฝ่ายนั้นหันกลับมาเขาเลยได้แต่หัวเราะแห้งๆ ภาวนาไม่ให้เควินรู้ว่าเขาเกือบเผลอทำอะไรลงไป ไม่อย่างนั้นเควินคงมองเขาด้วยสายตาประหลาด

เมื่อไม่เห็นสายตาอย่างที่กังวล ทวิชจึงนึกโล่งใจแต่ไม่วายทิ้งระยะห่างจากอีกฝ่ายเพิ่มขึ้นเพราะกลัวจะเผลอแสดงท่าทางอะไรออกไปอีก ทว่าใครบางคนก็เหมือนจงใจชะลอฝีเท้าจนกลายเป็นเดินรั้งท้ายกันทั้งคู่

ยิ่งเควินเข้ามาใกล้แบบนี้ เขายิ่งรู้สึกได้ถึงรัศมีจากตัวของอีกฝ่ายที่แผ่กดดันคนข้างๆ แม้จะเดินข้างกันกลับไม่มีบทสนทนาใดหลุดรอดออกจากริมฝีปาก ทวิชก้มมองมือตัวเองเงียบเชียบขณะที่เควินมีท่าทางสบายๆ จนคนที่เกร็งไปทั้งตัวนึกอิจฉา เขาเจอกับดาราดังระดับประเทศระดับเอเชียมาเยอะ แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่รู้สึกกดดันจนเหลือตัวลีบแบบนี้ ทวิชนึกกับตัวเองจนกระทั่งมาถึงลานจอดรถ

“โอ๊ะ คุณธันนี่ คุณธันจริงๆ ด้วย มารับคุณเควินเหมือนกันหรอครับ” คนขับรถที่ยืนรอเปิดประตูให้ทีมงานและพระเอกคนดังร้องเรียกชื่อดาราในดวงใจอย่างตื่นเต้น ดีใจมากกว่าได้เจอพระเอกดังระดับโลกเสียอีก โดยเฉพาะเรื่องเพชรเริงไฟที่เพิ่งจบไป เขาไม่เคยพลาดสักตอน

ทวิชได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองก็ปรายตามอง ครั้นจะไม่สนใจในทีแรกแต่แล้วก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้ เปลี่ยนใจหันไปยิ้มบางสานไมตรี “ครับ”
“ผมชื่ออมร ติดตามผลงานคุณธันทุกเรื่อง” ชายหนุ่มแนะนำตัวเองพลางยิ้มแฉ่งจนเห็นฟันครบทุกซี่ ตาแววววายเป็นประกายเมื่อได้ใกล้ชิดดาราในดวงใจ

ไม่ทันจะได้พูดอะไรต่อ...น้ำนิ่งก็รีบกให้ทุกคนขึ้นรถ “ขึ้นรถ อย่ามัวแต่คุย เดี๋ยวพวกนั้นมาเห็นเข้า” พวกนั้นหมายถึงกลุ่มนักข่าวและแฟนคลับที่ตามเควินตัวปลอมไปซึ่งอาจจะกำลังย้อนมาถูกทางถ้ารู้ว่าทีมงานหลอก

บอดี้การ์ดร่างสูงสองคนเข้าไปนั่งเบาะหลังสุด ตามด้วยกระติ๊บและน้ำนิ่งที่นั่งเบาะรองสุดท้าย ทวิชที่ควรจะเข้าประจำที่เป็นลำดับต่อไปกลับทำเป็นยืนรีรอไม่ยอมเคลื่อนไหว แม้จะเห็นสายตาของน้ำนิ่งที่มองเหมือนรู้ทันแต่เขาไม่สนใจ ทำเป็นดันเบาะที่นั่งแถวสองปิดทางอย่างเนียนๆ ตอนนี้จึงเหลือเพียงเบาะแถวที่สองจำนวนสามที่นั่งกับคนสามคน

...เขา เควิน และโทมัสที่เป็นก้างขวางคอชิ้นโต

และไม่ต้องลุ้นนาน หนุ่มฝรั่งร่างโปร่งก็ถูกดันให้ขึ้นรถไปก่อน หูแว่วเสียงพึมพำจากคนที่ดันโทมัสเข้าไปนั่งติดกับหน้าต่าง

“นั่งริมเดี๋ยวคนเห็น”

แม้เหตุผลจะฟังไม่ขึ้นสำหรับทวิชเพราะรถตู้คันนี้ติดฟิล์มดำทึบแต่กลับทำให้เขากดมุมปากอย่างถูกใจ บวกกับเมื่อครู่ที่ได้ยินจากกระติ๊บว่าโทมัสเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเควินทำให้เขา

แทบจะร้องออกมาอย่างลิงโลด ความหวังในการกลับมาเป็นพระเอกอันดับหนึ่งของช่องกลับมาอีกครั้ง!

“งั้นผมนั่งติดประตูให้” ทวิชรีบออกตัว

เควินพยักหน้าแล้วขึ้นไปนั่งเบาะกลางอย่างไม่อิดออด ทวิชจึงก้าวตามขึ้นไปนั่งข้างๆ แอบซ่อนรอยยิ้มอย่างมิดชิด

รถตู้สีดำติดฟิล์มดำทึบเคลื่อนตัวออกจากที่จอดรถโดยมีปลายทางคือโรงแรมหรูหกดาวซึ่งทางไจแอนท์สตาร์จัดไว้เป็นที่พักชั่วคราวของเควินระหว่างรอจัดหาบ้านหลังใหม่ที่มีความเป็นส่วนตัวให้ เมื่อนั่งประจำที่พระเอกคนดังก็ใส่หูฟังหลับตานิ่งเหมือนไม่ต้องการให้มีสิ่งรบกวนทำให้ทั้งรถตกอยู่ในความเงียบสงบไปโดยปริยาย

ทวิชชำเลืองมองคนข้างๆ เป็นระยะ คิ้วขมวดมุ่นครุ่นคิดหาทางใกล้ชิดกับอีกฝ่าย จากที่แอบมอง...ไปๆ มาๆ ก็เผลอจ้องมองอย่างพิจารณา ใบหน้าคมสันหล่อจัดอย่างยากที่จะหาอะไรมาเปรียบเทียบ กรามเป็นสันนูน เครื่องหน้าโดดเด่นชวนให้มองทั้งจมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักได้รูป คิ้วเข้มพาดเฉียงรับกับดวงตาที่ซ่อนอยู่ใต้เปลือกตาที่ปิดสนิท และดวงตาคู่นั้นเมื่อเปิดออกก็ดึงดูดให้คนมองลุ่มหลงได้ไม่ยาก แม้กระทั่งผู้ชายอกสามศอกอย่างเขา จังหวะที่มองสำรวจอย่างลืมตัว อยู่ๆ เปลือกตาของคนหลับก็เปิดออก ดวงตาฟ้าอมเทามองจ้องกลับมาอย่างท้าทาย คนที่ถูกจับได้ว่าแอบมองสะดุ้งไปเล็กน้อยแต่ถึงอย่างนั้นสัญชาตญาณบางอย่างก็บอกไม่ให้เขาหลบสายตา

ราวกับมีบางอย่างที่ส่งผ่านมาจากแววตาคู่นั้นที่ทำให้ร่างกายเหมือนเป็นอัมพาตชั่วคราว ไม่รู้ว่าเขาแสดงสีหน้ายังไงออกไปแต่มุมปากหยักของอีกฝ่ายกดลึกคล้ายจะแย้มยิ้มแต่ก็ไม่ได้ยิ้มออกมา แค่นั้นก็ทำให้หัวใจเต้นแรงแบบไม่มีสาเหตุจนเขาต้องเป็นฝ่ายหลบสายตามองไปทางอื่นและกร่นด่าตัวเองในใจอย่างไม่สบอารมณ์

ทั้งที่เป็นผู้ชายเหมือนกันแท้ๆ แต่ทำไมถึงทำให้เขารู้สึกแบบนั้นได้

หลังจากส่งเควินเข้าโรงแรมที่พัก ทวิชก็กลับขึ้นรถตู้พร้อมกระติ๊บและน้ำนิ่ง น้ำนิ่งแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบเขาโดยที่เขาไม่รู้สาเหตุทั้งด้วยคำพูดแดกดันทั้งสายตาที่มอง แต่เพราะเขากำลังใช้ความคิดในการหาทางเข้าใกล้เควินจึงเลือกที่จะไม่สนใจ พอเห็นเขาไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ไม่นานน้ำนิ่งก็เลิกสนใจเขาเช่นกัน

รถตู้มาถึงตึกสำนักงานไจแอนท์สตาร์ในอีกครึ่งชั่วโมงต่อมา เขาตั้งใจจะเรียกแท็กซี่กลับเองเพราะหากเรียกแคนดี้ออกมารับ เขามั่นใจมากว่าอีกฝ่ายจะต้องเค้นถามความคืบหน้าระหว่างเขากับเควินเป็นแน่ ทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกก็ไม่รู้จะให้คืบหน้าขนาดไหน ทวิชคิดขวางๆ เขายืนมองจนกระทั่งกระติ๊บและน้ำนิ่งเดินเข้าไปในตึกแล้วจึงเดินย้อนกลับไปที่รถตู้

“คุณอมร”

คนที่ก้มๆ เงยๆ เช็ดกระจกรถหันไปมอง เมื่อเห็นว่าคนที่เรียกตัวเองคือนักแสดงที่ชื่นชมก็เบิกตากว้างเหมือนไม่เชื่อสายตา

“คะ...คุณธัน มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ ไม่ต้องเรียกว่าคุณก็ได้ครับ ผมกระดาก” อมรบอกตะกุกตะกัก ใบหน้าหยาบกร้านของคนขับรถหนุ่มฉายชัดด้วยตื่นเต้น จ้องมองคนตรงหน้าไม่วางตา ดูในทีวีว่าหล่อแล้ว ยิ่งเห็นตัวจริงใกล้ๆ แบบนี้ยิ่งหล่อใสดูสะอาดสะอ้านสมกับเป็นพระเอกชื่อดัง ไม่แปลกใจที่เจ้าตัวครองแชมป์พระเอกเบอร์หนึ่งมาหลายปี เพิ่งมีช่วงหลังนี่เองที่ถูกพวกหน้าใหม่เบียดจนหายไปจากหน้าจอ ทั้งที่เขามองว่าดาราหน้าใหม่พวกนั้นไม่มีฝีมือเล่นไม่สมบทบาทเท่า...ไม่ว่าบทบู๊ล้างผลาญ หรือบทรักกุ๊กกิ๊กก็พาคนดูอินออกมานอกจอ แถมช่วงหลังยังมีพวกสาดโคลนว่าทวิชถือตัวแถมมากเรื่อง แต่เขาไม่เห็นรู้สึกแบบนั้น...ถ้าทวิชถือตัวอย่างในข่าว มีเหรอจะลดตัวลงมาพูดคุยกับเขาแบบนี้

ทวิชหัวเราะสดใสแล้วทำทีเกรงอกเกรงใจเมื่อต้องเอ่ยไหว้วาน “เอ่อผมแค่...อยากรบกวนถามอะไรนิดหน่อย”

“ถาม? ถามอะไรครับ ถ้าผมตอบได้ผมยินดีตอบหมดเลย” อมรรีบออกตัว รู้สึกภูมิใจไม่น้อยที่ตัวเองจะได้ช่วยเหลือพระเอกขวัญใจ ยิ่งเห็นว่าอีกฝ่ายทำหน้าเกรงอกเกรงใจ เขายิ่งประทับใจในความรู้สัมมาคารวะของอีกฝ่ายเข้าไปใหญ่ คราวหน้าถ้าใครมาว่าทวิชต่อหน้าเขา...เขาจ้วงไม่ยั้งแน่

“พรุ่งนี้พี่อมรต้องไปรับคุณเควินอีกรึเปล่าครับ” ทวิชเอ่ยถามหยั่งเชิงเพราะเขาได้ยินกระติ๊บคุยกับน้ำนิ่งเมื่อกี้ว่าอมรได้รับมอบหมายให้เป็นคนขับรถประจำตัวของเควิน ส่วนกระติ๊บจะมีหน้าที่ดูแลเควินระหว่างที่อยู่เมืองไทย หน้าที่นี้จะเริ่มตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไปเพราะวันนี้เควินต้องการเวลาส่วนตัวหลังจากการเดินทางยาวนาน

“ใช่ครับ เจ้านายให้ผมอยู่คอยรับส่งคุณเควิน”

ทวิชพยักหน้าแล้วทำเป็นตาวาวอย่างตื่นเต้น “โห พี่โชคดีมากเลย ผมล่ะอิจฉา”

อมรยกมือขึ้นลูบคอด้วยความกระดาก เมื่อตอบออกไปตามจริง “ผมไม่รู้จักคุณเขาหรอกครับ เลยไม่ได้ตื่นเต้นอะไร แต่อิจอย เมียผมมันชอบ ฝากให้ขอลายเซ็นด้วย”

“ออ อย่างนี้นี่เอง ผมก็เป็นแฟนคลับเควินเหมือนกัน อย่าบอกใครนะครับ ฮ่าๆ” เขาทำกระซิบกระซาบ

พอได้ยินว่าเป็นความลับของดาราขวัญใจก็ยิ่งรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รู้ อมรรีบพยักหน้ารับคำหนักแน่น

ทวิชเห็นดังนั้นก็ลอบยิ้มออกมา “ผมอยากจะรบกวนพี่อมรนิดนึงได้ไหม อย่างที่บอกว่าผมเป็นแฟนคลับของเควิน แต่ถ้าผมไปขอพบเขา นักข่าวคงเตรียมเอาไปเล่นข่าวใส่ร้ายผมอีก” ทวิชตีหน้าเศร้า ถือโอกาสเรียกตีสนิทอย่างคล่องปาก “จริงๆ ผมก็เกรงใจ แต่ถ้าไม่เป็นการรบกวนเกินไป เวลาเควินออกไปข้างนอกพี่อมรช่วยโทรบอกผมทีได้ไหม เมื่อกี้ผมลืมขอถ่ายรูปคู่ นี่ครับเบอร์ผม”

สรรพนามแทนตัวที่เป็นกันเองทำให้คนฟังตัวลอยจนไม่ได้เอะใจในประโยคไหว้วาน ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายส่งนามบัตรมาให้ อมรจึงเอื้อมมือไปรับด้วยความตื่นเต้น

“ให้ผะ..ผมโทรหาคุณธัน” อมรถามเสียงสั่น และเมื่อทวิชพยักหน้ายืนยัน คนขับรถหนุ่มก็อ้าปากค้างเหวอไป

“รบกวนด้วยนะครับ ผมกลับก่อนล่ะ” ทวิชเอ่ยขอตัวกลับพร้อมกับรอยยิ้มสมใจ...

เอาล่ะ ที่นี้เขาก็รู้ความเคลื่อนไหวของเควินแล้ว

กรงกวินทร์
ตอนที่3

“เป็นยังไงบ้างน้องธัน”

น้ำเสียงที่ใช้ถามฟังตื่นเต้นไม่น้อย หากแต่เจ้าของชื่อที่กำลังนั่งเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือกลับกลอกตาอย่างเบื่อหน่ายเมื่อได้ยินเสียงของผู้จัดการส่วนตัว ไม่ต้องมีคำขยายความก็รู้ว่าถามถึงเรื่องอะไรเพราะอีกฝ่ายคงไม่มีกระจิตกระใจถามสารทุกข์สุกดิบของเขาแน่ ตั้งแต่วันที่ไปรับเควินที่สนามบินเมื่อสามวันก่อนเขาก็ไม่ได้เจอกับแคนดี้อีกเลยเพราะเขาไม่มีงานในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา ประกอบกับที่แคนดี้กำลังปั้นเด็กใหม่ขึ้นมาแทนเขาจึงไม่ได้สนใจเขามากมายนัก

ดังนั้นการที่แคนดี้มาหาเขาถึงห้องก็คงไม่พ้นถามความคืบหน้าเรื่องนั้น

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองคนถามแล้วส่ายหน้าเนือย

แคนดี้ยกมือทาบอก ทำตาโต สีหน้าผิดหวังชัดเจน “อย่าบอกนะคะน้องธันว่าไม่มีอะไรคืบหน้าเลยจากวันนั้น โอ้วมายบุดดา” ผู้จัดการส่วนตัวสาวร้องอุทานเสียงหลง สีหน้าประหนึ่งได้ยินเรื่องคอขาดบาดตาย

ทวิชพยักหน้ายอมรับตามตรง

“แล้วเจ๊จะให้ผมทำยังไง ผมอุตส่าห์ไปดักรอที่โรงแรมมาสองวันก็ไม่เจอ” บอกอย่างเหนื่อยหน่าย เขาอุตส่าห์แต่งตัวดิบดีไปนั่งดักรอที่ร้านกาแฟด้านล่างของโรงแรมตั้งแต่เช้าถึงเย็น หมดค่ากาแฟไปเป็นพันแต่กลับไม่มีวี่แววของคนที่รอ วันนี้เขาจึงตัดสินใจอยู่บ้าน ทั้งถอดใจทั้งตระหนักถึงความจริงว่า...ถ้าดาราดังระดับนั้นสามารถเข้าถึงตัวได้ง่ายอย่างที่แคนดี้วาดหวังคงมีคนแห่ไปนั่งรอที่โรงแรมทุกวันเหมือนที่เขาทำไปแล้ว เขาเดาว่าโรงแรมคงมีช่องทางพิเศษสำหรับแขกวีไอพีจึงไม่เคยเห็นสักทีว่าอีกฝ่ายออกจากโรงแรมไปตอนไหน ส่วนอมรที่เขาผูกมิตรหวังให้เป็นหูเป็นตาแจ้งความเคลื่อนไหวของเควินแบบเรียลไทม์ก็ไม่มีการติดต่อกลับมา...ไม่ได้เรื่องจริงๆ เสียเวลาลดตัวไปตีสนิทด้วย

สีหน้าของแคนดี้เหมือนจะบอกว่าเขาพยายาม ‘น้อยเกินไป’ ทวิชจึงบอกฮึดฮัด

“และก็ไม่ใช่แค่นั้นนะ ผมทิ้งเบอร์ให้คนขับรถของเควิน กำชับดิบดีว่าถ้าเควินจะออกไปไหนให้โทรบอกแต่ก็ไม่เห็นโทรมาสักแอะ ใช่ว่าผมไม่ทำที่ไหน ทำจนไม่รู้จะทำยังไงแล้ว”

คนฟังขมวดคิ้วหน้ายุ่ง ชักสีหน้าอย่างขัดใจแต่พอได้ฟังก็เข้าใจความยากเย็นที่จะเข้าถึงตัวพระเอกคนดัง จึงถอนหายใจเฮือกออกมาอีกคน

“ต้องหาทางเจอเควินให้ได้ก่อนอย่างนั้นสินะ” แคนดี้รำพึงรำพันแล้วนิ่งคิด

ท่ามกลางความเงียบทั้งพระเอกหนุ่มที่อยู่ในช่วงขาลงทั้งผู้จัดการส่วนตัวก็จมอยู่ในความคิดของตัวเอง อยู่ๆ ทวิชก็โพล่งขึ้นมาเหมือนโยนหินถามทาง

“หรือเราจะยกเลิก”

แคนดี้หันขวับกลับไปมองคนพูดแล้วบอกน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้สีหน้า “เจ๊ลงทุนไปตั้งขนาดนี้แล้ว ยังไงก็ต้องได้อะไรบ้าง” เธอยัดเงินให้กระติ๊บกับน้ำนิ่งหมดไปหลายบาท ไหนจะลำเลิกบุญคุณแต่หนหลังจนสองคนนั้นไม่กล้าปฏิเสธไม่เหลือบุญคุณติดค้างใดๆ แล้วเธอจะยอมแพ้ได้ยังไง

“แต่...” ทวิชนิ่วหน้าท่าทางลังเล

ท่าทีถอดใจของนักแสดงในความดูแลทำให้แคนดี้นึกไม่พอใจจนต้องออกปากเสียงหยัน “หรือถ้าน้องธันอยากรับงานโชว์ตัวต๊อกต๋อยตามงานบริษัท เจ๊ก็ไม่ห้าม แต่ถ้าต่อไปเหลือแค่โชว์ตัวตามวัดก็ว่าเจ๊ไม่ได้นะ”

ทวิชหันมองผู้จัดการส่วนตัวของตัวเองตาขุ่น แม้จะไม่พอใจกับคำพูดแดกดันของแคนดี้แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันเป็นเรื่องจริง แต่เขาก็ยังเชิดหน้าอย่างไว้ตัว “ไม่มีทาง! คนอย่างผมไม่รับงานกระจอกแบบนั้นหรอก”

แคนดี้ทำเสียงขึ้นจมูก “นั่นสิคะ น้องธันไม่รับงานกระจอกแบบนั้นอยู่แล้ว แต่ถ้าน้องธันยังปล่อยให้ตัวเองไม่มีงานละครเลยสักงานแบบนี้ เจ๊ว่าอีกไม่นานหรอกค่ะ” พูดพลางปรายตามองอย่างดูแคลน แต่เพราะอีกฝ่ายมัวแต่ร้อนใจกลัวจะเป็นอย่างที่ผู้จัดการส่วนตัวว่าจึงไม่ได้สนใจมอง

“แล้วผมต้องทำยังไง นี่ก็ใช่ว่าไม่ทำอะไรเลยซะหน่อย โธ่เว้ย!!” ทวิชอาละวาดอย่างหัวเสีย เพราะเขาไม่มีทางเลือกจึงต้องทำตามที่แคนดี้แนะนำ แต่หนทางนั้นก็ดูเหมือนจะไม่ง่ายอย่างที่คิด

“ในละครนางเอกนางร้ายอ่อยน้องธันยังไงล่ะคะ เลือกมาใช้สักอย่างสิ ผู้หญิงกับผู้ชายจะต่างกันสักเท่าไหร่เชียว...เข้าหาตรงๆ เดินชน วิ่งตัดหน้ารถ อะไรก็ว่าไป หรือจะทำให้หมดเลยก็ได้ หือ หรือต้องให้เจ๊ไปหอบซีรีส์เกย์มาให้ศึกษาเป็นวิทยาทานคะ ช่วงนี้ว่างด้วยนี่ เอาไหม” แคนดี้ถามประชด เธอไม่แปลกใจสักนิดที่ทวิชแทบจะไม่เคยมีข่าวคาวไม่ว่ากับผู้หญิงหรือแม้แต่ผู้ชายที่เข้าหาเพราะนิสัยเย่อหยิ่งจนไม่เห็นใครอยู่ในสายตานี่แหละ นอกเหนือจากนางเอกที่ร่วมงานด้วยและพยายามทอดสะพานจนเกินบท เมื่อหลายปียังเคยมีดาราหนุ่มไฮโซเทียวขายขนมจีบเพราะทวิชแจ้งเกิดมาจากซีรีส์เกย์ที่ดังไกลไปถึงประเทศจีน ทวิชไม่พอใจพาน

ไม่รับงานที่มีอีกฝ่ายร่วมด้วยเพราะไม่อยากให้เป็นข่าว ทั้งที่ถ้ารับงานคงไม่พ้นกระแสคู่จิ้นชายรักชายที่กำลังเป็นที่นิยม

แต่ตอนนี้คงไม่ทัน...กระแสไหนๆ ก็คงฉุดทวิชให้คืนตำแหน่งเบอร์หนึ่งไม่ได้ ยกเว้นก็แต่หนังทุ่มทุนสร้างของไจแอนท์สตาร์ที่มีพระเอกระดับโลกอย่างเควินแสดงนำ เพราะเหตุนี้...เธอจึงคาดหวังกับแผนการนี้มาก เพราะถ้าทวิชกลับมาโด่งดังมีชื่อเสียง ค่าตัวที่ดิ่งลงทุกวันก็จะพุ่งสูงตาม เธอที่รับส่วนแบ่งค่าตัวของทวิชก็จะได้มากไปด้วย

ทวิชถอนหายใจเนือยๆ แต่เวลานี้คนอย่างเขาแทบไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำให้แผนนี้สำเร็จเท่านั้น ถ้าเขาทำได้ เขาก็จะกลับมามีงานล้นเหลือ มีโอกาสเลือกงานเลือกบทดังเดิม ไม่ต้องงอมืองอเท้ารองานเหลือๆ จากใคร

แต่ปัญหาคือมันง่ายขนาดนั้นที่ไหน!!! ถ้าทำได้เขขาคงทำไปนานแล้ว

“ผมก็อยากจะทำอย่างที่เจ๊บอกนั่นแหละ แต่ปัญญาจะเจอตัวยังยากเลย จะเอาที่ไหนไปอ่อยวะ” ทวิชบอกอย่างหงุดหงิดกลัดกลุ้มด้วยถูกกดดันทั้งจากคนตรงหน้าและสถานการณ์ที่บีบให้เขาไม่มีทางเลือก

แคนดี้มองนิ่งนานพลางถอนหายใจก่อนจะหยิบโทรศัพท์เดินไปอีกทาง ไม่นานก็เดินกลับมาพร้อมกับสีหน้าที่ดีขึ้นกว่าเดิมแล้วบอกเสียงเรียบ “วันนี้คุณประชาจะเลี้ยงรับรองเควินที่โรงแรมทรีซีซั่น เจ๊บอกนังกระติ๊บไปแล้วว่าจะฝากธันเอาของไปคืนมันเพราะเจ๊ไม่ว่าง เจ๊หาทางให้ธันได้เจอเควินแล้ว ที่เหลือก็คิดเอาเองว่าต้องทำยังไงต่อ” คนพูดถอนหายใจอีกทีแล้วพยักเพยิดถามประชด “คงไม่ต้องให้เจ๊ไปคุมหรือทำเป็นตัวอย่างหรอกนะคะ”

ทวิชกลอกตาแล้วบอกกระแทกเสียง “ผมทำเองได้”

“ก็ดีค่ะ”

สองชั่วโมงต่อมาทวิชก็ขับรถมาถึงโรงแรมทรีซีซั่น สถานที่นัดหมายจัดเลี้ยงรับรองพระเอกคนดังระดับฮอลีวูด ก่อนลงจากรถไม่ลืมส่องกระจกเช็คความเรียบร้อยของตัวเองอีกที วันนี้เขามาในชุดเสื้อเชิ้ตเรียบๆ กับกางเกงขาสามส่วนลำลอง จัดทรงผมแบบไม่พิถีพิถันมาก เพื่อไม่ให้ดู ‘ตั้งใจ’ จนเกินไป

เมื่อลงจากรถก็รีบกวาดสายตามองหาบางอย่าง คู่เดียวเหยียดริมฝีปากออกเป็นรอยยิ้มเมื่อพบสิ่งที่ต้องการ ทวิชก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นใจก่อนจะมาหยุดอยู่ตรงหน้าเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบขวบที่ยืนเล่นอยู่บริเวณนั้น

“คุณหมอเชนทร์” เด็กหญิงร้องออกมาอย่างตื่นเต้น เมื่อคนตรงหน้าคือคุณหมอเชนทร์ในละครทีวีที่จบไปไม่นาน เพื่อยืนยันว่านี่ไม่ใช่ความฝันเด็กหญิงจึงหยิกลงที่แขนตัวเอง ก่อนจะลูบป้อยๆ ด้วยความเจ็บ

ทวิชอดยิ้มออกมาไม่ได้...‘นายแพทย์คเชนทร์’ คือบทบาทที่เขาเล่นในละครที่ออนแอร์ล่าสุด และเป็นละครเรื่องสุดท้ายของเขาก่อนจะตกอับ

“รู้จักพี่ด้วยเหรอ น้องชื่ออะไรครับ” เสียงที่เอ่ยถามอ่อนโยน แม้ว่าปกติเขาจะไม่ค่อยชอบเด็กนัก แต่เด็กคนนี้ให้ความรู้สึกต่างอย่างบอกไม่ถูก

“ชื่อเมษาค่ะ แม่ชื่อมาลีขายลูกชิ้นอยู่ตรงนู้น” เด็กสาวคลี่ยิ้มแล้วตอบเสียงสดใสพร้อมกับชี้มือไปที่ร้านค้ารถเข็นที่จอดข้างโรงแรมพร้อมโอ้อวดสรรพคุณเสร็จสรรพ “แม่หนูทำอร่อยที่สุดในโลก คุณหมออยากกินไหมคะ”

ทวิชพยักหน้ารอยยิ้มที่ตรึงใจคนมองยังไม่คลาย

“อยากสิ” พูดเพียงเท่านี้ เด็กหญิงก็ทำท่าจะดึงมือให้เดินตามไปหามารดาแต่ทวิชขืนตัวไว้ และบอกอย่างนุ่มนวล “เดี๋ยวพี่ไปกินลูกชิ้นแน่ แต่ตอนนี้พี่มีเรื่องต้องทำก่อน” ท้ายประโยคทำหน้าครุ่นคิดจนเด็กหญิงเอียงคอมองพลางเอ่ยถาม

“เรื่องอะไรเหรอคะ”

ทวิชนั่งยองๆ จนใบหน้าอยู่ระนาบเดียวกับใบหน้าของคนถาม อีกฝ่ายมองชะโงกเข้ามามองใกล้ๆ แล้วยิ้มเขิน

“หือ คุณหมอหล่อ หล่อมากกว่าที่หนูเห็นในทีวีอีก” เด็กหญิงเมษาบิดตัวเขินอายดูแก่แดดกว่าวัย คิดอย่างหมายมาดว่าพรุ่งนี้จะไปอวดเพื่อนที่โรงเรียนว่าเจอคุณหมอเชนทร์ที่แสนใจดี

“ขอบใจมาก” ทวิชหัวเราะกับคำชมพาซื่อพลางลูบหัวเด็กหญิงอย่างเอ็นดู ก่อนที่คิ้วจะขมวดเข้าหากันเมื่อนึกถึงสิ่งที่เขาต้องรีบทำ เขาเม้มปากอย่างลำบากใจ สุดท้ายก็เอ่ยออกไปจนได้ “เรื่องที่พี่ต้องทำ...อืม ต้องวานให้น้องช่วยหน่อย ได้ไหม”

เพียงเท่านี้เด็กหญิงก็ผงกหัวรับแข็งขันแล้วเอ่ยถามอย่างกระตือรือร้น

“ได้สิคะ คุณหมอเชนทร์มีอะไรให้หนูช่วยเหรอ ให้หนูไปช่วยปานวาดที่ถูกจับไปรึเปล่า”

ทวิชเกือบจะหลุดขำออกมาเมื่อเด็กหญิงเอาไปรวมกับละครที่เขาแสดง

“หนูพูดเล่นค่ะ หนูชอบคุณหมอ เอ๊ย พี่ธันม๊ากมาก แม่ก็ชอบ แต่แม่ไม่ค่อยให้ดูละครเพราะว่าดึก แต่หนูก็แอบดูบางครั้ง” เจ้าตัวหัวเราะแห้งบอกเจื้อยแจ้ว สารภาพเสียงใสจนคนฟังอมยิ้มกับความซื่อ

“ขอบใจมากเลย แต่แม่เขาพูดถูกแล้ว เป็นเด็กนอนดึกไม่ได้รู้ไหมครับ มันไม่ดีต่อสุขภาพ” ทวิชบอกกึ่งสอน

เด็กหญิงผงกหัวปลกๆ ยิ้มแฉ่งรับคำบ่น

“ที่พี่จะให้ช่วยก็คือ...” ทวิชก้มลงไปกระซิบข้างหูเด็กหญิงเหมือนเป็นความลับระดับชาติ อีกฝ่ายพยักหน้ารับสลับกับขมวดคิ้วท่าทางเป็นผู้ใหญ่เกินวัยและถามกลับเป็นระยะอย่างใคร่รู้ ครู่เดียวทวิชก็ยืดตัวลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยถาม “ทำได้ไหมครับ”

สีหน้าของคนถามที่ดูคาดหวังทำให้เด็กหญิงรีบพยักหน้า

“ได้สิคะ หนูจะได้อยู่ในทีวีด้วย หนูจะเอาไปอวดเพื่อน” เมษาเอื้อนเอ่ย แววตาเปล่งประกายด้วยความสุขจนคนมองรู้สึกผิด ได้แต่ลูบหัวทุยๆ ของอีกฝ่ายและสัญญากับตัวเองว่าเขาจะยอมให้เด็กน้อยถ่ายรูปไปอวดเพื่อนจนหนำใจ

ยังไม่ทันจะคิดอะไรมากกว่านี้ ตาคู่เรียวก็เหลือบไปเห็นรถตู้คุ้นตาที่เลี้ยวเข้ามาในอาณาเขตโรงแรม เห็นอย่างนั้น ทวิชก็ขยับตัวเตรียมพร้อมก่อนจะหันไปนัดแนะกับเด็กหญิงอีกครั้ง

“พร้อมไหม เดี๋ยวพี่ไปยืนฝั่งนู้นแล้วนับสาม น้องเริ่มได้เลยนะครับ” ทวิชบอกย้ำอีกครั้ง และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าอย่างมั่นใจ เขาก็เดินข้ามถนนภายในโรงแรมไปอีกฝั่ง มือเรียวชูขึ้นเป็นจังหวะการนับ

3...2...1!

พอลดมือลงเด็กหญิงเมษาก็วิ่งข้ามถนนมา แต่ขาสองข้างกลับพลาดท่าสะดุดล้มก่อนถึงฟุตบาทห่างจากจุดที่ทวิชยืนอยู่สองสามช่วงแขน ทวิชหันมองอย่างตกใจและรีบเดินย้อนกลับไปพร้อมกับประคองร่างเล็กขึ้นมาโอบกอด เด็กหญิงน้ำตาเปื้อนหน้า สะอึกสะอื้นอยู่ในอ้อมแขน

“เจ็บตรงไหนครับ ไม่ร้องนะ” ทวิชร้องถามพลางปลอบโยน

เด็กหญิงเมษาส่ายหน้าแต่น้ำตาไหลลงมาเป็นสาย

“มะ...ไม่เจ็บค่ะ ฮึก” เด็กน้อยตอบเสียงเครือน้ำตา

“โอ๋ๆ ๆ ไม่เจ็บนะ เดี๋ยวพี่เป่าเพี้ยงก็หาย” ทวิชหลอกล่อตามที่เคยได้ยิน เด็กหญิงกลั้นสะอื้นจนตัวโยนแต่ไม่วายมีเสียงสะอื้นหลุดออกมาจนทวิชต้องโอบเข้ามาใกล้อีกรอบ ก่อนจะผละออกแล้วดึงผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาซับน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน จนกระทั่งเด็กหญิงอยู่ในอาการสงบเขาจึงยิ้มคลายใจ

“ไม่ร้องแล้วนะครับ โตแล้วร้อง อายเพื่อนแย่” คุณหมอในจอสวมบทคุณหมอนอกจอเอ่ยปลอบพลางมองสำรวจถ้วนถี่ว่าอีกฝ่ายไม่ได้รับบาดเจ็บจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“หนูไม่เจ็บแล้ว ขอบคุณค่ะ” เด็กหญิงประนมมือไหว้อย่างสวยงาม ก่อนจะหันหลังวิ่งตื๋อจากไป

ทวิชยิ้มและมองตามไปจนสุดสายตา ใบหน้ายังระบายไปด้วยรอยยิ้ม...

“ธัน!”

เสียงเรียกจากด้านหลังทำให้ร่างโปร่งสะดุ้งสุดตัวประหนึ่งว่าตกใจ เมื่อหันไปเห็นว่าเป็นคนที่เขากำลังรออยู่ก็ส่งยิ้มนำพร้อมกับยกมือไหว้

“อ้าว พี่กระติ๊บ สวัสดีครับ”

“ธันมานานแล้วเหรอ” กระติ๊บถามแต่สายตามองเลยไปด้านหลังที่เด็กหญิงตัวน้อยวิ่งจากไปแล้วถึงหันกลับมามองคนตรงหน้าแวตาเปลี่ยนไปเป็นชื่นชม อคติที่เคยมีที่เคยได้ฟังเกี่ยวกับดาราหนุ่มผู้นี้หายไปแทบไม่เหลือเพราะทวิชที่เธอเห็นด้วยสองตาตัวเองคือเทพบุตรที่อ่อนโยนแม้ไม่ใช่ต่อหน้ากล้อง

“ไม่นานครับ ผมเพิ่งมาถึงได้ครู่เดียว อันนี้ เจ๊ฝากผมมาให้พี่กระติ๊บ ไม่รู้ว่ามีอะไรด่วนนัก เห็นเร่งผมจังว่าต้องเอามาให้เลย” ทวิชบอกกลั้วหัวเราะ

กระติ๊บที่มองคนตรงหน้าในแง่ดีขึ้นก็พลอยยิ้มตามไปด้วย

“รองเท้าน่ะ เจ๊ยืมพี่ไปนานแล้ว ตอนเราทวงก็ทำไม่สนใจ แต่อยู่ๆ พอจะคืนก็นัดปุบปับ พี่ก็เอาใจไม่ถูกเหมือนกัน” กระติ๊บไขข้อข้องใจ บ่นพึมพำไม่จริงจังนัก

ทวิชพยักหน้าเออออ ก่อนที่สายตาจะมองเลยไปด้านหลังของกระติ๊บถึงเห็นว่ามีอีกหลายคนยืนอยู่ด้วย หนึ่งในนั้นคือคนที่เขาหมายมั่นจะใกล้ชิดที่มาพร้อมกับโทมัสและบอดี้การ์ดหน้านิ่งไม่ต่างกับเจ้านาย

“อ้าว เควินก็มา” ทวิชร้องอุทานน้ำเสียงตื่นเต้นแล้วส่งยิ้มเลยไปให้เป็นการทักทาย อีกฝ่ายเพียงยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย นอกจากแววตาคู่คมที่ฉายแววประทับใจไม่ต่างจากกระติ๊บแล้วนั้น...ทุกอย่างบนใบหน้าแทบจะไม่เปลี่ยน

“มาทำธุระที่นี่กันเหรอครับ” ทวิชหันไปถามคนไทยคนเดียวในกลุ่มนี้ ท่าทางเหมือนถามตามมารยาทมากกว่าจะสนใจจริงจัง

“ใช่ วันนี้คุณประชานัดมาเลี้ยงรับรองเควินน่ะ” กระติ๊บพยักหน้าพลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูก่อนจะร้องเสียงแหลมจนพาตกอกตกใจไปตามๆ กัน “ว๊าย จะบ่ายโมงแล้ว พี่ไปก่อนนะ เดี๋ยวไปถึงช้าคุณประชาเอาตาย เอาไว้เจอกันนะน้องธัน”

ทวิชค้อมศีรษะให้รุ่นพี่ร่วมวงการแล้วส่งยิ้มเลยไปให้คนที่ยืนหน้านิ่งไม่ไหวติง มีเพียงมุมปากที่ยกขึ้นเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็นถ้าไม่สังเกตตอบกลับมา

คล้อยหลังทั้งห้าคนทวิชก็ถอนหายใจเฮือกที่แผนการสำเร็จลุล่วงโดยไม่มีใครติดใจสงสัย เมื่อนึกถึงปฏิกิริยาของกระติ๊บและเควินที่เป็นไปในทางบวกทวิชก็แย้มยิ้มสมใจแล้วจึงหันหลังกลับ

“เอ๊ย!!” ทวิชร้องเสียงหลงอย่างตกใจ เมื่อเด็กหญิงเมษาที่วิ่งหายไปเมื่อครู่ยืนส่งยิ้มหน้าเป็นอยู่ตรงหน้าในระยะประชิด เขายกมือลูบอกแล้วยิ้มให้เด็กหญิงตัวน้อย

“ฝีมือหนูเป็นยังไงบ้างคะ” เด็กหญิงเมษายืดอกถามอย่างภูมิใจ

ทวิชย่อตัวนั่งยองๆ และยกนิ้วโป้งให้แทนคำตอบ “เยี่ยมเลย สั่งน้ำตาได้ด้วยเหรอ ตัวแค่นี้” ถามเย้าเด็กน้อยอย่างชื่นชม เมื่อกี้เขารู้สึกทึ่งจริงๆ ที่เด็กหญิงร้องไห้ออกมาราวกับสั่งได้

“หนูมีพี่ธันเป็นดาราในดวงใจก็ต้องเก่งเหมือนพี่ธันสิคะ สักวันหนูจะเก่งและโด่งดังเหมือนพี่ธันให้ได้เลย” เด็กหญิงเมษาบอกด้วยน้ำเสียงสะท้อนความชื่นชมเต็มเปี่ยมทำเอาคนฟังจุกอกด้วยความตื้นตันและรู้สึกผิดไปพร้อมๆ กัน เพราะเขาอยู่กับความชื่นชมจอมปลอมจนเคยชิน พอได้ยินคำชมเรียบง่ายแสนบริสุทธิ์ก็ทำให้หัวใจพองโต

“น้องทำได้อยู่แล้ว พี่เชื่อ” ทวิชบอกอย่างมั่นใจ

เด็กหญิงยิ้มตาหยีแล้วยื่นหน้าไปหอมแก้มดาราขวัญใจก่อนจะดึงมือให้เดินตาม เพราะอีกฝ่ายรับปากไว้ว่าจะไปกินลูกชิ้นที่มารดาของเธอขายและให้ถ่ายรูปคู่

ทวิชมองรอยยิ้มบริสุทธิ์แล้วหลุบมองมือตัวเองอย่างสะเทือนใจ...เขาถึงขั้นต้องหลอกใช้ความใสซื่อของเด็กเพื่อให้ตัวเองกลับมามีที่ยืนในวงการ

“เรื่องที่พี่ต้องทำ...อืม ต้องวานให้น้องช่วยหน่อย ได้ไหม”

“ที่พี่จะให้ช่วยก็คือ...พี่กำลังจะถ่ายละคร ผู้กำกับอยากให้เหมือนจริงแบบสุดๆ เลยจะซ่อนกล้องเอาไว้ เดี๋ยวพี่จะไปยืนฝั่งนู้น” บอกพลางชี้ไปอีกฝั่งของถนน “ส่วนน้องอยู่ตรงนี้ถูกแล้ว เดี๋ยวน้องวิ่งข้ามไปหาพี่แล้วแกล้งสะดุดล้ม พี่จะเข้าไปปลอบ พอเสร็จแล้วพี่จะให้สัญญาณน้องก็ต้องวิ่งไปหลบที่หลังเสาต้นข้างหลังนั่น ระหว่างนั้นจะมีทีมงานเข้ามาคุยกับพี่ พอพวกเขาไปน้องถึงออกมาได้ จำไว้ว่าอย่าให้ทีมงานเห็นน้องเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นเขาต้องหาว่าพี่ไม่มีฝีมือแน่ๆ” ทวิชตีหน้าเศร้าเล่าแผนการโดยมีเด็กหญิงเมษาตั้งใจฟังพร้อมกับพยักหน้าอย่างใจจดจ่อ

“ทำได้ไหม” เขาเอ่ยถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“หนูทำได้ค่ะ” เด็กหญิงรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ

และทุกอย่างก็ดำเนินไปตามแผนการ...ออกมาสมจริงกว่าที่คิดด้วยซ้ำ

ทวิชถอนหายใจด้วยความรู้สึกอดสูกับตัวเองอย่างบอกไม่ถูก เขาให้สัญญากับตัวเอง...ถ้าเขาได้กลับคืนสู่เบอร์หนึ่งเมื่อไหร่ เขาจะตอบแทนบุญคุณเด็กหญิงเมษาอย่างแน่นอน

เควินและคนอื่นๆ เข้ามาด้านในของโรงแรมหกดาวที่หรูหราไม่แพ้โรงแรมอันเป็นที่พักชั่วคราวของเควิน สีหน้าของคนที่เดินนำเข้ามานิ่งเฉยไม่ต่างจากทุกครั้ง แต่ทว่าคนที่อยู่ด้วยกันมานานอย่างโทมัสมองออกว่ามีอะไรผิดปกติ แววตาละล้าละลังนั่นเหมือนยังคาใจกับอะไรบางอย่าง แต่เขาเลือกจะไม่พูดอะไรออกไป...ไม่อยากชี้โพรงให้กระรอกรู้ตัว!

คิ้วหนาที่พาดเฉียงรับกับตาสีฟ้าอมเทาขมวดเข้าหากัน ก่อนที่เจ้าตัวจะหันไปหากระติ๊บที่เร่งฝีเท้าขึ้นมาเพื่อจะเป็นฝ่ายนำทาง

“เขาไม่เข้ามาด้วยเหรอ” เควินถามด้วยสีหน้าเรียบเฉยราวกับไม่ได้ใส่ใจนักพลางพยักเพยิดไปทางด้านหลังบ่งบอกให้รู้ว่าพูดถึงใคร

กระติ๊บเลิกคิ้วก่อนจะร้องออ...เควินคงเข้าใจว่าทวิชเป็นทีมงานของไจแอนท์สตาร์ถึงได้แปลกใจที่อีกฝ่ายไม่เข้ามาพร้อมกัน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องอธิบายอย่างเร่งด่วนเพราะกลัวเควินจะเผลอถามต่อหน้าคุณประชา ไม่อย่างนั้นเรื่องที่เธอถือวิสาสะพา ‘คนนอก’ ไปรับเควินที่สนามบินคงแดงขึ้นมาแน่ และหากเป็นอย่างนั้นมีหวังเธอถูกถอดจากตำแหน่งคนดูแลศิลปินกลางอากาศ

“ก็น้องธะ...” กระติ๊บเตรียมอธิบาย แต่ยังไม่ทันพูดจบก็มีเสียงเรียกชื่อเควินมาจากด้านหลัง

“เควิน!”

ทั้งเจ้าของชื่อและที่เหลืออีกสี่คนหันขวับไปมอง กระติ๊บเป็นคนแรกที่ยกมือไหว้เมื่อเห็นว่าคนเรียกคือเจ้านายที่เธอกำลังนึกถึง

“สวัสดีค่ะบอส” กระติ๊บทักทายเสียงอ่อย หน้าจืดเจื่อน ภาวนาให้เควินอย่าโพล่งถามออกมาตอนนี้

ประชาพยักหน้าแทนการรับไหว้ ก่อนจะเอ็ดลูกน้องเสียงดุ “ทำไมไม่พาเควินเข้าข้างใน มายืนอะไรตรงนี้” ว่าพลางหันไปยิ้มทักทายพระเอกคนดังด้วยท่าทางอารมณ์ดีราวกับเป็นคนละคน “เควิน เข้าไปด้านในดีกว่า ผมสั่งอาหารเอาไว้แล้ว เดี๋ยวให้เขายกออกมาเลย” ผู้บริหารหนุ่มตบบ่าหนุ่มฝรั่งอย่างเป็นกันเองแล้วเดินนำเข้าไปในร้าน

เควินมองตามประชาก่อนจะหันมองกระติ๊บที่ยืนอยู่ข้างๆ เหมือนรอฟังคำตอบที่ค้างไว้ แต่เมื่อคนที่เดินนำไปหันกลับมาเรียกอีกรอบ เขาจึงเลิกสนใจคำถามที่ยังไม่ได้คำตอบ ยักไหล่แล้วเดินตามผู้บริหารหนุ่มเข้าไปในร้านอาหารสุดหรู

เรื่องของผู้ชายที่มีรอยยิ้มสว่างไสวคนนั้นยังไงก็ไม่เกี่ยวกับเขาอยู่ดี...

กรงกวินทร์
ตอนที่4

จากวันที่เขา ‘หาเรื่อง’ ไปโรงแรมทรีซีซั่นโดยมีจุดประสงค์เพียงเพื่อให้เควินเห็นหน้าตามคำบอกของแคนดี้ว่า ‘ไปให้เห็นหน้าบ่อยๆ เดี๋ยวก็คุ้นหน้าเองนั่นแหละ’ มาถึงวันนี้ก็ผ่านมาสองวันแล้ว ...เขาไม่ได้พาตัวเองเข้าไปใกล้เควินอีกเพราะมีงานติดต่อเข้ามา เขาจำต้องเลือกหาเงินยังชีพไว้ก่อน ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้นิ่งนอนใจพยายามนึกหาหนทางเจอเควินด้วยเช่นกัน

ทว่ามันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายสักนิด...

หนทางเข้าใกล้เควินยิ่งคิดยิ่งห่างไกล แต่ขณะเดียวกันเขาไม่อาจใจเย็นได้อีกเพราะสถานการณ์ทางการเงินของเขาเวลานี้เข้าขั้นวิกฤตหนัก เจ้าหนี้บางรายถึงขั้นว่าขู่จะยื่นโนติสหากเขาไม่ชำระภายในสามเดือน!

เวลาสามเดือนกับเงินเจ็ดหลัก!! เขาจะไปหาที่ไหนมา!!

ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็ว่าไปอย่าง เพียงแค่รับละครสักเรื่อง งานพรีเซนเตอร์สักชิ้น ขี้คร้านจะได้เกินด้วยซ้ำ แต่ทุกวันนี้จะได้งานแต่ละที...คนจ้างก็กดค่าตัวเขากดแล้วกดอีก แถมส่วนใหญ่เป็นงานที่นักแสดงตัวหลักเบี้ยวงาน ผู้จัดงานจึงดึงเขามาเสียบแทน

แม้จะไม่พอใจที่เป็นแค่ตัวสำรองแต่เขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะไม่อย่างนั้นเขาจะไม่มีงานอะไรเลย เขาเข้าใกล้จุดตกต่ำที่สุดแล้ว...ทางเดียวที่จะทำให้เขาหลุดพ้นสภาพนี้มีแต่วิธีของแคนดี้เท่านั้น!

แต่แม้จะคาดหวังกับแผนการของแคนดี้ เขาก็ไม่ลืมว่าต้องเผื่อใจเอาไว้เช่นกัน เพราะเขาไม่ใช่เกย์ อีกทั้งไม่ใช่เด็กหนุ่มเอ๊าะๆ ที่น่าจะเป็นสเป็กของพวกเกย์รุ่นใหญ่ โดยจริตจะก้านยั่วยวนที่แคนดี้บอกให้ขุดมาใช้...ก็เป็นศูนย์ เขาเคยแสดงบทเกย์ เคยอ่อยพระเอกในเรื่องก็จริงแต่นั่นเพราะมีบทกำกับไว้ แต่เรื่องจะเอามาใช้ในชีวิตจริงนั้น...เขาเป็นผู้ชายแท้ๆ จะไปทำเป็นได้ยังไง ถ้าจนปัญญาเข้าจริงเขาอาจจะต้องยอมถ่ายแบบชุดว่ายน้ำให้เก้งกวางโลมเลียทางสายตาเรียกกระแส แม้จะอดสูกับตัวเองแค่ไหนก็ตาม

ทวิชซบหน้าลงกับฝ่ามืออย่างหดหู่ ใช่ว่าเขาไม่คิดหาทางออกอื่นซะเมื่อไหร่ หลายครั้งที่เขาคิดอยากลองทำงานตามสายงานที่เรียนมาแต่เมื่อคิดดูแล้วว่าคนที่อายุเข้าใกล้เลขสามอย่างเขาแต่ประสบการณ์การทำงานเป็นศูนย์ ใครที่ไหนจะรับเข้าทำงาน

กริ๊ง!!

ขณะที่หมดอาลัยตายอยากอยู่นั้นเอง โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะก็ส่งเสียงดังขึ้น เขาคว้าโทรศัพท์มาไว้ในมืออย่างไม่ใส่ใจนัก แต่เมื่อเห็นเบอร์ที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ตาคู่สวยก็เป็นประกายวาวขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้มแต้มบนริมฝีปาก

“สวัสดีครับ” เขาพยายามเก็บความลิงโลดไว้มิดชิด แต่ใจชื้นไปกว่าครึ่ง

“คุณธัน ผมเอง”

เสียงที่ตอบกลับมายืนยันความมั่นใจของเขา ทวิชยิ้มพราว นัยน์ตาทอประกายความหวัง...

ร่างสูงโปร่งของอดีตเบอร์หนึ่งของช่องมาถึงตึกสำนักงานของค่ายหนังน้องใหม่ ‘ไจแอนท์สตาร์’ หลังจากวางสายไปไม่ถึงชั่วโมง...ไม่บอกก็รู้ว่าบึ่งมาด้วยความเร็วแค่ไหนที่ฝ่ารถติดจากคอนโดกลางเมืองมาถึงที่นี่

ย้อนกลับไปวันที่เขาแสดงละครฉากสำคัญที่โรงแรมทรีซีซั่น เขาไม่ลืมแวบไปหาเป้าหมายเบอร์สองที่ลานจอดรถหน้าโรงแรม ฝ่ายนั้นกำลังงีบหลับและสะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อเขาแกล้งทำของหล่นเสียงดังเป็นการปลุกทางอ้อม ยังไม่ทันที่เขาจะพูดตำหนิเรื่องที่ปล่อยให้เขารอโทรศัพท์เก้ออมรก็รีบออกตัวมาก่อนว่าทำนามบัตรของเขาหาย และขอโทษขอโพยด้วยท่าทางรู้สึกผิด

ทวิชห้ามตัวเองไม่ให้กลอกตา ฝืนฉีกยิ้มแกนๆ ร้องออเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ขณะที่คนขับรถหนุ่มยิ้มเจื่อน เขาจึงถือวิสาสะหยิบโทรศัพท์ของฝ่ายนั้นมาบันทึกเบอร์โทรของตัวเองแล้วกดโทรออก รอให้โทรศัพท์สมาร์ทโฟนในกระเป๋าส่งเสียง ก่อนจะยื่นโทรศัพท์คืนเจ้าของ

“โอเคคราวนี้ไม่หายแน่” ทวิชบอกพร้อมกับยิ้มกว้าง สายตาคนมองฉายแววชื่นชมชัดเจนจนเขายืดอกนิดๆ อย่างถือดี พร้อมกับนึกกระหยิ่มในใจ ตอนนี้เขามีเบอร์โทร.ของอมรแล้ว หากอีกฝ่ายไม่โทรมา...เขานี่แหละจะเป็นฝ่ายโทรถาม

“ครับๆ ผมจะโทรบอกคุณธันครับ” อมรรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ

ทวิชพยักหน้า แต่ไม่วายกำชับย้ำ “ห้ามลืมล่ะ”

“ไม่ลืมแน่นอนครับคุณธัน”

และวันนี้เขาก็ได้รับโทรศัพท์จากอมรจริงๆ สายเข้าเมื่อครู่เป็นอมรที่โทรมาแจ้งว่าเควินกำลังจะเข้าไปที่ไจแอนท์สตาร์เพื่อคุยรายละเอียดการคัดเลือกนักแสดง เขาจึงรีบออกมาอย่างรีบร้อน แต่ไม่เลือกเสื้อผ้าและบรรจงจัดแต่งทรงผมให้ดูดีที่สุด

มาถึงที่หมายก็ยืนด้อมๆ มองๆ ที่ลานจอดรถของไจแอนท์สตาร์ อากาศที่ร้อนอบอ้าวตอนกลางวันทำให้ใบหน้าสวยชื้นไปด้วยเหงื่อที่ไหลหยดมาเป็นทาง ทวิชยกมือปาดเหงื่อลวกๆ อย่างไม่สบอารมฯ พลางนึกไปว่าเขาไปทำเคราะห์กรรมอะไรไว้ ถึงได้ต้องมาตกระกำลำบากตากแดดอยู่อย่างนี้ เพราะเพียงแค่สิบกว่านาทีที่ยืนอยู่ตรงนี้ ก็รู้สึกเหมือนยืนอยู่กลางทะเลไฟ

ถึงปากจะบ่นไม่หยุด แต่ตาคู่สวยสอดส่ายหาตามองหารถตู้สีดำที่เขาจดจำทะเบียนรถได้ขึ้นใจ และเมื่อเจอรถคันดังกล่าวจอดอยู่หน้าทางเข้าตึก ทวิชก็ปักหลักรออยู่ห่างๆ แต่รอแล้วรอเล่าก็ยังไม่เห็นวี่แววของคนที่เขาตั้งใจมาหา เนิ่นนานจนจะถอดใจเพราะไอร้อนที่ระเหยขึ้นมาจนหน้ามันเยิ้ม บวกกับเหงื่อที่ไหลออกมาเต็มหลังพานให้หงุดหงิดหนักขึ้นไปอีก หลังจากทนเหนียวตัวอยู่นานถึงคิดได้ว่าทำไมเขาไม่รออยู่บนรถ พอเควินมาถึงค่อยลงไปหาก็ยังทัน

เมื่อคิดได้อย่างนั้นก็ไม่รอช้า เดินกลับไปที่รถและเปิดประตูขึ้นไปนั่ง ตั้งใจจะเปิดแอร์ให้เย็นฉ่าดับร้อน แต่ก็เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมซัดเพราะรถที่ขาดการตรวจเช็คสภาพมานานของเขาสตาร์ตไม่ติด ทวิชแทบจะแหกปากและร้องไห้ออกมาเดี๋ยวนั้นกับความซวยที่ไม่มีใครเกิน ตั้งแต่ที่เขาไม่ค่อยมีงาน เขาก็ไม่ได้ใส่ใจดูแลรถเท่าที่ควร เพราะไม่มีปัญญาหาเงินไปจ่ายค่าบำรุงรักษา ลำพังจะเติมน้ำมันแต่ละที ยังแทบกรีดเลือดตัวเอง

ทวิชทุบพวงมาลัยอย่างหงุดหงิดงุ่นง่าน เขาทำใจได้ว่ารถที่ขาดการเช็คสภาพจะเกเรเครื่องพังสตาร์ตไม่ติดก็ไม่แปลก แต่ต้องไม่ใช่วันนี้...ที่เขามีภารกิจสำคัญต้องทำ!

“เว้ย ห่าอะไรนักวะ” อดีตเบอร์หนึ่งของช่องสบถลั่นพร้อมกับเปิดประตูลงจากรถและกระแทกปิดดังปัง มือกดโทรออกหาผู้จัดการส่วนตัว แต่ทว่ารอจนสายตัดไปรอบแล้วรอบเล่าก็ยังไม่มีคนรับสาย คาดเดาได้ไม่ยากว่าแคนดี้คงกำลังวุ่นวายอยู่กับเด็กปั้นคนใหม่จนไม่เห็นหัวเขา พอเขาตกอับก็รีบไปหาที่เกาะใหม่ ช่างสมเป็นแคนดี้จริงๆ

ทวิชฉุนเฉียวอยู่คนเดียว ก่อนจะเดินไปมองหน้ารถแล้วทำใจกล้าเปิดฝากระโปรง คิดว่าตัวเองพอจะหยิบจับอะไรได้อย่างที่เคยแสดงในละคร แต่เมื่อเปิดมาจริงๆ ควันที่ลอยพุ่งขึ้นจากหม้อ

น้ำก็ทำเอาร่างโปร่งถอยเท้าหนีแทบไม่ทัน อันที่จริงเขาไม่เพียงไม่เคยซ่อมรถ เขายังไม่มีความรู้เกี่ยวกับเครื่องยนต์สักนิด

แต่เคราะห์กรรมของเขายังไม่หมดเพียงเท่านี้ สุภาษิตโบราณที่ว่า ‘ความวัวไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก’อธิบายความเป็นเขาในเวลานี้ได้ดีที่สุด เพราะระหว่างที่ฮึดฮัดหาทางจัดการกับรถของตัวเอง สายตาก็ดันเหลือบไปเห็นใครบางคนเดินออกมาจากตึก

ทวิชกลืนน้ำลายเอือกมองสลับไปมาระหว่างรถของตัวเองที่มีควันพวยพุ่งกับร่างสูงที่กำลังเดินออกมา

และการตัดสินใจครั้งสำคัญก็เกิดขึ้น!

ห่วงรถก็ห่วง แต่...ถ้าเขาทำสำเร็จตามแผน เขาจะมีทั้งงานและเงิน ถึงตอนนั้นเขาจะซื้อรถใหม่ที่โก้หรูกว่านี้ก็ยังได้

คิดได้ดังนั้นก็พุ่งตัวออกจากจุดที่ยืนอยู่ด้วยความเร็วสูง แต่ก็ยังช้ากว่าร่างสูงที่ขึ้นรถไปแล้ว รถตู้สีดำติดฟิล์มสีเข้มจนมองไม่เห็นคนที่อยู่ด้านในกำลังเคลื่อนตัวออกจากช่องจอดอย่างช้าๆ... ไม่มีเวลาให้คิดทบทวน ร่างโปร่งก็ก้าวไปยืนบนฟุตบาทเพื่อโบกรถ แต่...ด้วยความรีบร้อนจึงสะดุดพื้นตัวหนอนทำให้ร่างทั้งร่างเสียหลักทรงตัวไม่อยู่

เอี๊ยด!!

เสียงล้อเบียดพื้นถนนดังลั่น ทวิชหลับตาปี๋ มือยกขึ้นบังใบหน้าไว้โดยอัตโนมัติ เกร็งตัวรอรับแรงปะทะ หากแต่เสียงเครื่องยนต์ที่กระหึ่มอยู่ใกล้ๆ บอกให้รู้ว่าเขารอดตายแล้ว ท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์หูแว่วเสียงเปิดประตูรถก่อนที่ใครบางคนจะหยุดยืนตรงหน้า แต่ตอนนี้เขายังตื่นเต้นตกใจเกินกว่าจะลืมตามอง

“คุณโอเคไหม” ภาษาต่างประเทศที่มาพร้อมกับเสียงคุ้นหูดังคุ้นเหนือหัว

คนที่หลับตาปี๋ค่อยๆ แง้มเปลือกตาขึ้นมองและก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นสายตาคู่คมของใครบางคนลอยเด่นอยู่ในระดับสายตาและใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจ

“อ๊ะ เควิน?” ทวิชอุทานอย่างแปลกใจเหมือนนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า ถึงแม้จะเสียขวัญจากสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด แต่เขาก็มีสติพอที่จะรู้ว่าคนตรงหน้าคือ ‘เป้าหมาย’ ที่เขาต้องการใกล้ชิด และสิ่งที่เขาต้องทำตอนนี้คือเรียกคะแนนความสงสาร เสี้ยววินาทีที่เขาหันไปมองรถตู้ที่จอดอยู่ห่างออกไปไม่ถึงช่วงแขนก็นึกขอบคุณพระเจ้า

ไม่อยากคิดเลยว่าถ้ารถตู้เบรกไม่ทันจะเกิดอะไรขึ้น?

“ผมไม่เป็นไร” ทวิชบอกเสียงสั่น ไม่เพียงเพราะยังตกใจไม่หาย แต่เพราะเพิ่งเห็นว่าเควินโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้ เขากลืนน้ำลายลงคอพร้อมกับอุทานในใจ...ถึงว่าสิว่าทำไมดวงตาสีฟ้าอมเทาอยู่ในระนาบเดียวกับสายตาเขา พอเรียกสติกลับคืนมาเขาก็ส่ายหน้าบอกให้รู้ว่าไม่เป็นอะไร ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองสบตากับคนที่มองจ้องอยู่ เพียงแค่นั้นหัวใจไม่รักดีก็เต้นผิดจังหวะจากที่เต้นถี่ด้วยความตกใจกลัว กลายเป็นเต้นรัวแรงจนแทบจะหลุดออกมาอย่างไม่มีสาเหตุ ใบหน้าคมสันที่ทั้งหล่อทั้งสวยซับสีเลือดและเป็นฝ่ายหลบตา

“เกิดอะไรขึ้น คุณถึงได้นึกสนุกมาขวางหน้ารถ” เควินถามเสียงเรียบหากแต่ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับเมื่อสังเกตจนแน่ใจแล้วว่าอีกฝ่ายไม่บุบสลายหรือมีรอยขีดข่วน

คนฟังเงยหน้ามองตาขวางอย่างลืมตัว ใครจะบ้านึกสนุกขวางหน้ารถที่กำลังวิ่งมา ถึงว่ากันตามตรงว่าเขาจะอยากใกล้ชิดกับเควิน แต่ไม่ได้หมายความว่าจะต้องเสี่ยงตายขนาดนี้ เขาไม่ใช่คนสิ้นคิดขนาดนั้น ไม่ทันที่ทวิชจะตอบก็ได้ยินเสียงทุ้มจากคนตรงหน้า แววตาขบขันชัดเจน

“ทำไมหน้าตาคุณมอมแมมแบบนี”

พอถูกทัก คิ้วหนาเข้ากับรูปหน้าก็เลิกขึ้น ทวิชหน้าตาเลิ่กลั่กยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองอย่างงุนงง แต่เหมือนว่ายิ่งจับ แววตาคู่นั้นยิ่งเป็นประกาย ซ้ำมุมปากหยักยังยกขึ้นเหมือนกลั้นไม่อยู่ เขาขมวดคิ้วใส่คนตรงหน้าอย่างไม่สบอารมณ์ไม่คิดเก็บอาการอีกต่อไป แต่ฝ่ายนั้นกลับยักไหล่พลางชี้มาที่มือของเขา และพอก้มมองมือตัวเองถึงได้รู้สาเหตุ...

มือของเขาเต็มไปด้วยคราบเขม่าสีดำ เดาว่าน่าจะมาจากฝุ่นที่เกาะฝากระโปรงรถที่ไม่ได้ทำความสะอาดมานาน พอสัมผัสกับใบหน้าที่ชื้นและเหนียวจากคราบเหงื่อจึงดำเป็นปื้น ทวิชแค่นหัวเราะกับความซวยของตัวเอง ชีวิตจะมีอะไรหดหู่กว่านี้ไหม...ภาพลักษณ์ที่เขาปั้นแต่งมาอย่างดี ดันมาพังทลายต่อหน้าคนที่หมายจะคว้าหัวใจ หมดกัน!

ทวิชรีบเบือนหน้าหนี ริมฝีปากเม้มแน่นอย่างกระดากอาย มือควานหาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าสะพายแต่ก็ไม่มี

“รถผมเสีย ก็เลยจะโบกขอติดรถไปข้างหน้า ไม่คิดว่าจะเป็นรถคุณ เอ่อ...ไม่แน่ใจว่าคุณจำได้หรือเปล่า ผมชื่อทวิช เคยเจอกันวันที่ไปรับคุณที่สนามบินพร้อมกับพี่กระติ๊บ ไม่ใช่มิจฉาชีพหรือปาปารัซซี่มาแอบทำข่าวคุณแน่นอน” ทวิชรีบออกตัวทั้งที่ก้มหน้าพลางชี้นิ้วไปยังรถของตัวเองที่จอดเปิดฝากระโปรงมีควันลอยขึ้นมาเพิ่มน้ำหนักคำพูดให้น่าเชื่อถือ

แม้จะไม่เหลือความมั่นใจใดๆ เพราะใบหน้าของเขาเวลานี้คงเปรอะเปื้อนไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นทวิชก็ไม่มีทางเลือกเพราะโอกาสพูดคุยกับเควินตัวต่อตัวแบบนี้มีไม่มากนัก เขาจึงได้แต่ข่มความอายเอาไว้

เควินมองตามที่อีกฝ่ายชี้ พลันเสียงจากคนตรงหน้าก็ดังขึ้นต่อเนื่อง

“เอ่อ...ผมขอติดรถคุณไปด้วยได้ไหมครับ ผมไม่อยากรบกวนคุณแต่มีธุระต้องรีบไป แต่ถ้ารบกวนคุณเกินไป ผมก็ขอโทษด้วย” ทวิชออกตัวอย่างกล้าๆ กลัวๆ ลืมเรื่องที่ใบหน้าเปื้อนคราบดำไปสนิท พลางช้อนตาขึ้นมองอย่างออดอ้อน จำได้ว่าตอนที่เขาง้อพระเอกตอนที่รับบทเกย์ต้องทำท่าประมาณนี้ แต่ไม่มั่นใจเท่าไหร่ว่าจะทำได้ดีเพราะตอนนั้นผู้กำกับสั่งคัทหลายเทคเหมือนกัน

“เควิน คุยอะไรอยู่น่ะ”

ไม่ทันที่หนุ่มฝรั่งจะตอบอะไร เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านหลัง เมื่อเควินขยับตัวหันไปมอง ทวิชถึงได้เห็นว่าคนที่มาใหม่คือโทมัส อีกฝ่ายมองจ้องเขาเหมือนจับผิด แต่ทวิชตีหน้าซื่อได้อย่างแนบเนียน

เควินไม่ได้ตอบคำถามโทมัส แต่หันมาหาทวิชแล้วเอ่ยถาม “คุณต้องไปหยิบอะไรที่รถก่อนรึเปล่า”

ทวิชเลิกคิ้ว และเมื่อตีความหมายได้ว่าอีกฝ่ายอนุญาตให้เขาติดรถไปด้วยก็ยิ้มออกมาอย่างยินดี แล้วส่ายหน้าแทนคำตอบ เห็นสายตาของเควินมองไปยังรถของเขาจึงรีบบอก “เดี๋ยวผมโทรบอกให้เพื่อนมาดูทีหลัง เพื่อนผมอยู่ใกล้ๆ นี่เอง”

เควินพยักหน้าแล้วเดินนำไปที่รถ เขาชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินโทมัสร้องถามเสียงเข้มงวด

“พาเขามาด้วยทำไมน่ะเควิน”

“เขารถเสีย” เควินตอบแค่นั้นแล้วขึ้นไปนั่งริมชิดหน้าต่าง ก่อนจะพยักหน้าให้ทวิชขึ้นมานั่งข้างๆ

โทมัสปรายตามอง แล้วกระแทกตัวนั่งพิงเบาะอย่างแรงบ่งบอกให้รู้ว่าไม่ชอบใจ

“คุณจะลงตรงไหน” ญาติผู้พี่คสบตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของพระเอกคนดังหันไปถาม ‘คนแปลกหน้า’ ที่นั่งเบาะตรงกลางระหว่างเขากับเควิน แต่ไม่ทันได้คำตอบ เสียงจากคนที่นั่งเบาะถัดไปก็เอ่ยทักทายคนขึ้นมาใหม่เหมือนคุ้นเคย

“อ้าว น้องธันเองเหรอ” กระติ๊บที่ชะโงกมอง ร้องถามอย่างแปลกใจที่เห็นทวิชขึ้นมานั่งบนรถ

เจ้าของชื่อหันไปตามเสียงเรียกแล้วยิ้มแห้ง บอกเสียงเจื่อน “รถผมจอดเสียอยู่ตรงนั้นน่ะครับ ผมโทรหาเจ๊แต่เจ๊ไม่รับสาย เลยจะขอติดรถไปลงตรงบีทีเอสด้วย ผมนัดกับเพื่อนไว้”

“ออ ได้สิ ทางผ่านอยู่แล้ว” กระติ๊บพยักหน้าบอกอย่างเต็มใจ ไม่นึกเฉลียวใจสักนิดว่าทำไมรถของอีกฝ่ายถึงได้มาจอดเสียแถวนี้ในเมื่อทวิชไม่ได้มีงานกับไจแอนท์สตาร์

ทวิชยิ้มขอบคุณและมองสบสายตาของอมรที่มองผ่านกระจกรถ สายตาคู่นั้นบอกถึงความยินดีที่ได้ทำตามที่รับปาก เขาค้อมหัวเล็กน้อยไม่ทันให้ใครสังเกตจากนั้นก็บอกจุดหมาย ก่อนจะทิ้งตัวพิงพนักด้วยความอ่อนเพลียจากความร้อนด้านนอก หว่างนั้นเองคนข้างๆ ก็ยื่นกระดาษทิชชู่มาให้ ทวิชชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะยื่นมือออกไปรับ ระยะห่างแค่ช่วงแขนแต่เขาต้องพยายามสุดความสามารถที่จะบังคับมือไม่ให้สั่น

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้...ทวิชตั้งคำถามกับตัวเองด้วยความไม่เข้าใจ เขาผ่านการแสดงละครกับผู้ชายด้วยท่าทางที่ใกล้ชิดสนิทสนมกว่านี้ รวมถึงมีผู้ชายเข้ามาขายขนมจีบ แต่นอกจากจะไม่มีอาการใจเต้นแรงสักครั้ง บางทียังไม่ชอบใจด้วยซ้ำ ดีที่รถคันนี้ติดฟิล์มเข้มจนเกือบดำทำให้แสงสว่างที่ส่องเข้ามาไม่มาก จึงไม่ต้องกลัวว่าคนข้างๆ จะเห็นมือที่สั่นไหว

“ขอบคุณครับ” เขาบอกเสียงเบา อีกฝ่ายไม่ได้ตอบอะไรกลับมา แต่ไม่รู้ว่าเขารู้สึกไปเองรึเปล่าถึงรู้สึกว่ามีสายตาจับจ้องอยู่ตลอด ระหว่างที่ทำตัวไม่ถูกอยู่นั่นเอง หูก็แว่วเสียงจากคนข้างหลัง

“โทมัส ฉันจองรีสอร์ทเรียบร้อยแล้วนะ เป็นบ้านหลังใหญ่มีหาดส่วนตัว รับรองว่าไม่มีนักข่าวหรือแฟนคลับตามไปวุ่นวายแน่นอน” กระติ๊บบอกพร้อมกับยื่นโทรศัพท์ที่หน้าจอเปิดรูปที่พักที่พูดถึง

โทมัสพยักหน้ารับอย่างพอใจ “ขอบคุณมาก จริงๆ ผมอยากให้เหมาทั้งรีสอร์ทเลยด้วยซ้ำ” ผู้จัดการหนุ่มพึมพำ จำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งที่เควินไปพักผ่อนส่วนตัวที่เกาะเซเชลล์ แม้เลือกที่พักระดับหกดาวแต่บังเอิญมีแขกที่พักในโรงแรมเดียวกันเป็นแฟนคลับของเควิน พอรู้ข่าวก็พยายามบุกเข้ามาขอถ่ายรูปจนไรอันกับลูคัสต้องหิ้วปีกออกไป

กระติ๊บส่ายหน้าพลางยิ้มแห้ง “ไม่ทันแล้วค่ะ ขนาดฉันจองล่วงหน้าเกือบเดือนตั้งแต่ตอนที่คุณแจ้งมาทางอีเมล์ยังมีคนจองเกินครึ่งไปแล้ว โชคดีที่เสาร์อาทิตย์นี้ไม่ใช่วันหยุดยาวเลยพอมีห้องว่าง...”

เสาร์อาทิตย์นี้!

ทวิชหูผึ่ง เก็บข้อมูลใส่หัวอย่างรวดเร็ว ประโยคสนทนาหลังจากนั้นไม่เข้าหูเขาอีก เพราะใจจดใจจ่ออยู่กับการนับวัน...วันนี้วันอังคาร ถ้าอย่างนั้นก็เหลือเวลาอีกแค่สามวัน ตาคู่เรียวหรี่ลง

อย่างคนใช้ความคิดจนไม่ทันมองว่าสายตาสองคู่จากคนนั่งข้างๆ สองฝั่งลอบมองเหมือนจับสังเกต

คนหนึ่งมองอย่างพิจารณาจับผิด ส่วนอีกคนมองด้วยสายตาไม่บอกความหมาย

“ถึงแล้วครับคุณธัน”

เจ้าของชื่อสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อ เขายิ้มแหยเกลื่อนอาการกระดายอายเพราะเผลอเคลิ้มไปกับแอร์เย็นๆ จังหวะที่หันไปมองคนข้างๆ และสบสายตากับดวงตาคู่คม ครั้งนี้ก็เป็นแบบเดิมที่คล้ายกับว่ามีกระแสไฟวิ่งผ่านทั่วร่าง...อธิบายไม่ถูกว่ายังไงและไม่รู้สาเหตุ แต่ทุกครั้งที่สบตากับดวงตาสีฟ้าอมเทาคู่นี้ เขาก็มีความรู้สึกแปลกๆ จะว่าตื่นเต้นที่ได้เจอคนดังก็ไม่ถูกนัก ครั้งที่เขาเป็นพระเอกเบอร์หนึ่ง เขาเคยได้เป็นตัวแทนแบรนด์สินค้าไปร่วมงานเทศกาลภาพยนตร์ที่ต่างประเทศและมีโอกาสได้เจอดาราดังระดับโลกมากมาย แต่ไม่มีสักครั้งที่รู้สึกแบบนี้

ก่อนเปิดประตูลงจากรถ ทวิชหันไปบอกลาคนข้างๆ แล้วขยับปากแบบไม่มีเสียง

'แล้วเจอกันนะครับ'

คนพูดไม่ได้คาดหวังอะไรแต่ปฏิกิริยาที่ได้รับกลับมาผิดคาดทำเอาต้องกะพริบตาถี่ๆ อย่างไม่เชื่อสายตา เมื่ออีกฝ่ายค้อมหัวเล็กน้อยเชิงตอบรับ แทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าลงรถมาตอนไหน ทวิชมองตามรถตู้ที่แล่นจากไปแล้วถอนหายใจดังเฮือก

แผนการที่ตั้งใจคือทำให้เควินรักเควินหลงและเลือกเขาเป็นตัวเอกคู่กัน แต่มาถึงเวลานี้เขากลัว...ไม่ใช่แค่กลัวไม่ถูกเลือกแต่กลัวว่าตัวเองจะไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป เพราะในขณะที่เควินไม่มีปฏิกิริยาอะไรสักนิด แต่เขา...

กริ๊ง!!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นขัดจังหวะความคิด ทวิชพรูลมหายใจออกมาอย่างโล่งอกเพราะนึกกลัวคำตอบของตัวเอง แต่ชื่อที่โชว์บนหน้าจอทำให้อยากกดทิ้ง เมื่อหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาเขาโทรหาแคนดี้มากกว่าสิบรอบแต่อีกฝ่ายเพิ่งโทรกลับมาตอนนี้ ซึ่งถ้าหากว่าเมื่อกี้เขาตกอยู่ในอันตรายป่านนี้เขาก็คงไม่เหลือชิ้นดี

“ครับเจ๊” ทวิชกระแทกเสียงเมื่อกดรับ

“ว่ายังไงคะน้องธัน พอดีเจ๊พาน้องไม้มาบวงสรวงเปิดกล้องเลยไม่ทันได้ยิน” ปลายสายออกตัวน้ำเสียงสดใสไม่สลด นั่นยิ่งทำให้คนฟังขุ่นใจ

ทวิชเบ้ปาก เมื่อได้ยินชื่อนักแสดงวัยรุ่นหน้าใหม่ที่แคนดี้กำลังจะปั้นให้ขึ้นมาแทนเขา ท่อน้ำเลี้ยงอันใหม่ที่แคนดี้จะไปอาศัยเกาะแล้วถีบหัวท่อน้ำเลี้ยงเก่าที่หมดประโยชน์อย่างเขาทิ้ง แต่ถึงอย่างนั้นทวิชก็เก็บซ่อนความไม่พอใจเอาไว้ แล้วบอกธุระของตัวเอง “รถผมเสีย เจ๊เรียกช่างไปดูหน่อย”

“ตอนนี้เจ๊ออกมาชานเมือง น้องธันจัดการเองได้ไหม เดี๋ยวเจ๊ให้เบอร์โทร. หรือไม่เดี๋ยวพรุ่งนี้เจ๊จัดการให้” ปลายสายเกี่ยงอย่างอิดออด

ทวิชเม้มปากอย่างไม่พอใจ มือกำโทรศัพท์แน่นไม่ให้เผลอโวยวายแม้จะสุดกลั้นเต็มที

“ผมจอดไว้ที่ไจแอนท์สตาร์ เขาไม่ให้จอดทิ้งข้ามคืน” เขาเอ่ยความจำเป็น ทว่าเมื่อปลายสายได้ยินคำว่า ‘ไจแอนท์สตาร์’ น้ำเสียงเนือยเหมือนเหนื่อยหน่ายเต็มประดาในตอนแรกก็เปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นขึ้นมาแทบจะทันที

สำหรับแคนดี้...‘ไจแอนท์สตาร์’ เป็นคำศักดิ์สิทธิ์พอๆ กับชื่อของ ‘เควิน’

“หือ ธันไปไจแอนท์สตาร์ทำไม หรือว่า...” ปลายสายละล่ำละลักถามอย่างสนใจ

“เดี๋ยวผมมีธุระต่อ” ไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ เขาก็รีบตัดบทและเตรียมกดวางสาย แต่เมื่อนึกถึงบทสนทนาระหว่างกระติ๊บกับโทมัส เขาก็ต้องข่มอารมณ์ของตัวเองอีกรอบและบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนลง เพราะเวลานี้เขาจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากแคนดี้

แคนดี้บอกเขาเสมอว่าวงการนี้ต้อง ‘สวมหน้ากาก’ และตอนนี้เขาควรหัดทำแบบนั้นบ้าง

“เย็นนี้ผมค่อยเล่าให้ฟังทีเดียว เจ๊มาหาผมที่คอนโดแล้วกัน ออ ผมได้ยินพี่กระติ๊บคุยกับโทมัสว่าเสาร์นี้พวกเควินจะไปทะเลกัน” ทวิชกริ่นขึ้นมาเพื่อกระตุ้นความอยากรู้ของปลายสาย และก็ได้ผล...เมื่ออีกฝ่ายถามกลับมาอย่างกระตือรือร้น ไม่บอกก็รู้ว่าตอนนี้คงทำตาโต

“ทะเล? นังกระติ๊บก็จะไปเหรอ?”

“น่าจะใช่ ผมได้ยินอย่างนั้น” ทวิชตอบ ตาคู่เรียววาวขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงขึ้นจมูกจากอีกฝ่าย แน่นอนว่าแคนดี้คงมีแผนการในหัว

“โอเค เจ๊นึกอะไรออกแล้ว เรื่องนี้เจ๊จัดการเอง”ปลายสายบอกกลับมาทันควัน

น้ำเสียงที่ดูมั่นอกมั่นใจทำให้ทวิชยกยิ้มมุมปาก แต่ไม่วายขนลุกซันโดยไม่รู้ตัว

“ยังไง” เขาเอ่ยถามอย่างระแวง แต่อีกฝ่ายเพียงหัวเราะตอบกลับมาแทน ทำเอาคนรอฟังนึกขยาดไปล่วงหน้า และนึกสงสารกระติ๊บในเวลาเดียวกัน แต่เมื่อนึกถึงความจำเป็นของตัวเองก็ได้แต่ถอนหายใจ

เขาจำเป็นต้องนึกถึงปากท้องของตัวเองก่อน ถึงจะรู้สึกผิดกับกระติ๊บแค่ไหน แต่เขาไม่มีทางเลือกจริงๆ

กรงกวินทร์
ตอนที่5

เช้าวันเสาร์ตามเวลาที่นัดหมาย คนที่ปรากฏตัวหน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ที่มีการรักษาความปลอดภัยแน่นหนากลับกลายเป็นคนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างทวิชแทนที่จะเป็นกระติ๊บที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลศิลปินอย่างเช่นทุกครั้ง

เมื่อเห็นร่างโปร่งก้าวลงจากรถอย่างมาดมั่น เควินและโทมัสที่กำลังยืนคุยกันอยู่หน้าประตูบ้านก็หันมองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมายแล้วหันมองคนมาใหม่ด้วยความประหลาดใจ โทมัสหรี่ตามองจับผิดอย่างไม่เก็บอาการ

ทวิชส่งยิ้มหน้าซื่อราวกับไม่เห็นสายตาเคลือบแคลงเต็มไปด้วยคำถาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เขาเปิดท้ายรถและยกกระเป๋าเดินทางลงมา เจ้าของบ้านก็คล้ายจะอึ้งไป และก่อนจะมีใครเอ่ยถามหรือออกปากไล่ส่ง คนมาใหม่ก็รีบชี้แจง ริมฝีปากฉาบทับด้วยรอยยิ้มซื่อ “พี่กระติ๊บไม่สบายน่ะครับ ผมเลยมาแทน” บอกพลางค้อมศีรษะทักทายเจ้าของบ้าน

“แล้วทำไมต้องเป็นคุณ” โทมัสก้าวมายืนข้างหน้าและย้อนถามทันควัน ท่าทางไม่สบอารมณ์ชัดเจน ไม่ใช่ว่าเขาคิดไปเองแต่เขารู้สึกว่าคนๆ นี้ไม่ได้ใกล้ชิดน้องชายเขาอย่างบริสุทธิ์ใจ

ทวิชเลิกคิ้วแสร้งทำแปลกใจกับคำถาม “อ้าว แล้วทำไมเป็นผมไม่ได้ล่ะครับ หรือคุณจะให้พี่กระติ๊บมาดูแลพวกคุณทั้งที่กำลังป่วย ผมว่าคุณไม่ใจร้ายขนาดนั้นหรอก” ย้อนถามพร้อมกับดักคอในที

โทมัสทำท่าฮึดฮัดขัดใจ ไม่ทันได้ตอบโต้อะไรเควินก็ยกมือขึ้นห้ามไว้ก่อน เขาจึงได้แต่มองเขม่น ...

ทวิชถือเป็นคำอนุญาตว่าให้เขาไปด้วยจึงผงกหัวแทนคำขอบคุณแล้วลากกระเป๋าเดินทางของตัวเองไปที่รถตู้ที่จอดรอ

“อ้าวคุณธัน ไปด้วยเหรอครับ” คนขับรถหนุ่มทักพระเอกขวัญใจพลางเอื้อมไปรับกระเป๋ามายกขึ้นรถ รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยที่อีกฝ่ายจะร่วมเดินทางไปด้วยแต่ก็อดแปลกใจไม่ได้

“ครับ พี่กระติ๊บไม่สบาย” ทวิชตอบด้วยคำตอบเดิมพร้อมกับยิ้มสุภาพ

“ออ แบบนี้เอง” อมร้องออ พึมพำเสียงเบาเหมือนรำพึงกับตัวเอง แต่คำตอบของอีกฝ่ายยิ่งทำให้เขาแปลกใจเป็นทวีคูณเพราะเมื่อวานตอนบ่ายเขายังโทรนัดหมายเวลากับกระติ๊บ อีกทั้งน้ำเสียงของกระติ๊บก็ฟังดูสดใส ไม่มีวี่แววว่าจะเจ็บป่วย “แล้วกระติ๊บเป็นอะไรครับ” ถามออกไปด้วยความสงสัยไม่ได้ตั้งใจจะจับผิด เพราะที่ทวิชพูดคุยกับเควินเป็นประโยคยาว คนที่

ภาษาอังกฤษไม่แข็งแรงอย่างเขาฟังไม่ทัน คนถามสะดุ้งไปเล็กน้อยเมื่อคู่สนทนาตวัดสายตามองตาขุ่น แต่ชั่วกะพริบตาก็จางหายไป เขาได้แต่บอกตัวเองว่าคงตาฝาด

ทวิชรีบปรับสีหน้าเป็นยิ้มแย้มและบอกอย่างใจเย็น “อาหารเป็นพิษครับ เจ๊แคนดี้พาไปโรงพยาบาลเมื่อคืน พี่กระติ๊บหาคนแทนไม่ทัน พอดีผมอยู่ด้วย พี่กระติ๊บเห็นว่าผมว่างเลยวานให้ช่วยมาแทน” อธิบายพร้อมกับรอยยิ้มคล้ายเห็นใจคนที่ถูกพูดถึง

“คุณธันเป็นคนดีมากเลยครับ” คนฟังพยักหน้าตามอย่างไม่ติดใจพร้อมเอ่ยชื่นชม สายตามองคนตรงหน้าราวกับเป็นเทพบุตร

“ผมเห็นว่าช่วยได้ก็ช่วยแค่นั้นแหละครับ ไม่ได้เป็นคนดีอะไรหรอก” ทวิชตอบถ่อมตัว ยิ่งเห็นแววตาชื่นชมของคนตรงหน้าเขายิ่งกระหยิ่มในใจ พอหางตามองเห็นเควินและโทมัสเดินตรงมาที่รถ เขาก็จบบทสนทนากับอมรแล้วขยับตัวไปยืนรอที่ประตู เควินขึ้นรถเป็นคนแรก ขณะที่โทมัสหยุดยืนจ้องหน้าเขาเหมือนไม่ไว้ใจ ทวิชยิ้มซื่อตอบกลับไปแล้วก้าวขึ้นรถตามเควินไปอีกคน

เมื่อวานเย็นแคนดี้โทรบอกให้เขาไปกินข้าวที่บ้านโดยไม่ได้บอกเหตุผลบอกเพียงแต่ว่า ‘ต้องไปให้ได้’ เมื่อไปถึงก็เห็นว่ามีแขกอีกคนที่ไปถึงก่อนเขาร่วมวงด้วยนั่นคือกระติ๊บ เขานึกแปลกใจพร้อมกับคำถามมากมายในหัว เพราะก่อนหน้านี้แคนดี้เคยออกปากว่ามีวิธีที่จะทำให้เขาได้ไปทะเลกับเควิน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มีความคืบ เขาคิดว่าแคนดี้ลืมไปแล้วด้วยซ้ำแต่ยังไม่สบโอกาสทวงถาม

อาหารจากร้านดังจัดจานสวยงามวางเรียงเต็มโต๊ะทำให้เขาคาดเดาเองว่าเป็นโอกาสพิเศษสักอย่างโอกาส แต่เจ้าของบ้านไม่ได้ขยายความอะไรเป็นพิเศษ เขาจึงเบนความสนใจกลับไปที่อาหารเหลาบนโต๊ะ จ้วงเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย แม้จะนึกแปลกใจที่ผู้จัดการส่วนตัวของเขาใจป้ำซึ่งหาได้ยากเต็มที แต่ถ้ามัวแต่สงสัยจนไม่อิ่มท้องก็ไม่ใช่เรื่อง

“ร้านเดอะมีดเดิ้ลใช่ไหมเจ๊” ทวิชถามพลางเคี้ยวหยับๆ เพราะจำรสชาติของอาหารร้านโปรดได้แม้จะไม่ได้ลิ้มรสชาติมานาน ช่วงนี้ไม่มีทั้งงานและเงิน ดังนั้นอาหารแพงๆ ที่เคยได้กินตามใจก็เลยต้องงดไปแบบไม่มีกำหนด

“ใช่ ร้านโปรดของธัน เห็นไหมว่าเจ๊รู้ใจแค่ไหน เจ๊เห็นว่าพักนี้ธันเครียดๆ เลยอยากให้ได้กินอะไรอร่อยๆ จะได้ผ่อนคลาย นังกระติ๊บก็มาเอาของที่บ้านพอดี เจ๊เลยให้อยู่ทานด้วยกัน ธันจะได้ไม่เหงา” แคนดี้ให้เหตุผลก่อนจะหันไปคุยกับกระติ๊บอย่างออกรส

ทวิชพยักหน้าไม่ติดใจเพราะคุนอย่างแคนดี้ยากที่จะคาดเดาอยู่แล้ว เขาง่วนกับอาหารรสเลิศจนกระทั่งอิ่มกินไม่ไหว แคนดี้ก็ชวนมานั่งหน้าทีวีเพื่อคุยต่อ ซ้ำยังจัดแจงหาน้ำหาของว่างมาเตรียมให้แขกอย่างใจดีผิดปกติ แต่เพราะเขารู้ว่าตัวเองไม่มีผลประโยชน์อะไรให้แคนดี้หาเอา

จากเขาได้อีก จึงไม่จำเป็นต้องระแวง จนกระทั่งสามทุ่มเขาก็ขอตัวกลับ กระติ๊บจึงขอกลับพร้อมกัน เจ้าของบ้านเดินออกมาส่งถึงหน้าบ้านอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

แต่ระหว่างที่จะแยกย้ายขึ้นรถใครรถมัน...

“โอ๊ยย” คนที่เดินนำหน้าร้องโอดโอย มือกุมท้องแล้ววิ่งย้อนเข้าไปในบ้าน ไม่นานก็เดินออกมา ยังไม่ทันจะล่ำลาอีกรอบกระติ๊บก็วิ่งกลับเข้าบ้านไปอีก เป็นแบบนี้อยู่หลายครั้งจนเจ้าตัวหน้าซีดเซียว ท่าทางระโหยโรยแรงจนแคนดี้และทวิชต้องช่วยพยุงไปนั่งพัก

ทวิชมองอาการของกระติ๊บอย่างเป็นกังวล กำลังจะออกปากให้พากระติ๊บไปโรงพยาบาล แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มของแคนดี้ เขาก็ได้คำตอบ...ที่กระติ๊บเป็นแบบนี้เพราะฝีมือแคนดี้นั่นเอง

“แบบนี้จะดีเหรอเจ๊” ทวิชถามสีหน้าเคร่งเครียด คนลงมือส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มให้...รอยยิ้มที่เขามองว่าน่าสยดสยองจนขนลุก

“เอาน่า เดี๋ยวเจ๊พามันไปโรงพยาบาลเอง ยานี้ออกฤทธิ์ชั่วโมงเดียวนั่นแหละ” แคนดี้พูดสบายๆ อย่างไม่รู้สึกรู้สา

คนฟังกลืนน้ำลายกับประโยคที่บอกความเลือดเย็นของคนพูด เมื่อเห็นกระติ๊บเดินออกมาจากห้องน้ำท่าทางอิดโรย เขาจึงไม่ได้พูดอะไรต่อ

“ไหวไหมครับพี่กระติ๊บ” ทวิชเข้าไปประคองและถามอย่างห่วงใย

“ไม่ไหวเท่าไหร่ น้องธัน พรุ่งนี้พี่อยากฝากน้องธันไปดูแลเควินหน่อยได้ไหมคะ กะทันหันแบบนี้พี่คงหาทีมงานไม่ทัน น้องธันว่างไหม” กระติ๊บถามเสียงระโหย มือข้างหนึ่งยันกำแพงไว้เหมือนเป็นหลักพักพิง

“ได้สิ ธันว่าง”

ทวิชกลอกตา...เขาไม่ได้เป็นคนตอบ แต่เป็นแคนดี้ที่จีบปากจีบคอตอบแทนด้วยน้ำเสียงเริงร่าอย่างออกนอกหน้า แต่เพราะกระติ๊บมัวแต่กังวลจึงไม่ทันสังเกต

“ครับ ผมว่าง” ทวิชตอบเสียงแผ่วอดรู้สึกผิดไม่ได้ ถึงแม้จะไม่ใช่ฝีมือของเขา แต่ก็เรียกได้ว่าเขาเป็นสาเหตุ...

“ขอบใจมากน้องธัน รบกวนด้วยนะ” กระติ๊บยิ้มออกมาแม้จะหน้าซีดเซียว

“ไม่เป็นไรครับพี่กระติ๊บ” ทวิชตอบออกไปเสียงแผ่วพลางถอนหายใจ ไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายที่มองเขาอย่างตื้นตัน หากกระติ๊บรู้ว่าเป็นแผนการของเขาและแคนดี้คงไม่มองมาด้วยสายตาแบบนี้แน่

“เดี๋ยวพี่หยิบกำหนดการให้ น้องธันจะได้เตรียมตัว อ๊ะ...แป๊บนะ...” พูดไม่ทันขาดคำ กระติ๊บก็กุมท้องแล้ววิ่งเข้าห้องน้ำไปอีกรอบ จนสุดท้ายคนเจ้าแผนการก็ต้องเป็นฝ่ายหอบหิ้วคนท้องเสียไปโรงพยาบาล

แคนดี้ไล่ให้เขากลับไปเตรียมกระเป๋าแต่ไม่ลืมหันมาย้ำเสียงแข็ง

“เจ๊ทำขนาดนี้แล้ว ธันอย่าทำให้เจ๊ผิดหวังล่ะ”

ทวิชถอนหายใจเนือยๆ รู้สึกเหมือนตัวเองแบกรับภาระหนักอึ้ง แต่จะถอนตัวตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว เขาทำได้แค่เดินไปให้สุดทาง!

รถตู้สีดำติดฟิล์มเข้มทั้งคันมุ่งหน้าไปตามทางหลวงหมายเลข35 แม้จะมีผู้โดยสารถึงหกคนแต่บรรยากาศภายในรถกลับเงียบสงัด ขนาดว่าถ้าหายใจแรงๆ ก็เหมือนตะโกนเสียงดัง

ทวิชนั่งนิ่งเพราะจมอยู่กับความคิดตัวเอง คนข้างๆ ก็ไม่ต่างกัน ตาคู่คมทอดมองออกไปนอกหน้าต่างไร้จุดหมายคล้ายกับว่าครุ่นคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา และเมื่ออีกฝ่ายขยับตัวเขาจึงอดไม่ได้ที่จะหันไปมอง จังหวะหนึ่งที่สบตากัน...แววตาที่บ่งบอกความไม่แน่ใจของฝ่ายนั้นทำให้ทวิชเอ่ยปากถามออกไป

“คุณไม่เชื่อเหรอครับว่าพี่กระติ๊บป่วย”

“เปล่านี่” เควินตอบเพียงสั้นๆ เหมือนไม่มั่นใจที่จะตอบมากกว่านี้ ลึกๆ เขาเองก็ตั้งคำถามว่าเขามีเหตุบังเอิญให้เจอกับทวิชบ่อยเกินไปหรือเปล่า แต่เพราะแต่ละเหตุการณ์มันดูบังเอิญเกินกว่าจะเชื่อว่าเป็นความตั้งใจ เขาจึงไม่กล้าปักใจว่าทวิชจงใจเข้าหาเขาด้วยเหตุผลแอบแฝง

บางทีเรื่องราวในอดีตของเขาอาจจะทำให้เขาคิดระแวงมากเกินไป...

บทสนทนาจบลงเพียงเท่านั้น ต่างคนต่างหันหน้าออกนอกหน้าต่างราวกับว่าข้างนอกมีอะไรน่าสนใจ ทุกอย่างอยู่ในสายตาโทมัสที่สังเกตการณ์เงียบเชียบ

ผ่านไปกว่าสามชั่วโมง รถตู้แล่นเข้าสู่อาณาเขตของรีสอร์ทหกดาวในพื้นที่อำเภอปราณบุรี พนักงานต้อนรับทำหน้าที่ดีเยี่ยมสมราคานำแขกวีไอพีไปยังบ้านพักตากอากาศหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านริมทะเลและเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่แม้กระทั่งแขกของรีสอร์ทก็ไม่อาจเข้ามารบกวน

ลูคัสและไรอัน สองหนุ่มบอดี้การ์ดเดินตรวจตราความเรียบร้อยอย่างไม่บกพร่อง แม้จะมาพักผ่อนแต่ก็ไม่อาจวางใจได้ โทมัสแยกเข้าห้องพักเพราะเมารถนั่งหลับตามาตลอดทาง เหลือเพียงเควินที่ยังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ข้างตัวมีหนังสือวางอยู่หลายเล่ม

ทวิชเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเล่มหนึ่งเป็นแนวปรัชญาที่แสนจะไม่เข้ากับคนอ่าน ตอนแรกเขาว่าจะเดินขึ้นห้อง แต่แล้วก็ตัดสินใจถอยหลังกลับมาที่เดิมเมื่อนึกถึงภารกิจเร่งด่วนของตัวเอง ตาคู่เรียวเหลือบมองไปยังคนที่นั่งปักหลักอยู่บนโซฟาอย่างมาดหมาย จำใจเปลี่ยนทิศทางจากห้องพักไปที่ห้องนั่งเล่นแทน

“วันนี้อากาศดี ไปเดินเล่นกันไหมครับ” ทวิชส่งยิ้มตาปิดให้คนที่นั่งอยู่พลางเอ่ยชวน

เควินเงยหน้าขึ้นมองอย่างชั่งใจแต่เมื่อหันมองโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ เขาก็พยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืน ก่อนจะเดินตามคนชวนออกไปทิ้งโทรศัพท์ที่มีแสงไฟกะพริบเตือนให้รู้ว่ามีสายเข้าเอาไว้ที่เดิม

ทวิชขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่ออีกฝ่ายยินยอมง่ายกว่าที่คิด แต่เพราะมัวแต่ดีใจที่ชวนเควินได้สำเร็จเขาจึงไม่ได้สนใจเรื่องอื่น ร่างโปร่งเดินนำออกมาที่ชายหาดโดยมีเควินเดินตาม เขาเพียงแค่เหลียวหลังไปมอง ไม่ได้ชะลอฝีเท้าไปเดินข้างกัน เขาเพียงอยากให้อีกฝ่ายได้ผ่อนคลาย แม้ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรแต่เขารู้สึกได้ถึงความตึงเครียดที่อบอวลอยู่รอบตัวของเควิน ทั้งที่ตอนนั่งรถมาไม่ได้เป็นแบบนี้

อากาศเย็นสบายจากลมทะเลทำให้ใบหน้าที่ทั้งหล่อทั้งสวยประดับไปด้วยรอยยิ้ม ดวงตาเปล่งประกายสดใสที่เห็นได้น้อยครั้งในช่วงนี้ ถ้าไม่ติดว่าเควินเดินอยู่ด้วย เขาคงฮัมเพลงไปด้วย ทวิชคิดอย่างครื้มใจ แต่พอผ่านไปพักใหญ่ คนที่วางตัวอย่างดีก็ลืมตัวเผลอวิ่งไล่จับปูลมตัวเล็กอย่างสนุกสนาน จนกระทั่ง...

“โอ๊ย”

ทวิชอุทานเสียงหลงนั่งแปะลงกับพื้น น้ำตาซึมโดยไม่รู้ตัวเมื่อรู้สึกเจ็บที่ฝ่าเท้า มือขาวสั่นระริกดึงเปลือกหอยเจ้ากรรมที่อยู่คาแผลเป็นหลักฐานแห่งความเจ็บออก ใบหน้าเหยเกเมื่อเห็นเลือดซึมตามออกมา

เล่นจนได้เรื่องทุกที ธันเอ๊ย!

ขณะที่สบถตัวเองที่มัวแต่เล่นไม่ดูทาง ร่างทั้งร่างก็ลอยหวือขึ้นจากพื้น ทวิชเกือบจะหวีดร้องด้วยความตกใจแต่เพราะกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เขาบังเอิญสูดดมตอนอยู่บนรถ ทำให้กลืนเสียงร้องของตัวเองได้ทัน ทวิชช้อนสายตามองคนที่อุ้มเขาอย่างง่ายดายเหมือนไม่มีน้ำหนัก ทั้งที่เขาไม่ใช่คนตัวเล็กอะไร ลำพังความสูง 182 เซนติเมตรก็ห่างกับคำว่าตัวเล็กไปไกล

“ผมเดินเองได้ครับ เกรงใจคุณ” ทวิชบอกพลางก้มหน้างุดด้วยความอับอายที่ทำซุ่มซ่ามจนกลายเป็นภาระ

“ไม่เป็นไร” เควินบอกเสียงเรียบ สีหน้าไม่เปลี่ยนจากเดิม เมื่อเดินมาถึงตัวบ้านก็เจอกับญาติผู้พี่ที่กำลังชะเง้อคอมองหาบางอย่าง เมื่อฝ่ายนั้นหันมาเห็นเขาก็ตาลุกวาวอย่างไม่พอใจพลางสาวเท้ายาวๆ เข้ามาหา

“ทำไมต้องอุ้มกันมา” โทมัสถามเสียงห้วน

เควินพยักเพยิดไปทางเท้าของคนในอ้อมแขนที่มีเลือดซึมออกมาแล้วบอกสั้นๆ “เขาเจ็บ”

โทมัสมองตามสายตาของน้องชาย หน้าแหยไปเล็กน้อยเมื่อเห็นบาดแผล เมื่อแน่ใจว่าทวิชได้รับบาดเจ็บจริงๆ ไม่ใช่ทอดสะพานอย่างที่คิด หนุ่มฝรั่งจึงพยักหน้าแต่ไม่วายถามประชด

“ไปทำอิท่าไหนมา ไม่ใช่ว่าลงทุนเจ็บตัวเพื่อใกล้ชิดเควินหรอกนะ” หนุ่มฝรั่งดักคออย่างคนรู้ทัน

ทวิชพยายามทำหูทวนลมทั้งที่อยากแยกเขี้ยวใส่คนที่ยกยอปอปั้นเควินเหมือนเทวดามาจากฟากฟ้า ถึงเขาจะพยายาม ‘อ่อย’ เพื่อใกล้ชิดเควินจริงๆ ตามที่โทมัสพูด แต่เขาไม่โง่ทำขนาดนั้นแน่ เขาคิดอย่างฉุนๆ แต่ที่ตอบออกไปพร้อมกับรอยยิ้มแสนซื่อมีเพียงประโยคยอมรับผิดพร้อมกับท่าทางเสียใจ “ผมไม่ทันระวังน่ะครับ เลยเป็นภาระของเควินจนได้ ขอโทษด้วยนะครับ”

โทมัสเบ้ปากแล้วเดินไปหยิบอุปกรณ์ปฐมพยาบาลที่เตรียมมาครบครันเผื่อฉุกเฉิน ถึงจะไม่ไว้ใจเจตนาของทวิช แต่เขาก็มีมนุษยธรรมพอที่จะไม่นิ่งดูดายเมื่อเห็นคนเจ็บอยู่ตรงหน้า

เควินเดินแยกไปทางอื่นหลังจากส่งต่อหน้าที่ให้โทมัส ไม่รู้ว่าเกี่ยวข้องกันรึเปล่าแต่เขาเห็นโทรศัพท์บนโต๊ะสั่นครืดก่อนที่เข้าตัวจะหยิบไป ทวิชอดมองตามไปไม่ได้เมื่อเห็นสีหน้าไม่ค่อยดีของเควิน แต่แล้วความสนใจของเขาก็ถูกดึงกลับมาเมื่อโทมัสนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกันและดึงขาของเขาไปวางบนตัก เขาจึงรีบชักเท้าออกมา

“ผมทำเองก็ได้” ทวิชบอกอย่างเกรงใจ รู้สึกดีกับอีกฝ่ายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เพราะน้ำใจที่โทมัสมีให้กับเขาทั้งที่ไม่จำเป็นด้วยซ้ำ ผิดกับคนรอบตัวที่เขามี...

ดมาถึงตรงนี้ใบหน้าเนียนใสอ่อนวัยกว่าอายุจริงก็หม่นลงไปเล็กน้อย แต่เพียงครู่เดียวก็กลับมาเป็นปกติ

“วันอื่นค่อยทำเก่ง” หนุ่มฝรั่งบอกห้วน

คนเจ็บทำปากขมุบขมิบแต่ยอมนั่งนิ่งโดยดี หลายครั้งที่อีกฝ่ายทำหนักมือเหมือนแกล้ง แต่เขาไม่แสดงอาการว่าเจ็บปวดให้อีกฝ่ายได้ใจ แม้ในใจจะนึกเข่นเขี้ยว

“ไม่รู้ว่าจะมาดูแลเควินหรือจะมาเป็นภาระให้เควินกันแน่”

เสียงโทมัสแว่วเข้าหู ทวิชนับหนึ่งถึงร้อยในใจทำเหมือนไม่ได้ยิน...ทีใครทีมันแล้วกัน!

หลังจากทำแผลเสร็จ โทมัสก็เดินหายไปอีกคน เขาคิดเอาเองว่าคงจะไปหาเควินเพราะสีหน้าของเควินตอนที่เดินออกไปไม่ค่อยดีเท่าไหร่ เช่นเดียวกับเขาตอนนี้ที่รู้สึกว่าตัวรุมๆ เหมือนจะมีไข้จึงไม่อยากสนใจเรื่องอื่นอีก ทวิชเดินกระย่องกระแย่งเข้าครัว ตักอาหารที่แม่ครัวเตรียมไว้มากินรองท้อง ตอนที่เดินออกจากห้องครัวและมองหาใครสักคนเพื่อฝากบอกว่าเขาขึ้นไปพักที่ห้องด้วยกลัวว่าใครถามหาแล้วไม่เจอ ก็เห็นอมรเดินผ่านมาพอดี

“พี่อมรครับ ถ้าเจอลูคัสหรือไรอัน ฝากบอกเจ้านายเขาทีว่าผมขึ้นไปนอนพักสักเดี๋ยว เหมือนตัวรุมๆ”

“ได้ครับๆ” อมรรับปากแล้วถามไถ่อาการอย่างห่วงใยเมื่อเห็นหน้าซีดเซียวของพระเอกหนุ่มขนาดอีกฝ่ายออกปากว่าไม่เป็นอะไรมาก เขาก็ยังไม่วายเสนอตัวไปซื้อยามาให้

“ขอบคุณมากครับ ถ้าซื้อมาแล้วจะวางไว้ตรงเคาน์เตอร์ครัวก็ได้ ผมนอนพักครู่นึง เดี๋ยวลงมากิน” ทวิชบอกก่อนจะแยกตัวขึ้นห้อง ในใจนึกเสียดายโอกาสดีๆ ที่จะได้ทำคะแนนกับเควิน แต่ไม่เป็นไรเขามีเวลาอีกสองวัน...

ทวิชตื่นขึ้นมากลางดึก เหงื่อชุ่มไปทั้งตัวเพราะก่อนนอนเขาไม่ได้เปิดแอร์และเผลอหลับยาวมาจนถึงตอนนี้ ร่างโปร่งค่อยๆ เดินย่องแย่งลงมาจากชั้นบนโดยอาศัยแสงจันทร์ในคืนวันเพ็ญนำ

ทาง เนื่องจากชั้นล่างของบ้านกรุด้วยกระจกรอบด้านจึงไม่จำเป็นต้องเปิดไฟก็มีแสงสว่างเพียงพอที่จะมองเห็น มือเรียวไม่แพ้มือผู้หญิงยันกำแพงไว้เพื่อพยุงตัวไม่ให้ลงน้ำหนักที่ฝ่าเท้ามากเกินไปเพราะกลัวแผลจะเปิด ตอนนี้เขารู้สึกดีขึ้นมากแล้วก็จริงแต่ตัวยังรุมๆ อยู่เล็กน้อย อาการไข้ของเขาไม่น่าจะเกิดเพราะแผลอักเสบแต่คงเป็นเพราะช่วงบ่ายเขาอยู่กลางแดดอย่างชะล่าใจแล้วเข้ามาเจออากาศเย็นๆ ในบ้านที่ตั้งอุณหภูมิไม่เกินยี่สิบองศา ร่างกายปรับไม่ทัน

“เหวออ!!”

เพราะมัวแต่คิดอะไรเพลินเลยไม่ทันได้มองว่าเหลือบันไดอีกขั้นทำให้ก้าวผิดจังหวะ ร่างทั้งร่างซวนเซจวนจะล้ม หัวใจหล่นวูบไปถึงตาตุ่ม เขาหลับตายกมือขึ้นบังหน้าเอาไว้ก่อนเป็นอันดับแรกเพราะเป็นเครื่องมือทำมาหากิน แม้ช่วงหลังจะไม่ได้ใช้ประโยชน์ก็ตาม แต่ทว่าไม่ทันที่ร่างกายจะไปตามแรงโน้มถ่วงก็มีมือหนึ่งยื่นมารั้งเอาไว้ได้ทัน ร่างที่ซวนเซจึงไม่ล้มกระแทกพื้นให้ต้องเจ็บตัว ทวิชเป่าปากถอนหายใจอย่างโล่งอก ต่อให้ไม่หันไปมองก็รู้ว่าเป็นใคร

เพราะสัมผัสเดียวกันกับเมื่อตอนกลางวัน

แต่ทว่าครั้งนี้มีบางอย่างที่แตกต่าง...

กลิ่นแอลกอฮอล์ฉุนกึกโชยเข้าจมูก จากที่ใจหายใจคว่ำเพราะนึกว่าตัวเองจะตกบันไดกลายเป็นสงสัยขึ้นมาแทน

“ขอบคุณครับ” เมื่อทรงตัวได้มั่นคง ทวิชก็หันไปขอบคุณคนที่ช่วยเขาเป็นครั้งที่สองของวัน อีกฝ่ายเพียงพยักหน้าแล้วเดินไปยังเคาน์เตอร์ครัวเพื่อรินน้ำใส่แก้ว เขาถึงได้เห็นว่าเควินยังอยู่ในชุดเดิมตั้งแต่เช้า นั่นยิ่งสร้างความแปลกใจให้เขาไม่น้อย แต่ไม่ใช่หน้าที่ของเขาที่จะถาม...

ทวิชเดินตามไปที่เคาน์เตอร์ครัว หยิบถุงยาที่วางอยู่ตั้งมาอ่านฉลาก เทน้ำใส่แก้วและกรอกยาเข้าปากก่อนจะดื่มน้ำตาม พยายามไม่ส่งเสียงรบกวนอีกคนที่อยู่ในอาการ ‘ไม่ปกติ’ นัก เมื่อลดแก้วน้ำลงถึงได้เห็นว่ามีสายตาคู่คมกริบจ้องมองอยู่ เขาลืมหายใจไปชั่วขณะ มือสั่นจนต้องวางแก้วลงบนเคาน์เตอร์

ทวิชเลิกคิ้วแทนการถาม แต่อีกฝ่ายก็ยังนิ่งเงียบ มีเพียงสายตาที่ไม่ละไปจากใบหน้าเขา พานให้รู้สึกประดักประเดิดจนต้องส่งเสียงเพื่อทำลายความเงียบ “เอ่อ วันนี้ขอบคุณมากนะครับ”

เควินพยักหน้า “ถือว่าคุณบาดเจ็บระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ผมไม่กล้านิ่งดูดายหรอก”

น้ำเสียงที่ตอบกลับมาจริงจัง ไม่เหมือนคนเมาแม้แต่น้อย

ทวิชพยักหน้าแล้วทำท่าจะเดินขึ้นชั้นบน แต่เพราะอีกฝ่ายเดินไปทางห้องนั่งเล่นและทิ้งตัวพาดยาวบนโซฟาท่าทางเหมือนมีอะไรในใจ เขาจึงเดินตามไปนั่งลงที่โซฟาเดี่ยวข้างๆ เวลานี้หน้าต่างบานใหญ่ที่สูงจากพื้นจรดเพดานถูกเปิดกว้างเพื่อรับลมแทนเครื่องปรับอากาศทำให้โล่งสบายกว่าเมื่อเย็น

“คุณมีเรื่องไม่สบายใจเหรอ” ทวิชหลุดปากถามออกไปอย่างไม่ตั้งใจ เพราะสีหน้าอมทุกข์ของอีกฝ่าย ซ้ำเจ้าตัวยังยกแก้วน้ำสีอำพันใส่ปากรวดเดียวหมดแก้วแบบไม่สะทกสะท้าน ทำให้อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง อย่างน้อยก็ในฐานะที่เขาเป็นผู้ดูแล ทวิชบอกตัวเอง

แต่เมื่อตาคู่คมตวัดมอง คนที่ลืมตัวถามไป (ตามหน้าที่) ก็หน้าเจื่อนส่งยิ้มเก้อ

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจละลาบละล้วง” ทวิชรีบบอกพร้อมกับลุกขึ้นยืนเพื่อกลับห้องตัวเอง เขาอาจจะมึนยาแก้ไข้ก็ได้เลยพลั้งปากถามไปแบบนั้น

แต่น้ำเสียงทุ้มเจือความหม่นหมองกับท่าทางเหมือนหมดแรงของคนที่นั่งกึ่งนอน ตรึงให้สองเท้าของเขาชะงักงัน และหย่อนตัวนั่งลงที่เดิมในที่สุด

“ผมมีเรื่องไม่สบายใจจริงๆ นั่นแหละ” เควินพูดแค่นั้นแล้วนิ่งไป ก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ครั้งนี้ไม่ใช่น้ำสีอำพันเหมือนแก้วแรก

“ครับ ผมขอโทษด้วย ผมไม่ได้ตั้งใจจะละลาบละล้วง” ทวิชบอกย้ำเจตนาอีกครั้ง ตาคู่เรียวลอบมอง...ดวงตาสีฟ้าอมเทาที่เคยทำให้เขารู้สึกแปลกๆ แดงก่ำไปด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ใบหน้าหล่อจัดจนเหมือนรูปปั้นที่ขนาดเขาเป็นผู้ชายยังชื่นชม บัดนี้ดูเหนื่อยล้าอ่อนแรงจนอยากเอามือไปลูบปลอบ

ไวเท่าความคิดมือเรียวยื่นออกไปประคองแก้มตอบไว้โดยไม่รู้ตัว ซ้ำยังคลี่ยิ้มบาง ไม่รู้อะไรดลใจให้เขาทำแบบนี้ อาจเป็นเพราะความทุกข์ที่ปรากฏบนใบหน้าหรือเพราะตาคู่คมที่ดูหมดหวังต่างจากที่เขาเคยเห็น พลอยทำให้ ‘ผู้ดูแล’ อย่างเขาต้องปกป้อง อีกฝ่ายดูอึ้งไปครู่หนึ่งแต่ไม่ได้ปัดป้อง ปล่อยให้นิ้วเรียวลูบแก้มเหมือนปลอบโยน

“คุณอยากฟังนิทานไหม” ทวิชถามเสียงนุ่มเหมือนกล่อมเด็กพร้อมกับรอยยิ้มติดริมฝีปาก เมื่อเห็นสายตาสนใจใคร่รู้ของอีกฝ่าย เขาก็รวบรัดเอาเองว่านั่นคือคำตอบ

“เมื่อนานมาแล้วมีเด็กหญิงกับเด็กชายสองพี่น้องเกิดมาในครอบครัวยากจน ทั้งสองคนถูกพ่อกับแม่แท้ๆ หลอกพาไปเที่ยวแต่กลับทิ้งไว้ที่สถานสงเคราะห์ เด็กสองคนที่อายุไม่ถึงสิบขวบร้องไห้หาพ่อแม่ทุกวันแต่พ่อแม่ที่พวกเขาเฝ้ารอก็ไม่มา จนสุดท้ายความเจ็บปวดกลายเป็นความชินชา ในสถานสงเคราะห์ที่มีเด็กถูกทิ้งร้อยพ่อพันแม่ ทุกคนต่างก็ต้องหาทางเอาตัวเองให้รอดในสังคมที่แทบจะไม่มีกฎเกณฑ์อะไรคุมได้ เด็กสองพี่น้องจึงได้แต่ปกป้องกันเองโดยไม่มี

ใครเห็นใจ แต่พวกเขาก็ไม่เคยยอมแพ้ กัดฟันหาทางส่งตัวเองเรียนจนจบและออกจากนรกขุมนั้น และในที่สุดพวกเขาก็ทำสำเร็จ หลังจากที่ทรมานอยู่ในนั้นมากกว่าสิบปี” คนเล่ากะพริบตาถี่ๆ ไล่หยาดน้ำที่เอ่อคลอจวนเจียนจะหยด ก่อนจะฝืนฉีกยิ้มเมื่อหันไปบอกคนที่มองมาอย่างตั้งใจ “เห็นไหมไม่ว่าใครก็มีสิ่งที่ต้องเอาชนะ ดังนั้นไม่ว่าคุณมีเรื่องอะไรในใจที่บั่นทอนอยู่ ถ้ามันไม่ทำให้คุณตาย มันจะทำให้คุณแข็งแกร่งเป็นทวีคูณ และตราบใดที่ยังหายใจและไม่ยอมแพ้ คุณชนะได้เสมอ”

เควินมองลึกเข้าไปในดวงตาสีดำสนิมเหมือนท้องฟ้าในคืนเดือนมืดเหมือนจะอ่านความรู้สึกผ่านแววตา แค่นั้นคนถูกมองก็สั่นเทิ้มอย่างไม่มีสาเหตุ

ทวิชกลืนน้ำลายอึกใหญ่ ดึงมือตัวเองที่สั่นเทามากุมไว้ ก่อนจะยิ้มบางแล้วถือวิสาสะกดริมฝีปากลงบนหน้าผากของคนที่กำลังสับสนเหมือนปลอบเด็กฝันร้าย

“ผมชักจะพูดเลอะเทอะไปใหญ่แล้ว คิดว่าผมไม่ได้พูดอะไรแล้วกันนะครับ ผมไปนอนล่ะ คุณก็ฝันดีนะครับ”

คนพูดลุกขึ้นและเดินจากไป ทิ้งให้คนที่นั่งอยู่มองตามด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ไม่รู้ว่าอิทธิพลจากคำพูดนั้นหรืออะไรที่ทำให้เควินลุกขึ้นจากโซฟาและเดินกลับเข้าห้องตัวเอง

ไม่แน่ว่าคืนนี้เขาอาจจะฝันดีก็ได้!

กรงกวินทร์
ตอนที่6

ทวิชค่อยๆ ย่องลงบันไดด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ สาเหตุที่ทำให้เขาต้องทำท่าทางประหลาดนี้ก็เพราะเมื่อคืน...ที่ไม่รู้ว่าผีห่าซาตานตนไหนดลใจให้เขาทำอุกอาจไปจูบหน้าผากเควิน

อากาศร้อนจนเขาเป็นบ้า หรือเขาไข้ขึ้นเพ้อ!!

ไม่ใช่เพียงเพราะอีกฝ่ายคือเควิน ดาราคนดังแห่งฮอลีวูด...จริงๆ ก็ใช่นั่นแหละ แต่ที่ทำให้เขาตกใจจนเบิกตาโพลงทั้งคืน ต้องตื่นมามาส์กหน้าแต่เช้าเพราะขอบตาดำคล้ำเพราะคนนั้นคือผู้ชาย เพศเดียวกับเขาต่างหาก!!! ผู้ชายที่ไม่มีส่วนเว้า ส่วนโค้ง รูปร่างบึกบึนยิ่งกว่าเขา มองยังไงก็ไม่น่าจะเคลิ้มจนลืมตัวได้ขนาดนั้น แต่เขาก็ทำไปแล้ว

WTF นี่มันยิ่งกว่าหนังสยองขวัญที่เขาเคยแสดงเป็นสิบเท่า ใช่!! เขาแสดงๆ

ทวิชกลืนน้ำลายดังเอือกเมื่อให้เหตุผลกับตัวเองว่าเขาแค่ ‘แสดง’ สมจริงเท่านั้น ไม่ได้อินกับบทบาทที่แคนดี้พยายามเสี้ยมสอนจนกลายเป็นเกย์ไปจริงๆ สักหน่อย เขาไม่ใช่เกย์ ไม่มีทางพิศวาสผู้ที่ฟีโรโมนพลุ่งพล่านขนาดนั้น แม้จะใจเต้นแรงในบางที แต่นั่นก็แค่ความสมจริงของนักแสดงมืออาชีพอย่างเขา พอคิดแบบนี้ก็พรูลมหายใจออกมาอย่างโล่งใจ

แต่...นอกเหนือจากเรื่องนี้ก็ยังมีอีกเรื่องที่น่าห่วง นั่นคือเขาจะถูกเควินไล่กลับกลางคันโทษฐานที่ทำอุกอาจแบบนั้นไหม และถ้าเขาถูกไล่กลับจริง...แผนที่วางไว้ก็จะล่มไม่เป็นท่า ยิ่งคิดยิ่งกลัดกลุ้ม

ทวิชไต่บันไดลงมาอย่างระมัดระวังพร้อมกับสวดภาวนาอย่างมีความหวังว่าเควินอาจจะเมามายจนจำอะไรไม่ได้ เขาจึงตั้งใจจะสังเกตท่าทีของเควินก่อน หากโชคดี...เขาก็รอดตัว แต่หากโชคร้าย...เควินจำได้ทุกอย่าง เขาก็จะรีบหลบฉากให้เร็วที่สุดเพื่อไม่ให้โดนไล่กลับ

คนที่ปลุกใจตัวเองมาอย่างดี สูดหายใจเข้าลึกเหมือนนักรบจะเข้าสู่สนาม ทว่าเมื่อเดินผ่านห้องนั่งเล่นก็แทบจะชะงักกึกอยู่ตรงนั้นและขยี้ตาซ้ำๆ เพราะใบหน้าหล่อสะดุดตาของคนที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นสดใสเปล่งประกายอย่างทุกทีราวกับเมื่อคืนไม่มีเรื่องทุกข์ใจใดๆ เหมือนว่าสิ่งที่เขาเห็นเป็นแค่ภาพลวงตา

หรือจริงๆ แล้วเขาไม่สบายจนเพ้อไปเอง แต่...ความร้อนวูบวาบที่ริมฝีปากของเขาไม่ใช่เรื่องโกหก ทวิชครุ่นคิดกับตัวเอง แล้วเตรียมหลบฉากตามที่ตั้งใจ อีกส่วนคือไม่กล้าสู้หน้าเควินนัก

“อรุณสวัสดิ์” เสียงทุ้มเอ่ยขึ้นลอยๆ ไม่เจาะจงว่าพูดกับใคร

คนที่กำลังเดินผ่านห้องนั่งเล่นสะดุ้งโหยงไม่ต่างกับคนขวัญอ่อน และไม่ใช่แค่ทวิชที่อึ้งค้าง โทมัสก็มีท่าทางเหมือนถูกผีหลอก หนุ่มฝรั่งผู้พี่ที่กำลังยุ่งกับการทำเครื่องดื่มถึงกับเดินออกมาจากด้านหลังเคาน์เตอร์บาร์ แล้วยกมือขึ้นทาบหน้าผากของน้องชาย สีหน้าบ่งบอกว่าห่วงใย

“ทำอะไรน่ะทอม” เควินเลิกคิ้วถามอย่างสงสัยพลางปัดมือของอีกฝ่ายออก

“เมื่อกี้นายบอกอรุณสวัสดิ์ฉัน นายไม่สบายรึเปล่า หรือยังแฮงก์ค้าง ให้ฉันชงกาแฟเข้มๆ ให้ไหม”

นอกจากจะไม่ตอบคำถามของน้องชาย โทมัสยังย้อนถามและพูดรัวสีหน้าเป็นกังวลไม่น้อย

ทวิชเห็นดังนั้นจึงได้ทีเดินเลี่ยงเดินเข้าครัว หากแต่รับรู้ได้ว่าทุกจังหวะการก้าวเดินของเขา มีสายตาของใครบางคนจับจ้องไม่วางตาจนเกือบสะดุดขาตัวเองให้ขายหน้า เขาพรูลมหายใจอีกครั้งเมื่อเข้ามาในครัว หลุดพ้นจากสายตาที่พานให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง

ในครัวมีอาหารหลากหลายชนิดที่แม่บ้านทำมาส่งตามที่พี่กระติ๊บสั่งไว้ ทั้งข้าวผัด ต้มจืด ผัดผัก และอีกมากมายซึ่งส่วนใหญ่เป็นกับข้าวรสอ่อน พอได้กลิ่นอาหารท้องไส้เขาก็ส่งเสียงประท้วง เขาจึงหยิบจานชามมาเตรียมเท

“หายป่วยแล้วเหรอ”

คนที่ง่วนแกะถุงอาหารสะดุ้งแทบทำถุงหลุดมือเมื่อได้ยินเสียงทุ้มจากด้านหลัง ทวิชรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติก่อนจะหันกลับไปหาต้นเสียงพลางเลิกคิ้วอย่างงุนงง อีกฝ่ายเหมือนจะอ่านสายตาออกจึงขยายความ

“เมื่อคืนคุณลงมากินยาไม่ใช่เหรอ”

คนป่วยร้องออ แล้วตอบพร้อมรอยยิ้ม “ดีขึ้นแล้วครับ คุณหิวแล้วเหรอ” ทวิชถามกลับ ไม่ใช่คิดว่าว่าต้องสานสัมพันธ์ แต่เพราะไม่อยากปล่อยให้เกิดความเงียบที่พานให้ทำอะไรไม่ถูก แม้จะแปลกใจกับท่าทีของเควินแต่ก็นึกโล่งใจที่เควินไม่โกรธเรื่องเมื่อคืนอย่างที่กังวล เพราะถ้าจำได้ว่าเขาลงมากินยาเมื่อคืน เขาก็ไม่หวังแล้วว่าเควินจะจำ ‘เรื่องนั้น’ ไม่ได้ แต่ก็นึกขอบคุณที่เควินไม่พูดถึงให้หน้าม้าน

“เปล่าหรอก เข้ามาดูคุณ” พระเอกหนุ่มตอบพลางกอดอกด้วยท่าทางสบายๆ

คำตอบที่คิดไม่ถึงทำให้ทวิชอึ้งไปอีกรอบ มือที่เทอาหารชะงักไปวูบหนึ่งก่อนจะเทใส่จานต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มีเพียงหัวใจที่เต้นแรงโดยไม่มีสาเหตุ

“คุณออกไปรอข้างนอกเถอะครับ ในครัวร้อนเปล่าๆ” ทวิชบอกกึ่งไล่ทั้งที่ใบหน้ายังก้มต่ำมองอาหาร ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนาเพราะกลัวจะเผลอแสดงอะไรออกไป หูแว่วเสียงหัวเราะแผ่วๆ จากอีกฝ่ายแต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังมุ่งมั่นที่จะก้มหน้าในท่าเดิม

“ทำไมวันนี้คุณทำท่าเหมือนกลัวผม” เควินบอกเย้ากลั้วหัวเราะพร้อมกับก้าวเข้าไปใกล้ มองแก้มขาวที่มีริ้วสีแดงจางๆ ลามถึงใบหู เจ้าตัวคงไม่รู้ว่ายิ่งก้มหน้าแบบนั้นยิ่งเปิดโอกาสให้เขาสังเกตได้ง่ายขึ้น

เควินนึกเอ็นดูระคนขบขัน เพราะท่าทางของทวิชวันนี้ต่างกับเมื่อวานและก่อนหน้าที่เหมือนพยายามรุกเข้าหาเขาเป็นคนละคน ปกติทวิชจะแสดงท่าทางเหมือนเชิญชวนเขาอยู่เสมอ (แน่นอนว่าเขาไม่ได้คิดไปเอง) แต่พอวันนี้ที่เขาลองก้าวเข้าไปหา อีกฝ่ายกลับถอยกรูดคล้ายตั้งตัวไม่ทัน เหมือนเด็กน้อยที่พยายามโอ้อวดสิ่งที่ตัวเองไม่เป็นประสา ถึงจะดูดันทุรังไปหน่อย แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาเองก็รอดูว่าอีกฝ่ายจะมาไม้ไหน

‘แล้วทำไมวันนี้คุณทำตัวแปลกๆ’ ทวิชกัดริมฝีปากอยากย้อนถามกลับไปเช่นกัน เสียงฝีเท้าที่เข้ามาใกล้ทำให้ร่างโปร่งเผลอถอยเท้าไปด้านหลัง แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายเปิดเกมเข้าหา ทวิชก็รีบกระแอมไอเรียกความมั่นใจกลับคืนมาแล้วรีบยืดตัวตรง วางท่าเป็นคนจัดเจนเหมือนเคย

“คุณออกไปรอข้างนอกเถอะครับ ข้างในนี้ร้อน อีกพักเดียวผมก็เทเสร็จแล้วแหละ” ทวิชใช้น้ำเสียงเป็นออดอ้อน ช้อนสายตามองอย่างมีชั้นเชิง แต่ในใจแทบอยากไล่ส่ง...อย่างน้อยเขาก็ขอเวลาตั้งตัวบ้าง คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเควินจะเล่นพรวดพราดเข้ามาหาถึงห้องครัว อีกอย่างหัวใจไม่รักดีนี้ก็คอยจะเต้นตึกตักจนเขาเกรงว่าเควินจะได้ยิน

เควินเลิกคิ้วมองคู่หนึ่งแล้วจึงพยักหน้าแต่แววตาล้อเลียนไม่คลาย ก่อนจะขยับตัวออกไปจากครัวแต่โดยดี
ทวิชพรูลมหายใจยาวออกมาแทบจะนั่งกองลงตรงนั้นอย่างหมดเรี่ยวแรง เหมือนใช้พลังงานไปมหาศาลทั้งที่ยืนอยู่เฉยๆ และตอนนั้นเองที่ได้ยินสัญญาณอันตรายในหัวร้องขึ้นมา เพียงแต่ไม่รู้ว่าอันตรายที่ว่าคืออะไร

หลังจัดการมื้อเช้าแบบเร่งด่วนที่สุดในชีวิตทวิชก็หลบฉากออกไปเดินเล่นชายหาด เพราะตั้งใจจะไปสงบจิตสงบใจตัวเองจึงไม่ได้ชวนคนที่เป็นต้นเหตุให้จิตใจเขาไม่สงบไป แต่นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเดินตามออกมาด้วย

ทวิชแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นคนที่เดินตามมา เขาใช้ความระมัดระวังในการเดินและไม่เข้าใกล้บริเวณที่คลื่นซัดถึงเพราะแผลที่ถูกเปลือกหอยตำเมื่อวานยังไม่หาย แต่ถึงจะระวังตัวแค่ไหนก็ยังมีคลื่นลูกใหญ่ซัดเข้ามาถึงที่เขายืนจนได้ ร่างโปร่งกระโดดเหยงเพราะกลัวแผลเปียกน้ำ เขามุ่นคิ้วเมื่อรู้สึกว่าตัวเองลอยอยู่ในอากาศนานเกินไป พลันทุกอย่างเฉลยเมื่อรับรู้สัมผัสที่รัดแน่น

ตรงช่วงเอว มือของใครบางคนยกตัวเขาขึ้นแล้วเดินจนพ้นบริเวณที่คลื่นซัดถึง ก่อนจะวางลง ราวกับว่าเขาไร้น้ำหนัก

ทั้งกลิ่นและสัมผัสที่คุ้นเคยทำให้เดาได้โดยไม่ต้องหันกลับไปมอง

“ระวังหน่อย!”

คำสั่งห้วนๆ ไม่แข็งไม่นุ่มนวล แต่ทำให้คนฟังใจเต้นแรง แม้สายตาของคนพูดจะมองไปยังทิศทางอื่นแต่พูดกับเขาไม่ผิดแน่ ทวิชบอกขอบคุณไม่เต็มเสียง และเมื่ออีกฝ่ายชักมือกลับอย่างอ้อยอิ่ง เขาถึงได้รู้ตัวว่ายืนใกล้กับเควินจนแทบจะชิดกัน

เขากระแอมไอแก้เก้อแล้วขยับออก ก่อนจะเดินอีกครั้งโดยมีใครบางคนเดินตามห่างไปไม่เกินระยะที่มือเอื้อมถึง

ระหว่างนั้น...ไม่มีคำพูดอะไร แต่ริมฝีปากของคนทั้งคู่กลับมีรอยยิ้มแต้มโดยไม่รู้ตัว

ช่วงเวลาการทำคะแนนของทวิชสิ้นสุดลงเมื่อรถตู้ติดฟิล์มเข้มเคลื่อนตัวออกจากรีสอร์ทหกดาว อันเป็นที่พักในช่วงสามวันสองคืนที่ผ่านมา แต่ถึงอย่างนั้นคนที่ต้องเร่งทำตามแผนให้สำเร็จก็ยังไม่ถอดใจ คิดใช้ช่วงเวลาระหว่างเดินทางขากลับเป็นโอกาสสุดท้ายในการโกยคะแนน แต่ด้วยแอร์เย็นๆ บวกกับบรรยากาศเงียบสงบในรถทำให้ความตั้งใจเป็นอันพ่ายแพ้ความง่วงงุน ผลอยหลับตั้งแต่ขึ้นรถได้ไม่นาน หนำซ้ำยังใช้แผ่นอกของคนข้างๆ อิงต่างหมอนโดยไม่รู้ตัว

จนกระทั่งรถจอดนิ่งสนิทที่หน้าบ้านหลังใหญ่พร้อมกับเสียงประตูเปิดออก คนที่นอนหลับมาตลอดทางถึงได้งัวเงียตื่นขึ้นมา เมื่อหันมองออกไปนอกหน้าต่างถึงได้รู้ว่าถึงจุดหมายแล้ว คนขี้เซาหัวเราะแห้งก่อนจะชะงักไปเล็กน้อย เอะใจกับสัมผัสที่ตัวเองเอนซบ ไม่นุ่มเหมือนเบาะแต่ไม่แข็งจนเกินไป ทวิชค่อยๆ หันไปอีกด้าน เขาเบิกตากว้างเมื่อพบว่าตัวเองกำลังอิงอกของอีก

ฝ่ายอย่างสนิทชิดเชื้อ เขาดึดตัวนั่งหลังตรงแล้วหันไปยิ้มแห้ง ใบหน้าที่มองได้ทั้งหล่อทั้งสวยมีริ้วสีแดงจางๆ พร้อมขอโทษเสียงเบา “ขอโทษครับ”

แต่ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะตอบว่าอะไร คนที่นั่งเบาะถัดไปก็ส่งเสียงเร่ง

“ถึงแล้ว จะนั่งอยู่ทำไมล่ะ”

ทวิชย่นจมูกเพราะถูกขัดจังหวะ ก่อนจะกุลีกุจอลงจากรถไม่ลืมปรายตามองคนเร่งอย่างขัดใจ โทมัสเหยียดยิ้มเหมือนรู้ทัน

ลูคัสและไรอันเดินอ้อมไปช่วยอมรยกกระเป๋าหลังรถ ขณะที่โทมัสปักหลักยืนตรงกลางระหว่างทวิชกับเควินอย่างจงใจราวกับรู้ว่านี่คือโอกาสสุดท้ายที่ทวิชจะใช้ทำคะแนน

หนุ่มฝรั่งผู้พี่ยกยิ้มมุมปากก่อนจะดึงน้องชายเข้าไปกระซิบกระซาบบางอย่าง

ไม่รู้ว่าโทมัสพูดอะไร แต่คิ้วพาดเฉียงของคนเป็นน้องขมวดแทบจะชนกัน เควินหันมองหน้าทวิชอย่างลังเล แต่สุดท้ายก็เดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในบ้าน

ทวิชมองตาม ขยับปากแบบไม่มีเสียงสาปส่งคนที่ทำตัวเป็นก้างขวางคอ แต่เพียงครู่เดียวตาคู่เรียวก็ฉายประกายวาบขึ้นมา มุมปากยกขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ เขาเปิดกระเป๋าสะพายของตัวเองแล้วเดินย้อนกลับไปที่รถตู้...

ครู่หนึ่งก็เดินอ้อยอิ่งไปที่รถของตัวเองอย่างสบายอารมณ์พร้อมกับพึมพำพูดกับตัวเอง

‘แล้วเจอกันใหม่นะเควิน’

ทวิชกลับถึงคอนโดตัวเองในช่วงบ่าย ยังไม่ทันจะรื้อกระเป๋า ผู้จัดการส่วนตัวของเขาก็มาหาถึงคอนโดราวกับนกรู้ เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังรัวหลังจากเขาตั้งใจไม่รับสายของเจ้าตัว

“น้องธัน เจ๊รู้นะว่าธันกลับมาแล้ว เปิดประตูให้เจ๊หน่อย”

เจ้าของชื่อกลอกตาอย่างเบื่อหน่าย ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูให้แขกไม่รับเชิญอย่างไม่เต็มใจแล้วกลับมานอนแผ่ที่โซฟาเหมือนเดิม

“เป็นไงบ้างน้องธัน เที่ยวทะเลสนุกไหม” แคนดี้ทักทาย นัยน์ตาเป็นประกายด้วยความคาดหวัง

คนฟังทำหน้าหน่ายเพราะประโยคแรกที่ถูกเอ่ยออกมาไม่ผิดจากที่คาดเดาไว้นัก แต่ถึงอย่างนั้นก็เขาตอบออกไปด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยไม่ตื่นเต้น “ก็สนุกดีครับ”

คำตอบนั้นทำเอาคนถามยิ้มกริ่มพลางคิดล่วงหน้าไปไกล แคนดี้นั่งลงข้างๆ เจ้าของห้องที่นอนอยู่บนโซฟาแล้วกระแซะถามอย่างตื่นเต้น สีหน้าเปรมปรีดิ์อย่างออกนอกหน้า

“เล่าให้เจ๊ฟังหน่อย สนิทกันถึงขั้นไหนแล้ว” คนถามนัยน์ตาพราวเหมือนล้อเลียน แต่ทวิชส่ายหน้าดับฝัน

“ขั้นไหนอะไรกันเจ๊ ผมไปดูแลเขาแทนพี่กระติ๊บ ก็ทำตามหน้าที่นั่นแหละ”

คำตอบที่ได้รับกลับมาทำให้สีหน้าตื่นเต้นยินดีแปรเปลี่ยนเป็นเอือมระอา แคนดี้เขยิบตัวออกจากนักแสดงในความดูแลอย่างผิดหวัง

“เจ๊อุตส่าห์ทำขนาดนี้ น้องธันยังไม่มีปัญญาทำอะไรได้อีกเหรอคะ เสียแรงที่เจ๊คิดว่าธันมีฝีมือ” แคนดี้แค่นหัวเราะพลางจีบปากจีบคอประชดประชัน

ทวิชหน้าชากับคำสบประมาท ตาคู่เรียววาวโรจน์ด้วยความโกรธแต่นอกเหนือจากนั้นยังเต็มไปด้วยความถือดี ร่างโปร่งขยับตัวขึ้นนั่งพร้อมกับประสานสายตามองตอบผู้จัดการส่วนตัวที่มองมากึ่งท้าทาย

“เจ๊คอยดูฝีมือผมแล้วกัน” เขาตอบเสียงดังและชัดเจน

คนเจ้าแผนการยิ้มสมใจแล้วอาสารื้อเสื้อผ้าออกจากกระเป๋าเดินทางให้อย่างกระตือรือร้นเป็นการเอาใจ

เจ้าของห้องเหลือบมองด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ผมนอนพักนะ ง่วง” พูดจบก็เดินหนีขึ้นชั้นบน แต่พอล้มตัวลงนอนกลับไม่อาจข่มตาหลับ เหมือนมีบางอย่างพองโตอยู่ในอกที่ทำให้หัวใจเต้นผิดจังหวะ...บางอย่างที่เพิ่งได้สัมผัสในช่วงเวลาที่เวลาสามวันสองคืนที่ผ่านมาไม่เพียงทำให้มุมมองที่ต่อเควินเปลี่ยนไป แต่เหมือนว่าตัวเขาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปทีละน้อยเช่นกัน

รถสปอร์ตโฉบเฉี่ยวของทวิชจอดลงหน้าบ้านหลังใหญ่ที่มีรั้วสูงท่วมหัว รปภ. สองคนที่เฝ้าประตำเดินออกมาชะโงกมอง และเมื่อเห็นว่าเป็นใครก็ชะงักไปเล็กน้อย สีหน้าดุดันแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดใจ

“คุณธัน”

ทวิชยิ้มการตลาดที่ใช้จนเคยชินให้กับอีกฝ่าย ก่อนจะบอกเสียงสุภาพ “เปิดประตูให้หน่อยได้ไหมครับ ผมลืมของไว้น่ะครับ”

“เอ่อ...” จากที่ตะลึงตะลานกลายเป็นลังเล

รปภ.หนุ่มสองคนมองหน้ากันเหมือนไม่กล้าตัดสินใจ เพราะถึงแม้อีกฝ่ายจะเป็นถึงดาราดังแต่ตอนนี้เขาอยู่ในหน้าที่ก็ไม่อาจละเลยได้ ครั้งก่อนที่ยอมให้ทวิชเข้าไปเพราะกระติ๊บได้โทรมาแจ้งล่วงหน้าไว้ว่าทวิชจะมาทำหน้าที่แทน ถึงจะแปลกใจที่ดาราหนุ่มคนดังมารับหน้าที่เป็นผู้ดูแลพระเอกฮอลีวูด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่รปภ. อย่างพวกเขาจะต้องรู้สาเหตุ

ทวิชเห็นท่าทางลังเลก็นึกหนักใจแต่ไม่ยอมแพ้ เขาอาศัยทักษะการแสดงชั้นเลิศยิ้มซื่อและทำหน้าน่าสงสารชนิดที่ใครเห็นก็ต้องใจอ่อน และครั้งนี้ก็ไม่ต่างกัน...

“ผมขอเข้าไปเอาของครู่เดียว วันก่อนที่ไปทะเลกับพวกเควิน ผมลืมของไว้ ฝากพี่กระติ๊บไปหาก็ไม่เจอ ผมจำเป็นต้องใช้เลยต้องมาดูเอง” ทวิชปดหน้าตายพร้อมกับส่งสายตาขอความเห็นใจคล้ายบทพระเอกถูกรังแกที่เขาเคยแสดง

รปภ.หนุ่มจึงพยักหน้าและบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “ถ้าอย่างนั้นก็ได้ครับ แต่ไม่นานนะครับ เดี๋ยวคุณประชารู้เข้าพวกผมโดนลงโทษ นี่ผมเห็นว่าคุณธันไม่เข้าไปป่วนเปี้ยนให้คุณเควินรำคาญแน่ๆ เลยยอมอนุโลม”

ทวิชยิ้มซาบซึ้ง ค้อมศีรษะเป็นการขอบคุณแล้วขับผ่านรั้วบ้านที่เปิดออก มุมปากยกขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์

...เขาไม่เข้าไปป่วนเปี้ยนหรอก แต่เขาจะเข้าไปหาโดยตรงเลยต่างหาก

ทวิชยืนละล้าละลังอยู่หน้าบ้านหลังใหญ่ในมือถือถุงกระดาษติดมาด้วย สายตามองกวาดไปรอบๆ เห็นบอดี้การ์ดร่างโตสองคนที่ทำหน้าที่ตรวจตราแต่ไร้เงาของคนที่เขาต้องการพบ จึงทำเป็นก้มๆ เงยๆ มองหาของ และเมื่อมีส่วนเกินอย่างเขาเข้ามาในอาณาเขตหวงห้ามสองหนุ่มบอดี้การ์ดก็พุ่งตรงเข้ามา

“สวัสดีครับ” ทวิชเงยหน้ามองและเอ่ยทักทายพร้อมกับยิ้มผูกมิตร แต่ปฏิกิริยาตอบกลับคือสีหน้านิ่งสนิทจนเขานึกอยากแกล้งให้หลุดขำสักครั้ง

บอดี้การ์ดหนุ่มเพียงค้อมศีรษะทักทายกลับ ก่อนที่ลูคัสจะหันไปกระซิบกระซาบกับคู่หู และคนที่หน้านิ่งน้อยกว่าก็เดินเข้าไปในบ้าน

“วันนั้นผมลืมของไว้ เลยกลับมาเอา” ถึงไม่มีใครถามแต่ทวิชรีบบอกเหมือนร้อนตัว อีกฝ่ายเพียงพยักหน้ารับรู้และยืนปักหลักเฝ้าไว้ไม่ให้เขาหลุดรอดสายตา เขาคร้านจะหาเรื่องสนทนาอีกจึงยืนเฉยบ้าง ไม่กล้าเคลื่อนไหวหรือแม้แต่หายใจแรงเพราะสายตาคมกริบของลูคัสที่จ้องเขม็ง ราวกับว่าถ้าเขาขยับ เจ้าตัวก็พร้อมจะพุ่งเข้าชาร์ต

ช่วงเวลาแห่งการวัดใจแม้ไม่นานนัก แต่เขาที่ถูกจ้องก็เกร็งจนจะเป็นตะคริว

“มีธุระกับผมเหรอ”

เสียงทุ้มของเจ้าของบ้านดังขึ้นก่อนที่เจ้าตัวจะเดินออกมาจากภายในบ้าน บ่งบอกว่าสิ้นสุดการรอคอยทำให้ทวิชลอบถอนหายใจ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็เผลอกลืนน้ำลาย เพราะร่างสูงสง่าสมชายอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตเปิดอก ผมยังเปียกหมาดๆ คาดว่าเพิ่งอาบน้ำเสร็จ เขาลืมหายใจไปชั่วขณะและเมื่อรู้สึกตัวว่าเผลอจับจ้องอีกฝ่ายอย่างเอาเป็นเอาตายก็หัวเราะกลบเกลื่อน

“มีธุระกับผมเหรอ” เควินเลิกคิ้วถามซ้ำอีกรอบ หากแต่สายตาคู่คมฉายแววขบขัน

ทวิชยิ้มเก้อไปเล็กน้อย รีบดึงสติกลับคืนและนึกหาคำตอบ “เอ่อ...ออ วันนั้นที่ไปทะเล ผมทำกระเป๋าใส่บัตรตกไว้ แล้วฝากพี่กระติ๊บมาเอาให้ แต่พี่กระติ๊บหาไม่เจอผมเลยต้องมาหาเอง ขอโทษด้วยนะครับที่เข้ามารบกวน แต่พอดีผมจำเป็นต้องใช้ของในนั้นเร่งด่วนเลยรอไม่ได้” ทวิชบอกรัวเร็วตามที่ท่องสคริปต์มา แม้จะรู้สึกท่าทางของตัวเองไม่เป็นธรรมชาติเท่าไหร่ แต่ในสถานการณ์ชวนเลือดกำเดาไหลแบบนี้...แค่พูดจบประโยคได้ ก็ถือว่าเขาสติแข็งมากแล้ว

ไม่ใช่ไม่เคยเห็นผู้ชายถอดเสื้อผ้า เขาผ่านการเรียนรด. มาแล้ว นุ่งกางเกงในอาบน้ำตัวเดียวกับเพื่อนก็เคยมาก่อน แต่ไม่พบใครที่มีแรงดึงดูดทางเพศสูงขนาดนี้ ขนาดเขาเป็นผู้ชายยังรู้สึกกลืนน้ำลายลำบาก

คนฟังพยักหน้าเหมือนรับรู้มากกว่าจะจับผิด แต่สายตาที่มองเขาฉายแววขบขันยังไม่จางไป

“ลืมไว้ที่ไหนล่ะ” เควินถามพลางเดินนำเข้าบ้าน คู่สนทนาจึงต้องเดินตามเข้าไปอย่างเลี่ยงไม่ได้

“คิดว่าน่าจะหล่นในรถตู้นะครับ เพราะผมไม่ได้หยิบขึ้นมาตอนไหนเลย” ทวิชตอบพร้อมกับนั่งลงตรงข้ามกับเจ้าของบ้านที่พาดแขนไปตามความยาวของโซฟาแบบสบายๆ

เควินพยักหน้าอีกรอบก่อนจะหันไปเรียกบอดี้การ์ดหน้านิ่งที่เดินตามเข้ามาด้วย

“ลูคัส นายลองไปดูในรถทีว่ามีหรือเปล่า”

“ดะ...เดี๋ยวผมไปหาเองก็ได้ จะได้ไม่ต้องรบกวน” ทวิชรีบบอกอย่างเกรงใจ ทำท่าจะลุกตามไป แต่เสียงของเจ้าของบ้านก็ดังขึ้นมา

“รถคันแค่นั้น ลูคัสคงไม่ลำบากอะไรหรอก”

น้ำเสียงเนิบหากแต่เด็ดขาดทำให้ทวิชหมดข้อโต้แย้งจำต้องทิ้งตัวนั่งลงที่เดิม เขากวาดตามองไปรอบๆ อย่างไม่รู้จะทำอะไรถึงได้สังเกตเห็นว่าตอนนี้เขาอยู่กับเควินตามลำพังปราศจากก้างขวางคอชิ้นโตอย่างโทมัส

ระหว่างที่ขับรถมาจากคอนโด เขายังหมายมั่นปั้นมือคิดหาทางทอดสะพานให้เควิน เพราะจวนเจียนจะถึงเส้นตาย...วันคัดเลือกนักแสดง แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับเควินในลุคเรียกเลือดแบบนี้ สมองก็พานปั่นป่วนคิดอะไรไม่ออก อย่าว่าแต่ ‘อ่อย’ เลยแค่บังคับมือไม่ให้สั่นยังยากเต็มที

“คุณถืออะไรมา”

คนที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ สะดุ้งโหยงพร้อมกับเลิกคิ้วเพราะไม่เข้าใจคำถาม จนเมื่อมองตามสายตาของอีกฝ่ายมาที่ถุงกระดาษในมือถึงร้องออ

“จริงสิ ผมลืมไปเลย ผมทำอาหารไทยมาฝาก คิดว่าหาของเสร็จแล้วจะฝากรปภ. ไว้ให้คุณ” ทวิชแสร้งยิ้มเจื่อนตามบท แต่หัวใจเต้นโครมครามเมื่ออีกฝ่ายทำท่าสนใจใคร่รู้

“อาหารไทยหรอ อะไรน่ะ”

“มัสมั่นไก่ครับ ไม่แน่ใจว่าคุณทานเป็นหรือเปล่า ผมเลยทำทอดมันกุ้งกับผัดผักมาเผื่อด้วย” ทวิชตอบพลางหยิบกล่องอาหารขึ้นมาจากถุงกระดาษ

“น่าอร่อยดี คุณทำเหรอ” เควินเอ่ยถามและเงยหน้าขึ้นมอง รู้สึกทึ่งไม่น้อยเมื่อได้คำตอบเป็นการพยักหน้า

“ผมทำเป็นอีกหลายอย่างที่คุณนึกไม่ถึงเลยแหละ” ทวิชบอกเมื่ออีกฝ่ายทำหน้าเหมือนไม่เชื่อ

เควินเลิกคิ้วด้วยความรู้สึกแปลกใจ ไม่ได้แปลกใจที่อีกฝ่ายมีความสามารถ แต่แปลกใจที่ในน้ำเสียงนั่นไม่ได้แฝงความโอ้อวดแต่กลับแฝงด้วยความหม่นหมอง เขาจึงไม่ได้พูดอะไรต่อ

ความเงียบเข้าปกคลุมครู่หนึ่ง ก่อนที่เควินจะเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมา “จริงสิ ผมยังไม่ได้กินอะไรเลย คุณกินด้วยกันสิ โทมัสออกไปกับกระติ๊บ ไม่มีใครอยู่”

ทวิชรีบปรับสีหน้าเมื่อรู้ว่าตัวเองเผลอหลุดอากัปกิริยาอะไรออกไป และแม้จะไม่ใช่คำชวนที่น่ายินดีนักแต่เมื่อโอกาสมาถึง มีหรือที่ทวิชจะไม่คว้าไว้ ต่อให้ชวนเขาเพราะไม่มีใครกินเป็นเพื่อน หรือจะชวนเป็นมารยาท เขาก็ไม่โง่ปฏิเสธ

“ได้ครับ” ทวิชรีบตอบรับโดยไม่เสียเวลาคิด

เควินส่งถุงกระดาษให้แม่บ้านจัดใส่จานก่อนที่ทั้งสองคนจะย้ายกันไปที่โต๊ะอาหาร มื้ออาหารง่ายๆ ที่มีกับข้าวเพียงสามอย่างแต่อบอวลด้วยอะไรบางอย่างที่ผลิบานในใจแบบเงียบๆ

“เผ็ดเหรอครับ” ทวิชเอ่ยปากถาม เมื่อเห็นหนุ่มฝรั่งยกแก้วน้ำดื่มถี่ๆ คล้ายกินข้าวหนึ่งคำสลับกับยกน้ำขึ้นดื่มหนึ่งคำ

คนลิ้นบางพยักหน้ายอมรับ แม้จะเสียฟอร์มไปบ้าง แต่ถึงเขาปฏิเสธไปก็ไม่น่าเชื่ออยู่ดี เพราะเหงื่อที่ซึมผุดเต็มหน้าเป็นหลักฐานยืนยัน

ทวิชยิ้มขัน ดึงทิชชู่แล้วซับใบหน้าให้อย่างแผ่วเบา เมื่อชักมือกลับมาแล้วห็นว่ามีเศษทิชชู่ติดอยู่ที่แก้มสาก เขาจึงลุกขึ้นไปหยิบออก ชั่วขณะที่ดวงตาคู่เรียวสบกับดวงตาสีฟ้าอมเทาในระยะใกล้ก็เหมือนมีแรงดึงดูดดึง ใบหน้าสวยน่ามองไม่ต่างจากผู้หญิงค้างอยู่ในท่าก้มลง ส่วนคนที่นั่งอยู่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนรับรู้ถึงลมหายใจระหว่างกัน

“กระเป๋าใบนี้หรือเปล่าครับ”

เสียงจากคนมาใหม่ทำให้สองร่างผละออกจากกันราวกับแม่เหล็กคนละขั้ว ทวิชรีบเดินไปนั่งที่เดิม เสยกแก้วน้ำขึ้นดื่มอักๆ เกลื่อนอาการ แม้ว่าริ้วสีแดงที่แก้มขาวจะเป็นหลักฐานฟ้อง ส่วนอีกคนที่ยังทำหน้านิ่งได้เสมอต้นเสมอปลาย เหมือนเดิมเพียงแต่ปรายตาไปมองลูกน้องที่เดินเข้ามาได้เวลา

ลูคัสเลิกคิ้วเมื่อเห็นท่าทางไม่สบอารมณ์ของเจ้านาย ต่อให้ไม่ได้แสดงสีหน้าออกมาแต่คนที่คลุกคลีรับใช้เควินมานานอย่างเขาก็รู้ได้ แต่ครู่เดียวอีกฝ่ายก็เบนสายตาไปหาคนร่วมโต๊ะ เขาไม่เห็นว่าเจ้านายใช้สายตาแบบไหนเพราะเห็นเพียงด้านข้าง เขาจึงหันไปหา ‘แขก’ ของเจ้านายแล้วชูกระเป๋าใบเล็กในมือให้ดูพร้อมกับถามประโยคเดิม

“กระเป๋าใบนี้หรือเปล่าครับ”

“อ๊ะ ใช่ครับ อันนี้แหละ” ทวิชรีบบอกพลางหลบตา มือยื่นออกไปรับกระเป๋าที่เขาจงใจทิ้งเอาไว้เมื่อวันก่อน พลางยิ้มขอบคุณ

เมื่อส่งกระเป๋าคืนเจ้าของ ลูคัสก็หลบฉากออกไป เพราะคำสั่งที่ส่งมาทางสายตาของคนที่นั่งหน้านิ่งที่หัวโต๊ะ

ทวิชพรูลมหายใจออกมาอย่างลืมตัว และเมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นดวงตาคมกริบจับจ้องอยู่ คนถูกมองถึงกับสำลักน้ำลายกระแอมไอออกมา ใบหน้าร้อนขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เมื่อนึกไปว่าหากลูคัสไม่เข้ามาขัด...จะเกิดอะไรขึ้น?

เขาคว้าแก้วน้ำขึ้นมาดื่มอึกๆ หวังดับความร้อนบนใบหน้า แต่หูแว่วเสียงหัวเราะแผ่วๆ จากใครบางคน เขาไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง แต่ไม่นานก็ได้รู้ว่าอีกฝ่ายหัวเราะอะไร...

เพราะแก้วน้ำที่เขาถือไม่มีน้ำสักหยดตั้งแต่แรกไง!

คนเสียฟอร์มได้แต่หลุบเปลือกตาหัวเราะแห้งๆ เพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้ดีกว่านั้น ใบหน้ามีริ้วสีแดงจางๆ ด้วยความกระดากอาย อยากจะหายตัวไปให้รู้แล้วรู้รอด

.
.
.
.
.
.
.

“จะมาอีกไหม”

คำถามถูกส่งมาจากคนที่เดินตามออกมาส่งอย่างเหนือความคาดหมาย

ทวิชที่กำลังจะก้าวขึ้นรถหันกลับไปมองด้วยความแปลกใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็มีสติพอที่จะตอบกลับกึ่งเย้า “ถ้าคุณอยากให้ผมมา ผมก็จะมา” คนพูดยิ้มพราย ไม่ได้คาดหวังอะไรจริงจังนัก เพราะเขามีคำตอบให้เควินในใจอยู่แล้ว

เควินไม่ได้พูดอะไรต่อ มีเพียงสายตาคู่คมที่มองสบกับตาคู่เรียวเป็นคำตอบ ทว่าเมื่อเห็นอีกฝ่ายก้าวขึ้นรถและปิดประตูโดยไม่มีสัญญาณอะไรกลับมา คิ้วหนาก็ขมวดเข้าหากันฉับพลัน เผลอถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้สาเหตุ

“พรุ่งนี้เจอกันนะครับ ผมจะโชว์ฝีมือทำอาหารให้คุณทาน”

เสียงสดใสจากใครบางคนที่ลดกระจกลงและยื่นหน้าออกมาพร้อมรอยยิ้มกระจ่างตา ก่อนที่รถสีขาวจะเคลื่อนห่างไป ทำให้คนที่ใจหล่นวูบเมื่อคู่ยกมุมปากโดยไม่รู้ตัว

เควินมองตามไปจนสุดสายตา...เขาไม่รู้ว่าทวิชจงใจเข้าหาเขาหรือไม่ เพราะเหตุใด แต่สิ่งที่รู้คือทวิชทำให้เขากลับมามีรอยยิ้มได้อีกครั้ง

คำปลอบโยนที่อีกฝ่ายมีให้เขาเสมือนน้ำชโลมหัวใจที่แห้งผาก แค่นั้นก็ทำให้เกราะที่เขาห่อหุ้มตัวเองไว้พังทลายอย่างง่ายดาย

ถ้าความรักคือการเสี่ยง...ครั้งนี้เขาจะลองเดิมพันดูอีกสักครั้ง

กรงกวินทร์
ตอนที่7

จากคำถามกึ่งเชิญชวนของเจ้าของบ้านเมื่อวาน ทวิชจึงได้มาปรากฏตัวขึ้นที่คฤหาสน์อันเป็นที่พักของพระเอกฮอลลีวูดคนดังที่ทางวินเนอร์จัดให้ระหว่างอาศัยอยู่เมืองไทยเพื่อถ่ายทำภาพยนต์ฟอร์มยักษ์ โดยเจ้าของบ้านออกมารอรับถึงหน้าบ้าน

การกระทำที่ดูเหมือนยิ่งกว่าเต็มใจต้อนรับครั้งนี้ทำให้โทมัส รวมถึงกระติ๊บที่มีหน้าที่ดูแลพระเอกคนดังมองหน้ากันอย่างประหลาดใจ อาการที่เรียกได้ว่า ‘งงเป็นไก่ตาแตก’

“คิดว่าจะไม่มา” เควินพูดแผ่วเบาเมื่อคนร่างโปร่งเดินเข้ามาใกล้ บอกตรงๆ ว่าเขาก็แอบรออยู่เหมือนกัน คนที่เคยต้องออกกำลังกายเพิ่มกล้ามเนื้อในตอนเช้าอย่างเขากลับเลือกจะมาวิ่งจ้อกกิ้งหน้าบ้านแทนการอยู่ในห้องที่เต็มไปด้วยอุปกรณ์ออกกำลังกายเทียบเท่ายิม เท่านี้ก็เป็นคำตอบที่เพียงพอ

“บอกแล้วไงครับว่าจะโชว์ฝีมือทำอาหารให้คุณทาน” ทวิชพูดตามที่พูดไว้เมื่อวานด้วยรอยยิ้มกระจ่างใบหน้า พลางยกมือที่หอบหิ้วสัมภาระชูขึ้นให้ดูประกอบคำพูด นัยน์ตาคนพูดมองสบกับตาสีฟ้าอมเทาอย่างจงใจทอดสะพาน วันนี้เขาเตรียมตัวเตรียมใจมาอย่างดี มั่นใจว่าจะไม่เผลอไผลกับเสน่ห์อันเหลือร้ายที่ทำให้ใจแกว่งนั่นอีกเด็ดขาด ทวิชย้ำกับตัวเอง

เควินเลิกคิ้ว ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์แต่นัยน์ตามีรอยยิ้ม ก่อนจะเอื้อมมือไปดึงของเต็มไม้เต็มมือของอีกฝ่ายมาถือแทน

ชั่ววินาทีที่มือสัมผัสกันโดยไม่ได้ตั้งใจก็ราวกับมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่าน ทวิชเม้มปากก่อนจะพูดไม่เต็มเสียงนัก

“ผมถือเองได้”

“คุณจะมาทำให้ผมกินทั้งที ผมก็ต้องบริการหน่อยสิ” เควินพูดเนิบ

น้ำเสียงราบเรียบต่างจากแววตาเป็นประกายกรุ้มกริ่มทำให้คนที่เตรียมใจมาอย่างดีเป๋ไม่เป็นท่า ทวิชหลุบเปลือกตาพลางรวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิง ก่อนจะทำใจกล้าช้อนตาขึ้นมองตาพร้อมบอกเย้า เช่นเดียวกับบทที่เขาเคยแสดงเมื่อครั้งเข้าวงการ...‘มนต์รักแห่งสยาม’ ภาพยนตร์ชายรักชายที่ทำให้เขาแจ้งเกิด “บริการดีแบบนี้เดี๋ยวผมติดใจมาทุกวันนะ”

ไม่มีคำตอบจากคนที่ถูก ‘ยั่วยวน’ แต่สายตาสองคู่ที่มองประสานนิ่งนานบอกอะไรได้มากมายกว่าคำพูดใดๆ

คู่นี้มองสบตา อีกสองคนที่ไม่เกี่ยวข้องก็มองหน้ากันเช่นกัน

หนึ่งเจ้าของบ้านกับหนึ่งแขก...เควินกับทวิชพูดคุยกันปกติ หากแต่ในความปกติกลับมีบางอย่างลอยฟุ้งในอากาศที่เหมือนกันสองคนให้แยกออกจากคนอื่น

กระติ๊บเบิกตากว้าง ปากอ้าพะงาบ คันปากยุบยิบอยากถามด้วยความนึกไม่ถึงมาก่อน

หรือเธอพลาดอะไรไป? แล้วพลาดตอนไหน...ก็ในเมื่อ...

ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่ได้คำตอบ มีแต่ความสังสัยที่ทวีคูณ กระติ๊บนึกหมายมั่นปั้นมือว่าเธอต้องไขคำตอบจากปากทวิชให้ได้ก่อนจะจุกอกตายด้วยความอยากรู้ ขณะที่หนุ่มฝรั่งผู้พี่ก็มีปฏิกิริยาไม่ต่างกันนัก หันไปจ้องน้องชายตาเขม็งขอคำตอบ แต่คนถูกมองทำเป็นไม่เห็นท่าทางนั้น

“คุณจะทำเมนูอะไร” เควินถามพร้อมกับเดินนำแขกเข้าไปในบ้าน

“ต้มข่าไก่ ไม่รู้ว่าคุณกินเป็นไหม แต่ผมเห็นว่าไม่เผ็ดคุณน่าจะกินได้” ทวิชตอบและถามต่อพร้อมกับอธิบาย

แต่แทนที่จะตอบ เควินกลับย้อนถาม “ของโปรดคุณเหรอ”

ทวิชพยักหน้าแล้วรีบออกตัว “แต่ช่วงหลังผมไม่ค่อยได้ทำ ไม่รู้จะยังพอทานได้ไหม” ให้พูดตรงๆ ก็คือนับจากเข้าวงการ เขาแทบไม่ได้เข้าครัวอีกเลย

“เอาสิ ผมเป็นหน่วยกล้าตายให้” เควินบอกออกมาหน้านิ่ง

“หน่วยกล้าตายเลยเหรอ แบบนี้ถ้าคุณเป็นอะไรไป ผมจะโดนฟ้องอ่วมไหมเนี่ย ทั้งตัวคุณคงทำประกันไว้ทุกส่วน” ทวิชพูดหยอก เพราะเคยได้ยินว่าดาราดังระดับโลกมักจะทำประกันอวัยวะแต่ละส่วนไว้ เขาไม่รู้ว่าจริงเท็จแค่ไหน แต่ก็คิดว่าน่าจะมี อย่างน้อยก็ใบหน้าที่เป็นเหมือนขุมทรัพย์ของคนเหล่านี้คงมีประกันประกันมูลค่าสูง ดีไม่ดีทำประกันถึงหัวแม่โป้งเท้า ทวิชหัวเราะออกมากับความคิดตัวเอง หารู้ไม่ว่ารอยยิ้มทั้งปากทั้งตานั่นทำให้คนมองค้างไปเล็กน้อย

“ผมจะบอกประกันว่าเป็นอุบัติเหตุ” เควินบอกกลับเนิบๆ ไม่ได้แก้ตัว

นั่นไง! ทำประกันไว้ๆ จริงด้วย ทวิชทำตาโต ดีนะที่เมื่อวานเควินไม่เจ็บป่วยจากอาหารฝีมือเขา แค่คิดภาพตัวเองถูกบริษัทประกันเหล่านั้นไล่บี้เอาค่าชดเชยก็ทำให้กลืนน้ำลายเอือก ความอยากทำอาหารลดลงเกือบครึ่ง

“ผมว่าผมไม่ทำแล้วดีกว่า” ทวิชบอกเสียงอ่อย

เควินหัวเราะกว้างสุดเสียง ไม่เพียงทำให้คู่สนทนามองตาค้าง แต่กระติ๊บกับโทมัสที่เดินตามเข้ามาก็เช่นกัน โดยเฉพาะโทมัสที่ถึงกับขยี้ตา...ภาพน้องชายที่หัวเราะร่าแบบนี้เขาไม่เห็นมานานเท่าไหร่แล้ว อย่าว่าแต่ก่อนเกิดเรื่อง ‘นั้น’ เลย...ตั้งแต่ที่เควินยังไม่มีงานแสดงเต็มเอียดทั้งปีด้วยซ้ำ

แต่ทำไมกับคนที่เพิ่งเคยเจอกันไม่กี่ครั้งอย่างทวิชถึงทำให้เสือยิ้มยากหัวเราะสดใสได้ขนาดนี้ เป็นอีกครั้งที่เขามองคนที่เดินเคียงข้างน้องชายอย่างพิจารณา ไม่ปฏิเสธว่าทวิชหน้าตาดี...รูปหน้าของเจ้าตัวไม่ใช่รูปไข่อย่างผู้หญิงแต่ก็ไม่ได้มีสันกรามเด่นชัด ดวงตาคู่เรียวที่ทั้งโศกทั้งมีเสน่ห์ในเวลาเดียวกัน ริมฝีปากอิ่มสีสดที่ไม่ต่างจากผู้หญิงตัดกับผิวหน้าขาวละเอียด อีกทั้งโครงร่างสูงโปร่งมีกล้ามเนื้อพอประมาณ ทำให้คนๆ นี้มองได้ทั้งสวยและหล่อในเวลาเดียวกัน ไม่แปลกใจที่คนๆ นี้จะสะดุดตาเควิน

“ทำเถอะ ผมอยากกิน” เควินรีบบอกคนที่ทำท่าจะถอดใจดื้อๆ แล้วพาเดินนำเข้าครัว

ทวิชจัดแจงรื้อของที่ซื้อมาออกจากถุง ไม่วายหันไปบอกอย่างระแวง “ผมทำตามสูตรมาตรฐานทุกอย่าง ถ้าคุณท้องเสียโทษผมไม่ได้นะ” ออกตัวแต่เนิ่นๆ เพราะลำพังแค่หนี้เก่ายังไม่มีปัญญาใช้คืน ถ้าโดนฟ้องเพราะทำพระเอกคนดังท้องเสียอีก เขาคงไม่มีวันได้ผุดได้เกิด

“ผมไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้น” คนตัวโตกว่าใช้นิ้วคีบจมูกอีกฝ่ายอย่างหมั่นไส้

อากัปกริยาที่แฝงด้วยความอ่อนโยนอย่างลืมตัว ทำให้คนทั้งคู่ชะงักไปก่อนจะหันหน้าไปคนละทาง

ทวิชแยกไปเตรียมวัตถุดิบทำอาหาร แอบยกมือกุมหน้าอกข้างซ้ายที่หัวใจเต้นเร็วรัว ได้แต่บอกตัวเองซ้ำๆ ว่าเป็นแค่การแสดงเท่านั้น

“คุณออกไปรอข้างนอกก่อน” ทวิชรีบบอกโดยไม่เงยหน้า ก่อนสะดุ้งเมื่อเสียงทุ้มดังขึ้นใกล้ๆ

“ผมอยู่ด้วยจะได้เป็นพยานว่าคุณทำถูกสุขอนามัย”

คนที่ทำง่วนล้างผักเงยหน้าขึ้นมองสบตา แต่ครู่หนึ่งก็ต้องก้มลงอย่างเดิมเพราะสู้สายตาคมกล้าที่มองไม่หลบไม่ไหว แต่พอนึกได้ว่าตัวเองมีภารกิจสำคัญที่ใกล้ถึงเส้นตาย เขาจึงสูดหายใจเข้าและละมือจากสิ่งที่ทำ

“ช่วยล้างผักให้ผมหน่อยสิ”

เควินพยักหน้าอย่างว่าง่าย ทวิชดึงกระดาษทิชชู่แผ่นหนามาเช็ดมือตัวเองจนแห้งสนิท ก่อนจะหันไปช่วยคนที่ตั้งท่าจะล้างผักพับแขนเสื้อขึ้นให้พ้นข้อศอก

“เดี๋ยวเปียก”

เควินอมยิ้มน้อยๆ แต่อานุภาพทำลายล้างรุนแรงจนคนมองหน้าร้อน

แม้จะกระดากอายเท่าไหร่แต่เส้นตายที่ร้องเตือนอยู่ในใจทำให้ทวิชข่มความอายทำใจกล้าเขยิบเข้าไปใกล้และช่วยคนที่ล้างผักอย่างตั้งอกตั้งใจอีกแรง ระหว่างนั้นก็เหลือบมองเสี้ยวหน้าคมด้านข้าง สันกรามเด่นชัดขับเสน่ห์แห่งเพศชายรุนแรงจนไม่แปลกใจที่คนๆ นี้เป็นหนุ่มหล่อในฝันของสาวๆ ทั่วโลก พออีกฝ่ายจุ่มผักลงในกะละมังที่รองน้ำจนเต็ม ทวิชก็ยื่นมือตามไปอย่างลืมตัว

“ขอโทษครับ” บอกแล้วรีบชักมือออกพลางค้อมหัวปลกๆ แต่มือที่ใหญ่กว่ากลับพลิกมากุมไว้ ทวิชเงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจ อีกฝ่ายทำหน้านิ่งเหมือนเดิมมีเพียงมุมปากที่ยกขึ้น เขาไม่ได้ยื้อมือตัวเองกลับมาอีก เป็นการล้างผักที่กินเวลาซ้ำยังกินแรงที่สุดในชีวิต

ไม่นานต่อมาต้มข่าไก่ก็ส่งกลิ่นหอม ก่อนจะถูกยกมาเสิร์ฟที่โต๊ะอาหารพร้อมปลาสามรสและผัดผักรวม

“น้องธันทำอาหารเป็นด้วยเหรอคะ” กระติ๊บที่ร่วมโต๊ะอาหารด้วยถามอย่างประหลาดใจ

“นิดหน่อยครับ”

กระติ๊บตักอาหารเข้าปากก่อนจะตาเป็นประกาย “อือหือ ฝีมือแบบนี้ไม่นิดหน่อยแล้วค่ะ เปิดร้านอาหารได้สบายๆ”

ทวิชยิ้มขอบคุณและตักใส่ปากตัวเองบ้าง ไม่ลืมเหลือบมองคนที่นั่งถัดไปที่นั่งกินเงียบๆ “พอกินได้ไหมครับ”

เควินพยักหน้าตอบ ไม่ได้พูดอะไรอีก

เขาสรุปเอาเองได้ว่าไม่ถูกปากเควิน จึงไม่ได้ถามอะไรอีกเพราะสมองกำลังทำงานอย่างหนักว่าจะทำอะไรเพื่อมัดใจอีกฝ่าย ในเมื่อการทำอาหารซึ่งเป็นหนึ่งในสิ่งที่เขาทำได้ดีใช้ไม่ได้ผล แต่ถึงอย่างนั้นก็อดแปลกใจไม่ได้ที่เควินกินข้าวจนเกลี้ยงจาน ซึ่งนั่นอาจเป็นเพียงมารยาทบนโต๊ะอาหารทั่วๆ ไป

เขาขับรถกลับคอนโดหลังจากใช้เวลาอยู่กับเควินครึ่งค่อนวัน ออกมาได้ครึ่งทางเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมามอง พอเห็นเบอร์ที่โชว์ขึ้นมาก็เลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ ขณะเดียวกันมุมปากก็ยกขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ก่อนจะจัดการเสียบสมอล์ทอล์กและกดรับอย่างไม่รีบร้อน

“ทวิชพูดครับ”

[ผมเอง] เสียงทุ้มดังมาตามสาย แม้เพิ่งออกมาจากบ้านอีกฝ่ายหยกๆ แต่หัวใจกลับเต้นแรงเมื่อได้ยินเสียง

“ครับ”

[ผมลืมชื่ออาหารที่คุณทำวันนี้น่ะ ชื่ออะไรนะ พอดีจะบอกให้แม่บ้านทำให้กิน] ปลายสายถามรัว

ทวิชเก็บรอยยิ้มแล้วตอบกลับไป “ต้มข่าไก่ครับ”

เควินงึมงำก่อนจะถามต่อ [ออ...แล้วคุณถึงบ้านรึยัง]

“ใกล้แล้วครับ”

ปลายสายเงียบไปจนเขาคิดว่ากดวางไปแล้ว แต่เมื่อมองหน้าจอจึงเห็นว่าเควินยังอยู่ในสาย

“ถ้าอยากกินอีก เดี๋ยวผมไปทำให้กินพรุ่งนี้ก็ได้ครับ” ท่ามกลางความเงียบที่มีเพียงเสียงหายใจ ...ไม่รู้อะไรดลใจให้เขาพูดขึ้นมา ขาดคำปลายสายก็ตอบทันควัน

[งั้นเหรอ เอาสิ]

ทวิชหลุดยิ้มออกมา เขาไม่ได้ตอบอะไรอีก

[ขับรถดีๆ เจอกันพรุ่งนี้] เควินบอกก่อนวางสายไป

จังหวะหนึ่งที่เงยหน้ามองกระจกเขาเห็นตัวเองยิ้มกว้างก็รีบหุบยิ้มอย่างยากเย็น ก่อนจะถอดสมอลล์ทอล์กแล้วโยนไปเบาะนั่งข้างคนขับ แต่สิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างหัวใจเต้นแรงไม่หยุด นึกย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ หลังจากจัดการอาหารกลางวันเจ้าของบ้านชวนเขานั่งจิบชายามบ่ายที่ศาลาหลังบ้าน คราวนี้ไม่มีโทมัสกับกระต็บร่วมวงเพราะสองคนนั่น

ต้องไปคุยงานที่บริษัท ระหว่างที่เขาพยายามหาเรื่องชวนคุย เควินก็หันซ้ายหันขวาเหมือนมองหาอะไร อดไม่ได้เขาจึงต้องเอ่ยปากถาม

“หาอะไรรึเปล่า”

เควินตีหน้ายุ่ง พยักหน้าตอบ “ผมเอาโทรศัพท์ไปวางไว้ไหนนะ”

“อ้าว”

“ขอยืมโทรศัพท์คุณหน่อย”

เขาส่งโทรศัพท์ของตัวเองให้ เควินรับไปกดยุกยิก ไม่นานเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาตรงโต๊ะกินข้าว เจ้าตัวถึงลุกไปหยิบมาและส่งโทรศัพท์ของเขาคืน

“คุณขี้ลืมแบบนี้ ต้องกินปลาเยอะๆ แล้วแหละ” เขาแกล้งแซว เควินยักคิ้วแต่ไม่ตอบ เขาจึงไม่ได้พูดเรื่องนี้ต่อ ทอดสายตามองน้ำตกที่ทำขึ้นเลียนแบบธรรมาติแทน น้ำเย็นๆ จากน้ำตกเทียมช่วยให้อากาศโดยรอบร่มรื่น

“อร่อยดีนะ” อยู่ๆ คนที่เงียบไปนานก็พูดขึ้นมา

เขาเลิกคิ้วเพราะงง อีกฝ่ายก็ขยายความ

“ต้มข่าไก่” เควินเรียกชื่ออาหารได้ชัดอย่างนึกไม่ถึงทั้งที่เขาบอกไปเพียงครั้งเดียว

นึกมาถึงตรงนี้ก็ยิ้มกว้างออกมาอย่างอดไม่ได้ ในเมื่อเควินก็จำได้อยู่แล้ว จะโทรมาถามเขาทำไม

ทวิชยื่นมือไปกดเปิดเพลงอย่างอารมณ์ดี...พรุ่งนี้เขามีภารกิจอีกเช่นเคย!!

การที่ทวิชกลายมาเป็นแขกประจำของบ้านเควินทำให้กระติ๊บตาวาวด้วยความใคร่รู้ แต่สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยให้ได้ถามอย่างที่ต้องการเพราะทวิชมักอยู่ข้างกายเควินเสมอ จนถึงวันนี้ที่ทนความอยากรู้ไม่ไหว เมื่อสบโอกาสที่ทวิชลุกไปเข้าห้องน้ำ เธอก็รีบเดินไปดักหน้าห้องน้ำอย่างไม่รีรอ เมื่ออีกฝ่ายเปิดประตูออกมาก็ดึงให้เดินตามมาหยุดที่ใต้บันได

“มีธุระอะไรกับผมหรอครับ ทำไมทำท่าแปลกๆ” ทวิชเอ่ยถามพลางเลิกคิ้วกับท่าทางเหมือนมีลับลมคมของคนที่ลากเขามา

กระติ๊บมองซ้ายมองขวาอย่างระแวดระวังแล้วส่ายหน้าเป็นคำตอบ ก่อนเป็นฝ่ายกระซิบถามกลับ “เปล่าค่ะ พี่แค่สงสัย...” คนพูดเว้นจังหวะไปครู่หนึ่ง หากแต่นัยน์ตาที่จับจ้องเป็นประกายล้อเลียน ก่อนที่เจ้าตัวจะถามต่อ “ทำไมน้องธันดูสนิทกับเควินจัง พี่พลาดอะไรไปหรือเปล่า เจ๊แคนดี้ไม่เห็นอัพเดทอะไรให้พี่รู้เลย”

ทวิชหัวเราะเบาๆ กับคำถาม แต่เมื่อชื่อของผู้จัดการส่วนตัวของเขาถูกเอ่ยถึง รอยยิ้มก็หุบลงทันควัน

พอถูกถามขึ้นมาแบบนี้ เขาจึงนึกได้ว่าไม่ได้เจอกับแคนดี้ตั้งแต่ที่อีกฝ่ายบุกไปหาเขาถึงคอนโดในวันที่กลับจากทะเล ทวิชแค่นยิ้ม...ต่อให้ไม่บอกเหตุผล เขาก็รู้ว่าสาเหตุ...เด็กปั้นคนใหม่ของแคนดี้กำลังขึ้นหม้อมีงานชุก ไม่แปลกถ้าแคนดี้จะเอาอกเอาใจฝ่ายนั้นเพื่อรอวันถีบส่งเขาที่หมดประโยชน์แล้ว

และเพราะแบบนี้แคนดี้จึงยังไม่รู้เรื่องที่เขาไปมาหาสู่กับเควิน แน่นอนว่าถ้าอีกฝ่ายรู้คงไม่แคล้วกลับมาประจบสอพลอเขาอย่างเดิม ทวิชเลิกใส่ใจคนที่ไม่คู่ควรให้สนใจแล้วหันมาตอบคำถามของกระติ๊บ

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมกับเขาคุยกันถูกคอเท่านั้น” บอกพร้อมกับรอยยิ้ม แต่อีกฝ่ายมองจ้องเหมือนจับผิด

“เหรอคะ” กระติ๊บทำท่าเหมือนไม่ติดใจสงสัย แต่ครู่หนึ่งก็นิ่วหน้า “เอ๊ะ! เดี๋ยวก่อนนะ วันที่เควินมาถึงเมืองไทย เจ๊แคนดี้ก็ฝากน้องธันให้ไปรับ...” คนพูดหรี่ตามองคู่สนทนาคล้ายพยายามประติดประต่อเรื่องเข้าด้วยกัน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังคิ้วชนกันอยู่อย่างนั้น

ทวิชแกล้งทำหน้าซื่อและตอบไปตรงๆ อย่างแสดงความบริสุทธิ์ใจ “ไม่ใช่อย่างที่พี่กระติ๊บคิดหรอกครับ บังเอิญมากกว่า ผมชอบผลงานของเควิน อยากเจอตัวจริงมานานแล้ว พอมีโอกาสเจ๊แคนดี้เลยช่วยสงเคราะห์ให้ เดี๋ยวผมขอตัวก่อนนะครับ หายไปนาน เจ้าของบ้านจะนึกว่าไปปล้น” ทวิชบอกติดตลกแล้วรีบเปลี่ยนประเด็น อาศัยจังหวะที่คู่สนทนากำลังคิดตาม

คำพูดยาวเหยียดของเขาชิ่งออกมา เมื่อพ้นสายตาของกระติ๊บ ทวิชก็พรูลมหายใจที่เอาตัวรอดมาได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังนึกกังวลไม่คลาย กลัวจะมีใครล่วงรู้แผนการก่อนจะทำสำเร็จ

เมื่อเดินกลับมาที่ห้องนั่งเล่น ก็เห็นเควินกับโทมัสกำลังคุยกันท่าทางเคร่งเครียด ต่อให้ไม่ได้ยินเสียงสนทนาเขาก็เดาได้ว่าคงไม่พ้นเรื่องเกี่ยวกับเขาแน่ จากท่าทางที่เห็น...เหมือนว่าคำพูดของเควินคงไม่เข้าหูโทมัสนักเพราะหนุ่มฝรั่งผู้พี่หน้าตึงขึ้นมาทันที เมื่อคนในห้องหันมาเห็นเขายืนอยู่ก็พร้อมใจหยุดพูดไปเสียอย่างนั้น ก่อนที่โทมัสจะเป็นฝ่ายลุกขึ้นยืนและเดินกระแทกไหล่เขาออกไป

ทวิชเลิกคิ้วเชิงถาม แต่เควินส่ายหน้าแล้วตบที่นั่งข้างๆ บนโซฟาตัวเดียวกัน เขาหย่อนตัวนั่งโดยไม่อิดออด ทิ้งน้ำหนักตัวลงบนโซฟาเต็มแรงจนตัวเอียงกะเท่เร่เพราะเบาะยวบลงตามน้ำหนัก ยังไม่ทันจะขยับตัวให้ดี คนข้างๆ ก็ยื่นมือเข้ามาช่วยจับ

“คุยอะไรกันเหรอครับ หน้าเครียดเชียว เรื่องของผมหรือเปล่า” ว่าจะไม่ถาม แต่สุดท้ายก็อดไม่ได้ ทวิชหันไปมองหน้าคนข้างๆ ระหว่างรอคำตอบ

เควินเลิกคิ้ว ตาสีฟ้าอมเทามองลึกเข้าไปในตาคู่เรียวคล้ายพยายามอ่านอะไรบางอย่าง ก่อนจะส่ายหน้าแล้วตอบออกไปอย่างไม่ใส่ใจนัก “คุณอย่าสนใจเลย ทอมแค่เป็นห่วงผมมากไปหน่อย”

ทวิชพยักหน้ารับรู้ ไม่ได้เอ่ยถามต่อเพราะคิดว่าเควินคงไม่อยากเล่า ถึงเขาคาดคั้นไปก็เปล่าประโยชน์ เขาเปลี่ยนมาสนใจเมนูอาหารไทยที่เขาลงทุนปริ้นท์สีด้วยตัวเอง ก่อนจะดันไปตรงหน้าหนุ่มฝรั่งแล้วถามเอาใจ “วันนี้คุณอยากทานอะไร ผมจะโชว์ฝีมือ แก้ตัวที่เมื่อวานผมต้องรีบกลับ” เมื่อวานเขาตั้งใจจะแสดงฝีมือทำอาหารอย่างที่ทำเป็นประจำในช่วงนี้ แต่มาถึงได้ไม่นานก็ต้องรีบกลับเพราะมีงานด่วน เนื่องจากนักแสดงที่ผู้จัดงานติดต่อเอาไว้เกิดไม่สบายกะทันหันทำให้ต้องจ้างเขาไปแทน แม้จะไม่พอใจที่เป็นตัวสำรองแต่เขาเลือกอะไรไม่ได้ เพราะทุกวันนี้เขามีแต่รายจ่าย ขณะที่ไม่มีรายได้เข้ามาเลย ดังนั้นต่อให้เป็นงานจ้างค่าตัวน้อยนิดเขาก็ต้องจำใจรับเพื่อต่อลมหายใจ ค่าน้ำค่าไฟและค่ากินไปวันๆ จนกว่าจะมีละครสักเรื่อง แต่อะไรก็ไม่เจ็บใจเท่าที่เขามารู้ทีหลังว่านักแสดงที่แคนเซิลงานเมื่อวานคือ ภูผา!

แม้จะบอกตัวเองว่าทีใครทีมัน แต่เขาก็ยังไม่ชอบใจอยู่ดี คิดแล้วยิ่งนึกฮึดอยากเอาชนะใจเควินให้ได้ ถ้าเขาทำสำเร็จและถูกประกาศชื่อว่าเป็นนักแสดงนำของเรื่อง ‘The Assassin’ คู่กับเควินเมื่อไหร่ เขาจะเลิกรับงานกระจอกพวกนั้น คิดได้อย่างนี้ก็เขยิบเข้าไปใกล้เป้าหมายจนแทบจะเกยุ เควินเงยหน้ามองเขาเล็กน้อยก่อนจะวางมือลงบนเอว แต่เขาทำเฉยไม่ได้ว่าอะไร อีกฝ่ายจึงรั้งเข้าไปใกล้กว่าเดิมจนได้กลิ่นประจำตัวของเควินที่ส่งผลให้หัวใจเขาเต้นรัว เขาดันตัวออกเล็กน้อยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายได้ยินเสียงหัวใจ แต่ดูจะไม่สำเร็จเพราะตาคู่คมยิ่งเปล่งประกายยิ่งกว่านั้นใบหน้าคมโน้มลงมาใกล้จนลมหายใจร้อนเป่ารด

บางทีเขาก็สงสัยว่าใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายขุดหลุมพราง เพราะดูเหมือนว่าคนที่ตกลงไปในนั้นจะเป็นเขาเสียมากกว่า

“เลือกที่คุณชอบสิ ผมไม่ค่อยรู้จักอาหารไทย” เควินบอกพลางมองหน้าคนถามที่ทำหน้ายุ่งทันทีเมื่อได้ยินคำตอบ เขายิ้มออกมากับท่าทางนั่น

ทวิชเบะปาก “คุณตามใจผมตลอดนั่นแหละ เอาอย่างนี้ เดี๋ยวผมเข้าไปทำขนมปังหน้าหมูให้คุณกินรองท้อง ส่วนอาหารกลางวัน คุณเลือกนะครับ” บอกพลางแกะมือใหญ่ที่รัดเอวและยันตัวจะลุกขึ้นยืน แต่เควินไม่ปล่อยมือจากเอวเขาง่ายๆ

“คุณทำอาหารอร่อยให้ผมทานทุกวันแบบนี้ กว่าจะเปิดกล้อง ผมคงอ้วนฉุ” เควินโอดเสียงไม่จริงจังนัก

ทวิชหัวเราะ ยกมือสองข้างประกบแก้มสากแล้วยิ้มกว้างใส่ตา “กลัวไม่หล่อเหรอครับ”

แก้มสากมีริ้วสีแดงจาง แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็ทำโวยวาย “ไม่มีทาง!”

ทวิชหัวเราะขบขันคนหลงตัวเอง ถามเย้ากึ่งประชด “ถ้ามั่นใจแบบนั้น จะกลัวอะไรล่ะครับ หรือกลัวนักแสดงหนุ่มไม่สนใจ” เขาเน้นเสียงโดยไม่รู้ตัว

“คุณพูดเหมือนหึงนะ” เควินเลิกคิ้ว ครู่หนึ่งก็ยิ้มออกมาแล้วหยอกกลับ พร้อมกับละมือที่จับเอวเขามาเคาะปลายคางตัวเองท่าทางครุ่นคิด

“ไปกันใหญ่แล้ว” ทวิชรีบบอก ยังไม่ทันจะผุดลุกขึ้น อีกฝ่ายก็ถามย้ำ จะเอาคำตอบให้ได้

“ว่าไง หืม”

“ไม่ว่าไงทั้งนั้นแหละครับ” ทวิชรีบกลบเกลื่อน ก่อนจะรีบดึงตัวเองออกจากสถานการณ์ชวนให้หัวใจวาย “ไม่ต้องกลัวอ้วนหรอกครับ เดี๋ยวผมพาไปออกกำลังกายชดเชย”

จบประโยค ดวงตาคู่คมก็พราวระยับขึ้นมาทันตา เควินยกมุมปากสีหน้าเจ้าเล่ห์อย่างเห็นได้ชัด ทวิช้รู้สึกตงิดใจจึงรีบผงะออกแต่ไม่ทันมือใหญ่ที่ยื่นมารั้งไว้ จึงไม่สามารถถอยไปได้ไกล

“ออกกำลังกายที่ไหนดีล่ะ แล้วคุณจะเป็นคู่ซ้อมกับผมรึเปล่า” คำถามที่ดูเหมือนไม่มีอะไร แต่สายตาคนพูดสะท้อนสิ่งที่คิดออกมาจนหมด

ทวิชหดคอหนีเมื่อตาคู่คมจับจ้องลำคอขาวอย่างมีความหมาย พออีกฝ่ายก้มต่ำลงมา...เขาที่ไม่มีทางหนีเพราะมือถูกพันธนาการไว้จึงต้องก้มต่ำไม่ต่างกับซุกหน้ากับอกแกร่ง และอาศัย

จังหวะที่อีกฝ่ายเผลอ ออกแรงผลักให้ออกห่างแล้วดีดตัวออกอย่างรวดเร็ว แต่ที่เร็วกว่านั้นคือจังหวะการเต้นของหัวใจที่ตอนนี้เต้นเป็นจังหวะแทงโก้

คนที่รู้ทันยอมปล่อยไปโดยดี แต่ไม่วายหัวเราะในลำคออย่างชอบใจ จนถูกมองตาขุ่น

“ผมไม่พูดกับคุณแล้ว ไปทำอาหารดีกว่า ถ้าคุณเลือกได้แล้วค่อยเข้าไปบอกนะครับ” บอกรัวเร็วแล้วเดินหนีเข้าไปในครัว เมื่อพ้นสายตาของอีกฝ่ายก็ยกมือกุมหน้าอกข้างซ้ายที่นับวันจะสั่นไหวเพราะใครบางคนมากขึ้นทุกที

“ผมเริ่มกลัวแล้วสิว่าผมจะตกหลุมรักคุณเข้าจริงๆ สักวัน” ทวิชพึมพำกับตัวเอง

กรงกวินทร์
ตอนที่8

หลังจากเข้ามาเป็นแขกประจำของบ้าน ตอนนี้ทวิชขยับเลื่อนขั้นจนสามารถเข้านอกออกในคฤหาสน์หลังใหญ่ของเควินได้ตามสะดวกยิ่งกว่ากระติ๊บที่มีหน้าที่ดูแลซะอีก เนื่องจากรปภ.ต่างได้รับคำสั่งโดยตรงจากเจ้าของบ้านให้เปิดประตูต้อนรับแขกพิเศษรายนี้ทุกเวลา!

แม้คนได้รับคำสั่งจะสงสัยไม่หายว่าเหตุใดพระเอกหนุ่มที่ห่างหายไปจากหน้าจอทีวีพักใหญ่จึงมาปรากฏตัวที่นี่ทุกวัน แต่ด้วยหน้าที่และค่าตอบแทนสูงลิ่วที่ได้พิเศษจากเจ้าของบ้านทำให้รปภ. ต่างก็ทำเบลอเก็บความสงสัยไว้เงียบๆ นานเข้าก็กลายเป็นความเคยชิน

บรื๊น!!

ไม่ทันขาดคำรถสปอร์ตสีขาวเลขทะเบียนคุ้นตาก็แล่นมาหยุดที่หน้ารั้วที่สูงท่วมหัว รปภ.หนุ่มเดินไปเปิดรั้วให้ รถคันหรูผ่านเข้ามา ก่อนจะเดินเข้าไปหาเมื่อคนในรถลดกระจกลง

“ผมซื้อขนมมาฝากครับ” ทวิชบอกพร้อมกับส่งขนมที่แวะซื้อมาเพื่อเป็นการสร้างไมตรี ช่วงนี้เขาต้องเข้าออกบ้านหลังนี้บ่อยๆ ถ้าสร้างมิตรไว้ย่อมดีกว่า...

“ขอบคุณมากครับคุณธัน” รปภ.หนุ่มค้อมหัว มองหน้าขาวใสของอดีตพระเอกเบอร์ต้นของช่องอย่างนึกเสียดายที่อีกฝ่ายค่อยๆ หายไปจากหน้าจอ และมีดาราหน้าใหม่ขึ้นมาแทนซึ่งฝีมือยังไม่เทียบเท่า

ทวิชผงกหัวแล้วขับรถผ่านเข้ามาด้านในและจอดลงที่หน้าตึก ก่อนเอี้ยวตัวไปหยิบถุงสัมภาระที่เบาะหลังมาถือ พร้อมกับที่ประตูรถถูกเปิดออกด้วยฝีมือเจ้าของบ้านที่เดินออกมารับ

“หิวเหรอครับ” ทวิชก้าวลงจากรถแล้วมุ่นคิ้วถามอย่างแปลกใจ แต่อีกฝ่ายส่ายหน้า

“เปล่า อยากเจอคุณ” เควินตอบตามตรง ทำเอาคนฟังวางหน้าไม่ถูก ได้แต่ส่งของในมือให้ช่วยถือแก้เก้อ

เควินหัวเราะและยกถุงในมือขึ้นมองสำรวจ “คุณซื้ออะไรมาอีกแล้วน่ะ ผมให้แม่บ้านซื้อของสดไว้ให้คุณแล้วไง เมื่อคืนโทรบอกแล้วไม่ใช่เหรอ ไม่เห็นต้องซื้อมาให้เปลือง” ถามพร้อมกับจูงมือแขกคนสำคัญเข้าบ้าน

ทวิชส่ายหน้า “เปล่า อันนี้ซื้อมาเผื่อคุณ ได้ยินคุณบ่นว่าเจ็บคอ” เมื่อคืนตอนที่คุยโทรศัพท์กันเควินบ่นให้งึมงำว่าคันคอ เขาเลยเตรียมน้ำผึ้งกับมะนาวมา

คนฟังยิ้มกว้างออกมา มองสบตาคู่เรียวหวานซึ้ง “ขอบคุณ”

ทวิชเป็นฝ่ายเบือนหลบแววตาที่ทำให้ใจสั่น ช่วงหลังมานี้เควินแสดงออกชัดว่ารู้สึกยังไงกับเขา ทั้งสายตาและการกระทำ...พานให้หัวใจลิงโลดยินดี จนตอนนี้แผนการเริ่มเลือนไปจากในหัว

“ทวิช? ชื่อคุณเหรอ” อยู่ๆ เควินก็ถามขึ้นมา

คนที่มีชนักปักหลังสะดุ้งอย่างร้อนตัว แต่เมื่อเห็นตาคู่คมมองเป้สะพายข้างของเขาก็นึกได้ว่ากระเป๋าใบนี้ที่แฟนคลับให้มานั่นมีชื่อจริงของเขาปักไว้ เขาลอบถอนหายใจแล้วจึงพยักหน้า

“มีความหมายไหม”

ทวิชพยักหน้าก่อนตอบกลั้วหัวเราะ “ทวิชแปลว่านก เพราะคนตั้งอยากให้ผมมีอิสระ” ส่วนชื่อเดิมนั้นเขาไม่อยากจำมันอีก

“อย่างนั้นเหรอ บังเอิญดีนะ ชื่อของผมแปลว่าเหยี่ยวขาว” เควินบอกตอบไป

“เหยี่ยว? เป็นนกนักล่าซะด้วย” ทวิชพึมพำ

คนที่ได้ยินถึงกับหัวเราะกับการเปรียบเปรยของอีกฝ่าย ไม่ได้พูดอะไรต่อเพียงแต่เดินตามเข้าครัวและอาสาเป็นลูกมือ

“หือ ทำไมมันเค็มแบบนี้ล่ะ นี่ก็อีก...ไหม้ ฮ่าๆ”

เสียงหัวเราะชอบใจของทวิชมีสาเหตุมาจากการได้เห็นฝีมือทำอาหารที่เข้าขั้นเกินเยียวยาของเควิน ที่ทำให้รู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ลำเอียงมากเกินไป เพราะอย่างน้อยคนที่เพียบพร้อมแบบนี้ก็มีจุดด้อยเหมือนกัน

“คุณขำออกนอกหน้าไปนะ” เควินมองค้อน

ทวิชเพียงยักไหล่และลงมือปรุงอาหารใหม่ทั้งหมดโดยมีเควินคอยมองไม่คลาดสายตา เมื่อเสร็จสิ้นพร้อมกินก็ยกอาหารเมนูเดิมๆ อย่างต้มข่าไก่ ทอดมันกุ้งและผัดซีอิ๊วซึ่งเป็นเมนูโปรดของเควินออกมาตั้งโต๊ะ หลังจากจบมื้อกลางวันเจ้าของบ้านก็ดึงเขามานั่งดูซีรีส์ด้วยกันในห้องนั่งเล่นและช่วยกันวิเคราะห์คาดเดาอย่างออกรสไม่ต่างจากวันอื่นๆ ชีวิตประจำวันของเควินเรียบง่ายจนเขานึกไม่ถึง วันดีคืนดีก็ลากเขาไปฟังเปียโนที่เจ้าตัวเล่น

“ผมคิดว่าพระเอกฮอลลีวูดอย่างคุณน่าจะชอบใช้ชีวิตหรูหราซะอีก” ครั้งหนึ่งเขาแกล้งเย้า เพราะภาพดาราฮอลีวูดที่เคยเห็นในนิตยสาร แม้กระทั่งดาราในเมืองไทยเอง มักจะปาร์ตี้

สุดเหวี่ยง หรือไม่ก็ใช้เงินซื้อความสุขทั้งช้อปปิ้ง เสริมความงาม หรือท่องเที่ยว แต่เควินเพียงแค่ทำนู้นทำนี่อยู่ในบ้าน

“ความหรูหราก็แค่เปลือกนอก หาความสุขที่แท้จริงยาก” เควินตอบเนิบ หากแต่เวลานั้นเขาแย้งอยู่ในใจว่าเพราะเควินเคยชินกับสิ่งเหล่านั้นต่างหาก ถ้าอีกฝ่ายเคยต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดในแต่ละวันอย่างเขา เควินคงไม่พูดแบบนี้...ความหรูหราไม่ใช่แค่เปลือกนอกแต่เป็นการชดเชยความสุขสบายให้ตัวเองที่เคยขาด

เควินมองคนข้างที่เดี๋ยวยิ้มเดี๋ยวบึ้งอย่างแปลกใจก่อนสะกิดเรียก “คุณเป็นอะไรน่ะ”

ทวิชสะดุ้งเล็กน้อย ทำหน้าเก้อเมื่อรู้ว่าตัวเองคิดอะไรเพลินจนเหม่อ พอหันไปเห็นคนที่รอคำตอบ ในหัวก็คิดหาข้ออ้างอย่างรวดเร็ว “คิดว่าซีรีส์จบเร็วไป”

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายยังอารมณ์ค้างจากซีรีส์สืบสวนที่เพิ่งจบไป เควินก็หัวเราะสุดเสียงอย่างที่ทำบ่อยๆ ในช่วงนี้ หัวเราะแบบไม่จำเป็นต้องระวังสิ่งใด

“หัวเราะผมทำไมเล่า” ทวิชยกมือคุณปิดปากอีกฝ่ายอย่างลืมตัว พอนึกได้ว่าทำกริยาสนิทสนมเกินไปก็รีบชักมือออกมา หน้าร้อนเห่อ

เควินกระแอมไอเก้อๆ ไม่ต่างกัน...

“อ๊ะ ผมลืมไปเลยว่าคุณเจ็บคอ เดี๋ยวผมไปทำน้ำผึ้งมะนาวมาให้” บอกแล้วขยับลุกขึ้นจากโซฟาพร้อมกับบิดตัวอย่างเมื่อยขบก่อนจะเดินเข้าครัว

เควินทอดสายตามองตามร่างโปร่งที่เดินไปแล้วยิ้มออกมา แววตาฉายชัดไปด้วยอ่อนโยน แม้จะเจือไปด้วยความสับสนไม่แน่ใจ แต่เพียงครู่เดียวก็จางหายไปพร้อมกับความรู้สึกที่ชัดเจนขึ้นมา เขายอมรับกับตัวเองอย่างเต็มใจว่าหัวใจเขาเปิดรับทวิชเข้ามาแล้ว

เวลาผ่านจากวันเป็นสัปดาห์และเป็นเดือน ถึงตอนนี้เควินอยู่เมืองไทยครบหนึ่งเดือนพอดี เวลาที่ผ่านไปแต่ละวันของเขาที่มีทวิชเป็นส่วนหนึ่งช่างมีความสุขเกินบรรยาย จนอดเสียดายไม่ได้ที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน

วันนี้เขาต้องไปทำธุระที่ไจแอนท์สตาร์เพื่อคุยรายละเอียดการคัดเลือกนักแสดงที่จะมีขึ้นในวันพรุ่งนี้กับทีมงานที่ร่วมตัดสิน แม้อำนาจสิทธิ์ขาดจะอยู่ที่เขาแต่เขาก็อยากฟังความเห็นจากหลายๆ คนเพื่อประกอบการตัดสินใจ

พรุ่งนี้เขาต้องกลับสู่โลกแห่งความจริงซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบรออยู่ หน้าที่ที่ทำให้เขาต้องมาประเทศที่ห่างไกลนี้ แม้นึกอยากพักต่ออีกนิดและใช้เวลาเพื่อใกล้ชิดกับใครบางคนมากกว่า แต่เขาก็บอกตัวเองให้สงบใจ เพราะทวิชยังอยู่ข้างๆ เขาไม่ได้ไปไหน เควินผ่อนลมหายใจออกมาอย่างผ่อนคลายขึ้น เขานึกขำตัวเองว่าทำตัวไม่ต่างกับเด็กหนุ่มริรัก โทมัสก็คงคิดแบบนี้เช่นกันถึงได้ออกปากเตือนเขาอย่างเป็นกังวล

“คนมีแผลใจก็อ่อนไหวง่ายเป็นธรรมดา มันไม่ใช่ความรักหรอก” ประโยคที่โทมัสเฝ้าบอกเขาแทบทุกวัน

ไม่ใช่แค่วูบวาบฉาบฉวย แต่หัวใจอบอุ่นและเป็นสุข...มันคือความอ่อนไหวจริงหรือ เขาถามตัวเอง

“หรือถึงมันจะใช่สำหรับแก แต่สำหรับทวิชล่ะ แกมั่นใจแค่ไหนว่าทางนั้นไม่ได้เข้าหาแกเพราะอย่างอื่นแอบแฝง” อีกฝ่ายพูดต่อเหมือนอ่านใจเขาได้

“ฉันเชื่อ” เขาตอบกลับเสียงเรียบ หมือนไม่รู้สึกอะไรแต่เปล่าเลย...ไม่ใช่เขาไม่กลัว เขากลัวแต่เขาแค่อยากเชื่อคำว่า ‘รัก’ อีกสักครั้งต่างหาก

“อย่าห้ามฉันเลยโทมัส ถ้าวันหนึ่งมันจะลงเอยซ้ำรอย มันก็คงเป็นเพราะความโง่ของฉันเอง”

“แกไม่ได้โง่ เพราะจัสตินต่างหากที่...”

เขาตวัดสายตาไปมองโทมัสโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ คนพูดจึงหยุดไว้แค่นั้นและถอนหายใจอย่างเหนื่อยใจ เขายิ้มอ่อนอย่างเข้าใจความห่วงใยของญาติผู้พี่ “ฉันรู้ว่านายเป็นห่วง นายหวังดีกับฉันที่สุด แต่ฉันอยากลองเชื่อตัวเองอีกครั้ง”

โทมัสมองเขาอยู่นาน ก่อนจะพยักหน้าอย่างจนใจ “เอาเถอะ ถ้าว่าอย่างนั้นก็ตามใจ” พูดแค่นั้นก่อนที่จะดึงเขาเข้าไปกอดราวกับเขาเป็นเด็กพร้อมกระซิบเสียงเบาแต่จริงจังในน้ำเสียง “ฉันอยู่ข้างนายเสมออยู่แล้ว”

เท่านั้นเขาก็ยิ้มออก...

“ขอบคุณมากทอม” เขาโล่งใจที่โทมัสยอมรับการตัดสินใจของเขา เพราะหากโทมัสคัดค้านขึ้นมาจริงๆ เขาคงจนปัญญาจะดื้อแพ่ง เพราะที่ผ่านมาไม่ว่าเขาทุกข์ใจแค่ไหนก็มีโทมัสช่วยผลักดันให้ผ่านไปได้ แม้จะเป็นแค่ลูกพี่ลูกน้อง แต่ความผูกพันของเขากับโทมัสยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ ที่คลานตามกันมา หากโทมัสไม่ยินดีกับความรักครั้งนี้ เขาคงไม่สบายใจ

ระหว่างทางไปไจแอนท์สตาร์ เขาไม่ลืมหยิบโทรศัพท์โทรหาคนที่ยึดพื้นที่ความคิดของเขาเกือบทั้งหมด บอกให้อีกฝ่ายเข้าไปรอที่บ้านได้เลยทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะทำธุระเสร็จกี่โมง ตอนนี้ทวิชไม่ต่างอะไรกับเป็นเจ้าของบ้านที่สามารถเข้านอกออกในบ้านได้ทุกเวลา และหลังจากสิ่งที่เขาตั้งใจจะทำในวันนี้...เขาก็หวังว่าทวิชจะเข้ามาอยู่ด้วยกันเป็นเจ้าของบ้านอีกคน

รถตู้จอดลงที่หน้าบริษัท เควินปรับสีหน้าให้กลับเป็นราบเรียบดังเดิมและตามกระติ๊บไปพบประชาที่ห้องทำงาน ซึ่งอีกฝ่ายกำลังรอเขาอยู่

“เป็นยังไงบ้างครับ หลงรักเมืองไทยแล้วรึยัง” ผู้บริหารของไจแอนท์สตารชวนคุยอย่างเป็นกันเองหลังจากเอ่ยทักทาย

เควินยิ้มมุมปากแล้วตอบตามตรง “ครับ ที่นี่ดี ผมชอบ”

“หือ หมายถึงสถานที่ท่องเที่ยวหรือคนครับ” ประชาเย้า อีกฝ่ายยิ้มออกมาสร้างความประหลาดใจให้คนที่เปิดประเด็น เขาไม่ได้แปลกใจที่เควินยิ้ม แต่สายตาอบอุ่นที่ฉายชัดออกมานั่นต่างหากที่ชัดเจนจนสะดุด

“ก็รวมๆ นั่นแหละครับ” เควินเลือกที่จะตอบกว้างๆ ไม่ยอมตกหลุมพรางง่ายๆ

ประชาหัวเราะชอบใจ “ได้ยินแบบนี้ผมก็ดีใจ เผื่อว่าถ่ายหนังเรื่องนี้จบ คุณจะรับงานต่ออีกเรื่อง” ผู้บริหารหนุ่มแกล้งหยอดไปอีกที

“ให้เรื่องนี้ผ่านไปก่อน ค่อยว่ากันครับ” เควินยกมุมปากไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ แม้เขากับทวิชยังไม่ได้พูดคุยกันจริงจังเรื่องความสัมพันธ์ แต่เขาค่อนข้างมั่นใจว่าทวิชก็รู้สึกไม่ต่างกัน อนาคตหลังจากปิดกล้องภาพยนตร์เรื่องนี้ เขายังไม่ได้ตัดสินใจ คงต้องรอถามทวิชว่าอยากไปอเมริกากับเขาหรืออยู่ที่นี่ ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลังเขาคงต้องมองลู่ทางตัวเองที่นี่ด้วยเช่นกัน เพราะเขาอยากอยู่กับทวิช

“อือหือ แบบนี้ผมมีลุ้นนะเนี่ย”

เควินหัวเราะไม่ตอบอะไรอีกพลางยื่นมือไปรับแฟ้มขนาดเอสี่ไม่หนาไม่บางจากเจ้าของห้องเพื่อตัดบท และเปลี่ยนเรื่อง ด้านหน้าแฟ้มระบุว่าเป็นประวัติของนักแสดงที่จะมาแคสติ้งภาพยนตร์ ‘The Assassin’ ในบท ‘อลัน’ ตัวเอกที่จะคู่กับเขา นักฆ่าหนุ่มที่ใช้ความเสน่ห์ของตัวหลอกล่อเหยื่อชายและหญิงให้ติดกับ ส่วนบทของเควินคือ ‘เจเดน’ นายตำรวจที่ต้องไล่ล่าฆาตกร เป็นเรื่องราวความรักที่สวนทาง...

ภาพยนตร์เรื่องนี้นอกจากจะเน้นฉากแอคชั่น ยังมีฉากเลิฟซีนไม่น้อยเช่นกัน เพราะตัวละครเอกทั้งคู่ต่างก็ใช้เสน่ห์ของตนเพื่อหลอกให้อีกฝ่ายตกหลุมพราง

“เรื่องนี้ได้รับความสนใจจากบรรดานักแสดงหน้าเก่าและใหม่ สมัครกันมาล้นหลาม” ประชาบอกเล่าด้วยสีหน้าภูมิใจ คิดไม่ผิดที่ทุ่มเงินมหาศาลดึงเควินเข้ามาร่วมงานด้วยจนได้ ใครก็อยากร่วมงานกับนักแสดงระดับโลกทั้งนั้น ยิ่งรู้ว่าเควินเป็นผู้คัดเลือกนักแสดงเอง คนยิ่งให้ความสนใจ ถึงขนาดต้องเปิดให้ทดสอบหน้ากล้องไปก่อนหน้านี้หนึ่งรอบเพื่อคัดเลือกและคัดทิ้งออกไปบ้าง ดังนั้นคนที่จะมาแคสติ้งในวันพรุ่งนี้คือคนที่ผ่านรอบแรกมาแล้ว

เควินเปิดแฟ้มไล่ดูไปทีละคน อ่านประวัติที่แนบมาอย่างตั้งใจและพบว่าหลายคนมีผลงานการันตีนับไม่ถ้วน เขาเปิดอ่านประวัติคนแล้วคนเล่าจนมาถึงคนรองสุดท้าย ในนี้ระบุว่าเป็นนักแสดงหนุ่มที่กำลังมาแรงของไทย เควินมองรูปถ่ายที่แนบมาด้วยอย่างพิจารณา ไม่ปฏิเสธว่าคนในรูปจัดว่าหล่อแบบพิมพ์นิยมของฝั่งเอเชีย แต่เขาคิดว่าดวงตาของเจ้าตัวดูแข็งกระด้างมากเกินไป

ขณะกำลังจะเปิดไปดูประวัติของผู้สมัครคนสุดท้าย เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นขัดจังหวะ เควินจึงหยุดมือ

“เข้ามา” เจ้าของห้องตอบรับ

“ขอโทษค่ะคุณประชา คุณดนัยมารอพบที่ห้องประชุม1 ค่ะ” เลขาสาวรายงานต่อเจ้านาย แต่สายตาของคนพูดจับจ้องแขกของเจ้านายไม่วางตา

เควินเงยหน้าขึ้นเพราะรู้สึกได้ว่ามีใครมอง พอเห็นคนที่เข้ามาใหม่มองเขาตาไม่กะพริบ ยิ้มขวยเขินที่ถูกจับได้ แต่ไม่วายส่งยิ้มหวานหยด เขาก็เพียงมองผ่านและก้มมองแฟ้มในมืออย่างเดิม ใบหน้าหล่อจัดนิ่งสนิทไม่เปลี่ยนแปลง ทำเอาคนที่ตั้งใจทอดสายตาหน้าม้านไป

“คุณจรีออกไปได้แล้ว” ประชาเอ่ยไล่เมื่อเห็นท่าทางของลูกน้อง

เลขาสาวรับคำ เดินอ้อยอิ่งออกไป ไม่วายชายตามองอีกทีแต่พระเอกคนดังไม่เงยหน้าขึ้นมองสักนิด

“ผมต้องขอตัวไปเข้าประชุมก่อน ทางนั้นมาแบบปุบปับเลยไม่ทราบล่วงหน้า ขอโทษทีนะครับ” ประชาหันมาบอกคนตรงหน้าอย่างเกรงใจ เขาอุตส่าห์นัดเควินออกมา ตั้งใจดิบดีว่าจะพาไปเลี้ยงเป็นการส่วนตัวอีกรอบ แต่เพราะแขกที่มาแบบไม่แจ้งล่วงหน้าเป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ เขาจึงไม่อาจปฏิเสธทางนั้นได้เช่นกัน “คุณจะเอาแฟ้มนักแสดงกลับไปดูก่อนก็ได้นะ”

เควินส่ายหน้าว่าไม่เป็นไร แต่ในใจนึกลิงโลดที่จะได้กลับบ้าน “ไม่เป็นไร ผมเข้าใจ ส่วนแฟ้มนี้ผมดูเกือบครบแล้ว เอาไว้ที่นี่เลยดีกว่า” บอกพลางพับปิดแฟ้มในมือแล้วส่งคืนเจ้าของห้องก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วบอกลา สีหน้าคนที่เดินออกมาจากห้องทำงานของประชาผ่อนคลายขึ้นกว่าเดิมเมื่อนึกถึงใครบางคนที่รออยู่ที่บ้าน

...การมีคนรออยู่ มันดีแบบนี้เอง

กว่าจะฝ่าการจราจรติดขัดในเวลาเร่งด่วนกลับมาถึงบ้านก็เกือบค่ำแล้ว ทันทีที่ลงจากรถ เควินมองหาแขกคนสำคัญเป็นอันดับแรกแต่ก็ไม่พบแม้แต่รถที่ปกติต้องจอดอยู่หน้าบ้าน เขาคิดเอาเองว่าทวิชยังมาไม่ถึงจึงขึ้นห้องไปอาบน้ำให้สดชื่น เขายอมแพ้กับอากาศอบอ้าวของประเทศไทย เพราะทุกครั้งที่ก้าวออกนอกบ้าน ร่างเขาต้องชุ่มไปด้วยเหงื่อราวกับมีใครมาสาดน้ำ ขนาดว่าเมืองที่เขาอยู่ได้ชื่อว่าอากาศอบอุ่นแต่ก็เย็นกว่านี้มากนัก

กลิ่นหอมอบอวลที่เตะจมูกเมื่อก้าวออกมาจากห้องทำให้เควินเลิกคิ้ว แค่ครู่เดียวมุมปากหยักก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม เขาซอยเท้าลงบันไดและเดินตามกลิ่นไปหลังบ้านอย่างรีบร้อน แต่เมื่อมาถึงห้องครัวก็ยังไม่พบใคร มีเพียงประตูหลังบ้านที่เปิดกว้างสู่สวนสวยถูกเปิดอยู่ เขาเดินไปชะโงกมองและภาพที่เห็นก็ทำให้ต้องยิ้มกว้างกว่าเดิม...

ศาลาเล็กในสวนหลังบ้านที่เขาแทบไม่เคยย่างกรายมาใกล้ เวลานี้ถูกประดับประดาด้วยแจกันดอกไม้สีขาว เมื่อเดินเข้าไปใกล้จึงได้เห็นว่าบนโต๊ะมีอาหารวางเรียงรายพร้อมกับไวน์สีเข้ม พร้อมกันนั้นยังมีเชิงเทียนและตะเกียงน้ำมันหอมระเหยสร้างบรรยากาศสุดโรแมนติก

“ชอบไหมครับ”

เสียงนุ่มที่คุ้นเคยดังมาจากด้านหลังทำให้เควินหันกลับไปมอง และยิ้มตอบเจ้าของรอยยิ้มสว่างไสวที่ทำให้คนมองตาพร่า เขาเดินเข้าไปหาและดึงร่างที่เล็กกว่าเข้ามากอดไว้ มืออีกข้างเชยคางอีกฝ่ายให้มองสบตา

“วันนี้เป็นวันดีอะไรน่ะ หือ” เควินถามอย่างแปลกใจแต่สีหน้าระบายรอยยิ้มไม่หุบพลางดึงร่างโปร่งให้นั่งลงข้างๆ

“ได้ยินพี่กระติ๊บบอกว่าตั้งแต่วันพรุ่งนี้ คุณคงจะยุ่งมาก ผมเลยอยากทำให้คุณ” ทวิชยิ้มจนตายิบหยีก่อนจะทวงคำตอบด้วยสีหน้าคาดหวัง “คุณยังไม่ตอบผมเลยว่าชอบไหมครับ”

“คุณน่าจะรู้อยู่แล้วนะ” เควินแกล้งตอบไม่ตรงคำถาม เมื่อตาคู่เรียวตวัดมองค้อน เขาก็หัวเราะแล้วเปลี่ยนคำตอบใหม่ “ชอบสิ อะไรที่คุณทำให้ ผมชอบทั้งนั้น” แววตาคนพูดเป็นประกายส่งผ่านความรู้สึกทางสายตาที่มองสบ เว้นจังหวะไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “ชอบคุณด้วย”

คนที่ถูกบอกชอบโดยไม่ตั้งตัวทำหน้าเหวอ เปิดโอกาสให้คนมองแตะริมฝีปากลงไปบนความอ่อนนุ่มแผ่วเบา ละเลียดจูบอ่อนหวาน ไม่ลุกล้ำถึงข้างในแต่ก็ทำให้แทบขาดใจเช่นกัน

“เป็นคนรักของผมนะ ธัน ผมรักคุณ” เควินกระซิบเสียงนุ่มติดริมฝีปาก

ตาคู่เรียวเบิกกว้างจนคล้ายจะเป็นถลนเหมือนไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน หูแว่วเสียงหัวเราะแผ่วๆ จากร่างสูงพร้อมกับถามซ้ำประโยคเดิม แม้จะยังงุนงงเหมือนประมวลผลไม่ทัน แต่ทวิชก็พยักหน้าตอบ ใบหน้าที่ทั้งสวยและหล่อมีริ้วสีแดงจาง

ประโยคบอกรักที่เหนือความคาดหมายทำให้คนฟังรู้สึกไม่ต่างกับอยู่ในความฝัน ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั้งหัวใจ ไม่เพียงไม่รู้สึกรังเกียจ กลับกันหัวใจยังเต้นแรงเหมือนจะหลุดออกมา ไม่เคยนึกมาก่อนว่าเควินจะขอเขาเป็นคนรัก และไม่นึกมาก่อนด้วยซ้ำว่าเขาจะอิ่มเอมในหัวใจขนาดนี้

มือใหญ่ยื่นแก้วไวน์ส่งให้ ทวิชรับมาทั้งที่ยังเบลอ รู้ตัวอีกทีเควินก็ควงแขนแล้วสะกิดให้ยกแก้วดื่มโดยที่สายตาไม่ละจากกันแม้เพียงเสี้ยววินาที

นัยน์ตาสีฟ้าอมเทาแพรวพราวผิดจากทุกที เมื่ออีกฝ่ายเคลื่อนใบหน้าเข้ามาใกล้ ทวิชก็หลุบเปลือกตาลงเหมือนรอคอย หูอื้ออึงไม่ได้ยินสรรพเสียงใดๆ อีก ใบหน้าร้อนผ่าว...ไม่รู้ว่าเพราะเมาไวน์หรือเมาความรู้สึกหวามไหวที่อยู่รอบตัว ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังปราศจากสัมผัสที่รอคอย แต่เมื่อลืมตาขึ้นมาริมฝีปากหยักที่รอจังหวะก็แนบลงมาที่ริมฝีปากของเขาเคล้าคลึงเบาๆ

เหมือนหยอกเย้าจนเผลอส่งเสียง เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายส่งลิ้นร้อนเข้ามาในโพรงปาก กวาดต้อนรุกล้ำอย่างเอาแต่ใจ เนิ่นนานกว่าจะผละออกแล้วแนบกลับมาใหม่ซ้ำไปซ้ำมา

และก่อนที่อาหารบนโต๊ะจะกลายเป็นหม้ายเพราะไม่มีใครสนใจ ทวิชก็ใช้โอกาสที่อีกฝ่ายปล่อยให้เขาได้พักหายใจ ยกมือดันใบหน้าหล่อเหลาราวกับรูปสลักเอาไว้ก่อนที่จะก้มลงมาอีกรอบ

“ดะ...เดี๋ยวครับ” ทวิชรีบบอก รู้สึกร้อนผ่าวๆ ที่ใบหน้า

เควินผละออกเพียงเล็กน้อย สายตาจับจ้องริมฝีปากตรงหน้าอย่างอาลัย แต่เมื่ออีกฝ่ายส่งยิ้มให้ เขาก็ยิ้มตอบเหมือนถูกสะกด แต่ไม่วายส่งนิ้วโป้งหยอกเย้าริมฝีปากที่บวมเจ่อยั่วสายตา แม้นึกอยากแทนที่ด้วยริมฝีปากของตัวเองแค่ไหนก็ต้องข่มใจ

“ผะ...ผมหิวแล้ว” ทวิชบอกตะกุกตะกัก พยักเพยิดหน้าไปที่อาหารที่เริ่มเย็นชืด ไม่สบสายตาคมกริบที่พานจะทำให้เขาลืมตัว...ยอมตามใจอีกฝ่ายอยู่เรื่อย

เควินพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้ แต่แล้วก็ต้องยิ้มแก้มปริ เมื่อคนใจดียื่นช้อนตักป้อนให้ถึงปากอย่างเอาใจสลับกับตักใส่ปากตัวเอง ไม่นานอาหารก็ถูกละเลียดจนยุบลงกว่าครึ่ง

“วันนี้เป็นไงบ้างครับ” ทวิชเลียบเคียงถามพลางตักอาหารใส่ปาก เหมือนไม่ได้สนใจอะไรนัก แต่หูรอฟังคำตอบใจจดจ่อด้วยรู้ว่าวันนี้เควินเข้าบริษัทเพื่อคุยเรื่องคัดเลือกนักแสดง

เควินเหลือบตามองคนถามเล็กน้อยก่อนจะตอบอย่างไม่ใส่ใจ “ไม่มีอะไรมาก คุณประชาให้ดูโปรไฟล์ของคนที่จะมาแคสติ้งพรุ่งนี้”

คนที่กำลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่มถึงกับสำลักหน้าดำหน้าแดง ร้อนให้อีกฝ่ายต้องช่วยลูบหลังยกใหญ่

“ไม่เป็นอะไรนะ” เควินถามอย่างห่วงใยพลางใช้ทิชชู่ซับมุมปากให้อย่างอ่อนโยน

ทวิชรีบพยักหน้า วางแก้วลงบนโต๊ะแล้วหันไปถามหน้าตาตื่น “เมื่อกี้คุณว่าไงนะครับ” ตาคู่เรียวมองลึกเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่ายอย่างค้นหา แต่เมื่อรู้สึกว่าตัวเองแสดงท่าทางสนใจออกนอกหน้าเกินไปจึงค่อยๆ ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ไม่วายลอบมองคู่สนทนาเพื่อสังเกตท่าที พอเห็นว่าอีกฝ่ายไม่มีท่าทีแปลกไป ร่างที่เกร็งขมึงจึงคลายความตึงเครียด

“ดูโปรไฟล์คนที่จะมาคัดเลือกน่ะแต่ยังไม่ทันครบ คุณประชาติดธุระซะก่อน” เควินบอกเหมือนเล่าสู่กันฟัง

ทวิชพรูลมหายใจออกมา เมื่อเดาว่าเขาอาจจะเป็นหนึ่งในคนที่เควินยังไม่ทันได้ดู เพราะไม่อย่างนั้น...เควินคงไม่ทำเฉยเป็นปกติได้ขนาดนี้ แม้จะโล่งใจที่แผนการยังคงเป็นความลับ

แต่ลึกๆ ในใจก็นึกตะขิดตะขวงสองจิตสองใจ...ถ้าไม่เพราะเควินเพิ่งบอกรักเขาไปหมาดๆ ถ้าไม่เพราะบรรยากาศที่อบอวลด้วยความหวานชื่น เขาคงตัดสินใจได้ง่ายกว่านี้

เรียวปากที่ไม่ต่างจากผู้หญิงเม้มแน่นอย่างลังเล ดวงตาฉายแววสับสนชัดเจน หูแว่วเสียงของคนข้างๆ ที่บอกเรียบเรื่อย

“เอาไว้พรุ่งนี้ดูฝีมือจริงๆ เลยดีกว่า”

เขาถอนหายใจออกมา สุดท้ายเขาก็เลือกเอาปัจจุบันไว้ก่อน...

กรงกวินทร์
ตอนที่9

ทวิชตื่นเช้าด้วยสภาพขอบตาดำท่าทางอิดโรยเพราะเมื่อคืนกว่าจะข่มตาให้หลับได้ก็เกือบเช้า สาเหตุที่ทำให้เขานอนตาเบิกโพลงครึ่งค่อนคืนนั้นมาจากความตื่นเต้นยินดีกับคำสารภาพรักที่เหนือความคาดหมาย ต่อให้พยายามปฏิเสธมาตลอดว่าเขาไม่ได้เป็นเกย์และไม่มีทางชอบผู้ชาย หากช่วงเวลานั้นหัวใจกลับเปรมปรีอย่างนึกไม่ถึง ตอบรับอีกฝ่ายก่อนที่สมองจะสั่งการด้วยซ้ำ ความคิดที่ว่าเขาเป็นผู้ชายและอีกฝ่ายเป็นผู้ชายเหมือนกันกระเด็นไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

รู้แค่ว่าถ้าเป็นเควิน...เขาไม่รังเกียจ

ทว่าเรื่องนี้ไม่ทำให้เขาว้าวุ่นเท่ากับความรู้สึกผิดที่เกาะกินใจ เพราะรู้ดีว่าตัวเองเข้าหาอีกฝ่ายอย่างไม่บริสุทธิ์ใจตั้งแต่แรก ความคิดต่างๆ ผสมปนเปพานให้สมองไม่สงบ กว่าค่อนคืนที่ร่างกายเหนื่อยล้าจนหลับไปเอง

ถ้าเช้านี้เขาจะไม่มีภารกิจสำคัญอย่างการแคสติ้งบท ‘อลัน’ ตัวเอกของเรื่อง The Assassin เขาคงไม่พาตัวเองลุกขึ้นจากเตียงแน่

กริ๊งๆๆ

เสียงโทรศัพท์ที่วางไว้ข้างหัวเตียงทำให้ทวิชต้องถอยเท้ากลับไปหยิบมาดู เบอร์ที่ปรากฏบนหน้าจอไม่ผิดจากที่คิด และทันทีที่เขากดรับ ปลายสายก็บอกรัวเร็วน่ำเสียงตื่นเต้น

“น้องธัน เตรียมตัวพร้อมหรือยัง เดี๋ยวเจ๊ไปรับนะคะ”

เจ้าของชื่อกลอกตาเนือยๆ เดาว่าแคนดี้คงได้ยินเรื่องเขากับเควินจากกระติ๊บเรียบร้อยแล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่มีท่าทางตื่นเต้นกับการแคสติ้งแบบนี้ เพราะก่อนหน้านี้อีกฝ่ายเหมือนทำใจไปแล้วด้วยซ้ำ

“ผมเพิ่งตื่น” ทวิชตอบไปตามตรง แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายต้องร้องเสียงหลงก็ตาม และเขาก็คิดถูก

“เพิ่งตื่น? ตายแล้วน้องธัน รีบเลยค่ะ เดี๋ยวไปสาย อีกครึ่งชั่วโมงเจ๊จะไปถึง” ปลายสายบอกแล้วรีบวางไปเหมือนไม่อยากรบกวนเวลา

ทวิชวางโทรศัพท์ลงที่เดิมแล้วเดินเข้าห้องน้ำอย่างไม่รีบร้อน ครู่ใหญ่ก็ออกมาจากห้องน้ำด้วยใบหน้าที่สดใสกว่าเดิม แต่ถึงอย่างนั้นรอยดำใต้ดวงตาก็ยังชัดไม่น้อย เสียงออดดังขึ้นระหว่างยืนเลือกเสื้อผ้า เขากลอกตาก่อนจะลงไปเปิดประตูรับแคนดี้เข้ามาอย่างเสียไม่ได้

“ว๊าย ทำไมใต้ตาดำอย่างนั้นล่ะน้องธัน” คนมาใหม่ร้องเสียงหลงเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็น

“เดี๋ยวทาครีมทาแป้งก็หาย” ทวิชบอกอย่างไม่เดือดร้อนและตัดบทด้วยการเดินขึ้นห้องนอนชั้นบน

ใช้เวลาแต่งตัวแต่งหน้าเซตผมเกือบครึ่งชั่วโมง ร่างสูงโปร่งที่สวมกางเกงสแลกสีดำและเสื้อเชิ้ตสีเดียวกันขับบุคลิกให้ดูน่าค้นหาก็เดินลงมาจากห้องนอน เจ้าตัวเดินลิ่วออกจากห้องไปยังรถของแคนดี้ที่จอดอยู่หน้าตึก อันเป็นที่จอด ‘อภิสิทธิ์’ ที่รปภ. ยินยอมให้เฉพาะแคนดี้ ซึ่งเดาไม่ยากว่าผู้จัดการของเขาคงติดสินบนงามพอตัว

เมื่อแคนดี้พารถออกถนนใหญ่ เจ้าตัวก็หันมองนักแสดงในสังกัดอย่างพิจารณา นึกโล่งใจที่รอยดำใต้ตาเมื่อเช้าถูกกลบสนิท ไม่อย่างนั้นเธอคงหัวใจวาย เพราะถึงเป็นแค่การแคสติ้งที่วัดกันที่ฝีมือ แต่ภาพลักษณ์ของนักแสดงก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

“ธันกับเควินเป็นยังไงบ้าง เล่าให้เจ๊ฟังหน่อย” ระหว่างที่รถจอดติดไฟแดง แคนดี้ก็ได้โอกาสถามถึงความสัมพันธ์ของเด็กในสังกัดกับพระเอกคนดังแห่งฮอลลีวูดที่ดูจะคืบหน้าไปไกลกว่าที่คิด ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอถอดใจไปแล้วเพราะ ‘ความไม่เป็นงาน’ ของเด็กตัวเอง แต่เมื่อได้ฟังจากกระติ๊บก็อดมีความหวังไม่ได้ จึงหมายมั่นปั้นมือว่าจะเค้นถามจากทวิชด้วยตัวเอง แต่ขณะเดียวกันก็วาดหวังไปไกลแล้วว่าเด็กของเธอกับเควินมีความสัมพันธ์แนบแน่น ดังนั้นโอกาสที่เควินจะเอนเอียงมาเลือกทวิชก็ย่อมมีมากเช่นกัน และโอกาสที่ทวิชจะกลับมาดังก็มีไม่น้อย เฉกเช่นเดียวกับโอกาสที่เธอจะกอบโกยจากทวิชได้อีกครั้ง

เมื่อถูกสายตาคาดคั้นและไม่ยอมปล่อยผ่านง่ายๆ ของผู้จัดการส่วนตัว ทวิชจึงจำใจเล่าเรื่องราวทั้งหมด

ยกเว้นเพียงเรื่องเดียวที่เขาไม่มีวันปริปาก

“เป็นคนรักของผมนะ ธัน ผมรักคุณ”

ทั้งที่ทุกอย่างที่เขาลงมือลงแรงก็เพื่อหวังประโยชน์จากความรักของเควิน แต่เมื่อคำพูดนี้ออกมาจากปากของอีกฝ่ายอย่างหนักแน่นมั่นคง เขากลับเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดในใจ เพราะสิ่งที่อีกฝ่ายแลกคืนมาให้เขาคือ ‘ความจริงใจ’ ทั้งที่เขา ‘หลอกลวง’

ทวิชถอนหายใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพราะคิดไม่ตก ได้แต่ปลอบตัวเอง...ถึงแม้ว่าเรื่องราวจะเริ่มต้นจากเจตนาไม่บริสุทธิ์ของเขาที่จงใจหลอกใช้เควิน แต่การที่เขาตอบตกลงกับเควินเมื่อวานนี้ การที่หัวใจของเขาเต้นรัวทุกครั้งที่สบตา ความอบอุ่นที่อกข้างซ้าย ความรู้สึกล่องลอยเมื่อริมฝีปากหยักสัมผัสลงมา...ทั้งหมดไม่ใช่เรื่องโกหก!

เพราะมัวแต่จมอยู่กับความคิดตัวเอง รู้ตัวอีกทีรถก็จอดสนิทที่ทางเข้าด้านข้างของตึกสำนักงานไจแอนท์สตาร์แล้ว ทวิชหันไปมองแคนดี้ด้วยความแปลกใจที่อีกฝ่ายเลือกมาจอดด้านข้างแทนที่จะเป็นที่จอดรถด้านหน้า แต่แคนดี้ตอบกลับมาพร้อมกับรอยยิ้มที่ดูเคลือบแฝง

“นักข่าวออกันอยู่ประตูหน้า เจ๊ยังไม่อยากให้นักข่าวรู้ รอประกาศผลทีเดียวเลย เซอร์ไพร์สดี” สีหน้าของคนพูดเต็มไปด้วยความมั่นใจ คาดหวังเต็มเปี่ยมว่านักแสดงในความดูแลของตัวเองจะเป็นผู้ถูกเลือก

ทวิชพยักหน้าเนือย แม้นึกอยากล้มเลิกแผนการตอนนี้ ไม่ไปแคสติ้งให้รู้แล้วรู้รอด แต่เมื่อคิดทบทวนแล้วก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะความจริงคือ...เขาไม่มีงานและกำลังจะไม่มีที่ยืนในวงการ เขาไม่มีทางเลือกมากกว่านี้ มือขาวหยิบแว่นตากันแดดอันโตขึ้นมาสวมบดบังใบหน้า ก่อนเจ้าของร่างจะก้าวลงจากรถอย่างคนที่ตัดสินใจแล้ว

เมื่อมาถึงสถานที่ที่บริษัทจัดไว้สำหรับแคสติ้งนักแสดง สิ่งแรกที่เห็นคือศัตรูคนสำคัญที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว ทวิชสูดหายใจเข้าลึก นับหนึ่งถึงร้อยอยู่ในใจให้อารมณ์คุกรุ่นสงบโดยเร็ว

เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้ฉันใด เขากับภูผาก็เช่นกัน...

ถึงว่าสิ...ตาขวากระตุกตั้งแต่ออกจากห้อง

เขาทำเป็นมองไม่เห็นภูผาเพราะไม่อยากให้เสียฤกษ์งามยามดีของวันนี้ แต่อีกฝ่ายคงไม่คิดเช่นเดียวกัน เพราะทันทีที่ภูผาเงยหน้าขึ้นมาเห็นเขา ฝ่ายนั้นก็ลุกเดินมาหาพร้อมกับท่าทางถือดี

“พี่ธันก็มาเหรอครับ” ภูผาเข้ามาทัก ก่อนจะบอกต่อพร้อมรอยยิ้มเสแสร้ง “คู่แข่งทั้งหมดคงมีแต่พี่ธันนี่แหละที่น่ากลัว”

ทวิชพยักหน้าแล้วตอบกลับไปด้วยเสียงเนิบช้า “เหรอ แต่โทษที ฉันไม่เห็นนายเป็นคู่แข่ง ไม่สิเรียกว่าไม่อยู่ในสายตาเลยดีกว่า”

คนฟังมองตาขุ่นขวางอย่างไม่พอใจ แต่เพราะภาพลักษณ์แสนดีที่ต้องรักษาเอาไว้จึงทำได้เพียงกัดฟันบอกเสียงหยันอย่างคนที่เหนือกว่า “นั่นสิครับ ระดับผมไม่จำเป็นต้องแข่งกับใครอยู่แล้ว ยิ่งดาราตกกระป๋อง อ๊ะ ขอโทษครับ พูดตรง เอ๊ย! พูดผิด พี่ธันแค่เลือกรับงาน ช่วงนี้เลยไม่มีงานให้เห็น”

ราวกับมีประกายไฟแลบออกมาเมื่อดวงตาสองคู่ประสานกันอย่างเชือดเฉือน ทวิชเป็นฝ่ายละสายตาไปก่อน ริมฝีปากเม้มแน่นเพราะปฏิเสธไม่ได้ว่าอีกฝ่ายพูดถูก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังบอกข่มพร้อมกับรอยยิ้มเย็น

“ฉันเอาใจช่วยแล้วกัน ออ แต่อย่าหวังมากไปล่ะ ผิดหวังแล้วมันจะเจ็บหนัก” พูดจบก็หมุนตัวเดินออกมา เดินดิ่งไปอีกมุมและหย่อนตัวนั่งลงสงบจิตสงบใจพลางท่องบทสวดมนต์ เพราะตอนนี้ลำพังแค่นับเลขดูจะไม่เพียงพอกับการสะกดกลั้น ความจริงที่ทิ่มแทงเจ็บปวดยิ่งกว่าคำถากถางใดๆ ทั้งหมด

แคนดี้ที่แวะทักทายรายทางและเพิ่งเดินมาถึง เมื่อเห็นว่าเด็กของตัวเองหน้าบูดบึ้งก็เลิกคิ้วแต่เมื่อหันไปเห็นสาเหตุที่นั่งอยู่อีกมุมก็ร้องออแล้วเดินเข้าไปเอาอกเอาใจเจ้าตัวที่เธอวาดหวังว่าจะได้บทสำคัญมาครอง

“อย่าไปสนใจเสียงนกเสียงกาเลยค่ะ หน้าบึ้งเดี๋ยวไม่หล่อนะคะ ยังไงบทนี้ก็เป็นของเรา” แคนดี้บอกอย่างมั่นใจ

ทวิชเงยหน้ามองผู้จัดการส่วนตัวทั้งที่คิ้วขมวดแทบจะชนกัน เขาไม่ได้มั่นใจขนาดนั้น กังวลด้วยซ้ำว่าเควินจะโกรธที่อยู่ๆ เขาก็กลายเป็นหนึ่งในคนที่มาทดสอบหน้ากล้องโดยที่เจ้าตัวไม่เคยล่วงรู้มาก่อน เขาพยายามคิดหาข้อแก้ตัวล่วงหน้าแต่ไม่ว่าอะไรก็ดูจะฟังไม่ขึ้นทั้งนั้น เขาปัดเรื่องที่กังวลอยู่ทิ้งไปเมื่อสายตาตวัดมองนาฬิกาเห็นว่าใกล้ถึงเวลาทดสอบชี้ชะตาพลางสูดหายใจเข้าลึก บอกตัวเองว่าถึงตอนนี้เขาถอยไม่ได้แล้ว

ตาคู่เรียวมองจ้องประตูที่ติดป้ายว่า ‘ห้องแคสติ้ง’ อย่างมุ่งมั่น...เขาต้องทำให้ได้เพื่อต่อลมหายใจการเป็นนักแสดง!!

ทันทีที่ร่างสูงของหนุ่มฝรั่งพระเอกคนดังแห่งฮอลลีวูดก้าวลงจากรถตู้ แสงแฟลชก็วูบวาบจากทุกทิศทางพร้อมกับกองทัพนักข่าวที่กรูเข้าไปหา ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่เพียงเป็นการรับงานนอกฮอลลีวูดครั้งแรกของเควิน แต่เป็นภาพยนตร์ชายรักชายอีกด้วย นักข่าวจึงให้ความสนใจอย่างท่วมท้น ไรอันและลูคัสทำหน้าที่อย่างแข็งขันเข้าประกบเจ้านายและใช้ร่างสูงใหญ่ของตัวบังไว้

ไม่ให้นักข่าวเข้ามาใกล้เกินความจำเป็น เมื่อแรงเบียดกระแทกจากรอบข้างหยุดลง เควินยืนให้นักข่าวถ่ายรูปอย่างไม่ถือตัวก่อนทำท่าจะเดินเข้าตึก แต่มีนักข่าวยิงคำถามขึ้นมาซะก่อน

“เรื่องนี้คุณต้องรับบทชายรักชายรู้สึกยังไงบ้าง”

“ทำไมถึงตอบรับเล่นเรื่องนี้คะ แล้วฟีดแบคจากแฟนๆ รับได้มากน้อยแค่ไหน”

“เควินเล็งใครไว้เป็นพิเศษหรือเปล่า ตั้งสเปกคนที่จะมาคู่กับคุณไว้ยังไงบ้าง”

สารพัดคำถามที่แย่งกันถามจนแทบจับใจความไม่ได้ ยังไม่ทันที่เควินจะเปิดปาก ผู้บริหารหนุ่มที่ลงมารับพระเอกคนดังด้วยตัวเองก็รีบฝ่าเข้าไปในกองทัพสื่อ

“เอาไว้ทางเราจะจัดแถลงข่าวเอง ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความสนใจ ตอนนี้ผมขอตัวพาเควินเข้าไปด้านในนะครับ ผมไม่อยากให้การแคสต์นักแสดงเลท” ประชาบอกเสียงเข้ม สีหน้าจริงจังของเจ้าตัวทำให้ไม่มีใครกล้าขัด

นักข่าวแหวกออกเป็นทางให้ผู้บริหารหนุ่มเดินนำพระเอกแห่งฮอลลีวูดเข้าไปในตึก แต่เสียงรัวชัตเตอร์ยังดังจนร่างสูงของเควินลับตา

ระหว่างทางที่เดินไปยังห้องรับรอง สายตาก็เหลือบไปเห็นเสี้ยวหน้าที่คุ้นเคย ขาสองข้างพลันชะงักไป แต่เพียงแค่กะพริบตา อีกฝ่ายก็หายไปราวกับควัน สงสัยเขาจะเพ้อขั้นหนักถึงขนาดมองเห็นใครที่ไหนเป็นคนรักของตัวเอง เควินหัวเราะ นึกแพลนสำหรับวันนี้ว่าถ้าการแคสต์นักแสดงเสร็จเร็ว เขาจะพาทวิชไปเดทใต้แสงเทียน เพราะเมื่อวานมัวแต่ดื่มด่ำความหวานจากริมฝีปากนุ่ม กว่าจะเริ่มลงมือกินอาหารก็ชืดหมดแล้ว แต่ถ้าย้อนกลับไปได้...เขาก็ยังทำแบบเดิม หึๆ

“ยิ้มอะไรน่ะครับ” ประชาหันมาเห็นเข้าจึงถามอย่างแปลกใจ

เควินเลิกคิ้ว เพิ่งรู้ตัวว่าตัวเองยิ้มออกมา ก่อนจะส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“เดี๋ยวผมขอตัวไปเตรียมเอกสารก่อน” ประชาบอกก่อนจะเดินออกจากห้องรับรองไป

ทีมงานเปิดเทปการทดสอบรอบแรกผ่านหน้าจอทีวีขนาดห้าสิบนิ้วให้เขาดูระหว่างรอเวลาเริ่มทดสอบหน้ากล้อง เควินมองอย่างสนใจแต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่รู้สึกว่ามีใครถูกใจถึงขนาดเข้าตา บางคนแสดงออกได้ดีแต่แววตาไม่สื่ออารมณ์ตามบทบาท ถ้าผลสุดท้ายเขาไม่ถูกใจใครสักคน ไม่รู้ว่าประชาจะจัดแคสต์นักแสดงรอบใหม่หรือจะวางตัวพระเอกมาให้เลย

“คนนี้ใช้ได้นะ” โทมัสเปรยขึ้นมา สายตาจับจ้องบนหน้าจอที่เป็นการแสดงรอบคัดเลือกของคนหนึ่งที่หน้าตาและบุคลิกดีไม่น้อย

เควินมองตามแล้วพยักหน้า ถ้าจำไม่ผิด...คนนี้น่าจะเป็นคนเดียวกับที่เขาเปิดดูในแฟ้มเป็นคนสุดท้าย

“ก็ดี” เขาตอบเพียงแค่นี้ เพราะถ้าเปรียบกับทวิช เขายังไม่เห็นใครดูดีเท่าคนรักของเขา ต่อให้ไม่เข้าข้างก็เห็นว่าทวิชมีเสน่ห์กว่ามากนัก พอนึกถึงก็ยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้ และเหมือนว่าโทมัสจะเดาความคิดเขาได้ เจ้าตัวถึงได้เบ้หน้าแล้วทำพูดลอยๆ กึ่งประชดประชัน

“ไม่มีใครดีสู้คนรักเธอได้หรอก” โทมัสแกล้งประชด จนถึงตอนนี้เขายังประหลาดใจไม่หายที่รู้ว่าน้องชายคบหากับทวิชฉันคนรักแล้ว ตามที่เจ้าตัวโพล่งขึ้นมากลางโต๊ะอาหารเมื่อเช้า ทำเอาเขาทำช้อนส้อมหลุดมืออาการเหมือนเห็นผี ไม่ต่างกับลูคัสและไรอันที่อ้าปากค้าง เขาอยู่กับเควินมาทั้งชีวิต รู้ดีว่าน้องชายตัวเองสร้างกำแพงสูงแค่ไหน จึงแปลกใจที่เควินยอมเปิดใจรับทวิชอย่างง่ายดาย ง่ายดายเกินไปด้วยซ้ำ เพราะขนาดจัสติน ยังใช้เวลาหลายเดือนในการเข้าหาเควิน แม้สุดท้ายฝ่ายนั้นจะหักหลังน้องชายเขาอย่างเลือดเย็นก็ตาม แม้จะห่วงแต่เขาเป็นเพียงญาติจึงได้แต่คอยดูห่างๆ จะบอกว่าไม่ไว้ใจก็ไม่ผิดนัก เพราะเขาคิดว่าหลายสถานการณ์ที่พาทวิชเข้ามาใกล้เควิน มันดูเกินจงใจเกินไป

ก๊อกๆๆ

โทมัสหยุดคิดนอกเรื่องและหันไปมองคนเข้ามาใหม่ เป็นหนุ่มใหญ่ท่าทางสุขุมนุ่มลึก เขาจำได้ว่าประชาเคยแนะนำว่าคนนี้เป็นผู้กำกับชื่อคิมหันต์ เมื่ออีกฝ่ายแนะนำตัวก็ปรากฏว่าใช่จริงๆ พูดคุยกันได้ไม่เท่าไหร่ ทีมงานของไจแอนท์สตาร์ก็เข้ามาตามเควินกับคิมหันต์ คนอื่นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างกระติ๊บและโทมัสรวมถึงลูคัสและไรอันถูกจำกัดให้รออยู่ที่ห้องนี้

ทั้งสองเดินตามทีมงานไปจนถึงสตูดิโอที่จัดไว้สำหรับคัดเลือกนักแสดงและนั่งลงตามป้ายชื่อที่ระบุเอาไว้ ขาดเพียงประชา แต่ไม่นานผู้บริหารหนุ่มก็เข้ามาประจำที่ ประชาส่งกระดาษสำหรับเขียนความคิดเห็นให้กับเควินและคิมหันต์พร้อมทั้งทำความเข้าใจ ก่อนจะส่งสัญญาณมือให้ทีมงาน

“คนแรกคุณอาณัฐ เชิญค่ะ!” เสียงขานชื่อของทีมงานดังลอดเข้ามาด้านใน

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งเดินเข้ามาอย่างประหม่าเพราะเป็นคนแรก แต่ไม่นานก็ปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว และเมื่อได้รับมอบหมายจากผู้กำกับให้แสดงบทโศกก็แสดงได้ดี

“เควิน คุณเห็นว่ายังไง” คิมหันต์หันไปถามคนข้างๆ เหมือนขอความคิดเห็น หลังจากนักแสดงออกไปจากห้อง

“เล่นได้ดีแต่ดูพยายามมากเกินไป จนผมเข้าไม่ถึงอารมณ์ของตัวละคร” เควินบอกตามที่คิด

คนที่ขอความเห็นพยักหน้าตามเหมือนจะเห็นด้วย

“ผมก็คิดเหมือนคุณ” คิมหันต์ตอบกลับมา พอดีกับที่นักแสดงคนต่อมาเดินเข้ามา เสียงวิจารณ์จึงเงียบลง

การคัดเลือกนักแสดงบทสำคัญผ่านไปคนแล้วคนเล่า ทุกครั้งที่นักแสดงออกไปจากห้อง ประชา คิมหันต์และเควินจะร่วมกันออกความเห็นเพื่อไม่ให้มีใครถูกมองข้าม

“คุณสองคนถูกใจใครบ้างรึยัง” ประชาเอ่ยถาม ลุ้นคำตอบไม่ต่างจากผู้เข้าทดสอบที่อยู่ข้างนอก

“ก็มีบ้างครับ แต่ก็ยังไม่โดนใจที่สุด” เควินตอบตามตรงแบบไม่ปิดบัง

“นั่นสิ อย่างคนที่เพิ่งออกไปก็ขาดเสน่ห์อะไรบางอย่าง เล่นได้ดีนะครับ แต่ไม่น่าสนใจ” คิมหันต์แสดงความคิดเห็น จากที่เขาคลุกคลีในวงการนี้มานาน ย่อมรู้ว่านอกจากฝีมือที่เป็นส่วนผลักดันให้มีชื่อเสียงแล้ว ‘คาริสม่า’ ก็เป็นสิ่งสำคัญ อย่างคนข้างๆ เขาต่อให้เดินรวมกับกลุ่มคนจำนวนมากก็ยังโดดเด่นอยู่ดี นี่แหละที่เรียกว่า ‘คาริสม่า’

“ก็จริงอย่างที่พวกคุณบอก แต่ยังเหลืออีกสองคน ผมมั่นใจว่าต้องถูกใจพวกคุณแน่” ผู้บริหารหนุ่มบอกอย่างมั่นใจ

บทสนทนาขาดตอนอีกครั้ง เมื่อผู้เข้าทดสอบคนใหม่เดินเข้ามา...

ภูผาส่งยิ้มนำมาก่อนและทอดสายตาให้เควินอย่างจงใจ เมื่ออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมา จังหวะที่สบตา...หัวใจเขาก็พลันเต้นแรง จนอดนึกหวังไปไกลไม่ได้ว่าถ้าเขาได้ร่วมแสดงกับเควินในเรื่องนี้ ดีไม่ดีอาจพัฒนาถึงขั้นสานสัมพันธ์นอกจอ

คิมหันต์เห็นสายตานั่นก็หันมองคนข้างๆ แล้วอมยิ้ม แต่เมื่อเห็นใบหน้านิ่งสนิทดังเดิมของเควิน เขาก็เปลี่ยนเป็นขำแทน คนในวงการต่างก็รู้รสนิยมของภูผา แต่ข่าวนั้นไม่ถูกเผยแพร่ออกไป เพราะแบ็คอัพของเจ้าตัวไม่ธรรมดา แต่นึกไม่ถึงว่าภูผาที่ได้ฉายาว่าพระเอกหน้าหยกจะถูกเมินแต่อย่างว่า...เควินคงเจอคนหล่อคนสวยมากกว่านี้ไม่รู้เท่าไหร่ ส่วนเรื่องที่ว่าเควินจะชอบผู้ชายหรือไม่ เขาไม่กล้าปักใจฟันธง

“เริ่มเลยภูผา” ประชาบอกเมื่อเห็นทีมงานส่งบทให้นักแสดงได้คู่ใหญ่

แม้จะหน้าม้านไปเล็กน้อยที่เควินไม่มองตอบแต่ภูผาก็เก็บอาการได้ดี ก่อนจะสวมวิญญาณเป็นหนุ่มนักฆ่าที่หัวใจสลาย เมื่อต้องเลือกระหว่าง ‘ฆ่าคนรัก’ หรือ ‘ยอมให้คนรักฆ่าตัวเอง’

ภูผาเอ่ยตามบทที่ได้รับและใส่อารมณ์เข้าไปให้ตัวละครมีชีวิต ดวงตากร้าวแกร่งแต่เต็มไปด้วยความเสียใจ และสุดท้ายเขาก็เลือกที่จะจบชีวิตตัวเอง ร่างโปร่งล้มลงตามบท ก่อนจะลุกขึ้นเมื่อการแสดงจบลง ทันได้เห็นสายตาชื่นชมจากคิมหันต์และประชา ส่วนสีหน้าและแววตาของกรรมการคนสำคัญอย่างเควิน แม้จะดูไม่ออกแต่ก็เดาได้ไม่ยาก...

เขาไม่ได้เข้าข้างตัวเอง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับบรรดาคนที่มาทดสอบหน้ากล้องวันนี้...เขาเหมาะสมที่สุด!

ภูผาเดินออกจากสตูดิโออย่างอ้อยอิ่ง พยายามส่งสายตาให้หนุ่มฝรั่งอีกครั้ง แต่อีกฝ่ายหันไปคุยกับประชาราวกับเขาไม่มีตัวตน แม้จะไม่พอใจที่ถูกเมิน แต่จากที่เห็นสีหน้าของประชายามที่คุยกับเควินก็พอชดเชยให้ใจชื้น ต่อให้ไม่ได้ยินบทสนทนาก็เดาว่าคงเป็นข่าวดีสำหรับเขา งานนี้เขาเตรียมตัวมาอย่างดีเพราะรู้ว่าหากได้รับบทสำคัญนี้ ชื่อเสียงของเขาจะโด่งดังไปไกล ดีไม่ดีเขาอาจจะได้โกอินเตอร์ และถ้าดีกว่านั้นเขาอาจจะได้ครองหัวใจผู้ชายที่ชื่อเควิน

ภูผาเหยียดริมฝีปากให้คนที่เดินสวนเพื่อเข้าไปแคสต์ต่อจากเขาเป็นการสั่นคลอนความมั่นใจ

ทวิชชะงักเล็กน้อยก่อนจะเดินผ่านไปโดยไม่แสดงความหวั่นวิตกทั้งที่ในใจรุ่มร้อน เพราะภูผาดูมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าตัวเองจะได้รับเลือก เขาเดินตามทีมงานเข้าไปในห้องที่เปิดแอร์เย็นฉ่ำ เมื่อมองเห็นคนที่นั่งเป็นกรรมการตัดสินก็สูดหายใจเข้าลึกเรียกกำลังใจให้ตัวเอง คิมหันต์หันมามองเขาแล้วส่งยิ้มให้เพราะเคยร่วมงานกันมาก่อน ส่วนโฟกัสสายตาของเขาอย่างเควินกำลังคุยอยู่กับประชา

นาทีที่เควินหันมา...ทวิชกลั้นหายใจอย่างลืมตัว

สีหน้าเรียบสนิทของเควินแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดใจเมื่อเห็นคนที่อยู่กลางห้อง มีป้ายชื่อติดหน้าอก...บ่งบอกว่าเป็นหนึ่งในผู้ที่มาทดสอบหน้ากล้อง

ทวิชน่ะเหรอ?

แม้จะงุนงงและไม่เข้าใจแต่เควินก็ปรับสีหน้ากลับเป็นเรียบเฉยได้ในเสี้ยววินาที

ทวิชยิ้มหน้าเจื่อนเมื่อดวงตาคมกริบมองสบตาเขาเพียงชั่วอึดใจแล้วเบนสายตาไปทางอื่น ทำเอาคนมีความผิดใจหายวาบ หากแต่ไม่มีเวลาฟุ้งซ่านเพราะทีมงานส่งบทให้ ทวิชรวบรวมสมาธิไปยังบทที่ได้รับ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกถึงสายตาของใครบางคนที่จับจ้อง

บทที่เขาได้รับมาเป็นบทของหนุ่มนักฆ่าที่ใช้เสน่ห์หลอกล่อเหยื่อทั้งชายและหญิงให้ตกหลุมพรางแล้วฆ่าทิ้ง แต่ในเวลาต่อมาเขาได้รู้จักสิ่งที่เรียกว่าความรัก แต่สุดท้ายได้รู้ว่าคนที่ตัวเองรักเป็นตำรวจ อันเป็นเหมือนเส้นขนานที่ไม่มีทางบรรจบ เขาจึงต้องปกปิดตัวตนเอาไว้เพราะไม่อยากสูญเสียความรักครั้งนี้ แต่ความลับไม่มีในโลก...

ทวิชกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอเมื่ออ่านบทมาถึงตรงนี้ เพราะช่างคล้ายคลึงกับตัวเขาในตอนนี้ ...เขาที่หลอกลวงเควิน ทวิชเงยหน้าขึ้นมอง และสบสายตากับตาคู่คมที่มองอยู่พอดี แววตานั้นไม่ปรากฏความรู้สึกใดๆ

“เอาล่ะ เริ่มได้”

เสียงของประชาดังขึ้น ทวิชปิดเปลือกตาและดึงตัวเองให้จดจ่อกับการทดสอบที่ไม่ต่างกับชีชะตา

“ฉันขอโทษเจเดน ฉันไม่เคยสบายใจที่ต้องปิดบัง แต่มันคือความจำเป็น ฉันรู้ว่ามันไม่ใช่ข้ออ้างที่นายจะรับฟัง แต่ฉันพูดจากหัวใจ และต่อให้นายจะตัดสินฉันยังไง คำตอบของฉันเหมือนเดิม” ทวิชพูดเสียงเครือตามบท แววตาเจ็บช้ำมองคนที่เขาสมมติขึ้นมาว่าเป็นคนรัก

“ขอให้เชื่อฉัน ต่อให้ฉันปิดบังตัวตนที่แท้จริงกับนาย แต่คำว่ารักที่ฉันพูดออกไปคือเรื่องจริงสาบาน” ใบหน้ากึ่งหล่อกึ่งสวยหมองเศร้า น้ำเสียงขาดห้วงเหมือนคนที่เจ็บช้ำหนักทั้งหัวใจ จังหวะหนึ่งที่มองสบดวงตาสีฟ้าอมเทาส่งผ่านความรู้สึกพร้อมประโยคนั้น ก่อนจะเบนสายตากลับมายังมโนภาพที่สร้างขึ้น...รวดเร็วจนคนอื่นไม่ทันสังเกต

เจ้าตัวคลี่ยิ้มออกมาแต่แววตาหมองหม่น น้ำเสียงเศร้าสร้อยเมื่อเอ่ยประโยคสุดท้ายราวกับกระชากหัวใจคนฟัง “ถ้านายไม่เชื่อคำพูดของฉัน ได้โปรดพรากลมหายใจฉันไป เพราะมันคงทรมานน้อยกว่าที่ถูกนายเกลียด” น้ำตาหนึ่งหยดที่แสดงให้เห็นความเด็ดเดี่ยวร่วงลงในจังหวะสุดท้ายพอดีราวกับสั่งได้

แปะๆๆ

เสียงปรบมือจากคิมหันต์ดังขึ้นทันทีที่การแสดงจบลง ทวิชคลี่ยิ้มค้อมหัวขอบคุณและยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา

“คุณไม่เคยทำให้ผมผิดหวังจริงๆ ธัน” คิมหันต์เอ่ยชมนักแสดงที่เขาชื่นชอบฝีมืออย่างจริงใจ ทวิชถ่ายทอดบทอลันออกมาได้เป็นอย่างดีไม่ต่างจากที่คิด

“ขอบคุณครับ” ทวิชยิ้มรับคำชมก่อนจะมองเลยไปที่เควินเพื่อดูปฏิกิริยา แต่อีกฝ่ายไม่มองมาที่เขาสักนิด ทวิชมองท่าทีเย็นชาของเควินด้วยหัวใจที่เจ็บหนึบ แต่ครู่เดียวทีมงานก็สะกิดให้ออกจากห้อง ทวิชถอนหายใจเฮือกแล้วเดินตามออกไปทั้งที่ใจยังพะวง

เควินมองบานประตูที่ปิดลงด้วยสายตาว่างเปล่ายากที่จะคาดเดา

คิมหันต์หันไปเห็นท่าทางนั้นจึงเอ่ยขึ้นเหมือนชวนคุย “คนที่เพิ่งออกไปน่ะเบอร์หนึ่งเก่าเลยนะครับ คุณเห็นฝีมือเขาไหมล่ะ” คนพูดยกนิ้วแสดงความชื่นชม เขาชอบร่วมงานกับทวิชเพราะฝีมือการแสดงของเจ้าตัวที่เข้าถึงบทบาท อีกทั้งรับส่งบทได้ดี มีเพียงนิสัยส่วนตัวของทวิชที่เขารับฟังมาอีกทีที่เป็นปัญหา แต่เขาไม่กล้าปรักปรำเรื่องนี้เพราะทวิชไม่เคยสร้างปัญหาให้เขาวุ่นวายใจ แต่นั่นล่ะเขาเป็นเพียงผู้กำกับไม่มีสิทธิ์มีเสียงในการวางตัวนักแสดง เพราะอำนาจการคัดเลือกนักแสดงอยู่ที่ผู้จัดไม่ใช่เขา

เควินขมวดคิ้ว ตาคู่คมหรี่ลงเมื่อรับรู้ข้อมูลใหม่ที่คิดไม่ถึง ยอมรับว่าแปลกใจที่เห็นทวิชที่นี่ และยิ่งกว่านั้นที่เจ้าตัวเป็นหนึ่งในคนที่มาแคสต์บท...คิมหันต์บอกว่าคนรักของเขาเป็นนักแสดงมีฝีมือ ซึ่งจากที่ประจักษ์กับตาเขาก็ยอมรับ ต่อให้ไม่เข้าข้าง เขาก็เห็นว่าทวิชทำได้ดีกว่าทุกคน ดีเพียงพอที่จะถูกเลือกมารับบทอลัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังติดใจว่าทำไมทวิชถึงไม่ยอมบอกเขาว่าตัวเองเป็นนักแสดง ทำไมถึงได้ปิดบังเขาเรื่องที่จะมาแคสติ้งวันนี้ มีแต่คำว่าทำไมเต็มไปหมด

แต่พอไตร่ตรองด้วยเหตุผลก็เข้าใจได้...เขากับทวิชแทบจะไม่รู้จักกันเลยด้วยซ้ำ เพราะความรู้สึกระหว่างเขากับทวิชเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้นการที่เขาไม่รู้เรื่องส่วนตัวและเรื่องงานของทวิชก็คงไม่แปลกอะไร เขาเองยังไม่เคยเล่าเรื่องของตัวเองเท่าไหร่ เรื่องสำคัญอย่างที่เขามีเชื้อสายครึ่งหนึ่งเป็นคนไทย เพราะพ่อแท้ๆ ของเขาเป็นคนไทย ส่วนมัมเป็นคนอังกฤษพยาบาลสาวมาพบรักกับคุณหมอหนุ่มที่นี่ หลังจากแต่งงานมัมจึงย้ายมาอยู่ไทย เขาก็เกิดที่เมืองไทยเช่นกัน มีชื่อในใบเกิดว่า ‘กวินทร์’ ซึ่งภาษาสก็อตติชคำว่า ‘Gavyn’ แปลว่าเหยี่ยวขาว แต่ครอบครัวเขาอยู่พร้อมหน้าได้ไม่นาน พอเขาเข้าโรงเรียนอนุบาล พ่อก็เสียชีวิต หลังจากนั้นอีกสามปีมัมก็พาเขากลับมาอยู่อังกฤษ ได้เจอกับแด๊ดที่มาทำธุรกิจที่นั่นและแต่งงานกันในอีกสองปีต่อมา มัมพาเขาย้ายมาอยู่ที่อเมริกาหลังจากนั้น ชื่อ ‘กวินทร์’ ที่เรียกยากก็ถูกแผลงเป็น ‘เควิน’ ตามภาษาที่นั่น ในเวลาต่อมาเขาก็เปลี่ยนสัญชาติเป็นอเมริกันตามแด๊ด แต่ไม่ได้มีเชื้อสายอเมริกันตามที่นิตยสารลงกันโครมๆ ซึ่งเรื่องเหล่านี้เขาไม่ได้คิดจะปิดบังทวิช เพียงแต่ไม่คิดว่าต้องรีบร้อนบอก ดังนั้นการที่ทวิชไม่บอกเขาเรื่องที่เป็นดาราก็คงมีเหตุผลเช่นกัน เขาเชื่ออย่างนั้น

เขานึกย้อนไปเมื่อวานตอนที่ดูแฟ้มประวัติของคนที่จะมาแคสต์วันนี้ ในบรรดาคนมากมายแต่เขาไม่เห็นคนรักของตัวเอง เขามั่นใจว่าถ้าเป็นภาพของทวิช...ไม่มีทางจะหลุดรอดผ่านตาเขาไปได้

ไม่รอให้ตัวเองสงสัยนาน เควินเลื่อนแฟ้มเดิมมาเปิดดูอีกครั้ง ลางสังหรณ์เขาบอกว่าเป็นคนสุดท้ายที่เขาเปิดดูไม่ถึง และเมื่อพลิกแฟ้มไปยังหน้านั้นก็ปรากฏว่าใช่จริงๆ คนที่สุดท้ายที่เขาปิดแฟ้มไปก่อนคือทวิชนั่นเอง

“คุณว่าไง มีใครเข้าตาบ้างไหมเควิน หรือต้องจัดแคสต์ใหม่” ประชาถามไม่จริงจังนัก เพราะสายตาของคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาก่อนอย่างเขามองออกว่าเควินมีทีท่าสนใจคนที่เพิ่งเดินออกไป ฝีมือการแสดงของทวิชเป็นที่ยอมรับอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่สามารถกวาดรางวัลแทบทุกเวทีได้ ถ้าเพียงแต่ทวิชไม่ได้มีปัญหากับต่อภพ คงไม่ถูกลอยแพแบบนี้

“ผมคิดว่าเจอคนที่เหมาะสมกับบทอลันแล้ว” เควินบอกเสียงเรียบ ไม่ได้ชี้แจงว่าเขารู้จักกับทวิชเป็นการส่วนตัว เพราะคนรักของเขาอาจถูกครหาได้ แต่ต่อให้เขาไม่ได้คบหาหรือรู้จักกับทวิชมาก่อน ฝีมือการแสดงของอีกฝ่ายก็ดึงดูดความสนใจของเขาได้อยู่ดีโดยเฉพาะฉากสุดท้าย เขาเชื่อว่าทั้งคิมหันต์และประชาคงรู้สึกไม่ต่างกัน...เหมือนกับว่าถูกกระชากหัวใจออกไปจริงๆ

“ผมก็คิดแบบนั้น” คิมหันต์บอกยิ้มๆ เหมือนเข้าใจตรงกันว่าใครเป็นคนที่ถูกพูดถึง

ประชายิ้มออกก่อนจะบอกเป็นการเป็นงาน “เอาล่ะ อย่าเพิ่งด่วนตัดสิน ผมจะส่งเทปวันนี้ให้พวกคุณไปดูอีกครั้งแล้วค่อยตัดสินใจ หลังจากแคสต์นักแสดงครบทุกบทพวกคุณค่อยให้คำตอบทีเดียว ผมขอตัวก่อนนะครับ พอดีมีประชุมด่วน” ผู้บริหารหนุ่มบอกก่อนจะลุกขึ้น คิมหันต์และเควินจึงลุกขึ้นตาม

เควินอยู่คุยกับคิมหันต์ต่อครู่ใหญ่ถึงได้แยกย้าย เขาบอกให้คิมหันต์เดินไปก่อน ส่วนตัวเองหยุดยืนที่หน้าห้องพลางสอดส่ายสายตามองหาใครบางคนแต่ก็ไม่พบ ป่านนี้ทวิชคงไปรอเขาที่บ้านแล้ว

เควินเดินลิ่วไปขึ้นรถ โทมัสและกระติ๊บเห็นอย่างนั้นก็เดินกึ่งวิ่งตาม สองบอดี้การ์ดหน้าขรึมทำหน้าที่แข็งขันตามประกบเจ้านายไม่ห่าง เมื่อขึ้นมาบนรถร่างสูงก็ทิ้งตัวพิงเบาะไม่พูดไม่จา สีหน้าครุ่นคิดของเควินทำให้ผู้เป็นพี่ไม่กล้ารบกวน ครู่เดียวดวงตาสีฟ้าอมเทาก็วาบขึ้นมาบ่งบอกการตัดสินใจแน่วแน่

การแคสต์นักแสดงวันนี้คนที่เข้าตาเขามีอยู่สองคนคือ ภูผากับทวิช

และคนที่เขาเลือกคือ...ทวิชนั่นเอง!

กรงกวินทร์
ตอนที่10

“ผมคิดว่าภูผากับทวิช ฝีมือสูสีกันมากเลยนะ คุณว่ายังไง”

หลังจากที่ประชาออกจากห้องไป คิมหันต์ก็หันมาชวนคุย เควินจึงนั่งลงอย่างเดิมเพราะดูท่าทางว่าจะต้องคุยกันยาว เขาเลิกคิ้วเพราะไม่รู้ว่าใครคือภูผา รู้แต่ทวิช...ชื่อคนรักของเขา

คิมหันต์หัวเราะแล้วจึงบอก “สองคนสุดท้ายน่ะครับ”

เควินพยักหน้า “ผมเห็นด้วยว่าสองคนนี้ฝีมือการแสดงโดดเด่นที่สุด เราเลือกทั้งสองคนเลยไหมล่ะ จะได้ไม่ต้องแคสต์บทโอลิเวอร์ให้เสียเวลา” เวลาที่เขาอยู่กับทวิช...เควินเสนอตามที่คิดแต่ไม่ได้พูดออกไปหมด นอกจากบท ‘อลัน’ ที่เป็นตัวเอกของเรื่องประกบคู่กับเขา ยังมีบท ‘โอลิเวอร์’ น้องชายของอลันซึ่งเด่นไม่แพ้กัน

คิมหันต์ส่ายหน้าทันควันเหมือนเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

“กองถ่ายพังแน่ครับแบบนั้น” ผู้กำกับหนุ่มรีบบอก สีหน้าแสดงให้รู้ว่าไม่เป็นเรื่องดี

“หือ” เควินเลิกคิ้วอย่างข้องใจ

คนที่นึกขึ้นได้ว่าพูดเป็นเรื่องที่ไม่สมควรออกไป ทำเฉไฉและสรุปรวบรัด “เปล่าครับ ไม่มีอะไร แต่ถ้าคุณสนใจสองคนนี้ คงต้องเลือกไว้สักคนแหละครับ”

“เหรอ คนใดคนหนึ่งสินะ!” เควินทวนคำแล้วพยักหน้า

นั่นคือบทสนทนาที่เขาคุยกับคิมหันต์ก่อนจะออกมาจากสตูดิโอ เมื่อคิมหันต์บอกอย่างนี้ เขาก็ไม่ได้เซ้าซี้ถามอะไรอีก จากคำพูดของผู้กำกับหนุ่มก็พอให้เดาได้ไม่ยากว่าทวิชกับภูผาคงมีปัญหากัน ซึ่งไม่ใช่หน้าที่ที่เขาจะวุ่นวายเพราะทุกคนย่อมมีเรื่องส่วนตัว

‘The Assassin’ เป็นภาพยนตร์ทุ่มทุนสร้างของค่ายหนังไจแอนท์สตาร์ที่หวังจะตีตลาดเอเชียและยุโรปรวมไปถึงอเมริกา ไจแอนท์สตาร์ทาบทามเขารับบทนำในเรื่องนี้ด้วยค่าตัวมหาศาล แต่สิ่งที่ทำให้เขาสนใจไม่ใช่เรื่องนั้น...นอกเหนือจากเหตุผลว่าอยากไปจากบางอย่าง อีกส่วนเพราะสถานที่ถ่ายทำเป็นประเทศบ้านเกิดที่เขาไม่ได้กลับมาเกินยี่สิบปีแล้ว เขาจึงอยากกลับไปเยือนสักครั้ง แต่เมื่อรู้ว่าเป็ภาพยนตร์ชายรักชายเขาก็ลังเลไม่น้อย แต่เพราะบทและเนื้อเรื่องไม่ได้เน้นเรื่องเพศมากจนเกินไป อีกทั้งคาแรกเตอร์ของตัวละครและบทค่อนข้างฉีกแนวกว่าที่เคยเล่น เขาจึงตอบรับ แม้โทมัสจะห้ามปรามเพราะเกรงว่าการรับเล่นหนังชายรักชายจะยิ่งตอกย้ำข่าวที่คึกโครมออกมาก่อนหน้านี้ แต่เขาไม่สนใจ เขาถือว่าการแสดงคืองานของเขา แยก

ต่างหากกับเรื่องส่วนตัว หนังเรื่องนี้เขามีสิทธิ์ขาดในการเลือกนักแสดง และวันนี้เป็นการทดสอบหน้ากล้องเพื่อหานักแสดงนำชายอีกคนที่เล่นประกบเขา หรือที่คิมหันต์เรียกว่าบทนายเอก

นายเอกของเรื่องต้องโหดเหี้ยมในฐานะนักฆ่า แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องมีเสน่ห์ร้อนแรง หลอกล่อเหยื่อทั้งชายและหญิงให้ลุ่มหลงติดกับ เพราะเหตุนี้คนที่จะมารับบท ‘อลัน’ จึงต้องถ่ายทอดทั้งความเด็ดเดี่ยวและความมีเสน่ห์ดึงดูดสายตาออกมา

เขาพิจารณาโดยมองที่ความเหมาะสมไม่มีอคติและความลำเอียงเข้ามาเกี่ยว และคิดว่าทวิชเหมาะสมที่จะรับบทนี้มากกว่าภูผา เขาไม่ปฏิเสธว่าภูผาจัดว่าหล่อ อีกทั้งยังบุคลิกดี แต่ความหล่อของภูผาเป็นความหล่อของวัยรุ่นที่มองไม่เท่าไหร่ก็เบื่อ ไม่ได้หล่อเหลาสุขุมชวนให้หลงใหลหรือติดตรึง

“เควิน”

“หือ” เควินรับคำงึมงำในลำคอเมื่อญาติผู้พี่ส่งเสียงเรียก หลังจากจมกับความคิดตัวเองพักใหญ่ พอมองออกไปนอกรถก็เห็นว่ายังไปไม่ถึงไหนเพราะเคลื่อนตัวไปได้ช้าๆ ท้องถนนมีแต่ไฟยานพาหนะสีแดง การจราจรของประเทศนี้ยังคงติดขัดเช่นเดียวกับวันอื่นที่เขาเคยเผชิญ

“คุณประชาชวนไปดื่มที่กู้ดบาร์” โทมัสบอกน้องชาย และเมื่ออีกฝ่ายเลิกคิ้ว เขาจึงชี้ไปทางกระติ๊บที่ยังยกโทรศัพท์แนบหู กำลังคุยอยู่กับใครสักคน “เขาลืมบอกเราไว้ เลยรีบโทรมาบอกกระติ๊บ”

“ทำไมต้องวันนี้” เควินถามพลางขมวดคิ้ว วันนี้เขาตั้งใจจะกลับไปคุยกับทวิชแท้ๆ

“เห็นว่าฉลองที่การแคสติ้งวันแรกผ่านไปด้วยดีมั้ง” โทมัสคาดเดายิ้มๆ แต่กลายเป็นคนฟังขมวดคิ้วไม่คลาย

“ฉลองวันอื่นแล้วกัน” เควินตั้งท่าจะปฏิเสธ

“คุณประชาจองโต๊ะไว้เรียบร้อยแล้วค่ะ”

ครั้งนี้ไม่ใช่เสียงของโทมัสแต่เป็นกระติ๊บที่เพิ่งวางสายจากประชา คนพูดยิ้มแห้งสีหน้าลำบากใจ เพราะคนหนึ่งก็เจ้านาย อีกคนก็เป็นคนที่เขามีหน้าที่ดูแล

เควินทำหน้าเนือย แต่สุดท้ายก็ถอนหายใจยาวและต้องตอบรับอย่างเลี่ยงไม่ได้

กระติ๊บยิ้มโล่งอกที่ไม่ต้องหาข้ออ้างกับประชา หากว่าเควินยืนกรานปฏิเสธ เพราะเธอคงไม่มีปัญญาบังคับฝั่งนี้

ร้านที่ประชานัดเป็นร้านอาหารกึ่งบาร์เหมาะแก่การนั่งชิล อยู่ชั้นใต้ดินของโรงแรมหกดาวแห่งหนึ่ง สาเหตุที่ประชาเลือกร้านนี้เป็นที่สังสรรค์เพราะมั่นใจว่าปลอดนักข่าวและปาปารัซซี่ บรรยากาศภายในร้านดูอบอุ่นสบายๆ เหมาะแก่การนั่งคุย มีเสียงเพลงสากลเปิดคลอไม่ให้รู้สึกเงียบเหงาเกินไปนัก

“ขอโทษทีนะเควิน ผมลืมบอกน่ะ รีบไปหน่อย” ประชารีบออกตัว เมื่อพระเอกหนุ่มมาถึงร้านด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ เขาจึงไม่รู้ว่าอีกฝ่ายอยู่ในอารมณ์ไหน

เควินส่ายหน้าแล้วนั่งลงตรงที่ว่างตรงข้ามกับคิมหันต์และประชา ถัดไปเป็นโทมัสและกระติ๊บ มื้อนี้ไม่เป็นทางการนัก คล้ายกับว่าคนชวนหาเพื่อนดื่มมากกว่า เห็นได้จากที่เจ้าตัวยกแก้วบรรจุน้ำสีอำพันเข้าปากต่อเนื่องสลับกับชวนคุยไม่หยุดปาก

กระติ๊บเองก็เช่นกัน เมื่อมีเจ้ามือก็ไม่รีรอยกแก้วคอกเทลสีหวานของตัวเองชนแก้วกับสมาชิกรอบโต๊ะ แล้วกระดกอักๆ จนจำนวนแก้วเปล่ามากกว่าห้าแก้ววางเรียงรายภายในเวลาครึ่งชั่วโมง ผู้ดูแลศิลปินใจสาวหน้าแดงด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่หยุดเรียกพนักงานมาสั่งเครื่องดื่มเพิ่มเติม

“เอาอีกกก...” กระติ๊บกวักมือเรียกพนักงานมาสั่งเครื่องดื่มแก้วใหม่ด้วยเสียงอ้อแอ้แทบไม่เหลือสติสัมปชัญญะลำพังแค่จะทรงตัวยังแทบไม่อยู่ แต่นานๆ จะได้กินฟรี...งานนี้เมาเป็นเมา อ้วกเป็นอ้วก

พอสั่งเครื่องดื่มเสร็จ คนที่กรึ่มได้ที่ก็หันมาสะกิดคนข้างๆ ยิก

“ทอม ยูๆๆ”

โทมัสที่กำลังส่งอีเมล์คุยตารางงานของเควินกับต้นสังกัดที่อเมริกาหันมองคนเมาอย่างเบื่อหน่ายกึ่งรำคาญ ทุกครั้งที่เงยหน้าขึ้นจากโทรศัพท์ อีกฝ่ายก็หันมาพูดชวนคุย...รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง แต่เพราะยังคุยงานติดพันจึงไม่ได้ลุกหนี ปล่อยให้คนเมาอ้อแอ้ไปตามเรื่องตามราว

คิมหันต์หลบไปสูบบุหรี่ด้านนอกสักพักใหญ่ ส่วนประชาที่เริ่มกรึ่มตาแดงๆ เพราะซัดเข้าไปหลายขนานก็ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตา ผู้บริหารหนุ่มเดินเซจนเควินต้องพยักเพยิดหน้าให้ลูคัสและไรอันช่วยประคองไป

เควินมองบรรยากาศในร้าน นานๆ ถึงยกแก้วขึ้นมาดื่มสักที ในใจนึกพะวงไปถึงคนที่รอ แต่ครั้นจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรหาคนรัก เขาก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นด้วยคำถามอะไร เลยได้แต่จับจ้องโทรศัพท์อยู่อย่างนั้น

โทมัสเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าหลังจากคุยงานเสร็จ พอมองไปเห็นว่าน้องชายนั่งเงียบเหงาจึงหันไปชวนคุย ปล่อยให้คนเมาที่นั่งอีกด้านพล่ามเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาอย่างไม่สนใจ

“เควิน แคสติ้งวันนี้เป็นไงบ้าง มีใครถูกใจไหม” โทมัสได้ทีถามน้องชายเรื่องการคัดเลือกนักแสดง เพราะหลังจากเควินออกไปจากห้องรัลรอง กระติ๊บก็ชวนเขาคุยไม่หยุด จนมีสายเข้าโทรทางไกลจากเพื่อนรัก กระติ๊บถึงได้ออกไปจากห้อง แต่สายเข้าจากเพื่อนเขาก็ไม่ได้วางง่ายๆ จากที่ตั้งใจจะดูเทปบันทึกการคัดเลือกรอบแรกเลยไม่ได้ดู

เจ้าของชื่อหันมอง แต่เพียงแค่อ้าปาก...อยู่ๆ คนเมาที่คอพับคออ่อนเหมือนตุ๊กตาเสียกบาลก็เด้งขึ้นมานั่งตัวตรง คล้ายกับว่าชื่อ ‘เควิน’ ที่ออกมาจากปากของโทมัสเป็นตัวกระตุ้นบางอย่าง

หนุ่มฝรั่งผู้พี่หันไปมองคนที่ตั้งท่าคุยเป็นการเป็นงานพลางเลิกคิ้ว ถ้าไม่เห็นว่าอีกฝ่ายตาปรือฉ่ำตามประสาคนเมา เขาคงคิดว่ากระติ๊บจะคุยธุระสำคัญกับเขา

“...ไม่ทัน...”

โทมัสโคลงหัวอย่างไม่คิดจะใส่ใจ ทว่าชื่อน้องชายที่ได้ยิน...ทำให้เขาต้องขยับตัวเข้าไปฟัง

“เควินน่ะ ไม่ทันหร๊อกกก เอิ๊ก...” คนเมาพูดไปเรื่อย มีเสียงเรอปนออกมา

หนุ่มฝรั่งผู้รั้งตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของเควินส่ายหน้า ทำท่าจะเขยิบกลับไปนั่งที่เดิม ไม่ถือสาคนเมาที่พูดเรื่อยเปื่อย แต่ประโยคต่อมาทำให้เขาหันขวับไปหาคนพูดอย่างรวดเร็วจนคอแทบเคล็ด

“น้องธันตีสนิทกับเควิน เพื่อให้เควินเลือกเป็นมาเล่นคู่งายย นึกไม่ถึงใช่ไหมล๊า...ฮ่าๆ” คนเมาบอกกลั้วหัวเราะ รู้สึกสนุกอยู่คนเดียว รู้ตัวว่าพูดอะไรออกไปแต่เหมือนไม่มีสติห้ามตัวเอง จิตใต้สำนึกยังจำสิ่งที่พูดคุยกับแคนดี้เมื่อกลางวันได้...ระหว่างที่รอเควินเป็นกรรมการคัดเลือกนักแสดง เธอเดินร่อนไปร่อนมาในบริษัทด้วยความคุ้นเคย และเจอกับแคนดี้อย่างคาดไม่ถึง เจ้าตัวบอกว่าพานักแสดงในความดูแลอย่างทวิชมาแคสต์ติ้งบทอลัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้ที่เธอเจอกับทวิชที่บ้านเควินหลายครั้ง อีกฝ่ายก็ไม่เคยพูดถึง หรือแม้กระทั่งตอนที่เธอคุยโทรศัพท์กับแคนดี้เพื่อหาคนเม้าท์เรื่องความสัมพันธ์ของทวิชกับเควิน อีกฝ่ายก็ไม่เคยบอก

“น้องธันของฉันจะต้องได้บทนี้” แคนดี้ประกาศศักดาอย่างมั่นใจ

“ไม่น่าหรอก” เธอส่ายหน้า

แคนดี้ชักสีหน้า ก่อนจะมองซ้ายมองขวาแล้วขยับเข้ามากระซิบกระซาบเหมือนเป็นความลับสุดยอด

“นังกระติ๊บ แกอย่าพูดไปเชียว ฉันจะบอกให้ฟังว่ายังไงธันก็ต้องได้รับเลือก” แคนดี้บอกท่าทางเป็นต่อ

“เจ๊มั่นใจเกินไปหรือเปล่า อย่าลืมสิว่าภูผาก็แบ็คดี” เธอให้เหตุผล ตอนนี้ภูผากำลังโด่งดัง ต้นสังกัดก็ยิ่งสนับสนุน The Assassin ก็ไม่ต่างกับภาพยนตร์ดังเรื่องอื่น ทั้งเด็กฝาก ทั้งเด็กเส้น เสนอตัวให้เลือกมากมาย แม้ประชาจะออกตัวตั้งแต่แรกว่าให้เควินเป็นคนเลือกนักแสดงก็ตาม หรือแม้กระทั่งรู้ว่าทวิชจะสนิทสนมกับเควินเป็นการส่วนตัว แต่เพราะยังไงเรื่องเงินทุนจากสปอนเซอร์ก็สำคัญไม่แพ้กัน ภูผามีแบ็คเป็นถึงเจ้าของช่อง อีกทั้งฝีมือการแสดงถึงแม้ไม่จัดจ้านเทียบเท่าทวิชแต่ก็ไม่ได้ด้อยกว่ามากนัก ซ้ำยังเป็นดาราในกระแสมีแฟนคลับไม่น้อย ต่อให้ไม่หล่อนุ่มลึกอย่างทวิช แต่ก็จัดว่าหล่อทีเดียว

จบคำ แคนดี้ก็ส่ายหน้าช้าๆ สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจไม่คลายจนเธอนึกสงสัย

“ไม่มีทาง ยังไงเควินก็ต้องเลือกธัน ไม่มีทางยอมให้คุณประชาเลือก ‘คนอื่น’ มากกว่า ‘คนของตัวเอง’ หรอก” คนพูดยกยิ้มที่มุมปากอย่างคนที่ถือไพ่เหนือกว่า

“คนของตัวเอง? เจ๊หมายความว่ายังไง เอ๊ะ หรือว่าที่ฉันสงสัย...จะเป็นเรื่องจริง” กระติ๊บทวนคำถาม แล้วทำตาโตเมื่อเรียบเรียงใจความในประโยค

แคนดี้ยักคิ้วก่อนจะบอกเนิบ “นังกระติ๊บ แกเป็นคนบอกเองว่าธันไปบ้านเควินแทบทุกวัน ถ้าไม่ได้เป็นอะไรกัน เขาจะไปหากันทำไม คิดสิ”

กระติ๊บคิดตามก่อนจะพยักหน้าเออออ ไม่วายพึมพำถามด้วยความสงสัย “ก็จริงอย่างที่เจ๊ว่า นี่ฉันยังนึกอยู่เลยว่าน้องธันไปสนิทกับเควินตอนไหน”

“ตอนไหนไม่สำคัญหรอก รู้แค่ว่าธันมีความสำคัญกับเควินก็พอ เห็นไหม ฉันบอกแล้วว่าวิธีของฉันได้ผล แค่ทอดสะพาน แค่เอาอกเอาใจนิดหน่อย ร้อยทั้งร้อยจะหลงเสน่ห์น้องธันทั้งนั้น เควินก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น แกคอยดูแล้วกันยังไงเควินก็ต้องเลือกธัน แล้วธันก็กลับมาทวงเบอร์หนึ่งอีกครั้ง” แคนดี้บอกอย่างมั่นใจแล้วเดินสะบัดหน้าจากไป ทำเอาคนที่ได้ยินเบื้องหลังทำตาโตกับเรื่องราวที่คาดไม่ถึงมาก่อน

“ฉันบอกแล้วว่าวิธีของฉันได้ผล แค่ทอดสะพาน แค่เอาอกเอาใจนิดหน่อย ร้ร้อยทั้งร้อยจะหลงเสน่ห์น้องธันทั้งนั้น เควินก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ยังไงเควินก็ต้องเลือกธัน แล้วธันก็กลับมาทวงเบอร์หนึ่งอีกครั้ง”

กระติ๊บกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เมื่อจับใจความได้ว่าการที่ทวิชเข้ามาใกล้ชิดเควินเป็นความจงใจของแคนดี้และทวิช ขนาดเธอยังช็อกขนาดนี้ ถ้าเควินรู้เข้าจะว่ายังไง?

“กระติ๊บ”

เสียงเรียกที่มาพร้อมกับแรงสะกิดทำให้เจ้าของชื่อที่กำลังจมอยู่กับความคิดตัวเองเงยหน้าขึ้นมอง ในเวลาที่สติสัมปชัญญะไม่ครบแบบนี้กว่าจะนึกออกว่าใครเป็นคนเรียก ก็ต้องใช้เวลาจ้องหน้าอยู่นานพอสมควร แต่ดูเหมือนว่าคนเรียกจะยังใจเย็น ไม่ถือสา

“ทอมนี่เอง...นึกว่าคราย ทำไมมีหลายหน้า” คนเมาบ่นงึมงำพลางเอียงคอมอง ตากะพริบปริบๆ เล็งหาจุดโฟกัสเพราะตอนนี้มองเห็นหน้าของโทมัสลอยอยู่นับสิบ

“ที่พูดเมื่อกี้หมายความว่ายังไง” โทมัสขมวดคิ้วถามคาดคั้น

คนที่สติสัมปชัญญะหลุดลอยไม่อาจตอบคำถามได้ทันทีเพราะนึกไม่ทัน ได้แต่ส่งเสียงงึมงำในลำคอ “หือ”

“เรื่องที่บอกว่าทวิชมาตีสนิทเควินเพราะจะได้เล่นคู่กับเควิน หมายความว่ายังไง” หนุ่มฝรั่งคนพี่ขยายความอย่างร้อนใจ

“ออ” คนเมาร้องออแล้วหัวเราะร่วน ไม่มีสติพอจะนึกคิดว่าอะไรควรพูดหรือไม่ควร เล่าออกไปตามที่เพิ่งรู้มาเหมือนโอ้อวดสลับกับเรอเอิก “ก็เจ๊แคนดี้บอกว่ายังไงเควินก็ต้องเลือกธัน เอิ๊ก...เพราะอะไรน่า ออ เพราะธันเป็นคนสำคัญ ใช่ๆ จริงด้วย วันที่ไปรับเควินที่สนามบิน ธันก็ไปด้วย ต้องใช่แน่ๆ แผนของเจ๊แคนดี้ จะจับเควิน”

โทมัสนิ่วหน้าฟังคนเมาที่พูดพล่ามไปเรื่อยไม่ปะติดปะต่อกัน แต่เขาก็ไม่ได้พูดขัด นึกสงสัยขึ้นมาครามครันว่าใครคือ ‘แคนดี้’แล้วอีกอย่าง...ทำไมทวิชต้องอยากเล่นหนังเรื่องนี้คู่กับเควิน ทั้งที่ทวิชเป็นทีมงานของไจแอนท์สตาร์

“เจ๊ให้ธันหลอกล่อเควินให้หลงเสน่ห์ แล้วสุดท้ายเควินก็ตกหลุมพราง น่าสงสาร” คนเมาทำหน้าห่อเหี่ยวให้รู้ว่าสงสารตามที่พูดออกไป

“ทวิชไม่ใช่ทีมงานหรอกเหรอ” โทมัสได้โอกาสถามเมื่อคนเมานิ่งไป ก่อนจะนึกเอะใจขึ้นมาว่าตั้งแต่ออกจากบริษัท เควินก็นิ่งเงียบเหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา หรือจะมีสาเหตุจากเรื่องนี้

“ม่าย! ไม่ใช่ทีมงาน เป็นดาราต่างหาก รู้จักไหม ดารา” กระติ๊บบอกยานคาง “เจ๊มาขอให้พาธันไปรับเควินเฉยๆ ไม่เกี่ยวอะไรเลย”

คราวนี้คนฟังเบิกตากว้าง ทุกสิ่งที่ค้างคาเป็นอันกระจ่าง...ทวิชเข้าหาเควินเพราะมีแผนการในใจตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

โทมัสค่อยๆ หันไปทางน้องชาย แอบหวังว่าอีกฝ่ายคงเพลิดเพลินกับบรรยากาศจนไม่ได้ยินที่กระติ๊บพูด แต่ทว่า...เพียงแค่หันไปก็ประสานสายตากับคนที่ขยับตัวเข้ามาชิดตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ไม่ต้องถามเลยว่าได้ยินรึไม่ เพราะแววตาว่างเปล่านั่นเป็นคำตอบ

...เรื่องนี้ไม่ต่างอะไรกับตอกย้ำซ้ำแผลเดิมที่ยังไม่กลัดหนอง...

เพียงแค่เรื่องนี้เท่านั้นที่เขาไม่อยากให้เกิดขึ้น และมันก็เกิดขึ้นจริงๆ โทมัสกลืนน้ำลายฝืดเฝื่อนก่อนจะหันกลับมาหากระติ๊บ ไหนๆ ก็มาถึงขนาดนี้ เขาก็อยากจะรู้แรงจูงใจของทวิชว่าทำไมถึงเลือดเย็นหลอกใช้ความรักของคนๆ หนึ่งได้ขนาดนี้ เวลาที่กระติ๊บไร้สติแบบนี้เหมาะสมที่สุดแล้ว

“ทำไมทวิชต้องทำแบบนั้น” โทมัสบังคับเสียงตัวเองไม่ให้ห้วนเกินไป กลัวจะสะดุดหูคนเมา

“ฮ่าๆ เพราะน้องธันเป็นดาราตกกระป๋องงาย แต่จะว่าธันก็ไม่ถูก ความคิดแบบนี้ไม่ช่าย...” ไม่ทันพูดจบ คนเมาก็ตาปรือแล้วทิ้งตัวพิงเบาะหลับไปทั้งอย่างนั้น ทิ้งให้คนฟังนิ่งค้างไปด้วยความสับสน

“เฮ้ย! เดี๋ยวสิกระติ๊บ ไม่ใช่อะไร จะพูดอะไรต่อ อย่าเพิ่งหลับสิ” โทมัสส่งเสียงเรียกพลางเขย่าตัวคนหลับ แต่ไม่ว่าจะสะกิดแรงแค่ไหน อีกฝ่ายก็ไม่มีทีท่าว่าจะตื่นขึ้นนมา โทมัสถอดใจแล้วจึงหันไปหาคนที่อาการน่าเป็นห่วงมากกว่า

“เควิน เธอว่า...” ไม่ทันพูดจบ ร่างสูงก็ลุกพรวดพราดขึ้นแล้วเดินดุ่มออกจากร้านไม่สนใจใคร แม้ว่าสวนทางกับคิมหันต์ที่เดินเข้ามา เควินก็เดินผ่านหน้าไปโดยไม่แวะทัก ราวกับว่าเวลานี้ไม่มีใครอยู่ในสายตาอีกแล้ว จึงเป็นหน้าที่ของโทมัสที่ต้องหาข้ออ้างแทนน้องชาย

“เควินไม่สบายนิดหน่อย ต้องขอตัวกลับไปพัก” เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า โทมัสก็รีบกวักมือเรียกบอดี้การ์ดหน้านิ่งที่ประคองประชากลับมาจากห้องน้ำพอดี ไม่วายบอกคิมหันต์เหมือนโยนภาระ “ยังไงก็ฝากกระติ๊บด้วย เธอเมามาก” ไม่รอคำตอบ โทมัสก็เดินตัวปลิวตามไปอีกคน

เกือบหนึ่งชั่วโมงจากโรงแรมกลับถึงบ้านทั้งรถถูกปกคลุมด้วยความเงียบ ระหว่างนั้นไม่มีใครพูดอะไร โดยเฉพาะเควินที่หน้านิ่งไม่บ่งบอกอารมณ์แต่มาคุไม่ต่างกับเมฆตั้งเค้า

โทมัสเหลือบตามองพลางถอนหายใจยาวออกมา ถ้าเป็นเรื่องอื่นเขาคงไม่เป็นกังวลแบบนี้

แต่พอเป็นเรื่องนี้...เขากลัวใจ!

ทันทีที่รถตู้เลี้ยวผ่านรั้วบ้านสูงท่วมหัวเข้าไป ก็เห็นรถของใครบางคนที่เป็นแขกประจำจอดอยู่หน้าบ้าน เห็นอย่างนั้นโทมัสจึงรีบหันไปหาน้องชายด้วยสายตาเป็นกังวล และได้เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังมองสิ่งเดียวกับเขา ใบหน้าเรียบสนิทของเควินทำให้เขาไม่สามารถคาดเดาความคิดของเจ้าตัวในเวลานี้ได้

สีหน้าเควินนิ่งเฉยเกินไป แต่นั่นยิ่งน่ากลัว...เฉกเช่นเดียวกับทะเลที่คลื่นลมสงบมักจะตามมาด้วยพายุลูกใหญ่ เขาได้แต่หวังว่าจะตัวเองคิดมากเกินไป

ขณะที่น้องชายควบคุมอารมณ์ได้ดีเกินความคาดหมาย แต่อารมณ์ของเขาเวลานี้ร้อนเป็นไฟที่พร้อมจะระเบิดออกมา

“เดี๋ยวฉันลงไปจัดการเอง” โทมัสเขาบอกเสียงห้วน มือบีบที่เปิดประตูแน่นเตรียมลงไปประจันหน้ากับคนหลอกลวง แต่ยังไม่ทันได้เปิดประตู คนที่เงียบมานานก็เอื้อมมือมารั้งไว้ เขาหันไปมองน้องชายอย่างขัดใจแต่อีกฝ่ายตอบกลับมาเสียงเรียบ

“ปล่อยให้เป็นเรื่องของฉัน”

คำพูดกับท่าทางใจเย็นของเควินทำให้โทมัสมุ่นคิ้วอย่างขัดใจกว่าเดิม แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้รับคำอธิบายอะไรเพิ่มเติม นอกจากสัญญาณให้เขาเปิดประตู ก่อนที่ร่างสูงของผู้เป็นน้องจะขยับตัวผ่านหน้าเขาลงรถไป โทมัสมองตามอย่างไม่เข้าใจ ครู่เดียวก็ก้าวตามไป

คนที่นั่งรออยู่ในบ้านกระวีกระวาดเดินออกมารอหน้าประตูเมื่อได้ยินเสียงรถแล่นมาจอดหน้าบ้าน เมื่อเห็นร่างสูงของคนรักเดินเข้ามาก็ยิ้มกว้างและเดินเข้าไปหา

โทมัสเห็นอย่างนั้นก็แค่นหัวเราะ เพราะเขาตาสว่างแล้วจึงเห็นกระจ่างว่าการกระทำของทวิชล้วนแต่เป็นการเสแสร้งแกล้งทำ แม้อยากจะเค้นถามให้รู้แล้วรู้รอดและตะบันหน้าให้ยับ แต่เพราะเควินเอ่ยปากว่าจะเป็นคนจัดการด้วยตัวเอง เขาจึงได้แต่ข่มใจ เดินกระแทกไหล่ของอีกฝ่ายขณะเดินผ่านขึ้นไปข้างบน เพราะขืนเขาอยู่ตรงนี้นานๆ ต้องทนไม่ไหวมือและเท้าไปเร็วเกินจะห้ามทันแน่ๆ

ทวิชเหลียวมองตามแล้วหันมาเลิกคิ้วกับเควินอย่างแปลกใจ ปกติถึงโทมัสจะไม่เป็นมิตรกับเขา แต่ก็ไม่ได้ตั้งตัวเป็นศัตรูขนาดนี้ เขายักไหล่และไม่เก็บมาใส่ใจอีก เพราะมีเรื่องที่สำคัญกว่านั้น ...

“ผมทำอาหารไว้รอคุณหลายอย่าง ไม่รู้ว่าคุณจะกลับดึก” คนมีชนักปักหลังแกล้งตัดพ้อ

เควินมองคนตรงหน้าที่ได้ชื่อว่า ‘คนรัก’ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพรูลมหายใจออกมา มุมปากกดลงเป็นรอยยิ้มแล้วตอบเสียงเนิบ “คุณประชานัดด่วน ผมลืมโทรบอกคุณ ไม่คิดว่าคุณจะรอ”

คนที่แกล้งทำงอนในตอนแรกรีบยิ้มเอาใจเมื่อเห็นท่าทางแข็งๆ ของคนรัก บอกพร้อมกับเกาะแขนอีกฝ่ายอย่างง้องอนในที “ก็ต้องรอสิครับ ผมมีเรื่องจะอธิบายให้คุณฟังหลายเรื่องนี่”

เควินพยักหน้าแล้วเดินนำไปนั่งที่โซฟาโดยมีคนรักเดินเกาะแขนไม่ปล่อย ใบหน้าที่มองได้ทั้งสวยทั้งหล่อแนบลงมาซบไหล่ ตาคู่คมเหลือบมองคนที่ออดอ้อน หัวใจที่เจ็บช้ำพลันอ่อนยวบทว่า...เสียงของกระติ๊บกลับดังขึ้นในหัวเหมือนฉายหนังซ้ำ

“น้องธันตีสนิทกับเควิน เพื่อให้เควินเลือกเป็นมาเล่นคู่งายย”

เควินหลุบเปลือกตาซ่อนความเจ็บปวดและกดให้ลึกสุดใจ ก่อนจะลืมตาขึ้นมาอีกครั้งพร้อมกับการตัดสินใจที่แน่วแน่...เขาจะปล่อยให้เรื่องราวที่ได้ยินมา ผ่านหูไปและไม่คิดจะรื้อฟื้น ขอเพียงแค่ทวิชบอกความจริงกับเขา ยอมรับอย่างตรงไปตรงมาว่าคิดเข้าหาเขาอย่างไม่บริสุทธิ์ใจ เขาขอแค่ได้ยินจากปากทวิชเท่านั้น เขาจะยอมไม่ถือสาและเริ่มต้นใหม่โดยไม่สนใจเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

“เอาสิ ผมรอฟัง” เควินบอกเพียงแค่นั้นแล้วทิ้งตัวพิงพนักโซฟาเพื่อรอฟังด้วยความหวังในหัวใจ

ทวิชขยับตัวเล็กน้อย ถอยห่างออกมาเพื่อมองหน้าคู่สนทนา ไม่รู้ว่าร้อนตัวไปเองรึเปล่าแต่รู้สึกได้ว่าเควินดูแปลกไปจากทุกที เขาคิดว่าเควินคงโกรธที่เขาปิดบังเรื่องที่ตัวเองเป็นนักแสดงและเรื่องที่ไปแคสติ้งวันนี้ แต่มาตอนนี้เขาชักไม่แน่ใจแล้วว่าสาเหตุนั้นใช่อย่างที่เขาคิดรึเปล่า แต่ถึงอย่างนั้นทวิชก็ปั้นแต่งยิ้มหวานเอาใจ

“ผมรู้ว่าคุณไม่พอใจที่ผมไม่ได้บอกคุณ...” ทวิชบอกพลางสังเกตสีหน้าของคนฟังไปด้วย

เควินมองใบหน้าของคนที่เขารักอย่างรอคอย ไม่ได้พูดอะไรขัดขึ้นมา

“เรื่องที่ผมเป็นดารา และไม่ได้บอกคุณว่าผมจะไปแคสติ้งงานนี้ แต่ผมมีเหตุผล...” ทวิชจ้องหน้าอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ แต่สิ่งที่เห็นมีเพียงใบหน้าที่เรียบเฉย ยิ่งทำให้รู้สึกกระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก เขาเม้มปากอย่างเป็นกังวล แล้วรีบบอกต่อ “ผมไม่ได้บอกคุณก่อนเพราะไม่

อยากให้คุณคิดว่าผมบีบบังคับคุณทางอ้อม ผมอยากให้คุณตัดสินจากการแสดงของผม เหมือนกับนักแสดงคนอื่นๆ คุณเข้าใจผมใช่ไหมครับ” ทวิชบอกเสียงแผ่ว...ข้ออ้างที่เขานึกมาทั้งวันและคาดหวังว่าคนฟังจะไม่ถือโทษโกรธเคือง

จบประโยคยาวเหยียดแต่ยังไม่มีสิ่งที่เขาต้องการได้ยิน เควินพยักหน้า รอให้อีกฝ่ายพูดต่อ...รอคอยว่าอีกฝ่ายจะยอมสารภาพเรื่องที่เข้าหาเขาอย่างไม่บริสุทธิ์ใจออกมา และเขาจะให้อภัย!

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังคุณเลย หายโกรธผมนะครับ” ทวิชขยับตัวเข้าไปใกล้คนรัก พร้อมกับยกมือลูบแก้มสาก
“ที่คุณจะพูดมีแค่นี้เหรอ” เควินย้อนถามอย่างอดรนทนไม่ไหว เพราะไม่มีวี่แววที่อีกฝ่ายจะพูดในสิ่งที่เขาต้องการฟัง แววตายังเจือไปด้วยความคาดหวังแม้ริบหรี่ และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า...เขาก็ถอนหายใจ

เพราะสิ่งที่เขาหวัง ไม่เป็นจริง!

“ผมอยากพักผ่อน” เควินตัดบทพลางเบี่ยงหน้าหนีมือขาวที่ลูบไล้ เห็นตาคู่เรียวมองเหมือนชะงักงันก่อนที่ฝ่ายนั้นจะปรับเปลี่ยนสีหน้าเป็นส่งยิ้มให้เหมือนเดิม

เขาเพิ่งสังเกตตอนนี้เองว่าฝีมือการแสดงของทวิช...สมจริงแค่ไหน! ทำหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างแนบเนียน

ทวิชขยับตัวออกห่างจากคนรักเพียงเล็กน้อยแล้วถามย้ำอีกครั้ง “คุณหายโกรธผมแล้วใช่ไหมครับ หายโกรธผมเถอะนะ ผมขอโทษที่ปิดบังคุณ ผมแค่ไม่อยากให้คุณมองว่าผมหวังจะจับคุณ” ทวิชพูดเสียงเครืออย่างสะเทือนใจ

หากเป็นก่อนหน้า...ท่าทางแบบนี้คงทำให้เควินใจหายและก่นด่าตัวเองว่าใจร้ายมากเกินไป แต่ตอนนี้สิ่งที่เขาทำคือมองนิ่งเฉย เพราะไม่รู้ว่าสิ่งนี้คือเรื่องจริงหรือการแสดง

“แล้วจริงรึเปล่าล่ะ” เควินย้อนถามเสียงเนิบ

คนมีชนักปักหลังสะดุ้งหน้าเจื่อน แต่เพียงครู่เดียวก็คลี่ยิ้มแล้วบอกเย้า “ผมจะไปทำแบบนั้นได้ยังไงล่ะครับ ผมรู้ว่าวันนี้คุณยังอารมณ์ไม่ดี เดี๋ยวพรุ่งนี้ผมมาใหม่แล้วกัน รีบพักนะครับ” บอกพร้อมกับรอยยิ้มห่วงใย ขณะที่ในใจลนลานจนต้องหาทางเลี่ยงไปก่อน

“พรุ่งนี้ผมต้องเข้าบริษัทน่ะ” เควินบอกสั้นๆ เหมือนเป็นการปฏิเสธกลายๆ ขณะที่คนฟังทำตาโต

“เรื่องการแคสติ้งวันนี้รึเปล่าครับ” ทวิชละล่ำละลักถามอย่างลืมตัว แต่เมื่อนึกได้ว่าแสดงอาการใคร่รู้ออกนอกหน้าจึงปรับสีหน้าและลดโทนเสียงให้ราบเรียบ “ธุระเรื่องวันนี้เหรอครับ”

ดวงตาสีฟ้าอมเทาหม่นลงก่อนจะถูกซ่อนใต้เปลือกตาที่หลุบลง เควินส่ายหน้าแล้วบอกปัด “เปล่าหรอก ธุระเรื่องอื่น”

“เหรอครับ” ท่าทางกระตือรือร้นของคนถามแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้คำตอบ

เควินเบนสายตาไปทางอื่น แล้วแกล้งถามเรื่องของคนรักบ้างอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน “คุณไม่ไปกองถ่ายบ้างเหรอ”

คนถูกถามสะดุ้งไปอีกครั้งแล้วบอกไม่เต็มเสียง “ช่วงนี้พักกองครับเลยพอมีเวลาว่าง เอ่อ ผมไปก่อนดีกว่า คุณจะได้พักผ่อน” ทวิชหาทางชิ่งหนีแล้วลุกพรวดขึ้นพร้อมกับโน้มตัวไปแนบริมฝีปากลงบนแก้มสากของคนที่นั่งอยู่ ก่อนจะผละออกมา อดนิ่วหน้าด้วยความแปลกใจไม่ได้ที่เควินไม่รั้งเขาไว้เหมือนทุกที ทว่าความร้อนตัวทำให้เขาไม่คิดจะถามออกไป

“พักผ่อนเยอะๆ นะครับ พรุ่งนี้ผมจะมาแต่เช้า” ทวิชบอกยิ้มๆ แล้วหมุนตัวเดินออกจากบ้านโดยที่เจ้าของบ้านไม่ได้เดินออกไปส่งเหมือนทุกที

คล้อยหลังแขกประจำ โทมัสที่ยืนหลบตรงบันไดก็ก้าวยาวๆ เข้ามาในห้องรับแขก

“นายคิดจะทำอะไรเควิน ปล่อยให้หมอนั่นยุ่งเกี่ยวกับนายอีกทำไม ทำไมไม่...” หนุ่มผู้พี่เอ่ยถามอย่างร้อนใจ ตอนแรกเขาตั้งใจจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่สุดท้ายก็อดไม่ได้...เพราะเขาไม่อยากให้น้องชายเจ็บปวดอีก

ไม่รอให้โทมัสพูดจบ เควินก็สวนขึ้นมาเหมือนอัดอั้น “เพราะฉันระ...”

เขาหยุดพูดแค่นั้น ดวงตาสีฟ้าอมเทาที่เรียบสนิทเมื่อครู่เป็นประกายกร้าวขึ้นมา แต่ในความโกรธที่เด่นชัดกลับแฝงไปด้วยความเจ็บปวดจนแยกไม่ออก เขาให้โอกาสทวิชแล้ว แต่อีกฝ่ายกลับทิ้งโอกาส...เขาควรทำอย่างไร

โทมัสมองน้องชายอย่างเห็นใจ ตบบ่าให้กำลังใจก่อนจะหมุนตัวเดินกลับขึ้นห้องตัวเอง

เควินเอนตัวนอนราบไปกับโซฟา มือสองข้างยกขึ้นก่ายหน้าผากอย่างสิ้นหวัง ดวงตาคู่คมทอดมองไร้จุดหมายแต่สะท้อนความเจ็บปวดมากมายออกมา เนิ่นนานก่อนที่เปลือกตาจะหลุบลงเหมือนปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก แต่ถึงอย่างนั้นแสงจากดวงไฟก็ยังสะท้อนให้เห็นประกายแวววาวของน้ำที่ซึมออกมาจากหางตา

แผลที่ยังไม่กลัดหนองถูกตีซ้ำลงมา ต่อให้เข้มแข็งแค่ไหนก็อ่อนแอได้อยู่ดี!

กรงกวินทร์
ตอนที่11

ทวิชมาถึงบ้านเควินแต่เช้า หลังจากเมื่อวานที่เขาเลี่ยงอารมณ์มาคุของอีกฝ่ายกลับไปก่อน ภาวนาให้วันนี้เควินอารมณ์เย็นขึ้น เขาสูดหายใจเข้าเรียกกำลังใจให้ตัวเองก่อนเปิดประตูลง จากรถในมือมีถุงกระดาษบรรจุกล่องอาหารที่ล้วนแล้วแต่เป็นของโปรดเจ้าของบ้านมาด้วยเพื่อหวังเอาใจ ยังไม่ทันเดินเข้าไปข้างในก็เจอโทมัสที่ยืนชมนกชมไม้อยู่หน้าบ้าน

“สวัสดีครับ” ทวิชเอ่ยทักตามมารยาท ปกติเขากับโทมัสเองก็ไม่แทบจะไม่เคยพูดคุยกันเท่าไหร่อยู่แล้ว ทว่าวันนี้ปฏิกิริยาตอบรับจากอีกฝ่ายต่างกว่าที่เคย ไม่ใช่แค่พยักหน้ารับแกนๆ อย่างเสียไม่ได้เช่นทุกที แต่โทมัสเบ้ปากแล้วเมินหน้าหนี ทวิชมุ่นคิ้วอย่างแปลกใจแต่ไม่เก็บเอามาใส่ใจ หากเมื่อทำท่าจะเดินผ่านเข้าไปในบ้าน หูก็แว่วเสียงพึมพำ

“ยังกล้ามาบ้านนี้อีกรึไง ไม่ละอายบ้างหรอ”

ทวิชหันกลับไปมอง เพราะคิดว่าตัวเองหูแว่วหาเรื่องไปเอง แต่สิ่งที่พบคือสายตาโกรธขึ้งราวกับโกรธเคืองของโทมัสที่มองตอบไม่หลบตา เขาจึงเลิกคิ้วแทนคำถามว่าเขาไปทำอะไรให้

แต่ยังไม่ทันได้คำตอบให้กระจ่าง เสียงเรียกชื่อเขาก็ดังมาจากด้านในของบ้าน

“ธัน”

ทวิชหันมอง เมื่อเห็นคนเรียกส่งยิ้มให้ราวกับไม่มีเรื่องเมื่อวาน เขาก็ยิ้มตอบ ลืมเรื่องข้องใจกับโทมัสไปจนหมด ทวิชมองสังเกตท่าทางของเควินก่อนจะลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อไม่เห็นความขุ่นเคืองในแววตา อีกทั้งบรรยากาศอึมครึมของเมื่อวานหายไปไม่เหลือเค้า ถึงแม้จะแปลกใจไม่น้อยแต่เขาก็ไม่คิดรื้อฟื้นให้เป็นเรื่องขึ้นมาอีก และที่สำคัญ...ไม่คิดชักใบให้เรือเสียด้วยการสารภาพความจริงตอนนี้ ทวิชบอกตัวเองว่ารอให้ทุกอย่างเข้าที่เข้าทางกว่านี้อีกหน่อยแล้วเขาจะสารภาพกับเควินด้วยตัวเอง

“นึกว่าคุณจะไม่กล้ามา” เควินพึมพำเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้ามาถึงตัว หลุบเปลือกตาซ่อนแววตาเจ็บช้ำไว้ภายใน

“หือ ว่าไงนะครับ” เพราะมัวแต่นึกโล่งใจที่เควินไม่โกรธ จึงไม่ทันได้ฟังที่อีกฝ่ายพูด ทวิชเลิกคิ้วพลางเอียงคอด้วยความสงสัย มือก็จัดแจงพับปกเสื้อของอีกฝ่ายให้เรียบร้อยอย่างที่ทำเป็นประจำ

“ผมบอกว่า นึกว่าคุณ...ติดงานซะอีก” เควินปรับคำพูดใหม่แล้วยิ้มอ่อนโยน ทว่าแววตาสีฟ้าอมเทาลุกโชนไปด้วยความโกรธและผิดหวัง ก่อนจะจางหายไปเมื่อคนตรงหน้าเงยหน้าขึ้นมอง

รอยยิ้มของคนฟังเจื่อนไปเล็กน้อย เมื่อถูกพาดพิงถึงงานที่มีกะปริบกะปรอยของตัวเอง ทวิชปรับสีหน้าแกล้งบอกติดตลก “ช่วงนี้ผมพักกอง ไม่ได้เกเรโดดงานหรอกครับ สบายใจได้”

คนฟังพยักหน้าพร้อมกับรอยยิ้มที่ดูแปลกไป ทวิชเห็นแบบนั้นก็บอกตัวเองว่าเป็นเพราะเขาร้อนตัวไปเอง เขาเขยิบเข้าไปเกาะแขนอีกฝ่ายอย่างง้องอนและยิ้มเอาใจ

เควินก้มมองกลุ่มผมดำขลับของคนที่ออเซาะอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก มือข้างที่ว่างรั้งร่างโปร่งเข้ามาจนชิดพลางเอ่ยถาม “ทำไมวันนี้มาแต่เช้าล่ะ”

ทวิชเงยหน้าขึ้นตอบพร้อมกับยิ้มกว้าง “กลัวจะมาไม่ทันคุณ” บอกพร้อมกับเลื่อนมือไปโอบเอวของอีกฝ่ายเอาไว้ ช่วงหลังๆ เควินถึงเนื้อถึงตัวเขาบ่อยจนเขาเองก็เริ่มคุ้นชินกับภาษาร่างกายเหล่านี้ จากที่ตอนแรกเข้าใจว่าเป็นการทักทายแบบฝรั่งก็ค่อยๆ เปลี่ยนความคิดและเคยชินไปในที่สุด จนบางครั้งเป็นเขาซะอีกที่ลืมตัวแสดงอาการเหล่านี้บ้าง เมื่อคืนเควินบอกเขาว่าวันนี้ต้องเข้าบริษัทแต่ไม่ได้บอกเวลา เขาจึงรีบขึ่งรถมาแต่เช้าเพราะกลัวไม่ทัน

“ถ้าคุณบอกว่าจะมา ผมก็รออยู่แล้ว” เควินบอกนัยน์พราวระยับเปิดเผยความรู้สึกจนหมด พานให้คนถูกมองทำตัวไม่ถูก ก่อนจะโอบเอวสอบของคนรักเดินเข้าไปในบ้าน

“แล้วทานอะไรรึยังครับ ผมทำอาหารมาฝาก” ทวิชถามพร้อมกับชูถุงกระดาษในมือพลางไล่ชื่อไปทีละรายการ เมื่อเห็นอีกฝ่ายยิ้มถูกใจกับเมนูอาหารที่เขาทำมาก็ยิ้มตายิบหยี หายเหนื่อยที่ต้องลุกขึ้นมาเตรียมของแต่เช้า

“เอาสิ ผมยังไม่ทานอะไรเลย” เควินพยักหน้าท่าทางกระตือรือร้น คนทำยิ่งใจชื้น

เจ้าของบ้านพาเปลี่ยนทิศทางจากห้องนั่งเล่นไปที่โต๊ะอาหาร ดึงถุงกระดาษบรรจุกล่องอาหารจากมือขาวส่งให้แม่บ้านเพื่อนำไปตั้งโต๊ะ แต่ยังไม่ทันลงมือกิน คนที่เดินเข้ามาใหม่ก็ส่งเสียงเร่ง

“เควิน วันนี้เราต้องรีบไปไม่ใช่เหรอ” โทมัสหน้าตึงพูดเสียงแข็งกับน้องชาย แต่หางตาตวัดไปมองใครอีกคนที่นั่งร่วมโต๊ะอย่างจงใจ

เควินมองญาติผู้พี่คล้ายจะปรามอยู่ในที แล้วบอกเสียงเรียบ “ไม่เห็นต้องรีบร้อนเลย นัดคุณประชาสิบโมงไม่ใช่หรอ”

โทมัสพยักหน้า แต่แววตาที่จ้องมอง ‘แขก’ ไม่มีทีท่าจะอ่อนข้อ

“ที่นี่ไม่เหมือนบ้านเรานะเควิน รถติดแค่ไหน นายก็รู้นี่” หนุ่มฝรั่งผู้พี่แย้งเสียงห้วน

เควินถอนหายใจแล้วพยักหน้าในที่สุด “โอเคทอม ฉันขอเวลากินไม่นาน ไหนๆ ธันก็ทำมาแล้ว นายจะกินด้วยกันไหม”

“เชิญนายกินไปคนเดียวเถอะ” โทมัสส่ายหน้าทันควัน บอกพลางเหยียดริมฝีปากแล้วหมุนตัวเดินออกไป “ฉันไปรอที่รถนะ ตรงนี้มลพิษเอยะ”

เควินมองตามแล้วโคลงศีรษะ เมื่อเบนสายตากลับมาก็เห็นว่าคนข้างๆ มองหน้าเขา แววตาเต็มไปด้วยคำถาม เขายักไหล่แล้วดึงความสนใจของอีกฝ่ายมาที่อาหารในจานแทน “อาหารฝีมือคุณน่ากินเหมือนเดิม”

คนทำคลี่ยิ้มรับ เลิกสนใจคนที่เพิ่งเดินออกไป

“ผมทำแต่ของโปรดของคุณ ชิมสิครับว่ารสชาติยังถูกปากรึเปล่า” ทวิชว่าพลางตักอาหารใส่จานคนรักอย่างเอาใจ สายตาที่จับจ้องเหมือนล้นตามไปด้วย เมื่ออีกฝ่ายตักผัดซีอิ๊วเข้าปาก “เป็นยังไงครับ”

เควินเคี้ยวหยับๆ ก่อนพยักหน้าเมื่อกลืนอาหารลงคอ “ฝีมือคุณไม่ตกเลย”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องกินเยอะๆ นะครับ” พ่อครัวยิ้มหน้าบานพร้อมกับใช้ส้อมจิ้มทอดมันกุ้งป้อนใส่ปากอีกฝ่ายถึงที่

“ไม่กินด้วยกันเหรอ” เควินถามเมื่อเห็นทวิชเอาแต่ป้อนเขาฝ่ายเดียว ส่วนตัวเองไม่แตะอะไรสักนิด

“กินครับ แต่เห็นคุณชอบแบบนี้ ผมก็อดปลื้มไม่ได้” ทวิชยิ้มสดใสแล้วจิ้มทอดมันกุ้งใส่ปากตัวเอง สลับกับป้อนใส่ปากอีกฝ่ายพลางชวนคุย “วันนี้ผมทำแบบไม่เผ็ด กลัวคุณจะทานไม่ได้ คุณชอบไหม”

ริมฝีปากหยักยกขึ้นคล้ายแสยะยิ้ม ครู่เดียวก่อนจะจางหาย เควินพยักหน้าและตอบเอาใจ “ถ้าคุณทำ ไม่ว่าอะไรผมก็ชอบทั้งนั้น”

ใบหน้าของคนฟังมีสีแดงจางๆ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่วายแกล้งเย้า “แกล้งทำปากหวานกับผมรึเปล่า...”

ยังไม่ทันพูดจบอีกฝ่ายก็โพล่งขัดขึ้นมา

“คุณชิมบ่อยก็น่าจะรู้นะ” เควินบอกท่าทางนิ่งๆ แต่สายตาพราวระยับ

ทำเอาคนแกล้งยียวนไปต่อไม่เป็น...

“เควิน!” ทวิชร้องเรียกชื่ออีกฝ่ายเสียงดังอย่างกระดากอาย ผิวแก้มร้อนผะผ่าวราวกับพร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อ แต่เควินกลับหัวเราะขำแล้วยื่นมือมาลูบแก้มที่แดงก่ำเหมือนปลอบใจ

“ผมไม่แกล้งแล้ว เดี๋ยวคุณโกรธ” เควินยกมือยอมแพ้

ทวิชแกล้งทำหน้างอ บอกประชดอย่างไม่จริงจังนัก “ผมจะไปกล้าโกรธคุณได้ยังไง” ตาคู่เรียวฉายสดใสอย่างคนที่มีความสุข แต่คนที่ได้ยินชะงักงัน...

“คุณกล้ามากกว่านั้นอีกธัน กล้าอย่างที่ผมคิดไม่ถึงด้วยซ้ำ” เควินพึมพำเสียงเบา นัยน์ตาสีฟ้าอมเทาหม่นลง แต่เมื่ออีกฝ่ายเลิกคิ้วถาม เขาก็ส่ายหน้าแล้วยิ้มบางออกมา

“ผมแค่พูดเรื่อยเปื่อยน่ะ ไม่มีอะไร เรารีบกินกันเถอะ เดี๋ยวทอมเข้ามาตามอีกรอบ คงได้อาละวาดแน่” น้ำเสียงหยอกเย้าก่อนหน้านี้ถูกแทนที่ด้วยน้ำเสียงเย็นชา คนพูดก้มหน้ามองอาหารในจานเหมือนเป็นสิ่งน่าสนใจ

ทวิชเข้าใจเอาเองว่าเควินต้องรีบไป จึงไม่เซ้าซี้หาเรื่องคุยอีกและรีบลงมือจัดการอาหารส่วนของตัวเอง ไม่ทันเห็นว่าคนที่ทำท่าสนอกสนใจอาหารเมื่อครู่ เงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสายตายากที่จะคาดเดา

หลังจากจัดการมื้อเช้าเสร็จเรียบร้อย ทวิชก็เดินเคียงคู่มาส่งเควินที่รถ รถตู้คันเดิมจอดรออยู่แล้ว โทมัสกับกระติ๊บก็ยืนรออยู่แล้วเช่นกัน

ทวิชผงกหัวทักทายกระติ๊บ ไม่ทันได้ยินเสียงรถเลยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมาตอนไหน

กระติ๊บยิ้มตอบล้อเลียนในที เมื่อเห็นคนที่เดินออกมาจากบ้านคู่กับเควินประหนึ่งว่าเป็นเจ้าของบ้านอีกคน

“มาทำคะแนนแต่เช้าเลยนะน้องธัน” กระติ๊บทักพลางหลิ่วตาเหมือนบอกเป็นนัยว่าเธอรู้เรื่องทุกอย่างแล้ว ก่อนหน้านี้เธอนึกแปลกใจที่เจอทวิชที่นี่ หนำซ้ำเจ้าตัวยังมีท่าทางสนิทสนมกับเควินอย่างน่าสงสัย แต่เมื่อวานทุกอย่างก็กระจ่างเมื่อได้ยินจากปากแคนดี้ว่าเจ้าตัวและนักแสดงในความดูแลมีแผนการที่นึกไม่ถึง และดูท่าว่าแผนการนั้นสำเร็จแล้ว

“ทำคะแนน?” คนที่ยังไม่รู้ตัวว่าความลับของตัวเองถูกเปิดเผยเลิกคิ้วและทวนคำอย่างงุนงง ไม่รู้ว่าเพราะร้อนตัวหรืออะไรที่ทำให้เขาหันไปมองเควินทันควัน พอเห็นว่าดวงตาคู่คมจ้องมองเขาอยู่ก็กลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดเฝื่อนและยิ้มแห้งๆ ออกมา...แม้ยังไม่ชัดเจนว่ากระติ๊บพูดถึง

เรื่องอะไร แต่คนมีชนักปักหลังอย่างเขาก็ร้อนตัวไปล่วงหน้า ยังดีที่กระติ๊บคุยกับเขาเป็นภาษาไทย ไม่อย่างนั้นเขาคงระแวงจนไม่เป็นสุขแน่

กระติ๊บยิ้มกรุ้มกริ่มก่อนยกมือปิดปากหาวหวอด ตาปรือเหมือนจะหลับ เธอเพิ่งสร่างเมาตอนเช้า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเมื่อคืนกลับถึงบ้านได้ยังไง แต่ก็นั่นไม่ใช่ปัญหาเท่าตอนตื่น...ถ้าไม่เพราะวันนี้ต้องพาเควินไปที่บริษัท เธอคงหลับเป็นตาย

“ว๊าย! จะเก้าโมงแล้ว” กระติ๊บร้องเสียงหลงเมื่อก้มมองนาฬิกา ตาสว่างขึ้นมาในทันใด รีบหันรีหันขวางเรียกโทมัสและเควินให้ขึ้นรถ แล้วหันกลับไปบอกลาคนที่ยืนส่ง “พี่ไปก่อนนะ เดี๋ยวไม่ทัน วันหลังมาคุยด้วย”

ทวิชพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจเท่าที่ควร ในใจนึกแย้งว่าเขาไม่มีอะไรต้องคุยกับกระติ๊บสักนิด เขามองร่างของกระติ๊บที่ขึ้นรถเป็นคนสุดท้าย ฝ่ายนั้นไม่วายหันกลับมาเอื้อนเอ่ยบางอย่างที่ทำให้เขานิ่วหน้าด้วยความสงสัย

“ร้ายใช่เล่นนะน้องธันเนี่ย”

เจ้าของชื่อขมวดคิ้วมองตามรถตู้ที่แล่นออกไปพ้นรั้วแล้วพรูลมหายใจออกมา ก่อนที่ริมฝีปากจะคลี่ออกเป็นรอยยิ้ม ไม่คิดจะเก็บคำพูดของกระติ๊บมาใส่ใจอีก เพราะโล่งใจที่เควินไม่โกรธที่เขาปกปิดว่าตัวเองเป็นดาราและเรื่องที่เขาไปแคสติ้งบท ‘อลัน’ เมื่อวาน

คราวนี้ก็เหลือแค่ผลแคสติ้งที่ต้องลุ้น...

การแคสติ้งที่เควินมีอำนาจตัดสินใจเต็มที่!

ตาคู่เรียวเป็นประกายวาวขึ้นมาด้วยความหวังเต็มเปี่ยม ไม่เพียงความสนิทสนมที่เขากับเควินมีต่อกันชนิดที่ภูผาก็เทียบไม่ได้ ฝีมือการแสดงของเขาก็เหนือกว่าภูผาอย่างชัดเจน แล้วแบบนี้บท ‘อลัน’ จะเป็นใครไปได้...ถ้าไม่ใช่เขา!

หลังจากทวิชขยับฐานะมาเป็นคนรักของเควิน ทั้งคู่ก็หวานชื่นสมเป็นคู่รักข้าวใหม่ปลามัน เวลาว่างของเควินจะมีทวิชข้างกายเสมอ และดูเหมือนว่าเจ้าตัวเองก็พอใจที่เป็นเช่นนั้น เขาวางใจกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ถึงขนาดนับวันรอให้ถึงวันประกาศผลอย่างมั่นใจ

“คุณคิดรึยังครับว่าจะเลือกใคร” ทวิชลองแกล้งแย้บถามขณะคลอเคลียเอาใจคนรัก มือใหญ่ที่กำลังสางผมเขาอย่างเพลินมือชะงักกึก ดวงตาคมกริบตวัดมามองเหมือนจับสังเกตทำให้ทวิชต้องรีบบอกกลบเกลื่อน “ผมถามเฉยๆ เห็นคุณเข้าบริษัทแทบทุกวัน ถ้าเลือกได้แล้วคุณจะได้ไม่ต้องเข้าบริษัทบ่อยๆ ไงครับ” เขาบอกข้ออ้างตามที่นึกออก แล้วยิ้มตบท้าย

เควินพยักหน้าแล้วจึงบอกเสียงเนิบ “คิดแล้ว”

เมื่อได้ยินแบบนี้ทวิชก็ตาวาวขึ้นมาด้วยความอยากรู้ เขาเงยหน้าขึ้นจากที่นั่งอิงซบอกกว้างแล้วช้อนสายตาขึ้นมอง นึกลังเลที่จะถามออกไป ใจหนึ่งก็อยากรู้คำตอบ แต่อีกใจก็กลัวว่าจะแสดงออกนอกหน้าเกินไป จึงได้แต่อึกอัก

“เอ่อ...แล้ว”

เควินหัวเราะในลำคอแล้วดักคออย่างรู้ทัน “จะถามว่าผมเลือกใครอย่างนั้นเหรอ”

ทวิชพยักหน้ารัวอย่างลืมตัว ก่อนจะหัวเราะแห้งๆ เมื่อเห็นคิ้วหนาเลิกขึ้นสูง

“ผมหมายถึงว่า...” คนร้อนตัวรีบคิดหาข้อแก้ตัว ทว่าเควินกลับยักไหล่และพูดขัดขึ้นมา

“เอาไว้ให้คุณลุ้นเองดีกว่า คุณจะได้เซอร์ไพร์ส” คนที่รู้คำตอบดีกว่าใครบอกพลางยิ้มอบอุ่น มือใหญ่ลูบแก้มขาวของคนรักอย่างนุ่มนวลคล้ายกับเป็นคำบอกใบ้

เพียงเท่านี้ทวิชก็คิดเข้าข้างตัวเองไปแล้ว ซ้ำยังนึกวาดฝันไกลว่าจากนี้ไปเขาจะมีงานเข้ามาให้เลือกมากมาย และไม่ต้องทนฝืนใจรับงานที่ไม่อยากทำอีก คิดมาถึงตรงนี้ก็ยิ้มออกมาด้วยความตื่นเต้น อยากให้ถึงวันประกาศผลเร็วๆ

ทวิชกลับถึงห้องในเวลาค่ำด้วยความเหนื่อยล้า หลังจากเสร็จงานจ้างของวันนี้ซึ่งเป็นงานเลี้ยงบริษัทที่เขาไม่เต็มใจรับอีกเช่นเคย ตอนที่อยู่ในงานเขาต้องคอยปั้นหน้ายิ้มให้คนนู้นคนนี้ มีกระทั่งผู้บริหารแก่ๆ ที่เสนอรับเลี้ยงเขา แม้จะนึกสะอิดอะเอียนจนอยากอาเจียนแต่ก็ต้องฉีกยิ้มกว่าที่งานเลี้ยงจะเลิกเขาก็แทบจะกลั้นใจตาย

ทวิชทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟาด้วยความรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับงานที่เลือกไม่ได้ งานพวกนี้ทำให้เขาหดหู่มากขึ้นทุกที ยังไม่ทันจะลุกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คลายความเมื่อยล้า เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เจ้าของโทรศัพท์กลอกตาเมื่อเห็นเบอร์ที่ขึ้นโชว์บนหน้าจอซึ่งเป็นใครไปไม่ได้นอกจากแคนดี้ แม้ไม่อยากรับสายแค่ไหนก็ต้องรับอยู่ดี เดาได้ไม่ยากว่าอีกฝ่ายโทรมาถามเรื่องอะไร เพราะแคนดี้โทรมาถามคำถามเดิมๆ กับเขาทุกวันตั้งแต่แคสติ้ง เพราะคิดว่าเขาจะรู้ผลแคสติ้งจากเควินก่อนใคร แม้จะตอบไปตามจริงว่าเขาไม่รู้แต่แคนดี้ก็ไม่ละความพยายาม จนเขาเองที่เบื่อจะตอบ พอเห็นว่าเขารำคาญมากเข้าก็ทำเป็นถามถึงท่าทีของเควิน บ้างก็ความสัมพันธ์ของเขากับเควิน คล้ายจะหลอกล่อให้เขาหลุดปาก

ไม่รู้ก็คือไม่รู้! บางทีก็อยากจะตอบห้วนๆ ไปแบบนั้น แต่ติดว่าเขายังต้องพึ่งพาแคนดี้จึงต้องกัดฟันทน

“ครับเจ๊” ทวิชกรอกเสียงลงไป ยกขาพาดไปตามแนวยาวของโซฟาในท่าผ่อนคลาย มืออีกข้างกดรีโมทเปิดโทรทัศน์เลื่อนหารายการเกมโชว์ที่เขาไปบันทึกเทปเมื่อหลายวันก่อนซึ่งน่าจะออนแอร์วันนี้พอดี ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยรับงานพวกนี้เพราะคิดว่าเงินรางวัลที่ได้ไม่คุ้มค่ากับเสียเวลาของเขา แต่เวลานี้...อะไรที่ได้เงิน เขารับไว้ทั้งนั้น

“ธันอยู่ที่ห้องใช่ไหม เดี๋ยวเจ๊เข้าไปหา”

แทนที่จะเป็นคำถามเรื่องเควินอย่างทุกวัน แต่วันนี้มาผิดความคาดหมาย อีกทั้งน้ำเสียงที่ร้อนรนของอีกฝ่ายทำให้เขาเอะใจ

“มีอะไรเหรอครับเจ๊” ทวิชย้อนถามอย่างใคร่รู้ นึกสังหรณ์ใจแปลกๆ

“เดี๋ยวค่อยคุย” ปลายสายบอกเสียงเครียดแล้วกดวางไป

ทวิชมองโทรศัพท์ในมืออย่างงุนงง คิ้วขมวดมุ่นจนหัวคิ้วแทบจะชนกัน พยายามนึกว่าอะไรที่ทำให้แคนดี้ร้อนรนได้ขนาดนี้ จะว่าข่าวเสียหายของเขาก็เป็นไม่น่าเป็นไปได้ เพราะตอนนี้เขาแทบ

ไม่ได้เจอหน้าใครเลย พวกที่เจอก็มีแต่ดาราปลายแถวที่ไม่มีนักข่าวให้ความสนใจ หรือจะว่ามีละครใหม่ติดต่อมา...แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นแคนดี้ก็ไม่น่าทำเสียงเครียดแบบนี้ แล้วมันเรื่องอะไรกันแน่ ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่มีคำตอบ

ทวิชหันไปดูทีวีระหว่างรอ รายการเกมโชว์ที่เขาคิดว่าออนแอร์วันนี้กลับกลายเป็นละครเรื่องใหม่ อะไรก็ไม่ทำให้เขาหงุดหงิดเท่าพระเอกของเรื่องคือภูผา เขากดปิดทีวีอย่างไม่รอช้าแล้วเขี้ยงรีโมทอย่างหงุดหงิด จนต้องลุกเข้าครัวหาน้ำเย็นมาดื่มดับความร้อนรุ่มในอกที่เต็มไปด้วยความอิจฉา ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น...

ก๊อกๆๆๆ

น้ำหนักมือและเสียงเคาะรัวบ่งบอกความร้อนใจของคนที่มาหา เขาจึงลุกขึ้นไปเปิดประตูอย่างไม่รอช้า ทันทีที่ประตูเปิดออกก็เจอกับใบหน้าบอกบุญไม่รับของผู้จัดการส่วนตัว เขาผลักประตูให้กว้างขึ้นเพื่อให้แคนดี้เข้ามาในห้อง

“มีอะไรหรือเปล่า ทำไมเจ๊ดูตื่นเต้นจัง” เขาเอ่ยถามโดยไม่รอช้า กลั้วเสียงหัวเราะหวังลดความตึงเครียด แล้วยื่นแก้วน้ำเย็นที่เดินไปรินมาเมื่อกี้ส่งให้คนมาใหม่

ไม่เพียงแคนดี้ไม่ขำด้วย แต่มือก็วางแนบลำตัวไม่ยกขึ้นมารับแก้วน้ำที่เขายื่นให้ อีกทั้งสายตาที่มองตอบมา ฉายแววไม่พอใจ

“ไหนน้องธันมั่นใจนักมั่นใจหนาว่ายังไงเควินต้องเลือกธันไงคะ” แคนดี้เปิดฉาก กระแทกเสียงถามนักแสดงในความดูแล

ทวิชเลิกคิ้ว ใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าสมองจะประมวลผล ใจหล่นวูบไปกองที่พื้นทั้งที่งุนงง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่วายตอบหน้าซื่อเสียง “ก็ใช่ไงครับ”

“อย่างนั้นเหรอคะ” แคนดี้แค่นยิ้ม น้ำเสียงประชดประชันอย่างไม่ปิดบังแต่ไม่ได้ขยายความอะไรต่อ จนคนฟังที่ร้อนใจต้องเป็นฝ่ายถามออกมา

“มีอะไรรึเปล่าเจ๊ แล้วเกี่ยวอะไรกับเควิน” ทวิชเลิกคิ้วถามรัว

“เกี่ยวกับเควินโดยตรงเลยล่ะ แล้วก็เกี่ยวกับน้องธันด้วยคะ พี่จะบอกให้เอาบุญนะ...น้องธันน่ะสำคัญตัวเองผิดไปแล้ว จริงๆ แล้วธันไม่ได้อยู่ในสายตาเควินเลยด้วยซ้ำ” แคนดี้บอกเสียงหยันสายตามองคนตรงหน้าอย่างเวทนาในที

ทวิชชักสีหน้าอย่างหงุดหงิดที่ถูกแดกดัน “ไม่มีทาง เป็นไปไม่ได้” เขาขึ้นเสียงใส่อารมณ์

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้...” แคนดี้ยอกย้อน

“ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะผมเป็นคนรักของเควิน เขาจะไม่เห็นผมในสายตาได้ยังไง” ทวิชโพล่งออกไปด้วยความฉุนขาด ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อรู้ตัวว่าหลุดปากบอกสถานะความสัมพันธ์ของตัวเองกับพระเอกกับเควินออกไป

แต่...นอกจากแคนดี้จะไม่แสดงอาการตื่นเต้นที่ได้รู้ กลับยกมุมปากเหมือนยิ้มเยาะ

“แค่ไปแคสติ้งนี่ถึงกับอินมาในชีวิตจริงเลยเหรอ”

“ผมไม่ได้โกหก” ทวิชยืนยันเสียงหนัก เมื่อหลุดปากออกมาแล้วก็ไม่มีอะไรต้องปิดอีก

แคนดี้ยกมือปิดปากแล้วหัวเราะออกมาเสียงดัง “น้องธันนี่ตลกดีนะคะ นี่ชีวิตจริงไม่ใช่ละคร คนอย่างเควินน่ะเหรอจะเอาน้องธันเป็นแฟน ตอนแรกที่ธันเล่ามาซะดิบดีพี่ก็เชื่ออยู่นะ แต่วันนี้พี่ถึงได้รู้ว่าไม่ใช่...” แคนดี้เหยียดยิ้มบอกนิ่มๆ

“ไม่...” เขาจะเถียงแต่อีกฝ่ายแย้งขึ้นมาเสียงเนิบ

“น้องธันเองก็เข้าใจให้ถูกได้แล้วนะคะ เดี๋ยวจะน่าสมเพชกว่านี้” ทั้งสีหน้าและแววตาของคนพูดเย้ยหยันเต็มที

ทวิชหน้าตึงด้วยความไม่ชอบใจพยายามนับหนึ่งถึงร้อยในใจเพื่อข่มอารมณ์ แล้วเลือกที่จะถามธุระของอีกฝ่ายที่ตั้งใจมาหาเขาแทนที่จะเสียเวลาเปล่าประโยชน์เถียง “สรุปว่าเรื่องอะไรครับ ถ้าเจ๊จะมาหาผมเพื่อว่าฉอดๆ แล้วไม่ยอมเข้าเรื่องสักทีก็กลับไปเถอะครับ ผมเหนื่อย อยากพัก” บอกด้วยน้ำเสียงห้วนไม่น้อย

“ไม่ต้องรีบพักหรอกค่ะ ธันได้พักแน่ พักยาวเลยด้วย” แคนดี้เดินมาหยุดตรงหน้านักแสดงในความดูแลของตัวเอง

“เจ๊...” ทวิชเตรียมจะเหวี่ยงกลับอย่างหมดความอดทน แต่ทว่าคำพูดเหล่านั้นก็ถูกกลืนลงคอเมื่อได้ยินเสียงดังฟังชัดของคนตรงหน้า

“คนที่ได้รับเลือกบทอลัน คือภูผา!”

“ว่าไงนะ” ทวิชถามย้ำอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจในสิ่งที่ได้ยิน แต่คำตอบของแคนดี้ยังคงเดิม

“คนที่ได้รับเลือกบทอลัน คือภูผา!”

“คนที่ได้รับเลือกบทอลัน คือภูผา!”

“คนที่ได้รับเลือกบทอลัน คือภูผา!”

เหมือนเป็นเสียงดังซ้ำในหู อื้ออึงจนไม่ได้ยินอะไรอีก ตาคู่เรียวเบิกตากว้างขึ้น ริมฝีปากสั่นระริก แข้งขาอ่อนแรงจนต้องหาที่พิง ครู่ใหญ่ที่หาเสียงของตัวเองไม่เจอ

“ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้ เจ๊เอามาจากไหน ต้องฟังผิดแน่ๆ” ทวิชส่ายหน้า บอกซ้ำไปซ้ำมาเหมือนคนสติหลุด

แคนดี้เหยียดริมฝีปาก “เจ๊ฟังไม่ผิดหรอก กระติ๊บเป็นคนบอกเจ๊เอง”

คำบอกที่ชัดเจนและมีที่มา ทำให้คนฟังไร้เรี่ยวแรงจนต้องเจียนั่งลงกับเก้าอี้บาร์หน้าเคาน์เตอร์ที่อยู่ใกล้ที่สุด มือที่ถือแก้วสั่นระริกจนต้องวางลงก่อนจะร่วงหล่นพื้น

“ข่าวนี้ยังไม่เป็นทางการ แต่เขารู้กันทั้งไจแอนท์สตาร์แล้วว่าภูผาได้บทอลัน” แคนดี้บอกย้ำก่อนจะตบท้ายด้วยประโยคที่ทำให้คนฟังหนาวไปถึงหัวใจ “และที่สำคัญ...เควินเป็นคนเลือกภูผาเอง”

ทวิชยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมแม้แคนดี้จะกลับไปได้พักใหญ่ ร่างทั้งร่างคล้ายกับเป็นอัมพาตด้วยคำพูดประโยคเดียว

“เขารู้กันทั้งไจแอนท์สตาร์แล้วว่าภูผาได้บทอลัน ที่สำคัญ...เควินเป็นคนเลือกภูผาเอง”

“ไม่จริง เป็นไปไม่ได้!”

กรงกวินทร์
ตอนที่12

เวลาผ่านไปนานเท่าไหร่ไม่รู้ที่ทวิชนั่งอยู่กับที่อย่างไร้เรี่ยวแรง เหมือนโดนหมัดน็อกจนร่วงกลางอากาศ แต่อยู่ๆ คนที่นั่งนิ่งเป็นรูปปั้นก็ผุดลุกขึ้น คว้ากุญแจรถที่โยนทิ้งไว้บนโต๊ะเดินลิ่วออกจากห้องไม่แม้แต่จะเหลือบแลว่ากี่โมงกี่ยาม

รถสปอร์ตคันสวยวิ่งฉิวไปตามถนนโล่งด้วยความเร็วสูงตามแรงอารมณ์ของคนขับ ไม่นานก็มาจอดหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังใหญ่ที่เขามาบ่อยจนเป็นยิ่งกว่า ‘แขกประจำ’ แต่เพียงแค่ได้ยินจากแคนดี้ว่าภูผาเป็นคนที่ ‘ถูกเลือก’ เขากลับรู้สึกราวกับว่าที่นี่ไม่ใช่ที่ที่คุ้นเคย

แม้จะรู้ว่าไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมนักที่จะมาที่นี่ แต่เขาร้อนใจเกินกว่าจะทนรอได้อีก อยากรู้ว่าสิ่งที่แคนดี้บอกนั้นจริงเท็จแค่ไหน แม้เขาไม่อยากเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงเลยก็ตาม...แต่แคนดี้ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องโกหก

มือเรียวไม่ต่างจากผู้หญิงกำพวงมาลัยแน่น ดวงตาคู่เรียวมองลอกแลกความสับสน ทั้งโกรธ ทั้งผิดหวัง และมากกว่านั้นคือเสียใจ เพราะถ้าว่ากันตามเนื้อผ้าไม่เข้าข้างตัวเอง ยังไงก็ไม่มีทางที่ภูผาจะแคสติ้งได้ดีกว่าเขา ไหนจะที่เขาเป็นต่อในฐานะคนรักของเควิน แล้วทำไมผลถึงออกมาแบบนี้ได้

ทำไมถึงกลับตาลปัตรกลายเป็นแบบนี้ไปได้!!

“เอาไว้ให้คุณลุ้นเองดีกว่า คุณจะได้เซอร์ไพร์ส”

ใช่แล้ว เขาเซอร์ไพร์สมากจริงๆ

ทวิชเหลือบตามองมุมสูงเพื่อให้น้ำตาไหลย้อนกลับ เขาพยายามคิดเข้าข้างตัวเองว่าแคนดี้อาจเข้าใจผิด แม้จะเป็นไปได้ยากเต็มที เพราะสายข่าวของแคนดี้ไม่เคยพลาด โดยเฉพาะข่าวนี้ที่มาจากปากของกระติ๊บ

ก่อนหน้านี้เขามั่นใจเต็มเปี่ยมว่าบทโอลีฟจะสร้างชื่อให้เขากลับคืนตำแหน่งเบอร์หนึ่งของช่อง แต่สิ่งนี้กลับหลุดลอยไปที่ภูผา ทั้งที่เขาพยายามทุกทาง

ปี๊น ปี๊น ปี๊น!

ทวิชกดแตรรถรัวเหมือนใช้เป็นหนทางระบายอารมณ์ เมื่อรปภ. เดินเข้ามาหาอย่างเร่งรีบ เขาก็ออกคำสั่งเสียงเข้ม

“เปิดให้ฉันเดี๋ยวนี้” เขาบอกเสียงแข็ง ตาขุ่นขวาง ลืมอากัปกริยาสุภาพนุ่มนวลที่ปรุงแต่งเวลามาบ้านหลังนี้จนหมด ตอนนี้เขาไม่มีอารมณ์ปั้นหน้าแสนดีกับใครทั้งนั้น

รปภ. หนุ่มที่คุ้นหน้าคุ้นตากับทวิชดีอยู่แล้ว เมื่อเห็นว่าคนที่บีบแตรเรียกคือแขกคนสำคัญของเจ้านายที่ได้อภิสิทธิ์เข้าออกที่นี่ได้ตลอดเวลาราวกับบ้านตัวเองก็รีบเปิดประตูรั้วให้ผ่านเข้าไปอย่างไม่รอช้า แม้จะนึกแปลกใจกับท่าทีที่ราวกับเป็นคนละคน

รถสปอร์ตคันสวยจอดลงที่หน้าบ้าน ทวิชมองเข้าไปในบ้านที่เงียบสงัดแล้วเพิ่งจะมานึกได้เอาตอนนี้ว่าคนที่เขามาหาคงจะเข้านอนไปแล้ว เขานึกอย่างกระวนกระวาย เพราะไม่ว่ายังไงวันนี้ก็ต้องคุยกับเควินให้รู้เรื่อง ไม่อย่างนั้นเขาคงอกแตกตายเพราะความร้อนใจ

เป็นไงเป็นกัน ต่อให้โดนข้อหาบุกรุกก็ยอม เขาไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว!

ทวิชสูดหายใจเข้าลึกก่อนจะก้าวลงจากรถ ยังไม่ทันเดินถึงตัวบ้านก็มองเห็นเงาตะคุ่มอยู่ที่หน้าประตูบ้าน เมื่อเดินเข้าไปใกล้จึงได้เห็นว่าเงาตะคุ่มนั้นเป็นเงาของคน

เควิน!!

ทำไมมาอยู่ตรงนี้ดึกๆ ดื่นๆ เหมือนกับรู้ว่าเขาจะมา...

รู้ว่าเขาจะมาอย่างนั้นหรอ?? ทวิชขมวดคิ้วมุ่นกับข้อสังเกตของตัวเอง เพราะได้พบเควินโดยที่ยังไม่ได้ทันตั้งตัวทำให้เขานึกไม่ทันว่าตัวเองมาที่นี่เพราะอะไร จนกระทั่งอีกฝ่ายพาตัวเองเข้ามาใกล้ เขาถึงได้เขยิบออกห่าง ทั้งที่เควินก็เดินเข้ามาหาเหมือนทุกครั้ง...แต่ครั้งนี้เขากลับรู้สึกเหมือนถูกคุกคาม

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าหล่อจัดที่คุ้นเคย ไม่รู้ว่าเพราะคิดไปเอง หรือเพราะแววตาที่สะท้อนมาจากนัยน์ตาสีฟ้าอมเทาที่มองสบมาที่บอกเขาว่าคนตรงหน้าไม่ใช่คนเดิมอีกแล้ว

“เขารู้กันทั้งไจแอนท์สตาร์แล้วว่าภูผาได้บทอลัน ที่สำคัญ...เควินเป็นคนเลือกภูผาเอง”

เสียงของแคนดี้ยังสะท้อนในหู ใบหน้าที่ทั้งสวยทั้งหล่อก้มต่ำอย่างสะเทือนใจแต่เพียงแค่ครู่เดียวก็กลับมาเชิดหน้าอย่างถือดี

“มาหาผมดึกขนาดนี้มีธุระอะไรรึเปล่า” เจ้าของบ้านเอ่ยถามพลางเลิกคิ้ว สีหน้าไม่มีวี่แววของความประหลาดใจสักนิดที่ ‘คนรัก’ มาหากลางดึก

ผู้มาเยือนกัดริมฝีปากชั่งใจ มองคนตรงหน้านิ่งนาน ก่อนจะบอกออกไปในที่สุด “ผมมีเรื่องจะพูดกับคุณ”

“เร่งด่วนขนาดรอพรุ่งนี้ไม่ได้เลยหรอ” เควินตอบกลับคล้ายยียวน

ทวิชแค่นยิ้มออกมาทั้งที่สถานการณ์ไม่น่ายิ้มสักนิด แต่ประโยคสนทนาของเขากับคนที่ได้ชื่อว่า ‘คนรัก’ ต่างหากที่ทำให้เขานึกขำ เมื่อวานนี้เขายังมาที่นี่ คลอเคลียกับเควินอย่างสนิมสนม แต่เวลานี้...ไม่ต่างอะไรกับ ‘คนแปลกหน้า’ ที่มารบกวนเจ้าของบ้านจนอีกฝ่ายทำท่ารำคาญ

ทวิชหลุบเปลือกตาลงซ่อนความเจ็บปวดที่คาดไม่ถึง...ไม่เคยนึกว่าเขาจะรู้สึกได้ถึงเพียงนี้ ตอนนี้เขามั่นใจแล้วว่าความเปลี่ยนแปลงของเควินที่สังเกตได้ ไม่ใช่เพราะเขาคิดไปเอง แต่เพราะเจ้าตัวต่างหาก...

ไม่เคยมีครั้งไหนที่เขามาบ้านนี้ แล้วเจ้าของบ้านถามว่ามีธุระอะไร

ไม่เคยมีครั้งไหนที่เขามาบ้านนี้ แล้วเจ้าของบ้านบอกให้รอพรุ่งนี้

ไม่เคยมีครั้งไหนที่เขามาบ้านนี้ แล้วถูกเจ้าของบ้านเมินเฉยเหมือนรำคาญเต็มที

ไม่เคยมีสักครั้ง!!!

นี่อาจจะเป็นคำตอบของคำถามที่เขาต้องการรู้ เป็นคำยืนยันว่าสิ่งที่แคนดี้บอกเขานั้นคือเรื่องจริง!

ทวิชสูดหายใจเข้าลึก ก่อนจะพูดออกมา “คุณเลือกภูผา!”

เสียงตะโกนในความรู้สึกแต่กลับเบาหวิวจนแทบไม่ได้ยิน ดวงตาคู่เรียวที่มองสบกับตาคู่คมรอคอยคำตอบสะท้อนความผิดหวังออกมาชัดเจน

เจ้าของบ้านยกมุมปากแล้วเปรยขึ้นมาเสียงเนิบ “ข่าวไวดีนี่”

เพียงเท่านี้คนฟังก็เบิกตากว้าง ริมฝีปากสั่นระริกจนต้องขบเอาไว้ ความรู้สึกเจ็บปวดกับความเปลี่ยนแปลงของเควินเมื่อกี้เทียบกันไม่ได้กับตอนที่เจ้าตัวพูดประโยคนี้ออกมาราวกับว่าเป็นเรื่องธรรมดา รอยยิ้มอบอุ่นที่เคยมีให้เขาเสมอ เปลี่ยนเป็นยิ้มหยันราวกับเป็นคนละคน

ทวิชมองคนตรงหน้าเหมือนไม่เชื่อสายตาตัวเอง ถ้าเขาไม่ได้มาอยู่ตรงนี้ต่อหน้าเควิน เขาอาจจะคิดเข้าข้างตัวเองว่าใครแกล้งเลียนเสียง หรือใครเล่นตลก ทว่าเมื่อเขาอยู่ตรงนี้จึงรู้ว่าทุกอย่างคือเรื่องจริง

“แต่ว่าก่อนหน้านี้...” เสียงพูดของผู้มาแขกขาดห้วงไป เพราะในหัวมีแต่คำถามจนเรียบเรียงออกมาไม่ถูก

“ก่อนหน้านี้มีอะไรเหรอ” เควินตีหน้าซื่อถามเหมือนไม่รู้เรื่องราวอะไร ยิ่งสร้างความผิดหวังให้คนฟังจับใจ

“คุณ...คุณบอกว่าผมจะได้บทอลันไม่ใช่เหรอ” ทวิชพึมพำถามเสียงแผ่ว แต่ทว่าอีกฝ่ายรีบท้วงทันควัน ท่าทางขึงขังราวกับว่าตัวเองถูกปรักปรำข้อหาร้ายแรง

“หือ ผมพูดเหรอ ตอนไหน?” คนพูดทำขมวดคิ้วเอียงคอถามอย่างฉงน ซึ่งดูเสแสร้งมากกว่าจะรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ กลายเป็นคนฟังที่นิ่งงันเพราะจนคำตอบ

ทวิชฝืนฉีกริมฝีปากเป็นรอยยิ้มบางเหมือนปลอบใจตัวเอง

“คุณคิดยังไง ถ้าผมได้บทอลัน!”

ครั้งหนึ่งที่ทวิชเปรยถามคนที่เขากำลังอิงซบระหว่างที่นั่งดูซีรีส์ดังของอเมริกาด้วยกัน มือของเควินลูบผมที่ปรกใบหน้าของเขาอย่างอ่อนโยน พร้อมกับลมหายใจผะแผ่วที่เป่ารดลำคอเมื่อเจ้าตัวก้มลงมาแนบจูบ เขาจึงไม่เห็นว่าแววตาของคนพูด ไม่อาจรู้ว่าเจ้าตัวรู้สึกแบบไหน

“ก็ดีสิ มีใครไม่อยากทำงานกับคนที่รักบ้างล่ะ หืม ถ้าเป็นไปได้ ผมก็อยากอยู่กับคุณตลอด ไม่อยากห่างเลยสักนาที” เควินตอบเสียงนุ่มอย่างคนคลั่งรัก ก่อนที่จะเงยหน้าขึ้นมองและยิ้มอบอุ่นจนเขาแทบละลาย

เพราะคำตอบในวันนั้น เขาจึงคิดอย่างมั่นใจว่าเขาจะถูกเลือก!

ไม่ว่าจะฝีมือการแสดงหรือคนที่มีอำนาจตัดสินใจ เขาได้เปรียบภูผาทุกอย่าง จึงวาดฝันไปไกลและไม่คิดว่าตัวเองจะผิดหวัง

พอย้อนกลับไปนึกถึงบทสนทนาที่เขาจำได้ขึ้นใจ ถึงได้รู้ว่า....ไม่มีประโยคไหนที่บอกว่าเควินเลือกเขา ไม่มีเลย! เขาคิดไปเองคนเดียว

“คุณตั้งใจทำให้ผมเข้าใจแบบนั้น” ทวิชพึมพำคำถามในใจออกมาเป็นคำพูดทั้งรอยยิ้มหยันสมเพชตัวเองที่ตีความไปเอง ตาคู่เรียวหลุบลงซ่อนแววตาเจ็บช้ำ ข่มใจตัวเองไม่ให้เผยความอ่อนแอที่น่าสมเพชออกไป เขาฝืนเงยหน้าขึ้นสบตากับอีกฝ่ายรอคอยคำตอบ

เควินเลิกคิ้วพลางชี้นิ้วเข้าหาตัวเองราวกับไม่เข้าใจประโยคง่ายๆ ที่อีกฝ่ายพูดออกมา

“ผมเหรอ ทำไมคุณถึงคิดแบบนั้นล่ะที่รัก”

คนฟังขนลุกชันขึ้นมา ไม่ใช่เพราะดีใจกับคำเรียกขานว่า ‘ที่รัก’ แต่เพราะสิ่งที่เควินทำกับเขาห่างไกลคำเรียกนั้นนัก จนเรียกได้ว่าตรงข้าม ทวิชแค่นยิ้มออกมาแล้วบอกเสียงเครือ

“ถ้าคุณรักผมจริง คุณต้องเลือกผมสิไม่ใช่ภูผา” ท้ายประโยคมีเสียงสะอื้นหลุดรอดออกมาด้วยความเจ็บช้ำจนเกินจะฝืนตัวเอง

เควินเหยียดริมฝีปากยิ้มเย็น แล้วบอกเสียงเนิบ “คุณโกรธผมเรื่องนี้น่ะเหรอ หึๆ คุณไม่คิดเหรอว่าภูผาอาจเหมาะสมกับบทอลันมากกว่าคุณ ผมเคยบอกแล้วนี่ว่าผมตัดสินจากฝีมือ”

ทวิชส่ายหน้าให้รู้ว่าเขาไม่เชื่อ ใบหน้าเชิดหน้าขึ้นอย่างถือดีแล้วเถียงทันควัน “ไม่มีทาง ยิ่งเป็นเรื่องการแสดง ผมยิ่งมั่นใจว่าผมทำได้ดีกว่าภูผา” พูดออกไปอย่างมั่นใจ ไม่รู้สักนิดว่าประโยคที่พูดออกมาจะแทงใจคนฟังจนทำให้อารมณ์ดีๆ จากการที่ได้ยั่วโมโหเขาแปรเปลี่ยนเป็นโทสะ

สายตาเย็นยะเยียบวาวโรจน์ในชั่วพริบตา ร่างสูงขยับเข้าหาร่างที่เล็กกว่าเหมือนคุกคาม

“นั่นสินะ เรื่องฝีมือการแสดง ผมไม่เถียงเลย” คนพูดเว้นไปอึดใจ ก่อนจะพูดต่อ “ฝีมือการแสดงของคุณไร้ที่ติ ดีซะจนผมกลายเป็นคนหน้าโง่ที่ไม่เคยเอะใจเลยว่าคุณเข้าหาผมเพราะอะไร” เควินกัดฟันกรอด บอกเสียงดังเป็นคำราม ยิ่งพูดยิ่งเสียงดังขึ้นตามอารมณ์ของคนพูด

ทวิชหน้าซีดลงทันตา มือขาวสั่นระริกจนต้องกุมไว้ด้วยกันพลางก้าวถอยหลัง แต่ไม่อาจไปได้ไกล เพราะติดเสาโรมันแกะสลักขนาดใหญ่ที่อยู่ด้านหลังเหมือนเป็นปราการกั้นไว้

“คะ...คุณเอาอะไรมาพูด” ทวิชส่ายหน้าละล่ำละลักถามออกไปหน้าตาตื่นเพราะไม่คิดว่าเควินจะล่วงรู้ สถานการณ์พลิกกลับ..จากท่าทางเอาเรื่องเปลี่ยนเป็นหน้าซีดเผือด กลายเป็นเขาที่ต้องหาทางเอาตัวรอด ความหวาดหวั่นถูกส่งผ่านดวงตาสีนิล โดยเฉพาะเมื่อผู้ชายตรงหน้าคือเควินคนใหม่ที่เขาไม่รู้จัก ไม่ใช่ผู้ชายอ่อนโยนที่เอาอกเอาใจเขาคนนั้น

เควินมองคนตรงหน้าด้วยสายตาลุกวาว บอกไม่ถูกว่าเสียใจหรือโกรธ...หรือทั้งสอง

“คุณเลิกเล่นละครสักที” เควินกัดฟันบอกเสียงรอดไรฟัน ตาคมกริบจับจ้องคนที่อึกอักหาเสียงตัวเองไม่เจอ หนุ่มฝรั่งแค่นหัวเราะออกมา

“ผมรู้ความจริงหมดแล้ว รู้เจตนาที่คุณเข้ามาหาผม รู้แผนการที่คุณรวมหัวกับผู้จัดการส่วนตัวตั้งแต่ที่คุณไปรับผมที่สนามบิน และทุกๆ อย่างเพื่อให้ผมสนใจ เพื่อที่สุดท้ายคุณจะใช้ความรักของผมเป็นเครื่องมือต่อรองให้ผมเลือกคุณมาเล่นประกบ เก่งจริงๆ ที่ทำให้ผมเชื่อได้ ผมถึงบอก

ยังไงว่าฝีมือคุณไร้ที่ติ” เควินพูดยาวเหมือนอัดอั้นและอ่านเกมได้ทะลุปรุโปร่ง แต่กว่าจะถึงตอนนี้เขาก็เอาหัวใจของตัวเองวางในมือฝ่ายนั้นไปแล้ว

ความรู้สึกทั้งรักทั้งแค้น ทรมานอย่างนี้นี่เอง!

ทวิชหน้าซีด ร่างที่ไม่ได้บอบบางเหมือนผู้หญิงหดเล็กลีบลงไปเมื่อเบียดตัวเข้ากับเสาต้นใหญ่ จนคำพูดที่จะแก้ตัว มีแต่ความปวดหนึบไปทั้งหัวใจเมื่อได้ยินคำพูดร้ายกาจจากคนที่ได้ชื่อว่าเป็นคนรัก คนที่เขามอบหัวใจให้โดยไม่รู้ตัว...ถ้าหัวใจไม่เจ็บปวดเหมือนถูกกรีดเพราะคำพูดเหล่านี้ เขาก็คงยังไม่รู้ตัวเองว่าคนตรงหน้ามีอิทธิพลกับเขาแค่ไหน

ดวงตาสีนิลเอ่อคลอด้วยละอองน้ำ ทวิชเงยหน้ามองเพดานเพื่อไล่น้ำตาให้ไหลย้อนกลับ ไม่ปฏิเสธว่าเป็นความไม่บริสุทธิ์ใจของเขาตั้งแต่แรก ไม่ปฏิเสธว่าเจตนาของเขาเป็นอย่างที่เควินว่า ไม่ปฏิเสธว่าที่เควินพูดมานั้นถูกทั้งหมด แต่ความรู้สึกของเขาในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน ไม่ใช่เรื่องโกหก!

แต่เวลานี้มันคงไม่สำคัญที่จะอธิบายอีกแล้ว เพราะเควินปักใจเชื่อไปแล้วว่าเป็นอย่างนั้น

“ปฏิเสธสิว่าไม่จริง บอกสิว่าที่ผมพูดเป็นเรื่องเข้าใจผิด แล้วผมจะเชื่อคุณ” เควินตะคอกถามตาแดงก่ำไปด้วยความโกรธระคนความผิดหวัง แต่ถึงอย่างนั้นก็เจือไปด้วยความหวัง...หวังว่าทวิชจะปฏิเสธ

แต่อาการก้มหน้านิ่งเฉยก็เท่ากับว่าเป็นคำตอบที่เพียงพอ

“คุณบอกว่าคุณรู้แล้ว แต่ทำไมคุณถึงทำดีกับผม...” ทวิชกลั้นใจถามออกไป แต่ถามได้เพียงเท่านั้น ก้อนสะอื้นก็ตีจุกมาถึงลำคอ หมดเรี่ยวแรงที่จะถามต่อไปว่าทำไมไม่ประณามเขาออกมาตั้งแต่ตอนนั้น แต่กลับเลือกที่จะสร้างช่วงเวลาและความทรงจำดีๆ ให้เขายากจะลบเลือน

เควินเหยียดริมฝีปากออกเป็นเส้นตรงคล้ายแสยะยิ้ม เมื่อนึกเดาคำถามของอีกฝ่ายได้ เขาก้มหน้าลงมาใกล้คนที่หมดทางหนีพลางบอกกระซิบเสียงเข่นเขี้ยวรอดไรฟัน

“ที่รัก คุณคิดว่าตัวเองแสดงเป็นคนเดียวเหรอ ผมก็เป็นนักแสดง ลืมไปแล้วหรือไง แค่ ‘แสดง’ ว่ารักคุณ ทำไม่ยากหรอก” เควินเลือกที่จะใช้คำพูดทำร้ายจิตใจคนฟัง อยากเห็นอีกฝ่ายเจ็บปวดเหมือนกับเขา แต่เมื่อเห็นใบหน้าที่เขาหลงใหลซีดเผือดลงต่อหน้าต่อตา แววตาเจ็บช้ำเขาก็พานใจหายไปด้วย ได้แต่ย้ำกับตัวเองว่าทวิชสมควรได้รับบทลงโทษแบบนี้

มือใหญ่เชยคางมนแล้วออกแรงบีบ คนถูกกระทำนิ่วหน้าแต่ไม่หลบสายตาอย่างทระนง

ใบหน้าหล่อโน้มต่ำเข้าไปหาแล้วกระแทกริมฝีปากลงไปที่เรียวปากอิ่มอย่างแรงได้รสเค็มปร่าของเลือดจากอีกฝ่าย แต่ก็ยังไม่ลดแรงที่บดขยี้ด้วยอารมณ์โกรธกรุ่น

“อื๊อ” ทวิชพยายามดิ้นขัดขืนแต่ไม่อาจหลุดพ้นมือแข็งแรงที่ทำหน้าที่ดั่งคีมยึดไว้ไม่ให้หลุด เนิ่นนานจนเกือบขาดอากาศหายใจ เควินจึงยอมปล่อยให้เขาเป็นอิสระ ทวิชรีบหอบหายใจโกยเอาอากาศเข้าปอด รู้สึกระบบไปทั้งปาก แน่นอนว่าได้เลือดเพราะอีกฝ่ายออกแรงบดขยี้ทั้งยังจงใจขบซี่ฟันลงมาก่อนผละออก

ตาคู่เรียววาววับไปด้วยความโกรธ ตวัดสายตาไปมองคนที่แสยะยิ้มไม่สลด

“คุณหลอกผมเหรอ” ทวิชถามเสียงสั่น แม้ในใจจะได้คำตอบให้ตัวเองอยู่แล้ว แววตาที่มองคนตรงหน้าเต็มไปด้วยความผิดหวังเสียใจ จนน้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาที่แก้มอย่างเกินกลั้น

เควินส่ายหน้าแล้วยิ้มออกมา “เปล่าเลยที่รัก ผมไม่ได้หลอกคุณ ผมแค่ไม่ให้สิ่งที่คุณหวังแค่นั้นเอง” เสียงพูดเนิบช้าแต่คนฟังเจ็บลึกไปถึงข้างใน

หมดคำถามสำหรับทุกเรื่อง กระจ่างทุกคำตอบในใจ ตอนนี้เขาได้รู้แล้วว่าทำไมเขาถึงพลาดบท ‘อลัน’

...ไม่ใช่เพราะฝีมือการแสดงของภูผาเก่งกล้า แต่เป็นเพราะเควินต้องการ ‘เอาคืน’

เมื่อไม่ต้องการคำตอบแล้วก็ไม่มีเหตุผลที่จะทู่ซี้อยู่ต่อ รวมถึงไม่ควรมาเหยียบบ้านหลังนี้อีก ทวิชปัดมือที่จับคางเขาออกอย่างแรงพร้อมทั้งหมุนตัวกลับ

“ถ้าอย่างนั้นผมคงหมดธุระกับคุณแล้ว ลาก่อน” บอกแค่นั้นแต่ยังไม่ทันก้าวไปไหน มือใหญ่ก็คว้าแขนเอาไว้แล้วดึงเข้าไปปะทะกับอกกว้าง คนที่ทำอุกอาจฉีกยิ้มยียวนหมดคราบชายหนุ่มแสนดี

ตาคู่เรียวตวัดมองอย่างเอาเรื่อง ทวิชเอ่ยถามเสียงขุ่นอย่างไม่พอใจ “คุณต้องการอะไร”

“คุณไม่อยากได้บทอลันแล้วเหรอ” คนพูดเดาะลิ้นถามท้าทาย

ทวิชเงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยสายตาว่างเปล่าและบอกเสียงหนักแน่น “ไม่!”

คนฟังยกมุมปากก่อนจะบอกต่ออย่างคนที่ถือไพ่เหนือกว่า “อย่างนั้นเหรอ แต่ถ้าคุณไม่ได้บทนี้คุณก็จะไม่มีงาน และกลายเป็นดาราตกกระป๋องเต็มตัว”

ทวิชเบิกตากว้างด้วยนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะล่วงรู้ขนาดนี้ ซ้ำยังใช้คำพูดร้ายกาจทำร้ายหัวใจเขาให้เจ็บปวดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ผมจะไม่มีงาน จะตกกระป๋อง มันก็เรื่องของผม ปล่อย!” คนที่ตัวเล็กกว่าตวาดลั่นอย่างหมดความอดทน ตาแดงก่ำด้วยความเสียใจ เพราะอารมณ์ที่ไม่มั่นคงทำให้เขาไม่อาจเก็บสีหน้าได้อย่างเคย แต่อีกฝ่ายกลับดึงดันไม่ยอมปล่อย

เควินหัวเราะในลำคอแล้วดึงอีกฝ่ายเข้ามาจนชิดอก ก่อนจะโน้มหน้าลงไปกระซิบชิดใบหูนิ่ม

“คุณลงทุนขนาดนี้แล้ว จะยอมถอนตัวง่ายๆ ไม่เสียดายเหรอ งานนี้ภูผาคงดังจนฉุดไม่อยู่”

คำพูดกึ่งท้าทายของเควินไม่ต่างกับเติมเชื้อไฟ โดยเฉพาะเมื่อมีชื่อของ ‘ภูผา’ เข้ามาในประโยคอย่างจงใจ ยิ่งทำให้คนฟังตาวาว จากที่ฮึดฮัดจะกลับบ้านก็ยอมหยุดนิ่งอยู่กับที่ ทวิชเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

...ในเมื่อผลแคสติ้งออกมาแบบนี้แล้วจะเปลี่ยนอะไรได้อีก!

เควินหัวเราะร่วนอย่างอารมณ์ดี เมื่อเห็นสีหน้าของคนฟังที่บอกทุกอย่างออกมาแทนคำพูด

“ที่คุณรู้มา เป็นผลแคสติ้งอย่างไม่เป็นทางการ ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ทุกเมื่อ” หนุ่มฝรั่งกระซิบบอกแล้วยิ้มร้าย เขาจงใจปล่อยข่าวนี้ออกมาเพื่อให้ใครบางคนตกหลุมพราง และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

วันนี้ตอนที่คุยกับประชา จากหางตาเขาเห็นว่ากระติ๊บเดินมาพอดี เขาจงใจใช้เสียงที่ดังกว่าปกติเพื่อให้อีกฝ่ายได้ยินเมื่อรู้ดีว่าคนอย่างกระติ๊บไม่มีทางเก็บเป็นความลับ และก็เป็นไปตามแผน...

ไม่เสียแรงที่เขายอมทนร้อนมายืนคอย แม้ว่าจะดึกไปหน่อยก็ตาม พระเอกหนุ่มลอบยิ้มกับตัวเอง

ทวิชมองคนตรงหน้า ดวงตาสีนิลลอกแลกไปมาสายตาอย่างสับสน สุดท้ายก็ถอนหายใจออกมาอย่างจนใจ

“คุณหมายความว่ายังไง”

เควินแสยะยิ้มที่เหยื่อเดินเข้ามาติดเบ็ดแต่โดยดี

“จนกว่าจะถึงวันประกาศผลอีกหนึ่งอาทิตย์ข้างหน้า ผมมีสิทธิ์เปลี่ยนตัวคนที่จะมาเล่นคู่กับผมได้ตลอดเวลา” ริมฝีปากหยักกระซิบบอกชิดริมฝีปากนุ่ม

ทวิชผงะถอยหลังแต่ก็ไม่อาจไปได้ไกลเพราะติดอ้อมแขนแกร่งที่รัดไว้แน่นหนา ตาคู่เรียวมองลึกเข้าไปในดวงตาคมกริบเหมือนจะอ่านบางอย่างแต่อีกฝ่ายฝังกลบเอาไว้จนไม่เห็นอะไรนอกจากแววตาท้าทายเท่านั้น

เควินหัวเราะเบาๆ ก่อนที่รอยยิ้มจะจางหายไปจากหน้า เมื่อเจ้าตัวบอกเสียงเย็น “แค่คุณทำให้ผมพอใจเท่านั้น! ลองกลับไปคิดดู” พูดจบก็ฉกริมฝีปากเข้าหากลีบปากอิ่มอีกรอบ ครั้งนี้เต็มไปด้วยความหิวกระหาย ลิ้นร้อนกวาดต้อนเรียวลิ้นนิ่มดูดซับความหวานอย่างตะกละตะกลาม

เมื่อผละออกก็คลี่ยิ้มร้าย ก่อนจะกระซิบบางอย่างข้างหู...

ตาคู่เรียวตวัดมองคนพูดตาขวาง ขัดกับผิวแก้มขาวที่สุกปลั่ง

คนมองหัวเราะอย่างเป็นต่อแล้วบอกทิ้งท้าย เหมือนรอคอยคำตอบ

“การตัดสินใจของผม ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะทำให้ผม ‘พอใจ’ แค่ไหน ไม่อย่างนั้นบทนี้จะเป็นของภูผาทันที คุณกลับไปคิดเอาแล้วกัน” พูดจบร่างสูงก็หันหลังเดินลิ่วเข้าบ้าน ทิ้งให้ทวิชมองตามอย่างหัวเสีย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็มีคำตอบให้กับตัวเอง

เขาไม่มีทางยอมตกลง!

กรงกวินทร์
ตอนที่13

“ผมมีข้อเสนอแลกกับการที่ผมจะเลือกคุณเป็นพระเอกแทนภูผา”

“เพียงแค่คุณทำตามที่ผมบอก ยอมตามใจผม...ทุกอย่างที่ผมสั่ง ทุกอย่างที่ผมต้องการ ทุกที่ทุกเวลา จนกว่าผมจะพอใจ”

เสียงกระซิบของใครบางคนยังดังก้องในหูแม้ตอนนี้เขาจะกลับมาถึงห้องตัวเองแล้ว เวลานั้นทวิชทำได้แค่มองตอบด้วยแววตาขุ่นเคือง แต่คนพูดกลับยักไหล่ลอยหน้าลอยตาไม่สะทกสะท้าน บ่งบอกชัดเจนว่าสิ่งที่เจ้าตัวทำ คือการ ‘เอาคืน’

...เอาคืนที่เขาเข้าหาเควินอย่าไม่บริสุทธิ์ใจตั้งแต่แรก

ไม่รู้ว่าพาตัวเองกลับมาถึงห้องได้ยังไง เพราะเพียงแค่ได้ฟัง ‘ข้อเสนอ’ ของเควิน สติที่ยังพอหลงเหลือก็หลุดลอยไป เขาส่ายหน้าทั้งที่ยังรู้สึกอื้ออึงในหัว ทว่าใครบางคนกลับดักคอราวกับรู้ว่าเขามี ‘จุดอ่อน’

“การตัดสินใจของผม ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะทำให้ผม ‘พอใจ’ แค่ไหน ไม่อย่างนั้นบทนี้จะเป็นของภูผาทันที คุณกลับไปคิดเอาแล้วกัน”

ตาคู่เรียวลุกโชนกับคำขู่ แต่ครู่เดียวก็หม่นลง แม้ว่าเขาไม่อยากยอมแพ้ภูผา แต่ต้องจำใจยอมให้เป็นอย่างนั้น เพราะเขาไม่มีทางเอาตัวเองและหัวใจที่ขาดวิ่นเข้าไปเสี่ยงอีกแล้ว...‘การแสดง’ ของเควินที่ผ่านมาทำให้เขาเจ็บช้ำมากพอแล้ว

ทวิชแค่นยิ้มออกมา สุดท้ายเขาก็พ่ายแพ้ภูผาจนได้ เขาที่ใช้แผนการมากมายแต่สุดท้ายก็แพ้ภัยตัวเอง

น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาด้วยความอัดอั้น ทั้งผิดหวังทั้งเจ็บปวด สารพัดความรู้สึกที่ถาโถมเข้ามา เขาไม่ได้บทอลันก็สิ้นหวังพอแล้ว แต่ต้องถูกซ้ำเติมด้วยความจริงจากปากของคนที่เขารักว่าความหวานชื่นที่พานให้หัวใจล่องลอยในช่วงเวลาที่ผ่านมาเป็นแค่ภาพลวงตา เป็นแค่...‘การแสดง’

เพราะเขา ‘คิด’ จะหลอกใช้เควิน เขาจึงถูกเอาคืนอย่างเลือดเย็นจากผู้ชายที่เคยบอกว่ารักเขา ผู้ชายที่ทำให้หัวใจของเขาเต้นแรง ผู้ชายที่ทำให้เขามองข้ามคำว่า ‘เป็นผู้ชายเหมือนกัน’

บางทีคำว่า ‘รัก’ ของเควินอาจไม่เคยมีตั้งแต่แรกอยู่แล้ว...

กริ๊ง!!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเรียกให้หลุดจากภวังค์ ทวิชรีบกดรับทั้งที่มือยังสั่นไม่หายเมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์โทร.ของผู้จัดการส่วนตัว เวลานี้เขาสับสนและเคว้งคว้างจนอยากให้มีใครสักคนช่วยชี้ทางออก เพราะสิ่งที่เขาเพิ่งได้รับรู้มา หนักหน่วงเกินกว่าที่จะทนไหว!

“เจ๊...ผม...” ทวิชกรอกเสียงลงไปอย่างสิ้นหวัง รอคอยความหวังสุดท้ายจากคนในสาย

อีกฝ่ายแทรกขัดโดยไม่รอให้เขาพูดจบ

[เจ๊โทรหาธันหลายรอบ ไม่มีคนรับเลย เจ๊จะบอกว่าเงินค่าซ่อมรถวันนั้น ธันอย่าลืมโอนเข้าบัญชีเจ๊ด้วยนะคะ]แคนดี้ทวงถามด้วยน้ำเสียงสดใสร่าเริงแม้เวลาจะล่วงเลยมาเป็นอีกวัน

“เจ๊!!” ทวิชร้องเรียกปลายสายเสียงหลง คอแห้งผากจนไม่รู้จะเอ่ยอะไรออกมา นอกจากครางเสียงในลำคอ นิ่งงันไปครู่ใหญ่กว่าจะตอบกลับไป “ตอนนี้ผมไม่มีหรอกเจ๊” ทวิชบอกไปตามตรง เดือนก่อนที่รถเขาจอดเสียที่ไจแอนท์สตาร์ แคนดี้เป็นคนจัดการตามช่างและควักเงินออกไปให้ก่อนเพราะรู้สถานการณ์การเงินของเขา ไม่กี่วันต่อมาใบเสร็จก็มาถึงมือ...ตัวเลขหลายหลักในนั้นทำเอาผงะไปหลายอึดใจ เขารู้อยู่แล้วว่ารถยุโรปมีค่าซ่อมบำรุงแพงระยับ แต่เพราะเรื่องนี้ไม่เคยเป็นปัญหาในช่วงเวลาที่เขามีเงินใช้มือเติบ ผิดกับตอนนี้ที่งานเริ่มหดหาย เงินแต่ละบาทแต่ละสตางค์กว่าจะได้มาอย่างยากเย็น หักลบค่าใช้จ่ายในแต่ละวันก็แทบไม่เหลือ ดังนั้นค่าซ่อมรถหลักหมื่นปลายๆ สำหรับเขาเวลานี้ถือเป็นจำนวนมหาศาล ไม่รู้จะเอาที่ไหนคืนให้แคนดี้ และไม่เพียงแค่นั้น...เพราะอีกไม่กี่วันก็ถึงสิ้นเดือนที่ต้องชำระค่างวดรถและบัตรเครดิต

แล้วเขาจะมีปัญญาหาเงินมากมายขนาดนั้นมาจากไหน!!

สมัยที่ยังมีงานล้นมือ เขาชะล่าใจคิดว่าเงินหามาได้ง่ายๆ จึงถลุงไปกับสิ่งฟุ่งเฟ้อเพื่อชดเชยวัยเด็ก ทั้งเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า ทุกอย่างล้วนเป็นแบรนด์เนมราคาแพง ไหนจะของฟุ่มเฟือยประดับบารมีจนไม่มีเงินเหลือเก็บ และเมื่ออยู่ๆ ชะตาชีวิตพลิกผันกลายเป็นเทวดาตกสวรรค์ตกอับแบบไม่ทันตั้งตัว เขาจึงไม่มีเงินสำรองใช้

งานที่ติดต่อเข้ามามีกะปริดกะปรอย ซ้ำอาทิตย์หน้าทั้งอาทิตย์ คิวงานของเขาก็ยังโล่ง ส่วนเงินรางวัลจากรายการเกมโชว์ที่เพิ่งไปถ่าย เขาก็เอาไปชำระขั้นต่ำของบัตรเครดิตไปแล้ว ซึ่งก็พอสำหรับบัตรแค่ใบเดียว ส่วนใบอื่นที่เขาไม่มีปัญญาแม้กระทั่งจะจ่ายขั้นต่ำก็ต้องยอมให้ดอกเบี้ยทบต้นจนพอกพูนกลายเป็นหนี้ก้อนใหญ่ จนถึงตอนนี้แทบมองไม่เห็นทางว่าเขาจะใช้คืนได้หมด นับประสาอะไรกับค่าซ่อมรถก้อนใหญ่ที่โดนทวงกะทันหัน เขาจะเอาที่ไหนไปจ่ายคืน เมื่อเขาไม่มีรายได้ทางอื่นนอกจากงานจ้างที่ติดต่อเข้ามา อีกทั้งนอกจากคอนโดแห่งนี้ที่เขาซื้อด้วยเงินสดสมัยเฟื่องฟู เขาก็ไม่มีสมบัติอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

[เจ๊ก็ต้องรีบใช้เงินเหมือนกันค่ะ ตอนนี้แม่เจ๊...] แคนดี้ย้ำมาตามสายและทำท่าจะสาธยายความจำเป็นมากมาย

ทวิชแค่นหัวเราะอย่างรู้ทัน แคนดี้เป็นผู้จัดการส่วนตัวให้เขามาเจ็ดปี มีหรือที่เขาจะไม่ทันข้ออ้างของแคนดี้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ตัดปัญหาด้วยการบอกไปส่งๆ “เอาไว้ถ้าเจ๊มาหาผม เดี๋ยวผมคืนให้แล้วกัน”

[ช่วงนี้เจ๊ยุ่งมาก อาจจะไม่มีเวลาไปหา ธันโอนมาให้เจ๊นั่นล่ะ มีเลขที่บัญชีเจ๊อยู่แล้วนี่] ปลายสายรีบบอกกลับมา

คราวนี้ทวิชยอมรับปากง่ายๆ เพราะต่อรองยังไงแคนดี้ก็คงยืนกรานเช่นเดิม รับปากไปทั้งที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาจะเอาเงินมาจากไหน ซึ่งถ้าจนปัญญาจริงๆ คงไม่พ้นต้องขายรถและเอาเงินที่ได้ไปดาวน์รถญี่ปุ่นมาขับแทน แต่ถึงเขาจะขายรถไป ก็ใช่ว่าเขาจะมีเงินพอจะจ่ายคืนหนี้บัตรเครดิตอยู่ดี และถ้ายังไม่มีงานเข้ามาอยู่แบบนี้ ดีไม่ดีรถญี่ปุ่นที่จะซื้อมาแทนก็อาจจะถูกยึดไปด้วย...

ไม่เคยคิดว่าคนอย่างเขา...‘ทวิช หิรัญภักดิ์’ ที่เคยเป็นถึงพระเอกเบอร์หนึ่งของช่องจะตกอับขนาดนี้ แม้ไม่อยากยอมรับว่าตัวเองมาถึงจุดตกต่ำของอาชีพ แต่มันก็คือความจริง

ทวิชหมกมุ่นกับความคิดตัวเองอย่างคิดไม่ตก จนกระทั่งได้ยินปลายสายเรียกชื่อ

[น้องธัน เจ๊บอกเลยแล้วกัน อย่างที่บอกว่าช่วงนี้เจ๊ยุ่งมาก เพราะน้องโอ๊คงานเยอะ เจ๊อาจจะไม่ได้ดูแลรับงานให้ธันอีก แต่ไม่ต้องห่วงนะ แรกๆ เจ๊จะช่วยธันสแกนงานไปก่อน]

คนฟังตาเบิกโพลงกับสิ่งที่ได้ยิน คำหนึ่งที่วาบขึ้นมาในหัวนาทีนี้ ‘เขาถูกถีบส่ง’

ปลายสายยังพูดต่อ แม้จะไม่มีเสียงตอบรับจากทางนี้...ราวกับว่าเจ้าตัวต้องการบอกเท่านั้นไม่ใช่ถามความสมัครใจ

[จริงๆ น้องธันคงรับงานเองได้เพราะงานคงไม่เยอะ ไม่ต้องจัดคิวเหมือนเมื่อก่อน ถ้ายังไงเจ๊จะกระจายข่าวให้พวกผู้จัดติดต่อไปที่ธันโดยตรงแล้วกันนะ ธันจะได้เซฟเปอร์เซ็นต์ให้เจ๊ นี่เจ๊หวังดีหรอกนะคะ” ตบท้ายด้วยน้ำเสียงหยันทวงบุญคุณพร้อมกับเสียงหัวเราะ

คนที่ตั้งท่าจะโวยวายชะงักงัน แล้วถอนหายใจออกมาแทน แม้จะรู้ว่าอีกฝ่าย ‘ตัดช่องน้อยแต่พอตัว’ แต่เมื่อคิดว่าเขาจะได้รับเงินค่าตัวเขาอันน้อยนิดของตัวเองอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยจึงไม่ได้เอ่ยค้าน

ริมฝีปากอิ่มเหยียดยิ้ม แววตาสะท้อนหลากหลายความรู้สึก หนึ่งในนั้นไม่พ้น ‘รังเกียจ’

เพิ่งรู้ซึ้งถึงสัจธรรม ‘ยามมีเงินทอง เพื่อนฝูงก็เรียกร้องหา ยามหมดเงินตรา หมูหมายังเมินไม่มอง’

พอแคนดี้เห็นว่าเขาพลาดบทพระเอกของเควิน และมีแนวโน้มที่จะตกกระป๋อง หมดประโยชน์ให้แคนดี้กอบโกย อีกฝ่ายจึงไม่รีรอที่จะถีบหัวส่ง เพราะเตรียมทางหนีทีไล่โดยการปั้นดาราหน้าใหม่รอไว้อยู่แล้ว

เหลือแค่เขาที่ไม่มีทางไป...

ทวิชโยนโทรศัพท์ที่แสงไฟหน้าจอดับไปแล้วลงบนโซฟาแววตาที่มองเหม่อวาบขึ้นมาเหมือนตัดสินใจได้เด็ดขาด

สิ่งที่ลังเลอยู่ในตอนแรก เวลานี้ได้คำตอบแล้ว...

ไม่ว่าเควินจะเอาคืนเขายังไง จะสั่งให้บุกน้ำลุยไฟ เขาก็ยอมทั้งนั้น เพื่อแลกกับสิ่งเดียวคือบทอลัน!

เขาจะผงาดกลับเป็นพระเอกเบอร์หนึ่งของช่องอีกครั้งให้ได้ คนที่ทรยศและทิ้งเขาไปจะต้องกลับมาขอร้องอ้อนวอน และเมื่อถึงวันนั้นเขาจะเป็นฝ่ายเฉดหัวคนพวกนี้ทิ้งเอง!

ทวิชพาตัวเองมาที่บ้านหลังใหญ่ที่เพิ่งมาเยือนเมื่อคืน ทันทีที่เขาก้าวลงจากรถ เจ้าของบ้านที่ออกมารอถึงหน้าบ้านก็แสยะยิ้มหยัน ท่าทางอ่อนโยนที่เขาคุ้นเคยกลายเป็นอดีตที่ไม่หวนกลับราวกับฝันที่ตื่นขึ้นมาแล้วจางหาย ทั้งที่บอกตัวเองว่าเรื่องเมื่อคืนอาจเป็นแค่ฝันร้ายของเขา แต่สิ่งที่เขาเห็นตรงหน้าในเวลานี้ทำให้รู้ว่าเป็นเรื่องจริง!

“คุณเลือกแล้วใช่ไหม”

เสียงห้วนเอ่ยถาม เมื่อทวิชเดินมาถึงหน้าบ้าน เจ้าของเสียงยืนกอดอกมองนิ่งด้วยสายตาไม่บอกความหมาย

ทวิชกัดริมฝีปากตัวเองจนห้อเลือด ทั้งที่เตรียมใจไว้แล้วว่าต้องมาเผชิญหน้ากับเควิน แต่เมื่อเห็นสายตาเย็นชานั้นก็อดวูบโหวงไม่ได้ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่บอกว่าคนตรงหน้าไม่ใช่ ‘คนรัก’ ของเขาอีกแล้ว

ในเมื่อเหยี่ยวคือนกนักล่า นกที่ไม่มีทางไปอย่างทวิชก็ไม่พ้นต้องเป็นเหยื่อ...เมื่อหมดทางไป

ไม่ทันที่ทวิชจะตอบคำถามนั้น เสียงของเจ้าบ้านอีกคนก็ขัดขึ้นมาพร้อมกับร่างผอมสูงของหนุ่มฝรั่งผู้พี่ที่ทำหน้าบึ้งทันทีที่เห็นหน้าแขกที่มาเยือน

“มาที่นี่ทำไมอีก ทุกคนเขารู้ความจริงหมดแล้ว” โทมัสก้าวยาวๆ มายืนประจันหน้ากับคนหน้าซื่อใจคดที่ทำร้ายน้องชายเขาได้อย่างเลือดเย็น

ทวิชถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย เหนื่อยเกินกว่าที่จะมีปากเสียง ได้แต่ย้อนบอกเสียงเรียบ “ถามน้องชายคุณเอาเองสิ”

“หมายความว่ายังไง...” โทมัสหันขวับไปหาน้องชายอย่างงุนงง

เควินส่ายหน้าแล้วบอกเนิบ “ทอม ช่วงนี้นายจะกลับอเมริกาไปก่อนก็ได้ เดือนหน้าจะเปิดกล้องค่อยมา”

“นี่ นายไล่ฉันเหรอ” โทมัสมองน้องชายตาขุ่นเมื่ออีกฝ่ายบอกเป็นนัยคล้ายจะไล่เขากลับ

ผู้เป็นน้องชายทำนิ่งเฉย ไม่สนใจตาขุ่นขวางของญาติผู้พี่ แล้วบอกกลับด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง “ฉันให้นายไปพักต่างหาก หรือถ้าอยากไปที่อื่นก็ได้ ฉันเป็นสปอนเซอร์ให้”

โทมัสเบ้ปากแล้วเชิดหน้าขึ้น พร้อมกับยืนกรานเสียงแข็ง “ฉันจะอยู่ที่นี่ กลัวนายจะตามมารยาคนแถวนี้ไม่ทัน” พูดพลางเหลือบมองคนที่ยืนก้มหน้านิ่ง แล้วเดินกระแทกไหล่ของอีกฝ่ายเดินกลับเข้าไปในบ้าน

เควินโคลงหัว มองตามอย่างอ่อนใจ ก่อนจะเบนสายตากลับมามองคนตรงหน้า สายตาเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบเช่นเดียวกับน้ำเสียงเย็นชาที่เอ่ยออกมา

“คุณเตรียมใจมาแล้วใช่ไหม”

ทวิชหวั่นใจไม่น้อยกับคำถาม อีกทั้งน้ำเสียงและแววตาที่ไม่เคยคุ้นของอีกฝ่ายยิ่งทำให้เขาละล้าละลัง หากแต่เมื่อนึกถึงเป้าหมายที่จะเหยียบย่ำคนที่หักหลัง เขาก็สูดหายใจเข้าลึกและพยักหน้าอย่างมุ่งมั่น

เควินหรี่ตามองสังเกตท่าทีที่เปลี่ยนไปของ ‘คนรัก’ อย่างพิจารณา...เมื่อคืนตอนที่ทวิชบุกมาที่นี่ด้วยท่าทางฮึดฮัดเอาเรื่อง แต่แววตาสะท้อนถึงความสับสนที่อยู่ภายในใจ ต่างจากวันนี้ที่ดวงแววตาคู่นี้เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า และยิ่งกว่านั้นคือสะท้อนความเจ็บปวดออกมาชัดเจน

แม้ไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ แต่ทำให้เขาใจอ่อนยวบ...

“ไม่ว่าคุณจะให้ผมทำอะไร ผมทำได้ทุกอย่าง ทั้งงานบ้าน งานสวน ทั้งแบกของ ขอแค่อย่างเดียว...” ทวิชพยักหน้ารับคำหนักแน่น เว้นจังหวะไปเล็กน้อยเมื่อมองสบตาคู่คมด้วยความหวังว่าเขาจะต้องไม่พ่ายแพ้หมดทางอย่างที่แคนดี้คิด

“บทอลันต้องเป็นของผมเท่านั้น” น้ำเสียงที่เอ่ยกร้าวขึ้นเหมือนทิ้งไพ่ใบสุดท้ายในมือ นาทีนี้เขายอมแลกทุกอย่าง เพราะคนอย่างเขาไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว

เควินแค่นหัวเราะออกมา จากที่จะใจอ่อนด้วยความสงสาร...แปรเปลี่ยนเป็นสมเพช

ท่าทางที่อ่อนลงกลายเป็นขึงขังอีกครั้ง ริมฝีปากหยักแสยะออกเป็นรอยยิ้มร้ายกับสิ่งที่เข้าใจ...คนตรงหน้าเขายอมแลกทุกอย่างเพียงเพื่อให้ได้บทอลัน ยอมกระทั่งขายศักดิ์ศรีตัวเอง!

“คุณได้ทำทุกอย่างสมใจแน่ที่รัก” เควินบอกเสียงรอดไรฟัน แววตาที่มองคนตรงหน้าเป็นประกายประหลาด

แต่เพราะทวิชมัวแต่จมอยู่กับความคิดแค้นผู้จัดการส่วนตัวของตัวเองที่ตอนนี้กลายเป็นอดีตเพราะฝ่ายนั้นเลือกที่จะลอยแพเขา จึงไม่ทันเห็นแววตาของคนที่เดินนำเข้าบ้าน ทวิชเดินตามเจ้าของบ้านไปพร้อมกับปลุกปลอบใจตัวเองให้เคยชินกับสถานะใหม่ที่เปลี่ยนไปโดยสมบูรณ์ จากที่เคยเป็น ‘คนรัก’ เวลานี้เป็นเพียง ‘คนรับคำสั่ง’ เท่านั้น

งานแรกที่ทวิชได้รับมอบหมายคืองานทำอาหารที่เขาถนัด แม้เควินจะสั่งหลายเมนูเหมือนแกล้ง แต่ก็ทำให้เขาโล่งใจเพราะไม่ต้องเผชิญสายตาร้ายกาจของอดีตคนรัก แต่แม้จะอยากอยู่ในครัวนานแค่ไหนก็ไม่อาจยื้อเวลาต่อไปได้ เมื่อเสียงเร่งจากคนที่นั่งกระดิกขารอที่โต๊ะอาหารดังลอดเข้ามาถึงในห้องครัว

“กินวันนี้ ไม่ใช่พรุ่งนี้”

ทวิชแค่นหัวเราะกับคำประชดประชัน แต่ก็รีบยกอาหารหลายเมนูที่จัดจานสวยงามไปเสิร์ฟให้เจ้าของคำสั่งถึงที่ ยังดีที่อีกฝ่ายมีน้ำใจพอที่จะให้เขานั่งร่วมโต๊ะ ไม่ต้องแขวนท้องรอให้เจ้านายอิ่ม แต่ถึงอย่างนั้นทวิชก็รีบจ้วงอาหารเข้าปากอย่างรีบเร่งเน้นให้อิ่มท้องเข้าไว้โดยไม่รับรู้รสชาติ เมื่อกินเสร็จก็รีบลุกหนีเพราะไม่อยากให้ใครบางคนขวางหูขวางตา กลัวจะพานมาหาเรื่องแขวะว่าเขาอู้

งานที่แท้จริงของเขาเริ่มขึ้นหลังจากเก็บล้างจานชาม...ทั้งต้องทำความสะอาดบ้านทั้งหลัง รดน้ำต้นไม้ในสวน หนำซ้ำยังต้องปีนตัดกิ่งไม้บนที่สูง เขาทำทุกอย่างโดยไม่ปริปากบ่นแม้จะได้มาหลายแผล ถ้าเทียบกับตอนที่ยังเป็นเด็ก ต้องอยู่อย่างแร้นแค้นในสถานสงเคราะห์ และทำงานหนักแลกเงินเพื่อดิ้นรนให้มีชีวิตใหม่...แค่นี้เทียบไม่ได้ด้วยซ้ำ ทวิชบอกตัวเอง

ทว่าละอองน้ำฉาบอยู่บนดวงตาด้วยความอัดอั้น เป็นสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุม

กว่าจะทำเสร็จทุกอย่างที่ไม่เพียงงานที่ได้รับมอบหมาย ยังเตรียมอาหารมื้อเย็นเผื่อไว้ด้วย ตะวันก็ตกดินไปแล้ว เหลือแต่รอให้เจ้าของบ้านที่ผลุบหายเข้าไปในห้องนอนตัวเองตั้งแต่ช่วงบ่าย ลงมาชั้นล่างเพื่อจะได้ขอตัวกลับ แต่จนแล้วจนรอดอีกฝ่ายก็ยังไม่ลงมา ทวิชจึงเข้าไปล้างหน้าล้างตาให้สบายตัว ระหว่างที่รอจึงถือโอกาสหย่อนตัวนั่งลงบนโซฟาด้วยความเหนื่อยล้า อากาศเย็นบอกกับที่เหนื่อยมาทั้งวันจึงผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

ทวิชขยับตัวเมื่อรู้สึกถึงลมร้อนที่เป่ารดแก้ม เปลือกตาที่ปิดสนิทปรือขึ้นอย่างยากเย็น สิ่งแรกที่เห็นเมื่อลืมตาขึ้นมาคือดวงตาสีฟ้าอมเทาของใครบางคน ช่วงเวลาที่งัวเงียสติไม่ครบถ้วน เขาจึงคลี่ยิ้มให้อย่างลืมตัว เห็นอีกฝ่ายนิ่งค้างไปอึดใจ ก่อนจะถอยออกห่าง

“คิดจะอ่อยผมไม่เลิกสินะ”

เสียงตะคอกที่ดังราวกับฟ้าผ่าไม่ต่างกับน้ำเย็นที่สาดลงมาให้คนเพิ่งตื่นได้สติครบถ้วน ตาที่แฝงแววงัวเงียเบิกกว้างอย่างตกใจระคนงุนงง หน้าชาเพราะถ้อยคำหยาบคายจากปากของคนที่เคยบอกว่ารักเขา นั่นไม่สำคัญเท่ากับ...เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอะไรทำให้เขาถูกประนามแบบนั้น

“หมายความว่ายังไง” ทวิชย้อนถามเสียงห้วน ตาคู่เรียวมองตอบอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจเช่นกัน ก่อนจะขยับตัวจากท่านั่งกึ่งนอนเป็นนั่งหลังตรงคอแข็งอย่างถือดี

“ผมว่าผมพูดชัดนะ” เควินแสยะยิ้ม ก่อนจะเดินเข้าไปหยุดตรงหน้าอีกฝ่ายและกระซิบเสียงรอดไรฟัน “เลิกอ่อยแล้วมาเอาใจผมดีกว่า แบบนั้นคุณถึงจะได้ในสิ่งที่คุณต้องการ ไม่ใช่ปั่นหัวให้คนหน้าโง่อย่างผมหลงรัก”

“ผมไม่ได้อ่อย ผมแค่...” ทวิชโต้ทันควัน แต่อีกฝ่ายพูดขัดขึ้นโดยไม่รอให้เขาพูดจบ

“คุณอ่อย ออ อยากยั่วผมนักใช่ไหม” หนุ่มฝรั่งเหยียดริมฝีปาก ก่อนจะหย่อนตัวนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกันกับทวิช มือใหญ่เอื้อมไปคว้าร่างที่เล็กกว่าที่กระถดตัวถอยหนีพร้อมกับออกแรงดึงเพียงเล็กน้อย อีกฝ่ายก็เซมาเกยบนตัก

ทวิชยกมือผลักอีกฝ่ายออกห่าง แต่ขนาดตัวที่เสียเปรียบและท่านั่งที่ไม่อำนวยทำให้ไม่ต่างอะไรกับการผลักกำแพงหนา

“ปล่อย ปล่อยผม!” ทวิชส่งเสียงดังพร้อมกับตะเกียกตะกายให้พ้นมือใหญ่ แต่อีกฝ่ายยิ่งออกแรงกระชับที่เอวจนดิ้นไม่หลุด

“เอาสิ อยากยั่วผมนักไม่ใช่เหรอ เอาสิ” เควินท้าทาย น้ำเสียงและแววตาเย้ยหยันชัดเจน

คนฟังฮึดฮัดด้วยความขัดใจ แต่คู่เดียวตาคู่เรียวก็เปล่งประกายด้วยความต้องการจะเอาชนะ ใบหน้าวสวยกึ่งหล่อเชิดขึ้นอย่างทระนงกับการตัดสินใจของตัวเอง ตั้งแต่ที่ตกลงคบกัน...เขากับเควินแสดงความรักกันบ่อยครั้งอย่างเปิดเผย ทั้งกอดทั้งจูบตามประสา เควินเป็นคนติดสัมผัสพลอยทำให้เขาติดนิสัยนี้ไปด้วย แม้จะเป็นการเล่นละครตบตาอย่างที่เจ้าตัวบอกเมื่อวาน แต่การแสดงนั่นสมจริงจนเขาเผลอไผลตอบสนอง

แล้วทำไมครั้งนี้เขาจะแสดงความต้องการในใจออกไปบ้างไม่ได้ แม้ว่าในสายตาของเควินจะมองว่ามันเป็นการยั่วยวนหาความจริงใจไม่ได้ก็ตาม

ถ้าเข้าใจไปแบบนั้นอยู่แล้ว จะมองเขาในแง่ร้ายเพิ่มขึ้นอีกก็คงไม่ต่างกัน ถ้าจะร้ายก็ร้ายกับเขาให้สุดกู่ เขาจะได้ไม่หลงเหลือความรู้สึกใดๆ ให้ทรมานตัวเอง

พอคิดได้แบบนั้นทวิชก็ขยับตัวจัดท่าทางให้ตัวเอง มือขาววางลงบนไหล่กว้าง ก่อนจะคลี่ยิ้มให้อีกฝ่ายแล้วยืดตัวจนใบหน้าเสมอกับใบหน้าหล่อคมสันที่พานให้ใจเต้นแรง พร้อมกับแนบริมฝีปากลงบนริมฝีปากหยักที่แสยะยิ้มร้ายรออยู่แล้ว แต่คนที่เป็นฝ่ายเริ่มก็ต้องสะดุ้งไปเล็กน้อยเมื่อมือใหญ่เลื่อนมายึดท้ายทอย ปรับทิศทางของใบหน้าให้ตอบรับจูบดูดดื่มจากอีกฝ่าย สถานการณ์พลิกไปตอนไหนไม่อาจรู้ได้ แต่ฝ่ายที่รุกไล่ในเวลานี้กลับกลายเป็นคนที่ออกปากท้าทายในตอนแรก

ทวิชมึนเบลอเพราะสัมผัสร้อนแรง จนไม่รู้ว่าคนเบื้องล่างกำลังจัดท่านั่งของเขาใหม่ทั้งที่ริมฝีปากร้อนผ่าวไม่ละจากเขาแม้เพียงวินาที จนกระทั่งเรียวขาขาวถูกจับให้ไพล่รัดเอวสอบไว้แนบแน่น พร้อมกับมือใหญ่ที่เคลื่อนลงไปช้อนรองสะโพก ทวิชถึงได้สติ...พยายามดันตัวออกห่างเพื่อให้ริมฝีปากเป็นอิสระ แต่คนที่เต็มไปด้วยประสบการณ์ไม่เปิดโอกาสให้ขยับหนี ยิ่งต่อต้าน น้ำหนักที่บดคลึงลงมาบนกลีบปากยิ่งพิ่มขึ้น จนสุดท้ายคนด้อยประสบการณ์ก็คล้อยตามอย่างง่ายดาย

มือใหญ่ละจากท้ายทอยเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายตอบสนองอย่างเผลอไผล ก่อนจะเปลี่ยนตำแหน่งมือสอดเข้าใต้เสื้อยืดบางเบา

สัมผัสจากมือสากที่ลูบไล้ผิวเนื้อโดยตรงทำให้ทวิชสะดุ้งเฮือก ตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ ไม่ทันได้ร้องอื้ออึงในลำคอ มืออีกข้างของเควินก็เคลื่อนมาหยอกเย้ายอดอกผ่านเนื้อผ้าแล้วออกแรงเคล้นคลึงจนหน้าเหยเกด้วยความเสียวซ่าน

เควินผละออกเล็กน้อยเพื่อมองดูใบหน้าน่าหลงใหลที่แดงก่ำด้วยแรงอารมณ์

“อ...อ๊า” ริมฝีปากอิ่มที่เป็นอิสระเผยอหอบหายใจก่อนจะหลุดเสียงครางออกมากับความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยพบพาน ขณะที่รู้สึกว่าตัวเองกำลังล่องลอยไร้ทิศทาง หัวสมองว่างเปล่า รับรู้แต่ความร้อนผ่าวและสัมผัสร้อนรุ่ม อยู่ๆ คนนำทางก็หยุดมือ ยกตัวเขาขึ้นและวางลงบนโซฟาก่อนที่เจ้าตัวจะลุกขึ้นยืนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คนที่ยังสติไม่ครบถ้วนมองตามอย่างงุนงงเกือบจะผวาเข้าไปหา

เควินแสยะยิ้ม มองด้วยสายตาเย็นชา ไม่สนใจแววตาตัดพ้อของคนที่ถูกปล่อยทิ้งให้ ‘ค้าง’

แววตานั้นไม่ต่างกับหมัดหนักๆ กระทบแก้มเรียกสติที่หลุดลอยกลับคืน สำเหนียกว่าด้วยตัวเองนี่เป็นอีกหนึ่งหนทางการ ‘เอาคืน’ ทวิชกัดริมฝีปากแน่นพลางจัดเสื้อผ้าตัวเองให้เข้าที่ด้วยมือที่ยังคงสั่น แล้วยันตัวลุกขึ้นยืนด้วยขาเรียวที่สั่นระริกไม่แพ้กัน แต่ใบหน้าที่มองได้ทั้งสวยทั้งหล่อยังคงเชิดขึ้นไม่ปริปากร้องขอ

ภายใต้สายตาของคนที่คิดว่าตัวเองเป็นต่อ เมื่อเห็นแววตาดื้อดึงไม่ยอมอ่อนข้อขอร้องเขา ก็พานหงุดหงิดเอง

“พรุ่งนี้เก็บข้าวของแล้วมาอยู่ที่นี่” เควินออกคำสั่งเสียงแข็ง

ทวิชส่ายหน้าโดยไม่หันไปมองคนพูด ทว่าประโยคต่อมาก็ทำให้เขาต้องกลืนคำปฏิเสธลงคอ

“ที่รัก ลืมแล้วเหรอว่าคุณต้องทำให้ผมพอใจ”

กรงกวินทร์
ตอนที่14

รถตู้ติดฟิล์มสีเข้มจอดติดเครื่องยนตร์รอรับใครบางคนที่ในลานจอดรถของคอนโดหรูใจกลางเมือง แต่ผ่านเวลานัดหมายมาเกือบสิบนาทีก็ยังไม่เห็นคนที่รอแม้เงา คนนั่งรอพลันขมวดคิ้วเมื่อเดาได้ว่าใครบางคนคิดจะเบี้ยว

เควินกดมุมปาก มือหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดอย่างใจเย็น รอเพียงครู่เดียวปลายสายก็กดรับตามมาด้วยเสียงกระแอมไอ เขากำลังจะเชื่ออยู่แล้วว่าคนในสายไม่สบาย ถ้าไม่ได้ยินประโยคคำพูดที่เหมือนเจ้าตัวท่องมาอย่างดี

[ผมป่วย คงไปอยู่บ้านคุณไม่ได้ แต่ไม่ต้องห่วงว่าผมจะเบี้ยวงาน ตอนบ่ายผมจะเข้าไปทำความสะอาด รดน้ำต้นไม่ให้นะครับ แค่กๆ]

น้ำเสียงกังวานที่ไม่มีวี่แววของคนป่วยนอกจากเสียงไอปิดท้าย ทำให้คนที่ถือโทรศัพท์กระตุกยิ้มแล้วบอกตอบเสียงเนิบ แต่ความหมายในประโยคคล้ายคำขู่ในที

“ได้ วันนี้ผมไม่มีธุระที่ไหนอยู่แล้ว เดี๋ยวรอรับคุณไปเลยแล้วกัน ออ ผมรอที่ล๊อบบี้นะ ดูท่าคนจะพลุกพล่านดี”

ประโยคตบท้าย ทำเอาคนที่อยู่บนห้องผุดลุกขึ้นยืนเหมือนโดนไฟลน คว้าเสื้อผ้าจับยัดใส่กระเป๋าลวกๆ แล้วเดินจ้ำออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

[ผมกำลังลงไป] ทวิชบอกเสียงเจือหอบเพราะรีบเร่งฝีเท้า กลัวไม่ทันใจคนรอแล้วอีกฝ่ายจะทำตามที่ขู่

“ก็แค่นี้ หึๆ ” เควินหัวเราะในลำคอแล้วกดวางสาย ยกขาขึ้นไขว่ห้างรออย่างสบายใจ

คนที่อยู่ในลิฟท์แทบจะมองตัวเลขชั้นสลับกับนาฬิกาข้อมือ แล้วมองค้อนโทรศัพท์ราวกับว่ามันคือใบหน้าของคนที่เพิ่งวางสาย ไม่รู้ที่เควินบอกว่าจะลงมารอที่ล๊อบบี้ เจ้าตัวแค่ขู่หรือจะทำจริง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่กล้าเสี่ยง ต่อให้ที่นี่เป็นคอนโดราคาแพงก็จริง แต่ก็ใช่จะแน่ใจได้ว่าไม่มีใครแอบถ่ายรูปไปลงสื่อออนไลน์

แม้ว่าเขาจะอยากมีชื่อเสียงอีกครั้ง แต่ต้องไม่ใช่ข่าวที่เควินมาถึงคอนโด...ที่คนรับข้อมูลตีความได้ไปหลายอย่างซึ่งไม่รู้ว่านำพามาซึ่งชื่อเสียงหรือหายนะกันแน่

พอก้าวออกมาจากลิฟต์ ทวิชก็มองเห็นรถตู้สีดำที่จอดอยู่ข้างรถเขา แม้จะติดฟิล์มสีเข้มจนมองไม่เห็นคนที่อยู่ภายใน แต่เขารู้ดีว่าทุกย่างก้าวของเขามีใครบางคนจับจ้องอยู่ เมื่อเปิดประตูรถ ...ใบหน้าตึงของคนที่รอก็ปรากฏต่อสายตา

ทวิชกลอกตากับคำทักทายประโยคแรก

“ช้า! เกินเวลานัดมาสิบห้านาที”

คนฟังแทบจะแยกเขี้ยว แต่ต้องข่มใจไม่ให้เผลอปล่อยหมัดใส่หน้าคนพูดด้วยความหงุดหงิด เขาไม่ได้บอกให้เควินมารับ แต่อีกฝ่ายต่างหากที่ออกปากว่าจะมา และตกลงเวลาเองเสร็จสรรพตอนที่เขากำลังจะกลับบ้านเมื่อวาน เขาทำหน้าที่เพียงเป็นผู้ฟังและเป็นผู้รับคำสั่ง

“ผมไม่ได้บอกให้คุณมา และไม่ได้บอกให้คุณรอ” ทวิชเถียงอย่างเหลืออด มองคนที่กล่าวโทษเขาตาขุ่น

“พูดใหม่อีกทีไหม ดูเหมือนว่าคุณจะลืมอะไรไปบางอย่าง” เควินเตือนเสียงเข้ม ตาคู่คมหรี่ลงเหมือนย้ำเตือนให้รู้สถานะของเขากับอีกฝ่ายว่าไม่ใช่คู่รัก ตอนนี้เขามีหน้าที่เพียง ‘รับคำสั่ง’ เท่านั้น

“นั่นสินะ” ทวิชพึมพำเสียงแผ่ว จากที่ยืดตัวเหมือนจะเอาเรื่องกลายเป็นทิ้งตัวพิงเบาะอย่างจำยอม

เควินยกมุมปาก มองท่าทางนั้นอย่างพึงพอใจ เขาก้มหน้าลงไปใกล้แล้วกระซิบข้างใบหูเหมือนตอกย้ำกลายๆ

“จำไว้นะธันว่าหนึ่งอาทิตย์ต่อจากนี้ คุณเป็นสิทธิ์ของผม!”

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองเหมือนจะค้าน แต่ใบหน้าของอีกฝ่ายที่เข้ามาใกล้จนสามารถมองเห็นเงาสะท้อนของตัวเอง คนถูกจู่โจมผงะออกเล็กน้อยเมื่อเห็นแววตาที่แฝงไปด้วยความโกรธเกรี้ยว... สายตาของนักล่าที่จับจ้องเหยื่อ

“เควิน...” ทวิชพึมพำด้วยน้ำเสียงหวั่นใจ แต่อีกฝ่ายแสยะยิ้ม และประกาศอย่างชัดเจน

“ทุกอย่างในตัวคุณเป็นสิทธิ์ของผม!”

ขาดคำ มือใหญ่ก็ดึงคนที่ตัวเล็กกว่าเข้าหาตัวแล้วตรึงไว้กับเบาะ...

คนขับรถทำตาโตเมื่อมองผ่านกระจกไปเห็นสิ่งที่ไม่ควรอย่างไม่ได้ตั้งใจ...

ท่าทางที่เควินฉุดกระชากลากถูและผลักพระเอกขวัญใจลงกับเบาะอย่างไม่ปรานีปราศรัย พร้อมกับพ่นภาษาอังกฤษรัวเร็วที่เขาฟังไม่ออก สีหน้าของคุณธันดูเจ็บปวดไม่น้อย ทว่าไม่เห็นว่าเจ้าตัวจะดิ้นรนออกจากอ้อมแขนของเควิน ยังไม่ทำให้เขาตกใจจนอ้าปากค้างเท่ากับตอนที่หนุ่มฝรั่งประกบริมฝีปากลงไปที่ริมฝีปากของคุณธันอย่างดูดดื่ม

เควินกับคุณธัน??

สองคนที่แป็นผู้ชายกับผู้ชาย??

พระเอกขวัญใจเขามีรสนิยมชอบเพศเดียวกันอย่างนั้นเหรอ อมรกลืนน้ำลายดังเอือกหน้าซีดเผือดกับข้อมูลลับเฉพาะที่บังเอิญรู้โดยไม่ตั้งใจ ถ้าอย่างนั้นที่เขาเห็นคุณธันมาที่บ้านที่คุณประชาจัดเตรียมไว้ให้เควินบ่อยๆ จนอดสงสัยไม่ได้ก็คงเป็นเพราะแบบนี้ะ แต่ก็ยังอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมคนรักกันถึงได้ทำหน้าเย็นชาต่อกันขนาดนี้ หรือทั้งคู่จะมีปัญหากันอยู่...แต่คนที่มีปัญหาไม่เข้าใจกัน จะสัมผัสกันอย่างดูดดื่มเหมือนหลงใหลกันและกันได้ขนาดนี้เชียวหรือ ดูยังไงก็เหมือนคนคลั่งรักชัดๆ

อมรเบนสายตากลับมาเพ่งสมาธิกับพื้นถนนแทบไม่ทัน เมื่อเผลอมองจ้องจนกลืนน้ำลายดังเอือก สาบานทีว่านี่ไม่ใช่ฉากในละคร...

จังหวะที่ต้องมองด้านหลังผ่านกระจกอีกรอบเพื่อถอยรถออกจากช่องจอด คนขับรถหนุ่มก็ต้องหน้าแดง เพราะร่างของพระเอกขวัญใจระทวยซบกับอ้อมแขนแกร่งของเควิน ทั้งที่คุณธันเป็นผู้ชาย แต่ภาพที่เห็นดูไม่ขัดตาสักนิด เผลอใจเต้นแรงตามด้วยซ้ำไป เขาไม่เห็นสายตาของหนุ่มฝรั่ง แต่ท่าทางอ่อนโยนที่ขัดกับสีหน้านิ่งสนิทนั้นทำให้สับสนไม่น้อย อมรสะดุ้งวาบเมื่อตาคู่คมกริบตวัดมองมาที่เขาด้วยแววตากร้าวกระด้าง เขายิ้มเจื่อนแล้วพารถออกจากช่องจอดออกสู่ถนนอย่างรวดเร็ว ไม่คิดจะหันมองอีกเพราะกลัวโดนหางเลข

เมื่อรถตู้สีดำจอดลงที่บ้านหลังใหญ่ เจ้าของบ้านก็เปิดประตูลงจากรถ เดินลิ่วเข้าบ้านและขึ้นบันไดไปชั้นบน ทิ้งให้ผู้มาเยือนที่เดินตามหยุดยืนคว้างทำอะไรไม่ถูก

บ้านหลังนี้ไม่มีคนรับใช้ มีเพียงแม่บ้านที่ถูกจ้างมาแบบเช้าไปเย็นกลับ ซึ่งช่วงนี้เจ้าของบ้านมีคำสั่งงดชั่วคราวเพราะเขามาหน้าที่นั้นแทน ขณะกำลังยืนงุนงงอยู่กลางบ้านก็มีเสียงดังขึ้นจากคนที่ลงบันไดมา สายตาที่จับจ้องเขาไม่เป็นมิตรอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“เควินคิดจะทำอะไร ทำไมถึงพาคนน่ารังเกียจแบบนี้เข้ามาในบ้าน” โทมัสเปรยเสียงดังจงใจให้คนที่อยู่ไม่ไกลได้ยินพร้อมกับเหยียดริมฝีปาก

ทวิชกลอกตาและเลือกที่จะไม่ตอบโต้ เพราะตอนนี้เขามีเรื่องให้ปวดหัวมากพอแล้ว ไม่อยากเพิ่มเรื่องวุ่นวายใจให้กับตัวเองอีก

แต่โทมัสกลับมองว่าการนิ่งเฉยของอีกฝ่ายคือสงครามประสาท จึงเหยียดยิ้มพร้อมกับถลึงตาใส่

“มาแล้วก็ไปทำหน้าที่ของนายสิ จะยืนเฉยอยู่ทำไม เควินบอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าแม่บ้านจะไม่มา”

ทวิชพยักหน้า ยกกระเป๋าเสื้อผ้ามาถือไว้เตรียมจะเอาขึ้นไปเก็บที่ชั้นบน เขามาที่นี่ราวกับเป็นเจ้าของบ้านอีกคนจึงรู้ว่าชั้นบนยังมีห้องว่างเหลืออีกหลายห้อง แต่พอจะก้าวเท้าก็ต้องชะงักเมื่ออีกฝ่ายทัก

“ผิดทางแล้วไม่ใช่ทางนี้” คนพูดยกมุมปากก่อนจะชี้ไปทางหลังบ้าน “ห้องของนายอยู่ด้านหลังห้องคนใช้!”

ทวิชตัวสั่นด้วยความโกรธ หันไปมองคนพูดอย่างไม่พอใจแต่ก็ต้องหน้าชา เมื่ออีกฝ่ายย้อนเสียงเยาะหยัน

“คิดว่าตัวเองมาอยู่ที่นี่ในฐานะแขกของเควินเหรอ นายคิดอย่างนั้นเหรอ หือ”

ท่าทางแข็งกระด้างของ ‘แขก’กลายเป็นอ่อนแรงเมื่อตระหนักถึงความจริงข้อนี้ได้

นั่นสินะ!

ทวิชพยักหน้าทั้งยิ้มบาง ก่อนจะหมุนตัวเดินไปทางหลังบ้านโดยไม่ต้องรอให้ใครนำทาง เขาเคยเดินผ่านหลายครั้งตอนที่เดินเล่นในสวน ถึงจะไม่เคยเปิดประตูเข้าไปดูข้างใน แต่จากที่มองผ่านๆ ก็เห็นว่าห้องนั้นไม่ต่างอะไรกับห้องเก็บของเพราะถูกปล่อยร้างมานาน

ร่างโปร่งผงะไปเล็กน้อยเมื่อเปิดประตูห้องที่จะเป็นที่อยู่ของเขาในช่วงหนึ่งอาทิตย์ต่อจากนี้ สภาพห้องไม่ต่างจากที่คิดนัก ฝุ่นที่หนาเตอะทำให้จามออกมาตั้งแต่ก้าวเข้าห้อง ทวิชกวาดตามองรอบห้องก่อนจะยิ้มเย็น สภาพห้องนี้ไม่ต่างกับห้องเก็บของก็จริงแต่เขาจะใช้มันเป็นหลุมหลบภัย เขามาอยู่ห้องนี้ อย่างน้อยก็รอดพ้นหูพ้นตากระติ๊บที่ต้องมารับเควินทุกวัน เขาไม่อยากให้กระติ๊บรู้ว่าเขามาอยู่ที่นี่ เพราะหากกระติ๊บรู้ ไม่นานแคนดี้ก็ต้องรู้

เขาจะไม่แหวกหญ้าให้งูตื่นเด็ดขาด!

ดวงตาเปล่งประกายขึ้นมาอีกครั้งเมื่อคิดถึงเป้าหมายที่วาดหวัง เพื่อบทอลัน...ไม่ว่ายังไงเขาก็จะทน คนเคว้งคว้างไม่มีหลักให้ยึดปลุกปลอบใจตัวเอง แต่ยังไม่ทันมีแรงฮึดก็ต้องสะดุ้งขวัญกระเจิงเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูรัวๆ

“คะ...ใครครับ” ทวิชเอ่ยปากถาม แต่ขาไม่ขยับจากกลางห้อง เพราะเดาได้ไม่ยากว่าใครเป็นคนเคาะประตู

โทมัสคงไม่เสียเวลามาหาเขาแน่ ส่วนลูคัสกับไรอัน ตอนที่นั่งรถเข้ามาเห็นกำลังฝึกซ้อมเตะต่อยกันอยู่ น่าแปลกไม่น้อยที่บอดี้การ์ดแสนเคร่งครัดยอมปล่อยให้เควินไปรับเขาที่คอนโดตามลำพัง แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาคิดเรื่องนี้

ก๊อกๆๆๆ

ไม่มีคำตอบแต่เสียงเคาะประตูดังขึ้นถี่กว่าเดิมเหมือนกดดัน สุดท้ายทวิชเป็นฝ่ายทนไม่ไหวต้องขยับตัวไปเปิดประตู และพบว่าคนที่รบกวนความสงบของเขาไม่ผิดจากที่คิด

“มีธุระอะไรด่วนหรือเปล่าครับ ผมขอทำความสะอาดห้องแล้วจะตามไป” ทวิชชะโงกหน้าออกมาบอกอย่างสงบเสงี่ยม เพราะเตือนตัวเองจนขึ้นใจว่าเวลานี้เขามีฐานะเป็นเพียง ‘คนรับคำสั่ง’ แต่นอกจากอีกฝ่ายจะไม่ให้คำตอบ หนำซ้ำยังออกแรงผลักประตูเข้ามา แม้คนในห้องจะออกแรงดันสุดแรง แต่ไม่อาจทานแรงจากอีกฝ่ายได้ ต้องยอมดึงประตูให้เปิดกว้างให้ใครบางคนเข้ามา

เควินหยุดยืนแค่หน้าประตูมองรอบห้อง ก่อนจะหันมองคนที่อยู่ตรงหน้าเหมือนพิจารณา สีหน้านิ่งสนิทเมื่อเอ่ยถาม “ทำไมมาอยู่ห้องนี้”

ทำไมมาอยู่ห้องนี้?

ทวิชเลิกคิ้วกับคำถาม เพราะโทมัสเป็นคนบอกให้เขามาห้องนี้เองแท้ๆ เขากำลังจะบอกเหตุผลแต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เมื่อรู้ว่าพูดไปเควินก็คงไม่เชื่ออยู่ดี เพราะขนาดเขายังไม่ทันได้พูดอะไร อีกฝ่ายก็รวบรัดคิดเองเสร็จสรรพ ถ้าบอกไป...ดีไม่ดีจะหาว่าเขาใส่ร้ายญาติผู้พี่ของตัวเองไปอีกกระทง

“ฝึกไว้ให้ชินอย่างนั้นสินะ” เควินประชดเสียงหยัน

ทวิชเงยหน้ามองตาขุ่น พยายามนับหนึ่งถึงร้อยเอาไว้ในใจ ไม่อยากโต้เถียง ทว่าใครบางคนกลับไม่ให้ความร่วมมือกับการสะกดกลั้นของเขา

“ฝึกเอาไว้ก็ดีนะ เพราะหากคุณพลาดบทอลันขึ้นมาจริงๆ ก็เป็นไปได้ว่าต้องอยู่สภาพนี้ตลอดไป” เควินไหวไหล่ บอกเหมือนห่วงใย แต่รอยยิ้มดูไม่จริงใจสักนิด

“เลิกพูดได้แล้ว” ทวิชตวาดอย่างเหลืออด แต่ครู่เดียวก็ระงับอารมณ์เอาไว้ได้ “ออกไปรอข้างนอกเถอะครับ” คนพูดกัดฟันบอกเสียงอ่อนลงทว่าห่างเหิน ถ้าไม่คิดไปเอง...เหมือนเห็นว่าตาคู่คมวาววับขึ้นมา

“ผมจำเป็นต้องเชื่อหรอ นี่บ้านผม” คนที่อ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของบ้านถามยียวน

ทวิชมองจ้องตาขวาง จิกเล็บลงไปในเนื้อจนเจ็บเป็นการเตือนตัวเองว่าตอนนี้เขาอยู่ในฐานะไหน

...เขาไม่ใช่คนรักที่สามารถดื้อรั้นเอาแต่ใจกับเควินได้อีก แต่เขาคือคนที่มีหน้าที่แค่รับคำสั่ง

“คุณต้องการอะไรด่วนรึเปล่า ถ้าต้องการ ผมจะรีบไปจัดการให้” ทวิชเลือกที่จะถามออกไปแทน

จบประโยคร่างสูงก็เดินอาดเข้ามาในห้อง และกวาดตามองรอบๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่เป็นทวิชเองที่รู้สึกอดสู ในห้องนี้นอกจากเตียงนอนขนาดสามฟุตครึ่งที่เพียงแค่โยนกระเป๋าเสื้อผ้าลงไปก็รับรู้ได้ถึงความแข็งกระด้าง โดยไม่ต้องหย่อนตัวสัมผัส มีเพียงตู้เสื้อผ้าแบบผ้าใบสภาพซอมซ่ออีกชิ้นเท่านั้น

“เก็บของแล้วขึ้นไปอยู่ข้างบน” เควินออกคำสั่งอีกครั้ง แต่อีกฝ่ายส่ายหน้าและปฏิเสธเสียงแข็ง

“ไม่” ทวิชมองจ้องตาอีกฝ่ายอย่างไม่เกรง แม้ว่าเขาไม่รู้สึกพิศวาสห้องนี้สักนิด แต่เมื่อถูกออกคำสั่งก็นึกต่อต้านอยากเอาชนะขึ้นมา

“อย่างนั้นเหรอ” เควินเหยียดยิ้มกับท่าทางถือดีนั่น เขามองออกว่าเจ้าตัวคงอยากย้ายไปเต็มที แต่เพราะอยากต่อต้านเขาจึงปฏิเสธ ร่างสูงเดินเข้าหาคนที่ตัวเล็กกว่าอย่างคุกคาม อีกฝ่ายรีบถอยเท้าไปข้างหลัง

“ถอยออกไป” ทวิชปราม จากหางตาเห็นว่าห่างไปไม่กี่ก้าวก็จะถึงเตียงนอน ไม่มีพื้นที่ให้เขาถอยหนีอีก

เจ้าของชื่อยิ้มแล้วบอกเนิบ “ตั้งแต่ที่คุณก้าวขึ้นรถมาเมื่อเช้า คุณก็หมดสิทธิ์ปฏิเสธผมแล้วธัน” ปากพูดไปสองเท้าก็ไม่หยุดก้าวเข้าไปใกล้ จนคนที่ถอยหลังสุดทางหนีหงายหลังลงกับฟูกแข็ง

“คะ...คุณจะทำอะไร ออกไป” ทวิชลนลานเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่มีทีท่าจะหยุดคุกคาม แม้ว่าตอนนี้เขาจะเสียหลักล้มบนเตียงแล้วก็ตาม

“จะปฏิเสธไปทำไม ถ้าผมต้องการ...หน้าที่ของคุณคือตอบสนอง” เควินประกาศกร้าวเหมือนเป็นประกาศิต ไม่พูดเปล่า เจ้าตัวชันเข่าข้างหนึ่งไว้กับฟูก

คนนอนกระถดตัวถอยหนีอย่างหวาดหวั่น ขณะที่อีกฝ่ายตามมาอย่างไม่ลดละ แววตาของคนตรงหน้าราวกับคนละคนกับเควินที่เขารู้จัก รวมถึงคำพูดร้ายกาจนั่น ถ้าไม่ได้ยินกับหูเขาไม่มีทางเชื่อว่ามันจะออกมาจากปากคนที่เคยบอกว่ารักเขา ตาคู่เรียวเลิกลั่กมองหาทางหนีทีไล่ แต่รอบตัวไม่มีอะไรให้หยิบฉวยป้องกันตัวได้เลย

“ทำให้ผมพอใจสิ แล้วคุณจะได้อย่างที่คุณต้องการ” เควินยกมุมปากแล้วบอกท้าทาย สายตาวาววามจับจ้องคนที่นอนอยู่ใต้ร่าง มือลูบไล้จากใบหน้ากึ่งหล่อกึ่งสวยลากลงไปที่ลำคอ

ท่าทางนั้นทำให้ทวิชเดาได้ไม่ยากว่าอีกฝ่ายจะทำอะไร ทวิชส่ายหน้าพร้อมกับยกมือขาวขึ้นดันแผ่นอกกว้างสุดแรง

“แต่ไม่ใช่เรื่องนี้” คนที่อยู่ในสภาพเป็นรองละล่ำละลักบอกเสียงสั่นแล้วเบี่ยงหน้าหนีริมฝีปากร้อนผ่าวที่ฉกวูบลงมา สัมผัสร้อนนั้นจึงฝังลงที่ลำคอแทน

“ผมบอกคุณแล้วไงที่รัก ‘ทุกเรื่อง’ ‘ทุกที่’ ‘ทุกเวลา’ ผมเป็นคนกำหนด ไม่ใช่คุณ!” เควินเงยหน้าจากซอกคอหอมกรุ่น และบอกเน้นทีละคำราวกับย้ำเตือน

“ไม่ ปล่อยผม” ทวิชพยายามขัดขืน แต่อีกฝ่ายทิ้งน้ำหนักตัวลงมาทาบทับจนหมดทางหนี อีกทั้งสัมผัสผะแผ่วที่ใบหูและซอกคอที่พาให้เรี่ยวแรงลดน้อยลงทุกที

เควินซุกไซ้ใบหน้าไปตามลำคอขาวอย่างหลงใหล ลิ้นร้อนและลมหายใจอุ่นพาดผ่านที่ใดก็ทำให้ร่างสมส่วนสั่นเทิ้ม แรงขัดขืนค่อยๆ เบาบาง มีแต่เสียงหอบหายใจของคนที่กัดริมฝีปากสะกดกลั้นเสียงประหลาดของตัวเอง เควินยิ้มในหน้าอย่างพอใจแล้วเงยหน้าขึ้นมามองคนที่ยังอวดดีไม่ยอมแพ้ แม้เรี่ยวแรงต่อต้านแทบจะไม่เหลือ

“เลือกเอาแล้วกันว่าครั้งแรกของคุณ จะในห้องนี้หรือห้องของผม” เควินยื่นคำขาด

ทวิชขนลุกเกรียว สติกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว ร้องปฏิเสธเสียงหลง ถ้าเป็นก่อนหน้าที่เขาจะรู้ความจริงว่าที่ผ่านมาเป็นแค่ ‘การแสดง’ เขาคงไม่ต่อต้านสักนิด แต่นี่...

“ไม่เอาที่ไหนทั้งนั้น ปล่อยผมเถอะ คุณไม่รักผมแล้วเหรอ” คนหมดทางหนีใช้ไม้อ่อนเข้าลูบ เมื่อไม้แข็งไม่เคยใช้ได้ผลกับคนตรงหน้า ทว่าครั้งนี้เขาคาดการณ์ผิดไปไกล เพราะทันทีที่จบประโยค อีกฝ่ายก็ยิ้มเหี้ยม...ความเจ็บปวดถูกส่งผ่านแววตา ก่อนที่เจ้าตัวจะเป็นฝ่ายเอ่ยออกมาด้วยเสียงเย็นยะเยียบ

“อย่าพูดถึงคำนั้นอีก มันเป็นอดีตไปแล้วธัน และคนทำลายมันเองกับมือก็คือคุณ”

“ผม...” ทวิชส่ายหน้า เขาอ้าปากจะอธิบาย แต่อีกฝ่ายก็ไม่เปิดโอกาสอีกแล้ว

เควินแค่นยิ้ม ดวงตาคู่คมวาวโรจน์ไปด้วยความโกรธเกรี้ยว ก่อนที่เจ้าตัวจะเค้นเสียงออกมา “หมดเวลา! อย่างนั้นผมเลือกเอง ครั้งแรกของคุณที่นี่แล้วกัน” พูดจบเสื้อยืดตัวบางของทวิชก็ถูกดึงขึ้นมาค้างไว้เหนือหัวทำให้แขนสองข้างของคนใต้ร่างถูกพันธนาการไปโดยปริยาย อวดผิวขาวและกล้ามหน้าท้อง มือใหญ่บดบี้เม็ดสีเชอรี่ยวนตาอย่างไม่เบามือ เรียกเสียงร้องเจ็บปวดก่อนจะแปรเป็นเสียงครางผะแผ่วจากคนถูกกระทำ มืออีกข้างเลื่อนต่ำลงไปไม่รอช้า

“ซี๊ด...อ๊ะ...เควิน” ทวิชบิดตัวไปมาเพราะอารมณ์ที่ถูกปลุกปั่น มือสองข้างของเควินทำหน้าที่ไม่น้อยหน้ากันจนทวิชครางเป็นสะอื้นกับสัมผัสที่ไม่คุ้นเคยโดยเฉพาะส่วนล่างที่พองตัวขึ้นมาเมื่อถูกรูดรั้งเป็นจังหวะ แต่ถึงอย่างนั้นสติส่วนดีที่ยังพอหลงเหลือก็ทำให้ร้องปรามออกมา

“ยะอย่า พอละ...แล้ว” น้ำเสียงที่ร้องห้ามขาดห้วง เหตุเพราะมือซุกซนไม่เว้นจังหวะให้มีเวลาได้คิดอะไรอีก เมื่ออีกฝ่ายเร่งจังหวะมือก็พาให้สติส่วนที่ยังเหลือหลุดลอยหาย

“อ...อื๊อ” แม้จะสกัดกลั้นอารมณ์ตัวเองเอาไว้ แต่สุดท้ายคนด้อยประสบการณ์ก็หลุดเสียงครางแผ่วผ่านริมฝีปากที่เม้มแน่น

ร่างกายที่ถูกปลุกปั่นหัวจวนเจียนจะแตะขอบฟ้า แต่แล้วกลับร่วงดิ่งลงมา เมื่อร่างสูงหยุดมือและขยับตัวออกห่าง

ทวิชเปิดเปลือกตาขึ้นมองอย่างงุนงงปนขัดใจ สมองมึนเบลอจนนึกคิดอะไรไม่ออก รู้เพียงแค่ว่าร่างกายต้องการปลดปล่อยจากความทรมานนี้ หากแต่เมื่อเห็นรอยยิ้มเยาะบนใบหน้าคมสันและดวงตาสีฟ้าอมเทาที่เป็นประกายระยับเหมือนนึกสนุกกับสิ่งที่ทำ ถึงได้รู้ว่าเขาถูกทิ้งค้างเหมือนเมื่อวานไม่มีผิด ต่างกันแค่วันนี้เขาถูกปลุกเร้ามากเหลือเกิน ตาคู่เรียวมองคนตรงหน้าอย่างเว้าวอนโดยไม่รู้ตัว

“ขอร้องผมสิ แล้วผมจะช่วย” เควินบอกพร้อมกับยักคิ้วอย่างคนที่ถือไพ่เหนือกว่า

ประโยคนั้นราวกับน้ำเย็นสาดเข้าใส่ คนที่ถูกปลุกเร้าจนอารมณ์เพริดสูงชะงักงัน แม้ร่างกายจะร้อนรุ่มด้วยความต้องการแต่เขามีสติยั้งคิดเกินกว่าจะขอร้องอย่างไร้ศักดิ์ศรี ริมฝีปากอิ่มเม้มแน่นจนแทบห้อเลือด ระงับอารมณ์ที่ปั่นป่วนในช่องท้องให้สงบลง เรียวขาขาวพยายามปัดป่ายตัวเองเพื่อบรรเทาความเสียวซ่าน

ภาพร่างสมส่วนที่นอนบิดเร่า ผิวขาวเนียนเหมือนหยวกที่แดงขึ้นเพราะแรงอารมณ์ เอวสอบรับกับสะโพกที่ส่ายไปมา หน้าท้องเป็นลอนกล้ามและแผ่นอกที่ขยับขึ้นลงเพราะแรงหอบหายใจของเจ้าตัว ตาคู่เรียวที่ปรือฉ่ำไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความทรมาน และริมฝีปากที่บวมเจ่อด้วยฤทธิ์จูบ...ล้วนเป็นสิ่งยั่วยวนสายตาของเขาได้เป็นอย่างดี เควินยิ้มมุมปากกับให้ความอดทนของคนใต้ร่างที่พยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ขอร้องเขา แต่เขาเรียกสิ่งนี้ว่า ‘ดื้อดึง’

ลมหายใจถี่รัวของทวิชค่อยๆ ช้าลงจนเกือบเป็นปกติ ความร้อนรุ่มของร่างกายค่อยๆ คลายลงเช่นกัน เมื่อเขาบังคับความนึกคิดไปเรื่องอื่น เบี่ยงเบนความสนใจของตัวเองไม่ให้จดจ่ออยู่กับความต้องการ ริมฝีปากคลี่ออกมาเป็นรอยยิ้ม เมื่อเขากำลังจะทำสำเร็จ แต่อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอจากเจ้าของดวงตาคมที่จ้องมอง

“ทนได้ด้วย เก่งนี่! แต่ไม่มีทางหรอกที่รัก”

ขณะที่ทวิชกำลังฉงนกับประโยคนั้น มือสากก็ตะโบมเคล้นคลึงผิวขาวเนียนแบบไม่ให้ตั้งตัว ก่อนจะแวะหยอกเย้ายอดอกจนแข็งเป็นไตขึ้นมาอีกรอบ และลูบวนหน้าท้องที่เป็นลอนกล้ามจนต้องส่งเสียงครางแผ่วออกมาอย่างสุดกลั้น

ทวิชมองอย่างตัดพ้อแล้วขยับหนีแต่ไม่พ้นมือใหญ่ที่ตามมาอย่างไม่ลดละ ซ้ำร้ายมือข้างหนึ่งยังเลื่อนลงไปป้วนเปี้ยนทักทายบริเวณโคนขาด้านใน ปัดป่ายสะเปะสะปะเหมือนแกล้ง เขาพยายามต่อสู้กับความต้องการของตัวเองอีกครั้ง ฝังใบหน้าซุกหมอนสะกัดกลั้นเสียงที่สร้างความอับอาย แต่อีกฝ่ายเหมือนจะยิ่งนึกสนุก รุกไล่สร้างความปั่นป่วนทั้งจากริมฝีปากร้อนผ่าวทั้งจากมือซุกซนที่ไม่ต่างจากมือปลาหมึกที่ตะครุบไม่ทัน

“อื๊อ ฮ๊ะ” อารมณ์ที่ใกล้สงบ ถูกปลุกปั่นให้เพริดสูงอีกครั้ง และดูเหมือนจะหนักข้อกว่าเดินจนต้องปล่อยให้เสียงหลุดผ่านริมฝีปากอิ่มออกมาอย่างยอมแพ้

เควินยิ้มมุมปากอย่างพอใจกับผลงานแต่ไม่ยอมรามือ

เมื่อทั้งมือทั้งริมฝีปากที่เชี่ยวชาญทำงานประสาน...คนที่ไร้ประสบการณ์ก็ดิ้นเร่าด้วยความหฤหรรษ์ หมดทางต่อกร

“อ๊ะ...คะ...เควิน ช่วยผมด้วย” ทวิชอ้อนวอนเสียงระโหย สมองขาวโพลนไปด้วยด้วยความทรมานและความสุขสมที่ไม่รู้ว่าแบบไหนมากกว่ากัน รู้เพียงแค่ว่าตอนนี้เขาต้องการไปให้ถึงขอบฟ้าที่เห็นอยู่รำไร

“ได้เลยที่รัก”

ขาดคำ ร่างสูงที่รอคอยอยู่แล้วก็กระโจนเข้าหา ปราการชิ้นน้อยใหญ่ถูกปลดเปลื้องออกจากคนทั้งคู่อย่างรวดเร็ว ไม่นานผิวเนื้อก็แนบชิดเนื้อต่อเนื้อ สอดประสานเป็นหนึ่งเดียว เควินโจนจ้วงอย่างกระหาย รุนแรงคล้ายกับสิ้นความอดกลั้น จนทั้งห้องมีแต่เสียงหวีดร้องผสานเสียงครางและเสียงเฉอะแฉะของความสัมผัส

เมื่อถึงปลายทางแห่งความสุข ทวิชก็สลบไปแทบจะทันที

เควินมองคนข้างๆ ที่หลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน เขาดันตัวขึ้นนั่งพิงหัวเตียงประคองร่างที่เต็มไปด้วยร่องรอยตีตราให้เข้ามานอนซบอย่างเบามือ สายตาที่มองคนในอ้อมกอดสะท้อนความรัก ความโกรธ ความร้าวราน แต่ถึงอย่างนั้นมือก็ลูบไล้ผิวเนียนอย่างหลงใหล

ก่อนมาเมืองไทย เขาถูกทรยศจากคนที่ได้ชื่อว่าคนรักและเพื่อนสนิทในคราวเดียวกัน จนไม่คิดว่าตัวเองจะเปิดใจให้ใครอีกแล้ว แต่เมื่อได้มาเจอทวิช อีกฝ่ายกลับทลายกำแพงของเขาอย่างง่ายดาย ทวิชไม่ต่างกับแสงสว่างในวันที่เขาปิดใจไม่รับใคร เขายิ้มออกมาได้อย่างเต็มปากเต็มตาเป็นครั้งแรกเพราะคำปลอบโยนของคนๆ นี้ ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันเขามีความสุขจนแทบจะล่องลอย อยากเป็นเจ้าของและประกาศให้คนทั้งโลกได้รู้ว่าทวิชเป็นของเขา ถึงขั้นคิดไปไกลว่าอนาคตของเขาจะอยู่กับคนนี้เท่านั้น

แต่แล้วความหวังของเขาก็ดับลงพร้อมกับความไว้เนื้อเชื่อใจที่เขามีให้กับอีกฝ่าย ทุกอย่างถูกทำลายด้วยมือของทวิช

เมื่อหนึ่งปีก่อนเขาไปร่วมงานเลี้ยงของต้นสังกัด ซึ่งมีนักแสดงทั้งหน้าเก่าและใหม่มาร่วมงานเป็นปกติ ในงานวันนั้นมีนักแสดงหน้าใหม่คนหนึ่งที่โดดเด่นที่สุด หลายคนที่รู้รสนิยมเขาพากันจับคู่เขากับคนนั้น และฝ่ายนั้นก็แสดงออกว่ามีใจให้เขาไม่น้อย แต่เขาไม่ทันได้ทำความรู้จักกับอีกฝ่ายเพราะต้องรีบไปงานต่อ แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ได้เจอกับคนนั้นอีกในงานวันเกิดเพื่อนสนิท ฝ่ายนั้นเข้ามาทำความรู้จักเขา เพื่อนในกลุ่มจึงคะยั้นคะยอให้เขาออกเดทด้วย ผ่านไปอีกหลายเดือนเขากับคนๆ นั้นก็คบหากันคนรัก

เขาไม่ได้ปกปิดรสนิยมของตัวเอง เพียงแต่ไม่เคยบอกชัดกับสื่อ เขาไม่ได้คบกับคนนั้นอย่างเปิดเผยเพราะต้องการความเป็นส่วนตัว ขณะที่อีกฝ่ายไม่ต้องการปกปิด แต่ถึงจะไม่เปิดเผยก็ยังมีคนแอบถ่ายภาพพวกเขาไว้ได้ จนเริ่มมีข่าวออกไป...สิ่งที่ตามมาคือมีงานติดต่อเข้ามาที่คนนั้นมากมายจนเริ่มเป็นที่รู้จัก เขาเองก็ยินดีที่เห็นคนรักมีงานเข้ามาไม่ขาดสาย แม้จะตะขิดตะขวงใจเพราะทุกครั้งที่คนนั้นออกสื่อจะต้องมีชื่อของเขาพ่วงไปด้วยราวกับเป็นจุดขาย แต่เขาบอกตัวเองว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร เป็นอย่างนี้เรื่อยมา... แฟนหนังหลายคนที่ล่วงรู้รสนิยมของเขาก็ไม่แปลกใจ แต่มีหลายคนเช่นกันที่คิดว่าเป็นแค่ข่าวลือ เขาไม่เคยให้สัมภาษณ์เรื่องนี้ ทุกอย่างจึงเป็นกระแสข่าวที่ไม่มีความชัดเจน

จนกระทั่งวันหนึ่งที่เขาเลิกงานดึก วันนั้นลูคัสกับไรอันไม่ได้ไปด้วยเพราะเขาให้ทั้งคู่ใช้เวลาช่วงวันหยุดยาวกับครอบครัว เขาไม่อยากขับรถกลับบ้านที่นอกเมืองกลางดึก จึงไปอพาร์ทเมนต์ของเพื่อนสนิทตั้งใจนอนค้างด้วย เมื่ออีกฝ่ายเปิดประตูออกมาเห็นว่าเป็นเขาก็มีท่าทีลุกลี้ลุกลนตอนนั้นเองที่มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากในห้องนอน เจ้าของเสียงที่ว่าเดินออกมาในชุดคลุมอาบน้ำ และนั่นทำให้เขาชาไปทั้งร่าง...เขาเพิ่งรู้ความจริงในวันนั้นว่าจริงๆ แล้วคนนั้นเป็นคนรักของเพื่อนเขาอยู่แล้ว แต่เพราะอยากมีชื่อเสียงจึงวางแผนเข้าหาเขาเพื่อต้องการเป็นข่าว โดยที่เพื่อนเขารู้เห็นเป็นใจด้วย

ความเจ็บปวดอะไรไม่เท่ากับการถูกหักหลังทั้งจากเพื่อนสนิทและคนรักพร้อมๆ กัน

ผู้ชายที่ฝากบาดแผลฝังลึกให้เขาจนหลบลี้หนีมาไกลถึงประเทศไทยคือ...จัสติน

แต่ไม่คิดเลยว่าประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยอีกครั้ง...

“น้องธันตีสนิทกับเควิน เพื่อให้เควินเลือกเป็นมาเล่นคู่งายย”

เสียงยานคางของกระติ๊บดังซ้ำไปซ้ำมาเหมือนมีเทปกรอวนอยู่ในหัว

แผลที่ยังไม่กลัดหนองถูกตีซ้ำด้วยอาวุธที่เรียกว่า ‘ความไว้ใจ’ ไม่ต่างจากครั้งก่อน ต่างแค่เพียงยิ่งรักมาก เมื่อถูกหักหลังครั้งนี้เขาจึงเจ็บเจียนตาย...

กรงกวินทร์
ตอนที่15

ร่างที่นอนอยู่บนเตียงค่อยๆ ขยับตัว สีหน้ายามหลับดูไม่ค่อยสบายตัวเท่าไหร่นัก เปลือกตาสีน้ำนมขยุกขยิกครู่หนึ่ง ก่อนจะเปิดขึ้นเผยให้เห็นตาคู่เรียวที่แฝงแววงัวเงีย ใช้เวลาครู่หนึ่งสายตาถึงปรับโฟกัสภาพที่พร่ามัวให้ค่อยๆ ชัดเจน คนเพิ่งตื่นกวาดตามองไปรอบบริเวณก่อนที่คิ้วได้รูปจะขมวดมุ่นเพราะบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย นอกจากที่นี่ไม่ใช่ห้องของเขาเองแล้ว เพดานสีขาวและการตกแต่งโมเดิร์นเรียบหรูคุมโทนสีดำเทานี้ย่อมไม่ใช่ห้องเก็บของที่เขาต้องอาศัยในช่วงไม่กี่วันนี้

ภาพความทรงจำสุดท้ายที่นึกออกก่อนที่จะลางเลือนคล้ายไม่เป็นตัวเองคือภาพตัวเขาที่นอนบิดเร่าส่งเสียงครวญครางผะแผ่วใต้ร่างของอดีตคนรักที่ตอนนี้กลายเป็นใครอีกคนที่เขาไม่รู้จัก น้ำเสียงและท่วงท่าน่าอายไหลบ่าเข้ามาในความทรงจำ ก่อนที่ความสุขสมเหมือนล่องลอยอยู่ในความฝันจะมาเยือน และเขาก็ไม่รับรู้อะไรอีก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าถูกพาออกมาจากห้องนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่

“อ๊ะ...คะ...เควิน ช่วยผมด้วย”

แก้มขาวร้อนเห่อเมื่อนึกถึงตัวเองในยามที่ส่งสายตาและเสียงเว้าวอนขอร้องให้เควินช่วยพาเขาไปถึงปลายทาง นึกขุ่นเคืองคนที่บังคับให้เขาเรียกร้องอย่างหน้าไม่อาย ทั้งที่เจ้าตัวเป็นคนปลุกปั่น สอนให้เขารู้จักความรู้สึกแปลกใหม่นี้ แต่กลับหยุดกลางคันราวกับจะแกล้ง

เมื่อนึกมาถึงตรงนี้ ภาพใบหน้าคมสันที่ชื้นเหงื่อและแผ่นอกกว้างที่เปลือยเปล่าก็ผุดขึ้นมาในหัวราวกับจะตอกย้ำ แววตาร้อนแรงยามที่อีกฝ่ายจับจ้อง แค่คิดก็ทำให้ร้อนรุ่มขึ้นมาอีกครั้ง สัมผัสจากมือสากที่ปลุกเร้าจนเขาปั่นป่วนยังติดที่ผิวกาย ทั้งยังเสียงครางต่ำเหมือนคำรามเมื่อพาเขาไปถึงจุดหมายยังดังก้องในหู...ทุกอย่างติดตรึงจนยากจะลืม

ทวิชหลุบเปลือกตาลง เมื่อตระหนักถึงความจริงที่ว่าเขามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเควินไปแล้ว ถึงไม่ได้ยินดีพร้อมใจ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า...ร่างกายเขายินยอม ไม่ว่าจะด้วยประสบการณ์ของเควินหรือความรู้สึกจากส่วนลึกในใจของเขา แต่มันก็เกิดขึ้นไปแล้วจริงๆ

คงจะดีกว่านี้ ถ้าเขา ‘ถูกรัก’ จากใจ ไม่ใช่การ ‘เอาคืน’ แต่ยังถือว่าเควินเมตตาที่ไม่ทำรุนแรงกับเขา

ไม่มีเวลาให้ตีโพยตีพายคิดตัวดพ้อน้อยใจ เพราะเขามีหน้าที่ที่ต้องทำ ทวิชพยายามประคองตัวเองลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ แม้ว่าขาเรียวจะสั่นเล็กน้อย มือยึดจับกำแพงเพื่อพยุงตัวระหว่างเดินไปเข้าห้องน้ำ พยายามไม่รับรู้ถึงของเหลวอุ่นๆ ที่ไหลย้อนลงมาตามเรียวขา หลังจากชำระร่างกายจนสดชื่น ถึงได้นึกขึ้นได้ว่าเขาไม่มีชุดเปลี่ยน แต่เมื่อก้าวออกมาจากห้องน้ำพลัน

สายตาก็เหลือบไปเห็นกระเป๋าเสื้อผ้าตัวเองวางอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า เขาหยิบชุดที่อยู่บนสุดขึ้นมาสวมลวกๆ ไม่แม้แต่จะเสียเวลาลูบไล้โลชั่นให้กับผิวกาย

ทวิชเดินมาหยุดที่หน้าประตู มือขาวนิ่งค้างอยู่ที่ลูกบิดเหมือนลังเล แต่ครู่หนึ่งก็ผลักประตูเปิดกว้างและก้าวออกมาจากห้อง พลางบอกย้ำกับตัวเองซ้ำไปซ้ำมาว่าต่อให้เขาตีโพยตีพายก็เรียกอะไรกลับมาไม่ได้ ซ้ำยังทำให้อีกฝ่ายได้ใจมากขึ้น อีกอย่าง...เขาเป็นผู้ชายไม่มีอะไรเสียหายอยู่แล้ว ยกเว้นจิตใจที่พังไปตั้งแต่ที่รู้ความจริง สิ่งที่เขาทำได้คือทำหน้าที่ของตัวเองให้สำเร็จและหลุดพ้นจากข้อตกลงนี้โดยเร็ว เป็น ‘คนอื่น’ สำหรับเควินโดยสมบูรณ์

แม้ไม่ได้ปวดร้าวนอนซมอย่างที่เคยเห็นในละคร แต่ทุกจังหวะการก้าวลงบันได ทวิชก็ต้องนิ่วหน้าด้วยความเจ็บ กว่าจะกระย่องกระแย่งลงมาจนถึงชั้นล่าง เล็บก็จิกลงไปในเนื้อจนเป็นรอย ต้องหยุดยืนพักเพื่อหายใจ

พอมองไปยังโต๊ะกินข้าว เห็นทุกคนนั่งประจำที่เรียบร้อย คนที่ได้รับมอบหมายหน้าที่แทนพ่อบ้านก็หน้าเจื่อน รีบเดินเร็วเข้าไปหาอย่างลืมตัว

“โอ๊ะ” ทวิชนิ่วหน้าหลุดเสียงร้องออกมา เมื่อผลจากการเดินเร็วทำให้ช่องทางด้านหลังที่ชอกช้ำจากเมื่อคืนเจ็บจี๊ดถึงสมอง

เสียงร้องนั้นเรียกสายตาสมาชิกบนโต๊ะอาหารให้หันมอง เมื่อสายตาสี่คู่จับจ้อง ทวิชก็กัดฟันข่มความเจ็บที่ตีขึ้นมา แล้วส่ายหน้าแทนคำตอบว่าไม่มีอะไร

แม้เจ้าตัวจะบอกว่าไม่เป็นอะไร แต่อาการผิดปกติแม้เพียงเล็กน้อยก็ไม่หลุดรอดสายตาจากคนที่จ้องมองคนตัวขาวตั้งแต่ลงบันได ทว่าควินเพียงนั่งเฉย ไม่ได้มีทีท่าอะไรไปมากกว่าขมวดคิ้วอย่างไม่ชอบใจเท่านั้น

“ขอโทษครับ ผมตื่นสาย เดี๋ยวจะรีบทำอาหาร” ทวิชรีบบอก เพราะรู้ว่าวันนี้เควินมีธุระต้องเข้าบริษัทเพื่อแคสติ้งนักแสดงสมทบ และตอนนี้ก็ใกล้ถึงเวลาที่รถตู้จะมารับ เขารู้ตารางงานของเควินทุกอย่างเพราะก่อนหน้านี้เควินเคยพูดถึงคิวงานของตัวเองก่อนเปิดกล้องให้เขาฟัง และเขาก็จดจำโดยไม่รู้ตัว...

ถ้าเป็นเวลานี้เขาคงไม่มีสิทธิ์รู้อะไรทั้งนั้น!

ตาคู่เรียวหม่นลงเมื่อนึกถึงความเป็นจริง ก่อนที่เจ้าตัวจะสะบัดหน้าแรงๆ ไล่ความคิด และหมุนตัวเปลี่ยนทิศทางจากห้องอาหารไปทางห้องครัวแทน แต่ยังไม่ทันจะก้าวขา เสียงห้วนของคนที่นั่งหน้านิ่งอยู่หัวโต๊ะก็ดังขึ้น

“ทอมทำให้แล้ว ขืนรอคุณคงไม่ได้กินอะไร” เควินบอกอย่างเย็นชา พูดจบก็หันไปสนใจอาหารตรงหน้า

คนที่บกพร่องต่อหน้าที่หน้าเสียไปเล็กน้อย นึกระแวงกลัวข้อตกลงจะถูกยกเลิก แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ได้ตำหนิอะไรอีกก็พรูลมหายใจออกมา เมื่อเดินไปใกล้โต๊ะอาหารจึงเห็นว่าบนโต๊ะมีอเมริกันเบรกฟาสต์ง่ายๆ วางอยู่ครบคน ทั้งโทมัส ลูคัสและไรอัน

คิ้วได้รูปเลิกขึ้นอย่างแปลกใจเมื่อเห็นจานอาหารอีกจานที่ไม่มีเจ้าของ...เขาไม่กล้าคิดเข้าข้างตัวเองว่ามีใครทำเผื่อ

“ทอมทำเยอะเกิน จะทิ้งก็เสียดายของ” เควินบอกพลางเลื่อนจานอาหารไปตรงหน้าคนที่ยืนเฉย พลางส่งสายตากึ่งบังคับให้อีกฝ่ายนั่งลง

ทวิชมองอย่างชั่งใจ สุดท้ายก็เลื่อนเก้าอี้ทางขวามือของคนที่นั่งหัวโต๊ะออกมาแล้วหย่อนตัวนั่งลง ตอนนี้เขาหิวมากจนไม่อยากคิดอะไร เมื่อคืนเขาคงใช้พลังงานมากไปจริงๆ...คิดมาถึงตรงนี้แก้มขาวก็ซับสีเลือด และเมื่อหันไปมองคนนั่งหัวโต๊ะที่กำลังจิ้มอาหารในจานกินอย่างเอร็ดอร่อยโดยที่ข้างๆ มีไข่ลวกสามฟองวางรออยู่ ก็รู้สึกร้อนเห่อที่ใบหน้าขึ้นมาดื้อๆ ทวิชรีบหันกลับมาที่จานตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นหูก็ยังแว่วเสียงหัวเราะในลำคอของคนที่นั่งซ้ายมือตัวเอง

“แค่นี้ก็สาย ไม่รู้รึไงว่าคนอื่นมีธุระ ไม่ได้ว่างงานเหมือนพวกดาราตกกระป๋อง” เสียงจากคนที่นั่งตรงข้ามบอกแดกดัน

ทวิชเงยหน้ามอง หน้าจืดเจื่อนลงทันตาเพราะความจริงที่ทิ่มแทงจนปฏิเสธไม่ออก คนตัวขาวก้มหน้าก้มตากินอย่างกล้ำกลืนจึงไม่ทันเห็นว่าคนที่นั่งหัวโต๊ะหันไปจ้องญาติผู้พี่ของตัวเองตาขวางอย่างไม่พอใจ

ทวิชตักอาหารเข้าปากอย่างไม่รู้รสชาติ ขอเพียงแค่ให้อิ่มท้องไว้ก่อนเพราะไม่รู้ว่าวันนี้จะถูกใช้งานอะไรอีก เมื่อวานเขาทำความสะอาดบ้านทั้งหลังไปแล้ว และริดกิ่งไม้เล็กๆ ด้านนอก เหลือเพียงแค่กิ่งไม้ใหญ่ที่ต้องปีนขึ้นไปใช้มีดพร้าตัด กินตุนไว้...เผื่อต้องปีนตัดต้นไม้เขาจะได้มีแรง

ทวิชเอื้อมมือไปหยิบจานอาหารของลูคัสที่กินเสร็จคนแรกเอามาซ้อนจากตัวเองที่กินเสร็จก่อนเพื่อเตรียมยกไปทีเดียว ขณะจะลุกขึ้นก็มีเสียงดังขึ้นมาจากคนที่นั่งหัวโต๊ะ

“ไม่ต้อง...” เควินขยับปากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ไม่ทันได้พูดต่อ เสียงทักทายของคนมาใหม่ก็ดังขึ้นเรียกความสนใจ

“ฮัลโหล” กระติ๊บก็ส่งเสียงเข้ามาก่อนตัวและทักทายเรียงคน ตั้งแต่บอดี้การ์ดหนุ่มหน้านิ่งที่เพียงพยักหน้าตอบ จนมาถึงคนสุดท้ายที่ทำให้คนมาใหม่ชะงักไปเล็กน้อยพลางเลิกคิ้ว ถึงจะ

ติดใจสงสัยแต่เธอก็เพียงยิ้มมุมปากแล้วทักทายออกไป “อ้าวน้องธัน มาด้วยเหรอคะ มาเช้าจังนะ”

ทวิชยิ้มแต่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เขาไม่รู้จะตอบยังไงไม่ให้เป็นการโกหก ขณะเดียวกันเขาจะให้กระติ๊บรู้เรื่องข้อตกลงระหว่างเขากับเควิน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาเข้ามาอยู่ที่นี่ไม่ได้เด็ดขาด

“น้องธัน ได้ข่าวว่าวันนี้พัชรมาแคสติ้งด้วยนะ” กระติ๊บเดินเข้าไปใกล้รุ่นน้องร่วมวงการแล้วกระซิบกระซาบเป็นภาษาไทย มองล้อเลียนอีกฝ่ายเพราะมีอยู่ช่วงหนึ่งที่มีข่าวว่า ‘พัชร’ นักแสดงหนุ่มไฮโซตระกูลดังสนใจทวิช ซึ่งหลังจากที่มีข่าว ทวิชก็ยืนยันว่าตัวเองไม่ชอบผู้ชายและเลี่ยงที่จะร่วมงานกับพัชร ข่าวจึงค่อยๆ ซาไป

ทว่ามาถึงตอนนี้คนที่ยืนยันว่าตัวเองไม่ชอบผู้ชายกลับมาทำทีสนิทสนมกับเควิน ดังนั้นอะไรก็ไม่แน่ไม่นอน...

“แล้วเกี่ยวอะไรกับผม” ทวิชเลิกคิ้ว สีหน้าแปลกใจที่กระติ๊บมาบอกเขา

คนแจ้งข่าวทำหน้าปุเลี่ยน ก่อนจะร้องออเมื่อเหลือบสายตาไปที่หนุ่มฝรั่งหัวโต๊ะ “นั่นสิคะ พี่ลืมไป ตอนนี้ธันสนิทสนมกับเควินนี่เนอะ พัชรหรือจะสู้ได้” คนพูดหัวเราะสดใส

ทวิชขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ แต่ไม่ได้ซักไซ้อะไรเพิ่มเติม เพราะได้ยินเสียงเลื่อนเก้าอี้จากคนที่นั่งร่วมโต๊ะ เมื่อหันไปก็เห็นว่าทุกคนลุกขึ้นยืนเตรียมพร้อม

“อ๊ะ จริงสิ...” กระติ๊บเข้าไปคุยบางอย่างกับโทมัส และพากันเดินออกไปหน้าบ้าน ตามด้วยลูคัสและไรอัน

ทวิชไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใครจึงทำหน้าที่ของตัวเอง เขาเอาจานวางซ้อนกัน เตรียมจะยกเข้าไปในครัว แต่อีกคนที่ยังไม่เดินไปไหนเอื้อมมาหยิบจานที่ซ้อนกันสูงออกจากมือวางลงบนโต๊ะอย่างเดิม ทวิชหันไปมองอย่างไม่เข้าใจ คิดว่าตัวเองโดนก่อกวน แต่อีกฝ่ายก็พึมพำขึ้นมาโดยไม่มองหน้า

“วันนี้แม่บ้านมา ไม่ต้องไปแย่งงานเขาล่ะ” พูดจบ ร่างสูงก็เดินลิ่วไปหน้าบ้าน ไม่รอให้ได้ถามอะไร

ทวิชได้แต่มองตามอย่างไม่เข้าใจ...

เอาเถอะ วันนี้ร่างกายเขาก็ไม่ไหวเหมือนกัน!

อาคารสำนักงานของไจแอนท์สตาร์มีกองทัพนักข่าวรุมล้อมอีกครั้ง เพราะเป็นวันคัดเลือกนักแสดงสมทบของภาพยนตร์ทุ่มทุนสร้างเรื่อง The Assassin ซึ่งมีนักแสดงหน้าเก่าหน้าใหม่ให้ความสนใจตบเท้าเข้าร่วมคัดเลือกมากมาย ครั้งนี้กรรมการหน้าเดิมทั้งสามคนคือ เควิน คิมหันต์และประชา

บทบาทที่แคสติ้งวันนี้คือตัวละคร ‘โอลิเวอร์’...น้องชายของอลันที่อ่อนแอและหัวอ่อน จนพี่ชายต้องหาทางปกป้องทุกวิถีทาง ยอมแม้กระทั่งขายวิญญาณให้กับแก๊งค์อาชญากร และอีกบทคือ ‘ดีแลน’...พี่ชายบุญธรรมของอลัน คนที่มีส่วนผลักดันให้อลันต้องกลายเป็นนักฆ่าเลือดเย็น บทของตัวละครทั้งสองเด่นไม่แพ้กับตัวเอกของเรื่อง ดังนั้นหลายๆ คนที่มาแคสติ้งในวันนี้จึงคาดหวังว่าจะได้รับโอกาสดีนี้เพื่อสร้างโปรไฟล์ให้ตัวเอง

จำนวนคนที่มาแคสติ้งวันนี้แม้ผ่านการคัดเลือกมาแล้วหนึ่งรอบแต่ก็ยังหนาตาอยู่ ทั้งนักแสดงมือเก๋าและเก่าในวงการก็มีหลายคน คนที่เข้าตากรรมการก็มีไม่น้อย ยากที่จะตัดสินใจ

“ผมว่าใช้ได้นะ น่าสนใจทีเดียว ผมขอมาร์คคนเมื่อกี้ไว้ก่อน” คิมหันต์บอกด้วยสายตาพึงพอใจ

“ครับ ผมก็ว่าโอเค แต่ขาดอะไรนิดหน่อย...นึกไม่ออก” เควินออกความเห็น

ขณะที่กรรมการทั้งสามคนกำลังพิเคร์พิจารณานักแสดงที่เพิ่งแคสต์จบไป ทีมงานก็เรียกคนใหม่เข้ามา ครู่หนึ่งประตูห้องแคสติ้งก็ถูกเปิดออก ปรากฏร่างชายหนุ่มผู้หนึ่ง ด้วยบุคคลิกและท่าทางทำให้คนที่เข้ามาใหม่โดดเด่นกว่าบรรดาผู้เข้าทดสอบหน้ากล้องที่ผ่านมาทุกคน

“พัชรก็มากับเขาเหมือนกันเหรอเนี่ย” คิมหันต์ร้องทักคนที่เดินเข้ามาใหม่เพราะเคยร่วมงานกันหลายครั้ง อีกฝ่ายเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงไม่น้อย ด้วยหน้าตาที่หล่อเหลาไม่แพ้พระเอกคนไหนๆ พวกกับโปรไฟล์นามสกุลดัง ที่สาวๆ ฝันอยากตกถังข้าวสาร ทำให้พัชรติดหนึ่งในสิบชายในฝันของสาวๆ แทบทุกปี

ชื่อ ‘พัชร’ ทำให้ใครบางคนเงยหน้าขึ้นมองทันควันแล้วนิ่วหน้า พร้อมกับมองจับสังเกตเจ้าของชื่อโดยไม่รู้ตัว

“สวัสดีครับพี่ ฝากตัวด้วยนะครับ” พัชรทักทายพร้อมรอยยิ้มขี้เล่นอันเป็นเอกลักษณ์ ก่อนจะหันไปรับบทที่ทีมงานยื่นส่งให้ ระหว่างเตรียมตัวอยู่นั้น...กรรมการทั้งสามคนก็ออกความเห็นเปรียบเทียบหน่วยก้านของอีกฝ่ายกับคนก่อนหน้า บวกลบคะแนนพิเศษไว้ในใจเรียบร้อย

“เริ่มได้!”

กว่าจะแคสติ้งนักแสดงครบทุกคนก็เกินจากเวลาที่คิดไว้ไปหลายชั่วโมง ทั้งกรรมการทั้งทีมงานต่างเหนื่อยล้ากันไปหมด คืนนี้ประชาจึงไม่ได้เลี้ยงฉลองเหมือนครั้งก่อน

เควินก้าวยาวๆ ออกจากห้องที่อยู่ตั้งแต่เช้าและเพิ่งได้ออกมาตอนนี้ซึ่งเป็นเวลาสองทุ่มพอดี กระติ๊บและโทมัสที่นั่งรออยู่ในห้องรับรองกรูกันออกมาจากห้องเมื่อเห็นเควิน ก่อนจะเดินตามกันไปยืนรอลิฟท์ คิมหันต์ที่แยกไปคุยกับประชาก่อนหน้า เดินมายืนรอลิฟท์ข้างๆ กัน

“อีกไม่กี่วันจะประกาศผลแล้ว คุณเลือกใครไว้ในใจบ้างหรือยัง”

เควินยิ้ม ก่อนจะตอบเสียงเนิบ “ก็มีบ้างแล้ว หวังว่าคงเป็นคนเดียวกัน”

“นั่นสิ ผมล่ะเดาใจคุณไม่ออกเลย” คิมหันต์บอกกลั้วหัวเราะ

เควินไหวไหล่ ไม่ได้พูดอะไรอีก

เมื่อเห็นว่าคิมหันต์คุยกับเควินจบแล้ว กระติ๊บก็สะกิดชวนผู้กำกับหนุ่มคุย “เรื่องนี้ต้องดังมากแน่นอนพี่คิม นี่ขนาดบทพระรองนะคะพี่คิม มีแต่ดาราตัวท๊อปมาแคส ไหนจะณดล ไหนจะคุณพัชร”

“พี่ก็คิดแบบนั้น” คิมหันต์หัวเราะร่วนก่อนจะบอกติดตลก แต่น้ำเสียงวาดหวังเอาไว้ไม่น้อย “ถ้าพัชรได้บทดีแลน แล้วธันได้บทอลัน คงสะเทือนวงการแน่” คนพูดเหล่มองไปทางพระเอกหนุ่มผู้กุมอำนาจตัดสินใจ วันก่อนได้ยินจากประชาว่าเควินสนใจภูผามากกว่า ตอนที่ได้ยินแบบนั้นเขาก็อดแปลกใจไม่ได้ เพราะเขาจำได้ว่าวันที่แคสติ้งบทอลัน เควินแสดงออกว่าสนใจทวิชชัดเจน แต่ไม่รู้ทำไมถึงเปลี่ยนใจมาที่ภูผา...

ไม่ใช่ภูผาแสดงไม่ดี แต่ภูผาไม่เหมาะกับบทนี้เท่ากับทวิช

“นั่นสินะ สองคนนี้ไม่เคยรับงานด้วยกันเลย น้องธันใจแข็ง ถึงจะบอกว่าไม่ชอบผู้ชายก็ไม่เห็นต้องปฏิเสธงานที่มีพัชรเลย คู่นี้ดูสมกันจะตาย ดูอย่างตอนนี้น้องธันก็ยังเปลี่ยน...” กระติ๊บผสมโรงหัวเราะร่วน พลันชะงักไปเมื่อนึกได้ว่ากำลังจะหลุดปากพูดความลับออกมา เธอเหลือบมองเควินที่ยืนอยู่ด้วยอย่างร้อนตัว ก่อนจะพรูลมหายใจออกมาเมื่อนึกได้ว่าเธอพูดคุยกับคิมหันต์เป็นภาษาไทย ไม่ต้องกลัวว่าเควินจะฟังรู้เรื่อง

“ธันทำไม” คิมหันต์เลิกคิ้วเมื่ออีกฝ่ายหยุดพูดไปดื้อๆ

“จะบอกว่าน้องธันเหมาะสมไง” กระติ๊บหัวเราะกลบเกลื่อน คิมหันต์พยักหน้าก่อนจะหันไปรับโทรศัพท์

กระติ๊บเป่าปากดังฟู่ที่รอดตัว พูดก็พูดเถอะ ตอนที่เธอดูเทปบันทึกการแคสติ้ง อดยอมรับไม่ได้ว่าทวิชเล่นได้ดีที่สุด อีกทั้งยังเห็นกับตาว่าความสัมพันธ์ของเควินกับทวิชไม่ธรรมดา หนำซ้ำแคนดี้ก็ยืนยันว่าทั้งคู่เป็นคนรักกัน แต่เมื่อวันก่อนเธอกลับได้ยินว่าเควินคิดจะเลือกภูผา...เดาไม่ออกเลยว่าเควินคิดอะไร

ติ๊ง!!

เสียงลิฟท์พร้อมสัญญาณไฟสว่างเป็นสัญญาณว่าลิฟต์มาถึงดังขึ้นเรียกความคิดที่ลอยไปไกลของกระติ๊บให้กลับมาอยู่กับตัว พอประตูลิฟต์เปิดออก เธอก็ก้าวตามคนอื่นเข้าไปในลิฟท์ อดไม่ได้ที่จะหันไปมองเควินที่ยืนหน้านิ่งไม่ต่างจากปกติ ไม่รู้ว่าคิดไปเองรึเปล่า ถึงรู้สึกว่ามีรังสีอึมครึมบางอย่างแผ่ออกมาจากพระเอกฮอลลีวูดในความดูแลของเธอ

ไม่มีใครพูดอะไรอีก จนกระทั่งประตูลิฟท์เปิดออกอีกครั้งเมื่อมาถึงชั้นล่าง

“บายเควิน บายทอม กระติ๊บพี่กลับก่อนนะ” คิมหันต์โบกมือบอกลาเรียงคนเมื่อเดินมาถึงหน้าบริษัท

โทมัสพยักหน้าตอบ กระติ๊บยกมือไหว้ลา

“ไว้เจอกัน” เควินบอกแค่นั้น ก่อนจะเดินลิ่วตัวปลิวไปที่รถตัวเอง

สีหน้านิ่งสนิทไม่บ่งบอกอารมณ์ของเควิน พาให้บรรยากาศในรถกลายเป็นเย็นยะเยือกอย่างที่ไม่มีใครรู้สาเหตุ จนกระทั่งรถจอดลงที่หน้าบ้าน

“เควิน พรุ่ง...” กระติ๊บเรียกชื่อเควินกล้าๆ กลัวๆ เตรียมนัดคิวงานของวันพรุ่งนี้ แต่อีกฝ่ายไม่ได้หันมามอง ซ้ำยังก้าวพรวดลงจากรถเหมือนรีบไปไหน

ปัง!!

เสียงกระแทกประตูปิดดังโครม่จากชั้นสองดังมาถึงหน้าบ้าน และเมื่อกระติ๊บเดินตามโทมัสเข้ามาในบ้านก็เห็นร่างสูงก้าวยาวๆ ลงบันไดตึงตังเหมือนรีบเร่งไปทางหลังบ้าน เห็นท่าไม่ดี...เธอจึงรีบขอตัวกลับ ไม่วายเอี้ยวตัวมองไปในทิศทางที่ร่างสูงเดินไป

ไม่รู้ว่าใครไปแหย่รังแตนเข้า...หรือเธอเอง?

เควินเดินก้าวยาวๆ ไปทางหลังบ้าน เมื่อหยุดอยู่ที่หน้าห้องห้องหนึ่งก็ยกมือเคาะประตูรัวๆ อย่างไม่สนใจว่าการกระทำของเขารบกวนเวลานอนของใคร

เสียงเคาะประตูหนักขึ้นเรื่อยๆ จนคนในห้องรีบผุดลุกจากเตียงมาเปิดประตู ทันทีที่ประตูห้องเปิดออก คนที่ยืนรอก็คว้าแขนและออกแรงดึงร่างที่เล็กกว่าให้เดินตามขึ้นไปชั้นบนโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง คนที่ยังไม่ทันตั้งตัวเซถลาตามไป จนมาหยุดที่หน้าประตูบานใหญ่...ห้องเดิมที่เขาตื่นขึ้นมาเมื่อเช้า

“ผมจะกลับห้อง” ทวิชบอกเสียงแข็งอย่างหงุดหงิด เขากินยาแก้อักเสบเข้าไปเลยรู้สึกง่วงงุน แต่ยังไม่ทันจะเคลิ้มหลับก็มีเสียงเคาะประตูรัวๆ เหมือนฟ้าถล่ม ทว่าเมื่อเห็นสายตาวาววับด้วยความกรุ่นโกรธของอีกฝ่าย คนที่อารมณ์ไม่สู้ดีก็แทบจะหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“อยู่ห้องนี้แหละ แล้วอย่าวุ่นวายย้ายห้องอีก เพราะไม่ว่าคุณอยู่ห้องไหน ผมก็ตามไปได้ทั้งนั้น แต่ถ้าคุณชอบเตียงแข็งๆ ผมก็ไม่ขัด” เควินกำชับเสียงหยัน สีหน้าเรียบสนิทให้รู้ว่าไม่พร้อมให้ใครขัดใจหรือต่อรอง

ทวิชถลึงตาอย่างโกรธเกรี้ยวและโต้กลับทันควัน “ไม่มีทาง มันจะไม่เกิดขึ้นอีก”

เควินแสยะยิ้มออกมา อารมณ์ที่คุกรุ่นมาตั้งแต่ที่บริษัทเหมือนถูกสาดน้ำมันให้ลุกโชนด้วยคำปฏิเสธแน่วแน่ของทวิช เขาไม่เคยบอกใครว่าพอฟังภาษาไทยได้ เพราะเขาอยู่เมืองไทยถึงสิบขวบ แม้ว่าหลังจากนั้นแทบจะไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันอีก จนกระทั่งเข้ามหาลัยและ

มีเพื่อนในกลุ่มที่เป็นคนไทยจึงได้รื้อฟื้น ดังนั้นสิ่งที่กระติ๊บคุยกับคิมหันต์ แม้ฟังไม่ออกทุกคำแต่เขาพอเข้าใจ...และใจความที่จับได้ก็ทำให้ในอกร้อนรุ่มอย่างไม่รู้ตัว

“อย่างนั้นเหรอ มั่นใจจริงนะ” เควินบอกเสียงเข่นเขี้ยว อีกฝ่ายผงะถอยหลังแต่ได้เพียงก้าวเดียว เขาก็ช้อนจนร่างลอยหวือ ก่อนจะผลักประตูห้องเปิดออกแล้วก้าวยาวๆ ไปที่เตียงแล้วโยนร่างในอ้อมแขนลงบนเตียงและตามลงไปทาบทับอย่างรวดเร็วไม่เปิดโอกาสให้ได้ขยับหนี

“ปล่อย” ทวิชทำได้เพียงร้องโวยวายและดิ้นขลุกขลักอยู่ใต้ร่างสูงใหญ่ที่หนากว่าเขาเกือบครึ่ง ก่อนที่เสียงประท้วงจะถูกกลืนหายลงไปในลำคอ เมื่อริมฝีปากหยักฉกวูบลงมาอย่างรวดเร็ว ดูดกลืนกลีบปากอิ่มหยอกเย้าจนบวมเจ่อ หลอกล่อให้ลืมตัวตอบสนองอย่างเร่าร้อน เสื้อผ้าชุดนอนที่ติดกายมาถูกถอดออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

แขนเรียวของทวิชถูกเควินรวบไว้เหนือศีรษะด้วยมือข้างเดียว ขณะที่มืออีกข้างหยอกเย้าเม็ดสีเชอรี่ที่หน้าอก ก่อนจะแทนที่ด้วยโพลงปากอุ่น ลิ้นร้อนทำหน้าที่ปรนเปรอให้กับคนใต้ร่าง และลากเลียลงมาถึงหน้าท้องที่เป็นลอนกล้ามจนหน้าท้องหดเกร็ง เช่นเดียวกับมือที่ลูบวนสะโพก ทั้งริมฝีปากทั้งมือประสานงานกันจนร่างขาวสะอาดบิดเร่าจากความทรมานแสนหวาน

ใบหน้าทั้งสวยทั้งหล่อเหยเกไปด้วยความเสียวซ่านจนต้องพลิกหน้าฝังลงกับหมอน สะกดกลั้นเสียงครางอย่างสุดความสามารถ พยายามฉุดรั้งสติที่กำลังจะลอยแต่อีกฝ่ายเหมือนจะยิ่งปลุกปั่นร่างกายให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง

“จำคำพูดเมื่อกี้นะ ว่ามันจะไม่เกิดขึ้นอีก” เควินบอกเสียงเยาะ แล้วเพิ่มน้ำหนักมือที่เคล้นผิวเนียนจนเกิดเป็นรอยมือ มือซุกซนแหวกก้อนนุ่มด้านหลังแล้วสอดเข้าไปลูบวน ริมฝีปากเคลื่อนลงไปที่โคนขาด้านในที่ไวต่อสัมผัส

“ปะ...ปล่อย อึก” ทวิชกัดฟันเค้นเสียงห้ามปราม แต่ก็แผ่วเบาจนฟังคล้ายเสียงครางหวานหู

เควินยิ้มมุมปากมองภาพยั่วยวนตรงหน้าอย่างพอใจ “หนักแน่นหน่อยที่รัก ผมฟังไม่ชัดเลย”

ตาคู่เรียวที่ฉาบด้วยหยาดน้ำตาแห่งความทรมานที่ถูกปลุกปั่น ตวัดสายตามองคนร้ายกาจเป็นการประท้วง โดยไม่รู้ตัวว่าท่าทางนั้นดูเย้ายวนจนคนมองแกล้งหนักมือขึ้นไปอีก มือใหญ่จับขาวเรียวตั้งชันกับที่นอน กอมกุมส่วนอ่อนไหวที่ผงกหัวเรียกร้องความสนใจขยับมือเป็นจังหวะก่อนจะซุกหน้าลงไปหยอกล้อกับช่องทางที่พร้อมรับตัวตนแข็งขืนและร้อนผ่าวของเขาเข้าไป

“อ๊ะ...” เสียงห้ามขาดห้วงกลายเป็นเสียงครางปนสะอื้น เมื่อรัวลิ้นครูดกับผนังอ่อนนุ่มด้านในขาขาวคอยจะหุบลงจนต้องจับอ้ากว้าง

“ไม่ไหวแล้วเหรอธัน” เควินดันตัวขึ้นมาจนใบหน้าเสมอคนใต้ร่างและกระซิบถามข้างหู

“ไม่ ปล่อยผม” ปากบอกปฏิเสธ ทว่าสายตาเว้าวอน เช่นเดียวกับร่างกายที่บดเบียดเข้าหาร่างสูงเป็นการเชื้อเชิญ มือที่ถูกปล่อยอิสระรั้งอีกฝ่ายไว้แนบแน่น

เควินหัวเราะหึก่อนจะโถมร่างสอดประสานเป็นหนึ่ง มือลูบตะโบมร่างที่เกร็งสะท้านให้ผ่อนคลาย

ทวิชบิดเร่าด้วยความสุขสมที่เข้ามาแทนความอึดอัด ได้แต่ปล่อยตัวตามที่ถูกชักนำ

“อ๊า” เสียงครางแห่งความสุขสมของทวิชประสานไปกับเสียงครางต่ำในลำคอของคนนำทางเมื่อพากันไปแตะขอบฟ้าที่พร่างพราว

หลังจากที่จบบทรักบทแรก เควินก็ยังไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายได้งีบหลับ...ขยับร่างกาย สอดใส่ตัวตนเข้าไปอีกครั้งและอีกครั้งเพราะความร้อนในร่างกายที่ยังไม่ถูกดับ พร้อมกับประโยคที่บอกซ้ำๆ ราวกับจะตอกย้ำให้จำฝังใจ

“คุณเป็นของผมเท่านั้น จำเอาไว้!”

กรงกวินทร์
ตอนที่16

หกวันแล้วที่ทำข้อตกลงที่ไม่ต่างกับการขายศักดิ์ศรีกับใครบางคน วันนี้เป็นวันที่ห้าที่ย้ายเข้ามาอยู่บ้านหลังนี้อย่างจำใจ ทวิชปรับใจให้ยอมรับ สิ่งที่เขาทำคือนับถอยหลังรอเวลา...รอเวลาที่ได้จะหัวเราะทีหลัง

ทุกวันนี้เขาย้ายขึ้นมาอยู่บนห้องนอนใหญ่ของเจ้าของบ้านอย่างเต็มตัว แม้จะไม่เต็มใจแต่ก็ไม่คิดย้ายกลับไปที่ห้องเก็บของหลังบ้านอีก เพราะคำขู่ของเจ้าของบ้าน

“อย่าวุ่นวายย้ายห้องอีก เพราะไม่ว่าคุณอยู่ห้องไหน ผมก็ตามไปได้ทั้งนั้น”

และเควินก็ได้พิสูจน์ว่าไม่ใช่แค่ขู่ เมื่อวันต่อมาเขารั้นกลับลงไปที่ห้องข้างล่าง...หนึ่งวันเต็มๆ ที่เขากับเควินอยู่แต่ในห้องนั้น เควินตักตวงเอาแต่ใจและรุนแรงเหมือนลงโทษ ส่งผลให้วันต่อมาแข้งขาของเขาไร้เรี่ยวแรงจนไม่สามารถลุกไปไหนได้ จากวันนั้นเขาจึงระเห็จกลับมาที่ห้องใหญ่และปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

เมื่อมาอยู่ที่นี่ งานที่นานๆ จะมีติดต่อมาสักครั้งก็ต้องปฏิเสธไปโดยปริยาย ครั้งหนึ่งมีเอเจนซี่ติดต่อเขาให้ไปโชว์ตัวแทนดาราหลักที่เบี้ยวคิว ในฐานะผู้อยู่อาศัยเขาจึงต้องขออนุญาตเจ้าของบ้านขอแวบออกไปข้างนอก เมื่อเควินรู้ว่าเขารับงานก็ทำตาขวางและโยนเช็คมูลค่าสูงลิบให้พร้อมกับสายตาดูแคลน

“ผมซื้อเวลาทั้งหมดของคุณ คงพอนะ”

เขาอึ้งค้างกับสิ่งที่ได้ยิน ทั้งโกรธทั้งผิดหวังทั้งที่ไม่ควรจะหวังด้วยซ้ำ แต่ไม่คิดว่าตัวเองจะถูกคนที่เคยพร่ำบอกว่ารักตีค่าตีราคา แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำอะไรไม่ได้ไปมากกว่าฉีกกระดาษแผ่นนั้นอย่างต่อหน้าคนให้

“เก็บเงินของคุณไว้เถอะ” เขาตะคอกใส่หน้าคนที่ยิ้มไม่สะทกสะท้าน หากสุดท้ายแล้วก็โทรกลับไปปฏิเสธงานอย่างจำใจ สิ่งที่เขาลงทุนไปมีค่ามากกว่างานโชว์ตัวพวกนั้น เขาบอกตัวเอง ...

ทวิชเดินออกจากครัว จะขึ้นไปหยิบโทรศัพท์ที่ลืมไว้บนห้อง ระหว่างที่เดินผ่านห้องรับแขกก็เห็นโทมัสและเควินกำลังคุยกันเคร่งเครียด คนพี่สีหน้าติดจะเป็นกังวล ส่วนคนน้องใบหน้านิ่งสนิทจนดูไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่

“ฉันเข้าใจที่นายเลือกภูผา แต่ที่ไม่เข้าใจคือนายให้ธันเข้ามาอยู่ที่นี่ทำไม ไม่เข็ดหรอเควิน”

ชื่อของตัวเองทำให้คนที่กำลังจะเดินผ่านพลันหยุดชะงัก ทวิชขมวดคิ้วและหยุดยืนฟัง...บอกตัวเองว่าเขาไม่ได้เสียมารยาทแต่รักษาสิทธิของตัวเองในเมื่อเรื่องที่สองคนนั้นคุยกันเกี่ยวกับเขา

“นายก็รู้ว่าหมอนั่นเข้ามาตีสนิทกับนายเพื่อหวังอะไร” โทมัสบอกพร้อมกับโคลงศีรษะ

“ฉันรู้” เควินตอบ ก่อนจะเงียบไปครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้นเนือยๆ “เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นเรื่องของฉันเถอะ”

คนพี่ชักสีหน้าอย่างไม่พอใจ “ฉันก็ไม่อยากจะเข้าไปเกี่ยวนักหรอก แต่กลัวจะเหมือนตอนจัสติน...”

ชื่อนี้เหมือนเป็นแรงกระตุ้นบางอย่าง เพราะคนฟังหันขวับแล้วประกาศกร้าว

“อย่าพูดชื่อนี้อีก”

“ไม่ให้ฉันพูด นายก็ต้องจำเอาไว้ให้ดี ยิ่งใจอ่อน คนที่เจ็บก็คือนาย” โทมัสบอกห้วน ประสานสายตากับน้องชายอย่างไม่มีใครยอมใคร ก่อนที่เควินจะเป็นฝ่ายเบือนหน้าไปอีกทาง จากนั้นก็ไม่มีใครพูดอะไร มีเพียงเสียงหายใจดังออกมาถึงข้างนอก

จัสติน?

จัสตินคือใคร? กลายเป็นคำถามในใจของคนที่บังเอิญได้ยิน

แม้เขาจะไม่รู้จักเจ้าของชื่อ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครและเกี่ยวข้องยังไงกับเควิน แต่เมื่อเห็นความสำคัญขนาดทำให้คนหน้านิ่งเปลี่ยนสีหน้าได้ ในอกก็วูบโหวงโดยไม่รู้สาเหตุ

แต่ไม่ว่า ‘จัสติน’ จะเป็นใครก็ไม่เกี่ยวกับเขาทั้งนั้น...ทวิชเตือนตัวเอง กำลังจะหมุนตัวกลับไปยังห้องครัวที่เขามาช่วยเป็นลูกมือตั้งแต่เช้า ล้มเลิกความคิดที่จะขึ้นไปหยิบโทรศัพท์ แต่ยังไม่ทันได้ก้าวขา...โทมัสก็หันมาเห็นเขา สายตาที่มองมาไม่เป็นมิตรไม่เปลี่ยนแปลง

เควินหันมองตามมา ชั่วขณะหนึ่งที่สบตากับเขา เขารีบเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างร้อนตัว แต่นั่นก็ทำให้อีกฝ่ายลุกขึ้นและเดินอาดมาหาเขาในทันที

ร่างสูงหยุดยืนตรงหน้าคนที่ทำท่าทางลุกลี้ลุกลน ใช้สายตาตรึงอีกฝ่ายเอาไว้ไม่ให้ขยับ ก่อนจะหันไปออกคำสั่งกับญาติผู้พี่ “ทอม ออกไปก่อน!”

“เฮอะ ตามสบายนายแล้วกัน” โทมัสบอกห้วนแล้วลุกขึ้นยืน เดินกระแทกกระทั้นออกจากห้อง

คล้อยหลังญาติผู้พี่ที่เดินลับตาไป เควินก็หันกลับมาเอ่ยถามคนตรงหน้า สีหน้าเรียบเฉยไม่ต่างจากเดิม

“เป็นอะไร”

“เปล่า” ทวิชส่ายหน้าตอบตามตรง เขาสบายดีไม่เจ็บ นึกสงสัยอยู่ครามครันว่าสภาพของเขาดูเหมือนคนป่วยขนาดนั้นเชียวหรอ แต่เมื่ออีกฝ่ายยื่นมือมาคลึงที่หว่างคิ้ว เขาถึงได้รู้ตัวว่าตัวเองทำหน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่ พอเควินเลิกคิ้วเหมือนจะถามซ้ำ เขาจึงได้แต่อึกอักไปไม่เป็น...จะให้เขาบอกออกไปได้ยังไงว่าคาใจกับชื่อ ‘จัสติน’

เขามีสิทธิ์นั้นที่ไหน?

ทวิชส่ายหน้าก่อนจะนึกข้ออ้างได้หวุดหวิด “ผมแค่จะมาถามว่าให้ตั้งโต๊ะเลยไหม อาหารเสร็จแล้ว”

เควินหรี่ตามองคนตรงหน้าเหมือนจับสังเกต เห็นอีกฝ่ายหลบสายตาก็รู้ว่าไม่ใช่คำตอบที่แท้จริง แต่เขาเลือกที่จะไม่คาดคั้นแล้วพยักหน้าตอบไป ทวิชเดินเลี่ยงเข้าครัว ไม่นานอาหารเช้าก็พร้อมทานอยู่บนโต๊ะกินข้าว หลังจัดการมื้อเช้า เควินก็ขึ้นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวเข้าบริษัท ไม่วายกวักมือเรียกให้ใครอีกคนตามขึ้นมาด้วย...งานง่ายๆ อย่างแค่เปลี่ยนเสื้อก็ยังเป็นหน้าที่ของคนที่ตามมา

ทวิชกลอกตา มือดึงชายเสื้อของคนตรงหน้าขึ้นให้พ้นศีรษะ วันแรกที่อีกฝ่ายออกคำสั่งให้เขาช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาส่ายหน้าแทบไม่ต้องเสียเวลาคิด

“งานของคุณคือเอาใจผม”

ประโยคที่สวนกลับมาทำให้เขายินยอมโดยไม่อิดออด แม้ในใจจะแย้งว่าเป็นเด็กหรือยังไงที่ต้องมีคนช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ แต่เพราะหน้าที่ของเขาคือ ‘รับคำสั่ง’ ไม่ใช่หน้าที่ ‘หาเหตุผล’ จึงต้องก้มหน้าทำโดยไม่ปริปาก

เมื่อแผ่นอกกว้างเปลือยเปล่าเผยให้เห็นแก่สายตา ใบหน้าขาวของทวิชก็ร้อนวูบวาบ เผลอกลืนน้ำลาย จำได้ว่ายามที่อารมณ์นำสติ เขาสัมผัสมันอย่างลืมตัวนับครั้งไม่ถ้วน

เควินกระตุกมุมปากเมื่อเห็นท่าทางนั้น ยิ่งแก้มขาวแดงเรื่อขึ้นก็รู้ทันว่าคิดอะไรอยู่

“เอาไว้คืนนี้” เควินก้มลงกระซิบข้างหู

ทวิชเม้มปาก ทำเป็นไม่ได้ยินเพราะไม่อยากต่อความ แล้วสวมเสื้อเชิ้ตตัวใหม่ลงไปบนร่างผึ่งผายพลางกลัดกระดุมเสื้อให้จนเสร็จ แล้วค่อยสวมเข็มขัดต่อด้วยสวมนาฬิกาให้ราวกับอีกฝ่ายเป็นคุณชาย

เควินมองคนที่ก้มหน้าก้มตาติดกระดุมแขนเสื้อและจัดปกเสื้อให้เขาเป็นอย่างสุดท้าย เมื่อเสร็จเรียบร้อยก็เปิดประตูออกจากห้องไปโดยไม่รอ เขาจึงก้าวยาวๆ ตามลงไป

“วันนี้ผมกลับค่ำนะ”

เควินเปรยขึ้นมาแบบไม่เจาะจงตอนที่เขาเดินไปส่งที่รถตามหน้าที่ แต่บริเวณนั้นมีแค่เขากับเควิน...เควินคงไม่ได้พูดกับตัวเองเป็นแน่ ทวิชยิ้มยินดีจนออกนอกหน้าอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะแปลว่าวันนี้เขาไม่ต้องคอยเอาใจใคร!

เกือบทุกวันที่เควินออกไปทำงาน ทวิชมีหน้าที่เพียงนั่งๆ นอนๆ อยู่ในบ้านหลังใหญ่จนหมดวัน งานบ้านที่เคยต้องทำตอนวันแรกที่มาที่นี่ ตอนนี้แม่บ้านก็กลับมาทำหน้าที่ตามปกติ หน้าที่ของเขาจึงมีเพียงแค่รอการกลับมาของใครบางคนเท่านั้น

คนที่นั่งว่างไม่มีอะไรทำยึดโซฟาตัวใหญ่ที่อยู่กลางบ้านเป็นที่เอกเขนกนั่งรอ มีเสียงทีวีเป็นเพื่อนไม่ให้เงียบเหงาจนเกินไป ทวิชกดรีโมทเลื่อนช่องไปมาด้วยไม่รู้ว่าจะดูอะไร แต่ไหนแต่ไรเขาไม่ค่อยเคยดูละครอยู่แล้ว ลำพังแค่เอาเวลาไปท่องบทของตัวเองก็แทบไม่มีเวลาพัก และที่สำคัญ...ตอนนี้เป็นขาขึ้นของภูผาที่มีงานโฆษณาครอบจักรวาล เลื่อนไปช่องไหนก็เจอแต่หน้าภูผาจนเขาเอียน อีกไม่นานหรอกที่เขาจะกลับมาทวงตำแหน่งเบอร์หนึ่งคืน ทวิชบอกตัวเอง

ไม่ทันขาดคำ หน้าจอทีวีที่เป็นรายการข่าวบันเทิงก็ตัดภาพไปยังเบื้องหลังละครที่เพิ่งบวงสรวงเปิดกล้อง ซึ่งพระเอกของเรื่องไม่ใช่ใครที่ไหน...คนที่เขาเกลียดขี้หน้ายิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

“น้องภูผารู้สึกยังไงบ้างคะที่ได้มารับบทนี้”

เจ้าของชื่อยิ้มแล้วตอบถ่อมตัว “รู้สึกเป็นเกียรติมากครับ เวอร์ชั่นก่อนพี่ธันแสดงเอาไว้ดีมาก ผมก็หวั่นใจอยู่เหมือนกัน ผมไม่กล้าเทียบชั้นกับพี่ธัน แต่ยังไงก็อยากให้คนดูเปิดใจให้กับเรือนทาสเวอร์ชั่นนี้ด้วยนะครับ เพราะผมตั้งใจเต็มที่” เจ้าตัวตบท้ายด้วยน้ำเสียงและแววตาออดอ้อนคนดู

คนดูนอกจอเบ้ปาก ทำเสียงประชดประชัน “ผมไม่กล้าเทียบชั้นกับพี่ธันหรอกครับ เฮอะ น่าหมั่นไส้ ทำเป็นถ่อมตัว” ทวิชเหยียดริมฝีปากแล้วกดรีโมทปิดทีวีไปเพราะไม่อยากดูต่อให้ระคายเคืองสายตา

ละครเรื่อง ‘เรือนทาส’ เป็นละครที่สร้างชื่อเสียงให้กับเขาอย่างมาก เขาที่รับบทพระยาพินิจกวาดรางวัลแทบจะทุกเวที เวลาผ่านไปสามปีละครเรื่องนี้กำลังถูกรีเมค ซึ่งเขาคงไม่รู้สึกอะไรถ้าคนที่จะมารับบทพระยาพินิจในครั้งนี้ไม่ใช่ภูผา

เหมือนจุดไต้ตำตอ!

ทวิชหายใจฟืดฟาดรู้สึกขัดหูขัดตาไปหมด ตอนนี้ผู้จัดรายไหนๆ ต่างก็ประเคนบทให้ภูผาเลือกจนไม่ดูความเหมาะสม พระยาพินิจที่ไหนจะละอ่อนขนาดนั้น!! ทวิชแดกดันอยู่ในใจ

ขณะกำลังคิดเรื่องภูผาจนไม่สนใจสิ่งอื่น พลันที่คอก็รู้สึกเจ็บแปลบจนสะดุ้ง ทวิชหันไปหาต้นเหตุ ก่อนจะเห็นว่าใครที่ทำอุกอาจ เพราะมัวแต่จมอยู่กับความคิดตัวเอง จึงไม่ทันได้ยินเสียงรถและไม่ได้ยินแม้กระทั่งฝีเท้าของคนที่เข้ามา

มือขาวลูบป้อยๆ ที่คอแล้วหันไปมองคนที่ทำอุกอาจตาขวาง เดาได้เลยว่าสัมผัสเมื่อกี้คงทิ้งรอยไว้อีกแล้ว ทั้งรอยเก่ารอยใหม่เป็นจ้ำสีกุหลาบกระจายไปทั่วร่าง ครั้งแรกที่เขามองตัวเองในกระจก เขาเผลอนึกว่าตัวเองเป็นผื่นด้วยซ้ำ

“หงุดหงิดอะไร”

คำถามของคนที่เข้ามาเงียบๆ ทำให้ใบหน้ามองได้ทั้งสวยทั้งหล่อที่งอง้ำอยู่แล้วบูดบึ้งหนักเข้าไปอีก

เควินมองท่าทีของอีกฝ่าย ตอนที่เขาเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นทันเห็นทวิชเบ้หน้าใส่หน้าจอทีวีซึ่งเป็นปรากฏใบหน้าภูผา พลันทำให้เขานึกถึงคำพูดของคิมหันต์

“ถ้าคุณสนใจสองคนนี้ คงต้องเลือกไว้สักคนแหละครับ”

ไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ทวิชไม่ชอบใจภูผา แต่...ดีแล้ว!!!

ยิ่งทวิชโกรธเกลียดภูผามากเท่าไหร่ นั่นยิ่งเข้าทางเขา เควินเหยียดยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะเอ่ยถามเหมือนไม่มีนัยใดๆ

“ในทีวีเมื่อกี้ใช่ภูผาหรือเปล่า เขาท่าทางโอเคเลยนะ หน้าตาก็ดี” เควินถามพลางลอบสังเกตท่าทางของทวิชที่หน้าตึงขึ้นมาเหมือนแมวขี้โมโห

ทวิชหันมองคนถามตาขุ่น ความร้อนที่สุมอกในตอนนี้ บอกไม่ถูกว่ามีสาเหตุจากอะไร...

หงุดหงิดเพราะได้ยินชื่อนี้หลายครั้งเกินไป หรือหงุดหงิดเพราะคนที่เอ่ยชื่นชมภูผาคือเควินกันแน่

แม้จะสงสัย แต่เขาก็ไม่คิดจะหาคำตอบให้ตัวเอง

“ถ้าภูผาได้บทอลัน...”

เพียงแค่เควินเกริ่นขึ้นมาแค่นั้น...นัยน์ตาคู่เรียวก็ลุกโชนด้วยความไม่พอใจ ไม่ทันได้คิดอะไร มือก็ล่วงหน้านำไปก่อนความคิด ทวิชผลักคนพูดให้ล้มลงไปนอนบนโซฟา ส่วนตัวเองขยับท่าจากที่นั่งห้อยขา...เป็นคุกเข่าอยู่ที่ปลายเท้าของอีกฝ่าย

คนถูกผลักเพียงแค่เลิกคิ้วไม่ได้ปัดป้องอะไร มีแต่ครื้มใจอย่างไม่มีสาเหตุ ดวงตาสีฟ้าอมเทามองทุกอิริยาบถของคนตัวขาวอย่างอารมณ์ดี นึกอยากรู้ขึ้นมาว่าทวิชที่ถูกความโกรธครอบงำแบบนี้จะลงมือทำอะไรที่เหนือความคาดหมายรึเปล่า พอคิดขึ้นมาก็อดลุ้นไม่ได้ เมื่อเห็นอีกฝ่ายนิ่งในท่านี้อยู่นาน ความคิดร้ายกาจก็แวบขึ้นมา

หรือบางทีคนขี้โมโหอาจต้องการสิ่งกระตุ้น...

“คุณอยากดูเทปแคสติ้งของภูผาไหม เขาแสดงได้ดีเลยล่ะพอๆ กับคุณด้วยซ้ำ...” เควินบอกยั่วเย้า ไม่ทันขาดคำ คนที่อยู่ด้านบนก็กระแทกริมฝีปากลงมาบนมาปากของเขาอย่างรวดเร็ว จนเขารับรู้ถึงรสเค็มปร่าของเลือด แน่นอนว่าไม่ใช่เลือดของเขา เพราะเขาไม่รู้สึกเจ็บอะไร ริมฝีปากอ่อนนุ่มของอีกฝ่ายต่างหากที่ได้เลือด

ไม่รู้ว่าจะสงสารหรือจะขำดี!

มือใหญ่กดศีรษะของคนด้านบนให้ค้างอยู่ที่เดิม แล้วใช้ลิ้นค่อยๆ ไล้เลียกลีบปากนุ่มแผ่วเบาเหมือนปลอบประโลม ได้ยินเสียงครางแผ่วในลำคอก็ยิ้มขำ...ไม่รู้ว่าตั้งใจจะเป็นฝ่ายรุกเขาแน่รึเปล่า เพราะตอนนี้คนที่ตั้งท่าบุกหลับตาพริ้มไปแล้ว

ถึงจะเพลิดเพลินกับความหวานที่ไม่รู้เบื่อ แต่เควินยังมีสติได้ยินเสียงรอบตัว เมื่อได้ยินเสียงกุกกักที่หน้าประตูบ้าน ดวงตาคมกริบจึงตวัดไปมอง...เขารู้ว่าไม่ใช่คนอื่นเพราะบ้านนี้มีการรักษาความปลอดภัยเข้มงวด ดังนั้นก็ต้องเป็นสมาชิกในบ้านคนใดคนหนึ่ง

บอดี้การ์ดหนุ่มที่เปิดประตูเข้ามาชะงักงัน และเมื่อเห็นสายตาของเจ้านายก็ถอยหลังออกไปอย่างเงียบเชียบไร้เสียง

เควินจัดท่าทางให้อีกฝ่ายปีนขึ้นมานั่งบนตัวโดยที่ริมฝีปากไม่ห่างจากกันแม้เสี้ยววินาที จนกระทั่งคนด้านบนทุบไหล่ เขาจึงผละออกเล็กน้อยให้อีกฝ่ายได้พักหายใจ ตาคู่เรียวปรือปรอยหวานเยิ้มดูมีเสน่ห์เย้ายวนจนเขานึกอยากจะทำตามใจปรารถนาให้รู้แล้วรู้รอด แต่...เขาต้องข่มใจเอาไว้ก่อน

“อยากให้ผมเลือกคุณไหม หืม” เควินเอ่ยถามพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์เหมือนหลอกล่อให้เหยื่อตกหลุมพราง

จูบดูดดื่มยาวนานทำให้คิดอะไรไม่ออก ทวิชพยักหน้าตอบรับอย่างเลื่อนลอย แต่เมื่อเหลือบไปเห็นยิ้มร้ายบนใบหน้าหล่อราวกับปั้น สติก็พลันกลับคืน

“ทำให้ผมพอใจ ทำได้ไหม” ริมฝีปากหยักขยับบอก

ทวิชมองอย่างลังเล และเลือกที่จะถอยห่าง ทว่าอีกฝ่ายเปรยขึ้นมาเหมือนพึมพำ

“หรือจะเป็นภูผา...”

เพียงแค่ได้ยินชื่อนี้ ตาคู่เรียวก็ฉายแววเกรี้ยวกราด ท่าทีลังเลเปลี่ยนเป็นมุ่งมั่น...ไม่รู้ว่าเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน แต่มือขาวตะกุยเกี่ยวเสื้อเชิ้ตแบรนด์ดังที่ตัดเย็บมาเพื่อเควินโดยเฉพาะจนกระดุมเสื้อร่วงกราวลงกับพื้นประหนึ่งเป็นเสื้อราคาถูก หากเจ้าของเสื้อกลับยิ้มพอใจกับอารมณ์รุนแรงของคนด้านบน

ทวิชเวลานี้ถูกความโกรธครอบงำจนหน้ามืด ลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าตอนนี้ตัวเองกับเควินอยู่ในห้องนั่งเล่นที่อาจมีคนเดินเข้าออกได้ตลอดเวลา เมื่อเหวี่ยงเสื้อเชิ้ตผ้าเนื้อดีลงกับพื้น เจ้าตัวก็มุ่งมั่นอยู่กับซิปกางเกงจนดูร้อนรนพร้อมกับส่งเสียงจิ๊จ๊ะขัดใจเมื่อติดหัวเข็มขัด

เควินกลั้นขำกับท่าทางงุ่นง่านที่ดูออกว่าไม่ประสา เห็นอีกฝ่ายจริงจังคิ้วขมวดไม่ต่างกับกำลังทำข้อสอบก็แทบจะหลุดหัวเราะออกมา แต่ไม่วายช่วยแกะเข็มขัดตัวเองเป็นการอำนวยความสะดวก

แต่แล้วคนที่กำลังนึกสนุกกับการ ‘แกล้ง’ ก็ต้องกลืนน้ำลายดังเอือก หายใจติดขัดกับภาพชวนมองตรงหน้า เมื่อคนด้านบนปลดกระดุมเสื้อตัวเองทีละเม็ดพร้อมกับส่งสายตายั่วยวนชวนให้ตบะแตก ในจินตนาการของเขาตอนนี้คือพลิกร่างอีกฝ่ายลงบนโซฟาแล้วบรรเลงเพลงรักให้สมใจ ทว่าต้องอดใจไว้เพื่อรอดูว่าทวิชจะขาดสติได้แค่ไหน

คิดว่าจะรอ...แต่เมื่อสัมผัสถึงความนุ่มหยุ่นที่มือปลายนิ้ว เขาถึงได้รู้ว่ามือตัวเองไปไวกว่าความคิด ประจำการอยู่ที่ก้อนนิ่มสองก้อนด้านหลังเรียบร้อยแล้ว สีหน้าวาบหวิวชวนมองของคนด้านบนเมื่อเขาลูบไล้ ทำให้เขาเพิ่มน้ำหนักมืออย่างได้ใจ

คนที่ถูกความโกรธบังตาคลี่ยิ้มยั่วยวนอย่างจงใจอย่างที่เคยรับบทในละคร ครั้งนี้ก็เป็นแค่ละครอีกฉากหนึ่งเท่านั้น ทวิชบอกกับตัวเอง...แม้ว่าในละครชายรักชายที่เขาเล่นและส่งให้เขาแจ้งเกิดจะไม่มีฉากถึงเนื้อถึงตัวขนาดนี้ก็ตาม ลิ้นนุ่มเผลอไล้เลียริมฝีปากกระหว่างที่จมอยู่กับความคิดตัวเอง ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าท่าทางแบบนี้ช่างยั่วยวนในสายตาของคนมอง

มือขาวลูบไล้ไปทั่วแผ่นอกกว้าง ผิวที่สากมือกว่าผิวตัวเองแต่ขณะเดียวกันกลับให้ความรู้สึกสมชายจนอดอิจฉาไม่ได้ แต่แล้วความอิจฉาก็ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกอื่น ทวิชกัดริมฝีปากกลั้นเสียงครางเมื่อมือใหญ่บีบคลึงยอดอกรุนแรงจนเจ็บแต่ในความรู้สึกนั้นก็ปนเปไปด้วยความรู้สึกเสียวซ่าน มือซุกซนอีกข้างเคลื่อนต่ำไปกอบกุมส่วนอ่อนไหวของเขาและขยับเป็นจังหวะเรียกเสียงครางผะแผ่วจากริมฝีปาก

ตาสีฟ้าอมเทามองใบหน้าน่าหลงใหลที่แดงซ่าน ยิ่งปลุกเร้าความปรารถนาที่จะครอบครอง เควินยิ้มออกมาเมื่อเห็นทวิชที่ไม่ประสีประสาถูกเขาเคี่ยวกรำบทเรียนรักจนยั่วยวน ร่างสูงดันตัวขึ้นนั่งซุกซบใบหน้ากับลำคอขาว ดูดดึงผิวเนื้ออ่อนจนเกิดรอย ก่อนจะบังคับใบหน้าได้รูปให้หันมาหาแล้วป้อนจูบดูดดื่ม ลิ้นกระหวัดเกี่ยวอย่างไม่มีใครยอมใคร น้ำใสๆ ไหลเป็นสายหยดลงมาที่มุมปาก เควินตวัดลิ้นปาดหยาดน้ำหวานจนหมด มือก็ทำหน้าที่นวดเฟ้นก้อนเนื้อนิ่มที่แนบชิดกับโคนขา

“ให้ผมเข้าไป” เควินกระซิบเสียงพร่าไม่รอให้อีกฝ่ายตอบรับ มือใหญ่ก็ออกแรงช้อนสะโพกอีกฝ่ายขึ้นแล้วขยับให้ส่วนแข็งขืนพร้อมรบของตัวเองจดจ่อที่ทางเข้า ก่อนจะกดสะโพกหนั่นให้กลืนกินตัวตนของเขาอย่างช้าๆ พร้อมกับดันตัวเองในจังหวะเดียวกัน

“อึก...อ๊ะ” ทวิชนิ่วหน้าเมื่อความคับแน่นเคลื่อนผ่านเข้ามาในร่างกาย รีบยกมือดันหน้าขาของอีกฝ่ายเอาไว้ไม่ให้แท่งร้อนเข้ามาลึกกว่านี้ ปากร้องบอกเสียงแผ่วเคล้ากับเสียงหอบหายใจ “พะ...พอ...แน่น”

เควินยิ้มมุมปากเมื่อคนที่บอกว่าพอกลับอ้าข้าออกกว้างขึ้นเหมือนร้องขอให้เข้าไปลึกกว่าเดิม เขาประกบริมฝีปากลงบนเรียวปากนุ่ม จูบดูดดื่มเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ ก่อนจะดันตัวพรวดเดียวสุดความยาว จนรู้สึกถึงความเจ็บบริเวณที่ทวิชจิกเล็กลงมา เขาหยอกเย้ากับยอดอกเพื่อ

ปลุกปลอบ พักให้อีกฝ่ายได้ปรับตัวครู่หนึ่งก็ขยับตัวเป็นเนิบนาบแต่ลึกล้ำหนักหน่วง จนคนบนร่างส่งเสียงคร่างหวานหู เหงื่อหยดพราวจนไหลลงมาตามกรอบหน้าได้รูป

“อื๊อ...อ๊ะๆๆ...” ทวิชกัดริมฝีปากจนห้อเลือด หลายครั้งที่เขาล่องลอยใกล้เตะขอบฟ้าก็มีอันต้องถูกดึงกลับมาให้ค้างคาพร้อมกับเสียงหัวเราะเหมือนแกล้ง เควินจงใจขยับเนิบนาบแต่หนักหน่วงจนเขาจะขาดใจ ทำได้เพียงอ้าปากร้องคร่างจนคอแหบแห้ง

ร่องรอยความเหนื่อยอ่อนที่ปรากฏบนใบหน้าของอีกฝ่ายที่แฝงไปด้วยความสุขสมทำให้เควินพอใจ ในที่สุดเขาจึงยอมนำพาอีกฝ่ายไปเตะฝั่งฝัน แล้วเร่งตัวเองตามไปติดๆ

“ฮ๊า...”

ตาคู่เรียวปรือปรอยด้วยความอ่อนเพลียเมื่อธารอุ่นร้อนไหลรดในกาย ยังไม่ทันพักหายใจก็ต้องร้องเสียงหลงเมื่อเควินยกร่างเขาขึ้นโดยที่ยังไม่ถอดถอนตัวตนออกไป

“อื๊อ ปล่อย” เขามองปราม อีกฝ่ายกลับไหวไหล่แต่ไม่ยอมปล่อยเขาลง

เควินก้มเก็บเสื้อผ้าที่พื้นก่อนจะพาเดินร่างในอ้อมกอดขึ้นชั้นบน ยิ้มมุมปากเมื่อขาเรียวกระหวัดเกี่ยวเอวเขาแน่นเหมือนกลัวตก หน่ำซ้ำยังได้มีเสียงคร่างหวิวข้างหูจากคนที่เม้มปากแน่นสะกดกลั้นเสียงคร่างแต่ไม่สำเร็จทุกจังหวะการก้าวเดินที่ทำให้ตัวตนของเขาแทงลึกเข้าไปอีก

“ผะ ผมอาบเองได้” ทวิชรีบบอกเมื่อร่างสูงพาเขาตรงไปที่ห้องน้ำ แต่อีกฝ่ายยังเฉยเหมือนเสียงเขาไม่เข้าหู แต่ยังดีหน่อยที่เควินยอมฟังเขาที่เลือกอาบฝักบัวแทนการนอนแช่ในอ่างอาบน้ำ เพราะคิดว่าอย่างหลังคงจะเข้าทางใครอีกคนให้หาเรื่องเอาเปรียบ แต่สุดท้ายเขาก็ได้รู้ว่า แม้จะเลือกฝักบัว...เขาก็แทบจะล้มพับหมดแรงตรงนั้นอยู่ดี

“อ๊า” เสียงหวานคร่างประสานไปกับเสียงน้ำจากฝักบัว ไม่นานก็ไปแตะขอบฟ้าอีกครั้ง

เควินล้างตัวให้ตัวเองและร่างในอ้อมกอดที่หลับพับไปกับอกด้วยความเหนื่อยอ่อน เช็ดตัวจนแห้งสนิทแล้วพาขึ้นไปนอนกอดบนเตียงให้ผิวเนื้อได้สัมผัสกันเต็มที่

ก่อนที่สติจะหลุดลอยไป คนที่หมดแรงจนตาจะลืมไม่ขึ้นยังไม่วายฝืนลืมตาเพื่อถามคำถามสำคัญ

“คุณพอใจใช่ไหม”

ไม่ทันได้คำตอบ ความเหนื่อยอ่อนของร่างกายก็พาให้คนรอคำตอบจมดิ่งลงไปกับนิทรา...

เป็นอีกครั้งที่ทวิชตื่นขึ้นมาบนเตียงนอนหนานุ่มในห้องของใครบางคน ตาคู่เรียวกะพริบถี่ๆ เพื่อปรับสายตาให้เคยชินกับแสง ก่อนจะค่อยพยุงตัวนั่งพิงหัวเตียงอย่างเกียจคร้าน ตอนนี้นาฬิกาบอกเวลาเกือบสิบโมงแล้ว เขาไม่นึกแปลกใจที่ตัวเองนอนตื่นสายขนาดนี้ทั้งที่ไม่ใช่นิสัย นั่นเพราะเมื่อคืนไม่รู้ว่าเควินเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน กว่าที่จะปล่อยให้เขาได้นอน เขาก็แทบขาดใจไปจริงๆ แต่นั่นไม่ทำให้เขานึกกระดากอายเท่าเมื่อนึกได้ในตอนนี้เองว่า...

เขาเป็นฝ่ายเริ่ม...ในห้องนั่งเล่น!

นึกแล้วก็หน้าร้อนเห่อ เหตุการณ์เมื่อวานเกิดขึ้นเพราะเขาลืมตัว เพียงแค่เควินท้าทายและเปรียบเทียบเขากับภูผา แค่นั้นก็ทำให้เขาร้อนใจลนลานหลุดการควบคุม ไม่อยากยอมรับว่าความหงุดหงิดในอก มีสาเหตุอื่นนอกเหนือจากเรื่องบทอลันที่เขาต้องแย่งชิง

อ๊ะ บทอลัน!

ทวิชลุกพรวดขึ้นอย่างลืมตัวเมื่อนึกได้ว่าวันนี้เป็นวันประกาศผลแคสติ้งอย่างเป็นทางการ เขาหลุดเสียงร้องออกมาเบาๆ เพราะเสียดที่ช่องทางด้านหลังแต่เวลานี้เขาไม่สนใจความเจ็บใดๆ เดินกระย่องกระแย่งไปเปิดโทรทัศน์และเลื่อนหาช่องที่มีข่าวบันเทิง ไม่นานก็เจอรายการข่าวบันเทิงที่กำลังสัมภาษณ์ทีมงาน The Assassin อยู่พอดี ริมฝีปากคลี่ออกมาเป็นรอยยิ้มด้วยความตื่นเต้น เขากดรีโมทเพิ่มเสียงและฟังอย่างตั้งใจ

“วันนี้ได้นักแสดงที่จะร่วมแสดงใน The Assassin แล้ว เป็นยังไงบ้างคะ ถูกใจไหม” นักข่าวยื่นไมค์เข้าไปหา

คิมหันต์เป็นตัวแทนตอบ เจ้าตัวค้อมศีรษะเล็กน้อยก่อนจะตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “แน่นอนสิครับ นักแสดงมีฝีมือหลายท่านให้เกียรติเรา แต่เราจำเป็นต้องเลือกเพียงแค่คนเดียวที่เหมาะสมที่สุดสำหรับแต่ละบท ซึ่งเป็นงานยากทีเดียว”

“แปลว่าตรงตามคาแรกเตอร์ตัวละครเลยสินะคะ” นักข่าวถามย้ำอย่างสนใจ

คิมหันต์พยักหน้ายิ้มๆ ก่อนที่ไมโครโฟนจะถูกเลื่อนไปทางพระเอกของเรื่อง พร้อมกับนักข่าวที่ถามขึ้นมาด้วยคำถามคล้ายเดิม

“ถูกใจคนที่จะมาประกบคู่กับเควินไหมครับ”

ทวิชถูมือไปมาด้วยความตื่นเต้น ถึงแม้จะรู้แล้วว่าเควินต้องเลือกเขาแน่นอนตามที่ตกลงกันไว้ แต่ถึงอย่างนั้นก็อยากได้ยินกับหูอยู่ดี คนฟังกลั้นหายใจรอฟังคำตอบโดยไม่รู้ตัว ก่อนที่จะนิ่งงันเมื่อได้ยินคำตอบจากคนในจอ

“ผมเป็นคนเลือกเองก็ต้องถูกใจอยู่แล้ว ภูผาเป็นคนมีฝีมือ เขาเหมาะสมกับบทนี้” คนพูดยิ้มให้กับกล้องพร้อมกับเสียงเชียร์แซ่ของนักข่าวรอบด้าน แต่เวลานี้ทวิชไม่ได้ยินอะไรอีกแล้ว

และนี่คือคำตอบของเควิน!

กรงกวินทร์
ตอนที่17

ทวิชนั่งซุกตัวที่มุมห้อง ดวงตามองเหม่อลอยไร้จุดหมาย ไม่รู้ว่าอยู่ตรงนี้นานเท่าไหร่แล้ว รู้เพียงแต่น้ำตาเหือดแห้งจนไม่มีจะไหลออกมา รู้เพียงแต่ว่าความเสียใจไม่ลดลงเลย

“ถูกใจคนที่จะมาประกบคู่กับเควินไหมครับ”

“ผมเป็นคนเลือกเองก็ต้องถูกใจอยู่แล้ว ภูผาเป็นคนมีฝีมือ เขาเหมาะสมกับบทนี้”

เสียงที่คุ้นเคยแต่กลายเป็นไม่คุ้นเคยดังซ้ำไปซ้ำมาอยู่ในหัว แม้จะได้ยินเพียงแค่ครั้งเดียวก็จดจำได้อย่างขึ้นใจ

ทันทีที่สติกลับคืนมา เขาก็คว้าข้าวของอันน้อยนิดของตัวเองจับใส่กระเป๋าลวกๆ และเรียกแท็กซี่ออกมาจากบ้านหลังนั้นโดยไม่เสียเวลาอาลัยอาวรณ์อีกแม้สักนาที

คนที่จะรับบท ‘อลัน’...เควินเลือกไว้ในใจอยู่แล้ว แต่ที่อุตส่าห์ยื่นข้อเสนอมาให้เขาก็เพื่อ ‘เอาคืน’

เขาพลาดเองที่รีบตะครุบไว้โดยไม่ทันคิดระแวง เชื่อหมดใจว่าตัวเองจะเป็นคนที่ถูกเลือก ถ้าเขายอมทำตามที่เควินต้องการ

“จนกว่าจะถึงวันประกาศผลอีกหนึ่งอาทิตย์ข้างหน้า ผมมีสิทธิ์เปลี่ยนตัวคนที่จะมาเล่นคู่กับผมได้ตลอดเวลา”

“เพียงแค่คุณทำตามที่ผมบอก ยอมตามใจผม...ทุกอย่างที่ผมสั่ง ทุกอย่างที่ผมต้องการ ทุกที่ทุกเวลา จนกว่าผมจะ
พอใจ”

ข้อตกลงแลกเปลี่ยนที่เขายินยอมแม้จะเสียเปรียบในทุกทาง เพราะคิดว่าตัวเองไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว ด้วยความหวังสุดท้ายว่าการที่เขารับบทอลันจะทำให้เขาจะกลับมามีชื่อเสียงอีกครั้ง... ให้เขาได้หัวเราะคนที่หักหลังเขา ลบคำสบประมาทว่าเขาเป็น ‘พระเอกตกกระป๋อง’

แต่สุดท้ายเขาก็ถูกหักหลังอีกครั้ง!

ความเสียใจที่พลาดบทอลัน ยังเทียบไม่ได้เลยแม้สักเสี้ยวกับความเสียใจที่ใครบางคนหักหลังกันอย่างเลือดเย็น

ไม่รู้ว่าเขาทำบาปทำกรรมอะไรไว้นัก เพราะไม่ว่าใครก็ทรยศเขาทั้งนั้น...

หรือนี่คือผลกรรมที่เขาเข้าหาเควินอย่างไม่บริสุทธิ์ใจตั้งแต่แรก ถ้าเป็นแบบนั้น ก็ถือว่าตอนนี้เขาชดใช้เพียงพอแล้ว

ไม่มีอะไรติดค้างกันแล้ว!

ทวิชมองโทรศัพท์ที่ตั้งเป็นระบบสั่นเอาไว้ ตั้งแต่เขากลับมาก็มีสายเข้าไม่ขาด ไม่รู้ว่าแคนดี้โทรมาสอบถามความเป็นไป หรือใครบางคนโทรมาเพื่อเยาะหยันและบอกให้รู้ว่าเขาไม่ใช่ ‘คนที่ถูกเลือก’

ชั่วขณะที่เขานึกอยากรู้ว่า...ถ้าหากเขาไม่บังเอิญรู้ผลจากรายการทีวี เควินจะบอกเขาตอนไหน จะหัวเราะเยาะให้เขาอับอายต่อหน้า หรือปล่อยให้เขาโง่งมอยู่กับฝันลมๆ แล้งๆ ต่อไปจนกว่าเขาจะตาสว่างขึ้นมาเอง

น้ำตาที่เหือดแห้งไปแล้วไหลลงมาอีกครั้ง...

เวลาผ่านไปเนิ่นนานจนทั้งห้องปกคลุมไปด้วยความมืดเพราะเจ้าของห้องนั่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับตัวไปไหน

ทวิชเดินคลำทางผ่านความมืดไปกดสวิทช์ไฟ ระหว่างทางเดินชนนู้นนี่จนของหล่นรายทาง พลางนึกสังเวชตัวเองว่าเขาไม่อยู่ห้องตัวเองแค่เพียงหนึ่งสัปดาห์ กลับกลายเป็นว่าไม่คุ้นเคยกับที่นี่ไปเสียแล้ว

เขาก้มเก็บของที่ตัวเองทำหล่นพื้น และนั่นก็ทำให้จุกไปอีกครั้ง...เพราะมันคือใบแจ้งหนี้ที่หล่นเกลื่อนพื้น!

ตาคู่เรียวจ้องมองยอดตัวเลขในใบแจ้งหนี้แต่ละใบแล้วถอนหายใจออกมาอย่างคิดไม่ตก เขาจะสามารถรับงานอะไรเพื่อให้ได้เงินมาหมุนได้บ้าง เพราะเงินจากงานล่าสุดที่เพิ่งออก เขาโอนคืนให้แคนดี้ไปแล้ว

ทวิชเค้นสมองที่ยังมึนงงไม่หาย นึกย้อนว่าก่อนหน้านี้มีงานอะไรบ้างที่เขาเคยปฏิเสธ ถ้าไม่นับงานอีเวนท์ที่ติดต่อมาเมื่ออาทิตย์ก่อนซึ่งเป็นช่วงที่เขาอยู่ในข้อตกลงกับใครบางคน จึงต้องปฏิเสธงานนั้นไป

ไม่นานเขาก็นึกออก แต่สิ่งที่นึกขึ้นมาได้ก็ไม่ทำให้เบาใจกว่าเดิม เพราะมันคืองานที่เขาคิดมาตลอดว่าไร้เกียรติ เป็นงานของพวกหมดทางในวงการ นั่นคืองานถ่ายชุดว่ายน้ำ

ทวิชถอนหายใจสุดท้ายก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา พยายามไม่มองว่าสายที่ไม่ได้รับนับร้อยสายที่อยู่บนหน้าจอมีใครบ้าง แต่สายตาเจ้ากรรมก็ยังเห็นอยู่ดีว่ามีชื่อของคนที่ทำร้ายเขาอย่างเลือดเย็น เขาเลื่อนผ่านชื่อนั้นโดยเร็วและไล่ดูรายชื่อผู้ติดต่อหาเบอร์ที่ต้องการ

ไม่นานก็เจอชื่อบรรณาธิการของนิตยสารปกดังที่เคยติดต่อเขาเมื่อสองสามเดือนก่อน ช่วงที่งานเริ่มขาด ตอนนั้นเขายืนกรานปฏิเสธด้วยเหตุผลว่าเป็นงานเกรดต่ำ แต่เวลาที่หมดหนทางไม่มีทางเลือกอื่น งานนี้ก็ไม่ต่างกับเป็นขอนไม้ที่ลอยมาในวันที่จมน้ำ ต่อให้เป็นขอนไม้ที่ผุพังเขาก็ต้องคว้าไว้ก่อน ตาคู่เรียวหลุบลงด้วยความสะท้อนใจ ต่อให้งานนี้เหมือนเป็นงานขายศักดิ์ศรีแค่ไหนเขาก็ยอม อันที่จริงศักดิ์ศรีของเขาก็ไม่เหลือตั้งแต่วันที่เขาตอบตกลงเงื่อนไขกับใครบางคนไปแล้วด้วยซ้ำ

ไม่มีอะไรจะเสียไปมากกว่านี้แล้ว!

“สวัสดีครับพี่เบญ ผมเอง” ทวิชข่มความอายกรอกเสียงลงไปเมื่อปลายสายกดรับ อีกฝ่ายตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงยินดี เขาจึงพอใจขึ้นขึ้นมาได้บ้างว่าอย่างน้อยเขาก็มีช่องทางที่จะหาเงิน หลังจากคุยรายละเอียดของงานอยู่นาน สุดท้ายเขาก็ตอบตกลง

“วันมะรืนนี้ โอเคครับ แล้วเจอกัน”

แม้จะดูรวดเร็วไม่มีเวลาเตรรยมตัว แต่พูดตามตรงว่าต่อให้นัดเขาออกไปถ่ายทันที เขาก็ไม่กล้าปฏิเสธ

เมื่อมีงานที่พอจะได้เงิน ทวิชก็คลายใจไปได้หนึ่งเปราะ ต่อจากนี้เขาคงต้องวางแผนชีวิตตัวเองใหม่ ถือว่าเริ่มนับหนึ่งอีกครั้ง

...ต่อให้ไม่มีใครอยู่ข้างๆ ต่อให้คนทั้งโลกหันหลังให้เขา เขาก็ต้องอยู่เพื่อตัวเอง ชีวิตไม่มีอะไรซับซ้อนไปกว่านั้น!

เควินกลับถึงบ้านในช่วงค่ำเนื่องจากประชาพาไปเลี้ยงฉลองที่การคัดเลือกนักแสดงลุล่วงด้วยดี เมื่อก้าวเข้าในบ้านที่เงียบสงบไม่ต่างจากทุกวันที่กลับมา แต่วันนี้ต่างออกไปตรงที่ไม่มีแม้เสียงจากทีวีที่ใครบางคนชอบเปิดแก้เหงา บางครั้งก็เผลอหลับไปให้ทีวีดูแทน เควินหลุดยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงใครบางคน ก่อนที่สีหน้าจะกลับมาเรียบเฉยดังเดิม

เขาคาดเดาเอาไว้อยู่แล้วว่ากลับมาคงไม่เจอใคร ทวิชคงรู้ผลแคสติ้งแล้วไม่จากทางใดก็ทางหนึ่ง และคงไม่อยู่รอ เขาคิดอย่างนั้น หากแต่เมื่อกลับมาถึงบ้านที่เงียบสงบเกินไป ทั้งที่เขาควรจะยินดีที่ให้ทวิชชดใช้ได้สำเร็จ แต่กลับกลายเป็นความว่างเปล่าที่ทำให้รู้สึกเคว้งคว้าง

เป็นเพราะเขาไม่ชินกับมัน เควินบอกตัวเอง นึกใจหายที่เวลาไม่ถึงหนึ่งอาทิตย์ที่มีใครร่วมบ้านกลับสร้างความคุ้นเคยให้เขาราวกับว่าเขาอยู่กับมันมาทั้งชีวิต

คนที่เหนื่อยล้ากับการปั้นหน้ายิ้มให้กล้องมาทั้งวันเดินเอื่อยๆ ขึ้นไปยังห้องนอน แล้วก็ต้องถอนหายใจออกมาอีกครั้ง เมื่อร่องรอยที่บ่งบอกว่าเคยมีใครบางคนอยู่ด้วยกันแทบไม่เหลือเลย

เขาเลือกจะนอนแช่ตัวในน้ำอุ่นเพื่อดับความคิดฟุ้งซ่าน บอกย้ำกับตัวเองว่าเขาทำถูกแล้ว ทวิชสมควรได้รับบทเรียนจากการคิดหลอกใช้เขา คิดใช้ความรักของเขาเป็นเครื่องมือเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง...

บท ‘อลัน’ ที่เจ้าตัวอยากได้นักหนา เขาใช้มันเป็นบทเรียนราคาแพงเพื่อให้ทวิชได้รู้ว่าจะไม่มีทางได้ในสิ่งที่ต้องการ นี่เป็นความตั้งใจของเขาตั้งแต่วันที่รู้ความจริง

เขาเจ็บแค่ไหน...ทวิชต้องเจ็บอย่างที่เขารู้สึก!

แต่บอกไม่ได้เหมือนกันว่าความรู้สึกปวดหนึบในหัวใจตอนนี้คืออะไร ความคิดสับสนวุ่นวายที่คล้ายจะหาคำตอบไม่ได้ตีกันอยู่ในหัว สุดท้ายเขาก็ปิดเปลือกตากั้นตัวเองจากสิ่งรอบตัว จนน้ำในอ่างเริ่มเย็น จึงคว้าเสื้อคลุมมาสวมลวกๆ แล้วเดินขึ้นเตียง แม้จะเหนื่อยล้ามาทั้งวัน แต่เมื่อถึงเวลาล้มตัวนอนกลับตาสว่าง

อันที่จริงทั้งประชาและคิมหันต์ต่างก็ลงความเห็นว่าทวิชเหมาะสมกับบทนี้ ทั้งยังฝีมือการแสดงที่เหนือกว่าภูผา แต่เพราะสิทธิ์ขาดการตัดสินใจเป็นของเขาตามที่ระบุไว้ในสัญญา เขาจึงเป็นคนชี้ชะตาใครบางคนอย่างเลือดเย็น

“ทำไมคุณถึงคิดว่าภูผาเหมาะสมกว่าทวิช” คิมหันต์ขมวดคิ้วหันมาถามคล้ายไม่ถูกใจกับคนที่เขาเลือก

แน่ล่ะ ถ้าเทียบกันแล้วไม่มีตรงไหนเลยที่ภูผาเหมาะสมกว่าทวิช สิ่งเดียวคือภูผาไม่ใช่คนที่สร้างความเจ็บแค้นเจียนตายให้เขา เท่านั้นเอง!! คนอย่างเขาไม่เคยเอาเรื่องส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงาน แต่ครั้งนี้...เขาทำลงไปแล้ว

“ภูผากำลังดัง คุณก็บอกเองนี่” เหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นถูกใช้เป็นข้ออ้าง แต่อีกฝ่ายส่ายหน้าทันควัน

“ถ้าแค่เรื่องนี้ไม่จำเป็นเลยสักนิด คุณมีฐานแฟนๆ มากเกินพออยู่แล้ว อีกอย่างทวิชก็ใช่จะโนเนม เขาเคยเป็นเบอร์หนึ่งด้วยซ้ำ” คิมหันต์ให้เหตุผลหน้าเครียด

เขาจนเหตุผลจะอธิบาย จึงทำหน้าขรึมแล้วย้อนถามเสียงกดต่ำเป็นการเลี่ยงคำถามใดๆ ที่จะตามมาอีก “คุณกำลังจะบอกว่าผมเลือกผิดคนอย่างนั้นหรอ”

“เปล่าหรอก ผมแค่เสียดายฝีมือทวิช ถ้าเป็นทวิชต้องทำออกมาได้ดีแน่” คิมหันต์ส่ายหน้าแล้วถอนหายใจยาว

“เอาน่า ภูผาก็ใช่ว่าจะไม่มีฝีมือ” ประชาเดินมาตบไหล่คิมหันต์ พูดติดตลกเพื่อคลี่คลายสถานการณ์ สุดท้ายผู้กำกับหนุ่มก็พยักหน้าเหมือนตัดใจ

“ก็คงต้องอย่างนั้นล่ะครับ”

ด้วยเหตุนี้ ผลการตัดสินจึงออกมาตามที่ประกาศออกไปเมื่อเช้า นั่นคือภูผาได้รับบท ‘อลัน’

เควินระบายลมหายใจยาว นอนลืมตาโพลงในความมืด หากภาพที่วนเวียนอยู่ในหัวไม่พ้นภาพของคนๆ เดียว

พอใครบางคนที่เพิ่งผ่านเข้ามาในชีวิตไม่อยู่ก็ทำให้ชีวิตประจำวันตลอดเวลาหลายปีของใครอีกคนเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง จากที่เคยมีกิจวัตรประจำวันมากมายในยามเช้าทั้งออกกำลังกาย ดู

กีฬา หรือบางครั้งก็อ่านหนังสือ รอให้ใครบางคนทำอาหารอร่อยๆ ให้ได้ลิ้มลอง แต่วันนี้คนที่ลงมาจากห้องเช้ากว่าปกติเพราะไม่อาจข่มตาหลับได้เลยตลอดทั้งคืนกลับนั่งอยู่คนเดียวเงียบๆ

สีหน้าอิดโรยของคนที่นั่งเหม่อลอยอยู่บนโซฟา ทำให้คนที่เพิ่งลงมาจากชั้นบนออกปากทักอย่างกังวล

“เควิน ทำไมหน้าตาเป็นแบบนั้น จะเปิดกล้องแล้ว” โทมัสพุ่งตัวไปหาน้องชายด้วยความรวดเร็ว พลางจับใบหน้าคมสันพลิกซ้ายขวามองสำรวจ ใกล้วันเปิดกล้องเข้ามาทุกทีแต่น้องชายเขากลับมีสภาพโทรมลงเรื่อยๆ แต่คำตอบที่ได้รับคือการส่ายหน้า ก่อนที่เจ้าตัวจะทำเฉไฉหันไปเรียกให้แม่บ้านตั้งโต๊ะอาหารแทน

ถึงจะดูออกว่าน้องชายหาทางเลี่ยง แต่สีหน้าของเจ้าตัวไม่อยู่ในอารมณ์ให้เขาคาดคั้น ถ้าเขาพูดอะไรมากกว่านี้คงไม่แคล้วโดนดีดกลับอเมริกา หรือไม่เจ้าตัวก็คงเปลี่ยนผู้จัดการส่วนตัว โทมัสจึงต้องปล่อยเลยตามเลย ได้แต่มองอย่างเป็นกังวล

ไม่นานอาหารเช้าก็ถูกยกมาเสิร์ฟเมื่อทุกคนนั่งประจำที่ อาหารเช้าง่ายๆ เหมือนทุกวัน แต่สำหรับคนที่นั่งหัวโต๊ะกลับรู้สึกฝืดคอโดยไม่มีสาเหตุ ผิดกับโทมัสที่อารมณ์ดีเพราะไม่มีใครบางคนร่วมโต๊ะให้รกตา

“เควิน แผนของนายนี่เยี่ยมจริงๆ ฉันยังนึกไม่ถึงเลย คิดว่านายจะหลงหมอนั่นจนโงหัวไม่ขึ้นซะอีก แต่บอกตามตรงว่าสมน้ำหน้า คงคิดว่าตัวเองจะได้บทอลัน แต่สุดท้ายก็แห้ว คงอับอายไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหนแล้วมั้งป่านนี้” โทมัสพูดกลั้วหัวเราะระหว่างทานอาหาร แววตาคนพูดเป็นประกายสมใจ

คนที่นั่งเป็นประธานหัวโต๊ะปรายตามองพร้อมกับรวบช้อนส้อม รู้สึกอิ่มขึ้นมาดื้อๆ เควินลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารแล้วเดินขึ้นห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมเข้าบริษัท ระหว่างเดินขึ้นบันไดจังหวะหนึ่งที่ลืมตัวหันหลังกลับไปกวักมือเรียกใครบางคนให้เดินตามขึ้นไปทำหน้าที่ แต่แล้วก็ชะงักไปเมื่อนึกได้ว่า...ไม่มีทวิชอีกแล้ว

เควินสะบัดหน้าไล่ความคิดก่อนจะหมุนตัวก้าวขึ้นบันไดต่อ ใช้เวลาไม่นานก็ลงมาจากห้องด้วยชุดใหม่ พอดีกับที่กระติ๊บมาถึง เขาก้าวขึ้นรถโดยไม่รอให้ใครเรียก ระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงกระติ๊บถามถึงใครบางคนเหมือนตั้งข้อสังเกตทำให้เขาชะงักไป

“วันนี้ไม่เห็นน้องธันเลย” กระติ๊บถามพลางชะเง้อคอมองหา

“ธันจะไม่มาที่นี่อีก” โทมัสตอบอย่างรวดเร็ว

คนถามเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ ก่อนจะนึกปะติดปะต่อเรื่องราว...

หรือว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวพันถึงเรื่องที่ทวิชพลาดบทอลัน บทสำคัญที่เจ้าตัวคาดหวัง นึกๆ ก็เสียดาย ไม่ได้ที่ภูผาได้บทเล่นแทนที่จะเป็นทวิช แม้ว่าก่อนหน้านี้เธอจะเคยได้ยินเควินเปรยกับประชาว่าจะเลือกภูผา แต่เพราะเควินสนิทสนมกับทวิชไม่ต่างกับคู่รัก อีกทั้งแคนดี้ก็ดูมั่นอกมั่นใจว่าทวิชต้องถูกเลือก เธอจึงคิดว่าสุดท้ายแล้วเควินก็ต้องเลือกคนของตัวเอง หากผลที่ออกมากลับพลิกความคาดหมายอย่างนึกไม่ถึง หนำซ้ำโทมัสยังบอกว่าทวิชจะไม่กลับมาที่นี่อีก ก็ไม่รู้ว่าเรื่องส่วนตัวมีผลต่อเรื่องงาน หรือเรื่องงานมีผลต่อเรื่องส่วนตัวกันแน่

“น้องธันคงผิดหวังน่าดู” กระติ๊บพึมพำ อยู่ๆ เธอก็นึกเรื่องที่พวกคนวงในเม้าท์กันเมื่อเช้าขึ้นมาได้ จึงพูดขึ้นมาอย่างลืมตัว “ได้ยินว่าน้องธันจะถ่ายชุดว่ายน้ำพรุ่งนี้ คงเป็นเรื่องจริงสินะเนี่ย ปกติไม่มีทางรับงานอะไรพวกนี้หรอก คงหมดทางแล้วจริงๆ น่าสงสาร” พูดจบก็หันหน้าขึ้นมองคู่สนทนา พอเห็นโทมัสไม่มีอารมณ์ร่วมก็ยิ้มเจื่อนแล้วนั่งเงียบไป ไม่รู้ตัวว่าทิ้งทุ่นไว้ให้กับใครบางคนที่ลืมตาโพลงขึ้นมา

นักข่าวรุมออกันอยู่หน้าตึกสำนักงานของไจแอนท์สตาร์เพราะมีข่าวกระพือว่าวันนี้นักแสดงที่ได้รับเลือกจะเข้ามาเซ็นสัญญา

The Assassin นับเป็นภาพยนตร์ที่ถูกจับตามองมากที่สุดเรื่องหนึ่งของวงการบันเทิงไทย ทั้งเป็นหนังชายรักชาย ทั้งเป็นหนังที่ใช้ทุนสร้างมหาศาลที่ทางค่ายประเมินตัวเลขคร่าวๆ ว่าหลักพันล้านมากกว่าหนังประวัติศาสตร์ทุกเรื่อง รวมทั้งสามารถดึงพระเอกระดับโลกมาร่วมแสดง และที่สำคัญ...นับเป็นครั้งแรกที่เควินมารับเล่นหนังชายรักชาย ทั้งหมดทั้งมวลทำให้ใครหลายคนลุ้นว่าใครจะได้บทตัวเอกของเรื่องประกบคู่กับเควิน เมื่อผลออกมาว่าบทนั้นตกเป็นของภูผาพระเอกหนุ่มฮอตในขณะนี้ ยิ่งทำให้นักข่าวสนใจ

เควินเห็นความชุลมุนด้านหน้าบริษัทจากในรถ เขาจึงให้คนขับรถอ้อมไปจอดด้านข้างแทน พูดกันตามตรงคือเขาไม่อยู่ในอารมณ์ที่พร้อมจะปั้นหน้ายิ้มแย้ม ร่างสูงก้าวลงจากรถทันทีที่รถจอด สีหน้าเรียบสนิทจนยากจะคาดเดา

กระติ๊บเลิกคิ้วแล้วหันไปหาโทมัส แต่อีกฝ่ายยักไหล่แล้วเดินลิ่วตามไป

“เป็นอะไรของเขาวะ ตอนแรกก็ยังดีๆ” กระติ๊บบ่นพึมพำ ทำท่าจะเดินตามเข้าไปอีกคนแต่อมรีบเรียกไว้ก่อน

“เจ๊ คุณธันไม่ได้เป็นเล่นเรื่องนี้จริงๆ เหรอ” อมรถาม สีหน้าบ่งบอกว่าเสียดายไม่น้อย ถึงเขาจะไม่ดูหนังประเภทนี้แต่ก็อดลุ้นไปด้วยไม่ได้ เพราะได้ยินกระติ๊บบอกว่าถ้าพระเอกขวัญใจเขาได้เล่นหนังใหญ่เรื่องนี้ จะมีโอกาสหวนคืนจอดังเดิม เขาเสียดายฝีมือ อยากให้คุณธันกลับมาโด่งดังอีกครั้ง

“ใช่ ประกาศผลแล้ว” กระติ๊บพยักหน้า สีหน้าไม่ต่างจากคนถาม

คนขับรถหนุ่มร้องเฮ้อออกมา พลางบ่นตามเรื่องตามราว “คุณธันดูดีกว่าภูผาตั้งเยอะ ภูผาหล่อกิ๊กก๊อกจะตาย ไปดูแถวบ้านผมสิ หน้าตาแบบนี้ก็มี เล่นละครก็ใช่จะดี ทำไมนะทำไม ไม่เข้าใจฝรั่งเลยว่าใช้อะไรตัดสิน”

กระติ๊บส่ายหน้า แล้วคาดเดาส่งเดช “สงสัยภูผาตรงสเปกเควินมากกว่ามั้ง”

“ไม่จริงอ่ะ ก็วันนั้นผมเห็นคุณเควินจูบ...” อมรรีบเอามือตะครุบปากตัวเองเมื่อนึกได้ว่าจะหลุดปากพูดเรื่องไม่สมควร เรื่องนี้อาจทำให้พระเอกขวัญใจของเขาเสื่อมเสีย ดีไม่ดีใครจะว่าคุณธันของเขาเป็นเกย์ แต่ถ้าคุณธันเป็นแบบนั้นจริงๆ เขาก็ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว เพราะเขาชอบฝีมือ แต่ข่าวแบบนี้ไม่เป็นผลดีต่อคุณธันแน่ อมรแกล้งทำทีเป็นพยักหน้าเอออออกลบเกลื่อนพิรุธ “เอ่อ ...ก็คงเป็นอย่างที่เจ๊ว่ามั้ง”

“เออ ฉันเข้าไปข้างในก่อน เดี๋ยวคุณประชาว่าฉันไม่ดูแลศิลปิน” กระติ๊บบอกแล้วลงจากรถ เดินเร็วๆ เข้าไปในตึก ทิ้งให้คนที่ตั้งคำถามยกมือเกาหัวอย่างงุนงง

“ก็วันนั้นยังสวีทหวานจูบปากกันดีๆ อยู่เลยนี่หว่า”

เควินเลี้ยวเข้าห้องประชุมเล็กที่อยู่ติดกับห้องของประชาซึ่งใช้เป็นสถานที่นัดหมาย หลังจากแวะคุยกับประชาครู่หนึ่ง เมื่อเข้ามาก็เห็นว่าที่นั่งที่แต่ละตัวมีป้ายชื่อกำกับไว้ถูกจับจองเกือบเต็มแล้ว เขาจึงเดินไปนั่งตรงที่ว่างที่มีป้ายชื่อของตัวเอง ก่อนจะหันมองสำรวจคนที่อยู่ในห้องที่ต้องทำงานร่วมกันในอีกสี่ถึงห้าเดือนข้างหน้า บางคนเขาคุ้นหน้าจากวันที่แคสติ้ง (เฉพาะตัวละครสำคัญ) นอกนั้นทางทีมงานของไจแอนท์สตาร์มีหน้าที่จัดหามาเอง คนที่โดดเด่นกว่าใครไม่พ้นนายเอกของเรื่องที่จะประกบคู่กับเขา...ภูผา

ภูผาส่งยิ้มให้เขาเหมือนวันแคสติ้ง เควินทำเป็นมองไม่เห็น มองผ่านไปที่คนอื่นๆ ก่อนจะหยุดที่ผู้ชายอีกคนที่มาดดีไม่แพ้ภูผาแต่ดูเป็นผู้ใหญ่และสุขุมมากกว่ากำลังคุยกับคนข้างๆ...เขาจำได้ว่าผู้ชายคนนี้ชื่อพัชร

“ถ้าพัชรได้บทดีแลน แล้วธันได้บทอลัน คงสะเทือนวงการแน่”

“น้องธันใจแข็ง ถึงจะบอกว่าไม่ชอบผู้ชายก็ไม่เห็นต้องปฏิเสธงานที่มีพัชรเลย คู่นี้ดูสมกันจะตาย”

จากบทสนทนาของกระติ๊บและคิมหันต์วันนั้น เดาได้ไม่ยากว่าผู้ชายคนนี้คงสนใจ ‘คนของเขา’ เพราะเหตุนี้ตาคู่คมที่มองจ้องอีกฝ่ายจึงไม่เป็นมิตรนัก ริมฝีปากหยักยกขึ้นเล็กน้อยแทบจะไม่มีใครมองเห็น แต่ครู่เดียวเขาก็สายหน้าพร้อมกับบอกตัวเองเหมือนเป็นการย้ำเตือน ‘เขากับทวิชไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน’

เควินรีบดึงความสนใจของตัวเองไปทางอื่น เวลาเดียวกับที่ประชาเข้ามาในห้อง การประชุมจึงเริ่มขึ้น การประชุมครั้งนี้เป็นไปแบบสบายๆ เริ่มจากการแนะนำตัวทำความรู้จัก เควินไม่ต้องลุกไปทักทายกับใครเพราะมีคนเข้ามาหาเขาไม่ขาด โดยเฉพาะนายเอกของเรื่องที่พยายามทำความรู้จักกับเขาอย่างออกนอกหน้า

“ผมชื่อภูผา คุณเควินจำได้ไหมครับ ดีใจที่ได้ร่วมงานกับคุณนะครับ ขอบคุณที่เลือกผมรับบทอลัน” ภูผาบอกแทบไม่เว้นจังหวะหายใจพร้อมส่งสายตาอย่างจงใจ

“ครับ” เควินยิ้มตอบตามมารยาท แล้วหันไปทักทายกับคนที่เข้ามาทักเขา แต่ทุกครั้งเมื่อหันกลับก็ยังเจอภูผาที่ปักหลักยืนรอ เมื่อสบโอกาสเสียงของอีกฝ่ายก็ดังขึ้นอีกเป็นระยะ

“คุณเควินมาเมืองไทยได้กี่วันแล้วครับ”

“คุณเควินชอบทานอาหารไทยรึเปล่า ได้ไปเที่ยวที่ไหนบ้างรึยัง ผมอาสาเป็นไกด์ให้นะครับ”

“คุณเควินสนใจอะไรเป็นพิเศษไหม ผมจะได้แนะนำ ไม่ต้องเกรงใจนะครับ”

สารพัดน้ำใจที่นายเอกของเรื่องหยิบยื่นให้เกินหน้าที่ ทำให้เควินอยากหันหลังหนี แต่ทำได้เพียงยิ้มตอบแล้วส่ายหน้า บอกอย่างรักษาน้ำใจ “ขอบคุณครับ แต่ไม่รบกวนดีกว่า” และเมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะพูดอะไรอีก เขาก็รีบตัดบท “ผมมีเวลาอยู่ที่นี่ไม่มากเท่าไหร่เลยไม่สะดวกไปไหน” เขายกเรื่องเวลาที่กระชั้นเข้ามาอ้าง เพราะเป็นที่รู้กันว่าเขามีคิวให้เรื่องนี้เพียงห้าเดือนเท่านั้น ก่อนจะต้องกลับไปถ่ายเรื่องใหม่ที่อเมริกา

ภูผาพยักหน้าเข้าใจ แต่ไม่วายส่งสายตาให้เขาอย่างจงใจ เควินถอนหายใจออกมา ชั่วขณะหนึ่งที่ลืมตัวเผลอนึกเปรียบเทียบกับใครอีกคน

ถ้าเป็นทวิชล่ะก็...

เควินสะบัดหน้าแรงๆ เหมือนไล่ความคิดไม่เข้าท่า ก่อนจะยื่นมือไปรับบทภาพยนตร์จากประชาและฟังอีกฝ่ายร่ายยาวเกี่ยวกับการถ่ายทำ

“โอเค วันนี้ไม่มีอะไรแล้ว อีกสองวันเจอกัน เดี๋ยวเลิกประชุมพวกคุณตามคุณเมษาไปวัดตัวและช่วยรักษารูปร่างกันด้วย วันฟิตติ้งจะได้ไม่ต้องเสียเวลาแก้ชุด” ประชาบอกปิดงานเมื่อเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงบ่าย

ทีมงานและนักแสดงแยกย้ายกันออกจากห้อง เควินเดินออกมาเป็นคนสุดท้ายแต่เมื่อก้าวพ้นประตูเขาก็ต้องลอบถอนหายใจอีกครั้งเพราะภูผายืนปักหลักรออยู่ ฝ่ายนั้นทำเหมือนหันมาเห็นเขาโดยบังเอิญ ทั้งที่ดูยังไงก็รู้ว่ารอ

เพราะแบบนี้ไง ใครบางคนถึงมั่นใจนักหนาว่าฝีมือการแสดงของตัวเองเหนือกว่าภูผา

แน่ล่ะ ขนาดตบตาหลอกใกล้ชิดเขาจนเขาตกหลุมรักโดยไม่เอะใจสักนิด...ก็คงเป็นแบบนั้น

ไม่รู้ว่าควรชื่นชมหรือเจ็บใจ! เควินแค่นหัวเราะ

“วันนี้ผมว่าง คุณเควินไปเป็นเพื่อนผมทานอาหารได้ไหมครับ” ภูผาหาเรื่องใกล้ชิดพระเอกของเรื่อง หวังสานต่อความสัมพันธ์ ขนาดผู้จัดฯ เรื่องเก่า เขายังทำให้ทิ้งแฟนสาวที่คบกันมานานได้ก่อนจะสลัดทิ้งเมื่อปิดกล้อง นับประสาอะไรกับเควินที่แค่มองตาก็รู้ว่ารสนิยมแบบไหน

เมื่ออีกฝ่ายซ้อนตาขึ้นมองและทำท่าจะเขยิบเข้ามาใกล้ เควินก็หันไปสบตากับโทมัส

หนุ่มฝรั่งผู้พี่รู้หน้าที่โดยไม่ต้องให้ออกปาก “คงไม่ได้หรอกครับ เควินมีงานต่อ ขอตัวก่อนนะครับ ไม่อยากไปสาย” โทมัสบอกแล้วสะกิดไหล่น้องชาย

เควินผงกหัวเชิงบอกลาคู่สนทนาแล้วเดินตามโทมัสไป ทิ้งให้ภูผามองตามด้วยสายตาขัดเคือง

รถตู้สีดำจอดลงหน้าบ้านหลังใหญ่ที่เงียบเหงา เมื่อทุกคนลงจากรถ กระติ๊บก็หันไปบอกลาเจ้าของบ้าน วันนี้เธอมีนัดกับพวกผู้ดูแลศิลปินด้วยกัน หรืออีกนัยคือนัดอัพเดทเรื่องราวข่าว (คาว) ของดารานักร้องอย่างรู้ลึกรู้จริง เพราะคนวงในมาเอง แน่นอนว่าเธอพลาดไม่ได้เช่นกัน

ขณะกำลังจะก้าวขึ้นรถของตัวเองที่จอดเอาไว้ตั้งแต่เช้า กระติ๊บก็ต้องหันกลับเพราะมีเสียงเรียกจากด้านหลัง เธอเลิกคิ้วอย่างแปลกใจเพราะคนที่เรียกเธอไว้คือเควิน

“มีอะไรเหรอคะ” กระติ๊บถามลนลาน เพราะกลัวว่าตัวเองจะทำอะไรไม่ถูกใจพระเอกคนดังโดยไม่รู้ตัว ที่ผ่านมาเควินคุยกับเธอนับคำได้ เพราะเรื่องงาน หลักๆ เป็นหน้าที่ของโทมัสคอยประสาน ส่วนเรื่องที่จะคุยเล่นนั้น...อย่าหวัง

“ทวิชถ่ายชุดว่ายน้ำให้นิตยสารอะไร”

คำถามที่ออกมาจากปากพระเอกฮอลลีวูดทำให้กระติ๊บงงเป็นไก่แตกกว่าเดิม แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็รีบตอบ ไม่ให้คนถามต้องรอนานให้พานขุ่นมัว

“Luxe ค่ะ”

เควินพยักหน้า สีหน้าเหมือนครุ่นคิดบางอย่าง ก่อนที่เจ้าตัวจะบอกเสียงเนิบ แต่ใจความในประโยคทำให้คนฟังแทบตาถลน

“บอกเขาว่าพรุ่งนี้ผมมีคิวว่าง ถ้ายกเลิกคนเดิม ผมจะถ่ายลงปกให้”

คนฟังตาโตเท่าไข่ห่านกับข้อเสนอที่คาดไม่ถึง ไม่ใช่แค่กระติ๊บ โทมัสที่ได้ยินก็รีบเดินจ้ำตามมา

“เควิน! ไม่ได้นะ” โทมัสร้องห้าม แต่เควินเพียงปรายตามองแล้วหันกลับไปบอกกระติ๊บเหมือนย้ำ

“ยกเลิกคนเดิมเท่านั้น! ให้เขาเลือกเอา ผมจะขึ้นปกให้ เงื่อนไขคือยกเลิกคนเดิม ไม่ว่าปกหน้าหรือปกต่อๆ ไปก็ห้ามเป็นคนนี้ แล้วส่งรายละเอียดมาคุยกับทอม” เควินยื่นคำขาด

คนฟังกลืนน้ำลายเอือก แล้วรีบพยักหน้ารับคำ ในใจนึกกังวลแทนคนที่จะถูกแย่งงานโดยไม่รู้ตัว

ไม่ต้องถามให้เสียเวลา เธอก็เดาคำตอบได้ว่าใครจะถูกเลือก...ดาราดังระดับโลกอย่างเควินกับดาราที่กำลังจะตกกระป๋องอย่างทวิช แม้ทวิชจะยอมถ่ายชุดว่ายน้ำครั้งแรกก็ใช่ว่าจะกระแสดีเท่าเควินในชุดทั่วไป ต่อให้เธอไม่ใช่บรรณาธิการ ก็เลือกได้โดยไม่เสียเวลาคิด

คนดังระดับเควิน ใช่ว่ามีเงินจ้างแล้วจะได้คิว ถ้าเจ้าตัวไม่รับงานก็บังคับไม่ได้ แต่นี่...เจ้าตัวเสนอเองด้วยซ้ำ ถ้าไม่รีบคว้าไว้คงโง่เต็มที

กระติ๊บถอนหายใจดังเฮือก พร้อมกับนึกสงสัยขึ้นมาว่าทวิชทำอะไรให้เควินโกรธนักหนา เควินถึงได้ลงทุนทำขนาดนี้ แบบนี้ไม่ต่างอะไรกับการตัดหนทางทำมาหากินของทวิชเลย!

กรงกวินทร์
ตอนที่18

“พี่เบญว่ายังไงนะครับ! ขอแคนเซิ่ลงานวันพรุ่งนี้”

ทวิชร้องถามเสียงหลง นึกภาวนาให้ตัวเองฟังผิด แต่ทว่าคำขอโทษจากปลายสายเป็นการยืนยันว่าสิ่งที่เขาได้ยินนั้นถูกแล้ว ใบหน้าคนถามเจื่อนไปทันที หัวใจห่อเหี่ยวเหมือนลูกโป่งที่สูบลมจนเต็มถูกเจาะเมื่อรู้ว่างานชิ้นเดียวของตัวเองในตอนนี้กำลังจะหลุดลอย

“พี่ขอโทษนะธัน” ปลายสายตอบกลับเสียงเบาอย่างรู้สึกผิดในที

“ทำไมล่ะครับพี่เบญ ผมเรียกค่าตัวแพงไปเหรอครับ ผมลดได้นะ” ทวิชละล่ำละลักบอกเมื่อคิดว่าอาจเป็นเพราะเรื่องนี้ ทั้งที่จริงแล้วค่าตัวของงานนี้ ถ้าเทียบกับเรทงานโชว์ตัวธรรมดาที่เขาเคยรับเมื่อครั้งที่ยังมีชื่อเสียง ยังไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยอมลดราคาให้อีก...อย่างไม่เล่นตัวใดๆ

ปลายสายหัวเราะแผ่วๆ ก่อนจะบอกกลับมาอย่างลำบากใจ “ไม่ใช่เรื่องนี้หรอก แต่เอ่อ...พี่ได้คนใหม่ที่จะมาขึ้นปกแล้วน่ะ เพิ่งได้คิวเขามาด้วย เลยฉุกละหุกนิดหน่อย”

คนฟังหน้าเจื่อนสนิท กลั้นใจถามกลับไปแม้ในใจเดาคำตอบเอาไว้อยู่แล้วก็ตาม

“ใครครับ ภูผาเหรอ” ถามอย่างสิ้นหวังจนเกือบจะแค่นหัวเราะออกมา สุดท้ายเขาก็แพ้ภูผาซ้ำซาก ซ้ำแล้วซ้ำเล่าทั้งที่ทำทุกวิถีทาง ในขณะที่ภูผาไม่ต้องออกแรงอะไรเลย

แต่ทว่า...คำปฏิเสธจากปลายสายทำให้เขาแปลกใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นชาวาบไปทั้งตัวในเวลาต่อมา

“ไม่ใช่! เควิน ดีนต่างหาก ถ้าแค่ภูผาพี่ไม่สนใจหรอก แต่นี่ระดับเควินเชียว นึกไม่ถึงใช่ไหม พี่ก็นึกไม่ถึงเหมือนกัน...” น้ำเสียงของปลายสายฟังตื่นเต้นไม่น้อย บ่งบอกว่าเจ้าตัวก็ไม่ล่วงรู้มาก่อนเช่นกัน

ใช่ นึกไม่ถึงเลย เขาตอบอยู่ในใจได้เท่านี้ ก่อนจะรู้สึกอึ้งอึ้งจนไม่ได้ยินว่าปลายสายพูดอะไรอีก รู้เพียงว่าหมดคำถามสำหรับเรื่องนี้จึงกดวางสายไปอย่างไม่ติดค้าง

ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ เขารู้ดี!

นักแสดงระดับโลกอย่างเควินไม่มีทางลดตัวลงมารับงานเล็กๆ แบบนี้อยู่แล้ว ขนาดงานโฆษณาแต่ละตัวที่รับ ไม่นับเรื่องค่าตัวที่สูงลิ่ว โทมัสยังสกรีนแล้วสกรีนอีก แม้เขาจะเชื่อว่าทาง

Luxe คงสู้ค่าตัวไม่น้อยเช่นกันเพราะนี่อาจเป็นนิตยสารหัวแรกและหัวเดียวของไทยที่ดึงคนดังระดับนี้มาขึ้นปกได้ แต่ถ้าเทียบกับงานอื่นๆ ของเควิน นิตยสารเล่มนี้ไม่ใช่ตัวเลือกที่น่าสนใจเลย ดังนั้นการที่เควินเลือกรับงานนี้ เหตุผลเดียวคือจงใจแย่งงานของเขา

ทวิชแค่นหัวเราะออกมา...เมื่อรู้แน่ชัดว่าเควินกำลังบีบให้เขาไม่มีที่ยืนในวงการ

“เป็นคนรักของผมนะ ธัน ผมรักคุณ”

น้ำเสียงนุ่มที่กระซิบถามพร้อมกับรสจูบอ่อนหวานที่ไม่รู้ลืม แต่เวลานี้คนที่เอ่ยคำนั้นกลับไล่ต้อนให้เขาจนมุมราวกับความแค้นนี้ไม่มีวันสิ้นสุด ริมฝีปากที่สั่นระริกเม้มแน่นไม่ให้มีเสียงสะอื้นเล็ดลอด มีเพียงน้ำตาหยดหนึ่งร่วงลงมาจากหางตาฟ้องความอ่อนแอ

แค่ความทรงจำที่สวยงาม เควินก็ไม่หวังให้เขาเหลือไว้เลย

เขาเป็นแค่ดาราตกกระป๋องจะอาจหาญงัดข้อกับเควิน ดีน ดาราใหญ่ระดับโลก แค่คิดก็เป็นไปไม่ได้แล้ว...

ถ้าเควินตั้งตัวเป็นศัตรูกับเขาขนาดนี้ เขาจะมีปัญญาอะไรไปสู้!

เวลาผ่านอย่างเชื่องช้าจนครบหนึ่งอาทิตย์ที่ทวิชไม่ได้ออกจากห้องไปไหน อาหารก็ทำกินลวกๆ ให้พออิ่มท้องไปวันๆ แล้วกลับมานั่งกอดเข่าซุกตัวกับโซฟาในความเงียบงัน ทุกครั้งที่มีเสียงโทรศัพท์ ทวิชจะกระวีกระวาดไปหยิบขึ้นมาดูด้วยความหวังเต็มเปี่ยมว่าจะมีใครจ้างงาน แต่สุดท้ายผิดหวังเพราะสายที่โทรเข้ามา...

ถ้าไม่ใช่พวกหาลูกข่ายทำประกัน ก็เป็นพวกธนาคารต่างๆ โทรเสนอให้เปิดบัตรเครดิตหรือไม่ก็เพิ่มวงเงิน สารพัดที่ดึงเงินออกจากกระเป๋า จนหลายครั้งเขาอยากบอกออกไปให้รู้แล้วรู้รอดว่าบัตรเครดิตเท่าที่มีตอนนี้ ก็มียอดค้างชำระท่วมจนไม่มีปัญญาจะใช้คืนอยู่แล้ว อีกทั้งความหวัง

ที่จะมีงานให้พอมีเงินหมุนเวียนในการใช้จ่ายแต่ละวันเริ่มริบหรี่ ถึงขนาดว่าเขายอมทนอาย โทรหาผู้จัดที่เคยร่วมงานกันเพื่อเสนอตัวเอง หนำซ้ำยังลดค่าตัวให้เกือบครึ่ง แต่คำตอบที่ได้ก็ไม่ต่างกันเท่าไหร่

บางคนบอกปัดอย่างรักษาน้ำใจ บางคนก็ปฏิเสธออกมาแบบชัดเจน

“พี่ยังไม่มีแพลนทำละครเรื่องใหม่เลย เรื่องนี้ได้นักแสดงครบแล้ว ถ้ามีบทเหมาะกับน้องธัน พี่จะติดต่อไปนะ”

“น้องธันไม่ตรงกับคาแรกเตอร์ที่พี่ต้องการ ขอโทษที”

และอีกหลายๆ ครั้งที่คำตอบมาเป็นแพทเทิร์นเดียวกัน ทวิชได้แต่กล้ำกลืนรับฟังคำปฏิเสธซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเริ่มด้านชาเต็มที ในขณะที่เขากำลังตกต่ำถึงขั้นสุด แต่เด็กปั้นคนใหม่ของแคนดี้มีแววรุ่งไม่น้อย ทั้งงานละคร งานโฆษณามีผ่านตาให้เห็นตลอด อาจเป็นเพราะแบบนี้แคนดี้จึงไม่ติดต่อมาหาเขาอีก

ทวิชถอนหายใจอย่างอ่อนแรง ขนาดคนที่ใกล้ชิดเขาที่สุดอย่างแคนดี้ยังปล่อยเขาให้เคว้งคว้างในวันที่เขาไม่มีทางไป เขาเหนื่อยที่จะต่อสู้กับอะไรอีกแล้ว

กริ๊ง!!

ตาคู่เรียวที่เจือความหมองเศร้าเป็นประกายขึ้นมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ ทวิชกดรับและกรอกเสียงลงไปด้วยความหวัง แต่ทว่า...เสียงที่ตอบกลับมาก็ดับความหวังที่ริบหรี่อยู่แล้วให้มืดดับไปทันตา

“ยอดเงินที่ต้องชำระของบัตรเครดิตหมายเลข...”

ไม่ต้องรอฟังจนจบ ทวิชก็กดวางสายแล้วโยนโทรศัพท์ไปไกลตัวอย่างหมดเรี่ยวแรง

นอกเหนือจากพวกบริษัทประกันกับพวกปล่อยสินเชื่อ ก็มีบริษัทบัตรเครดิตติดตามทวงหนี้ที่โทรมาแทบทุกวัน จนรู้สึกสังเวชตัวเองว่าเวลานี้เขาไม่ต่างกับพวกผีพนันที่ถูกตามทวงหนี้นอกระบบ เหลือเพียงยังไม่ต้องหนีหัวซุกหัวซุนแบบคนพวกนั้น แต่ถ้าปล่อยไว้นานกว่านี้ก็ไม่แน่

ทวิชมองกองใบแจ้งหนี้บัตรเครดิตที่สุมเอาไว้ที่มุมหนึ่งนิ่งนาน ก่อนจะหยิบขึ้นมากางทีละใบจนครบ...รวมตัวเลขคร่าวๆ ได้เจ็ดหลัก ทั้งหมดคือค่าใช้จ่ายที่เขามือเติบใช้เงินอย่างไม่ยั้งคิด เพิ่งสำเหนียกได้ตอนนี้เองว่าเขาใช้เงินเกินตัวแค่ไหน ทั้งที่หาเงินมาได้มากมายแต่ไม่เหลือสักแดง ยังไม่นับรถปอร์เช่ที่เขาขับอยู่ที่ขาดผ่อนมาสองเดือนแล้วเช่นกัน ถ้าเดือนนี้ไม่มีปัญญาจ่ายก็คงไม่แคล้วถูกไฟแนนซ์ยึด

ทวิชสูดหายใจเข้าลึกเหมือนเรียกกำลังใจให้ตัวเอง หลังจากที่ครุ่นคิดตรึกตรองมาหลายวัน เขาก็มีหนทางสุดท้ายให้ตัวเอง ภาวนาให้ตัดสินใจครั้งนี้ของเขาไม่ผิดพลาดซ้ำเดิม ร่างสมส่วนเดินโซซัดโซเซไปหยิบโทรศัพท์ที่โยนทิ้งไปก่อนหน้าแล้วกดหมายเลขของคนที่เขาหวังพึ่งพาเป็นที่พึ่งสุดท้าย ไม่นานก็มีเสียงตอบรับจากปลายสาย

“เอ่อ นี่เบอร์พี่หนุ่มรึเปล่าครับ” ทวิชเอ่ยถามเหมือนไม่แน่ใจ เพราะเขาไม่ได้ติดต่อกับเจ้าของเบอร์นี้มานานพอสมควร

[ใช่พี่เอง ธันโทรมาหาพี่มีอะไรรึเปล่า] น้ำเสียงของปลายสายเจือความห่วงใยไม่ต่างจากทุกๆ ครั้งทำให้คนฟังพอใจขึ้น

ทวิชพรูลมหายใจออกมาที่ปลายสายยังไม่เปลี่ยนเบอร์ ก่อนจะพยักหน้าตอบไป แต่นึกได้ว่าปลายสายมองไม่เห็นจึงตอบด้วยเสียงที่แห้งแล้งเต็มที “ครับ”

[หือ] นรินทร์หรือที่เขาเรียกติดปากว่าพี่หนุ่ม อดีตพี่เขยทำเสียงประหลาดใจ แม้จะเลิกรากับพี่สาวเขาไปนานแล้ว แต่ทั้งคู่ก็ยังติดต่อกันสม่ำเสมอเพราะมีลูกสาวคือน้องลูกอินที่ต้องดูแล อีกฝ่ายคงแปลกใจไม่น้อยที่เขาโทรหา แต่เพราะเวลานี้เขาไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครอีกแล้ว

“ผมมีเรื่องจะรบกวนพี่หนุ่มครับ” ทวิชเกริ่นขึ้นมา เมื่อปลายสายตอบรับ เขาก็บอกความจุดประสงค์ในการโทรมาครั้งนี้ ใช้เวลาพูดคุยกันนานกว่าทุกครั้งก่อนทวิชจะวางสายแล้วถอนหายใจยาว ร่างโปร่งเอนตัวนอนพาดไปตามความยาวของโซฟาพร้อมกับทอดสายตามองรอบห้องอย่างอาลัยอาวรณ์ อาจถึงเวลาที่เขาต้องวางมือจากงานนี้เสียที

วันต่อมาทวิชขับรถไปยังสถานที่นัดหมายกับนรินทร์โดยอาศัยดูทิศทางตามแผนที่ในโทรศัพท์ และเมื่อมาถึงที่ก็สอดส่ายสายตาหาคนที่เขานัดไว้และเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังยืนคุยอยู่กับใครสักคน เขาล้วงแว่นกันแดดอันโตจากในกระเป๋ามาสวมปกปิดใบหน้าแล้วจึงเปิดประตูลงจากรถ

นรินทร์เห็นอดีตน้องเมียเดินมาแต่ไกลก็กวักมือเรียก จนกระทั่งอีกฝ่ายเข้ามาใกล้ เขาก็ถามย้ำให้แน่ใจเพราะรู้สึกเสียดายแทน “ธันคิดดีแล้วใช่ไหม”

ทวิชเม้มปากก่อนจะพยักหน้าอย่างตัดใจ “ครับ” ตอบเสียงแผ่ว ไม่หนักแน่นเท่าที่ควร

นรินทร์ตบไหล่อีกฝ่ายให้กำลังใจ เดาได้ว่าปัญหาของเจ้าตัวคงหนักเอาการถึงต้องทำแบบนี้ แต่เขาก็จนปัญญาจะช่วยมากกว่านี้ “เอาเอกสารมาครบตามที่พี่บอกใช่ไหม”

ทวิชยื่นซองกระดาษสีน้ำตาลขนาดเอสี่ส่งให้อดีตพี่เขยแทนคำตอบ

“โอเค ถ้าอย่างนั้นธันเข้าไปรอข้างใน เดี๋ยวพี่จัดการให้” คนพูดชี้ไปยังตู้คอนเทนเนอร์ที่ถูกดัดแปลงมาเป็นออฟฟิศของเต็นท์รถแห่งนี้

ทวิชขยับแว่นกันแดดให้เข้าที่แล้วเดินไปนั่งรออย่างไร้ชีวิตชีวา หลายครั้งที่อยากลุกออกไปบอกยกเลิก แต่เมื่อคิดแล้วว่าไม่มีทางเลือกอื่น...จึงต้องยอม

ผ่านไปกว่าชั่วโมงนรินทร์ก็เดินเข้ามาในออฟฟิศพร้อมกับผู้ชายร่างท้วมอีกคน

“เรียบร้อยไหมครับ” เขารีบถาม

คนมาใหม่พยักหน้าก่อนจะยื่นเช็คไปให้ พร้อมกับเปรยอย่างเสียดาย “น่าเสียดาย รถยังรุ่นใหม่อยู่เลย พอรีบร้อนขายเลยไม่ได้ราคา”

ทวิชรับเช็คมาถือไว้ ลำคอแห้งผากกับตัวเลขเจ็ดหลักที่อยู่บนหน้าเช็ค รถปอร์เช่คันนี้เขาซื้อมาเกือบสิบล้าน แต่พอขายกะทันหันแบบนี้ ราคาจึงถูกหั่นเหลือไม่ถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ เมื่อหักล้างกับยอดเงินที่ต้องเอาไปปิดไฟแนนซ์ เงินก็แทบไม่เหลือ แต่ก็ยังดีกว่ารถถูกยึดไปฟรีๆ เพราะไม่มีเงินผ่อน

เมื่อขึ้นมานั่งบนรถของนรินทร์ ทวิชก็อดหันหลังไปมองรถของตัวเองที่กลายเป็นอดีตไปแล้วไม่ได้ เขาเงยหน้ามองมุมสูงเพราะรู้สึกตื้อในอกจนรู้สึกร้อนที่กระบอกตา

เหลือแค่คอนโดที่เขาอยู่ปัจจุบันที่ต้องจัดการต่อ แม้จะทำใจยากที่ไม่เหลืออะไรเลย แต่ก็บอกตัวเองว่าเขาไม่เคยมีของพวกนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว อย่างน้อยถ้าขายไป....หลังจากหักหนี้บัตรเครดิตแล้ว เขาก็ยังมีเงินเหลือพอให้ทำทุนและอยู่ได้โดยไม่ต้องดิ้นรน

“พี่หนุ่ม ผมฝากพี่จัดการเรื่องคอนโดให้ด้วยนะครับ ผมคงไม่ได้มาดูเอง อาจจะมาวันที่โอนเลย” ทวิชไหว้วานให้เป็นธุระของอดีตพี่เขยอีกครั้งหลังจากนำเงินที่ได้จากการขายรถเคลียร์มาปิด

ไฟแนนซ์เรียบร้อย ตัดภาระหนักไปได้แล้วหนึ่งอย่าง ตอนนี้ยังเหลือหนี้บัตรเครดิตกองโตที่ต้องเคลียร์

“ได้เลย ธันไม่ต้องเกรงใจ จริงๆ ถ้าพี่มี พี่ก็อยากช่วยธัน แต่ตอนนี้พี่เองก็หมุนไม่ค่อยทันเหมือนกัน เลยช่วยได้แค่นี้” นรินทร์บอกอย่างเห็นใจและเข้าใจ เขาไม่คิดซ้ำเติมทวิชเพราะรู้เรื่องราวสู้ชีวิตของสองพี่น้อง ทวิชไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร แต่เพราะในวัยเด็กที่ยากลำบากไม่เคยได้ของที่ตัวเองต้องการ ดังนั้นเมื่อหาเงินได้ง่ายและทีละมากๆ จึงใช้จ่ายสนองกิเลสของตัวเองอย่างไม่ยั้งคิด แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นเงินที่เจ้าตัวหาได้ด้วยตัวเองโดยไม่เดือดร้อนใคร

“ไม่เป็นไรครับพี่หนุ่ม แค่นี้ผมก็รบกวนพี่หนุ่มมากแล้ว ขอบคุณพี่อีกทีนะครับที่เป็นธุระให้” ทวิชยกมือไหว้ขอบคุณอีกทีพร้อมยื่นสินน้ำใจให้อดีตพี่เขย แต่ฝ่ายนั้นส่ายหน้า

“คนกันเองน่าธัน อย่าเกรงใจเลย ออ เห็นทิพย์บอกว่าธันจะลงไปหาเหรอ” คนที่ทำหน้าที่ขับรถเอ่ยถามเมื่อรถมาจอดที่หน้าคอนโด

“ผมว่าจะไปอยู่ช่วยพี่ทิพย์สักพัก แล้วค่อยคิดว่าจะทำอะไรต่อ” ทวิชตอบเสียงเนือย

นรินทร์พยักหน้าไม่ซักถามให้มากความ “ฝากบอกลูกอินด้วยว่าสิ้นเดือนพี่ไปหา”

“ได้ครับ ขอบคุณพี่หนุ่มอีกครั้งนะครับ” ทวิชค้อมหัว ก่อนจะเปิดประตูลงจากรถ ลากขาเดินเข้าคอนโดอย่างหมดอาลัยตายอยาก อีกไม่กี่วันที่แห่งนี้ก็ไม่ใช่ของเขาอีกต่อไป จะโทษใครได้...ถ้าไม่ใช่ตัวเอง!!

การลาวงการของทวิชไม่ได้เป็นข่าวใหญ่ในหน้าหนังสือพิมพ์เพราะเจ้าตัวไม่ได้เป็นดาราในกระแส นักข่าวจึงไม่ได้ให้ความสนใจ แต่ขณะเดียวกันคนวงในกลับพูดถึงอย่างสนุกปาก อย่างวันนี้ที่เป็นการนัดรวมตัวคนวงใน เรื่องของทวิชเป็นหัวข้อสนทนาที่ทุกคนให้ความสนใจมากที่สุด

“แกรู้ข่าวที่ว่าน้องธันเตรียมตัวหันหลังให้วงการไหม สงสัยเดินตามรอยดารารุ่นพี่ผันตัวไปทำธุรกิจ แต่จะว่าไปก็ไม่เห็นเคยได้ยินพูดถึง” ใครสักคนเปิดประเด็นขึ้นมา เพียงแค่นั้นคนที่นั่งกระจัดกระจายก็ตีวงแคบเข้ามารวมกลุ่ม

“เพราะไม่มีงานแล้วมากกว่า เห็นว่างานถ่ายชุดว่ายน้ำที่ธันโทรไปของานก็เพิ่งถูกแคนเซิ่ล” น้ำพราว ผู้จัดการดาราของพระเอกฉาวแห่งวงการออกความเห็น

“ได้ยินมาเหมือนกัน นังจวงมันมาคุยว่าเควินยื่นคำขาดให้พี่เบญเลือกระหว่างตัวเองกับธันแหม ใครจะเลือกธันให้โง่” พิมพา ผู้จัดการส่วนตัวของภูผาหัวเราะร่วนที่คู่แข่งของศิลปินที่เธอดูแลตกต่ำจนถึงขีดสุด อดสมน้ำหน้าไม่ได้เพราะตอนที่อีกฝ่ายมีชื่อเสียงก็ทำตัวไม่เห็นหัวใคร

“ถูก แล้วทีนี้พอบก.คนอื่นรู้เข้า เลยไม่มีใครกล้าจ้าง คงมีหวังว่าเควินจะถ่ายให้นิตยสารของตัวเอง” อีกคนพูดสำทับ

“จริงหรอเนี่ย ไม่รู้ว่าไปมีปัญหาอะไรกับคนดังขนาดนั้น ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันได้เลย แต่ถ้าเป็นแบบนั้นจริงก็คงอยู่ยาก พระเอกตกกระป๋องจะไปเรียกเรตติ้งสู้พระเอกฮอลลีวูดได้ยังไง จริงสินังกระติ๊บแกดูแลเควินไม่ใช่เหรอ แกรู้อะไรมาบ้าง” คนที่เปิดประเด็นเรื่องนี้คนแรกหันมาถามคนที่นั่งรวมอยู่ในกลุ่มสนทนา

เมื่อถูกสะกิดพร้อมกับสายตาทุกคู่หันมามองเป็นตาเดียว เจ้าของชื่อก็สะดุ้งโหยงเพราะกำลังฟังอย่างตั้งใจ กระติ๊บส่ายหน้าเป็นคำตอบ แม้จะคันปากยุบยิบอยากเล่าเรื่องที่ตัวเองรู้มา แต่ก็เลือกที่จะฟังเงียบๆ...

ตั้งแต่ที่มองทวิชแบบไม่มีอคติ เธอก็เอ็นดูทวิชไม่น้อย แม้จะรู้ว่าทวิชและแคนดี้รวมหัวกันเข้าหาเควินแบบไม่บริสุทธิ์ใจก็ตาม แต่เควินก็เอาคืนแล้ว เธอจึงคิดว่าเรื่องนี้ควรจบไป!

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไง ฉันเคยบอกพวกแกไปแล้วไงว่าเควินโลกส่วนตัวสูง ฉันนี่คุยกับเขานับคำได้เลย” กระติ๊บส่ายหน้าแล้วทำหน้าเหนื่อยหน่ายประกอบ ก่อนจะพรูลมหายใจออกมาเมื่อทุกคนหันกลับไปคาดเดาสาเหตุด้วยตัวเองต่อไป นึกๆ แล้วก็อดเสียดายไม่ได้ ทั้งหน้าตาและฝีมือการแสดงของทวิชหาตัวจับยาก ครั้งหนึ่งเคยมีคนเปรียบเทียบว่าในรอบยี่สิบปีถึงจะมีนักแสดงที่สมบูรณ์แบบอย่างนี้สักคน แต่ถึงจะเสียดาย เธอก็ไม่มีอำนาจทำอะไรได้

แม้เมื่อคืนจะอยู่ร่วมวงสังสรรค์จนดึก แต่เช้านี้กระติ๊บก็ต้องขุดตัวเองให้ลุกออกจากเตียง เพราะต้องไปรับพระเอกในความดูแลตามหน้าที่ เมื่อมาถึงบ้านพักที่มีเควินเป็นเจ้าของ เธอก็อดนึกถึงคนที่เคยเจอหน้ากันบ่อยๆ ที่นี่ไม่ได้ หลังจากคุยงานกับโทมัสจบก็พึมพำออกมาอย่างลืมตัว

“เสียดายน้องธันชะมัด ได้ข่าวว่าออกจากวงการไปแล้ว”

โทมัสเลิกคิ้วแต่ไม่ได้พูดขัด ตั้งใจฟังอีกฝ่ายออกความเห็นว่าการที่ทวิชลาวงการต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลัง มุมปากยกยิ้มอย่างสะใจเมื่อได้ยินว่าคนที่คิดหักหลังญาติผู้น้องของเขากำลังได้รับผลกรรมที่ตัวเองก่อ

“สมควร” โทมัสพึมพำกับตัวเอง

“หือ ว่าอะไรนะ” กระติ๊บเงยหน้าเพราะฟังไม่ชัด

โทมัสยักไหล่แทนคำตอบ

คนถามทำหน้างง แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยปากถามอีกทีประตูรถตู้ก็ถูกเปิดออก พร้อมกับร่างสูงของพระเอกในความดูแลของเธอกระแทกตัวนั่งลงเบาะรถด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ เห็นอย่างนี้ไม่เพียงไม่กล้าทัก แต่ไม่กล้าส่งเสียงออกมาเลยด้วยซ้ำ

การเปิดกล้องวันแรกไม่มีคิวถ่ายอะไรมาก เพราะคิมหันต์ต้องการให้นักแสดงได้ทำความคุ้นเคยกันก่อนเพื่อละลายพฤติกรรม เวลาที่เข้าฉากแสดงด้วยกันจะได้ไม่เคอะเขิน แต่ถึงผู้กำกับไม่บอกแบบนั้น ก็มีคนหนึ่งที่รอทำความคุ้นเคยกับพระเอกของเรื่องอย่างออกนอกหน้า

“ร้อนไหมครับเควิน คุณคงไม่ชินกับอากาศที่นี่ ผมอยู่มาทั้งชีวิต บางทียังไม่ชินเลย” ภูผาถามไถ่อย่างเป็นห่วงพลางชวนคุยกลั้วหัวเราะ ไม่พูดเปล่า...มือเรียวขาวไม่แพ้ผู้หญิงยังยื่นไปหวังจะช่วยซับเหงื่อ แต่อีกฝ่ายเบี่ยงหน้าหลบ ถึงอย่างนั้นภูผาก็ไม่ละความพยายาม เดินไปหยิบแก้วน้ำมาบริการด้วยตัวเอง

“ไม่เท่าไหร่ครับ พอทนได้” เควินตอบกลับไป มือไม่ได้เอื้อมไปรับแก้วน้ำ เช่นเดียวกับสายตาที่มองหาญาติผู้พี่ เมื่อเจออีกฝ่ายยืนมองอยู่ก็รีบส่งสายตาขอความช่วยเหลือ

โทมัสรีบเดินปราดเข้ามายืนคั่นกลางระหว่างน้องชายกับนายเอกของเรื่องอย่างไม่รีรอ

“คุณคงไม่แย่งงานผมหรอกนะ ผมไม่อยากตกงานตอนนี้” หนุ่มฝรั่งผู้พี่บอกติดตลกแต่สีหน้าไม่ยิ้มด้วย พลางปรายตามองแก้วน้ำในมือของคนตรงหน้าแล้วดึงมาถือไว้แทน

“ใช่ซะที่ไหนล่ะครับ ผมแค่เป็นห่วงเควิน กลัวว่าจะไม่ชินกับอากาศร้อน” ภูผาเอ่ยอ้าง ใบหน้าระบายรอยยิ้มไม่ให้อีกฝ่ายถือสา ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะปักหลักคุยกับเควินต่อ ทว่าเมื่อเห็นสายตาจริงจังของโทมัส ก็ต้องยอมหมุนตัวเดินจากไปแต่โดยดี บอกตัวเองว่าวันหลังยังมีโอกาส อย่างน้อยเขาก็ไม่ควรทำให้คนใกล้ชิดของเควินไม่พอใจ

โทมัสโคลงหัวอย่างอ่อนใจ อยู่ๆ ก็นึกอยากให้การถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้จบลงเร็วๆ ทั้งที่วันนี้เพิ่งเปิดกล้องวันแรก ไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงได้รู้สึกว่าภูผารับมือยากกว่าทวิชมากนัก เมื่อเห็นน้องชายก้มหน้าก้มตาทำสมาธิเตรียมเข้าฉากต่อไป หนุ่มฝรั่งผู้พี่ก็ถอยหลังไปหาที่นั่งรอ

ปึ่ก!

ร่างเขาชนเข้ากับใครบางคนที่เดินมาพอดีอย่างจังจนเกือบเซล้ม แต่ยังดีที่ทรงตัวไว้ได้ ตัวเขาไม่เป็นอะไรก็จริง แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่มีน้ำใจถามไถ่หรือแม้แต่จะทำหน้าสำนึกผิดตามมารยาท โทมัสจึงโกรธกรุ่น

“เดินยังไง ไม่มองทาง” หนุ่มฝรั่งหันขวับไปทั้งตัว จับจ้องคนไม่มีมารยาทอย่างเอาเรื่อง

ชายหนุ่มคู่กรณีชี้นิ้วเข้าหาตัวเองพลางเลิกคิ้ว และเมื่อแน่ใจว่าอีกฝ่ายจงใจโยนให้เขาเป็นฝ่ายผิด จึงชี้ทิศทางที่เขาเดินมา

“ผมเดินมาทางตรง คุณต่างหากที่ถอยไม่มองทาง” พัชรโต้ตอบ ตอนแรกเขาจะเอ่ยขอโทษออกไปตามมารยาทที่พึงกระทำเพราะอีกฝ่ายเสียหลัก แม้จะรู้ว่าไม่ใช่ความผิดของตัวเอง แต่พอเจอท่าทางแบบนี้...ก็อดฉิวไม่ได้ เขารู้ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเควิน แต่การเป็นผู้จัดการของพระเอกฮอลลีวูดในสายตาเขา ไม่ได้วิเศษวิโสไปกว่าคนอื่นที่ใครก็ต้องเกรงใจ อีกทั้งนี่ไม่ใช่ความผิดของเขาสักนิด คิดได้ดังนั้นพัชรจึงเลิกคิ้วเป็นการท้ารบ

โทมัสแยกเขี้ยวอย่างไม่สบอารมณ์ ประสานสายตาอย่างไม่ยอมแพ้ จนกระทั่งได้ยินเสียงทีมงานตะโกนเรียกพระรองของเรื่องไปเข้าฉาก สงครามสายตาครั้งนี้จึงจบลง

“คราวหน้าฉันเอาเรื่องนายแน่” โทมัสส่งเสียงพึมพำไล่หลัง และก็ต้องหงุดหงิดหนักกว่าเดิมเมื่อคนที่เดินลิ่วไปหันกลับมาหลิ่วตาท้าทาย สงสัยเขากับหมอนั่นจะอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้แล้ว!!

การถ่ายทำภาพยนตร์ The Assassin วันแรกผ่านไปด้วยดี แม้ว่าแต่ละซีนต้องถ่ายหลายเทคกว่าผู้กำกับจะยอมปล่อยผ่าน แต่ทุกคนก็เข้าใจว่าเป็นการเข้าฉากด้วยกันครั้งแรก นักแสดงจึงยังไม่เข้าขากันเท่าที่ควร

“วันหลังผมคงต้องหาเวลาว่างไปทำกิจกรรมร่วมกับเควินบ้างแล้วแหละ จะได้คุ้นเคยกันไวๆ ตอนเข้าฉากจะได้ไม่ต้องเทคบ่อย” ภูผาปรี่เข้ามาเสนอตัวกับพระเอกของเรื่อง เมื่อผู้กำกับกำชับให้นักแสดงทำความคุ้นเคยกันโดยเร็ว

เควินหันไปมองทางคิมหันต์และเห็นว่าฝ่ายนั้นยิ้มชอบใจกับความกระตือรือร้อนของนักแสดง แต่เขาไม่ยิ้มด้วย ได้แต่พยักหน้าเนือย

“รอให้คุณคิมหันต์นัดแล้วกันนะครับ” เควินปฏิเสธกลายๆ เป็นการแสดงเจตนารมณ์ชัดเจนว่าจะไม่มีการนัดหมายนอกเหนือจากเรื่องงาน

คนถูกปฏิเสธหน้าม้านไปเล็กน้อย แต่ครู่เดียวก็กลับเป็นปกติ ก่อนจะหาเรื่องชวนคุยต่อ แต่เควินหันไปทางคิมหันต์ซะก่อน

“ผมกลับก่อนนะครับ อากาศร้อนจนเพลีย” เควินพูดขึ้นเนิบๆ เขาพูดไม่เกินจริงเพราะวันนี้ทั้งวันอากาศร้อนและแดดแรง เขาที่ไม่คุ้นเคยกับสภาพอากาศเมืองไทยจึงรู้สึกอ่อนเพลีย

ไม่มีใครกล้าค้านเมื่อเห็นสีหน้าอ่อนล้าของคนพูด หนำซ้ำประชาที่มาดูการถ่ายทำวันแรกด้วยตัวเองยังบอกอย่างใจป้ำว่าจะหา ‘มอเตอร์โฮม’ หรือ ‘รถบ้านเคลื่อนที่’ สำหรับใช้เป็นที่พักผ่อนของเควินเวลาอยู่ที่กองถ่ายมาให้เป็นเซอร์วิสพิเศษ

เมื่อเป็นแบบนี้เควินจึงแยกตัวออกมาอย่างรวดเร็ว พอขึ้นมาบนรถก็ปิดเปลือกตาลงกั้นตัวเองจากโลกภายนอกเช่นเดียวกับทุกครั้งที่ขึ้นรถ ทว่าในช่วงอาทิตย์ที่ผ่านมา ยิ่งหลับตาภาพใครบางคนยิ่งชัดเจน

โทมัสหันมองคนข้างตัวแล้วถอนหายใจออกมา เขารู้ว่าน้องชายไม่ได้หลับอย่างที่เห็น...ช่วงนี้เควินอารมณ์ไม่ปกตินัก ใครก็เข้าหน้าไม่ติดไม่เว้นแม้แต่เขา เวลางานก็ทำงานจริงจังเหมือนเดิม แต่เวลาว่างจากที่เคยมีกิจกรรมในบ้าน ตอนนี้กลับขลุกตัวอยู่ในห้องและพูดแทบนับคำได้ จนลูคัสและไรอันยังออกปากด้วยความเป็นห่วง แต่เจ้าตัวยืนกรานเสียงแข็งว่าไม่เป็นอะไร

แต่ทำไมเขาจะเดาไม่ได้ ว่าอะไรเป็นสาเหตุ...

เขาอุตส่าห์ดีใจว่าเควินไม่หลงกลคนผิด ถึงได้เลือกภูผามารับบทอลัน ทั้งที่ทำอย่างนั้น...แต่ไม่รู้ทำไมเจ้าตัวถึงได้ดูเซื่องซึมไปกว่าเดิม

“ได้ยินว่าทวิชออกจากวงการ” โทมัสเปรยขึ้นมาพลางสังเกตท่าทีของน้องชาย

เปลือกตาของคนนอนเปิดขึ้นแทบจะทันทีที่ได้ยิน ร่างสูงดีดตัวขึ้นจากเบาะในท่านั่งตัวตรง แผ่นหลังเกร็งขึง พร้อมกับเอ่ยถามสีหน้าเคร่งเครียด “นายว่ายังไงนะ”

“ทวิชออกจากวงการ นายตั้งใจแบบนั้นอยู่แล้วไม่ใช่เหรอถึงได้เลือกภูผา ไหนจะเสนอตัวถ่ายปก Luxe อีก ไม่ใช่เพราะจะให้หมอนั่นหมดทางไปรึไง” โทมัสบอกเนิบและถามอย่างแคลงใจ ทำเป็นไม่เห็นท่าทางร้อนรนนั่น

คำตอบนั้นทำให้คนฟังนิ่งไป คิ้วหนาขมวดจนแทบจะชนกัน...

เขาไม่ได้ต้องการให้เป็นแบบนั้น เขาเลือกภูผาเพียงเพราะอยากให้บทเรียนกับทวิช ให้รับรู้ความรู้สึกเจ็บปวดที่ถูกหักหลังเหมือนอย่างที่เขารู้สึก เท่านั้นเอง! ส่วนเรื่องที่เขายื่นข้อเสนอให้ตัวเองไปถ่ายปกนิตยสารเล่มนั้นแทน ก็เพราะ...

เควินถอนหายใจ ช่างเถอะ!

“อาจเป็นละครฉากหนึ่งก็ได้ เขาเก่งอยู่แล้วนี่” เควินเหยียดริมฝีปากบอกตรงข้ามกับความรู้สึก ทวิชแค่แสดงละครตบตาเพื่อให้เขารู้สึกผิด เขาบอกย้ำกับตัวเอง แต่ต่อให้ย้ำอย่างนั้นก็ไม่ช่วยลดความรู้สึกวูบโหวงในใจได้เลย

โทมัสเลิกคิ้วแล้วพยักหน้าเอออออ “ก็เป็นไปได้”

จบคำก็ไม่มีใครพูดอะไรอีก เควินนั่งนิ่งสีหน้าเรียบเฉยขัดกับอารมณ์พลุ่งพล่านในอก เขาบอกตัวเองว่าทวิชสมควรได้รับบทเรียนที่สาสม แต่เมื่อถึงบ้านและกระแทกประตูห้องนอนปิดลง มือที่ไปก่อนความคิดก็กดโทรศัพท์ไปยังหมายเลขที่จำได้ขึ้นใจ ทว่าครั้งนี้ต่างไปตรงที่ไม่มีสัญญาณตอบรับ เช่นเดียวกับทุกแอปพลิเคชั่นที่เคยมีทวิชเป็นผู้ติดต่อก็ไม่มีรายชื่ออีกฝ่ายอีกราวกับเจ้าตัวไม่เคยมีตัวตน

เควินกลืนน้ำลายฝืดเฝื่อนลงคอ มือยกขึ้นกุมที่อกข้างซ้ายกับความวูบโหวงในอก

ความรู้สึกที่เรียกว่า ‘ใจหาย’ แบบนี้คืออะไร

ทั้งที่เขาควรจะดีใจที่ได้เอาคืน แต่ทำไมเขากลับรู้สึกว่ามัน ‘ว่างเปล่า’

หลายครั้งที่เผลอคิดเองว่าถ้าเลือกได้ เขาเลือกที่จะไม่รับรู้ความจริงตั้งแต่แรกเสียยังดีกว่า แบบนั้นเขาอาจจะมีความสุขและยิ้มออกมากกว่านี้...

กรงกวินทร์
ตอนที่19

การถ่ายภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ The Assassin ดึงเวลาของพระเอกคนดังที่โดดมารับงานนอกฮอลลีวูดเป็นครั้งแรกไปถึงห้าวันต่อสัปดาห์ ที่เป็นแบบนี้เพราะเจ้าตัวมีคิวให้กับหนังเรื่องนี้เพียงแค่ห้าเดือน ก่อนจะต้องกลับไปถ่ายหนังเรื่องใหม่ที่จ่อคิวรอ ประกอบกับหนังเรื่องนี้เป็นหนังแอคชั่นทริลเลอร์ที่มีเอฟเฟคมากมาย แต่ละซีนต้องใช้พลังงานและสมาธิสูงเพื่อให้ออกมาสมจริง เควินจึงต้องทำการบ้านอย่างหนักก่อนเข้าฉากในแต่ละวัน เพียงเท่านี้ก็ดึงเวลาของเจ้าตัวไปแบบไม่มีเหลือให้คิดเรื่องอื่น ซึ่งเควินก็ทำออกมาดีเยี่ยมสมความตั้งใจจนได้รับคำชื่นชมจากทีมงาน

แต่ไม่ใช่วันนี้...

“กล้องพร้อม นักแสดงพร้อม เทปเดิน...The Assassin ซีนสอง คัทหนึ่ง เทคสาม แอคชั่น!”

เสียงของผู้ช่วยผู้กำกับพร้อมกับเสียงสเลทถูกตีกระทบกันเป็นสัญญาณการถ่ายทำซีนใหม่ ทว่าไม่กี่นาทีให้หลัง เสียงผู้กำกับดังขึ้นอีกครั้ง

“คัท!”

คิมหันต์ลดโทรโข่งในมือลง สีหน้าแปลกใจไม่น้อย เมื่อต้นเหตุความผิดพลาดมาจากคนเดิม เขาเลิกคิ้วก่อนจะบอกกึ่งแนะแนว “เควิน คุณต้องแค้นที่คนรักถูกฆ่า แววตาคุณต้องเต็มไปด้วยความโกรธเกลียด ไม่ใช่เหม่อลอยทำหน้าทำตาเหมือนเบื่อโลกแบบนี้”

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตการทำงานก็ว่าได้ที่เควินถูกติงเรื่องการแสดงสีหน้า เขาหน้าชาไปเล็กน้อย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตัวเองเป็นแบบนั้นจริงๆ มือใหญ่ยกขึ้นลูบหน้าพยายามสลัดสิ่งที่ยึดครองพื้นที่ความคิดออกไป ปกติเขาเป็นคนที่แยกเรื่องส่วนตัวและเรื่องงานออกจากกันได้อย่างดีเสมอ ยกเว้นครั้งนี้...

“พักหน่อยไหมเควิน เดี๋ยวผมถ่ายซีนของภูผาไปก่อน” คิมหันต์เสนอเป็นทางเลือก เพราะเขาสังเกตตั้งแต่เช้าแล้วว่าวันนี้พระเอกของเรื่องดูใจลอยเหมือนมีอะไรค้างคา และดูท่าแล้วว่าถ้าไม่จัดการให้หายไป คงต้องมีอีกหลายเทค

เควินพยักหน้า ไม่ดื้อดึงที่จะถ่ายต่อไปทั้งที่ตัวเองสมาธิไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เพราะรังแต่จะเป็นภาระคนอื่น

“ถ้าอย่างนั้นผมขอพักสักครู่แล้วกัน ขอโทษด้วยที่ทำให้วุ่นวายกันไปหมด” เควินค้อมศีรษะอย่างรู้สึกผิดไม่น้อย เพราะการเปลี่ยนไปถ่ายซีนของภูผาก่อนแปลว่าทีมงานจะต้องเซตฉากและไฟใหม่ แม้เขาไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นเท่าไหร่ แต่ครั้งนี้คงไม่มีทางเลือก

ร่างสูงเดินกลับไปยังมอเตอร์โฮมที่จอดอยู่ห่างจากกองถ่ายพอประมาณเพื่อความเป็นส่วนตัว รถคันนี้เป็นรถบัสดัดแปลงภายในให้คล้ายบ้านพักขนาดย่อมซึ่งมีทั้งห้องน้ำ ห้องครัว พื้นที่สำหรับนั่งเล่นและพื้นที่ใช้นอน ซึ่งประชาจัดไว้ให้เขาพักผ่อนระหว่างที่อยู่ในกองโดยเฉพาะ

เมื่อเข้ามาในมอเตอร์โฮมอันเป็นพื้นที่หวงห้ามสำหรับคนนอก เควินก็ทิ้งตัวนั่งพิงเบาะ ดวงตาจับจ้องอยู่ที่บทภาพยนตร์ในมือ ตั้งใจจะทบทวนบทและลองแสดงสีหน้า ทว่าในหัวกลับวนเวียนไปด้วยเรื่องเดิม

เพราะคิวการถ่ายที่แน่นเอียด รวมถึงต้องเตรียมตัวก่อนถ่ายทำ ทำให้เรื่องของใครบางคนเลือนไป แต่ทุกครั้งที่ปล่อยให้ตัวเองนั่งนิ่งๆ แววตาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดของของใครคนนั้นก็วนเวียนมาให้นึกถึง ครั้งนี้ก็เช่นกัน...เพียงแต่เจือความรู้สึกผิดเพิ่มเข้ามานอกเหนือจากความโหยหาที่อัดแน่นมานานวัน

บางสิ่งที่เขาได้รับรู้จากปากกระติ๊บเมื่อวานทำให้เขาวุ่นวายใจ...

เควินคว่ำบทหนังไว้บนโต๊ะแล้วนอนพาดยาวไปกับเบาะเมื่อฝืนต่อไปไม่ไหว เปลือกตาหลุบลงซ่อนแววตาสับสนไว้ภายในเมื่อนึกย้อนไปถึงเมื่อวานเย็น...

หลังถ่ายทำฉากสุดท้ายเสร็จและเตรียมตัวกลับบ้าน กระติ๊บที่เพิ่งกลับมาจากข้างนอก กระหืดกระหอบมาขึ้นรถด้วยสีหน้าเคร่งขรึมผิดจากทุกวัน แต่เขาไม่ได้ใส่ใจนอกจากปิดเปลือกตาลงเช่นเคย แต่เมื่อรถเคลื่อนตัวออกไปได้ไม่เท่าไหร่ ก็ได้ยินเสียงอึกอักจากเบาะหลัง เหมือนเจ้าตัวอยากพูดอะไรกับเขา

“เอ่อ...โทมัส เควิน”

เขาเปิดเปลือกตาขึ้นมา และได้เห็นท่าทางละล้าละลัง แววตาแฝงไปด้วยความลังเล ไม่แน่ใจจากคนที่ชะโงกหน้าข้ามเบาะ

“ฉันมีอะไรจะเล่าให้คุณสองคนฟัง เรื่อง...น้องธัน แต่พวกคุณต้องสัญญาว่าจะไม่โกรธแก” กระติ๊บเอ่ยตะกุกตะกัก แต่ไม่วายปกป้องคนที่ถูกพูดถึงในที

เควินนิ่งงัน แค่ชื่อที่ได้ยินก็ทำให้เขาอยากปิดกั้นการรับรู้ สมองไม่อยากรับฟัง แต่ปฏิเสธไม่ได้เช่นกันว่าในใจเขาร่ำร้อง...อยากรู้ว่าตอนนี้เจ้าของชื่อนี้เป็นตายร้ายดียังไง หลังจากที่เขาไม่ให้ในสิ่งที่เจ้าตัวต้องการ

แต่ลึกๆ ก็กลัวคำตอบ กลัวได้ยินว่าทวิชสุขสบายดี...กับคนอื่น!!

โทมัสเลิกคิ้ว หันไปสบตากับน้องชายคู่หนึ่งก่อนจะหันกลับมาหากระติ๊บ

“ถ้าเป็นเรื่องที่หมอนั่นเข้าหาเควินเพื่อหวังได้บทอลัน พวกเรารู้แล้ว” หนุ่มฝรั่งผู้พี่บอกเนิบ สีหน้าไม่แสดงความแปลกใจใดๆ ให้เห็น

ขณะที่คนเปิดประเด็นกลับเป็นฝ่ายเบิกตาโพลน

“พะ...พวกคุณรู้เหรอ รู้มาจากไหน” กระติ๊บย้อนถามหน้าตาเลิกลั่ก

โทมัสยกมุมปาก ตอบเพียงคำถามแรก “ใช่ ฉันกับเควินรู้ว่าทวิชมีแผนการที่เข้ามาใกล้ชิดเควิน รู้ว่าทวิชหวังบท ‘อลัน’ เห็นหน้าซื่อไม่ประสาแบบนั้น แต่ที่ไหนได้...นี่ฉันเกือบจะหลงเชื่อไปแล้ว” หนุ่มฝรั่งผู้พี่เบ้ปากเมื่อต้องเอ่ยถึงคนที่กระเด็นออกไปจากวงจรชีวิตของพวกเขาได้กว่าสัปดาห์ เป็นข่าวดีที่ทำให้เขาสบายใจ แต่ต้องมาหนักใจกับภูผาแทน

กระติ๊บหน้าเหวอไปด้วยความนึกไม่ถึง หลังจากอึ้งไปพักใหญ่ก็เหมือนปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้

“เพราะอย่างนี้...น้องธันเลยไม่ได้บทอลัน ใช่ไหม” กระติ๊บถามเหมือนคาดเดาแต่ไม่มีคำตอบจากคนฟัง

คำถามแรกยังไม่ทันกระจ่าง อยู่ๆ เธอก็ฉุกใจอีกเรื่องขึ้นมา นึกภาวนาให้เธอคิดไปเอง!!

“อย่าบอกนะว่าที่เควินเสนอตัวขึ้นปก Luxe แทนน้องธันก็เพราะสาเหตุนี้” กระติ๊บเดาสุ่มพร้อมกับเงยหน้ามองรอฟังคำตอบ ก่อนที่รอยยิ้มสมใจบนใบหน้าของโทมัสจะปรากฏให้เห็น

เพียงเท่านี้ทุกอย่างที่เธอเคยสงสัยก็กระจ่างชัดเจน...

ก่อนหน้านี้เธอได้คำตอบจากแคนดี้...ที่ว่าทำไมทวิชจึงดูสนิทสนมกับเควิน

นั่นก็เพราะทวิชจงใจเข้าหาเควินเพื่อหวังหลอกใช้!

และครั้งนี้เธอได้คำตอบจากโทมัส...ที่ว่าทำไมภูผาถึงถูกเลือก แทนที่จะเป็นทวิชที่เหมาะสมมากกว่า

นั่นก็เพราะเควินต้องการดัดหลัง!

ความใกล้ชิดของคนทั้งคู่ที่เธอเห็น นั่นเพราะต่างฝ่ายต่างเล่นละคร!

กระติ๊บเผลอกลืนน้ำลายดังเอื๊อก...

ถ้าว่าทวิชใจร้ายที่หลอกใช้เควิน เธอว่าเควินก็ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

“ทวิชสมควรได้รับผลตอบแทน” เควินพูดขึ้นเสียงเย็น

คนฟังหนาวยะเยือก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอดแย้งไม่ได้ “แต่ถึงขนาดนี้ฉันว่ามันเกินไป”

ขาดคำสายตาของหนุ่มฝรั่งพี่น้องก็มองเขม็ง กระติ๊บจึงรีบบอกต่อ

“ฉันไม่ได้บอกว่าน้องธันไม่ผิด แต่ความคิดนี้เป็นของเจ๊แคนดี้ ผู้จัดการส่วนตัวของน้องธัน น้องธันถูกบีบเลยไม่มีทางเลือก”

เควินนิ่งฟัง ความรู้สึกหลากหลายตีวนอยู่ภายในใจ...

เขาไม่รู้หรอกว่าใครเป็นคนคิด ใครเป็นคนวางแผน ใครเป็นคนวางหมาก แต่ที่เขาโกรธเพราะทวิชเป็นคนที่เขาให้ความสำคัญ แต่กลับกลายเป็นคนทำลายความไว้เนื้อเชื่อใจของเขา เพราะสาเหตุนี้ต่างหาก!

ดวงตาที่ฉายชัดไปด้วยความสับสนของคนฟังทำให้กระติ๊บมีกำลังใจพูดต่อ

“ฉันไม่ได้เข้าข้างน้องธัน ฉันแค่อยากให้คุณเห็นใจน้องธันสักนิด น้องธันเคยเป็นดาราเบอร์ต้นๆ มาตลอด แต่อยู่ๆ ไม่มีงานก็คงทำตัวไม่ถูก แล้วยิ่งถูกยุจากคนใกล้ตัว เลยขาดสติยับยั้งชั่งใจ” กระติ๊บบอกพลางเงยหน้ามองคู่สนทนาที่มองตอบมาด้วยแววตาที่อ่อนแสงลง

“แต่มันไม่ใช่ข้ออ้าง” แม้จะใจอ่อนยวบ แต่ความเจ็บปวดก็ทำให้เควินย้อนเสียงกร้าว

“คุณพูดถูก มันไม่ใช่ข้ออ้าง แต่ฉันเข้าใจน้องธันนะ เขาคงดิ้นรนทำทุกทางที่ทำได้เพื่อให้มีงานเข้ามา คุณรู้ไหมว่าทำไมเขาถึงไม่มีงาน” คนที่เพิ่งรู้ความจริงก่อนหน้านี้ไม่นานเอ่ยถาม และเป็นฝ่ายตอบเอง แววตาสะท้อนความเห็นใจ “เป็นฝีมือของผู้จัดการส่วนตัวของน้องธันเองนี่ล่ะ เพราะรู้ว่าน้องธันไม่เป็นที่นิยมเหมือนเก่า ไหนๆ จะปั้นเด็กใหม่ขึ้นมาแทนน้องธันก็เลยดึงงานของน้องธันไปให้เด็กตัวเอง แต่น้องธันไม่เคยรู้หรอก รู้แค่ว่าตัวเองไม่มีงาน เจ๊แคนดี้ให้ทำอะไรเลยทำ”

เควินขมวดคิ้ว และย้อนถามกลับไป “แล้วคุณบอกผมทำไม”

“ฉันบอกคุณเพราะฉันอยากให้คุณเห็นใจน้องธันบ้าง คุณโกรธเขาก็สมควรแล้ว คุณไม่เลือกน้องธันประกบคู่ อันนี้ฉันเข้าใจ แต่เรื่องที่คุณยื่นข้อเสนอให้ Luxe เลือกคุณไปขึ้นปกแทน ทั้งยังเจาะจงอีกว่าไม่ให้น้องธันขึ้นปก Luxe อีก มันเกินไป! วงการนี้มันแคบ พอคุณบอกแบบนี้... นิตยสารเล่มอื่นที่ยังมีความหวังว่าคุณจะขึ้นปกให้เขาก็ไม่มีใครกล้าจ้างน้องธัน เพราะกลัวคุณไม่พอใจ” กระติ๊บบอกอย่างอัดอั้น เพราะรู้ตัวว่าเธอก็มีส่วนที่ทำให้ทวิชถูกปลดจาก Luxe หากเธอไม่พูดให้เควินได้ยิน ทวิชก็จะยังได้งานนั้น ถึงจะไม่มีงานต่อเนื่องเหมือนตอนที่เป็นเบอร์หนึ่ง แต่อย่างน้อยก็ต่อลมหายใจได้อีกหน่อย

กลายเป็นเควินที่นิ่งอึ้งไปอย่างสับสนเมื่อได้ฟังเรื่องราวในอีกมุม ตั้งแต่ที่เขารู้ว่าทวิชคิดหลอกใช้เขา เขาก็เชื่อตลอดมาว่าทวิชเป็นคนไม่ดี คิดเกาะเขาเพื่อชื่อเสียงเหมือนที่จัสตินเคยทำ เขาจึงคิดสั่งสอนให้รู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่ปั่นหัวได้ง่ายๆ แต่เมื่อเขาทำสำเร็จ...กลับมีคนเฉลยว่าทวิชเป็นผู้ถูกกระทำไม่ต่างจากเขา

เขาไม่รู้ว่าควรเชื่อแค่ไหน...

“เควิน จะถึงคิวนายแล้ว”

เสียงเรียกจากโทมัสทำให้คนที่จมอยู่กับความคิดตัวเองได้สติขึ้นมา เควินลูบหน้าลูบตาแล้วส่งเสียงตอบว่าจะตามออกไป ก่อนลุกขึ้นเข้าห้องน้ำ วักน้ำเย็นรดหน้าตัวเองหลายทีให้รู้สึกสดชื่นและสลัดความคิดที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานทิ้งไป แล้วออกไปทำหน้าที่ของตัวเอง เขาต้องถ่ายฉากนี้ให้เสร็จก่อนที่แสงจะหมด ไม่อย่างนั้นต้องยกไปอีกวัน แต่พรุ่งนี้กองถ่ายต้องยกกองไปต่างจังหวัดตามกำหนดการที่วางไว้ จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะถ่ายให้จบวันนี้

เควินสูดหายใจเข้าลึก รวบรวมสมาธิให้จดจ่อกับบทที่ได้รับ เขาต้องสวมวิญญาณเป็นเจย์เดน นายตำรวจที่สูญเสียคนรัก ซีนที่ถ่ายวันนี้เขาต้องไปเจอร่างไร้ลมหายใจของคนรักในบ้านร้างข้างๆ กันมีข้อความที่คนรักพยายามทิ้งเบาะแสไว้ให้ เขาต้องถ่ายทอดอารมณ์ของคนสูญเสียก่อนจะกลายเป็นกราดเกรี้ยวที่ปกป้องคนรักไว้ไม่ได้

เควินสามารถถ่ายทอดอารมณ์ผ่านสีหน้าและแววตาได้อย่างชัดเจน สวมบทเจย์เดนได้อย่างสมจริงจนผ่านในเทคที่สี่ ทันทีที่มีเสียงสั่งคัท ทีมงานทั้งกองก็ส่งเสียงร้องไชโยที่สามารถถ่ายได้ทันเวลา เพราะหลังจากนั้นไม่นานพระอาทิตย์ก็ตกดิน

“เลิกกองแล้วก็กลับไปพักผ่อนกันเยอะๆ อย่ามัวแต่เที่ยว พรุ่งนี้เราต้องเดินทางกันแต่เช้า” คิมหันต์กำชับทีมงานเมื่อเสร็จสิ้นการถ่ายของวัน

“จะได้ไปเที่ยวทะเลแล้ว” ทีมงานตะโกนร้องดีใจที่ได้ออกนอกสถานที่ ก่อนจะถูกผู้กำกับหนุ่มตัดความหวังดังฉับ

“ถ้าถ่ายเสร็จเร็ว พวกคุณจะมีเวลาพักผ่อนตามสบาย แต่ถ้าไม่เสร็จก็ลากยาวไปจนกว่าจะเสร็จ” คิมหันต์บอกเนิบพร้อมกับยกมุมปากเมื่อเสียงเฮกลายเป็นเสียงโห่ ผู้กำกับหนุ่มหัวเราะแล้วบอกสรุปสั้นๆ ไม่นำพาเสียงประท้วงของทีมงาน “ดังนั้นถ้าอยากพักกันไวๆ ก็ตั้งใจทำงานให้เสร็จ”

เควินขอแยกตัวกลับก่อน ไม่รอคิมหันต์นัดแนะเวลาและสถานที่ขึ้นรถ เพราะพรุ่งนี้เขาแยกไปเองเนื่องจากไม่ชอบความวุ่นวาย ซึ่งคิมหันต์เข้าใจเป็นอย่างดี ไม่วายแซวติดตลกว่าให้พาภูผาไปด้วย เควินแค่นหัวเราะแล้วก้าวยาวๆ ไปยังรถตู้ที่จอดรอ ซึ่งนั่นเป็นคำตอบ...

คณะของเควินไม่ต้องรีบร้อนออกเดินทางเพราะมีสมาชิกแค่หกคน แต่ถึงอย่างนั้นกระติ๊บก็มาถึงบ้านพักของศิลปินในความดูแลแต่เช้า สวมชุดสีสดใสเข้ากับจุดหมายปลายทาง เธอมองร่างสูงที่ยืนข้างรถคล้ายต้องมนต์ ทั้งที่เควินสวมกางเกงขาสามส่วนสบายๆ กับเสื้อเชิ้ตสีขาวคลุมทับเสื้อกล้ามข้างใน เสื้อผ้าที่พบเห็นได้ทั่วไปแท้ๆ แต่เมื่อมาอยู่บนร่างของเควินกลับดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ ถ้าไม่ติดว่าต้องมีจรรยาบรรณผู้ดูแลศิลปิน เธอคงแอบถ่ายรูปทีเผลอของพระเอกคนดังไปขาย ซึ่งคงจะได้ราคาไม่น้อย ส่วนโทมัสวันนี้สวมกางเกงผ้าขายาว เสื้อผ้าฝ้ายสีขาวแบบนิยมของฝรั่งที่มาเมืองไทย ดูแปลกตาแต่ทำให้เจ้าตัวดูสดใสอ่อนวัยกว่าปกติ มีเพียงลูคัสและไรอันที่ยังคงคอนเซปต์เคร่งขรึมสวมชุดสีเข้มไม่ต่างจากเดิม

เมื่อเช็กความเรียบร้อยพร้อมเดินทาง ทั้งหมดก็ขึ้นรถมุ่งหน้าไปยังจุดหมาย...ปลายทางหรือโลเคชันที่ใช้ถ่ายทำคือเกาะไข่มุก ซึ่งในเรื่องเป็นบ้านเกิดของอลัน พวกเขาทั้งห้าคน ยกเว้นอมรต้องต่อเรือสปีดโบ๊ตอีกทอด ครึ่งชั่วโมงต่อมาก็มาถึงรีสอร์ตสุดหรูที่ปลูกสร้างไล่ระดับลงมาตามความลาดชันของไหล่เขา แค่มองจากกลางทะเลก็คาดเดาราคาที่สูงลิ่วได้ โดยเฉพาะห้องพักของเควินที่เป็นห้องรอยัลสูทค่าห้องต่อคืนแพงระยับ ความสวยงามของห้องสมกับราคาหกหลักทั้งยังอยู่บนจุดสูงสุดของเกาะที่มีความเป็นส่วนตัวและสามารถมองเห็นวิวทะเลได้ 180องศาพร้อมกันนั้นยังมีสระว่ายน้ำขนาดใหญ่อยู่ภายในห้อง

กระติ๊บทำตาโตตื่นตากับวิวอลังการที่เพิ่งมีโอกาสได้สัมผัส พอจะหันไปหาแนวร่วมตื่นเต้น แต่ที่เห็นคือเควินนั่งหลับตาที่ริมสระว่ายน้ำ สองหนุ่มบอดี้การ์ดเดินตรวจตราห้อง หรือแม้แต่โทมัสก็ยุ่งกับการคุยโทรศัพท์ เธอถึงตระหนักได้ว่าคนพวกนี้คงเคยชินกับความหรูหราจนไม่รู้สึกอะไร หลังจัดการให้ศิลปินในความดูแลเข้าพักเรียบร้อย กระติ๊บก็กลับห้องตัวเองที่อยู่ต่ำลงไปเกือบจะถึงตีนเขา ไม่วายมองห้องที่เพิ่งจากมาจนเหลียวหลัง

เควินนั่งแช่ขารับลมเย็นริมสระว่ายน้ำ หลับตาให้ลมเอื่อยๆ พัดผ่านระหว่างรอทีมงานที่ยังเดินทางมาไม่ถึง ผ่านไปนานเท่าไหร่ไม่รู้ที่เขานั่งอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งโทมัสมาเคาะประตูเรียกแจ้งให้รู้ว่าคนอื่นๆ มาถึงแล้ว

ทีมงานและนักแสดงที่เหลือมาถึงรีสอร์ตในช่วงบ่ายพร้อมเสียงบ่นหิวโซ เนื่องจากออกเดินทางช้ากว่ากำหนดการ คิมหันต์ที่กลัวจะไม่ทันรอบเรือจึงสั่งให้ตรงมาถึงที่นี่โดยไม่แวะพักที่ไหน เมื่อมาถึงรีสอร์ต ผู้กำกับหนุ่มจึงปลอบใจด้วยการพาไปเลี้ยงอาหารที่เจ้าตัวการันตีฝีมือ

นักแสดงที่มีคิวถ่ายโลเคชันนี้มีเพียงแค่นักแสดงหลักอย่างเควิน ภูผา อิสระ และพัชร นอกเหนือจากนั้นเป็นทีมงานทั้งผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้กำกับ ตากล้อง รวมถึงฝ่ายต่างๆ รวมยี่สิบกว่าชีวิต ทั้งหมดเลือกที่จะเดินเท้าจากรีสอร์ตไปยังร้านอาหารที่คิมหันต์แนะนำซึ่งอยู่ไม่ไกล

สภาพร้านกลางเก่ากลางใหม่ซ้ำยังไม่ใช่ห้องแอร์ ทำให้ภูผาเบ้หน้าตั้งแต่แรกเห็นและร้องขอเปลี่ยนร้าน แม้ว่าคิมหันต์จะออกปากการันตีรสชาติอาหารเพราะได้มาลิ้มชิมรสตอนที่มาดูสถานที่ แต่สุดท้ายภูผาก็ยอมเดินตามเข้าไปในร้านโดยดีเมื่อเห็นเควินเข้าไปหาที่นั่งเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่เจ้าตัวจะจับจองพื้นที่ข้างเควินชนิดที่ไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นได้เข้าใกล้ พร้อมกับปรับสีหน้าจากหงุดหงิดเป็นยิ้มแย้มและเอ่ยถามคนข้างๆ อย่างเอาใจ

“เควินอยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมครับ ต้มยำกุ้งไหมครับ หรือมัสมั่น” ถามพลางไล่ชื่ออาหารไทยยอดนิยม

เควินส่ายหน้า ก่อนจะบอกรายชื่ออาหารที่ต้องการด้วยสำเนียงแทบไม่ผิดเพี้ยน “ต้มข่าไก่ ทอดมัน ผัดซีอิ้ว”

“หือ รู้จักด้วยเหรอ” คิมหันต์ถามพลางยกนิ้วให้ รู้สึกทึ่งไม่น้อยเพราะปกติคนต่างชาติมักจะรู้จักแค่ต้มยำกุ้ง อาหารไทยยอดฮิตเท่านั้น ดีหน่อยก็ผัดไท อาหารพื้นบ้านแทบจะไม่เป็นที่รู้จัก เขาหันไปสั่งอาหารกับเด็กเสิร์ฟชุดใหญ่ ก่อนจะหันมาบอกทีมงานว่าเป็นการเติมพลังก่อนเริ่มถ่ายฉากแรกในตอนเย็น

“โห่ พี่คิมขอพักหนึ่งวันไม่ได้เหรอ” เสียงโอดครวญดังขึ้นแทบจะทันที

“เลือกเอาว่าจะพักวันนี้แค่ครึ่งวันที่เหลือ หรือจะพักเต็มวันก่อนกลับ”

เมื่อผู้กำกับหนุ่มยื่นข้อเสนอให้เลือกแบบนี้ ทุกคนก็พร้อมใจกันเลือกอย่างหลัง นั่งคุยฆ่าเวลารอไม่นาน อาหารก็ถูกเสิร์ฟจนเต็มโต๊ะ เมนูรีเควสของเควินถูกเลื่อนมาตรงหน้าโดยภูผาที่บริการพร้อมกับตักอาหารใส่จานรวดเร็วจนเควินร้องห้ามไม่ทัน ได้แต่ยกมือห้ามว่าไม่ต้องแล้ว

ทันทีที่น้ำแกงข่าไก่สัมผัสลิ้น มือที่ถือช้อนก็ชะงักค้างไปอึดใจ ตาคู่คมแวววาวขึ้นมาเป็นประกายประหลาด ก่อนที่เจ้าตัวจะหันไปจิ้มทอดมันใส่ปากและตามติดด้วยผัดซีอิ้วแบบไม่วางช้อน

คิมหันต์เห็นอย่างนั้นจึงร้องแซว “หิวเหรอเควิน”

เควินไม่ได้เงยหน้าไปตอบ เพราะกำลังละเลียดกับรสชาติอาหารที่คุ้นเคย

คุ้นเคย!

“ไม่อร่อยเหรอครับ” ภูผาถามเควิน ไม่ทันได้คำตอบก็หันไปบอกคิมหันต์เสียงแข็งอย่างไม่พอใจ “ผมบอกพี่คิมแล้วว่าร้านโกโรโกโสแบบนี้ อาหารจะไปได้เรื่องได้ยังไง ไปครับเควิน เราไปทานที่โรงแรมกันดีกว่า” บอกพลางกระวีกระวาดจะลุกขึ้น แต่คนข้างๆ กลับส่ายหน้า

“ผมชอบ” เควินพูดสั้นๆ แล้วตักอาหารส่งเข้าปากตัวเองโดยไม่สนใจใครอีก คิ้วหนาขมวดค้างเพราะยังติดใจเรื่องรสชาติอาหารไม่คลาย

ความรู้สึกแรกเมื่อได้ลิ้มรสคือความคุ้นเคยที่อุ่นซ่านเข้าไปถึงข้างในจนนึกอยากเห็นหน้าคนทำ เพราะรสชาติของอาหารทั้งสามจานนี้ช่างเหมือนกับที่ใครบางคนเคยทำให้เขากิน แต่เมื่อคิดว่าไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่คนนั้นจะมาอยู่ที่นี่ เขาจึงล้มเลิกความคิด แต่ไม่อาจลบสิ่งที่ค้างคาใจ...

จะมีใครที่ทำอาหารได้รสชาติเหมือนกันขนาดนี้เชียวหรือ!!

ทีมงานเดินลูบท้องเรอเอิกออกจากร้านบ่งบอกความอร่อยของอาหารที่เพิ่งกินเสร็จ ขนาดภูผาที่ว่าไม่ชอบใจสถานที่ก็ยังกินอย่างถูกปาก ร่างสูงของเควินเดินรั้งท้ายเพราะมัวแต่ครุ่นคิดเรื่องที่คาใจ จังหวะหนึ่งที่เขาเหลียวหลังมองกลับไปที่ร้านก็ต้องกะพริบตาเหมือนไม่เชื่อสายตาตัวเอง เพราะคนที่เดินผ่านหน้าในระยะสายตาคือคนที่อยู่ในความคิด

เขาหันกลับไปมองอีกครั้งให้แน่ใจ แต่ทว่าไม่เจอแล้ว...

จะเป็นไปได้ยังไงที่ทวิชจะมาอยู่แถวนี้!! อาจเพราะช่วงนี้เขาวนเวียนนึกถึงแต่ทวิช เลยมองเห็นใครเป็นฝ่ายนั้นไปหมด เควินบอกกับตัวเองพลางส่ายหน้า ก่อนจะเดินตามทีมงานกลับรีสอร์ตโดยไม่เหลียวหลังกลับไปมองอีก

“คัท! เยี่ยมมาก”

เสียงผู้กำกับดังขึ้น เรียกเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกจากทีมงาน เพราะนั่นหมายถึงงานของวันนี้เสร็จสิ้นลงด้วยดี

ซีนที่ผ่านพ้นไปเมื่อกี้คือซีนของเจย์เดนที่ต้องการแก้แค้นให้กับคนรักที่ถูกฆ่าตาย นายตำรวจหนุ่มวิ่งไล่ล่านักฆ่ามาจนอีกฝ่ายใกล้จนมุม แต่เพียงชั่วพริบตานักฆ่าก็หายไป ซึ่งเป็นซีนเปิดของเรื่อง ก่อนจะโยงไปถึงสาเหตุที่เจย์เดนพาตัวเองเข้าไปใกล้ชิดกับอลันเพื่อแก้แค้น

โลเคชันของฉากนี้เป็นหน้าผาสูงชันที่อยู่หลังเกาะ จุดชมวิวที่คนนิยมขึ้นมาถ่ายภาพ กว่าทีมงานจะเคลียร์นักท่องเที่ยวออกจากบริเวณนี้ได้ก็เกือบไม่ทันเวลาพระอาทิตย์ตกดินที่ท้องฟ้าอาบด้วยแสงสีแดงอมส้มดูวังเวงตามที่ผู้กำกับต้องการ

เควินเดินไปเช็กภาพที่มอนิเตอร์หลังสิ้นเสียงคัทอย่างที่ทำเป็นปกติ บนหน้าจอปรากฏภาพเคลื่อนไหวที่เขาวิ่งตามภูผามาตั้งแต่ระยะหลายสิบเมตร อีกชอตเป็นมุม close-up ใบหน้าของภูผาที่หลบเข้าไปซ่อนตัวหลังโขดหินใกล้หน้าผา ชอตต่อมาเป็นภาพที่เขาหยุดยืนตรงจุดที่ผู้กำกับกำหนดแล้วทำท่าเหลียวมอง และชอตสุดท้ายจากกล้องที่อยู่มุมบนแพนไปรอบตัวเพื่อให้เหมือนว่าเขากำลังมองหาบางอย่าง ซึ่งภาพทุกชอตจะถูกตัดต่อเข้าด้วยกันในภายหลัง และเนื่องจากซีนนี้ไม่มีบทสนทนาและไม่มีฉากที่ต้องแสดงอารมณ์มากนัก จึงผ่านในเทคเดียวสมใจทีมงานที่อยากพักผ่อนกันเต็มแก่

ภูผาในชุดสีทึมของนักฆ่ารับผ้าขนหนูจากผู้จัดการส่วนตัวมาเช็ดใบหน้าที่เปรอะไปด้วยคราบดินและเศษใบไม้ จนแน่ใจว่าไม่มีคราบเปื้อนหลงเหลือ ก็ฉีกยิ้มเดินไปหาเควินที่ยืนอยู่กับคิมหันต์

“ภาพใช้ได้ไหมครับเควิน” คำถามที่ควรจะถามผู้กำกับ แต่ภูผาเลือกที่จะถามพระเอกของเรื่องแทน

เควินยิ้มแกนๆ แล้วถือโอกาสตอบเลี่ยง “คงต้องถามคุณคิมล่ะครับ ผมคงไม่สามารถบอกได้”

“ถ่อมตัวจังนะครับ ดารามากฝีมืออย่างคุณต้องรู้อยู่แล้วล่ะครับว่าภาพออกมาดีหรือไม่ดี” ภูผาบอกกลั้วหัวเราะ ใบหน้าหล่อใสกระจ่างตาด้วยรอยยิ้ม ทำเอานักท่องเที่ยวสาวๆ ที่เดินผ่านยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปกันเป็นแถบ ผู้ชายก็มีบ้าง แต่ไม่ใช่เควินที่แทบจะไม่หันมอง...

เควินกดมุมปากเป็นรอยยิ้มแต่ไม่ได้ตอบอะไร ต่อให้สิ่งที่ภูผาพูดมาจะไม่เกินจริงนักก็ตาม เขาทำงานคลุกคลีกับวงการนี้มาสิบปี ย่อมมองออกว่างานแบบไหนออกมาใช้ได้หรือไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อยากโอ้อ้วดทำเกินหน้าที่จึงปล่อยให้เป็นหน้าที่ของผู้กำกับตอบแทน และอีกเหตุผลที่สำคัญคือเขาไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดกับอีกฝ่ายที่แสดงออกว่าสนใจเขาชัดเจน ไม่ปฏิเสธว่าเขาพอมองรสนิยมของภูผาออก แต่ก็ไม่คิดยุ่งเกี่ยว

“ถามว่าดีไหม ก็โอเคนะ แต่พี่อยากให้สองคนรับส่งบทกันให้มากกว่านี้ พี่ว่ายังดูไม่ค่อยลงตัวเท่าไหร่ ดีที่วันนี้ยังไม่มีซีนอารมณ์ ไม่อย่างนั้นพี่ว่าหลายเทค” คิมหันต์ออกความเห็น

เควินพยักหน้ารับฟังคำแนะนำเพราะเขาก็รู้สึกไม่ต่างกัน

“ผมคงตื่นเต้นไปหน่อยน่ะครับ เอาไว้สนิทกันแล้วคงซินไปเอง” คนพูดส่งสายตาพร้อมกับรอยยิ้มที่สื่อความหมายบางอย่างให้คนข้างๆ อย่างจงใจ

เควินยิ้มตามมารยาท ทำเป็นมองไม่เห็นความนัยที่ส่งผ่านสายตา

คิมหันต์ตบไหล่แล้วยิ้มให้ก่อนจะแยกไปสั่งการทีมงานให้เร่งมือเคลียร์สถานที่เพราะตอนนี้ลมเริ่มแรงขึ้น ทีมงานอื่นๆ ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องรวมถึงเควินจึงเดินไปขึ้นรถตู้ที่จอดรอ ไม่นานรถตู้ก็เคลื่อนตัวกลับรีสอร์ต

“เดี๋ยวเจอกันที่ห้องอาหารตอนหนึ่งทุ่ม พี่ให้เขาจัดอาหารไว้รอแล้ว” คิมหันต์นัดแนะเวลา ก่อนจะปล่อยให้แยกย้ายกันไปทำธุระส่วนตัว

เควินเดินตามทีมงานคนอื่นๆ เข้าไปด้านใน ระหว่างที่มองไปรอบบริเวณเพราะถูกใจบรรยากาศและการตกแต่งของรีสอร์ต สายตาก็สะดุดเข้ากับบางอย่าง ขาสองข้างที่กำลังก้าวเดินพลันชะงักไปจนคนที่เดินตามเบรกแทบหน้าคะมำ

“มีอะไรเควิน” โทมัสเลิกคิ้วถามเมื่ออยู่ๆ คนที่เดินนำมาก็เบรกกึกพลอยให้เขาเสียหลักไปด้วย หนุ่มฝรั่งผู้พี่เหลียวมองรอบๆ บ้างเมื่อเห็นน้องชายทำท่าเหมือนมองหาอะไร แต่ทว่าไม่พบอะไรผิดสังเกต

“เปล่า” เควินส่ายหน้าทั้งที่คิ้วยังขมวดมุ่น สายตาไม่วายสอดส่ายมองหาสิ่งที่เห็นเมื่อกี้อีกครั้ง สุดท้ายก็ถอนหายใจแล้วเดินต่อไปในทิศทางเดิม แม้สีหน้ายังไม่คลายความสงสัย

เสี้ยวหน้าด้านข้างที่เขาเห็นเมื่อกี้นี้...คล้ายคลึงเกินไป!!

แต่ทวิชจะมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง ไม่มีทาง!

กรงกวินทร์
ตอนที่20

“คัท!!”

“ภูผาทำไมไม่ต่อบท ลืมบทรึไง”

เสียงตะโกนของผู้กำกับดังขึ้นกลางกองถ่าย เมื่ออยู่ๆ การแสดงก็หยุดชะงักระหว่างที่นักแสดงนำของเรื่องสองคนกำลังเข้าฉากด้วยกัน เพราะหนึ่งในนั้นไม่ต่อบทสนทนาตามที่ควรจะเป็น แม้ว่าอีกฝ่ายจะพยายามช่วยแก้สถานการณ์โดยแสดงสีหน้าท่าทางเพื่อเป็นการยื้อเวลา แต่เจ้าของชื่อที่ถูกเรียกยังนิ่ง ไม่ยอมต่อบทของตัวเอง สุดท้ายผู้กำกับจึงต้องสั่งให้ถ่ายใหม่อีกรอบ

ฉากที่กำลังถ่ายทำคือฉากที่เจย์เดนเดินเล่นริมทะเลกับอลัน โดยที่นายตำรวจหนุ่มสลัดคราบเคร่งขรึมมาเป็นคนธรรมดาที่พยายามหลอกล่อให้เป้าหมายหลงรักก่อนจะจัดการแก้แค้นภายหลัง ด้วยเหตุนี้เสือยิ้มยากอย่างเควินที่ต้องสวมบทเจย์เดนจึงต้องแสดงความอ่อนโยนผ่านสีหน้าและแววตา การแสดงของเควินสมจริงสมกับที่เป็นนักแสดงดังระดับโลก พานให้สาวแท้สาวเทียมในกองถ่ายและคนที่มุงดูการถ่ายทำเคลิบเคลิ้มตามเพราะไม่บ่อยนักที่จะมีโอกาสได้เห็นมุมนี้ และไม่เพียงแค่คนเหล่านั้น เพราะแม้กระทั่งนักแสดงหนุ่มที่เข้าฉากก็ไม่เว้น

“ขอโทษด้วยครับเควิน คือผม...ผมไม่ทันตั้งตัว” ภูผาหันไปขอโทษคนร่วมซีน ใบหน้าขาวใสของเจ้าตัวเจื่อนไปเล็กน้อย มือยกลูบท้ายทอยแก้เก้อ ปกติเขามีสมาธิอยู่กับเรื่องงานเสมอ แต่ครั้งนี้...เพียงแค่อีกฝ่ายยิ้มละมุนส่งสายตาอบอุ่นมาให้ เขาก็มองตอบอย่างลืมตัวเผลอกลั้นหายใจไปชั่วขณะ

เพราะเหตุนี้ เขาจึงลืมว่าหน้าที่ของตัวเองคือต้องต่อบท

เควินส่ายหน้าว่าไม่เป็นไร เขาเข้าใจว่าทุกคนทำพลาดได้ทั้งนั้นไม่เว้นแม้กระทั่งเขาเอง ร่างสูงเดินกลับไปยืนประจำตำแหน่งเดิมเพื่อรอผู้กำกับสั่งเริ่มใหม่ หรืออีกนัยคือแสดงระยะห่างอย่างชัดเจนกับคนที่เขยิบเข้ามาแตะแขน

“พักก่อนไหม” คิมหันต์ส่งเสียงถามผ่านโทรโข่ง พร้อมกับกวักมือเรียกช่างแต่งหน้าเช็กเมกอัพนักแสดง

ช่างแต่งหน้ากุลีกุจอเข้าไปซับเหงื่อเติมแป้งให้พระนายของเรื่อง แถมยังใจดีหาพัดลมมือถือและพัดช่วยดับร้อนแก่เควินเป็นกรณีพิเศษ เพราะเห็นว่าพระเอกของเรื่องเหงื่อโทรมชุ่มหลังแต่เจ้าตัวไม่ปริปากหรือแสดงอาการหงุดหงิดใดๆ ผิดกับอีกคนที่เข้าฉากด้วยกันที่เรียกหาน้ำแร่เย็นเชียบจนต้องตามหากันวุ่นวาย

“นี่ค่ะน้องภูผา” พิมพาเป็นคนยื่นขวดน้ำแร่ให้นักแสดงในความดูแล และเมื่ออีกฝ่ายรับไปก็ยื่นส่งให้เควินอีกต่อ

“น้ำเย็นๆ ครับเควิน”

“ขอบคุณมากครับ” เควินขอบคุณคนให้อย่างเสียไม่ได้ และไม่ลืมหันไปขอบคุณคนที่หามา

พิมพาพยักหน้ารับ หน้าแดงด้วยความขัดเขิน นึกชื่นชมพระเอกหนุ่มในใจก่อนจะหุบยิ้มฉับและรีบเดินเลี่ยงไปทางอื่นเมื่อเห็นสายตาแสดงความไม่พอใจของนักแสดงในความดูแล

ภูผาปรายตามองตามผู้จัดการส่วนตัวของตัวเอง แล้วค่อยหันไปส่งยิ้มให้เควินเป็นการเรียกความสนใจ แต่เมื่อเห็นสีหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่าย เขาก็รีบหันไปบอกผู้กำกับให้เริ่มถ่ายต่อ เพราะคิดว่าเควินไม่พอใจที่เขาทำให้ล่าช้า

“ถ่ายต่อได้ครับ” ภูผาบอกแล้วรีบขยับตัวเข้าประจำที่ พร้อมกับส่งสายตาให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป แต่เมื่อคนเหล่านั้นชักช้าไม่ทันใจก็ชักสีหน้าจ้องตาเขม็งเรียงคน

ช่างแต่งหน้าที่เดินออกจากฉากหันมองหน้ากันด้วยสีหน้าตื่นตะลึง เพราะนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะก้าวร้าวขัดกับภาพลักษณ์แสนดี

“ถ้าอย่างนั้นถ่ายต่อ ภูพร้อมนะ” คิมหันต์ถามย้ำอีกรอบ

“ครับ” เจ้าของชื่อตอบชัดถ้อยชัดคำก่อนจะสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ บอกตัวเองให้มีสมาธิ เพราะหากต้องถ่ายซ้ำอีกที เควินคงไม่พอใจ ซึ่งเขาไม่อยากให้เป็นอย่างนั้น

“The Assassin ซีนห้า คัทสอง เทคสอง แอคชั่น!”

สิ้นเสียงผู้กำกับและเสียงสับสเลท ภูผาก็สวมวิญญาณเป็นอลัน หนุ่มนักฆ่าเลือดเย็นที่เฉยชากับทุกอย่างบนโลก แต่พ่ายให้กับความรัก เป็นซีนหวานซึ้งที่เขาต้องตกหลุมรักคนตรงหน้า ซึ่งภูผาแทบไม่ต้องใช้ความพยายามเข้าถึงบท เพราะเพียงแค่มองสบสายตาที่อ่อนโยนแบบนี้ ไม่ว่าหญิงหรือชายก็เป็นอันต้องหวั่นไหว

เควินในบทเจย์เดนเดินตรงเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้มละมุนละไม รวบมือคนตรงหน้ามากุมกระชับพลางยกขึ้นจรดริมฝีปาก สายตาไม่ละจากใบหน้าของอีกฝ่ายจนคนถูกมองหัวใจเต้นแรง แต่ภูผาในบทอลันยังต้องฝืนทำหน้านิ่งเฉย หากแต่น้ำเสียงที่ออกมาบ่งบอกถึงความหวั่นไหวข้างใน

“ปะ...ปล่อยเถอะครับ” ปากบอกอย่างนั้นแต่คนพูดกลับไม่ชักมือออก เพราะสายตาที่มองสบมาทำให้คนถูกมองลนลานด้วยความเก้อเขิน จนต้องนึกหาเรื่องมาคุยเพื่อกลบเกลื่อนความ

หวั่นไหว “อากาศดีนะครับ ผมไม่ได้เดินเล่นทะเลแบบนี้นานแล้ว ตั้งแต่...” ท้ายประโยคบอกเสียงเบาเหมือนพูดกับตัวเอง เจ้าตัวชะงักไปและหยุดพูดแค่นั้น

นายตำรวจหนุ่มมองเป้าหมายที่เขาต้องหลอกให้รัก แล้วค่อยๆ โน้มตัวเข้าไปใกล้พร้อมกับกระซิบเสียงนุ่ม “ถ้าคุณชอบ ผมจะพามาเอง คุณอยากมาบ่อยแค่ไหนก็ได้ หรือถ้าคุณอยากอยู่ที่นี่เลยก็ได้”

คำพูดเอาอกเอาใจพาให้คนฟังหลุดยิ้มออกมา แต่ครู่เดียวรอยยิ้มก็จางหายไปเหมือนไม่เคยเกิดขึ้น ก่อนที่อลันจะเอ่ยถามเหมือนลองใจ “แล้วคุณล่ะครับ”

คนถูกถามยิ้มอ่อนโยนแล้วตอบเสียงนุ่ม “ที่ไหนที่มีคุณ ผมอยู่ได้ทั้งนั้น”

ตาคู่เรียวมองจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่คมราวกับค้นหาความจริงจังในสิ่งที่อีกฝ่ายพูดออกมา เมื่อเห็นแววตาของอีกฝ่ายสะท้อนความรักเต็มเปี่ยม อลันก็ถอนหายใจ ค่อยๆ ดึงมือออกจากการเกาะกุม เดินนำไปแบบเหม่อลอย ริมฝีปากขยับเป็นเสียงเบาคล้ายรำพึงรำพัน “อย่าเอาความรักของคุณมาเสี่ยงกับคนอย่างผมเลย มันไม่คุ้มกันหรอก”

“ทำไม” เจย์เดนก้าวยาวๆ ตามมาและโอบกอดจากด้านหลัง

“ทำไมคุณถึงบอกวะ...”

ยังไม่ทันจบหนึ่งซีน แต่อยู่ๆ พระเอกของเรื่องที่ต่อบทมาดิบดีก็หยุดพูดไปดื้อๆ ขณะที่สายตามองตรงไปด้านหน้าไกลลิบ

ภูผาที่รอต่อบทเลิกคิ้วอย่างงุนงง ตาคู่เรียวกลอกไปมา นึกย้อนว่าเขาทำอะไรผิดพลาดอีก แต่ก็ไม่มี...

ยิ่งกว่านั้นยังรู้สึกได้ว่าร่างสูงใหญ่ของคนที่โอบกอดเขาจากด้านหลังเกร็งขมึงขึ้นมา แต่ภูผาเลือกที่จะยืนนิ่งรอให้อีกฝ่ายกลับมาต่อบท แต่ผ่านไปเกือบนาที คนที่อยู่ด้านหลังเขาก็ยังคงยืนนิ่งในท่าเดิม

“คัท! เกิดอะไรขึ้น” คิมหันต์ส่งเสียงถาม

เหมือนว่าเวลานี้เสียงตะโกนผ่านโทรโข่งของผู้กำกับก็ไม่อาจเข้าถึงโสตประสาทของคนที่ยืนนิ่งได้เช่นกัน...

ภูผาเหลียวหลังกลับไปมอง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายตาเบิกกว้างขึ้นเหมือนเจออะไรที่ทำให้แปลกประหลาดใจ เขาจึงมองตามสายตาคู่นั้นไป แต่ก็ไม่เห็นว่ามีอะไรผิดปกติ

“เควิน!” ภูผาสะกิดเรียกอยู่หลายที

ร่างสูงที่กำลังเหลียวมองหาอะไรบางอย่างสะดุ้งขึ้น พอรู้ว่าเป็นเขาที่ทำให้การถ่ายทำหยุดลงก็รีบเอ่ยขอโทษทีมงานอย่างรู้สึกผิด แต่ถึงอย่างนั้นสายตาก็ยังไม่วายเหลียวมองที่จุดเดิมบ่อยครั้ง ก่อนจะถอนหายใจยาวเมื่อแน่ใจว่าไม่มีคนที่เขามองหา มีแต่คนเดินไปเดินมาขวักไขว่

นับไม่ถ้วนว่าเป็นครั้งที่เท่าไหร่ที่เขามองเห็นภาพซ้อนทับของทวิช....แต่สุดท้ายก็ไม่ต่างจากควัน พอมองอีกครั้งก็สลายไป

เควินขมวดคิ้วก่อนจะสะบัดหน้าแรงๆ ให้ตัวเองเลิกฟุ้งซ่าน ‘ทวิชจะมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง เขานี่ชักจะเลอะเทอะใหญ่แล้ว’ คิ้วหนาขมวดมุ่นจนแทบจะชนกัน แม้จะบอกตัวเองว่าไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่ใครบางคนจะมาปรากฏตัวแถวนี้ แต่เขาก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกันว่าตัวเองจะตาฝาดได้หลายครั้งหลายครา

ยิ่งคิดก็ยิ่งข้องใจ...เควินปิดเปลือกตาลงพลางรวบรวมความคิดที่กระเจิดกระเจิงให้กลับเข้าที่ครู่ใหญ่กว่าจะลืมตาขึ้นมาอีกที และอดไม่ได้ที่จะหันมองทางเดิม

เป็นอีกครั้งที่ไม่เจออะไร แต่ในอกกลับว้าวุ่นไม่เลิก สุดท้ายเขาจึงหันไปหาลูคัส...

บอดี้การ์ดหนุ่มเลิกคิ้วแทนคำถาม ฝ่ายเจ้านายขยับปากแบบไม่มีเสียง แต่เพราะลูคัสอยู่กับเควินมานานจนเคยชินจึงเข้าใจได้ในครั้งเดียว แต่เมื่อสมองประมวลผลคำสั่งที่คาดไม่ถึงนั้นได้ เขาก็อ้าปากเสียมาดไปชั่วครู่แล้วจึงพยักหน้ารับทั้งที่สีหน้างุนงง ก่อนจะผลุนผลันออกไปทำตามคำสั่ง

คนออกคำสั่งพรูลมหายใจออกมา...อย่างน้อยเขาก็อยากรู้ให้แน่ชัดไปเลยว่าตัวเองตาฝาดจริงๆ เพื่อจะได้ไม่ต้องคอยพะวงจนเสียการเสียงานแบบนี้อีก หลังจากจัดการกับความคิดยุ่งเหยิงของตัวเองได้แล้ว เควินก็ปัดเรื่องของใครบางคนออกจากความคิดและดึงตัวเองกลับมาทำหน้าที่

เมื่อได้ยินเสียงผู้กำกับสั่งให้เริ่มถ่ายอีกครั้ง จึงสามารถถ่ายทอดบทบาทของเจย์เดนออกมาได้ตามที่ผู้กำกับต้องการ พอหมดคิวถ่ายของตัวเอง เควินก็เดินแยกกลับมาที่มอเตอร์โฮม เขามีเวลาพักอีกเกือบชั่วโมงก่อนจะเริ่มถ่ายซีนใหม่ นึกขอบคุณประชาที่ส่งรถคันนี้ขึ้นเรือเฟอรี่มาด้วยให้เขาได้มีพื้นที่ส่วนตัว แม้ว่าตอนแรกเขาจะออกตัวว่าไม่จำเป็นก็ตาม

ระหว่างที่หลับตาเพื่อหลีกหนีความวุ่นวาย หูก็แว่วเสียงก๊อกแก๊กที่หน้าประตู แต่เขาไม่ได้ลืมตาขึ้นมอง เพราะคิดเองว่าคงเป็นโทมัสหรือไม่ก็บอดี้การ์ดคนใดคนหนึ่ง ทว่ากลิ่นน้ำหอมที่โชยเข้าจมูกเมื่อบานประตูถูกเปิดออกก็ทำให้รู้ว่ามีแขกไม่ได้รับเชิญเข้ามา

คนนอนนิ่วหน้าอย่างไม่พอใจ เพราะก่อนหน้านี้คิมหันต์ประกาศให้ทุกคนรับรู้แล้วว่าพื้นที่บริเวณมอเตอร์โฮมเป็นพื้นที่หวงห้ามสำหรับเขา ถ้าไม่ได้รับอนุญาต ไม่ว่าใครก็ห้ามเข้ามา แม้อยากจะลุกขึ้นมาไล่ แต่เควินก็เลือกที่จะหลับตาอยู่นิ่งๆ ในท่าเดิมเพื่อเป็นการตัดปัญหา

ถ้าภูผาเห็นว่าเขาหลับอยู่ ก็คงออกไปโดยดี...เขาคิดแบบนั้น แต่ดูเหมือนเขาจะคาดหวังกับคนตรงหน้ามากไป

“เควิน หืม หลับเหรอเนี่ย” ภูผาพึมพำ ริมฝีปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้มแล้วถือวิสาสะเขยิบเข้าไปใกล้คนนอนจนระยะห่างเหลือไม่ถึงคืบ สายตาทอดมองใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่ายอย่างพิจารณา...ไม่ว่าจะโครงหน้าที่เป็นแนวสันกราม ริมฝีปากหยักไม่บางไม่หนา จมูกโด่งเป็นสัน หรือแม้กระทั่งคิ้วเข้มที่พาดเฉียงรับกับดวงตาคมกริบที่ประกอบกันออกมาเป็นงานศิลปะชั้นดีที่แค่มองแบบนี้ยังเผลอหัวใจเต้นแรง

ขณะที่ยื่นมือออกไปอย่างลืมตัว...ประตูก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้มาพร้อมกับเสียงโวยวายของคนมาใหม่

“คุณมาทำอะไรที่นี่!” โทมัสยืนขวางหน้าประตูมอง ‘ส่วนเกิน’ ในรถคันนี้ด้วยท่าทางเอาเรื่อง

ภูผารีบชักมือกลับมากุมไว้ที่ตัก บอกตะกุกตะกักเพราะไม่ได้คิดคำตอบไว้ “เอ่อ...ผม...ผมมีธุระกับเควินเลยว่าจะเข้ามาเรียก แต่เขาหลับอยู่ ผมไม่กล้าปลุก”

โทมัสปรายมองอย่างไม่พอใจแล้วกระชากเสียงถามห้วนๆ “ธุระอะไร? ธุระของเควินต้องคุยผ่านผม ไม่รู้รึไง”

“ผมแค่จะมาชวนเควินซ้อมบทเพราะเห็นว่าซีนเมื่อกี้ต้องถ่ายหลายเทค ผมเกรงใจพี่คิม” ภูผาบอกข้ออ้างที่คิดขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ ด้วยใบหน้าซื่อ

หนุ่มฝรั่งผู้พี่เบะปากและย้อนบอกทันควัน “ถ้าเควินอยากซ้อมบท เขาคงไปบอกคุณเอง นี่เขาหลับแปลว่าเขาต้องการพักผ่อน”

“ผมไม่ทราบ...” ภูผาพยายามจะแย้ง

“คุณต้องทราบ และอีกข้อที่ควรทราบคือ...ถ้าไม่จำเป็นไม่ต้องเฉียดมาใกล้ที่นี่อีก รบกวน!” โทมัสตอกกลับทันควัน เน้นคำว่า ‘รบกวน’ ชัดเจน พลางเหลือบมองไปยังประตูที่เขาตั้งใจเปิดทิ้งไว้ให้รู้ว่าเป็นการไล่กลายๆ

ภูผาทำท่าอิดออดไม่ยอมออกไป แต่เมื่ออีกฝ่ายจ้องเขม็งท่าทางเอาเรื่อง เขาจึงยอมลุกขึ้นเดินลงส้นออกจากรถ

โทมัสถอนหายใจเมื่ออีกฝ่ายออกไปพ้นประตู พอดีกับที่ลูคัสและไรอันเดินหน้าตาตื่นเข้ามา

“เมื่อกี้ภูผาเข้ามะ...”

ไรอันยังพูดไม่จบ โทมัสก็ถามหน้าตาบูดบึ้ง

“พวกนาย ปล่อยให้หมอนั่นเข้ามาได้ยังไง”

ถึงคราวที่สองหนุ่มบอดี้การ์ดต้องมองหน้ากันเลิกลั่ก เมื่อกี้พวกเขาสวนกับภูผาที่เดินออกมาจากรถพอดี กำลังจะเข้ามาถามเควินว่าภูผาเข้ามาทำไม แต่ตอนนี้ได้คำตอบแล้วว่าอีกฝ่ายเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต

“คุณคิมให้เอานี่มาให้เควิน” ไรอันบอกพร้อมกับชูเสื้อผ้าที่จะใช้ถ่ายซีนต่อไปเป็นหลักฐานประกอบคำพูดว่าเขาไม่ได้ตั้งใจบกพร่องต่อหน้าที่ และเมื่อโทมัสเบนสายตาไปจ้องที่ลูคัส คนที่รอดตัวแล้วก็ถอนหายใจยาวพลางตบบ่าให้กำลังใจเพื่อน

“ฉันเอ่อ...” ลูคัสอึกอัก ไม่รู้ว่าควรพูดออกไปตามตรงหรือหาข้ออ้างอื่น ยิ่งเห็นสายตาของโทมัสในมาดผู้จัดการจอมเฮี้ยบ เขาก็หลบสายตาเพราะรู้ว่าตัวเองไม่เคยโกหกโทมัสได้เลย เมื่อบวกลบคูณหารความโหดของโทมัสในใจ สุดท้ายลูคัสก็ตัดสินใจจะตอบไปตามตรงว่าไป ‘ทำตามคำสั่ง’ ของเควิน แต่ไม่ทันที่จะบอกออกไป จู่ๆ คนที่นอนก็ลืมตาขึ้นมา ไม่มีวี่แววงัวเงียแฝงอยู่ สายตาคมกริบจ้องมาที่เขานิ่งๆ ไม่บอกความหมายทำให้ลูคัสนึกเปลี่ยนคำตอบอีกครั้ง

“เอ่อ...ไปเอาของให้เควินที่โรงแรม” ลูคัสบอกพลางเสมองไปทางอื่น

โทมัสพยักพเยิดหน้าอย่างเสียไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้ติดใจอีก หนุ่มฝรั่งผู้พี่หันมาหาน้องชายที่ขยับตัวลุกขึ้นนั่งกึ่งนอนพิงเบาะอย่างสบายอารมณ์ ไม่นำพาอารมณ์เดือดปุดของเขา

“เกือบไปแล้วไหมล่ะ เล่นบุกเข้ามาถึงในนี้เลย น่ากลัวกว่าธะ...” ยังพูดไม่ทันจบ เจ้าตัวก็หยุดไว้แค่นั้นเพราะรู้ว่าไม่ควรพูดต่อ

คนเสน่ห์แรงยักไหล่ บอกเหมือนไม่สนใจ “ฉันไม่ได้หลับ”

โทมัสกลอกตาว่าเสียงขุ่น “นายหลับฉันยังไม่กลัวเท่านายเผลอเลย หมอนั่นให้ท่าซะขนาดนั้นบุกถึงที่!” เพราะยิ่งพูดยิ่งหงุดหงิดจึงยั้งปากไม่ทัน เอ่ยพาดพิงชื่อต้องห้าม “พอกันกับทวิชเฮอะ”

เควินหันขวับไปมองคนพูดสีหน้าไม่บอกอารมณ์ ก่อนจะย้อนบอกเสียงเรียบ “ธันไม่เกี่ยว”

โทมัสเบะปากที่น้องชายยังไม่เลิกเข้าข้างคนผิด แม้จะโดนทำเจ็บแสบ

“เหรอ ไม่ใช่ว่าป่านนี้หมอนั่นได้หนุ่มกระเป๋าหนักเอาไว้เกาะแล้วล่ะ ไม่ได้เป็นดาราแล้วด้วยนี่” โทมัสบอกประชดประชัน ก่อนจะเงียบเสียงเมื่อน้องชายตวัดสายตามองอย่างไม่พอใจ

เควินลุกขึ้น เดินผ่านญาติผู้พี่ออกไปด้านนอก ดวงตาคมกริบที่เคยเจิดจ้า อ่อนแสงลงอย่างเหนื่อยล้า ก่อนหน้านี้เขาบอกตัวเองว่าเขาทำในสิ่งที่สมควรแล้ว คือการให้บทเรียนกับทวิช แต่ทำไมเขากลับยิ่งโหยหา และต้องย้อนถามตัวเองซ้ำไปซ้ำมาว่าเขาทำเกินไปรึเปล่า

ยิ่งได้ฟังเรื่องราวจากกระติ๊บว่าใครคนนั้นต้องแบกรับแรงกดดันขนาดไหน ในห้วงความคิดของเขายิ่งเจือไปด้วยความรู้สึกผิด ทั้งที่รู้ว่าไม่ควรปักใจเชื่อสิ่งที่กระติ๊บพูด แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาอยากเชื่อแบบนั้นอยู่แล้ว

การที่เขาให้บทเรียนกับทวิชเพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกเจ็บปวดอย่างที่เขารู้สึก แต่นอกจากจะไม่ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดของเขาแล้ว ยังไม่สามารถทำให้เขาเลิกคิดถึงใครคนนั้นได้เลย แม้พยายามหลอกตัวเองแค่ไหนก็ตาม

รอยยิ้มสว่างไสวของใครบางคนยังติดตา เสียงหัวเราะยังติดในหู ความอ่อนหวานที่มีใครคนนั้นอยู่ข้างๆ ยังติดตรึงอยู่ในใจ จนถึงตอนนี้เขาก็ยังโกรธและผิดหวัง แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าเจือจางไปด้วยความรู้สึกผิด สงสาร และโหยหา จนเหมือนว่าความรู้สึกเหล่านี้จะแซงหน้าความโกรธแค้นไปแล้ว

ขณะที่คิดอย่างสับสน หางตาก็บังเอิญเห็นใครบางคนในความคิดเดินปะปนในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ เขาเพ่งมองจนแน่ใจว่าตัวเองตาไม่ฝาด...

หน้าตาแบบนั้น รูปร่างแบบนั้น ท่าทางการเดินแบบนั้น ทุกอย่างที่ประกอบเป็นใครคนนั้นเขาจำได้ขึ้นใจ!

ไม่ทันรู้ตัวขาสองข้างก็ก้าวตามไปเหมือนละเมอ ทว่า...

“เควิน!”

เสียงเรียกชื่อเขาดังขึ้นจากด้านหลัง เจ้าของชื่อหันไปมองอย่างเสียไม่ได้ เมื่อเห็นคิมหันต์กวักมือเรียกอยู่ไกลๆ ก็ถอนหายใจออกมาที่ถูกขัดช่วงเวลาสำคัญ พอหันกลับไปทางเดิม...ภาพที่

เห็นก็หายไปอีกครั้ง เควินสบถยาวอย่างร้อนรน สอดส่ายสายตามองหาอย่างไม่ลดละ ขณะเดียวกันหูก็แว่วเสียงเรียกสแตนด์บายจากผู้กำกับ

“ลูคัส” เควินเรียกหาบอดี้การ์ดคนสนิทเสียงดังเมื่อไม่มีทางเลือกอื่น หัวใจเต้นรุนแรงโดยไม่มีสาเหตุเพียงแค่คิดว่าเขากำลังจะพลาดโอกาสที่ได้เจอกับใคร!

เมื่อลูคัสเดินมาถึงเควินก็ชี้มือไปยังจุดที่เขาเห็นภาพใครบางคนเลือนราง

“ฉันเห็นธัน! เขาอยู่ตรงนั้น” เควินละล่ำละลักบอกคล้ายกับควบคุมตัวเองไม่ได้ ซึ่งน้อยครั้งนักจะมีใครได้เห็นอาการแบบนี้

ไม่ต้องรอให้เจ้านายออกคำสั่งซ้ำ บอดี้การ์ดหนุ่มก็พยักหน้ารับคำสั่งและก้าวยาวๆ ออกไป

เควินยกมือกุมหน้าอกที่เต้นรัวเร็ว จนครู่หนึ่งถึงได้สงบลง ก่อนจะใช้ลิ้นดุนกระพุ้งแก้มสีหน้าครุ่นคิด เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหากเป็นคนในความคิดจริงๆ แล้วเขาจะทำอะไรต่อ สิ่งเดียวที่เขารู้คือตลอดสองอาทิตย์ที่ผ่านมา เขาไม่เคยนอนหลับสนิทสักคืน ซึ่งบางทีใครคนนั้นอาจเป็นกุญแจดอกสำคัญ เควินปัดความคิดว้าวุ่นออกจากหัวแล้วปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนจะหมุนตัวเดินไปหาคิมหันต์เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง

รอให้อีกฝ่ายมาอยู่ตรงหน้าจริงๆ ตอนนั้นเขาคงรู้ว่าจะทำอะไร!

ทวิชเดินเร็วๆ ปะปนไปกับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ชายหาด มือข้างหนึ่งถือถาดอาหาร อีกมือยกขึ้นซับเหงื่อตัวเองที่ซึมตามไรผม อากาศบนเกาะนี้ค่อนข้างร้อนอบอ้าว ประกอบกับเป็นฤดูกาลท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวหลักของเกาะมากันเป็นกรุ๊ปใหญ่ ยิ่งทำให้รู้สึกถึงความแออัด

สาเหตุที่เกาะนี้มีแต่นักท่องเที่ยวต่างชาติเนื่องจากค่าครองชีพบนเกาะนี้ค่อนข้างสูงทั้งที่พักหรืออาหารการกิน ซึ่งผันตามความสวยงามและดีมานด์ของนักท่องเที่ยวที่ไม่ขาดสาย

ทวิชเร่งฝีเท้าเพื่อให้ถึงจุดหมาย ถ้าเป็นก่อนหน้านี้เขาคงไม่ทนกับอากาศร้อนชวนหงุดหงิดแบบนี้ แต่ตอนนี้...ไม่ว่าอะไรเขาก็ต้องทำ หลังวางจานอาหารลงบนโต๊ะให้ลูกค้า ทวิชไม่ลืมส่งยิ้มสร้างความประทับใจพร้อมกับรับเงินค่าอาหารก่อนจะเดินกลับร้าน ช่วงเย็นเขาจึงค่อยกลับมาเก็บจาน บนเกาะแห่งนี้รณรงค์ลดการใช้วัสดุย่อยยากไม่ใช้ภาชนะโฟมหรือพลาสติก จึงใช้วิธีกลับมาเก็บจานทีหลัง ซึ่งเขาเห็นด้วยเพราะขยะจะได้ไม่ล้นเกาะ

ระหว่างที่เดินกลับร้าน ชั่วขณะที่เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าที่สดใสแสบตาจนรีบก้มหลบ ครั้งหนึ่งชีวิตเขาก็เคยสดใสแบบนั้น แต่มันผ่านไปแล้ว

เมื่อก่อนตอนที่เขากับพี่สาวอยู่ในสถานสงเคราะห์เพราะถูกพ่อแม่เอามาทิ้งไว้ ช่วงเวลานั้นพวกเขาสองพี่น้องต้องทำทุกอย่างเพื่อเอาตัวรอด ลำบากแสนสาหัสกว่านี้แต่ก็ยังผ่านมาได้ ถ้าวันนี้เขาจะกลับไปเริ่มต้นที่ศูนย์อีกครั้ง เขาก็ควรจะทำใจให้ได้เช่นกัน

ทวิชเดินเข้ามาในร้านอาหาร ‘บ้านเรา’ ร้านอาหารขนาดกลางที่พี่สาวของเขาเป็นเจ้าของ เห็นอีกฝ่ายกำลังง่วนอยู่กับการรับออเดอร์จากลูกค้าและคิดเงิน และเมื่อหันมาเห็นเขา ทิชากรก็บอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแม้จะแฝงไปด้วยความเหนื่อยในที

“ธันมาแล้วเหรอ ออเดอร์ลูกค้ามาอีกสองแผ่น วันนี้เหนื่อยหน่อยนะ”

“ดีแล้วครับพี่ทิพย์ ดีกว่าไม่มีลูกค้า” ทวิชยิ้มรับแล้วเดินเข้าไปในครัวเพื่อลงมือทำอาหารตามออเดอร์ที่รับมา

ตั้งแต่วันที่เขาตัดสินใจขายทุกอย่างเพื่อเอาเงินไปใช้หนี้จนหมด และเหลือเงินก้อนสุดท้ายที่เพียงพอสำหรับตั้งตัวและอยู่อย่างไม่เดือดร้อน เขาก็หอบเสื้อผ้าย้ายมาอยู่กับพี่สาวที่เกาะนี้ พี่สาวของเขาเปิดร้านอาหาร ถึงแม้จะไม่ใช่ร้านใหญ่โต แต่ก็มีลูกค้าแน่นร้านทุกวัน เขารับหน้าที่เป็นพ่อครัวซึ่งแต่เดิมเป็นหน้าที่ของทิชากรซึ่งควบตำแหน่งแคชเชียร์ไปด้วย ที่ร้านมีเด็กเสิร์ฟสามคน เพิ่งลาออกไปหนึ่งคนก่อนที่เขาจะมาไม่นาน คนนั้นเป็นลูกมือในครัวอีกหน้าที่ ส่วนเด็กเสิร์ฟอีกสองคนเพิ่งขี่รถมอเตอร์ไซค์ล้มตอนขากลับเมื่อวานนี้ พี่สาวเขาจึงอนุญาตให้หยุดพักหนึ่งวัน วันนี้งานในร้านทุกหน้าที่จึงตกมาเป็นของเขากับพี่สาว อย่างเมื่อกี้ที่มีออเดอร์จากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่นอนอาบแดดอยู่ตรงชายหาดไม่ไกลนัก เขาก็ยกไปเสิร์ฟให้ด้วยตัวเอง เรียกว่าเดินไปเดินมาระหว่างหน้าหาดกับที่ร้านจนน่องจะปูด แต่ถึงจะเหนื่อย เขาก็ไม่ปริปากบ่น เพราะอย่างน้อยที่นี่คือที่ที่เขาอยู่แล้วสบายใจ

ทวิชเดินหายเข้าไปในครัวเพื่อทำอาหารตามออเดอร์ เขาทำได้เกือบทุกเมนูเพราะเคยทำงานในร้านอาหารมาก่อนตอนที่เรียนอยู่ชั้นมัธยม ทำตั้งแต่ล้างจาน เด็กเสิร์ฟ ยันเป็นลูกมือในครัวเพื่อหาเงินเป็นค่าเทอม และค้นพบว่าตัวเองทำอาหารได้ดี ก่อนจะมาเตะตาแมวมองได้เข้าสู่วงการ

บันเทิงตอนเรียนมหา'ลัย ถึงได้เริ่มสบายขึ้นมาบ้าง เพราะไม่ต้องทำงานดะเหมือนก่อนหน้า แม้จะต้องรับงานไปพร้อมกับเรียนไปด้วยก็ตาม

ทวิชวุ่นวายอยู่ในครัวสลับกับช่วยเสิร์ฟอาหารในร้าน จนกระทั่งตอนค่ำหลังจากปิดร้าน สองพี่น้องก็มานั่งแผ่อยู่บนเก้าอี้ไม้ในร้านอย่างหมดแรง

“พี่ว่าจะหาลูกมือมาเพิ่ม” ทิชากรบอกน้องชายทั้งรอยยิ้ม ก่อนหน้านี้เธอคิดจะหาแม่ครัวมาทำแทน แต่ยังไม่ทันได้หา น้องชายคนเดียวของเธอก็บอกว่าจะมาอยู่ด้วยพอดี เจ้าตัวรับอาสาเป็นพ่อครัวแทน เธอจึงพักความคิดที่จะหาลูกมือชั่วคราว เธอไม่ได้ถามสาเหตุที่น้องชายหันหลังให้กับวงการ แม้จะได้ยินข่าวคราวมาบ้าง แต่ไม่ว่าข่าวจะขีดเขียนยังไง ทวิชก็คือน้องชายที่น่ารักสำหรับเธอเสมอ

“แล้วแต่พี่ทิพย์เลย แต่ผมทำไหวนะ” ทวิชบอกขึงขัง อีกฝ่ายหัวเราะแล้วโยกหัวเขาอย่างเอ็นดู

“ช่วยพี่เลี้ยงลูกอินก็พอแล้วเรานะ”

ทวิชยิ้มแล้วกอดเอวอีกฝ่ายอย่างตื้นตัน น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาโดยไม่รู้ตัว ต่อให้ไม่มีคำพูดใดๆ มาปลอบใจ เขาก็รู้ว่ามือเล็กๆ คู่นี้จะปกป้องเขาอย่างที่เคยเป็นมาตั้งแต่เด็ก

‘ทวิช’ เป็นชื่อที่ทิชากรตั้งให้เขา เช่นเดียวกับชื่อของเจ้าตัวที่เปลี่ยนใหม่ในวันที่ออกมาจากสถานสงเคราะห์ ส่วนชื่อเก่า...เขาลบเลือนไปจากความทรงจำแล้ว

“เราสองคนได้เป็นอิสระแล้ว อิสระเหมือนนกที่บินในท้องฟ้า” พี่สาวเขาเคยพูดไว้ จึงเป็นที่มาของชื่อเขาและทิชากรที่แปลว่านก

หญิงสาวโอบน้องชายแล้วโยกตัวเหมือนอีกฝ่ายเป็นเด็กเล็ก ปากพึมพำแผ่วเบา “เรามีกันอยู่สองคนนี่เนอะ ยังไงก็ไม่ทิ้งกันหรอก”

ทวิชพยักหน้ากับอกพี่แล้วบอกเสียงเครือ “นั่นสินะ เรามีกันสองคน ผมทำให้พี่ลำบากตลอดเลย”

“เราเป็นพี่น้องกันนี่น่า ไม่ช่วยน้องแล้วจะช่วยใคร อีกอย่างพี่ก็ไม่ลำบากอะไรด้วย” ทิชากรยิ้มเอ็นดู บอกเสียงนุ่มพลางยกมือเช็ดน้ำตาน้องชายที่กลายเป็นเด็กขี้แยไม่ต่างจากตอนเด็ก “เลิกร้องไห้ได้แล้ว เดี๋ยวน้องอินเห็นธันร้องได้ร้องตามไปด้วยแน่ๆ” เธอบอกติดตลกให้น้องชายคลายเศร้า

ทวิชหลุดหัวเราะตาม เมื่อนึกไปถึงหลานสาวที่ผู้เป็นแม่จ้างคนข้างบ้านให้ช่วยเลี้ยงช่วงกลางวัน เขาลุกขึ้นยืนแล้วฉุดมือพี่สาวให้ลุกตาม

“ไปครับ ไปรับน้องอินกัน” บอกพลางเดินนำออกไปหน้าร้าน ริมฝีปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้ม แววตาหม่นหมองค่อยๆ ฉายแววสดใส บอกตัวเองให้พึงพอใจ...ในชีวิตเขามีแค่พี่สาวและหลานสาวก็เพียงพอแล้ว!

กรงกวินทร์
ตอนที่21

ภูผาลงมาที่ห้องอาหารแต่เช้า เดินดูซุ้มอาหารที่วางเรียงรายให้เลือกตักทั้งอาหารไทย จีน และตะวันตก ทุกเมนูล้วนทำมาจากวัตถุดิบอย่างดีสมกับเป็นห้องอาหารของโรงแรมหกดาว

ทีมงานกองถ่ายเดินตักอาหารอย่างเปรมปรีดิ์ มีทั้งเติมเป็นรอบที่สอง ทั้งตักจนพูนจาน มีเพียงภูผาที่เดินผ่านซุ้มอาหารไปโดยไม่ได้อะไรติดจานมาด้วย ก่อนที่เจ้าตัวจะไปหยุดที่ซุ้มคอนเฟล็กซ์แทน

“น้องภูไม่ทานข้าวเหรอคะ แฮมหรือไส้กรอกรองท้องสักนิดไหม เดี๋ยวจะปวดท้อง” พิมพามองจานอาหารที่ว่างเปล่าของดาราในความดูแลและเอ่ยถามอย่างแปลกใจ แม้ภูผาจะควบคุมอาหารและออกกำลังกายเคร่งครัด แต่ไม่เคยถึงขนาดอดอาหารเช้า ทว่าอีกฝ่ายหันมายกยิ้มมุมปาก ท่าทางอารมณ์ดีจนคนมองต้องขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ

“แค่คอนเฟล็กซ์ก็อิ่ม” ภูผาตอบพลางตักคอนเฟล็กซ์ใส่จานตามด้วยนม

คนเป็นผู้จัดการส่วนตัวเลิกคิ้ว แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยถามออกไป สายตาก็มองไปเห็นร่างสูงโดดเด่นของเควินกำลังเดินตรงมาที่ห้องอาหารโดยมีบอดี้การ์ดร่างใหญ่และผู้จัดการส่วนตัวเดินตามหลัง เมื่อหันไปเห็นว่าดาราในความดูแลยิ้มกว้าง สายตาจับจ้องไปจุดเดียวกันกับเธอก็ได้คำตอบ พิมพาร้องออ เมื่อนึกได้ว่าวันนี้ภูผามีถ่ายฉากเลิฟซีนกับเควิน เดาว่านักแสดงในความดูแลของเธอคงกลัวเควินไม่ประทับใจหากมีกลิ่นไม่พึงประสงค์

ร่างสูงที่เดินเข้ามาในห้องอาหารเรียกสายตาของคนที่อยู่ใกล้ให้หันมอง ไม่เว้นแม้แต่ภูผาที่มองอย่างจงใจ แต่เหมือนอีกฝ่ายจะเคยชินกับการตกเป็นเป้าสายตาจึงไม่สนใจหันมอง ปกติรีสอร์ตหรูระดับนี้มีแต่แขกต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ แม้พวกฝรั่งจะมีรูปร่างสูงใหญ่ตามชาติพันธุ์ แต่ไม่มีใครที่โดดเด่นสะดุดตาเท่าคนที่กำลังเดินมาอีกแล้ว...ต่อให้เควินไม่ใช่ดาราดัง ภูผาก็มั่นใจว่าไม่มีใครละสายตาจากผู้ชายคนนี้ได้ เขามองตามจนกระทั่งกลุ่มของเควินเดินไปยังโต๊ะริมหน้าต่างที่มองออกไปเห็นวิวทะเลสุดไกลลูกหูลูกตา ก่อนเจ้าตัวจะเดินแยกมาดูอาหารที่วางเรียงรายให้เลือก เห็นอย่างนั้นภูผาก็ยื่นจานอาหารของตัวเองไปตรงหน้าผู้จัดการส่วนตัวแล้วไหว้วาน

“ผมฝากไปไว้ที่โต๊ะหน่อย”

“แล้วคุณน้องจะไปนะ...” พิมพากะพริบตาอย่างงุนงง เพราะอีกฝ่ายเดินตัวปลิวไปโดยไม่รอให้เธอถามจบ พอเห็นว่าจุดหมายปลายทางคือซุ้มอาหารที่มีร่างสูงโดดเด่นยืนอยู่ เธอก็เบะปากไล่หลัง ก่อนจะยักไหล่ เอาเถอะ ถ้าภูผาจับเควินได้อยู่มือ ทั้งชื่อเสียงทั้งงานคงเข้ามาไม่หวาดไม่

ไหว เธอเองก็พลอยจะสบายไปด้วย ดีกว่าเป็นผู้จัดการดาราตกอับอย่างทวิชเป็นไหนๆ พิมพาบอกตัวเอง ก่อนจะถือจานทั้งของตัวเองและของภูผาที่ถูกยัดเยียดใส่มือเดินกลับไปที่โต๊ะ

ภูผาหยิบจานขึ้นมาถือและทำทีเลือกอาหาร พร้อมเขยิบเข้าไปใกล้คนที่ยืนอยู่หน้าซุ้มอาหารไทยอย่างจงใจ

“อ้าว เควิน เจอกันแต่เช้าเลยนะครับ” ภูผาเงยหน้าขึ้นจากจานอาหารพลางร้องทักเจ้าของชื่อเหมือนว่าเพิ่งหันมาเห็น

เควินผงกหัวทักทายตอบก่อนจะหันไปตักอาหารที่ตักค้างอยู่อย่างจงใจไม่สานต่อบทสนทนา

ท่าทางนิ่งเฉยของหนุ่มฝรั่งทำให้ความมั่นใจของภูผาหายไปเกือบครึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็ไม่ถอดใจพยายามหาเรื่องชวนคุย และเมื่อเห็นอาหารในจานของเควินที่ควรจะเป็นเบรกฟาสต์จำพวกไส้กรอก แฮม หรือขนมปัง กลับเป็นอาหารไทยหลายชนิด จึงได้ทีออกปากถาม

“คุณชอบอาหารไทยเหรอ”

“ครับ” เควินตอบโดยไม่ละสายตาจากถาดอาหาร

ภูผาหน้าเจื่อนไปอีกทีแต่ไม่ละความพยายาม มองตามสายตาของเควินที่จ้องแกงมัสมั่นคล้ายกับว่าคนมองกำลังชั่งใจ แล้วเอ่ยเย้าติดตลก “หม้อนั้นมัสมั่นไก่ครับ คุณเคยทานไหม จริงสิ... วันก่อนผมเห็นคุณชอบทานต้มข่าไก่นี่น่า ลองทานมัสมั่นดูบ้างไหม เผื่อจะเปลี่ยนใจมาชอบมัสมั่น” ภูผาทำท่าจะตักมัสมั่นใส่ถ้วยเล็กเป็นการเอาใจ แต่อีกฝ่ายส่ายหน้าทันควัน

“ไม่ดีกว่า ผมไม่ใช่คนเปลี่ยนใจอะไรง่ายๆ” เควินนิ่วหน้าบอกเสียงเบาแทบจะเป็นกระซิบเหมือนรำพึงรำพันกับตัวเองมากกว่าจะเป็นคำตอบ

ทว่าคนที่ยืนอยู่ใกล้อย่างภูผาได้ยินเช่นกัน คิ้วเข้มขมวดมุ่นอย่างไม่รู้ตัว นึกอิจฉาอะไรก็ตามที่เควินหมายถึง เขาไม่รู้ว่าเควินมีคนรักอยู่แล้วหรือไม่

ถ้ามี...คนๆ นั้นคงน่าอิจฉาไม่น้อย

แต่มีได้ก็เลิกได้เช่นกัน...

ภูผากระตุกยิ้มร้าย ก่อนจะรีบปรับสีหน้าเมื่ออีกฝ่ายเงยหน้ามา

เควินไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงแค่ขยับตัวไปตักผัดผักในถาดใกล้ๆ กันใส่จานแล้วเดินไปเลือกอาหารอย่างอื่น ทิ้งให้ภูผาฮึดฮัดเพราะเสียหน้าแต่ทำอะไรไม่ได้

สายตาคนในกองหันมองอย่างสนใจ เพราะไม่มีใครได้ยินว่าคนทั้งคู่คุยอะไรกัน แต่เมื่อเห็นว่าเควินกับภูผาสนิทชิดเชื้อกันนอกจอก็พากันจินตนาการ

ภูผาปั้นแต่งรอยยิ้มเป็นการกระพือข่าวให้ดูมีมูลมากขึ้น แล้วจึงเดินกลับไปยังโต๊ะที่มีพิมพานั่งรออยู่ เมื่อถึงโต๊ะก็กระแทกตัวลงนั่ง พลันสีหน้าที่ฉาบด้วยรอยยิ้มเปลี่ยนเป็นบูดบึ้งอย่างไม่คิดเก็บอาการ

“เป็นยังไงบ้างคุณน้อง” คนนั่งรอเอ่ยปากถาม พร้อมกับกลั้นหัวเราะเอาไว้สุดความสามารถ เพราะไม่อย่างนั้นคงโดนฉีกอก เดาจากสีหน้าอีกฝ่ายได้ไม่ยากว่าคง ‘หน้าแหก’ กลับมา

“จะยังไงล่ะครับ” ภูผากระแทกเสียงพลางตวัดสายตาขุ่นขวางมองคนถาม แล้วตักคอนเฟล็กซ์เข้าปากกระแทกกระทั้น

พิมพาไม่ได้ซักถามอะไรต่อ เพียงแต่ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย...ใครจะรู้บ้างว่าเบื้องหน้าที่แสนสุภาพของภูผา เนื้อในที่แท้จริงเป็นยังไง

มาถึงวันที่สามของการถ่ายภาพยนตร์The Assassin ที่ใช้เกาะไข่มุกเป็นโลเคชัน ซีนที่ถ่ายทำในวันนี้ค่อนข้างทรหดกว่าวันก่อนหน้า เนื่องจากเป็นฉากการไล่ล่าที่ต้องใช้เอฟเฟคประกอบ

อลันที่กำลังหวานชื่นกับเจย์เดนถูกดีแลนและพรรคพวกตามมาเจอ จึงเกิดการไล่ล่าดุเดือด เจย์เดนที่ยังไม่เปิดเผยตัวว่าเป็นตำรวจตกกระไดพลอยโจนถูกตามล่าไปด้วย แต่ในฉากปะทะห่ำยิงกันเลือดสาดยังซ่อนไปด้วยฉากหวาน ฉากเลิฟซีนของอลันและเจย์เดนที่เข้าไปซ่อนตัวหลังพุ่มไม้

เควินซ้อมคิวบู๊ร่วมกับพัชรและนักแสดงประกอบอื่นๆ ก่อนหน้านี้เขาถูกส่งไปเรียนศิลปะการต่อสู้หลายชั่วโมงเพื่อเข้าฉากบู๊โดยเฉพาะเนื่องจากคิมหันต์ต้องการความสมจริง เขาเองก็ไม่

เกี่ยงที่จะต้องทุ่มเท มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาเคยต้องเข้าไปศึกษาพฤติกรรมนักโทษในเรือนจำเพื่อรับบทนักโทษด้วยซ้ำไป

“โอ๊ย...”

ท่ามกลางเสียงสั่งการของทีมงานเพื่อเซตฉากต่อไป เสียงร้องของพระเอกแห่งฮอลลีวูดที่ดังขึ้นก็ดึงความสนใจของทุกคนได้ชะงัด ทีมงานหยุดมือจากสิ่งที่กำลังทำและกรูกันเข้ามาหาคนที่นั่งตัวงออยู่ที่พื้นด้วยสีหน้าแตกตื่น โดยเฉพาะผู้กำกับที่หน้าตาตื่นเรียกหาอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเป็นการด่วน

คนเจ็บโบกมือให้รู้ว่าไม่เป็นอะไรมาก เมื่อกี้เขาผิดจังหวะเลยถูกท่อนขาของนักแสดงประกอบฟาดเข้าที่กลางลำตัวจนรู้สึกจุกเท่านั้น ถึงอย่างนั้นทีมงานก็รีบประคองเขาไปนั่งพักที่เต็นท์

“ขอโทษครับ” นักแสดงคู่กรณีรีบยกมือขอโทษสีหน้าจืดเจื่อน

เควินเงยหน้าขึ้นมองแล้วส่ายหน้าเพราะไม่ใช่ความผิดของอีกฝ่าย แต่เป็นเพราะเขาที่มัวแต่เหม่อหันมองอย่างอื่นจึงไม่ทันหลบ

จริงสิ! เขามัวแต่มอง...

ร่างสูงลุกพรวดขึ้น ลืมความเจ็บจุกที่ช่วงท้องเมื่อนึกขึ้นได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุของการเจ็บตัวครั้งนี้

“เควิน จะไปไหนน่ะ” ทีมงานรีบรั้งไว้เพราะกลัวพระเอกคนดังจะยิ่งเจ็บตัว

คนที่กำลังก้าวเดินหยุดชะงักเพราะเสียงเรียก ก่อนจะหันไปตอบ “ผมไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ขอไปพักสักชั่วโมงนะครับ” บอกเชิงขออนุญาต เมื่อคิมหันต์พยักหน้า เควินก็เดินกึ่งวิ่งออกไปไม่หลงเหลืออาการเจ็บปวด

“รถอยู่ทางนั้นเควิน” คิมหันต์ตะโกนบอก เมื่อพระเอกหนุ่มไปคนละทางกับมอเตอร์โฮม แต่คนที่เดินลิ่วออกไปไม่ได้สนใจจะหยุด

ทิศทางที่เควินเดินไปอย่างไม่รีรอคือจุดที่เจ้าตัวหันไปมองระหว่างที่กำลังซ้อม จนเกิดการผิดคิวเมื่อครู่

เขาเห็นทวิช...ไม่ผิดแน่!

ร่างสูงหยุดยืนคว้างเมื่อเดินมาถึงจุดที่เขาเห็นใครบางคน แต่กวาดสายตามองหาเท่าไหร่ก็ไม่พบ

เมื่อวานที่เขามั่นใจว่าใช่ทวิชแต่พอให้ลูคัสตามไปก็ไม่เจอ ครั้งนี้ก็เช่นกันเขาแน่ใจว่าเห็นทวิช แต่เมื่อมาถึงก็ไม่พบใคร...

สรุปว่าที่ผ่านมาเขาตาฝาดไปเองอย่างนั้นเหรอ เขาโหยหาคนๆ นั้นขนาดนี้เชียวหรือ เควินถามตัวเอง

ขณะที่คิดจะถอดใจอย่างหมดหวังและถอยหลังกลับไปยังกองถ่ายนั่นเอง จังหวะที่หมุนตัวก็บังเอิญไปเห็นร่างของใครบางคนกำลังเดินอย่างเร่งรีบแต่ใบหน้าระบายไปด้วยรอยยิ้ม

นาทีนั้นร่างทั้งร่างเหมือนถูกกระแสไฟวิ่งผ่าน นิ่งงันแต่หัวใจเต้นแรงเกินควบคุม

และแทบไม่เชื่อตัวเองเลยว่า เขากำลังยิ้มกว้างออกมา...

ทวิชกลับมาถึงร้านอาหาร ‘บ้านเรา’ ด้วยใบหน้าแดงก่ำเพราะความร้อนทั้งจากอากาศและแสงแดด สองมือหอบหิ้วถุงบรรจุอาหารสดที่เพิ่งไปจ่ายตลาดพะรุงพะรัง ร้านเปิดตอนสิบเอ็ดโมง ดังนั้นเขาต้องเตรียมเครื่องปรุงและวัตถุดิบให้พร้อมก่อนจะเปิดร้าน ส่วนทิชากรต้องแวะส่งน้องลูกอินก่อนมา

มือขาวยกขึ้นปาดเหงื่อที่ไหลซึมหน้าผากขณะล้างผัก ครัวของร้านเป็นเพียงไม้ระแนงตีกั้นรอบๆ เท่านั้นจึงไม่มีเครื่องปรับอากาศมีแต่พัดลมตัวเก่าที่พัดเอาความร้อนของอากาศเข้ามา ยิ่งทำให้ร้อนระอุไปใหญ่ แต่ถ้าไม่เปิด เขาอาจจะสำลักควันไฟไปซะก่อน จึงต้องยอมทนร้อนทวีคูณ แต่นั่นไม่ใช่อุปสรรค...ตอนที่เขายังไม่ได้เป็นดารา เขาเคยอยู่แบบไม่มีแม้แต่พัดลมด้วยซ้ำไป ถ้าเทียบกันแล้ว ตอนนี้ยังดีกว่ามากนักเพราะไม่ต้องคอยระแวงว่าจะถูกขับไล่ออกจากบ้านเหมือนตอนยังเป็นเด็กที่ได้ยินครูในสถานสงเคราะห์บอกว่าสถานสงเคราะห์ไม่มีเงินเพียงพอจะเลี้ยงดู จนเขาต้องออกทำงานหาเงินมาช่วยค้ำจุน

เห็นไหม ชีวิตเขาในตอนนี้ดีขึ้นกว่าตอนนั้นตั้งเยอะ...

ริมฝีปากของทวิชยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม บอกตัวเองให้มองโลกในแง่ดีเพราะเขาทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้

เวลาผ่านไปพักใหญ่ อาหารสดทุกอย่างก็ถูกเตรียมพร้อมเสร็จสรรพ ผักล้างและผึ่งอยู่ในตะกร้า เนื้อหมูเนื้อไก่ที่หั่นและสับแยกใส่ทัพเพอร์แวร์แช่ตู้เย็น อาหารทะเลแกะเปลือกจนหมดจดรอให้หยิบไปปรุง เหลือเพียงแค่หุงข้าวอีกสองหม้อใหญ่ก็เป็นอันเสร็จขั้นตอนการเตรียม

ทวิชทิ้งตัวนั่งพิงเก้าอี้ไม้แข็งๆ ที่วางอยู่ใกล้ตัวเมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เหงื่อไหลซึมรอบกรอบหน้าแต่เจ้าตัวเกียจคร้านเกินกว่าจะยกมือขึ้นเช็ด และด้วยความอ่อนเพลียจากอากาศร้อน คนที่นั่งพิงจึงผล็อยหลับไป

...ไม่รู้ตัวว่ามีสายตาของใครบางคนที่จับจ้องผ่านซี่ไม้กั้นด้วยสายตาไม่บอกความหมาย

“ธัน!”

เจ้าของชื่อสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงเรียก เขาสะลืมสะลือลุกขึ้นแล้วเดินออกไปตามเสียง ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อเห็นอีกฝ่ายชูบางอย่างที่อยู่ในมือ

“ว้าว พี่ทิพย์ไปซื้อมาจากไหนเนี่ย ผมอยากกิน” ทวิชรับสตรอว์เบอร์รี่จากทิชากรมาถือไว้ ยิ้มดีใจเหมือนเด็กๆ แม้สตรอว์เบอร์รี่นี้จะหาซื้อได้จากร้านขายผลไม้ทั่วๆ ไป ไม่ใช่สตรอว์เบอร์รี่ลูกโตหวานเจี๊ยบ แต่คนรับก็แปลกใจอยู่ดี เพราะในเกาะนี้ไม่น่าจะมีใครซื้อมาขาย มือขาวเปิดกล่องสตรอว์เบอร์รี่แล้วหยิบขึ้นมาเช็ดกับเสื้อ ก่อนจะกัดกร้วมอย่างเอร็ดอร่อย

“น้องตาลซื้อมาทำเค้ก พี่เห็นเลยขอแบ่งมาหน่อย” ทิชากรบอกน้องชาย ก่อนจะเดินเข้าไปในครัว และกลับออกมาถามคนที่ยังเอร็ดอร่อยอยู่กับผลไม้อมเปรี้ยว “ธันจัดการเรียบร้อยแล้วเหรอ”

“ครับ อยู่ว่างๆ ไม่ได้ทำอะไร เลยจัดการซะเลย” ทวิชยิ้มแฉ่งแล้วเปิดพัดลมจ่อตัวเอง อากาศในร้านดีกว่าในครัวมากนัก แต่เมื่อกี้เขาเพลียไปหน่อยเลยงีบหลับไปในครัว ตอนนี้เลยทั้งง่วงทั้งอึน ดีหน่อยที่ได้สตรอว์เบอร์รี่เปรี้ยวๆ ให้ตาสว่าง

“ถ้าอย่างนั้นเรานั่งพักไปก่อน เดี๋ยวพี่จัดการต่อเอง ถ้ามีลูกค้าเข้าร้าน เดี๋ยวพี่เรียก” ทิชากรบอกพลางรุนหลังน้องชายให้เข้าไปยังด้านหลังเคาน์เตอร์ที่มีที่นั่งพัก จนกระทั่งอีกฝ่ายหายเข้าไปหลังฉากกั้นก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ

อย่างน้อยตอนนี้ทวิชก็สดใสกว่าตอนที่มาถึงนี่ใหม่ๆ ไม่รู้ว่าปัญหาครั้งนี้ใหญ่หลวงแค่ไหน แต่เธอจะประคองน้องไว้ด้วยมือตัวเอง

เควินนิ่งค้างไปกับภาพที่เห็น ไม่รู้ว่าตัวเองยืนอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหน และไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาเดินกลับมาถึงกองถ่ายได้ยังไง เพราะในหัวเขายังคงค้างอยู่กับภาพที่เห็นเมื่อกี้...

คนที่เขาเห็นคือทวิชอย่างที่คิดจริงๆ

วินาทีนั้นไม่ทันได้คิดอะไรแต่ขาสองข้างกลับเดินตามไปห่างๆ เขาเห็นอีกฝ่ายเดินไปยังร้านอาหารที่เขาเคยมากินในวันแรกที่มาถึงเกาะนี้และหายเข้าไปในนั้น เขาเดินไปใกล้จนสามารถมองเห็นภายในร้าน และภาพที่เห็นก็ทำให้ความรู้สึกตื่นเต้นดีใจที่ได้เจออีกฝ่ายแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก...ภาพทวิชที่หยิบจับของในครัวอย่างคล่องแคล่วราวกับเป็นมืออาชีพที่เขาคุ้นตา เพียงแต่เปลี่ยนสถานที่

เขาแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองด้วยซ้ำ ทวิชในตอนนี้ไม่ใช่คนที่สวมหน้ากากยิ้มกว้างเอาอกเอาใจเขา แต่เป็นพ่อครัวที่ยังสดใสแม้ว่าเหงื่อจะซึมบนใบหน้า ก้อนบางอย่างจุกขึ้นมาถึงที่คอ เมื่อนึกย้อนไปวันแรกที่เขามาถึงที่เกาะนี้...

รสชาติอาหารที่เขาติดใจ นั่นเพราะเป็นฝีมือของทวิชที่เขาคุ้นเคย

“เควิน...”

“เควิน!!”

เสียงเรียกพร้อมแรงสะกิดทำให้เจ้าของชื่อดึงตัวเองออกจากภวังค์ เพิ่งรู้ตัวว่ากำลังยืนอยู่กลางกองถ่ายที่มีสายตานับสิบคู่จับจ้องด้วยสีหน้าเป็นกังวล เขาไม่รู้ว่าทำไม จึงเลิกคิ้วแทนคำถาม

“เควิน คุณโอเคไหม ยังจุกท้องหรือปวดตรงไหนรึเปล่า จะได้พาไปคลินิก” คิมหันต์ถามย้ำด้วยความเป็นห่วงสวัสดิภาพของพระเอกคนดัง ถ้าเควินเป็นอะไรขึ้นมา เขาคงโดนฟ้องแบบที่เรียกว่าหมดตัวก็คงไม่พอชดเชย

เควินส่ายหน้าแล้วรีบบอกก่อนที่จะคนในกองถ่ายจะตื่นตูมกันไปใหญ่ “ผมไม่เป็นไร ขอบคุณมาก” แค่ภาพที่เห็นเมื่อครู่ทำให้สมองอื้ออึงจนคิดอะไรไม่ออกเท่านั้นเอง เควินไม่ได้บอกประโยคหลังออกไป เพียงแต่คิดอยู่ในใจและคลี่ยิ้มให้ทีมงานไม่เป็นกังวล

“แน่นะ ถ้าไม่ไหว คุณบอกได้นะเควิน ผมจะได้ถ่ายคนอื่นไปก่อน” คิมหันต์รีบบอก เพราะเขาเพิ่งวางสายจากประชา ฝ่ายนั้นออกอาการตื่นตระหนกไม่ต่างกัน ตอนที่รู้ว่าเควินได้รับบาดเจ็บในระหว่างซ้อม ถ้าเจ้าตัวไม่ติดประชุมกับหุ้นส่วนคนอื่นๆ เขาเชื่อว่าประชาได้มาถึงที่นี่ด้วยตัวเองแน่

เควินพยักหน้าแทนคำตอบแล้วเดินไปยืนรอเตรียมเข้าฉาก ช่างแต่งหน้ากรูเข้ามาประกบ...คนหนึ่งซับเหงื่อเติมแป้ง อีกคนดูแลทรงผม ส่วนอีกคนจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง เมื่อทุกอย่างลงตัว คนที่ไม่เกี่ยวข้องก็ถอยเท้าออกไปจากเฟรมอย่างรู้งาน

“ซีนเจ็ด คัทหนึ่ง เทคหนึ่ง แอคชั่น!”

เมื่อได้ยินเสียงผู้กำกับเป็นสัญญาณว่าเริ่มถ่าย เควินก็ดึงสมาธิให้กลับมาจดจ่ออยู่กับหน้าที่ของตัวเอง

การถ่ายทำซีนสำคัญที่ใช้ทั้งเอฟเฟคน้อยใหญ่ออกมาถูกใจผู้กำกับตั้งแต่เทคแรก แต่เพราะผู้กำกับต้องการภาพหลายมุม จึงต้องถ่ายหลายชอต ลากยาวจนถึงตอนเย็นที่แดดร่มลมตก การถ่ายซีนไล่ล่าที่ยาวนานก็จบลง...

“คัท! เยี่ยมมาก”

ทันทีที่ได้ยินเสียงสั่งคัทของผู้กำกับ นักแสดงและทีมงานต่างถอนหายใจกันอย่างโล่งอก

“วันนี้เราไปดื่มกันหน่อยมะ...” คิมหันต์ตั้งใจจะชวนทีมงานไปเลี้ยงฉลองถือเป็นการผ่อนคลายความเครียดไปในตัว ทว่ายังไม่ทันจะพูดจบ พระเอกของเรื่องก็เดินตัวปลิวออกไปจากกองถ่ายโดยไม่ล่ำลาใคร

“อ้าว” คนชวนอ้าปากค้างมองตามไปอย่างแปลกใจ เช่นเดียวกับโทมัสที่ทำท่าจะตามไป แต่เควินโบกมือห้ามไว้ก่อน

“ถ้าเกิดอะไรขึ้น ฉันจะเอาอะไรไปใช้คืนแด๊ดนาย” โทมัสพึมพำอย่างขัดใจที่เควินไม่ยอมให้บอดี้การ์ดตามไปด้วย แต่ลูคัสที่พอจะเดาได้ว่าเจ้านายออกไปไหนจึงบอกให้คลายกังวล

“ไม่ต้องห่วงหรอกทอม เควินไม่ได้ไปไหนไกลหรอก”

โทมัสหันมองคนพูดเหมือนจับสังเกต แต่อีกฝ่ายเพียงยักไหล่ แล้วชิงเดินหนีไป

“อะไรของเขานะ” หนุ่มฝรั่งผู้พี่พึมพำพร้อมกับหมุนตัวเตรียมจะกลับไปรอที่มอเตอร์โฮม ตอนนั้นเองที่สายตาตวัดไปเห็นใครบางคน เขาตั้งใจจะเดินผ่านไปอย่างไม่สนใจ แต่ก็ต้องเปลี่ยนความคิดเมื่อมีเสียงลอยเข้าหู

“เควินไม่ใช่เด็กแล้วนะคุณ ห่วงอย่างกับเขาเป็นเด็กไปได้” พัชรบอกพร้อมกับยักคิ้วยียวน เมื่อเห็นท่าทางห่วงใยเกินกว่าเหตุของผู้จัดการส่วนตัวพระเอกคนดัง ถึงโทมัสจะเป็นคนนิ่งๆ ไม่ค่อยสุงสิงใครนอกจากพวกของตัวเองแต่เขาก็มองออกว่าอีกฝ่ายมีรสนิยมแบบไหน ไม่วายเปรยตามสิ่งที่คิด

“เป็นผู้จัดการส่วนตัวหรือเป็นมะ...อะไรกันแน่...”

โทมัสชูนิ้วกลางให้อย่างไม่คิดจะรักษามารยาทอีกต่อไป จากที่หงุดหงิดเพราะเควินเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอถูกกวนประสาทเข้าอีก ความอดทนก็ขาดผึง เขาสูดหายใจเข้าลึกก่อนที่จะ...

“นั่นปากเหรอ...!@#$%^&*()_+!@@#$...” คนที่ควบตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของพระเอกดังแห่งฮอลลีวูดด่ารัวยาวเหยียดไม่เว้นจังหวะให้ตัวเองได้พักหายใจ ก่อนจะตบท้ายเสียงขุ่นไม่แพ้สายตา

“อย่ามายุ่งกับฉัน!!” พูดจบโทมัสก็เดินหนีอย่างไม่สบอารมณ์

พัชรไม่เพียงไม่นึกโกรธ แต่มองตามด้วยแววตาขบขัน บางทีเขาอาจจะต้องเปลี่ยนคำถามใหม่ว่าเป็นผู้จัดการส่วนตัวหรือเป็นพ่อกันแน่

ครบหนึ่งอาทิตย์ที่เควินหายตัวลึกลับหลังจากเลิกกองโดยไม่มีใครรู้ต้นสายปลายเหตุ และไม่รู้จุดหมาย โทมัสที่ไม่รู้คำตอบเช่นเดียวกับคนอื่นๆ แต่ยังทำหน้าที่อย่างแข็งขันคิดหาข้ออ้างมาตอบจนไม่มีใครติดใจสงสัย พอเค้นถามเอาคำตอบจากน้องชายตัวดี เจ้าตัวก็เอาแต่โยกโย้จนเขาถอดใจ ครั้นจะตามไปดูให้เห็นกับตา เขาก็ไม่อยากเข้าไปก้าวก่ายนัก เพราะทุกคนย่อมต้องการพื้นที่ส่วนตัวด้วยกันทั้งนั้น หวังแต่ว่าครั้งนี้เควินคงไม่ไปตกหลุมรักใครเข้าและถูกหลอกอีกก็พอ...ไม่อย่างนั้นเหตุการณ์คงซ้ำรอยเป็นครั้งที่สาม!

คนที่สร้างความกังวลให้กับโทมัส ยืนอยู่ที่มุมหนึ่งซึ่งลับตาผู้คน จุดที่เจ้าตัวใช้เป็น ‘ที่ประจำ’ ในการปักหลักมองใครบางคนตลอดหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมา ร้านอาหาร ‘บ้านเรา’ มีทางเข้าออกอยู่ด้านข้างของร้าน ด้านหลังที่เป็นห้องครัวเปิดโล่งมีเพียงไม้ระแนงตีกั้น เขาจึงมองเห็นใครบางคนที่ง่วนอยู่ในครัวได้อย่างชัดเจน

วันนี้มีลูกค้าหลายโต๊ะ ตั้งแต่ที่เขามายืนตรงนี้ยังไม่เห็นพ่อครัวได้หยุดมือ ใบหน้าเนียนใสอ่อนกว่าวัยแดงเรื่อมีเหงื่อผุดออกมาเพราะไอร้อนจากเตาผสมกับความร้อนของอากาศ มือขาวยกขึ้นปาดเหงื่อป้อยๆ แต่ก็ยังไม่หยุดมือจากการทำอาหาร

เขาไม่ได้บอกใครว่าเจอทวิชที่นี่ เพราะคิดเอาเองว่าเจ้าตัวคงไม่อยากให้ใครเห็นสภาพเวลานี้

สภาพที่ไม่ต่างจากนกปีกหัก!

วูบหนึ่งที่เขาสงสารทวิชจับใจ เจือไปด้วยความรู้สึกผิด ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าที่ทวิชตกอยู่ในสภาพนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขา ถึงแม้จะบอกตัวเองว่าเป็นการ ‘เอาคืน’ ที่ทวิชคิดหลอกใช้เขา แต่พอเห็นแบบนี้เขาก็เผลอคิดว่าตัวเองใจร้ายเกินไป

ก่อนหน้านี้เขาเคยมั่นใจว่าตัวเองคงไม่รู้สึกอะไรถ้าไม่มีทวิช จนกระทั่งได้เจออีกครั้ง...จึงได้รู้ว่าเขาคิดผิด แท้จริงแล้วเขาไม่เคยลืมทวิชได้เลย

ขณะที่เขามองดูร่างสมส่วนที่เคลื่อนไหวอยู่ในครัวด้วยความคิดนับร้อยพัน อยู่ๆ คนที่ถูกมองก็หยุดเคลื่อนไหวเหมือนมีใครมากดปิดสวิตช์ เควินขมวดคิ้วเพ่งมองอย่างเอะใจ จึงได้เห็นว่าอีกฝ่ายยืนโงนเงน

ไม่ทันรู้ตัว ขาสองข้างของเขาก็อยู่นอกเหนือการควบคุม วิ่งเข้าไปรับร่างที่หมดสตินั้นแล้ว

เคร้ง!

มือใหญ่ปัดไปโดนถ้วยชามหล่นลงพื้น ขณะที่รับร่างคนที่ล้มพับไว้ในอ้อมแขนได้ทันแบบเฉียดฉิว บอกไม่ถูกเลยว่าใจหายแค่ไหน เพราะใกล้ๆ กันนั้นมีทั้งมีดสารพัดขนาดและอุปกรณ์ที่ทำให้เกิดอันตรายได้วางอยู่ เควินหอบหายใจแรงแต่ถึงอย่างนั้นก็นึกดีใจที่เขาเข้ามารับไว้ได้ทัน ไม่กล้าคิดเลยว่าถ้าเขามาช้าไปเสี้ยววินาทีจะเกิดอะไรขึ้น

เสียงข้าวของร่วงลงพื้นเมื่อครู่ทำให้หญิงสาวคนหนึ่งที่เขาเห็นว่าอยู่กับทวิชทุกวันและน่าจะเป็นเจ้าของร้านเดินเข้ามาในครัว และเมื่อเห็นว่าเขาโอบร่างของใครอยู่ก็ร้องถามเสียงหลงพลางจะเข้ามาดึงคนหมดสติไปประคองเอง

“เกิดอะไรขึ้น!”

“เขาหมดสติ” เควินตอบพลางเบี่ยงตัวหลบและช้อนร่างที่เบาลงจากครั้งสุดท้ายที่เขาอุ้มค่อนข้างมากไปวางบนเก้าอี้ไม้ตัวยาวที่อยู่ใกล้ที่สุด ก่อนที่หญิงสาวคนเดิมจะกุลีกุจอเอาบางอย่างมาจ่อจมูกร่างที่หมดสติ พลางใช้กระดาษโบกไปมาให้เกิดลม ระหว่างนั้นมีเสียงดังมาจากในร้าน เดาว่าคงเรียกคนตรงหน้าเขาเพราะเจ้าตัวตะโกนตอบ เขาไม่ได้สนใจฟังว่าทั้งคู่พูดอะไร แต่เห็นท่าทางลังเลของหญิงสาวจึงพูดขึ้น

“เดี๋ยวผมดูแลเขาเอง ผมเป็นคนรู้จักของเขา” เควินบอกพลางใช้มือตัวเองช่วยพัดอีกแรง อีกฝ่ายมองเขาเหมือนชั่งใจ แต่เมื่อมีเสียงเรียกจากในร้านอีกครั้งก็พยักหน้าแกนๆ แล้วทิ้งอุปกรณ์ในมือไว้ให้เขา

“ฝากน้องชายฉันด้วยนะคะ เดี๋ยวฉันออกไปดูร้านสักครู่”

เควินไม่ได้หันไปตอบรับเพราะมัวแต่มองคนที่หมดสติอย่างเป็นห่วง ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าที่ดังห่างออกไปเรื่อยๆ ขณะที่มือเขาไม่หยุดพัดให้อากาศถ่ายเท

ครู่ใหญ่กว่าที่เปลือกตาของคนนอนจะขยุกขยิกเหมือนรู้สึกตัว แพขนตางอนยาวไม่แพ้ผู้หญิงขยับขึ้นลงก่อนที่ตาคู่เรียวจะเปิดขึ้นมา

“ธัน คุณฟื้นแล้ว” เควินร้องออกมาอย่างดีใจ และยิ้มกว้างให้อีกฝ่ายอย่างลืมตัว

ตาคู่เรียวที่มองจ้องเขาไหวระริกจนสังเกตได้ ก่อนที่เจ้าตัวจะหลุบเปลือกตามองตัวสำรวจตัวเอง และเมื่อเปลือกตาสีนมเปิดขึ้นอีกครั้งก็มีเพียงดวงตาที่แน่วแน่สงบนิ่งจนไม่อาจอ่านความหมายใดๆ

เควินมองสบตาอีกฝ่ายเนิ่นนาน กว่าริมฝีปากแห้งผากเป็นขุยอย่างคนที่ไม่ค่อยดูแลตัวเองจะขยับเปล่งเสียงออกมาเป็นประโยคคำถามที่ทำให้เขาหน้าชาเหมือนถูกหมัดน็อก

“ผมเป็นอะไร คุณลูกค้าเป็นคนช่วยผมเหรอครับ”

กรงกวินทร์
ตอนที่22

“ผมเป็นอะไร คุณลูกค้าเป็นคนช่วยผมเหรอครับ”

เควินชะงักมือที่จะยื่นไปปัดผมที่ปรกใบหน้าซีดเซียว สายตาจ้องมองคนตรงหน้าเหมือนไม่เชื่อหู ขณะที่คนนอนค่อยๆ ยันตัวขึ้นนั่งพลางดึงเสื้อผ้าที่ร่นขึ้นให้เข้าที่โดยที่เขายังจับจ้องไม่วางตา

ทวิชคลี่ยิ้มจาง ก่อนจะบอกเสียงเนิบ “อากาศร้อน ผมคงเป็นลม ขอบคุณนะครับที่ช่วยผม ว่าแต่คุณต้องการอะไรในครัวรึเปล่า เดี๋ยวผมเตรียมให้แล้วจะให้เด็กยกไปให้ที่โต๊ะ” คนพูดทำท่าจะลุกขึ้นยืนแต่มือใหญ่กดไหล่ไว้แล้วออกแรงบีบ คนถูกกระทำนิ่วหน้าร้องบอกเสียงเครียด “ปล่อย! ผมเจ็บ คุณจะทำอะไร”

เควินแสยะยิ้มออกมา เมื่อเห็นสายตาที่อีกฝ่ายใช้มองเขา...มันว่างเปล่าเหมือนกับว่าเป็นคนไม่รู้จักกัน

ไม่รู้จักอย่างนั้นเหรอ?

พระเอกหนุ่มกระตุกยิ้มเมื่อนึกรู้ทัน “แกล้งจำผมไม่ได้อย่างนั้นเหรอ ผมเกือบจะเชื่อคุณแล้ว ดีที่นึกขึ้นได้ว่าคุณเป็นนักแสดงในสายเลือด” น้ำเสียงที่ใช้ห้วนขึ้นเรื่อยๆ ตามอารมณ์ของคนพูด มุมปากยกยิ้มแต่แววตาไม่ยิ้มด้วย

ทวิชยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยไม่ต่างจากเดิมและตอบกลับอย่างใจเย็น “ถ้าเราเคยรู้จักกันมาก่อนก็ต้องขอโทษด้วย เพราะผมจำคุณไม่ได้จริงๆ ปล่อยเถอะครับ ผมต้องทำงาน” พูดพลางเบี่ยงตัวลุกขึ้นยืนหันหลังให้ เมื่ออีกฝ่ายคลายมือที่จับไหล่

“คุณเป็นนักแสดง จะแสดงยังไงก็ได้” เควินเหยียดริมฝีปาก

“แล้วแต่คุณนะครับ ผมบอกว่าไม่รู้จักก็คือไม่รู้จัก” ทวิชหันกลับไปมอง แล้วหมุนตัวกลับไปที่หน้าเตา พยายามบังคับตัวเองไม่ให้วอกแวก มือเรียวหยิบจับอาหารสดที่เตรียมไว้แล้วใส่ลงกระทะและปรุงรส ทำทีง่วนอยู่กับการทำอาหาร แม้จะรู้ว่าที่ด้านหลัง ใครบางคนยังนั่งอยู่กับที่ไม่ออกไปไหน เพราะต่อให้ไม่หันไปมองแต่รังสีบางอย่างที่แผ่ออกมาจากแววตาคมกริบก็ทำให้เขาหนาวๆ ร้อนๆ ไปทั้งตัว

สารภาพว่าเขายังงงที่ฟื้นขึ้นมาแล้วพบว่าเควินอยู่ตรงหน้า ยังคิดว่าตัวเองตาฝาดไปด้วยซ้ำ แต่น้ำเสียงและสัมผัสที่เด่นชัดบอกให้รู้ว่าคือเควินตัวจริงเสียงจริง

ไม่รู้ว่าทำไมอีกฝ่ายถึงมาปรากฏตัวที่นี่...คนที่ทำร้ายเขาอย่างเลือดเย็นและไม่คิดว่าจะพบพานอีกแล้ว กลับมาปรากฏตัวต่อหน้าในระยะเผชิญหน้ากัน เขาไม่รู้ว่าเควินที่มาที่นี่เพื่ออะไร และต้องการอะไร แต่สิ่งเดียวที่รู้คือเขาไม่มีอะไรจะให้อีกแล้ว สิ่งที่เขาทำผิดกับเควิน เขาถือว่าเควินเอาคืนไปแล้ว เอาคืนเกินพอแล้วด้วยซ้ำ ไม่มีอะไรติดค้างและค้างคา ทวิชกลืนก้อนสะอื้นที่ขึ้นมาจุกที่ลำคอแล้วเชิดหน้าขึ้นอย่างแน่วแน่

“คุณใส่ fish sauce ขนาดนั้น ใครจะไปกินได้”

เสียงที่ดังขึ้นใกล้หูทำให้ทวิชสะดุ้ง แทบไม่รู้ตัวเองว่าทำอะไรลงไปบ้างจนกระทั่งขวดน้ำปลาถูกดึงออกจากมือ และเห็นหมูทอดในกระทะเต็มไปด้วยน้ำปลาเจิ่งนองจนคล้ายว่าจะเป็นหมูต้มน้ำปลา เขาถึงได้ยิ้มเก้อไปเล็กน้อยแต่ไม่วายบอกอย่างถือดี

“สูตรของผม”

“คงอร่อยน่าดู” เควินยักไหล่ ทำแกล้งเอออออตาม

“ถ้าไม่มีธุระอะไรแล้ว เชิญคุณออกไปข้างนอกนะครับ ถ้าอยากสั่งอาหารหรือต้องการอะไรเพิ่มเติม บอกกับพนักงานได้เลย” ทวิชรีบบอกตัดบทเพราะไม่อยากให้ตัวเองต้องสับสนไปมากกว่านี้ พอแล้วกับการให้เควินมีอิทธิพลต่อเขาไม่ว่าทางไหน

แต่ถึงจะไล่ตรงๆ ก็แล้ว ไล่อ้อมๆ ก็แล้ว คนที่ยิ้มกวนอารมณ์ก็ยังลอยหน้าลอยตาอยู่ จนกระทั่งทวิชทำอาหารเสร็จ จึงปิดเตาแก๊สแล้วหันกลับไปทั้งตัวเพื่อเผชิญหน้า แต่เพราะอีกฝ่ายยืนชิดแบบไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัว เขาจึงผงะไปด้านหลังด้วยความตกใจ กว่าจะนึกได้ว่าด้านหลังเป็นกระทะร้อนฉ่า มือก็ไขว้คว้าได้แต่อากาศไม่มีที่ให้ยึด ทว่าตอนนั้นเองที่มือใหญ่เอื้อมคว้าเอวสอบไว้แล้วรั้งเข้าหาตัวได้ทัน

“ระวังหน่อยสิ” เควินบอกอย่างใจหายใจคว่ำ แต่เพราะเสียงดังเลยเหมือนเอ็ด

ทวิชที่ใจหล่นวูบยกมือลูบอก ริมฝีปากที่เตรียมเอ่ยคำขอบคุณอ้าค้าง เมื่อได้ยินเสียงเอ็ดจากคนตรงหน้าที่พาให้อารมณ์พุ่งปรี๊ดอย่างฉุดไม่อยู่ เขาเงยหน้ามองคนที่ตัวสูงกว่าเกือบครึ่งไม้บรรทัดตาขวาง

“คุณลูกค้ารบกวนออกไปข้างนอกด้วยครับ จะได้ไม่รบกวน” ท้ายประโยคเน้นเสียงเข้มอย่างจงใจ

เควินเลิกคิ้วเหมือนจะต่อปากต่อคำ แต่ยังไม่ทันจะตอบโต้อะไร เสียงของหญิงสาวที่เดินออกไปก่อนหน้านี้ก็ดังขึ้น

“อ้าว ธันดีขึ้นแล้วเหรอ เอ่อ...แล้วคุณคนนี้” ทิชากรถามพลางมองสลับไปมาระหว่างน้องชายกับหนุ่มฝรั่งที่อ้างตัวว่ารู้จักกับน้องชายของเธอ

ทวิชสะดุ้งโหยงรีบดันร่างสูงออกห่างและเขยิบหนีอย่างร้อนตัว ก่อนจะหันไปตอบพี่สาว “ครับ ดีขึ้นแล้วครับ คุณคนนี้จะเข้ามาสั่งอาหาร เห็นผมเป็นลมพอดี” เขาโกหกคำโต ถึงแม้จะรู้สึกผิด แต่ก็อยากตัดปัญหาไว้เพียงแค่นี้ ถ้าบอกว่ารู้จักคงถูกซักไม่จบไม่สิ้น ซึ่งเขาไม่อยากรื้อฟื้น...สักนิดก็ไม่อยากนึกถึง อะไรที่ผ่านไปแล้วก็ให้ผ่านไป ความโกรธเกลียดไม่เป็นผลดีกับตัวเอง เพราะรังแต่จะทำให้เจ็บปวดซ้ำซาก สู้ให้เหลือไว้แต่ความว่างเปล่าเหมือนไม่เคยรู้จักกันดีกว่า

“อ้าวเหรอ แต่เมื่อกี้คุณคนนี้เขาบอกว่ารู้จักธัน” ทิชากรย้อนถามด้วยสีหน้างุนงง

“ไม่ครับ ไม่รู้จัก เขาคงเข้าใจผิด” ทวิชส่ายหน้ารีบตอบทันควัน

คำตอบนั้นทำให้หนุ่มฝรั่งกระตุกยิ้มร้าย นึกเข่นเขี้ยวอยู่ในใจ สายตาที่จับจ้องไปยังคนพูดฉายแววมีเลศนัยชัดเจน

จะเอาแบบนี้ใช่ไหม ทำเป็นไม่รู้จักกันจริงๆ สินะ!

“ถ้าอย่างนั้นขอเชิญคุณลูกค้าออกไปรอข้างนอกนะคะ ถ้าจะสั่งอาหาร เรียกพนักงานได้เลย” ทิชากรพูดตัดบท เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนรู้จักของน้องชายอย่างที่เจ้าตัวอ้าง พร้อมกับทำหน้าที่แม่ไก่หวงไข่อย่างแข็งขัน ยืนปักหลักจ้องตากับคนแปลกหน้าเขม็ง ไม่แปลกใจที่มีใครพยายามหาเรื่องใกล้ชิดกับน้องชายของเธอ เพราะทวิชสะดุดตามาตั้งแต่ไหนแต่ไร ใบหน้าได้รูปของทวิชทำให้มองว่าหล่อก็ได้ แต่ดวงตาหวานซึ้งที่โดดเด่นบนใบหน้าก็ทำให้มองว่าสวยได้เช่นกัน เธอเองก็ทำหน้าที่ไม้กันหมาให้กับน้องชายมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

เควินพยักหน้าแกนๆ ยินยอมเดินออกจากครัวแต่โดยดี ระหว่างที่เดินผ่าน ‘คนไม่รู้จัก’ เขาก็ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบเสียงลอดไรฟัน “คิดว่าการที่คุณทำเป็นไม่รู้จักผมแล้วจะจบอย่างนั้นเหรอ คุณคิดผิดแล้วธัน” พูดจบร่างสูงก็เดินลิ่วออกไปนอกร้าน ไม่เหลียวหลังกลับมาอีก

ทวิชหน้าซีดลงทันตา แต่เมื่อหันไปเห็นว่าทิชากรมองอยู่ก็รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“โอเคนะธัน” ทิชากรเอ่ยถามสีหน้าเป็นกังวล

ทวิชพยักหน้าทั้งที่ไม่รู้ว่าพี่สาวถามถึงอาการของเขา หรือหมายถึงคนที่เพิ่งออกไป

“แน่นอนครับ ผมแข็งแรง” เขาตอบพร้อมกับรอยยิ้มที่ฝืนให้ดูสดใส จนคนมองวางใจและเดินออกไปจากครัวอีกคน

พออยู่ลำพัง ทวิชก็ขยับไปนั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิมที่เขาตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองนอนอยู่โดยมีตาคู่คมกริบคู่หนึ่งจ้องมองด้วยความความห่วงใย...ไม่จริงหรอก ตอนนั้นเขาเพิ่งฟื้น สายตาจึงพร่าเบลอต่างหาก ไม่มีทางที่เควินจะมองเขาอย่างนั้น ทวิชบอกตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้น สิ่งที่อยู่ภายในอกข้างซ้ายก็เต้นรัวจนกลัวว่าใครบางคนจะได้ยิน...สิ่งที่ฟ้องว่าความรู้สึกของเขาไม่เคยจางหายไป

ตาคู่เรียวมองเหม่อ คิ้วขมวดมุ่นเมื่อพยายามนึกหาเหตุผลมาตอบตัวเองว่าเควินต้องการอะไรจากเขาอีกถึงได้มาปรากฏตัวต่อหน้า แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีคำตอบให้ตัวเอง ได้แต่หวังว่าการที่เขาทำเป็นไม่รู้จักเควิน จะทำให้ทุกอย่างจบลงสักทีตามที่เขาต้องการ

แม้ความเป็นไปได้จะน้อยเหลือเกิน...

“คิดว่าการที่คุณทำเป็นไม่รู้จักผมแล้วจะจบอย่างนั้นเหรอ คุณคิดผิดแล้วธัน”

คำขู่ของเควินทำให้เขาหนักใจ เขาไม่อยากข้องเกี่ยวกับคนๆ นั้นอีกแล้ว ไม่ว่าจะเรื่องดีหรือร้ายอะไรก็ไม่เอาทั้งนั้น

ต่อให้ส่วนลึกข้างในยังโหยหา ต่อให้เสียงหัวใจร่ำร้อง แต่เขาจะเก็บซ่อนมันเอาไว้ให้ลึกที่สุด

เพราะเขาชดใช้เกินพอแล้ว!

หลังจากวันที่ทวิชเป็นลมในครัวจนใครบางคนยื่นมือเข้ามาช่วย ร้านอาหาร ‘บ้านเรา’ ก็มีลูกค้าประจำเป็นหนุ่มฝรั่งหน้าตาหล่อเหลาที่หิ้วท้องมากินมื้อเย็นทุกวัน ค่ำบ้างดึกบ้างแต่ไม่เคยขาด บางวันถึงขนาดสั่งเหมาอาหารก็มี จากที่ไม่ติดใจสงสัยอะไร ตอนนี้ทิชากรถึงกับต้องออกปากถามน้องชายอย่างจริงจัง

“ฝรั่งคนนั้นเขาเป็นใครกันแน่ ธันไม่รู้จักเขาแน่เหรอ”

“เอ่อ...ไม่รู้จักครับ” ทวิชตอบไม่เต็มเสียง

“อย่างนั้นเหรอ” คนเป็นพี่หรี่ตามองจับสังเกตเมื่อน้องชายยังยืนยันคำตอบเดิมแต่น้ำเสียงไม่หนักแน่นเหมือนเดิม เธอมองจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่ายเพื่อค้นหาความจริง แต่อีกฝ่ายหลบวูบไม่ยอมสบตา

“ครับ เป็นคนไม่รู้จักกันนั่นแหละดีแล้ว” ทวิชพึมพำเสียงแผ่วเหมือนบอกตัวเองมากกว่า

ทิชากรถอนหายใจ แต่ก็พอคาดเดาบางอย่างได้เลาๆ เธอล้มเลิกความคิดที่จะคาดคั้นเอาคำตอบ และลูบหัวน้องชายอย่างปลอบประโลม พลางทอดสายตามองออกไปยังที่นั่งในร้านซึ่งคนที่ถูกพูดถึงกำลังไล่ดูเมนูอาหารที่มีรูปถ่ายประกอบอย่างสนใจ แม้ไม่เคยเห็นเจ้าตัวจะสั่งอะไรนอกจากเมนูซ้ำๆ เดิม

ผัดซีอิ๊ว ทอดมันกุ้งและต้มข่าไก่!

อาหารสามอย่างที่เธอไม่เห็นว่าจะเข้ากันได้ตรงไหน แต่อีกฝ่ายกลับกินอย่างเอร็ดอร่อย

ทิชากรเพ่งมองแล้วขมวดคิ้ว ก่อนจะพึมพำออกมา “พี่ว่าหน้าเขาคุ้นๆ นะ”

คนฟังสะดุ้งโหยงหลบตาเป็นพัลวัน “จำผิดคนมั้งครับ” บอกส่งๆ แล้วขอตัวไปทำอาหารให้กับลูกค้าคนอื่นเป็นการตัดบท ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของพี่สาวเดินออกไป เขาจึงจดจ่อกับการทำอาหารอีกครั้ง

ขณะที่ง่วนอยู่กับการทำอาหารจนไม่ได้เงยหน้ามองเข้าไปในร้าน หูก็แว่วเสียงคุยของทิชากรกับใครสักคนดังเข้ามาถึงในครัว

“อ้าว สิชลมาหาธันเหรอจ๊ะ ธันอยู่ในครัว เดี๋ยวพี่ไปเรียกให้นะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมรอได้ คุณธันคงยุ่งอยู่”

คนที่อยู่ในครัวได้ยินแต่ไม่ได้เดินออกไปเพราะยังติดพันกับออเดอร์ สีหน้าของพ่อครัวไม่แปลกใจนักที่มีใครมาหา เพราะนอกจากตอนค่ำมีแขกประจำอย่างเควิน ช่วงกลางวันก็มี ‘สิชล’ ลูกชายเจ้าของรีสอร์ตเล็กๆ อีกฝั่งของเกาะ ซึ่งแสดงท่าทีชัดเจนว่าสนใจในตัวเขา ถึงอีกฝ่ายจะเป็นผู้ชายแต่ก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอึดอัด เพราะสิชลให้เกียรติเขาอย่างดี เพียงแต่ตอนนี้หัวใจของเขายังต้องใช้เวลาเยียวยา อีกทั้งเขาไม่คิดว่าตัวเองจะเปิดใจให้ ‘ผู้ชาย’ คนไหนได้อีก ขณะที่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเควินนั้น เป็นความรู้สึกที่รุนแรงและรวดเร็วจนเหนือการควบคุม

ทวิชเดินออกมาจากครัวหลังจากทำอาหารตามออเดอร์สุดท้ายของใครบางคนเสร็จ เขาส่งจานทอดมันกุ้งให้เด็กเสิร์ฟยกไป ก่อนจะเดินไปหาคนที่ลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นเขาเดินออกมาจากครัว

“เหนื่อยไหมครับคุณธัน ผมเอามะพร้าวมาฝาก เด็กขึ้นไปเก็บมาหลายทะลายเลย” สิชลยิ้มกว้างให้และกุลีกุจอเดินเข้าไปหา

ทวิชยกมือไหว้ขอบคุณเพราะอีกฝ่ายอายุมากกว่าเขา และเมื่อเห็นว่าไม่มีออเดอร์ใหม่เข้ามาจึงเดินนำสิชลไปยังโต๊ะม้าหินที่ว่างอยู่ติดกับทางเข้าร้าน

แต่ยังไม่ทันได้หย่อนตัวนั่ง ก็ได้ยินเสียงลูกค้าเรียกสั่งอาหารเพิ่ม แค่คู่เดียวเด็กในร้านก็ถือออเดอร์ยาวเหยียดมาให้ แค่เห็นรายชื่อเขาก็เลิกคิ้วด้วยความตกใจ

“เขาสั่งเล่นรึเปล่า ทำไมมันเยอะแบบนี้” ทวิชถามเด็กที่ส่งออเดอร์มาให้เขา แต่อีกฝ่ายส่ายหน้าหวือ

“หนูไม่ทราบค่ะ แต่ไม่น่าใช่นะคะ ของฝรั่งหล่อโต๊ะนั้นที่มาทุกวันน่ะค่ะ” น้ำอ้อยตอบพลางพยักพเยิดไปที่โต๊ะมุมในสุดของร้าน

ทวิชเงยหน้ามองตามสายตาของลูกน้องไปยังโต๊ะประจำที่ใครบางคนจับจองทุกครั้งที่มา และสบกับสายตาเกรี้ยวกราดของคนที่มองจ้องมาทางนี้อยู่แล้วจน เผลอสะดุ้งไปเล็กน้อย พอตั้งตัวได้ก็รับออเดอร์มาถือพลางถอนหายใจ ก่อนจะลุกเข้าครัวโดยไม่ลืมบอกคนที่นั่งอยู่ด้วย

“ผมเข้าไปทำอาหารให้ลูกค้าก่อนนะครับ”

“ครับ” สิชลพยักหน้าพร้อมกับรอยยิ้มกว้าง มองตามคนที่เดินเข้าครัวด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความประทับใจ

ท่าทางนั้นขัดหูขัดตาคนมองไม่น้อย เควินเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันจ้อง ‘คู่แข่ง’ ไม่วางตา ไม่นานอาหารที่สั่งไปใหม่ถูกทยอยนำมาเสิร์ฟ กว่าจะครบทุกเมนู ลูกค้าในร้านก็บางตาจนแทบไม่เหลือ ทว่าใครบางคนที่รกหูรกตาเขายังปักหลักนั่งรออย่างอดทน เควินแสยะยิ้มร้ายเมื่อเห็นทวิชเดินออกมาจากในครัวแล้วทำท่าจะตรงไปยังโต๊ะเดิม

ไม่รอให้ทวิชเดินไปถึงโต๊ะนั้น เขาก็กวักมือเรียกพนักงานมาอีกครั้ง

“รับอะไรเพิ่มคะ”

เควินมองคนของตัวเองไม่วางตา ขณะที่มือก็จิ้มชี้เมนูอาหารไปส่งๆ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสั่งอะไรไปบ้าง พอเห็นพนักงานเดินเอาออเดอร์ไปให้พ่อครัวเสน่ห์แรง เขาก็มองตาม และกดมุมปากเมื่อ

อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองตาขุ่น เขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังยิ้มตอนที่ทวิชหันไปพูดอะไรบางอย่างกับไอ้หน้าจืดและฝ่ายนั้นลุกออกไปจากร้าน

ไม่ทันจะยิ้มกับชัยชนะที่ได้มาแบบไม่ต้องเสียเหงื่อและเปลืองแรง ใครบางคนก็เดินกระฟัดกระเฟียดมาหยุดยืนตรงหน้า

นับเป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่เขาเห็นใบหน้าอ่อนวัยที่วนเวียนอยู่ในความนึกคิดระยะใกล้ เพราะปกติอีกฝ่ายจะไม่ยอมออกมาจากครัวหากว่าเขายังนั่งอยู่ นี่ถ้ารู้ว่าวิธีนี้ทำให้ทวิชเดินมาหาได้ เขาคงทำไปนานแล้ว

เควินยิ้มออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อใครบางคนอยู่แค่เอื้อม

ทวิชสูดหายใจเข้าลึกพยายามไม่เต้นตามเกมของอีกฝ่าย แต่เมื่อมองจานอาหารที่เรียงรายนับสิบจานซึ่งทุกจานยังไม่มีร่องรอยการกินสักนิด ตาคู่เรียวก็วิบวับไปด้วยความขุ่นมัว

เควินทำเลิกคิ้วจงใจกวนอารมณ์คนมอง ส่งผลให้อีกฝ่ายหน้าบูดบึ้งหนักกว่าเดิม ยังไม่ทันจะได้แก้ตัว คนที่ฉุนเฉียวได้ที่ก็เอ่ยขึ้นมาเสียงห้วน

“ผมรู้ว่าคุณรวย คุณมีเงินจ่าย แต่ถ้าสั่งทิ้งสั่งขว้างแบบนี้ ผมเสียดายของ” พ่อครัวใส่อารมณ์แบบจัดเต็ม

แต่แทนที่คนถูกว่าจะโกรธกลับยิ้มชอบใจ...

“ผมเป็นลูกค้า ผมจะทำอะไรก็ได้ไม่ใช่เหรอ” เควินยียวนกลับทั้งที่ไม่ใช่นิสัย แต่เพราะเขาหมั่นไส้ท่าทางวางเฉยของคนตรงหน้าจนอดไม่ได้ที่จะแหย่ให้หลุดมาด นับเป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่ได้ยินเสียงนุ่มชวนสบายหูให้หายคิดถึง เพียงนี้เขาก็อารมณ์ดีเกินกว่าจะขุ่นมัว แล้วก็แทบหลุดขำออกมาเมื่ออีกฝ่ายยกมือกอดอกแล้วจ้องหน้าเขาเหมือนลืมตัว

“ถึงคุณจะเป็นลูกค้าแต่ผมไม่ขาย” ทวิชบอกอย่างฉุนๆ

“ออ อย่างนี้นี่เอง ร้านนี้ไม่อยากขายของให้ลูกค้า โอเค ผมเข้าใจ เดี๋ยวผมโพสต์ลงอินสตราแกรมดีกว่า จะได้ช่วยกระจายข่าว ผมมีคนฟอลโลว์หลายล้าน คงกระจายได้ทั่วถึง ผมไม่คิดค่าโฆษณาด้วย” เควินพยักหน้า พูดเสียงเรียบเรื่อยแต่ขู่ในที เขาค่อนข้างมั่นใจว่าทวิชต้องการซ่อนตัวจากผู้คน ถึงได้ตัดขาดการสื่อสารกับคนอื่นทุกทาง แน่นอนว่าเจ้าตัวคงไม่อยากให้มีข่าวหรืออะไรที่พาดพิงไปถึง

“คุณ!” ทวิชพูดได้แค่นั้นก็พูดต่อไม่ออก ได้แต่ประสานสายตากับร่างสูงตรงหน้าอย่างเหลืออดและเมื่อทำอะไรไม่ได้ ยิ่งทำให้รู้สึกอึดอัดเจียนจะระเบิด

เควินยักคิ้วยวนพร้อมทั้งบอกง่ายๆ “คุณแค่ทำอาหารตามที่ผมสั่งก็แค่นั้น ไม่เห็นยาก”

“คุณนี่มัน...” ทวิชถลึงตา ยังไม่ทันพูดจบอีกฝ่ายก็แทรกขัดขึ้นมา

“ถ้าช้าเดี๋ยวผมสั่งเพิ่มอีก”

ทวิชทำเสียงจิ๊จ๊ะขัดใจ ค้านจะต่อปากต่อคำกับคนที่เขาไม่รู้ว่าต้องการอะไรกันแน่ รู้แต่ว่าอีกฝ่ายกำลังทดสอบความอดทนที่ลดน้อยลงทุกขณะของเขา

“ผมสั่งเยอะๆ ไม่ดีเหรอ คุณจะได้ขายดี” เควินฉีกยิ้มใส่ตาคนมองที่กำลังสะกดกลั้นอารมณ์หน้าดำหน้าแดง จงใจให้อีกฝ่ายเก็บอาการไม่อยู่ ทดสอบความอดทนว่าใครจะมีมากกว่ากัน

ทวิชสูดหายใจเข้าลึก พยายามนับหนึ่งถึงพันในใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ช่วยให้เขาใจเย็นลงได้ โดยเฉพาะเมื่ออีกฝ่ายยังตั้งหน้าตั้งตายียวนให้เขาสติแตก สุดท้ายเขาก็เป็นฝ่ายเอ่ยถามออกไปอย่างทนไม่ไหว...

“เควิน คุณต้องการอะไรกันแน่” สีหน้าคนถามบ่งบอกความหงุดหงิดถึงขีดสุด จนลืมไปว่าตัวเองทำเป็นไม่รู้จักอีกฝ่ายอยู่

แต่ใครบางคนไม่ลืม เพราะขาดคำเจ้าของชื่อก็ยิ้มออกมาพร้อมกับเลิกคิ้ว ทำสีหน้าแปลกใจอย่างเสแสร้งและแกล้งย้อนถาม

“เอ้า รู้จักชื่อผมด้วยหรอ”

ทวิชกัดริมฝีปากแน่นที่พลาดท่า ในหูได้ยินเสียงเปรี๊ยะเหมือนเส้นความอดทนขาดผึง จนต้องเป็นฝ่ายหันหลังเดินหนีเข้าครัวไปสงบสติอารมณ์ เวลานี้ไม่สนอีกแล้วว่าคนในร้านจะมองตามด้วยสายตาแบบไหนเพราะนึกขัดใจตัวเองที่เสียรู้

บ้าที่สุด เขาตกหลุมพรางของเควินได้ยังไง!

“ธัน ฝรั่งคนนั้นเป็นใครกันแน่” ทิชากรเดินตามเข้ามาในครัวเพื่อไถ่ถาม เพราะได้ยินเด็กในร้านเล่าให้ฟังว่าช่วงที่เธอออกไปซื้อเครื่องปรุงเข้ามาเพิ่มเพราะเห็นว่าคนเริ่มซา น้องชายของเธอกับลูกค้าประจำหน้าหล่อทุ่มเถียงกันยกใหญ่แต่ยังดีที่ไม่ถึงขั้นวางมวย

ทวิชถอนหายใจแล้วบอกอย่างเหนื่อยหน่าย “เอาไว้ผมค่อยเล่าให้ฟังนะครับ เรื่องมันยาว”

แม้จะอยากรู้แค่ไหน แต่สีหน้าและท่าทางที่บ่งบอกถึงความเหนื่อยหน่ายตามที่เจ้าตัวอ้าง ก็ทำให้ทิชากรไม่เซ้าซี้ถามอะไรออกไปอีก ได้แต่พยักหน้าทั้งที่ยังติดใจสงสัยในหลายประเด็น แต่เอาเถอะ ยังไงเธอก็เข้าข้างน้องชายอยู่แล้ว

วันต่อๆ มาลูกค้าประจำคนเดิมก็ยังแวะเวียนมาไม่ขาด และทุกครั้งที่ลูกค้าประจำหน้าหล่อมาที่ร้าน พ่อครัวก็ทำเป็นวุ่นขลุกตัวอยู่แต่ในนั้น ไม่ยอมออกมาข้างนอก แม้ไม่มีออเดอร์อาหารให้ต้องทำอีก หรือแม้แต่ช่วงที่มีลูกค้าแน่นร้าน พ่อครัวก็รอให้พนักงานมายกอาหารไปเสิร์ฟ ไม่คิดจะโผล่หน้าออกไปช่วย

กว่าจะเคลียร์ออเดอร์หมดก็ตอนทุ่มกว่า พ่อครัวจึงถือโอกาสออกมานั่งพักรับลมเพราะทนความร้อนในครัวไม่ไหว จังหวะที่เผลอมองนาฬิกาข้อมืออย่างลืมตัวก็นิ่วหน้า ปกติเควินจะมาช่วงเย็นจนถึงค่ำ แต่วันนี้สามทุ่มแล้วก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงา

“สงสัยวันนี้จะไม่มาแล้วมั้ง”

ทวิชแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินที่ทิชากรพึมพำ แต่ก็รู้สึกร้อนที่ใบหน้าคล้ายเด็กทำความผิดแล้วถูกจับได้

เขาบอกตัวเองว่าไม่ได้รอเควิน แค่รอเวลาเก็บครัวต่างหาก ระหว่างที่นั่งทำตัวไม่ถูกอยู่นั่นเอง สายตาก็ไพล่ไปเห็นร่างสูงที่วิ่งกระหืดกระหอบมาแต่ไกล ทวิชผุดลุกขึ้นโดยอัตโนมัติแล้วเดินปรี่เข้าครัวทันที ตอนที่เดินผ่านกระจกมองเห็นตัวเองที่มีรอยยิ้มมุมปาก

เขานี่นะดีใจ ตาฝาดแล้ว!!

ก่อนที่จะเดินพ้นประตูเข้าไปในครัว ได้ยินเสียงลูกค้าประจำดังลอดเข้ามา เขาไม่ได้หันไปมองว่าอีกฝ่ายพูดกับพี่สาวเขาหรือใคร

“วันนี้เลิกช้า มาเกือบไม่ทัน”

ไม่นานออเดอร์ยาวเหยียดคล้ายจะเลี้ยงคนทั้งกองทัพก็ถูกส่งเข้ามาในครัว ทวิชทำอาหารมือเป็นระวิง แต่เพราะยังไม่มีลูกค้าใหม่เข้าร้านจึงไม่ต้องรีบร้อนมากนัก เขาใช้เวลาทำครู่ใหญ่ อาหารเกือบสิบจานก็พร้อมเสิร์ฟ

ก่อนถึงเวลาปิดร้าน อาหารเกือบทุกอย่างก็ถูกส่งกลับมาในครัวเพื่อเทใส่ถุงพลาสติกสำหรับกลับบ้าน มีเพียงต้มข่าไก่ ผัดซีอิ๊วและทอดมันกุ้งเท่านั้นที่เกลี้ยงจาน...เช่นเดียวกับทุกวัน นอกเหนือจากนั้นสภาพเหมือนตอนที่ยกออกไป

ทวิชอดค่อนในใจไม่ได้ว่าจะสั่งไปทำไมเยอะแยะให้เขาต้องเหนื่อยทำ แต่พอมองสามจานที่เขาทำสุดฝีมือและไม่เคยเหลือ เขาก็หลุดยิ้มออกมา

ในรอยยิ้มที่มีความหนักใจแฝงอยู่ เขาไม่รู้ว่าตัวเองจะใจแข็งได้อีกนานแค่ไหน แล้วถ้าเขาใจอ่อน...จะเป็นยังไงต่อไป เขาไม่กล้าคิดจริงๆ

กรงกวินทร์
ตอนที่23

เป็นอันรู้กันในกองถ่ายThe Assassin ว่าเมื่อสิ้นเสียงคัทของผู้กำกับในซีนสุดท้ายของวันจะไม่มีใครได้เห็นพระเอกของเรื่องอีก เพราะเจ้าตัวจะเดินตัวปลิวออกจากกองถ่ายทันทีราวกับมีธุระสำคัญ วันนี้ก็เช่นกัน

จากที่แปลกใจ...เมื่อล่วงเข้าอาทิตย์ที่สองก็กลายเป็นภาพชินตา

แต่แล้วเรื่องนี้ก็กลายเป็นประเด็นให้พูดถึงอีกครั้งเมื่อคิมหันต์หลุดปากระหว่างเก็บของหลังเลิกกองว่าสองวันก่อนเขาไปเคาะห้องเควินเพื่อชวนไปดื่มสังสรรค์ แต่เจ้าตัวไม่อยู่

“เขาไม่ได้ยินรึเปล่าพี่คิม เข้าห้องน้ำหรือไม่ก็นอน” ช่างไฟคาดคะเน

“ฉันยืนรอเกือบสิบนาที กดจนกริ่งจะพัง” คิมหันต์บอก

ภูผาที่นั่งอยู่ด้วยขมวดคิ้วมุ่นเก็บข้อมูลพลางนึกถึงสิ่งที่บังเอิญได้ยินเมื่อคืนมาประกอบกัน...

เมื่อคืนตอนที่เขากลับจากฟิตเนสของโรงแรมประมาณสี่ทุ่มกว่า เห็นเควินกำลังเดินขึ้นห้องพักเหมือนเพิ่งกลับมาถึง ดึกดื่นแบบนั้นเขายังสงสัยอยู่ว่าเควินไปไหนมา ยังไม่ทันจะเปลี่ยนทิศทางจากห้องพักตัวเองเดินตามไปเพื่อหาจังหวะใกล้ชิด ระหว่างที่เดินผ่านห้องพักของพวกช่างไฟที่ถึงก่อน ก็ได้ยินคนพวกนั้นพูดถึงเควินพอดี เนื้อความในประโยคที่ไม่ได้ตั้งใจแอบฟังทำให้เขาชะงักและยืนฟังจนจบ

“อือหือ คุณเควินเอาอาหารมาให้อีกแล้ว ของเมื่อวานยังกินไม่หมด วานซืนก็ยังแช่อยู่ในตู้เย็นแล้ววันมาจัดเต็มอีกแล้ว”

“นี่ปูผัดผงกระหรี่ กุ้งเผา ปลาหมึกนึ่งมะนาว ข้าวผัด ถุงนั้นอะไรวะไอ้แจ๊ค”

“ปลาหมึกผัดไข่เค็ม โห เขาเหมามาหมดทะเลเลยรึเปล่าวะ ทำไมมันเยอะแบบนี้ มีแต่อาหารน่ากิน ไม่รู้ไปเอามาจากไหน”

“ฉันว่าแฟนคลับเอามาให้ล่ะมั้ง”

“ก็เป็นไปได้ แต่ฉันว่ารสชาติอาหารอร่อยแบบนี้คุ้นๆ เหมือนกินที่ไหน แกว่าไหม”

“อย่าสงสัยมากน่า เขาเอามาให้กินก็บุญเท่าไหร่แล้ว ลำพังพวกเราเงินเดือนทั้งเดือนคงไม่พอ”

อาหาร? เควินเอาอาหารพวกนั้นมาจากไหน...

จากที่สงสัยเมื่อคืนบวกกับปะติดปะต่อเรื่องราวที่ได้ยินคิมหันต์พูด ยืนยันในสิ่งที่เขาคิดว่าเควินไม่ได้กลับไปพักผ่อนที่ห้องตามที่โทมัสอ้าง แต่ไปไหนนั้น...เกินจะคาดเดา

วันต่อมาภูผาจึงเฝ้าสังเกตพฤติกรรมของเควิน แต่ไม่เห็นว่ามีอะไรผิดปกติ ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจลบข้อสงสัยของเขาว่าหลังเลิกกอง...เควินไปไหน?

“คัท!”

ไม่ใช่แค่เควินที่รอเสียงนี้ ภูผาก็เช่นกัน...

สิ้นเสียงคัทจากผู้กำกับ ภูผาก็จับจ้องคนที่เข้าฉากด้วยกันไม่ให้คลาดสายตา เมื่อเควินเดินดิ่งไปยังมอเตอร์โฮมอันเป็นพื้นที่ส่วนตัว เขาก็เดินตามทิ้งระยะห่างเพราะบอดี้การ์ดของเควินสอดส่ายสายตาอย่างระแวดระวังจนเขาไม่กล้าเข้าใกล้กว่านี้ ซ้ำยังต้องเอี้ยวหลบเป็นระยะ ภูผาซุ่มมองประตูรถที่เควินผลุบหายเข้าไปด้านในไม่กะพริบตา ตั้งใจว่าถ้าเควินออกมาเขาจะเดินตามทว่า...เวลาผ่านไปเนิ่นนานเขาก็ไม่เห็นว่าอีกฝ่ายจะออกมา

ขณะที่กำลังลังเลว่าจะรอหรือถอดใจ ก็เห็นแม่บ้านเข้าไปทำความสะอาด เขาจึงเรียกมาถามและคำตอบที่ได้ก็ทำให้เขาแทบพ่นไฟ

“ในนั้นไม่มีใครอยู่แล้วค่ะ”

ภูผาได้แต่สะกดกลั้นอารมณ์ไม่ให้โวยวายออกมา ได้แต่นึกเข่นเขี้ยวอยู่ในใจ...คงคลาดสายตาไปตอนที่เขาก้มหลบบอดี้การ์ดสองคนนั้นเป็นแน่

“พี่พิมคิดว่าเควินไปไหน” ภูผาหันไปถามผู้จัดการส่วนตัวที่เพิ่งมาถึงเหมือนขอความเห็นหลังจากที่เขาโทรตามให้มาสังเกตการณ์ด้วยกัน

“นั่นสิ พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าอยากรู้น้องภูก็ตามไปสิคะ” พิมพาบอกกึ่งยุ

“ผมก็ทำอยู่นี่ไง แต่ก็ยังคลาดสายตาจนได้” พระเอกหนุ่มที่มีภาพลักษณ์แสนดีบอกอย่างหงุดหงิด หน้าตาบูดเบี้ยวจนถ้าแฟนคลับมาเห็นคงไม่เชื่อสายตา

“น้องภูต้องเข้าไปใกล้กว่านี้” พิมพาแนะนำ

คนฟังชักสีหน้าทันควัน “จะทำยังไงล่ะ พี่พิมก็เห็นอยู่ว่าบอดี้การ์ดของเควินเข้มงวดขนาดไหน”

พิมพานิ่วหน้า ครู่หนึ่งแวงตาก็เป็นประกายขึ้นมา

“จะยากอะไรล่ะคะ” ผู้จัดการสาวบอกนักแสดงในความดูแลของตัวเองพร้อมกับยิ้มมุมปาก

ภูผาเลิกคิ้วก่อนที่ตาคู่เรียวจะฉายประกายเช่นเดียวกันเมื่ออีกฝ่ายขยับตัวเข้ามากระซิบ

“ผมคงต้องรบกวนพี่พิมแล้วล่ะครับ” ภูผาบอกอย่างหมายมาดแล้วยิ้มกระหยิ่มกับตัวเอง

พรุ่งนี้เขาจะต้องรู้ให้ได้ว่าเควินหายไปไหน!

ยามเย็นที่ท้องฟ้าถูกฉาบด้วยแสงสีส้มอมแดงสอดแทรกด้วยสีน้ำตาลเข้ม เวลาโพล้เพล้ก่อนจะถึงกลางคืน ที่ริมชายหาดอันเงียบสงบปราศจากผู้คนมีชายหนุ่มสองคนยืนประจันหน้ากัน

“คุณรักผมใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มรูปร่างสมส่วนถามชายร่างสูงกว่า ดวงตามองจ้องลึกเข้าไปในตาของอีกฝ่ายอย่างรอคอยและคาดหวัง ทว่าแฝงไปด้วยความหมองหม่นจนพาให้บรรยากาศรอบตัวอึมครึมและหดหู่ แม้กระทั่งพื้นน้ำที่เป็นฉากหลังยังนิ่งสงบไม่มีคลื่นลม

“ผม...” คนถูกถามมีสีหน้าละล้าละลัง จังหวะหนึ่งที่อ้าปากทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่แล้วก็หันหน้ามองทะเลกว้างไกลสุดสายตา นิ่งงันทบทวนคำตอบที่จะตอบออกไป

ท่าทางนั้นทำให้คนที่เอ่ยถามสีหน้าสลดลงทันตา แต่ก็ยังเข้มแข็งพอที่จะถามซ้ำเพื่อฟังคำตอบ

“ตอบผมสิครับเจย์เดนว่าคุณยังรักผมรึเปล่า” ร่างที่เล็กกว่าเอ่ยซ้ำทั้งที่น้ำตาเอ่อคลอ พลางคว้ามืออีกฝ่ายมากุมไว้แล้วเขย่าอย่างเว้าวอน

เจ้าของชื่อถอนหายใจยาวออกมา ก่อนจะเบนสายตากลับมาที่คู่สนทนา แล้วบอกออกไปอย่างยากเย็น

“ผมไม่ได้รักคุณ” น้ำเสียงที่บอกออกไปชัดเจนทุกคำ เช่นเดียวกับความเจ็บปวดที่สะท้อนชัดในแววตาคนพูด แต่เพราะคนฟังหลุบตาลงอย่างเจ็บช้ำ จึงไม่มีโอกาสได้เห็นแววตาที่บ่งบอกความรู้สึกที่แท้จริง

มือเรียวที่ดึงรั้งแขนคนตรงหน้าเอาไว้หมดเรี่ยวแรงจนต้องปล่อยทิ้งข้างตัว ปล่อยให้น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมา สองขาก้าวถอยหลังไปอย่างช้าๆ ท่าทางไม่ต่างอะไรกับคนที่หมดสิ้นความหวัง แต่เพียงครู่เดียวเจ้าตัวก็เชิดหน้าขึ้นอย่างทระนง...ในวันที่ความจริงถูกเปิดเผยว่าคนที่เขารักแท้จริงคือตำรวจที่ต้องการตัวเขาเพื่อแก้แค้น

‘นักฆ่าต้องไม่มีความรัก ความรักทำให้อ่อนแอ’ ถ้อยคำที่ถูกสั่งสอนจนจำขึ้นใจ เด่นชัดขึ้นมาในวันนี้ แม้จะรู้ดี แต่หัวใจที่บังคับไม่ได้กลับมอบความรักให้กับคนตรงหน้าจนไม่เหลือเผื่อใจ และสุดท้ายก็เป็นจริงอย่างที่ถูกพร่ำสอน...‘ความรัก’ ทำให้เขาเจ็บปวดและหมดเรี่ยวแรง

“วันนั้นที่คนพวกนั้นไล่ล่าผม คุณพูดกับผมว่า คุณจะปกป้องผม ไม่ให้ใครทำร้าย เพราะผมคือหัวใจของคุณ” คนพูดเว้นจังหวะเพื่อกลั้นก้อนสะอื้นที่จุกขึ้นมาที่คอ แล้วสูดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะพูดต่อ “แต่วันนี้คุณกลับทำร้ายผมด้วยตัวเอง การที่คุณบอกว่าไม่ได้รักผมแล้ว มันทำให้ผมเจ็บปวดกว่าถูกทำร้ายวันนั้นร้อยพันเท่า” หยดน้ำตาลูกผู้ชายที่ไหลลงมาเป็นหลักฐานยืนยันความเจ็บปวดของคนพูด

คนที่เพิ่งบอกตัดรอนมองคนตรงหน้าด้วยท่าทีสงบ รอฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรต่อ แต่แล้วก็แทบกลั้นหายใจเมื่ออีกฝ่ายดึงสิ่งของบางอย่างขึ้นมาจากข้างเอว ก่อนที่วัตถุสีดำมะเมื่อมชิ้นนั้นจะถูกยื่นมาตรงหน้า

นายตำรวจหนุ่มหลับตาลงเพื่อรอคอย...ไม่ต่างจากที่คิดเอาไว้ว่าวันที่ความจริงถูกเปิดเผย คงต้องมีใครสักคนที่ต้องทำหน้าที่ของตัวเอง และเขาเลือกที่จะเป็นฝ่ายละทิ้งหน้าที่ ในเมื่อเขารักคนที่ไม่สมควรรัก...

ทว่าเนิ่นนานที่รออยู่อย่างนั้นแต่ก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เจย์เดนลืมตาขึ้นมา ภาพที่เห็นคืออีกฝ่ายคลี่ยิ้มบางและยื่นวัตถุสีดำชิ้นนั้นให้เขา

เมื่อเห็นคนที่เขามอบหัวใจให้ยืนนิ่งเฉย อลันจึงเป็นฝ่ายจับมือใหญ่ขึ้นมาและวางปืนลงบนฝ่ามือ ก่อนจะบอกทั้งน้ำตา “ผมเหนื่อยเกินไปแล้ว ผมไม่อยากรับรู้อะไรอีก ในเมื่อตอนแรกคุณตั้งใจจะจับผมอยู่แล้ว คุณก็ช่วยปลดปล่อยผมจากภาระนี้ที” อลันยกมือขึ้นลูบแก้มสากของคนที่เขารัก จ้องมองราวกับจะเก็บภาพนี้ให้ลึกอยู่ในความทรงจำ

“เพราะชีวิตที่ไม่มีความรักจากคุณ ผมอยู่ไปก็เหมือนไร้วิญญาณ อย่างน้อยให้ผมได้ตายด้วยน้ำมือของคุณ ผมคงมีความสุขมากกว่า ได้โปรดช่วยผมที” ชายหนุ่มอ้อนวอนด้วยรอยยิ้มทั้งน้ำตา

ซีนอารมณ์ที่บีบคั้นหัวใจคนดู ขนาดที่ว่าทีมงานทั้งกองถ่ายนิ่งงันกันไปหมด ทุกสายตาจับจ้องไปยังนักแสดงหลักที่ถ่ายทอดออกมาอย่างสมจริงจนคนดูรู้สึกหน่วงในอกราวกับหัวใจถูกบีบ ช่างแต่งหน้าปาดน้ำตาป้อยๆ ขณะที่ช่างไฟหยุดมือจากสิ่งที่ทำ หรือแม้กระทั่งผู้กำกับยังเกือบลืมสั่งคัท ถ้าไม่เพราะมีเสียงของหล่นจากที่ไกลๆ

“คัท! เยี่ยมมาก เควิน ภูผา พวกคุณทำได้ดีมาก ดูสินิ่งกันไปทั้งกองเลย” คิมหันต์ยกนิ้วพลางเอ่ยชม

ภูผายิ้มรับคำชมแล้วหันไปยอคนที่ร่วมแสดง “พี่คิมชมเกินไปแล้วครับ เควินส่งอารมณ์มาดีต่างหาก ผมเลยพลอยเล่นง่ายไปด้วย” บอกพลางมองคนที่ถูกพาดพิงด้วยสายตาชื่นชมเจือปนกับสายตาที่สื่อความหมายบางอย่าง

“เป็นเพราะทุกคนทำงานเป็นทีมเวิร์ก งานจึงออกมาดี” เควินตอบตามที่คิด

“เควินนี่ถ่อมตัวจังเลยนะครับ” ภูผาหัวเราะจนตาปิด ท่วงท่าที่เล็งแล้วเล็งอีกในกระจกว่าดูดีทว่าอีกฝ่ายไม่ได้หันมอง

หนุ่มฝรั่งไม่ได้ตอบอะไรอีก แต่หันไปถามผู้กำกับแทน “คิวของผมวันนี้หมดแล้วใช่ไหม” น้ำเสียงที่ถามเนิบ แต่ดวงตาฉายแววลิงโลดอย่างปิดไม่มิด

คิมหันต์พยักหน้าและเอ่ยชวนกึ่งหว่านล้อม “จริงสิ เย็นนี้ไปดื่มกันหน่อยไหม มากันหลายวันแล้วยังไม่ได้ดื่มด้วยกันเลย”

เควินขมวดคิ้ว ไม่ได้ให้คำตอบในทันที แต่เสียงจากใครอีกคนที่ยืนอยู่ด้วยดังแทรกขึ้นมา

“นั่นสิครับเควิน ไปดื่มกันดีกว่า คุณไม่ได้อยู่ร่วมมื้อเย็นกับพวกเราหลายวันแล้วนะครับ ไม่รู้ไปอยู่ไหน” ภูผาแกล้งทำเสียงตัดพ้อ ท้ายประโยคเจ้าตัวพึมพำเสียงแผ่วเบา

ทว่าคนหูดีอย่างเควินก็ยังได้ยิน เป็นผลให้ใบหน้าคมสันตึงขึ้นทันควัน เควินปรายตามองอย่างไม่พอใจ เขาไม่ชอบให้ใครมายุ่งเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะคนที่ไม่ได้สนิทสนม ขนาดโทมัสยังไม่เคยไล่บี้ถามเขาด้วยซ้ำ ถ้าเขาไม่ตอบ...นั่นแหละคือคำตอบ หรือแม้กระทั่งคิมหันต์ที่ถามไถ่ในเช้าวันต่อมาหลังจากที่เขารีบร้อนออกจากกองถ่ายเพื่อไปปักหลักแอบมองใครบางคนเป็นครั้งแรก เมื่อเขาตอบว่าไปพักผ่อนเงียบๆ คิมหันต์ก็ไม่ได้เซ้าซี้ถามอีก ถึงเจ้าตัวจะเดาได้ว่าไม่ใช่คำตอบที่แท้จริง

แล้วภูผาเป็นใคร?

“ผมขอโทษครับ” ภูผาหน้าเสีย แต่เมื่อสีหน้าของเควินยังไม่คลายความตึงเครียด จึงรีบหาข้อแก้ตัวพัลวัน “ผมแค่เป็นห่วงว่าคุณหายไปไหน”

“ผมโตแล้ว และคุณไม่ใช่ผู้ปกครองของผม” เควินพูดอย่างไม่ไว้หน้า ยิ่งทำให้คนปากไวหน้าเจื่อน

คิมหันต์เห็นอย่างนั้นก็กลัวเรื่องราวจะบานปลาย จึงช่วยออกตัวคลี่คลายสถานการณ์ “ภูผาคงเป็นห่วงคุณน่ะ พวกเราทุกคนก็เป็นห่วงคุณ เพราะคุณไม่ใช่คนพื้นที่ ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาไม่มีใครช่วยได้”

เควินพยักหน้า สีหน้าดีขึ้นกว่าเดิม...เขาคงจะตอบรับคำชวนของคิมหันต์ไปแล้ว ถ้าไม่บังเอิญนึกได้ว่าช่วงนี้ที่ร้านอาหาร ‘บ้านเรา’ มีมดแมงคึกคัก

“วันนี้ผมไม่สะดวก เอาไว้วันหลังนะครับ ขอตัว” เควินบอกห้วน และตัดบทด้วยการเดินลิ่วไปเปลี่ยนเสื้อผ้าทันทีไม่รอให้มีใครท้วง โดยมีบอดี้การ์ดร่างยักษ์สองคนเดินตามไปอย่างรู้หน้าที่

ภูผามองตามอย่างขัดใจ แต่เพราะวันนี้เขาก็มีภารกิจที่คิดจะทำเช่นกัน จึงถือเป็นโอกาสพอดี เขาชะเง้อคอมองตามคนที่เดินนำไปก่อน ครู่หนึ่งก็เอ่ยขอตัวไปบ้าง

คิมหันต์มองตามหลังนักแสดงที่ตัวเองไม่ได้เป็นคนเลือกแล้วส่ายหน้า

“ดูก็รู้แล้วว่าเขาไม่สนใจ ภูผาเอ๊ย ดันทุรังเปล่าๆ”

ลูคัสและไรอันเดินตามเควินไปยังมอเตอร์โฮม ทำหน้าที่เฝ้าระวังไม่ให้มีใครเข้าถึงตัวเจ้านายอย่างเคร่งครัด แม้จะเดินทิ้งห่างคนที่เดินนำไปหลายช่วงตัวเพื่อให้ความเป็นส่วนตัว แต่ดวงตาคมกริบของสองบอดี้การ์ดก็ไม่ปล่อยให้เจ้านายคลาดสายตา

แต่อยู่ๆ จังหวะการเดินก็มีอันต้องชะงักไปเมื่อใครบางคนเข้ามาขวางหน้าโดยไม่รู้ทิศทาง

“เดี๋ยวก่อนค่ะ ฉันรบกวนหน่อย คือว่าฉันเป็นผู้จัดการส่วนตัวของภูผาที่แสดงคู่กับเควินน่ะค่ะ แล้วภูผา...เอ่อ” พิมพาละล่ำละลักบอกเสียงเครือตามสคริปต์ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมาสบตาดุของบอดี้การ์ดร่างยักษ์ คนที่ถูกส่งมาเป็นตัวขัดทัพก็ขวัญหนีดีฝ่อไม่น้อย

ลูคัสและไรอันเลิกคิ้วมองหน้ากันอย่างงุนงง และปล่อยให้เจ้านายคลาดสายตาไปโดยไม่รู้ตัว

“พอดีว่าฉัน...ฉัน” พิมพาอึกอัก จากที่ท่องตามสคริปต์มาอย่างดี อยู่ๆ ก็ลืมบทเพราะความตื่นเต้น แต่ในสถานการณ์หัวเลี้ยวหัวต่อที่มี ‘การถูกจับได้ของภูผา’ เป็นเดิมพัน เธอจะปล่อยลูคัสกับไรอันไปตอนนี้ไม่ได้ หลังจากนึกหาทางแก้ไขสถานการณ์สุดท้ายก็ปล่อยโฮออกมา ในฐานะที่คลุกคลีกับวงการนี้มา บทบาทการเรียกน้ำตาเธอก็ทำได้ดีเช่นกัน

ภาพของหญิงสาวที่ร้องไห้แบบไม่มีปี่มีขลุ่ยสร้างความงุนงงให้กับสองหนุ่มไม่น้อย

จังหวะนั้นภูผาที่ซ่อนตัวอยู่ไม่ไกลก็ค่อยๆ ย่องผ่านไปทางเดียวกับที่เควินเพิ่งเดินไป เจ้าตัวถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อเห็นลูคัสกับไรอันยังชุลมุนอยู่กับพิมพาจนไม่ได้เหลียวมาทางนี้ เขาพาตัวเองไปยืนดักรอใกล้กับทางออก พอเห็นเป้าหมายเดินออกมาจากรถมอเตอร์โฮมก็มองจดจ้องตาไม่กะพริบ เห็นเป้าหมายที่เขามองหยุดยืนคุยกับโทมัสครู่หนึ่ง ก่อนที่ฝั่งผู้จัดการหนุ่มจะเดินกระแทกกระทั้นกลับเข้าไปในรถ ส่วนอีกคนเดินลิ่วไปอีกทางอย่างไม่สนใจ

ภูผาร้องในใจอย่างยินดีเพราะตอนนี้ทางโล่งสะดวก เขารีบสะกดรอยตามไม่ให้ชิดจนเกินไป แต่ก็ไม่ห่างจนเป้าหมายคลาดสายตา เมื่อเห็นเควินเดินลัดเลาะชายหาดไปอย่างคุ้นเคยก็อดสงสัยไม่ได้ว่าอีกฝ่ายจะไปที่ไหน

แต่ไม่นานก็รู้คำตอบ...เมื่อคนที่เขาเดินตามมาเลี้ยวเข้าไปในร้านอาหารหน้าหาดที่คิมหันต์เคยพามาในวันแรกที่มาถึง ภูผาขมวดคิ้วอย่างแปลกใจเพราะนึกไม่ถึง

“สงสัยจะติดใจอาหารร้านนี้” ภูผาพึมพำ ทั้งที่ยังสงสัยไม่คลายว่าเหตุใดเควินจึงเลือกที่จะมาที่นี่ด้วยตัวเองซ้ำยังมาคนเดียวเหมือนมีลับลมคมใน เพราะเพียงแค่เจ้าตัวเอ่ยปากกับคิมหันต์เขาเชื่อว่าไม่เกินหนึ่งชั่วโมง อาหารที่เควินต้องการก็จะไปอยู่ตรงหน้า

ยิ่งคิดยิ่งแคลงใจ ตอนแรกเขาคิดว่าเควินจะนัดพบใครซะอีก แต่แบบนี้ก็ดีแล้ว ภูผาบอกตัวเองพร้อมกับยกยิ้มมุมปากเมื่อนึกสบโอกาส...

ไม่ว่าเควินมาที่นี่ทำไม เขาก็จะไม่สนใจ แต่เขาจะเข้าไปในร้านเหมือนกับว่าบังเอิญมาเจอเควินที่นี่ และถือโอกาสขอร่วมโต๊ะ ใช้เวลาด้วยกันโดยไม่มีใครขวาง แค่คิดก็กระหยิ่มยิ้มอย่างมีความสุข ภูผายกมือจัดทรงผมและเสื้อผ้าให้เข้าที่ ปัดรอยเปื้อนจากการบุกป่าฝ่าดงออก ก่อนจะยิ้มอย่างมั่นใจและเดินตรงไปที่ร้าน

แต่ยังไม่ทันเดินเข้าไปด้านใน ขาสองข้างก็ต้องชะงักงัน เมื่อสายตามองเข้าไปเห็นใครบางคนที่ไม่ควรอยู่ที่นี่ ตาคู่เรียวเบิกกว้างเมื่อเพ่งมองจนแน่ใจว่าไม่ผิดคน...

ทวิช! ใช่ทวิชจริงๆ

เมื่อเห็นแบบนี้...แทนที่จะเดินเข้าไปในร้านอย่างที่ตั้งใจ ภูผากลับขยับไปยืนหลบหลังป้าย โฆษณาพลางยกมือขึ้นปิดปากตัวเองเพื่อไม่ให้เผลอส่งเสียงประหลาดใจออกไป สายตาที่จับจ้องภาพตรงหน้าเต็มไปด้วยคำถามว่าทำไมทวิช
ถึงมาอยู่ที่นี่?

เหตุผลที่เควินมาที่นี่เพราะทวิชอย่างนั้นหรอ?

หรือเป็นเรื่องบังเอิญ...

ทุกอย่างเป็นคำถามที่เขาต้องการคำตอบ แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้...

ภูผาพักเรื่องของเควินเอาไว้ก่อนเพราะตอนนี้เขามีสิ่งสำคัญกว่านั้น มุมปากยกยิ้มร้ายเมื่อกวาดตามองอดีตคู่แข่งที่แทบจะไม่เหลือเค้าความเป็น ‘ทวิช’ พระเอกเบอร์หนึ่งของช่องที่หล่อเหลาด้วยภาพลักษณ์คุณชายสักนิด คนตรงหน้าที่เขาเห็นคือชายหนุ่มในชุดบ้านๆ ผมเผ้าถูกลูบลวกๆ ไม่เป็นทรง หน้าตามันย่อง บ่งบอกสภาพของ...‘ดาวที่ร่วงลงสู่ดิน’

ก่อนหน้านี้มีกระแสข่าวว่าทวิชไม่รับงานในวงการอีก แต่แท้จริงแล้วคงเป็นเพราะอีกฝ่ายไม่มีงานเลยมากกว่า ภูผายิ้มหยันคู่แข่งรุ่นพี่ที่แพ้เขาหลุดลุ่ย ดวงตาจับจ้องภาพตรงหน้าเป็นประกายล้ำลึก

คนมีน้ำใจอย่างเขาจะช่วยสงเคราะห์ให้ ‘อดีตเบอร์หนึ่ง’ ได้กลับมาโด่งดัง

คิดได้ดังนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา และเปิดเข้าสู่โหมดบันทึกภาพเคลื่อนไหว...

จะมีอะไรที่ทำให้เขาสะใจไปมากกว่า ข่าวที่จะขึ้นพาดหัวหนังสือพิมพ์วันพรุ่งนี้ ‘ทวิชตกอับ จากพระเอกดังกลายมาเป็นพ่อครัวร้านอาหารกระจอก’

วันนี้มีคิวถ่ายแค่ซีนเดียวเควินจึงมาถึงร้านอาหาร ‘บ้านเรา’ เร็วกว่าทุกวัน หนุ่มฝรั่งกระซับหมวกที่สวมลงมาอีกเล็กน้อยเพื่อบดบังใบหน้า ปกติเขามักจะมาถึงที่นี่ช่วงหัวค่ำที่แสงสลัวจึงไม่ต้องระวังตัวเท่าไหร่ แต่วันนี้มาตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ทันตกดิน จึงมีสายตาเมียงมองมาทางเขา...คิดไม่ผิดที่วันนี้เขาใส่ชุดสีทึมสภาพสมบุกสมบันที่ใช้ถ่ายทำมาแทนที่จะเปลี่ยนกลับเป็นชุดตัวเอง ดังนั้นหลังจากมองพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง คนเหล่านั้นก็หันไปทางอื่นอย่างไม่ติดใจ เควินพรูลมหายใจออกมาแล้วเดินเข้าไปนั่งที่ประจำที่อยู่มุมอับสายตา มองเจ้าของร้านเดินจดออเดอร์แต่ละโต๊ะ

“รอสักครู่นะคะ วันนี้เด็กเสิร์ฟลา”

ทิชากรบอกลูกค้าที่ส่วนใหญ่เป็นต่างชาติ เดินไปเดินมาเพื่อรับออเดอร์ลูกค้าและเสิร์ฟอาหารตามลำดับก่อนหลังจนมาถึงโต๊ะลูกค้าประจำ

“ไม่มีคนช่วย เหนื่อยหน่อยนะครับ” เควินบอกอย่างเห็นใจ ลามไปถึงคนในครัวที่ต้องทำอาหารและยกไปเสิร์ฟหน้าหาดเอง เขาจึงสั่งอาหารเพียงแค่ที่กินประจำเพราะไม่อยากเพิ่มภาระให้ เมื่อกินเสร็จก็สั่งเบียร์มาดื่มเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน จนกระทั่งลูกค้าในร้านเริ่มบางตาเพราะฟ้าขมุกขมัว และเมฆเริ่มตั้งเค้า เดาว่าคืนนี้น่าจะมีฝน แต่เขายังปักหลักอยู่ที่เดิม

เควินอดยิ้มออกมาไม่ได้เมื่อเห็นพ่อครัวชะเง้อมองมาที่เขาพร้อมกับขยับปากพึมพำอะไรสักอย่าง ตอนนี้จากที่ฟ้าขมุกขมัวก็มีเสียงฟ้าร้องแทรกเข้ามาด้วย ผ่านไปครู่ใหญ่พ่อครัวก็ยอมละทิ้งฐานที่มั่นเดินมาหยุดตรงหน้าเขาและบอกห้วน

“ร้านจะปิดแล้ว กลับไปได้แล้ว”

เควินเลิกคิ้วเมื่อมองนาฬิกาที่บอกเวลาสามทุ่ม แล้วย้อนถามกลับไป “ร้านปิดสี่ทุ่มไม่ใช่เหรอ”

พ่อครัวเม้มปากทำหน้าขัดใจ แล้วหมุนตัวกลับไปทิศทางเดิม ไม่วายส่งเสียงงึมงำให้ได้ยิน “ฝนตก กลับไม่ได้จะสมน้ำหน้า”

เควินร้องออแล้วเผยยิ้มกว้างออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ รู้สึกอุ่นวาบไปถึงหัวใจที่ใครบางคนเป็นห่วง เขาเงยหน้ามองออกไปนอกร้านอีกที เห็นต้นไม้และป้ายโฆษณาปลิวไหวก็เดาว่าอีกไม่นานคงฝนตก จนกระทั่งเบียร์หมดไปอีกหนึ่งกระป๋อง ฝนก็ตกลงมาจริงๆ และตอนนี้ลูกค้าในร้านเหลือเพียงเขาคนเดียว

“ไม่มีร่มใช่ไหมคะ” ทิชากรเดินไปถามลูกค้าประจำ เมื่อเห็นว่าฝนฟ้าไม่มีทีท่าจะเบาลง ซ้ำยังหนักขึ้นเรื่อยๆ

“ครับ แต่ที่พักผมอยู่แค่นี้เอง ลุยฝนไปนิดเดียวก็ถึง” เควินตอบแบบไม่ทุกข์ร้อน เพราะรีสอร์ตอยู่ห่างไปไม่ถึงหนึ่งกิโล

เจ้าของร้านส่งเสียงรับรู้ก่อนจะเดินหายไป ครู่หนึ่งก็มีร่มยื่นมาตรงหน้าเขา เควินคิดว่าคนที่ถามเขาเมื่อกี้มีน้ำใจให้ยืมร่ม จึงอ้าปากเตรียมเอ่ยขอบคุณ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็ต้องอ้าปากค้างในท่าเดิมเมื่อคนตรงหน้าเป็นคนที่เขานึกไม่ถึง

“อ่ะ เอาไปสิ จะลุยฝนรึไง”

เควินยิ้มกว้างออกมาจนรู้สึกเมื่อยปากเพราะไม่ได้ยิ้มกว้างแบบนี้นานแล้ว

“ให้ผมยืม แล้วคุณมีร่มเหรอ” อดถามกลับอย่างเป็นห่วงไม่ได้ จริงๆ เขาลุยฝนกลับโรงแรมได้สบายมากอยู่แล้ว

“คิดว่าผมใจดีขนาดยอมเปียกแทนรึไง” ทวิชย้อนคำเสียงเรียบ แล้วบ่นกระปอดกระแปด “ไม่รู้จะนั่งอยู่ทำไม ก็เห็นว่าเมฆครึ้ม ไม่รู้จักกลับ”

ถึงจะเป็นคำบ่น แต่คนฟังรับฟังพร้อมกับรอยยิ้ม...การที่มีคนห่วงใยทำให้หัวใจอบอุ่นแบบนี้นี่เอง เควินยอมรับร่มไป จังหวะนั้นแอบจับมือขาวจนเจ้าของมือถลึงตาใส่

“กลับไปได้แล้ว จะปิดร้าน” ทวิชบอก พอเห็นเควินมองนาฬิกา เขาก็พูดต่อ “ฝนตกแบบนี้ไม่มีใครออกมากินหรอก”

เควินพยักหน้าและลุกขึ้นโดยดี ระหว่างที่เดินออกจากร้านสวนกับหญิงสาวเจ้าของร้านที่ถือร่มเข้ามา อีกฝ่ายมองร่มในมือเขาแล้วทำหน้าแปลกใจ แต่ไม่ได้พูดอะไรเพียงแค่ยิ้มให้ แล้วเดินผ่านเขาเข้าไปในร้าน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังทันได้ยินเสียงที่แว่วมาจากด้านใน

“ธันเอาร่มให้เขาไปเหรอ”

“ครับ ผมขออาศัยร่มพี่ทิพย์ด้วยคน อ้าว พี่ทิพย์ไปเอาร่มมาอีกคันเหรอ”

“ใช่ ว่าจะเอามาให้ลูกค้านั่นแหละ”

เขายิ้มออกมากับประโยคภาษาไทยที่ได้ยินแล้วก้มมองร่มในมือ...ทวิชยอมเอาร่มของตัวเองให้เขายืมเชียวหรอ

กรงกวินทร์
ตอนที่24

เสียงฮือฮายามเช้าของทีมงานกองถ่าย The Assassin เริ่มจากช่างแต่งหน้าคนหนึ่งเห็นข่าวที่โชว์หราบนหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ระหว่างกินอาหารเช้าในห้องอาหารของรีสอร์ต และส่งเสียงร้อง เรียกความสนใจจากคนอื่นๆ และเมื่อทุกคนกรูเข้ามาหา คนที่ถือหนังสือพิมพ์ในมือก็ชูหราให้เห็นทั่วกัน

“ว๊าย นั่นน้องธันนี่”

“น้องธันจริงรึเปล่า ทำไมเดี๋ยวนี้โทร๊มโทรม” หนึ่งในกลุ่มไทยมุงส่งเสียงถามเหมือนไม่เชื่อสายตา ก่อนที่ใครอีกคนจะร้องทักเมื่อมองเห็นฉากหลัง

“เดี๋ยวๆ พวกแก ดูนี่สิ วิวมันคล้ายๆ ร้านที่เราไปกินวันนั้นเลย วันแรกที่พี่คิมพาไปกินน่ะ จำได้ไหม”

“เออ จริงด้วย”

เมื่อมีเสียงหนึ่งยืนยัน ที่เหลือก็เอออออตาม พุ่งความสนใจไปยังภาพในข่าว ทิ้งให้อาหารเช้าเลิศหรูของรีสอร์ตกลายเป็นหม้ายเพราะถูกเมิน และไม่เพียงแค่นั้น กลุ่มก้อนไทยมุงยังเตรียมจะไปพิสูจน์ให้เห็นกับตาที่ร้านอาหารที่ว่านั่นอีก แต่ยังไม่ทันเดินพ้นห้องอาหารก็เจอกับคิมหันต์ที่เดินมาพร้อมกับผู้ช่วยผู้กำกับ

“ยกโขยงกันไปไหนกันน่ะ” คิมหันต์ถามด้วยความสงสัย เมื่อเห็นท่าทางว่าลูกน้องจะยกโขยงกันไปไหนสักที่

“ไปพิสูจน์ข่าวค่ะพี่คิม” สายใจ ผู้ที่เปิดประเด็นข่าวล่ามาแรงเป็นตัวแทนตอบ ก่อนจะยื่นหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ส่งให้ผู้กำกับหนุ่ม

ท่ามกลางเสียงเซ็งแซ่ของแต่ละคนที่ชิงกันพูดชิงกันเล่า ไม่มีใครเห็นแววตาสมใจของภูผาที่เพิ่งเดินมารวมกลุ่ม เจ้าตัวยกยิ้มมุมปากอย่างสะใจ ไม่เสียแรงที่เขากำชับฟ้ารุ่ง เพื่อนรักที่เป็นนักข่าวว่า ‘ข่าวนี้เอ็กซ์คลูซีฟ’

“เฮ้ย นี่มัน...ธันใช่ไหม” คิมหันต์ร้องอย่างตกใจพร้อมกับพลิกหนังสือพิมพ์หารายละเอียดของข่าวเปิดอ่าน

“จะไปตามล่าหาความจริงนี่แหละ ไปก่อนนะพี่คิม เดี๋ยวเจอกันที่เซตติ้งเลย รับรองว่าไม่เลท” สายใจรีบบอกก่อนจะยกโขยงพากันออกไปจากห้องอาหาร มุ่งหน้าสู่ร้านอาหารบ้านเรา

เควินลงมาถึงก็ต้องแปลกตาที่ห้องอาหารมีคนบางตา ซ้ำยังเป็นต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ แทนที่จะเป็นทีมงานจับจองพื้นที่อย่างเช่นเคย ครั้นจะว่าวันนี้เริ่มถ่ายเช้ากว่าทุกวันก็ไม่น่าใช่ เพราะปกติไม่ว่าจะเริ่มถ่ายกี่โมง ทีมงานของคิมหันต์ก็จัดหนักมื้อเช้าเตรียมพร้อมไว้เสมอ เควินให้คำตอบกับตัวเองว่าเพราะวันนี้เขาลงมาสายกว่าทุกวัน คนอื่นๆ จึงแยกย้ายไปพักผ่อนก่อนเริ่มงาน แล้วไม่ติดใจอะไรอีก

ใบหน้าคมสันระบายไปด้วยรอยยิ้มอ่อน เมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวานที่ทวิชยอมเข้าใกล้เขามากขึ้น แม้จะเป็นการเข้าใกล้แบบกระโชกโฮกฮากก็ตามที แต่ดีกว่าเล่นสงครามประสาททำเป็นไม่รู้จักเขาเหมือนตอนแรกเป็นไหนๆ แล้วไหนจะร่มที่เจ้าตัวให้เขายืมแบบไม่เต็มใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็อุตส่าห์ให้เขาใช้โดยที่ไม่ได้ขอ

วันนี้เขาจึงตั้งใจว่าจะเข้าหาทวิชดีๆ อย่างน้อยก็จะไม่เป็นฝ่ายเริ่มให้อีกฝ่ายต้องเสียอารมณ์ คิดแล้วก็รู้สึกตื่นเต้นเหมือนกลับไปเป็นวัยแรกรุ่นอีกครั้ง และด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า การทำงานวันนี้ผ่านไปอย่างราบรื่น เควินทุ่มเทเกินร้อยส่งผลให้คนที่แสดงร่วมซีนรับส่งบทได้ง่ายจนผู้กำกับให้ผ่านในเทคแรกทุกชอต

ทุกอย่างเหมือนจะดี...หากแต่มีบางสิ่งที่เควินรู้สึกผิดปกติ เขารู้สึกว่าวันนี้ทีมงานจับกลุ่มพูดคุยเรื่องอะไรสักอย่างตลอดเวลา ขณะที่คิมหันต์มีสีหน้าไม่ปลอดโปร่ง แต่เพราะไม่ใช่ธุระของเขา เควินจึงปล่อยผ่านไม่ได้ใส่ใจ

ทันทีที่เสร็จสิ้นการถ่ายคิวสุดท้าย เควินก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าและมุ่งหน้าไปยังปลายทางเดิมที่ไปเป็นประจำทุกวันตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาอย่างอารมณ์ดี แต่เมื่อมาถึงร้าน...เขากลับรู้สึกถึงบรรยากาศที่มาคุต่างจากทุกวัน โดยเฉพาะรังสีความไม่พอใจที่แผ่มาจากดวงตาคู่สวยของเจ้าของร้าน

เขายกมือไหว้ทำความเคารพอีกฝ่ายอย่างที่ทำทุกครั้งตามที่เห็นทวิชเคยทำ แต่ทิชากรจ้องหน้าเขาด้วยสายตาขุ่นขวาง ไม่ใช่แค่ไม่เป็นมิตร แต่แววตากลับสะท้อนความโกรธเกลียด นั่นยิ่งสร้างความงุนงงให้กับเขา

“มีอะไรรึเปล่าครับ” เควินถามพลางมองหน้าอีกฝ่ายเหมือนไม่แน่ใจ

ก่อนหน้านี้ทิชากรไม่เคยแสดงท่าทีแบบนี้ แม้ว่าทวิชจะไม่ต้อนรับเขา แต่พี่สาวก็มักจะวางตัวเป็นกลางไม่เข้ามายุ่งเกี่ยว แล้ววันนี้เกิดอะไรขึ้น?

ทิชาการแค่นยิ้มพร้อมกับตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษที่ไม่คล่องนัก “คุณทำอะไรเอาไว้ ทางที่ดีคุณอย่าเข้าใกล้ธันอีก ที่นี่ไม่ต้อนรับคุณ”

ประโยคที่ออกมาจากปากคนตรงหน้าประกอบกับสีหน้าท่าทางไม่พอใจ ทำให้เควินต้องเลิกคิ้วแล้วถามอีกครั้ง

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ผมไม่เข้าใจ ทำมะ...”

ไม่ทันที่เควินจะพูดจบก็มีเสียงที่คุ้นเคยดังออกมาจากในร้านพร้อมกับเจ้าของเสียงที่เดินออกมา คนที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกรีบหันไปมอง

“พี่ทิพย์ครับ เดี๋ยวผมคุยเอง”

เควินมุ่นคิ้วเมื่อฟังจับใจความได้คร่าวๆ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมทวิชถึงทำท่าเป็นการเป็นงานขนาดนั้น แต่นั่นไม่ทำให้เขาตกใจเท่ากับดวงตาบวมช้ำของคนที่เพิ่งเดินออกมา เควินรีบเดินเข้าไปหาอย่างร้อนใจโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น แต่ปฏิกิริยาของทวิชทำให้เขาสะเทือนใจ เมื่ออีกฝ่ายถอยห่างออกไปคล้ายหวาดกลัว จากหางตามองเห็นทิชากรละล้าละลังจะเข้ามาขวาง แต่เมื่อทวิชหันไปพูดอะไรบางอย่าง ฝ่ายนั้นก็ยอมเดินเข้าไปในร้าน แต่สีหน้าของทวิชที่เห็นใกล้ๆ ยิ่งทำให้กังวล

“คุณร้องไห้เหรอ” เขาถามหน้าเครียดเพราะงุนงง ไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง รู้เพียงแต่ว่ามันผิดปกติ แต่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ เควินยื่นมือออกไปจะช่วยเช็ดน้ำตา แต่อีกฝ่ายผงะถอยหนี ...อีกครั้ง!

ครั้งแรกเขาคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญที่ทวิชถอยหนี แต่ครั้งนี้รู้แล้วว่าไม่ใช่...

“ไม่ใช่เรื่องของคุณ” ทวิชตอบเสียงแข็ง สายตาที่มองคนตรงหน้าว่างเปล่า จนคนถูกมองใจหายวาบ

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ผมไม่เข้าใจ” เควินถามอีกครั้ง สีหน้านิ่งขรึมจนกลายเป็นเคร่งเครียดเมื่อไม่ได้คำตอบที่ต้องการ เขาเพิ่งสังเกตตอนนี้เอง ว่ามีคนมองมายังเขากับทวิชด้วยสายตาแปลกๆ เหมือนจะจับจ้องอะไรสักอย่าง ไม่ใช่สายตาที่แฟนคลับมองเมื่อเห็นดารา แต่เป็นสายตาจ้องจับผิด...

ทวิชแค่นหัวเราะออกมาทั้งที่แววตาเจ็บช้ำ “สมใจคุณแล้วนี่”

“หมายความว่ายังไงผมไม่เข้าใจ” สีหน้าของคนถามหงุดหงิดจวนเจียนจะระเบิดเต็มที เพราะรู้สึกได้ว่าตัวเองถูกกล่าวหาทั้งที่ยังไม่ได้รับความกระจ่างว่าเรื่องอะไร

แต่ไม่นานข้อสงสัยก็ได้คำตอบ เมื่อหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งถูกเขวี้ยงใส่หน้าแบบไม่ออมแรง เควินไม่โกรธแต่ก้มหยิบหนังสือพิมพ์ที่ร่วงลงกับพื้นขึ้นมาพลิกดูทั้งที่ยังไม่เข้าใจสิ่งที่อีกฝ่าย

ต้องการจะบอก แล้วก็ต้องชาวาบเหมือนถูกน้ำเย็นสาด เมื่อภาพที่ปรากฏบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์คือภาพของผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังง่วนทำอาหารในครัวซอมซ่อ ภาพที่ผู้ชายคนนั้นเช็ดเหงื่อบนใบหน้า และภาพที่ผู้ชายคนนั้นยกอาหารเสิร์ฟให้ลูกค้า...ล้วนแล้วแต่เป็นคนเดียวกัน และผู้ชายในภาพคือคนตรงหน้าเขานี่เอง

ต่อให้ทักษะภาษาไทยของเขาไม่แตกฉานถึงขั้นอ่านออก แต่ภาพนั้นสื่อความหมายชัดเจน!

“ฝีมือคุณไง” ทวิชบอกตามที่เชื่อ แววตาโกรธเกลียดแต่ไม่เท่าความเจ็บปวดที่ส่งผ่าน จนคนถูกมองรับรู้ได้

เขาน่าจะรู้ตั้งแต่ที่เห็นเควินปรากฏตัวที่นี่แล้วว่าเควินไม่ได้มาเยี่ยมเยียนตามประสาคน ‘เคย’ รู้จัก เพียงแต่เขาไม่คิดว่าเควินจะเจ็บแค้นถึงขนาดทำลายชีวิตเขาซ้ำซากแบบนี้ ทั้งที่เขาทำเป็นไม่รู้จัก แต่เควินก็ยังเพียรมาหา จนกำแพงหนาที่สร้างขึ้นสั่นคลอน และสุดท้าย...ก็เหมือนเดิม

เขาอยากหัวเราะกับความโง่ซ้ำซากของตัวเองแต่หัวเราะไม่ออก ไม่กล้าพูดเต็มปากว่าเจ็บปวดจนชินชา เพียงแต่เขามีภูมิต้านทานความเจ็บปวดที่มีเควินเป็นสาเหตุ ดังนั้นเขาจึงไม่ฟูมฟายให้อีกฝ่ายได้ใจอีก ถ้าเขาจะพ่ายแพ้ เขาก็จะสมน้ำหน้าตัวเอง ไม่ใช่หน้าที่ของคนอื่น

ทวิชหลุบเปลือกตา นึกถึงความอัปยศเมื่อเช้า ตอนที่เขากำลังตระเตรียมวัตถุดิบเพื่อเปิดร้านตามปกติ อยู่ๆ ก็มีคนกลุ่มหนึ่งที่เขาไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหนมารุมล้อมพร้อมกับหัวเราะเยาะราวกับเขาเป็นตัวตลกก่อนจะจากไป ทิ้งคำพูดร้ายกาจเอาไว้ให้ดังก้องในหู

“น้องธันจริงๆ ด้วย”

“ว่าแล้ว ไม่คิดว่าจะตกอับขนาดนี้ น่าสงสาร”

เขาไม่เข้าใจว่าคนเหล่านั้นพูดเรื่องอะไร จนกระทั่งเห็นภาพตัวเองในหนังสือพิมพ์...

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกเฉลยออกมา ว่าแท้จริงแล้วคนที่ทำเหมือนจะง้อกลับใช้มีดแทงข้างหลังอย่างเลือดเย็น

“พอใจแล้วใช่ไหมที่ชีวิตผมพังพินาศ ถ้าพอใจแล้วก็ไปจากชีวิตผมสักที” ทวิชบอกเสียงเรียบอย่างที่ต้องนึกชมตัวเองว่าเขาควบคุมอารมณ์ได้ดีกว่าที่คิด แม้ดวงตาจะวาวไปด้วยหยาดน้ำตาที่ควบคุมไม่ได้ แต่เขาควบคุมตัวเองไม่ให้ฟูมฟายเป็นคนขี้แพ้ ทวิชเชิดหน้าขึ้นสูงแล้วพูดอย่างอัดอั้น “ชีวิตผมพังเพราะคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยังไม่สาแก่ใจอีกเหรอ จะเอาอะไรจากผมอีก ผมไม่มีอะไรจะให้คุณแล้ว ไม่เหลืออะไรแล้วเข้าใจไหม” ประโยคสุดท้ายเขาตะโกนใส่หน้าคนฟังอย่างเจ็บปวด

“ผม...” เควินพยายามอธิบาย แต่เวลานี้คำพูดอะไรก็ตามของเขาไม่ต่างกับการเอาเรือไปขวางกระแสน้ำเชี่ยวกราด เพราะทวิชไม่รับฟังอะไรทั้งสิ้น

“ผมอยู่ในที่ของผมแล้ว คุณจะมายุ่งกับผมทำไม” ทวิชยกมือขึ้นผลักอกคนที่เดินเข้ามาใกล้เต็มแรงด้วยความโกรธที่สุมแน่นในอก ปล่อยให้น้ำตาลูกผู้ชายไหลเปื้อนแก้ม แต่ทว่าดวงตาเป็นประกายกร้าว “ผมไม่มีที่ยืนในวงการ ต้องบากหน้ามาที่นี่ คุณยังเอาคืนผมไม่พออีกเหรอ จนต้องตามมาทำลายถึงที่นี่ ฮะ! บอกผมสิ ว่ายังไม่สาแก่ใจคุณใช่ไหม” ทวิชแผดเสียงอย่างรวดร้าว

เควินยืนนิ่งให้อีกฝ่ายลงไม้ลงมือกับเขาเพื่อระบายความโกรธเกลียด เพราะแม้ว่าเรื่องราวจะเกิดจากความไม่ตั้งใจของเขา แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นเพราะเขาที่ทำให้ทุกอย่างมันเป็นแบบนี้

ตอนที่เขาเอ่ยปากยื่นข้อเสนอถ่ายขึ้นปกให้ Luxe แทนคนตรงหน้า ไม่ใช่เพราะคิดจะแย่งงานทวิชเลย แต่สิ่งที่คิดคือเขาหวง! เพียงแค่ได้ยินว่าทวิชจะถ่ายชุดว่ายน้ำเปิดเผยเรือนร่างน่าหลงใหลให้คนอื่นนอกเหนือจากเขาได้เห็น เขาก็ฟิวส์ขาดจนควบคุมไม่อยู่จนพลั้งปากออกไป

ทว่ากลับกลายเป็นทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลง...

“ผมไม่เหลืออะไรแล้ว ผมไม่มีอะไรจะให้คุณเอาคืนแล้ว เลิกยุ่งกับผมสักที ถือว่าผมขอร้อง” ทวิชทิ้งร่างลงกับพื้น ยอมทิ้งศักดิ์ศรีเพื่ออ้อนวอนคนตรงหน้า เขาไม่คิดแก้แค้นเอาคืนให้หายเจ็บใจ แต่สิ่งเดียวที่เขาต้องการในตอนนี้คือชีวิตที่สงบ เขาขอแค่นี้!

เควินรีบผวานั่งลงตาม มือใหญ่รั้งร่างที่เล็กกว่าเข้ามากอดทะนุถนอม แม้อีกฝ่ายออกแรงดิ้นหนีแต่ไม่นานก็ยอมอยู่นิ่ง หากแต่ยังมีเสียงสะอื้นออกมาให้คนที่ได้ยินเจ็บปวดแทน

มือใหญ่ลูบผมคนในอ้อมกอดอย่างอ่อนโยนผิดกับแววตาที่กร้าวกระด้างขึ้นมา เมื่อนึกถึงใครก็ตามที่เป็นตัวการ

เขาต้องรู้ให้ได้ว่าใครเป็นคนทำ และเขาจะเอาคืนแทนทวิชเอง!

เควินเดินไปเดินมาในห้องพักเหมือนหนูติดจั่น ใบหน้าหล่อจัดบูดบึ้ง คิ้วหนาที่พาดเฉียงขมวดจนหัวคิ้วสองข้างชนกัน อากัปกิริยาที่บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวกำลังอยู่ในสภาวะไม่สบอารมณ์ขั้นรุนแรง ซ้ำยังส่งเสียงถอนหายใจออกมาเป็นระยะ แม้จะกลับมาถึงห้องของตัวเองได้พักใหญ่ แต่อารมณ์กรุ่นที่มีสาเหตุมาจากเรื่องราวไม่คาดคิดยังค้างคาทำให้เขาหงุดหงิดไม่หาย

“ฝีมือคุณไง”

“พอใจแล้วใช่ไหมที่ชีวิตผมพังพินาศ ถ้าพอใจแล้วก็ไปจากชีวิตผมสักที”

“เลิกยุ่งกับผมสักที ถือว่าผมขอร้อง”

น้ำเสียงตัดพ้อของใครบางคนยังชัดเจน ภาพที่ทวิชเอ่ยปากอ้อนวอนเขาทั้งน้ำตายังติดตา ไม่ต้องบอกเลยว่าหัวใจของเขาเจ็บปวดแค่ไหน

เขาหลอกตัวเองไม่ได้อีกแล้ว...

ต่อให้โกรธเคือง เสียใจ หรือเจ็บปวด แต่ความรักที่มีต่ออีกฝ่ายไม่เคยเปลี่ยน เขาคิดเพียงแค่จะเอาคืน ไม่เคยคิดอยากให้ทวิชจนมุมหรือหมดทาง

สถานการณ์ที่แย่อยู่แล้วด้วยความไม่ตั้งใจของเขา กลับมีคนไม่หวังดีทำให้มันเลวร้ายลงไปกว่าเดิม

ฝีมือใคร?

ร่างสูงกำมือแน่นจนข้อขาวเมื่อนึกถึงภาพที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ ฉับพลันแววตาที่เคยสงบก็ลุกโชนด้วยเพลิงโทสะ เขาต้องรู้ให้ได้ว่าใครที่มันทำกับ ‘คนของเขา’ แบบนี้

หลังจากจมกับความคิดตัวเองอยู่นาน เควินก็ส่งเสียงเรียกคนที่ยืนด้อมๆ มองๆ เดินวนไปวนมาอยู่หน้าประตู ทำท่าเหมือนจะเข้ามาแต่ก็รีๆ รอๆ อยู่นั่นเอง ส่วนหนึ่งคงเพราะสีหน้าเขาไม่ต้อนรับใคร

“ทอม”

ขาดคำเจ้าของชื่อก็ผลักประตูเข้ามาราวกับว่ารออยู่แล้ว

“มีอะไร แล้วทำไมทำหน้าตาแบบนี้ เกิดอะไรขึ้น?” คนที่เดินเข้ามาเอ่ยถามรัวด้วยความสงสัย ก่อนจะคาดเดาด้วยตัวเอง “จัสติน?”

ชื่อที่ถูกเอ่ยออกมาทำให้ร่างเกร็งขมึงไปอึดใจ เพราะไม่ได้ยินชื่อนี้นานแล้ว และไม่แม้แต่จะนึกถึง พอได้ยินชื่อนี้อีกครั้งถึงได้รู้ตัวว่าเขาลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาข้ามน้ำข้ามทะเลมาไกลก่อนกำหนดเปิดกล้องนับเดือน เขาลืมความเจ็บปวดครั้งนั้นไปแล้ว...เพราะใครบางคนที่ก้าวเข้ามา

เยียวยา...เพื่อทำให้เจ็บยิ่งกว่าที่เคย!

“เปล่า” เควินส่ายหน้าพลางยื่นสิ่งที่เป็นสาเหตุไปตรงหน้าญาติผู้พี่ เขาถือหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ติดมาด้วยเพราะไม่อยากให้ทวิชต้องเห็นภาพที่เป็นการตอกย้ำ และที่สำคัญกว่านั้น...เพื่อสืบหาต้นตอ

โทมัสเลิกคิ้วแต่ก็เอื้อมมือไปรับมาโดยดี ก่อนจะพลิกไปมาเพื่อหาคำตอบ และเมื่อเห็นภาพที่สะดุดสายตา...จากที่งุนงงก็เปลี่ยนเป็นยิ้มขบขัน

“ธันของนายไม่ใช่เหรอ ตกอับหรือว่าถ่ายละครเรื่องใหม่” โทมัสถามขึ้นมาลอยๆ ไม่ได้หันมองหน้าน้องชายที่ถลึงตาใส่ แม้เนื้อความในหนังสือพิมพ์เป็นภาษาไทยที่อ่านไม่ออก แต่ชายหนุ่มในภาพทำให้เขาคาดเดาได้เลาๆ...ทวิชที่ดูดีทุกกระเบียดนิ้วที่เขาเคยเห็นกับคนในรูปต่างกันราวฟ้ากับเหว แต่ก็ยังดูรู้ว่าเป็นคนๆ เดียวกัน ถ้าไม่เพราะตกอับก็อาจเป็นไปได้ว่ากำลังถ่ายละครสักเรื่อง แต่ความเป็นไปได้น่าจะเป็นข้อแรกมากกว่า เพราะเขาจำได้ที่กระติ๊บบอกว่าทวิชไม่รับงานแล้ว

แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น...

“แล้วนายเอามาให้ฉันดูทำไม นายกับหมอนี่ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกันแล้วนี่ หือ หรือว่านายรู้สึกผิด” โทมัสถามออกไปตามที่ค้างคาใจ พลางภาวนาไม่ให้เป็นอย่างที่คิด

ประโยคนั้นกระทบใจคนฟังจนจุกไป แต่นอกเหนือจากความรู้สึกผิด...อีกความรู้สึกเด่นชัดยิ่งกว่า

“จำร้านอาหารที่คิมหันต์พาไปวันแรกที่มาถึงที่นี่ได้ไหม” เควินไม่ได้ตอบคำถามแต่ย้อนถามกลับไป ไม่รอให้อีกฝ่ายอือออก็พูดต่อเสียงเนิบ “ร้านนั้นเป็นร้านของพี่สาวธัน และธันเป็นพ่อครัวอยู่ที่นั่น”

“หา!!” คนฟังร้องเสียงหลง สีหน้าฉายชัดถึงความประหลาดใจ แต่ยังไม่เท่าตอนที่ได้ยินประโยคต่อมา...

“และเป็นที่ที่ฉันไปทุกวันหลังเลิกกอง”

เพียงแค่นั้นโทมัสก็กระจ่างในทุกคำถาม ที่เคยสงสัยว่าน้องชายหายไปไหนแทบทุกวัน รวมไปถึงอีกคำถามที่เขาเคยคิดจะถาม แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ถามออกไป นั่นคือความรู้สึกของเควินที่มีต่อทวิช...จากที่เคยคิดต่อต้านเพราะยังจำวีรกรรมมิรู้ลืมของทวิชได้ แต่เพราะน้องชายของเขาที่เจ็บปวดโดยตรงยังมั่นคงแน่วแน่กับความรู้สึกนี้ เขาที่เป็นเพียงคนนอกจึงทำได้เพียงยอมรับ แม้จะคาดไม่ถึงก็ตาม

กว่าสติจะกลับมาครบถ้วนก็ผ่านไปหลายนาที เมื่อตั้งสติได้ โทมัสจึงเอ่ยถามอย่างสงสัย “แล้วนายเอาหนังสือพิมพ์นี่ให้ฉันดูทำไม”

สีหน้ากลัดกลุ้มของคนตรงหน้าปรากฏขึ้นมาอีกรอบ พร้อมกับเสียงถอนหายใจหนักหน่วง

“ธันคิดว่าฉันเป็นคนให้ข่าวพวกนี้ เขาโกรธฉัน” เควินบอกอย่างหนักใจ โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงดวงตาคู่เรียวที่มองเขาด้วยสายตาว่างเปล่า ยิ่งทำให้เขาเจ็บปวด ไม่เคยคิดว่าจะรู้สึกได้ถึงขนาดนี้

“นายก็บอกไปสิว่าไม่ใช่” โทมัสบอกน้องชายราวกับว่าเป็นเรื่องง่ายแสนง่ายแค่เอ่ยปากชี้แจง

เควินนิ่วหน้าก่อนบอกเสียงเครียด “มันไม่ง่ายขนาดนั้นทอม นายก็รู้ว่าฉันเคยทำอะไรกับเขาไว้ ยังไงธันก็ปักใจไปแล้วว่าฉันเป็นคนทำ” ยิ่งพูด เสียงที่ออกมายิ่งแผ่วเบา

“และมันก็บังเอิญที่มาเป็นข่าวตอนที่นายอยู่ที่นี่ด้วย” โทมัสบอกต่อให้เหมือนเดาได้ สีหน้าเหนื่อยใจแทน

เควินพยักหน้าแล้วซบหน้ากับฝ่ามืออย่างหนักใจ เขาต้องทำยังไงถึงพ้นข้อกล่าวหาร้ายแรงนี้ ต้องทำยังไงธันถึงจะเชื่อเขา เชื่อว่าเขาไม่ได้เป็นคนทำ!

ขณะที่คิดหาหนทาง อยู่ๆ ก็ฉุกคิดอะไรขึ้นมาได้...เควินเงยหน้าขึ้นจากฝ่ามือเป็นจังหวะเดียวกับที่โทมัสหันมาสบตา แค่นั้นก็รู้ว่าคิดไม่ต่างกัน!

“ทวิชมาอยู่ที่นี่ได้ตั้งแต่ออกจากวงการ แต่เพิ่งมีข่าวตอนนี้...” เควินเปิดประเด็นข้อสงสัยขึ้นมา

“เป็นไปได้ไหมว่าเป็นฝีมือของคนในกองถ่าย” โทมัสคาดเดา ซึ่งถ้าเป็นตามที่เขาสงสัย การส่งภาพพวกนั้นให้นักข่าวก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย

หนุ่มฝรั่งผู้น้องขมวดคิ้ว ถึงแม้เขาจะเห็นด้วยกับความคิดของโทมัส แต่ก็ไม่อยากพุ่งเป้าไปที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะกลัวว่าขอบเขตจะแคบเกินไป

“ฉันไม่แน่ใจ” เควินส่ายหน้า พอเหลือบตาไปเห็นหนังสือพิมพ์ก็ประกาศกร้าว “ยังไงก็ต้องรู้ให้ได้ว่าใครเป็นคนทำ”

“แล้วนายจะทำยังไง ที่นี่ไม่ใช่อเมริกา...”

ไม่รอให้โทมัสพูดจบ เควินก็สั่งการ

“เรียกกระติ๊บมา บางทีกระติ๊บอาจช่วยเราได้”

โทมัสพยักหน้าเมื่อมองเห็นแสงสว่างรำไร หลังจากที่เขาโทรตาม ไม่นานกระติ๊บก็วิ่งกระหืดกระหอบมาถึงห้องพักที่หรูหราที่สุดในรีสอร์ต เจ้าตัวหน้าเหลอหลาที่ถูกเรียกตัวมาด่วนโดยไม่มีการชี้แจงใดๆ

“ผมมีเรื่องไหว้วานให้คุณช่วย” โทมัสมองหน้าคนที่เปิดประตูเข้ามาในห้องอย่างพิจารณาและพูดขึ้นโดยไม่เกริ่นนำ

กระติ๊บยกมือชี้เข้าหาตัวเองพลางเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ คิ้วที่เลิกขึ้นอยู่แล้ว ยกสูงขึ้นจนเกิดรอยย่นที่หน้าผากหลายชั้น ตาชั้นเดียวของคนฟังเบิกกว้างจนแทบจะเป็นอาการที่เรียกว่าถลน ก่อนละล่ำละลักถาม “ช่วย? เรื่องอะไรคะ”

โทมัสยกยิ้มที่มุมปาก ก่อนบอกเสียงเนิบ “ไม่ยากหรอก และถ้าคุณทำได้ ผมจะขอคุณประชาเป็นกรณีพิเศษให้คุณเป็นคนดูแลเควินระหว่างที่ออกโปรโมตหนังทั่วโลก” คนพูดยื่นข้อเสนอที่ทำให้คนฟังตาวาว

และเมื่อเห็นท่าทีของคนที่จะไหว้วานเป็นไปตามที่ต้องการ โทมัสจึงเล่าเรื่องข่าวของทวิชในหนังสือพิมพ์พร้อมกับบอกสิ่งต้องการรู้ โดยเว้นเรื่องราวระหว่างน้องชายกับอีกฝ่ายเอาไว้

สีหน้าคนฟังทั้งแปลกใจระคนเห็นใจ แต่ที่มากกว่านั้นคือสงสัยว่าทำไมเควินถึงยื่นมือเข้ามาเกี่ยวในเรื่องนี้ แต่ข้อเสนอที่คาดไม่ถึงก็ทำให้เธอเลือกจะมองข้ามคำถามในใจ แล้วพยักหน้าตอบรับทันที

“ได้ค่ะ ฉันจะจัดการให้” กระติ๊บรับปากอย่างมั่นใจ เรียกรอยยิ้มมุมปากของคนสั่งการ

ขณะกำลังจะเดินออกจากห้อง เธอได้ยินเสียงใครบางคนพูดตบท้ายอย่างใจป้ำ

“ใช้เงินเท่าไหร่ผมไม่ว่า แต่ผมต้องการรู้ให้เร็วที่สุด”

กระติ๊บหันไปพยักหน้าหนักแน่น ก่อนจะหมุนตัวเดินลิ่วไปที่ประตูพร้อมกับฮัมเพลงเมื่อนึกถึงสิ่งแลกเปลี่ยนที่จะได้รับแลกกับงานที่ง่ายดาย

แค่การหาต้นตอข่าว ไม่ใช่เรื่องยากเลย...

กรงกวินทร์
ตอนที่25

บรรยากาศในกองถ่ายวันนี้อึมครึมกว่าทุกวัน สาเหตุไม่เพียงมาจากอากาศขมุกขมัวเหมือนจะมีฝน แต่ยิ่งกว่านั้นคือสภาพอารมณ์ของพระเอกคนดังที่ตีหน้านิ่งไม่มีรอยยิ้มมาตั้งแต่เช้า ถึงแม้จะสวมบทเจย์เดนได้อย่างดีเยี่ยมไม่มีตกหล่นเมื่ออยู่หน้ากล้อง แต่เมื่อสิ้นเสียงคัท เจ้าตัวก็แผ่รังสีทะมึนจนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้

หลังดูมอนิเตอร์เช็กการแสดงของตัวเอง เควินก็เดินห่างออกมาจากกองพลางสอดส่ายสายตามองหาญาติผู้พี่ เมื่อเห็นโทมัสกวักมือเรียก เขาจึงก้าวยาวๆ เข้าไปหาอย่างร้อนใจ

“รู้แล้วนะว่าฝีมือใคร” โทมัสพูดลอยๆ ขึ้นมาโดยไม่มีเกริ่นนำ คนฟังก็ไม่ถามเช่นกัน หนุ่มฝรั่งผู้พี่จึงพูดต่อ “กระติ๊บบอกว่ามีคนส่งคลิปให้นักข่าว คนที่นายเดาไว้นั่นแหละ...ภูผา”

ตาคู่คมเป็นประกายวาบขึ้นมาเมื่อได้ยินว่า ‘ใคร’ ที่สอดมือเข้ามาขมวดปมปัญหาของเขากับทวิชที่ยุ่งเหยิงอยู่แล้วให้ยุ่งมากขึ้นไปอีก กว่าจะฟังโทมัสเล่าจบ เควินก็ต้องพยายามยิ่งยวดที่จะไม่พุ่งเข้าไปจัดการคนก่อปัญหาที่กำลังเข้าฉาก เขาหายใจแรงเพื่อระงับอารมณ์ แววตาคู่คมเป็นประกายเมื่อนัดแนะบางอย่างกับโทมัสพร้อมกับเสียงหัวเราะขึ้นจมูก เหมือนตัวร้ายในภาพยนตร์มากกว่าจะเป็นพระเอก เมื่อเสร็จธุระเควินก็เดินกลับไปสแตนด์บายรอถ่ายซีนต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“กล้องพร้อม! ซีนสิบสอง คัทหก เทคหนึ่ง แอคชั่น!”

ทันทีที่ผู้ช่วยผู้กำกับสับสเลท ทุกอย่างก็ถูกดึงเข้าสู่อีกโลก ทีมงานอยู่ในความเงียบสงบ ทุกสายตาจับจ้องมองภาพเบื้องหน้าราวกับลืมหายใจ

“เจย์เดน ทำไมคุณถึงไม่ฆ่าผมให้ตายไปเลย ผมยอมตายดีกว่าอยู่อย่างทรมาน ความโกรธเกลียดของคุณมันฆ่าผมให้ตายทั้งเป็น” ชายหนุ่มร่างสมส่วนบอกทั้งน้ำตา แววตาเศร้าสร้อยมองคนตรงหน้าอย่างเว้าวอนขอความตาย

“ผะ...ผมฆ่าคุณไม่ได้” เจ้าของร่างที่สูงกว่าตอบกลับไปเสียงเครือ แม้ใบหน้าจะไม่แสดงความรู้สึกอะไรออกมา แต่ความเจ็บปวดถูกถ่ายทอดผ่านสายตาให้ได้เห็น ความเด็ดเดี่ยวที่เคยมีหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่อาจรู้ได้ หลงลืมแม้กระทั่งจุดประสงค์ที่เขาต้องปลอมตัวมาใกล้ชิดกับคนๆ นี้

หน้าที่...ไม่อาจหลีกเลี่ยง แต่หัวใจก็ไม่อาจห้ามได้

นายตำรวจหนุ่มหันหน้าหนี แล้วบอกน้ำเสียงเฉียบขาด “ไปซะ ผมไม่เคยรักคุณ”

คนฟังน้ำตาร่วงเป็นสาย ทว่าแทนที่จะหันหลังจากไปตามคำสั่ง ร่างสมส่วนกลับโผเข้ากอดร่างที่สูงกว่าแนบแน่น พร้อมกับบอกเด็ดเดี่ยว “ต่อให้คุณไม่รักผม แต่ผมรักคุณ”

เควินในบทเจย์เดนเอียงตัวหันข้างให้กล้อง แต่ด้านหน้าที่ไม่มีกล้องจับ...ดวงตาสีฟ้าอมเทาส่งสายตาเจ้าชู้ให้กับคนในอ้อมกอดอย่างจงใจ อีกฝ่ายอึ้งไปอึดใจก่อนจะยิ้มกว้างตอบ ซุกซบใบหน้าเข้ากับแผ่นอกแกร่งให้แนบแน่นกว่าเดิม ภาษาร่างกายที่รู้กัน...เบื้องหลังที่ไม่มีใครได้เห็น

การถ่ายทำฉากนี้ดำเนินต่อไปอย่างราบรื่น ทุกครั้งที่สบโอกาสควินไม่ลืมส่งสายตาให้กับคนที่เข้าฉากด้วยกัน แม้กระทั่งสัมผัสอย่างจงใจ โดยเฉพาะฉากจูบส่งท้ายที่ดูดดื่มเนิ่นนานราวกับจะกลืนกิน

“คัท!”

เสียงถอนหายใจจากนายเอกของเรื่องดังขึ้นเมื่อผู้กำกับสั่งคัทและร่างสูงที่สูงกว่าผละออก ไม่ใช่ความโล่งใจแต่เป็นความเสียดาย ภูผาหอบหายใจเข้าปอด แข้งขาสั่นเหมือนจะหมดแรง จริงอยู่ที่เขาเคยจูบมานักต่อนัก และมากกว่านั้นตั้งไม่รู้เท่าไหร่ ไม่ว่าใครหน้าไหนก็เป็นฝ่ายลุ่มหลงเขาทั้งนั้น แม้ว่าเขาจะเขี่ยทิ้งก็ยังเว้าวอนขอสัมผัสอำลา แต่จูบเมื่อกี้กับเควิน...ร่างกายเขาเหมือนถูกแผดเผาด้วยความร้อนแรง

เควินมีเสน่ห์ดึงดูดต่อทุกเพศรุนแรง ไม่ใช่เพียงแค่บุคลิกที่ดึงดูดสายตาให้ไม่อาจละไปได้ แต่แม้กระทั่งสัมผัสก็ยังปลุกเร้าให้เสพติด

ภูผากร่นด่าตัวเองว่ามัวแต่มึนเมากับจูบเร่าร้อนเหมือนเด็กอ่อนหัด จนลืมสนองตอบให้เควินลุ่มหลง ไม่อย่างนั้น...

เฮ้อ!!

แค่คิดก็เสียดายจนต้องถอนหายใจ ภูผาสูดหายใจเข้าอย่างช้าๆ เพื่อปลอบร่างกายที่ร้อนผ่าวของตัวเองให้สงบลงโดยเร็ว ทว่าเมื่อเงยหน้ามองตามคนที่ทิ้งความเร่าร้อนไว้ให้หลงเหลือ เขาก็ต้องเบิกตากว้างขึ้นมา เมื่อคนที่เดินตัวปลิวกลับไปยังมอเตอร์โฮมไม่ต่างจากวันก่อนๆ เหลียวกลับมามองสบตาพร้อมกับยักคิ้ว มุมปากยกยิ้มน้อยๆ เหมือนเชิญชวน หลังจากนิ่งค้างไปชั่วอึดใจ หัวใจก็พลันเต้นแรงด้วยความหวามไหวกับท่าทางที่เควินแสดงออก ภูผามองตามร่างสูงที่เดินล่วงหน้าไปไกลแล้วยิ้มกว้างออกมากับ ‘คำเชิญชวน’

ยังไม่ทันตามไปก็มีเสียงผู้กำกับเรียกชื่อเขา ภูผาหันไปมองตาขุ่นก่อนจะเก็บสีหน้าอย่างมิดชิดทั้งที่รู้สึกขัดใจ

“มีอะไรครับพี่คิม” ภูผาถามห้วน สบถในใจยืดยาวที่โดนขัดจังหวะ

“พี่ขอบรีฟซีนต่อไปแป๊บนึง เพิ่งคิดว่าจะเปลี่ยนบล็อกกิ้งของภู เดี๋ยวลืม ส่วนบล็อกกิ้งของเควินเหมือนเดิม” ผู้กำกับหนุ่มให้เหตุผล

ภูผากลอกตา แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากรอฟังบรีฟโดยดี แม้ว่าใจจะลอยตามเควินไปแล้ว

“ภูโอเคไหม” คิมหันต์ถามเมื่อจบการบรีฟ

ภูผาพยักหน้า รีบรวบรัด ไม่มีข้อสงสัยใดๆ อันที่จริงเขาไม่ได้ฟังด้วยซ้ำว่าคิมหันต์พูดอะไร เมื่อเสร็จธุระ ขาสองข้างก็ก้าวยาวๆ ไปในทิศทางของมอเตอร์โฮมอย่างไม่รอช้าเพื่อสานต่อจากฉากร้อนแรงเมื่อครู่ วันนี้เส้นทางสะดวกไม่มีทั้งโทมัสและบอดี้การ์ดขวางหูขวางตา ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีสำหรับเขา คงเป็นเพราะเควินเคลียร์ทางรอให้เขาไปหา เควินทำเพื่อเขาขนาดนี้แล้ว เขายังมาช้า...ต้องโทษเป็นความผิดของคิมหันต์คนเดียว

ภูผารีบปรับสีหน้าเมื่อมาถึงมอเตอร์โฮม...พื้นที่ส่วนตัวของเควินที่ครั้งหนึ่งเขาเคยย่างกรายมาเหยียบและถูกโทมัสไล่กลับอย่างไม่ไว้หน้า แต่คราวนี้...เควินเป็นคนชวนเขาเอง ถึงแม้ไม่ได้ชวนเป็นคำพูด แต่การกระทำชัดเจน

บริเวณนี้อยู่ห่างจากกองถ่ายและเต็นท์ของทีมงานพอสมควรจึงไม่ต้องกลัวว่าจะมีสายตาสอดรู้สอดเห็นของใคร ภูผาผลักประตูเปิดออก อากาศเย็นฉ่ำจากภายในพวยพุ่งมาสัมผัสร่างกายจนขนลุกเล็กน้อยเพราะปรับตัวไม่ทัน ภายในรถที่ดัดแปลงคล้ายบ้านขนาดย่อมเงียบสนิท เขามองเห็นเจ้าของพื้นที่กำลังนอนหลับอยู่ ในท่าทางสบายๆ ไม่ระวังตัว อาจเพราะเควินรู้อยู่แล้วว่าเขาต้องตามมา

นี่คงรอจนหลับ...ภูผานึกกระหยิ่มอยู่ในใจ บอกตัวเองว่าเขาจะชดเชยที่ให้เควินต้องรอนานก่อนขยับตัวเข้าไปใกล้ จ้องมองใบหน้าหล่อจัดอย่างหลงใหล แล้วเลื่อนสายตาลงไปมองอกแกร่งที่เปลือยเปล่าเพราะกระดุมเสื้อของคนนอนหลุดทั้งแผง แผ่นอกกว้างกระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะการหายใจที่เขามีโอกาสได้ซบได้สัมผัสมาแล้วในซีนที่เพิ่งถ่ายจบ เขาเลื่อนสายตากลับมามองที่ใบหน้าคมสัน และริมฝีปากเร่าร้อนที่ทำให้เขาอ่อนระทวยเมื่อครู่ ต่อให้เจ้าตัวเป็นคนธรรมดา ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าผู้ชายคนนี้มีแรงดึงดูดทางเพศสูง ไม่ว่าใครก็ไม่แคล้วหลงเสน่ห์ ยิ่งเป็นดาราฮอลลีวูดที่แสนโด่งดังด้วยแล้ว ยิ่งน่าสนใจเป็นทวีคูณ...

ถ้าได้เป็นคนรักของเควิน นอกจากจะเป็นที่อิจฉาของใครต่อใคร เขายังจะเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก ไม่ใช่แค่ในประเทศอีกต่อไป ที่สำคัญการได้เป็นเจ้าของผู้ชายที่เลิศเลอขนาดนี้เป็นสิ่งวิเศษที่สุด

คิดมาถึงตรงนี้ภูผาก็ยกยิ้มมุมปาก อยากเร่งให้ถึงวันนั้นเร็วๆ...

มือขาวไล้ไปตามรูปหน้าของคนนอน เมื่ออีกฝ่ายเอียงใบหน้าเข้าหาฝ่ามือภูผาก็ยิ่งได้ใจ ตัดสินใจเป็นฝ่าย ‘เริ่ม’ อย่างไม่เคอะเขิน ภูผาโน้มใบหน้าลงไปใกล้ใบหน้าหล่อราวกับรูปสลัก และทาบเรียวปากลงไปบนริมฝีปากหยักที่ปิดสนิท ผลคือคนนอนตอบรับอย่างงัวเงีย ภูผาคลี่ยิ้มออกมาอย่างรู้ทัน ว่าเป็นการหยั่งเชิงดูท่าทีของเขามากกว่า เขาจึงเพิ่มน้ำหนักเคล้าคลึงและดูดดึงริมฝีปากหยักอย่างยั่วยวน มือที่วางแตะบนแผ่นอกและลูบไล้อย่างย่ามใจ แล้วค่อยๆ เบียดตัวเข้าหาร่างกำยำของคนหลับ พร้อมกับเลื่อนใบหน้าลงต่ำมาที่ลำคอ

ปัง!!

เสียงประตูถูกเปิดออกอย่างแรงจนกระแทกผนัง ทำให้คนที่อยู่ในอารมณ์หวามสะดุ้งผุดลุกขึ้นนั่งด้วยความตกใจ

โทมัสเบิกตากว้างกับภาพที่เห็น ก่อนจะโวยวายดังลั่นรถ “ภูผา! คุณทำอะไร เข้ามาในนี้ได้ยังไง”

น้ำเสียงโหวกเหวกจากคนที่เข้ามาใหม่ในพื้นที่แคบๆ ของรถ ทำให้คนที่นอนอยู่ลืมตาตื่นขึ้นมาอย่างงัวเงีย เมื่อเมื่อเห็นว่ามีใครอีกคนนั่งคุกเข่าบนโซฟาอยู่ข้างๆ ตัวก็เลิกคิ้ว

“ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่” เควินเลิกคิ้ว พลางเอ่ยถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ ราวกับไม่รู้เลยว่าก่อนหน้านี้มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

“ก็หมอนี่จะปล้ำนายน่ะสิ ไรอัน ไปตามคิมหันต์มาที่นี่” โทมัสที่อยู่ในอารมณ์เดือดดาลชี้ไปทางภูผาที่หน้าเสีย แล้วบอกเสียงดังอย่างไม่พอใจ

บอดี้การ์ดหนุ่มรับคำและเดินลิ่วออกไป ไม่นานเกินรอผู้กำกับหนุ่มก็มาถึง ทั้งที่หน้าตายังงุนงงเพราะไม่มีใครชี้แจงอะไร บอกเพียงแค่ให้ตามมาให้เร็วที่สุด

“มีอะไรเหรอครับ” คิมหันต์เอ่ยปากถาม

แทนคำตอบ ไรอันผลักประตูมอเตอร์โฮมเปิดกว้าง เพื่อให้คนมาใหม่มองเข้าไปด้านใน ซึ่งมีเจ้าของพื้นที่นั่งอยู่ สีหน้าเรียบเฉยไม่บอกอารมณ์ ข้างๆ กันคือโทมัสที่หน้าบึ้งตึง และใครอีกคนที่ไม่ควรมาอยู่ที่นี่...ภูผา!

เมื่อโทมัสหันมาเห็นผู้กำกับหนุ่มก็โวยวายใหญ่โต “คุณคิมหันต์ คุณจะจัดการเรื่องนี้ยังไง”

“เกิดอะไรขึ้นครับ” เจ้าของชื่อถามอย่างงุนงง จับต้นชนปลายไม่ถูก แม้มองออกจากสีหน้าของแต่ละคนว่าคงมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่นั่นล่ะ...เรื่องอะไร

“นายเอกของคุณจะปล้ำเควิน” โทมัสโวยวาย

ผู้กำกับหนุ่มอ้าปากค้างอย่างนึกไม่ถึง ไม่ทันได้พูดอะไร คนที่ควบตำแหน่งผู้จัดการของพระเอกคนดังก็พูดต่อด้วยท่าทางขุ่นมัว

“ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ พวกคุณทำงานกันยังไง”

“ไม่จริง” ภูผาปฏิเสธพัลวัน แล้วเอื้อมไปจับแขนเควินเขย่าอย่างวิงวอน “เควิน บอกโทมัสสิว่าเขาเข้าใจผิด จริงๆ แล้วคุณ...”

ไม่รอให้ภูผาพูดจบ โทมัสก็เปรยลอยๆ ขัดขึ้นมา พร้อมชี้ไปยังมุมห้อง

“จะพูดอะไรก็คิดก่อน ในนี้มีกล้องวงจรปิดหลายมุม กล้องวงจรปิดไม่โกหกใครแน่ แต่ถ้าคุณโกหก ผมจะฟ้องกลับฐานหมิ่นประมาท ทำให้เควินเสียชื่อ”

ใบหน้าร้อนรนของภูผาเจื่อนลงกว่าเดิม ถึงเขาจะมั่นใจว่าเควินเชิญชวน แต่ภาพในกล้องวงจรปิดไม่มีทางเป็นอย่างนั้นเพราะตอนที่เข้ามาเควินหลับอยู่ มีแต่เขาที่เป็นฝ่ายเริ่ม ภูผาหันไปทางเควินอีกครั้ง หวังว่าอีกฝ่ายจะปกป้องเขา ทว่าเควินกลับนั่งนิ่ง สีหน้าไม่บอกอารมณ์ใดๆ

“เควิน...” ภูผาเรียกชื่อเจ้าของสถานที่ซึ่งเป็นความหวังสุดท้ายที่จะปัดมลทินให้เขา ก่อนจะรีบหันกลับเมื่อได้ยินเสียงดังของโทมัส

“ว่าไง คุณเข้ามาทำไมในนี้” โทมัสคาดคั้น ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายแสดงบทโศก

“ผมมาหาเควิน เอ่อ...จะซ้อมบทน่ะครับ” ภูผาบอกกุกกักกับข้ออ้างที่เพิ่งคิดขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ แต่คงดีกว่าถูกประจานด้วยกล้องวงจรปิด

“ทั้งที่เควินหลับอยู่เนี่ยนะ คิดว่าตัวเองกำลังพูดกับเด็กอยู่รึไง” หนุ่มฝรั่งผู้พี่ตะคอกถาม “ตอนที่ฉันเข้ามา นายอยู่บนตัวเควิน ตรงคอเควินยังมีคราบเมกอัพของนายติดอยู่ด้วยซ้ำ จะอ้างว่าที่เข้าฉากเมื่อกี้คงไม่ใช่ เพราะในฉากเสื้อของเควินติดกระดุมถึงคอ” โทมัสหันไปชงเข้มให้คิมหันต์ลำบากใจมากขึ้น

และเมื่อเห็นผู้กำกับหนุ่มหน้าเลิกลั่กก็ทิ้งท้ายคล้ายคำขู่

“ในเมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ผมคงต้องให้เควินถอนตัวจากภาพยนตร์เรื่องนี้ ในสัญญาระบุไว้ชัดเจนว่าทางคุณต้องรักษาความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของเควิน ในเมื่อคุณเป็นฝ่ายผิดสัญญา เราก็มีสิทธิ์ยกเลิกได้ทุกเมื่อ”

คิมหันต์หน้าซีดทันควัน รีบหาทางโน้มน้าว “แต่ว่าเราถ่ายกันไปหลายซีนแล้วนะครับ” คนพูดหันไปมองพระเอกของเรื่อง ราวกับจะอ้อนวอนให้ช่วยเจรจากับโทมัส

เควินไหวไหล่ บอกเนิบแต่เด็ดขาดในทีด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงจากเดิม “ผมเห็นด้วยกับทอมคุณประชาจัดมอเตอร์โฮมคันนี้ให้ผมเพราะทราบว่าผมต้องการความเป็นส่วนตัว แต่เมื่อวันนี้มีคนเข้ามาโดยไม่รับอนุญาต ผมก็ไม่สามารถมั่นใจได้อีกว่าวันดีคืนดีจะมีใครบุกเข้ามาอีกรึเปล่า”

“เควิน ผม...” ภูผาทำท่าจะแย้งขึ้นมาแต่ถูกคิมหันต์ส่งสายตาให้เงียบ

ผู้กำกับหนุ่มหน้าถอดสี เมื่อเควินไม่มีทีท่าจะผ่อนปรน ได้แต่ปรามตัวต้นเหตุไม่ให้ก่อเรื่องเพิ่มเติม และละล่ำละลักบอกอย่างร้อนใจ “ผมรับประกันว่าจะไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก และจะกำชับทีมงานทุกคนเอาไว้”

โทมัสส่ายหน้าแล้วเอ่ยสำทับ “ผมไม่กล้าวางใจอะไรอีกแล้ว ผมขอโทษที่ต้องบอกตามตรง อีกอย่าง...เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเราสามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายจากพวกคุณได้อ่วม คุณก็รู้นี่”

คนฟังกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอที่เรื่องราวบานปลายไปใหญ่โต จริงอย่างที่โทมัสขู่โดยไม่มีข้อสงสัย อีกทั้งปฏิเสธไม่ได้ว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีจุดขายคือเควิน หากเควินถอนตัวก็หมายถึงสปอนเซอร์จำนวนมากที่หดหาย รวมถึงคนที่รอดู...ส่วนจะมากน้อยแค่ไหน เขาไม่กล้าคาดเดา

“เอ่อ เรื่องนี้ผมต้องขอโทษด้วยจริงๆ” คิมหันต์พยายามประนีประนอม เกลี้ยกล่อม แต่ถึงอย่างนั้นทั้งโทมัสและเควินก็ยังยืนกรานคำเดิม ผู้กำกับหนุ่มทำหน้าปั้นยากท่าทางลำบากใจ ก่อนจะขอตัวออกไปโทรศัพท์

เควินหันไปสบตากับโทมัส วูบหนึ่งที่ดวงตาสีฟ้าอมเทาเป็นประกายขึ้นมาก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็วจนไม่ทันได้สังเกต

ขณะที่คนก่อเรื่องก้มหน้ามองพื้นพยายามคิดหาทางเอาตัวรอดจากสถานการณ์ที่ลุกลามเป็นไฟไหม้ฟาง ทั้งที่ท่าทางของเควินตอนที่เข้าฉากด้วยกันและหลังจากนั้น...เขามั่นใจยิ่งกว่ามั่นใจว่าเควิน ‘เล่นด้วย’

แต่ทำไม...

ยังไม่ทันได้คิดหาคำตอบ คิมหันต์ก็กลับเข้ามาในวงสนทนาด้วยสีหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม

“ผมขอโทษด้วยที่เกิดเรื่องแบบนี้ แต่ภูผาคงไม่ได้ตั้งใจ ถ้ามีอะไรที่เราชดเชยให้ได้ เรายินดี” คิมหันต์ที่ได้รับคำสั่งจากประชาให้รั้งเควินไว้ให้ได้พยายามไกล่เกลี่ยอีกครั้ง คำสั่งตรงจากประชาที่บอกว่า “เรื่องนี้จำเป็นต้องมีเควิน” แปลตรงตัวว่าต่อให้เควินเรียกร้องอะไรก็ต้องตอบรับ เพราะจุดขายของหนังเรื่องนี้คือ ‘เควิน ดีน’ แฟนภาพยนตร์ทั่วโลกรอดูการพลิกบทบาทครั้งสำคัญของเควิน อีกทั้งยังเป็นการทำงานกับค่ายหนังนอกฮอลลีวูดเป็นครั้งแรกที่ใครๆ ต่างก็จับตามอง

ดังนั้นถ้าไม่มีเควิน แผนการตลาดที่ทำมาก็สูญเปล่า...

“ต้องให้เกิดเรื่องแบบไหน คุณคิมหันต์ถึงบอกว่าตั้งใจ” โทมัสย้อนถาม แววตาวาววับไม่พอใจ

“ผมไม่รอให้เกิดเรื่องแล้วค่อยแก้หรอกนะ แค่นี้ก็เกินพอแล้ว” คนพูดเว้นจังหวะแล้วจ้องหน้าผู้กำกับหนุ่มเหมือนคาดคั้นให้ต้องเลือก “ผมจะไม่ยอมให้เควินทำงานกับคนที่ไม่มีความเป็นมืออาชีพเด็ดขาด”

คนพูดปรายตาไปยังคนก่อเหตุที่หน้าแทบไม่เหลือสีเลือดแต่แววตายังดื้อดึง เหมือนเป็นการบอกนัยๆ ว่าคิมหันต์ ‘ต้องเลือก’ ระหว่างเควินกับภูผา

คิมหันต์ยิ้มเฝื่อน แม้รู้ว่าถ้าต้องเลือก...ใครจะถูกเลือก ใครจะถูกเท แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำเป็นย้อนถามหน้าซื่อ “หมายความว่ายังไงเหรอครับ”

“เปลี่ยนตัวนายเอก!”

สิ้นเสียงของโทมัส ภูผาก็เงยหน้าขวับ เช่นเดียวกับคิมหันต์ แต่ดูเหมือนคิมหันต์จะเดาคำตอบของโทมัสได้อยู่แล้วถึงไม่มีทีท่าแปลกใจ แต่ภูผาเบิกตากว้าง

“ว่าไงนะ” ภูผาเอ่ยถามซ้ำเหมือนไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน ทว่าคำตอบยังเหมือนเดิม

“ไม่! ทำแบบนั้นไม่ได้ ผมถูกเลือกมาแล้ว จะมาเปลี่ยนตัวกลางคันได้ยังไง ไม่มีทาง” ภูผาร้องเสียงหลง โวยวายเสียงดังให้รู้ว่าไม่พอใจ เขาไม่มีทางยอมรับคำตัดสินของโทมัสเด็ดขาด จริงอยู่ที่เขาไม่ได้ขาดแคลนงานจนต้องยื้องานชิ้นนี้เอาไว้เป็นทางรอด แต่เพราะบทบาทอลันจะส่งให้เขาโด่งดังและไปไกลกว่านักแสดงระดับประเทศ ดังนั้นเขาไม่มีทางยอมให้ความฝันหลุดลอย

ภูผาหันไปมองคิมหันต์ สีหน้าและแววตาบอกให้รู้ว่าเขาไม่ยอมรับเงื่อนไขนี้เด็ดขาด

“พี่คิมบอกโทมัสสิครับว่าทำแบบนั้นไม่ได้ หนังเริ่มถ่ายไปตั้งเยอะแล้วจะเปลี่ยนตัวได้ยังไง” คนที่ตกที่นั่งลำบากยกไม้ตายสำคัญขึ้นมาเป็นข้ออ้าง

คิมหันต์อ้ำอึ้งลังเล เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะให้คำตอบหรือตัดสินใจเองได้ ต่อให้ประชาออกปากว่าให้เขายอมรับเงื่อนไขของเควินทุกข้อก็ตาม แต่หนังถูกโปรโมตไปแล้วว่าภูผาเป็นนักแสดงตัวหลักที่ประกบคู่กับเควิน

โทมัสยักไหล่แล้วบอกอย่างไม่ใส่ใจ “จริงๆ เราเพิ่งถ่ายไปไม่กี่ซีน การเปลี่ยนนักแสดงไม่ใช่เรื่องใหญ่อยู่แล้ว เอาเป็นว่าผมเคารพการตัดสินใจของคุณนะคิมหันต์ ผมกับเควินจะไปรอคำตอบที่ห้อง” พูดพลางดึงแขนน้องชายให้ลุกขึ้นตาม และหันไปพูดคุยกับฝ่ายนั้นเสมือนว่าไม่มีคนนอกอยู่ด้วย ทั้งที่ระดับเสียงจงใจให้คนอื่นได้ยินชัดเจน...

“นายอยากไปพักผ่อนที่ฮ่องกงรึเปล่า ค่ายหนังทางนั้นก็รอคิวนายอยู่ ถ้ายังไงวันนี้ฉันจะเอารายละเอียดให้ดู”

หนุ่มฝรั่งผู้พี่ปรายตามองผู้กำกับครู่หนึ่งแต่ขาสองข้างไม่หยุดก้าว ยังไม่ทันจะพ้นประตูก็ได้ยินเสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ตามมาด้วยประโยคที่เขารอคอย

“โอเค ผมจะเปลี่ยนตัวแสดงบทอลัน” คิมหันต์บอกอย่างคนที่ตัดสินใจเด็ดขาด

ขาดคำ เสียงร้องโวยวายของคนที่กลายเป็น ‘อดีต’ ก็ดังขึ้นแทบจะทันทีที่คิมหันต์พูดจบ

“พี่คิม ทำแบบนี้ไม่ได้นะครับ ผมไม่ยอม” ภูผาร้องบอกนัยน์ตาแดงก่ำ ใบหน้าได้รูปเหยเกเหมือนจะร้องไห้เต็มที

คิมหันต์หันไปปรามคนที่ร้องโวยวายด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่บ่งบอกให้รู้ว่าเขาทำดีที่สุดแล้ว

“เรื่องนี้เป็นความผิดของภู หลักฐานก็มีชัดเจน”

“ไม่!! ผมไม่ยอม เอาสิครับ ถ้าพี่คิมปลดผม ผมจะฟ้อง” ภูผาขู่กลับ เมื่อใช้ไม้อ่อนไม่ได้ผล

คนฟังโคลงหัว บอกเสียงราบเรียบ “ถ้าภูจะฟ้อง พี่ก็จำเป็นต้องฟ้องกลับเหมือนกัน และจะเรียกค่าชดเชยส่วนที่ถ่ายทำไปแล้วด้วย อย่าหาว่าพี่ใจร้าย”

ได้ยินแบบนี้...คนที่ท้าเหยงๆ ก็หน้าจ๋อยไม่กล้าโวยวายอีก

“ถ้าคุณตัดสินใจแบบนั้นก็ไม่มีปัญหา” โทมัสรีบบอก ริมฝีปากยกยิ้มอย่างพอใจกับการตัดสินใจของคิมหันต์

แม้จะโล่งใจที่เควินไม่ถอนตัว แต่ทว่าก็มีเรื่องให้กลัดกลุ้มไม่แพ้กันกับการที่บท ‘อลัน’ ว่างลงแบบกะทันหัน ซึ่งไม่ต่างอะไรกับการเริ่มนับหนึ่งใหม่

“ถ้าเปลี่ยนตัวนายเอก เวลาถ่ายทำก็ต้องยืดออกไปอีกเพราะต้องถ่ายแก้ ไหนจะยังต้องแคสติ้งหาคนที่จะมารับบท คงต้องรอกลับไปกรุงเทพก่อน...”

ไม่รอให้ผู้กำกับหนุ่มพูดจบ คนที่เงียบไปนานก็เอ่ยขัดขึ้นมา นัยน์ตาสีฟ้าอมเทาเป็นประกายวาบก่อนจะจางหายไป “เรื่องยืดเวลาออกไปจากสัญญาไม่มีปัญหา ผมจะให้ทอมเคลียร์คิวให้นานเท่าไหร่ก็ได้ ส่วนเรื่องนักแสดงที่จะมาแทน คุณไม่จำเป็นต้องรอแคสติ้งใหม่ บนเกาะนี้ก็มีอยู่แล้ว”

คิมหันต์เลิกคิ้วอย่างไม่เข้าใจ แต่ไม่นานก็คลับคล้ายคลับคลาว่าจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“อย่าบอกนะว่า...”

เควินพยักหน้าแล้วบอกออกมาชัดถ้อยชัดคำ “ทวิช!”

เมื่อชื่อนี้หลุดออกมาจากริมฝีปากหยัก คนที่ก้มหน้าจนปัญญาจะโต้แย้งก็เงยหน้าขึ้นทันควัน ดวงตาเบิกโพลง เมื่อแน่ใจว่าได้ยินไม่ผิดเพี้ยนก็โวยวายอย่างไม่พอใจ

“ไม่ ผมไม่ยอม บทนี้ต้องเป็นของผม” คนที่สงบไปแล้วกลับมาโหวกเหวกพาลพาโลอีกครั้ง เพียงแค่ได้ยินชื่อคนที่จะมารับบทนี้แทน พร้อมกับเดินเข้าไปหาคนที่กุมอำนาจการตัดสินใจ ช้อนสายตาขึ้นมองเว้าวอนพลางจับแขนอีกฝ่ายเข้ามากอดแน่น “เควิน ช่วยผมด้วย คุณบอกโทมัสกับพี่คิมสิว่าผมไม่ได้บุกรุก ผมไม่ได้มีเจตนาไม่ดี เควินได้โปรด ผมจะได้ทำงานกับคุณต่อไป”

เจ้าของชื่อปลดมือที่เกาะแขนเขาออกอย่างไม่คิดจะรักษาน้ำใจ และปล่อยให้เสียงอ้อนวอนเป็นแค่ลมผ่านหู ก่อนจะหันไปเอาคำตอบจากคิมหันต์เหมือนกลัวว่าถ้าปล่อยไว้ คำตอบจะไม่เป็นดั่งใจ

“ว่ายังไงคุณคิมหันต์ จะได้ไม่ต้องแคสติ้งใหม่ อีกอย่าง...ตอนนั้นที่ทวิชแคสติ้ง คะแนนก็สูสีกับภูผา ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร” คนพูดพยักพเยิดหน้าเหมือนโน้มน้าว

“เอ่อ...จะเอาอย่างนั้นหรอ” คิมหันต์อ้ำอึ้งไม่กล้าฟันธง เพราะคนที่จะอนุมัติคือประชาไม่ใช่เขา ถึงจะมั่นใจว่าหากเป็นความต้องการของเควินแล้ว ประชาจะไม่กล้าขัดก็ตาม แต่เขาก็ยังไม่กล้าตัดสินใจโดยพลการอยู่ดี

“ถ้าติดเรื่องคุณประชา ผมจัดการเอง” เควินออกตัว เขาคุยกับคิมหันต์โดยไม่สนใจสีหน้าของภูผาที่อยากอาละวาดเต็มทน

คิมหันต์ขมวดคิ้วอย่างกลัดกลุ้ม เพราะปัญหาไม่ได้มีแค่การอนุมัติจากประชา แต่คนที่จะมารับบทแทนนี่สิ...

“เควิน...คุณอาจจะไม่ทราบว่าตอนนี้ธันไม่รับงานแล้ว ไม่รู้ว่าเขาจะยอมไหม” ผู้กำกับหนุ่มบอกอย่างไม่ค่อยมั่นใจ นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่เขาลังเล ก่อนหน้านี้ได้ยินว่าทวิชออกจากวงการแบบไม่มีใครรู้สาเหตุแม้กระทั่งผู้จัดการส่วนตัวของเจ้าตัวที่เพียงแค่บอกว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันอีก แต่ข่าวบางสายก็บอกว่าเพราะคนตรงหน้าเขานี่แหละที่เป็นคนบีบบรรณาธิการนิตยสารหัวหนึ่งแลกกับการที่เจ้าตัวยอมไปถ่ายงานให้แทน จนกลายเป็นว่านิตยสารเล่มอื่นไม่กล้าจ้างทวิช เพราะหวังได้ตัวพระเอกคนดังไปถ่ายขึ้นปก อีกทั้งข่าวในหนังสือพิมพ์เมื่อวานก็ยืนยันชัดเจนว่าทวิชออกจากวงการแล้ว ซ้ำยังมีสภาพเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

และที่สำคัญ...หากเควินจะยังจำได้ว่าคนที่คัดค้านเขากับประชาที่จะเลือกทวิชมารับบทอลันในเรื่องนี้ก็คือเจ้าตัวเองด้วยซ้ำ แล้วจู่ๆ คิดจะให้ทวิชกลับมารับบทนี้ เขาไม่รู้ว่าเควินคิดอะไรอยู่กันแน่

คำถามของคิมหันต์ทำให้พระเอกหนุ่มนิ่งงัน เพราะตระหนักขึ้นมาได้ว่าเมื่อวานเขาถูกไล่ออกมาอย่างไม่ไยดี เนื่องจากทวิชคิดว่าเขาเป็นคนปล่อยภาพ แล้วแบบนี้เจ้าตัวจะยอมรับบทอลันที่ต้องทำงานร่วมกับเขาอย่างนั้นหรอ?

ในเมื่อบทนี้ไม่มีความสำคัญกับฝ่ายนั้นอีกต่อไป หนำซ้ำยังต้องแสดงกับเขาที่เจ้าตัว ‘เกลียด’ จนไม่อยากเห็นหน้า คิดมาถึงตรงนี้ก็ปวดหัวใจเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นบีบจนปวดหนึบ กลายเป็นเขาที่ทนไม่ได้เสียเอง จนต้องหาทางยื้อให้อีกฝ่ายกลับมาอยู่ในสายตา...ต่อให้เจ้าตัวไม่อยากเห็นหน้าเขาแล้วก็ตาม

“คุณต้องช่วยผม” เควินบอกแค่นั้นแล้วมองสบตากับคิมหันต์เหมือนวัดใจ

ผู้กำกับหนุ่มมองสบสายตาเอาจริงเอาจังอย่างที่นึกไม่ถึงก็รู้สึกแปลกใจไม่น้อย แต่ในเมื่อเควินว่าอย่างนั้น เขาก็ใช่จะมีอำนาจต่อรอง คิมหันต์ถอนหายใจยาวก่อนจะพยักหน้า

“วันนี้พักกองไปก่อน เดี๋ยวผมไปคุยกับทีมงาน แล้วจะเข้ามาคุยกับคุณอีกที” คิมหันต์บอกอย่างคิดไม่ตก

เควินไม่ได้คัดค้านอะไร แต่เป็นใครอีกคนที่แทรกขึ้นมา...

“ไม่ได้ ต้องคุยตอนนี้ให้รู้เรื่อง ถ้าไม่ใช่ผมก็ต้องไม่ใช่มัน” ภูผาโวยวาย อัดอั้นในอกจนแทบระเบิดเมื่อรู้ว่าคนที่จะมาแทนคือคู่แข่งที่เขาเคยเขี่ยตกกระป๋องไปแล้ว

คิมหันต์โคลงหัวอย่างไม่ใส่ใจ หันไปบอกลาเจ้าของสถานที่แล้วดึงกึ่งลากภูผาที่ขืนตัวเอาไว้ให้เดินตามออกไปด้วย

“ไม่! ไม่นะพี่คิม พี่คิมต้องไม่ทำแบบนี้!!” ภูผาดีดดิ้นไม่ยอมตามไปโดยดี แต่ก็ถูกลากไปจนได้

“ปล่อยผม ผมไม่ยอม ต้องคุยกันให้รู้เรื่อง”

“ไม่ ต้องไม่ใช่มัน!!”

เสียงโวยวายค่อยๆ เบาลงจนเงียบไป...

คล้อยหลังผู้กำกับหนุ่ม โทมัสก็ปรายตามองญาติผู้น้องอย่างหมั่นไส้

“ร้ายนักนะเควิน”

เจ้าของชื่อยักไหล่รับคำประชดประชันอย่างไม่รู้สึกรู้สา พลางตอบกลับด้วยท่าทางอารมณ์ดีผิดจากใบหน้านิ่งขรึมยามที่คุยกับคิมหันต์ลิบลับ “นายก็แสดงดีเหมือนกัน ฝีมือแบบนี้เป็นนักแสดงได้สบาย”

โทมัสย่นจมูกใส่แผ่นหลังของคนที่เดินผ่านเขาไปที่ประตูรถแล้วบอกประชดอีกที “ขืนฉันใส่แอคติ้งไม่เต็มที่ ฉันก็กลัวว่านายจะสั่งปลดฉันน่ะสิ เงินทองยิ่งหายากอยู่”

เควินหัวเราะ ไม่ได้ต่อปากต่อคำอะไรอีก สายตาที่มองออกไปไร้จุดหมายแต่ในหัวมีความคิดมากมายวนเวียน

...ทวิชคือคนของเขา คนอื่นไม่มีสิทธ์แตะต้อง

กรงกวินทร์
ตอนที่26

เมื่อเป็นที่แน่ชัดว่าตัวเองถูกปลดจากบทอลัน ภูผาก็หัวฟัดหัวเหวี่ยงกลับห้อง กระแทกประตูปิดดังปังก่อนจะกวาดข้าวของที่เกะกะขวางหน้าร่วงลงพื้นระเนระนาดตามทาง ใบหน้าขาวแดงก่ำด้วยความโกรธเกรี้ยว ตาวาวโรจน์ มือกำแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ พุ่งความจงเกลียดจงชังไปที่คนๆ เดียว

ทวิช!!

เสียงประตูที่ถูกเปิดเข้ามาไม่อาจดึงความสนใจของคนที่มีความแค้นสุมอก ครู่เดียวร่างบางของผู้จัดการส่วนตัวก็เดินกึ่งวิ่งมาหยุดตรงหน้าแต่ไม่ทำให้ภูผาเงยหน้าขึ้นมอง

“น้องภู พี่ได้ยินมาว่าน้องภูถูกถอดจากบทอลัน จริงรึเปล่าคะ หรือพวกปากหอยปากปูมันพูดกันเฉยๆ” เสียงถามเจือหอบเพราะคนพูดเดินมาไกลจากหน้ารีสอร์ตโดยที่ยังไม่ได้หยุดพัก เพราะความร้อนใจจึงไม่อาจรอได้อีกสักนาที เมื่อกี้ตอนที่เธอออกไปเช็กคิวให้นักแสดงในความดูแล เห็นช่างแต่งหน้ากำลังเก็บของทั้งที่ยังไม่หมดวัน พอเอ่ยถามก็ได้ความว่าคิมหันต์แจ้งยกกองสำหรับวันนี้ และยังบอกอีกว่าจะมีการเปลี่ยนตัวคนรับบท ‘อลัน’ แต่ไม่ได้ชี้แจงเหตุผล เพราะเหตุนี้เธอจึงรีบแล่นมาหาความจริงจากปากภูผา

แทนคำตอบ พระเอกวัยรุ่นสุดฮอตของยุคหันขวับไปมองตาขวาง ใบหน้าอ่อนวัยบึ้งตึงพร้อมจะอาละวาดทุกเมื่อ

พิมพายิ้มเจื่อนไม่กล้าเซ้าซี้เอาคำตอบ แต่ไม่วายตีสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย เพราะอยากรู้รายละเอียด

“ที่ถามเพราะพี่เป็นห่วง นี่มันเรื่องใหญ่นะคะคุณน้อง แล้วบทนี้ก็ใช่ว่าใครจะได้ง่ายๆ คุณคิมทำโดยพลการแบบนี้ไม่ถูก พี่จะโทรหาคุณประชา” ผู้จัดการสาวบอกเอาใจนักแสดงในความดูแลพร้อมกับหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินห้วนจากอีกฝ่าย

“ไม่ต้อง!”

การที่ภูผาไม่เอาเรื่องทั้งที่ไม่ใช่นิสัยของเจ้าตัว ทำให้พิมพาเลิกคิ้วอย่างแปลกใจจนอดถามไม่ได้ “อ้าว ทำไมล่ะคะ เราถูกกลั่นแกล้งแบบนี้ยอมไม่ได้หรอกค่ะ พี่จะเรียกร้องความเป็นธรรมให้น้องภูเอง ให้พี่ติดต่อสื่อเลยไหม...”

พูดไม่ทันจบก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อแจกันขนาดกลางที่รอดตายก่อนหน้านี้กลายเป็นเหยื่อระบายความโกรธจนได้

เพล้ง!!

“บอกว่าไม่ต้องก็ไม่ต้องสิครับ” ภูผามองตาขวาง กระชากเสียงตอบอย่างขัดเคือง ถึงเขาจะถูกปลดจากบทอลัน แต่เขาก็ยังมีงานละครเรื่องอื่นๆ...ถ้าไม่นับเรื่องที่เขาเสียหน้าเพราะคาดหวังเอาไว้มาก และผิดหวังที่จะไม่ได้โกอินเตอร์ เขาก็ไม่เดือดร้อนอะไร แต่ถ้าเขาโวยวายจนเรื่องบานปลายและความจริงถูกเปิดเผยออกไปว่าเขาตั้งใจเข้าหาเควิน ถึงตอนนั้นอนาคตในวงการของเขาคงดับวูบ ทั้งงานและแฟนคลับคงไม่เหลือ ไม่เพียงภาพลักษณ์พระเอกแสนดีที่ถูกทำลาย รสนิยมของเขาคงไม่พ้นถูกขุดคุ้ยจนไม่อาจได้รับบทพระเอกอีก หรือที่เลวร้ายที่สุดคือแฟนๆ ของเควินที่มีอยู่มากมายตั้งตัวเป็นศัตรูกับเขา

“ตามใจแล้วกันค่ะ ถ้าน้องภูไม่บอกเหตุผล พี่ก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอกนะ” พิมพากลอกตาอย่างเบื่อหน่ายกับท่าทางเอาแต่ใจของนักแสดงในความดูแล แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังพูดดีด้วย เพราะค่าตัวของภูผาที่แสดงหนังเรื่องนี้สูงถึงเจ็ดหลัก...ส่วนแบ่งของเธอสามสิบเปอร์เซ็นต์ เธอไม่ยอมเสียไปง่ายๆ

ภูผาถอนหายใจ มุ่นคิ้วคิดทบทวน เมื่อจนหนทางก็ยอมเปิดปากเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นวันนี้... ด้วยความหวังว่าพิมพาจะหาทางช่วยเขาได้ แต่กลายเป็นคนฟังที่อ้าปากค้าง ถึงขั้นต้องถามย้ำเพราะไม่เชื่อหู

“นะ...น้องภูทำแบบนั้นจริงๆ เหรอคะ” พิมพาถามสีหน้าอิหลักอิเหลื่อ และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าเธอก็ยกมือขึ้นทาบอกพร้อมสูดหายใจเข้าลึก ไม่แปลกใจอีกแล้วที่บทลงโทษของภูผาคือถูกถอดจากหนังเรื่องนี้ นี่ถือว่าเควินยังใจดีที่ไม่ฟ้องร้องภูผาจนเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต ไม่รู้ว่าภูผาคิดอะไรอยู่ถึงได้ทำสิ้นคิดแบบไม่ปรึกษาเธอก่อน

ยังคิดไม่ตกกับความใจกล้าของนักแสดงในความดูแล อีกฝ่ายก็หันมาถามด้วยสายตาคาดหวัง

“พี่พิมจะช่วยผมยังไง” ภูผามองรอคอยคำตอบด้วยใจจดจ่อ เพราะพิมพาอยู่ในวงการมานาน ถึงแม้จะเป็นแค่ผู้จัดการส่วนตัวนักแสดงแต่ก็รู้จักคนไม่น้อย อาจมีหนทางกดดันประชาให้เปลี่ยนใจ

ขณะที่เขาเริ่มมีหวัง...คำตอบที่ได้ก็ดับความหวังเขาไม่เหลือ

“ถ้าเป็นเคสนี้พี่ว่ายากแล้วแหละ” พิมพาส่ายหน้าอย่างจนปัญญาและพึมพำตามที่คิด แค่คิมหันต์ไม่ไล่ตะเพิดภูผาออกจากที่นี่ทันทีก็ดีเท่าไหร่แล้ว ประโยคหลังเป็นเพียงความคิดที่ยั้งปากเอาไว้ทัน

“อ้าว ไหนพี่พิมว่าจะช่วยไง” ภูผาชักสีหน้าอย่างไม่พอใจ

ครั้นจะตอกหน้ากลับไปว่าทำขนาดนี้ เทวดาก็ช่วยไม่ได้ ก็เห็นว่าอีกฝ่ายยังมีผลประโยชน์ให้กับเธอไม่น้อย จึงเปลี่ยนท่าทีเป็นครุ่นคิด แต่ก็มืดแปดด้าน จังหวะที่สายตาไปหยุดที่ทีวีซึ่งกำลังฉายซีรีส์เรื่องดังของต่างประเทศ ซึ่งเป็นฉากที่ตัวร้ายผลักพ่อพระเอกตกบันไดลงมาพอดี พิมพาก็แสยะยิ้มออกมา

“ถ้าช่วยให้น้องภูได้บทอลันคงยาก แต่ถ้าช่วยให้ได้บทรองลงมา พี่พอมีวิธี”

“แต่บทอื่นก็วางตัวไว้หมดแล้วนี่ครับ” ภูผาคิ้วขมวดถามอย่างสงสัย แต่ในใจก็มีคำตอบให้พิมพาอยู่แล้ว...เวลานี้ต่อให้เป็นบทรองเขาก็ต้องคว้าไว้ เพราะไม่อย่างนั้นคงเสียหน้าที่ประกาศเอาไว้อย่างดิบดี แต่แม้จะเป็นบทรอง ถ้าเขาแสดงได้ดี ก็อาจกลบรัศมีพระเอกจนกลายเป็นเขาที่โดดเด่นก็ได้

ตอนแคสติ้งเขายังเอาชนะทวิชมาได้ ทำไมตอนแสดงจริงเขาจะกลบรัศมีทวิชไม่ได้! ก็แค่ดาราตกกระป๋องคนหนึ่ง คนดูอาจจะโห่ตอนเข้าไปดูในโรงหนังด้วยซ้ำ

เมื่อเห็นท่าทีของคนฟัง พิมพาก็เหยียดยิ้ม

“วางตัวแล้วก็วางไปสิคะ ถ้านักแสดงบาดเจ็บก็ทำอะไรไม่ได้เพราะสุดวิสัย คุณคิมคงไม่รอให้หายหรอกค่ะ คิวของเควินยืดไปไม่ได้ขนาดนั้นแน่” พิมพาบอกสิ่งที่อยู่ในความคิด

“หมายความว่า...” ภูผาตาวาว ถามตะกุกตะกักอย่างตื่นเต้นกับโอกาสรำไรที่เขาจะได้แสดงหนังเรื่องนี้ต่อ

ไม่ต้องรอให้พูดจนจบ พิมพาก็พยักหน้า “อย่างที่น้องภูกำลังคิดนั่นล่ะค่ะ”

เควินกลับมาที่ร้านอาหาร ‘บ้านเรา’ อีกครั้งในวันถัดมา เจ้าของร้านมองเย็นชาไม่ต้อนรับ แต่เขาทำเป็นมองไม่เห็น เดินนำคิมหันต์ไปนั่งโต๊ะประจำที่อยู่หลบมุม โชคดีที่ในร้านมีนักท่องเที่ยวไม่มากเพราะมีฝนตกตั้งแต่เช้าทำให้เขาไม่เป็นจุดสนใจเท่าไหร่ ยังไม่ทันนั่งลงก็เห็นทวิชเดินออกมาจากครัว แต่พออีกฝ่ายเห็นเขาก็หันหลังกลับทางเดิม

“ไม่สั่งอาหารเหรอครับ”

เสียงคิมหันต์ทำให้เควินละสายตาจากบริเวณทางเดินหน้าครัวที่ไม่มีใครอยู่แล้ว และเลื่อนเก้าอี้นั่งลง ก่อนหยิบเมนูมาจิ้มสั่งอาหารสะเปะสะปะเหมือนทุกครั้ง มีแค่สามอย่างที่ออกปากสั่งชัดถ้อยชัดคำ

คิมหันต์มองหนุ่มฝรั่งพลางนิ่วหน้า ไม่เพียงแปลกใจที่อีกฝ่ายสั่งอาหารมาเหมือนกับจะกินกันทั้งกอง แต่ท่าทางที่คุ้นเคยกับพนักงานเหมือนมาบ่อยก็น่าแปลกไม่น้อย แต่เมื่อท้องร้องประท้วงว่าหิวโหย เขาก็เลิกสนใจเรื่องคนอื่นและโบกมือให้พนักงานว่าไม่เอาอะไรเพิ่มแล้ว

พนักงานเดินมาส่งออเดอร์ในครัวแล้วพึมพำกับเจ้าของร้านที่รับกระดาษจดออเดอร์ไปจากมือ “โต๊ะนั้น สั่งอาหารเยอะเหมือนเดิมเลย”

ทิชากรพยักหน้าเมื่อเห็นรายการอาหารยาวเหยียด เธอไม่ได้พูดอะไร แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองเห็นว่าน้องชายนิ่งไปเฉยๆ ก็พานให้นึกหวั่นใจขึ้นมา เพราะยังจำภาพที่น้องชายน้ำตาไหลรินพูดคุยบางอย่างที่เธอไม่ได้ยินกับหนุ่มฝรั่งเจ้าของออเดอร์นี้เมื่อสองวันก่อนได้ แม้จะไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุแต่ว่าคงไม่ใช่เรื่องดี แต่ในเมื่อวันนี้อีกฝ่ายมาในฐานะลูกค้า ต่อให้ไม่อยากต้อนรับ ก็ไม่อาจเสียมารยาไล่ส่ง

ทวิชชะงักมือไปชั่วอึดใจ ก่อนจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาดูออเดอร์ในมือทิชากรและหันไปเตรียมวัตถุดิบสำหรับอาหารจานใหม่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจห้ามมือที่ถือมีดหั่นผักไม่ให้สั่นระริก ยังดีที่ไม่ทำมีดบาดฟ้องความอ่อนแอของตัวเอง

ทิชากรเหลือบมองสีหน้าที่ไม่เปลี่ยนแปลงของน้องชายแล้วถอนหายใจยาว “เราโอเคแล้วเหรอพี่บอกให้อยู่บ้านสักสองสามวันให้สบายใจก่อนค่อยมาช่วยก็ไม่เชื่อ วันนี้ก็ดื้อจะมา” คนเป็นพี่เอ็ดอย่างไม่จริงจังนัก ตอนนี้ที่ร้านมีแม่ครัวที่รับเข้ามาใหม่ได้เกือบสัปดาห์ ทวิชจึงมีหน้าที่เพียงเตรียมวัตถุดิบก่อนร้านเปิดและหยิบจับเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นน้องชายเธอก็ยังลงมือเองบ้างบางครั้งทั้งที่ไม่จำเป็นสักนิด

‘บางครั้ง’ ที่เธอหมายถึงคือ...ทุกครั้งที่คนสั่งคือลูกค้าประจำหน้าหล่อที่เจ้าตัวบอกว่าเป็นคนรู้จัก

ถ้าเป็นแค่คนรู้จัก ทำไมทวิชต้องลงมือทำอาหารด้วยตัวเอง

หรือถ้าเป็นแค่คนรู้จัก ทำไมหนุ่มฝรั่งที่ไม่น่าจะคุ้นเคยกับอาหารไทยถึงได้ออกปากทักว่าอาหารที่เจ้าตัวสั่งมีการเปลี่ยนคนทำ ในวันที่น้องชายเธอไม่สบายและแม่ครัวของร้านเป็นคนทำอาหารจานนั้น ลิ้นของฝรั่งสามารถแยกรสชาติอาหารไทยออกได้ขนาดนั้นเชียวหรือ

“ผมไม่ได้เป็นอะไรซะหน่อย” ทวิชตอบกลั้วหัวเราะ เปลือกตาหลุบลงซ่อนแววตาหม่น สองวันก่อนที่มีข่าวของเขาพาดหัวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้ใครต่อใครเวียนมาเยี่ยมเยียนถามไถ่หรืออีกนัยคือซ้ำเติม ด้วยความกดดันหลายๆ อย่างเขาจึงเผลอแสดงความอ่อนแอต่อหน้าใครบางคน

แต่จะไม่มีอีกแล้ว ทวิชบอกตัวเองอย่างหนักแน่น

เหตุการณ์นั้นทำให้ทิชากรสั่งแกมขอร้องให้เขาพักผ่อนอยู่บ้านสองสามวัน เมื่อวานเขาไม่อยากเจอหน้าใครจึงยอมทำตามโดยดี แต่ก็ฉุกคิดได้ว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิด เขาเพียงแค่เปลี่ยนอาชีพจากนักแสดงมาเป็นพ่อครัว ไม่ใช่เรื่องน่าอายและไม่มีเหตุผลที่จะต้องหลบหน้าใคร เพราะเหตุนี้เขาจึงตัดสินใจออกมาที่ร้านวันนี้ แต่ไม่คิดว่าจะต้องเจอใครบางคน ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะกล้ามาเหยียบที่นี่อีก...หลังจากทำร้ายเขาอย่างเลือดเย็น

ทวิชสะดุ้งเมื่อสัมผัสของของมีคมกดลงบนผิว แต่เพียงเล็กน้อยยังไม่ทันได้เลือด เขาจึงวางมีดลงแล้วเดินไปล้างมือ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ก็สะดุ้งอีกระลอกเมื่อได้ยินเสียงเรียก

“ธัน ช่วยพี่ยกอาหารออกไปหน่อย พี่ให้บีกับน้ำอ้อยไปส่งข้าวกล่องงานสัมมนาที่ท้ายเกาะ” ทิชากรบอกพลางหันไปชี้พนักงานในร้านที่เห็นเพียงหลังไวๆ ก่อนที่คนพูดจะวางจานปลากะพงทอดน้ำปลาตัวใหญ่เรียงใส่ถาดเตรียมยกไปเสิร์ฟ แต่พอเห็นคนฟังเงียบไปถึงนึกได้ว่าเป็นออเดอร์ของโต๊ะประจำ

“โทษทีพี่ลืม เดี๋ยวพี่เข้ามายกอีกรอบแล้วกัน” ทิชากรรีบเปลี่ยนคำพูดเจือหัวเราะแห้ง ก่อนจะยกถาดออกไปเสิร์ฟลูกค้า

ทวิชเม้มปากแล้วถอนหายใจยาว ก่อนถกแขนเสื้อขึ้นเหนือศอก ล้างมือที่เพิ่งหยิบจับอาหารสดไม่ให้เหลือกลิ่นตกค้าง บอกตัวเองว่าเควินไม่ได้มีอิทธิพลใดๆ กับเขาอีก ไม่ว่ามาดีหรือมาร้ายก็ตาม ทวิชยกถาดที่มีอาหารจัดจานสวยงามวางเรียงอยู่เดินออกจากครัว ที่ตั้งท่ามาดิบดีก็ต้องชะงักไปเล็กน้อยเมื่อสบตากับใครบางคน แต่ทวิชก็บังคับตัวเองให้เดินไปถึงโต๊ะจนได้ เขาวางอาหารลงบนโต๊ะด้วยมือที่สั่นเล็กน้อย ตอนที่หันกลับก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อ

“ธัน!”

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองตามเสียง และเพิ่งเห็นว่ามีโต๊ะที่เขาเสิร์ฟอาหารเมื่อกี้มีอีกคนร่วมโต๊ะอยู่ด้วย นั่นคือผู้กำกับที่เขาเคยร่วมงานด้วยหลายครั้ง เขายกมือไหว้ทักทาย อีกฝ่ายรับไหว้ก่อนจะเอ่ยถามเหมือนไม่มั่นใจ

“ธันว่างสักครู่ไหม พี่มีธุระจะคุยกับธัน” คิมหันต์พูดขึ้นพลางเหลือบมองคนหน้านิ่งที่นั่งตรงข้ามกับเขา

ทวิชยกนิ้วขึ้นชี้ตัวเองอย่างงุนงง และถามหน้าเหลอหลา “ธุระกับผมเหรอครับ”

เมื่อคิมหันต์พยักหน้า ทวิชจึงนั่งลงแต่ยังจำกัดกรอบสายตาไว้เพียงแค่คู่สนทนาเท่านั้น ไม่เหลือบแลไปยังคนที่นั่งอีกฝั่ง

“คือ...ที่กองถ่ายมีปัญหาบางอย่าง เราจำเป็นต้องปลดภูผาออก” คิมหันต์เกริ่นขึ้นมาแบบรวบรัด

ทวิชพยักหน้าสีหน้าเรียบเฉย แม้จะรู้สึกแปลกใจ แต่มันไม่เกี่ยวอะไรกับเขา

คิมหันต์สังเกตสีหน้าคนฟังด้วยใจแป้วเล็กน้อย ถ้าอย่างน้อยทวิชมีท่าทางตื่นเต้นสักนิด เขาคงจะพอมีลุ้นบ้าง แต่ที่เห็นมีเพียงความสงบนิ่ง ไม่มีวี่แววความสนใจใคร่รู้สักนิด แต่ถึงอย่างนั้น คิมหันต์ก็พูดต่อตามที่ตั้งใจ “พี่ขอไม่ลงลึกนะว่าปัญหาอะไร แต่แค่อยากจะรบกวนธันสักหน่อย”

คราวนี้เจ้าของชื่อขมวดคิ้วฉับ และเอียงคอถามอย่างไม่เข้าใจ “รบกวนยังไงครับ”

“เอ่อ...พี่อยากให้ธันมารับบทนี้แทน” คิมหันต์พูดช้าและชัดเจน พลางเหลือบตามองคนข้างๆ ที่หน้าบูดสนิทอย่างไม่รู้สาเหตุ

ทวิชกะพริบตาปริบและยิ้มฝืดเฝื่อน “พี่คิมเล่นมุกอะไรกับผมครับ ผมไม่ตลกด้วยหรอกนะครับ”

คิมหันต์รีบส่ายหน้าและบอกจริงจัง “พี่ไม่ได้พูดเล่น พี่พูดจริงๆ ที่พี่มาที่นี่วันนี้ก็เพราะอย่างนี้แหละ พี่จะมาขอร้องธันให้ช่วย พี่ไม่สามารถรอนักแสดงคนใหม่ เราจ่ายค่าสถานที่ทุกอย่างไปแล้วและยกเลิกไม่ได้ พี่เห็นว่าธันเอ่อ...ธันเคยแคสติ้งบทนี้และทำได้ดี พี่เลยอยากรบกวนธัน...”

ไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ ทวิชก็แค่นหัวเราะพูดเสียงขึ้นจมูก แฝงไปด้วยความรู้สึกบางอย่างมากกว่าจะประชดประชัน “ขนาดผมทำได้ดี ยังไม่ถูกเลือกเลย”

“ธันคือ...” คิมหันต์อ้าปากพะงาบทำท่าจะพูดแต่ก็ไม่พูดอยู่นั่นเอง อาการเหมือนคนน้ำท่วมปาก จะให้บอกได้ยังไงว่าเขาและประชาเลือกทวิช แต่คนที่มีสิทธิ์ขาดอย่างเควินต่างหากที่

เลือกภูผา อยากจะบอกความจริงออกไปติดแค่ว่าใครบางคนถลึงตาใส่เขา จึงได้แต่เรียกชื่อทวิชค้างอยู่อย่างนั้น

“เรื่องนั้นผมไม่ติดใจแล้วล่ะครับ ส่วนเรื่องที่พี่คิมพูดเมื่อกี้ ผมขอปฏิเสธเพราะตอนนี้ผมไม่รับงานในวงการแล้ว ขอโทษพี่คิมด้วยนะครับ” ทวิชตอบฉะฉานโดยไม่จำเป็นต้องคิดไตร่ตรองแล้วเตรียมจะลุกขึ้นยืน

“เดี๋ยวก่อนสิธัน...” คิมหันต์อึกอักพูดไม่ออก มองอดีตนักแสดงมากฝีมือตรงหน้าสลับกับพระเอกคนดังที่ส่งสายตากึ่งบังคับอย่างละล้าละลัง ก่อนมาที่นี่เควินกำชับเขาว่ายังไงคนที่จะมาแทนภูผาต้องเป็นทวิชเท่านั้น บางทีเขาก็อยากย้อนถามกลับไปให้รู้แล้วรู้รอดว่าถ้าต้องการแบบนั้น ทำไมไม่เลือกทวิชตั้งแต่แรก จะเลือกภูผาทำไมให้ยุ่งยากทั้งที่เขาและประชาต่างก็เห็นดีว่าทวิชเหมาะสมที่สุด...แต่ก็ได้แค่คิด คิมหันต์ยิ้มเจื่อนให้ทวิช ก่อนจะบอกกึ่งขอร้องในที

“ธันอย่าเพิ่งรีบปฏิเสธเลย พี่เข้าใจว่าธันอาจจะตั้งตัวไม่ทัน พี่เข้าใจที่ธันบอกว่าไม่รับงานในวงการแล้ว แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น ธันไม่อยากทิ้งท้ายด้วยหนังฟอร์มยักษ์เหรอ แฟนคลับของธันคงดีใจมากกว่าที่ธันจะหายไปจากจอเฉยๆ ธันกลับไปคิดอีกทีแล้วค่อยให้คำตอบพี่แล้วกัน แต่บอกตามตรงว่าพี่อยากให้ธันเล่นเรื่องนี้ พี่ฝากธันกลับไปคิดหน่อยนะ” คิมหันต์เกลี้ยกล่อมสุดแรง ชักแม่น้ำร้อยสายมาหว่านล้อมให้อีกฝ่ายใจอ่อน

ทวิชพยักหน้าส่งๆ เพื่อตัดบท แล้วเดียกลับเข้าไปในครัวโดยไม่เหลียวหลัง

สำหรับเขา...วงการที่มีแต่คนพร้อมจะหักหลังกันแบบนั้น เขาไม่อยากกลับไปอีกแล้ว

ท่าทางของคนที่เพิ่งลุกไปไม่ต่างกับเป็นคำตอบที่ชัดเจน คิมหันต์ยิ้มเฝื่อนอย่างหมดหวัง เขาหันกลับมามองคนที่นั่งตรงข้าม เห็นอีกฝ่ายมองตามคนที่เพิ่งเดินไปด้วยสายตาละห้อย หมดมาดพระเอกในฝันของหญิงสาวทั้งโลก คิมหันต์นิ่วหน้าเพราะปัญหาหนักเรื่องนักแสดงยังคิดไม่ตกก่อนจะชะงักไปเมื่ออยู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในหัว

หรือจริงๆ แล้วการที่ภูผาถูกปลดออกจากบทอลันมีเบื้องหลังที่เขาไม่รู้!!

ไม่สิ หรือบางทีเบื้องหลังนั้นอาจมีมาตั้งแต่ที่ภูผาถูกเลือกเข้ามารับบทนี้แล้วก็ได้

ความคิดนี้ทำให้คิมหันต์เงยหน้ามองคนที่นั่งตรงข้ามอย่างจับสังเกต เขายังจำได้ว่าวันแคสติ้งเควินให้ความสนใจทวิชแค่ไหน และทวิชทำได้ดีถึงดีที่สุด ไม่มีทางเลยที่ทวิชจะไม่ถูกเลือก แต่ผลกลับออกมาว่าทวิชไม่ถูกเลือก เพราะคำตัดสินอันเป็นเด็ดขาดของเควิน

หากแต่วันนี้อยู่ๆ เควินก็เสนอชื่อของทวิชขึ้นมาแทนภูผา

มันคืออะไรกันแน่!!

ไหนจะท่าทางระหว่างเควินกับทวิชที่เขาเห็นโดยไม่จำเป็นต้องสังเกตเมื่อกี้ ดูเหมือนจะมีอะไรบางอย่าง นั่นสิ มันคืออะไร

คิมหันต์คาใจอยากรู้ให้กระจ่าง ทว่าเวลานี้ตัวเขาเองมีหลายเรื่องที่ต้องจัดการ ทั้งนักแสดงที่จะมาแทนซึ่งตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่าใคร ทั้งจัดคิวถ่ายใหม่ ทั้งคิวถ่ายซ่อม แค่คิดก็ปวดหัวล่วงหน้า เพราะเหตุนี้เขาจำต้องปล่อยเรื่องนี้ไปก่อนที่จะปวดหัวไปกว่าเดิม เอาเถอะ สักวันเขาคงรู้

“ถ้ายังไงผมจะแจ้งให้ทางออฟฟิศที่กรุงเทพมองหาใครที่พอน่าสนใจเอาไว้ก่อน เพราะดูแล้วธันไม่น่าจะรับงาน” คิมหันต์เปรยกับเควินเมื่อปลงได้กับความวุ่นวายที่เกิดขึ้น พร้อมกับเคี้ยวอาหารไปด้วย เผลอเติมข้าวไปสองรอบเพราะความอร่อย ขณะที่คนสั่งมาเหมือนจะเลี้ยงคนทั้งกองกลับนั่งเฉย มีเพียงสีหน้าที่เคร่งขรึมกว่าเดิม

เควินปรายตามองคิมหันต์ แต่ไม่ได้ตอบอะไรเพราะยังหงุดหงิดไม่หายที่ถูกใครบางคนมองผ่านเหมือนไม่มีตัวตน ทวิชสนใจแต่คิมหันต์ ไหนจะคำตอบปฏิเสธของเจ้าตัวที่ทำให้เขาขมุกขมัวถึงที่สุด แต่ถึงอยากฟาดงวงฟาดงาแค่ไหนก็ทำไม่ได้เพราะยังมีชนักปักหลักที่เขาไม่ได้เป็นผู้ก่อ เควินรอจนคิมหันต์รวบช้อน ก็กวักมือเรียกพนักงานคิดเงิน

“ผมขอเวลาสองวัน” เควินบอกเมื่อเดินออกจากร้าน สายตายังทอดมองไปทางหลังร้านไม่วางตา

คิมหันต์ต้องใช้เวลานึกอยู่ครู่หนึ่งถึงเข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดถึงอะไร ทั้งที่คลางแคลงใจว่าทำไมเควินถึงต้องยื้อบทนี้ไว้ให้กับทวิชที่ไม่มีทีท่าอยากได้ แต่เขาก็พยักหน้าตกลงอย่างไม่มีทางเลือก

เควินมองผ่านผนังไม้ระแนงเข้าไปในครัวอีกที ดวงตาสีฟ้าอมเทาฉายประกายบางอย่างที่อ่านไม่ออก

เขามีเวลาสองวัน...สองวันที่เขาจะเอาคำตอบตกลงจากทวิชให้ได้

เมื่อพักกองชั่วคราว พระเอกของเรื่องก็มีเวลาว่างเต็มวัน...แต่เจ้าตัวไม่ให้เวลาเสียเปล่าด้วยการมาปักหลักที่ร้านอาหารบ้านเรา เมื่อวานมาตั้งแต่เปิดร้าน แต่วันนี้โทมัสอบรมยืดยาว เขาจึงมาถึงร้านตอนสาย สาเหตุเพราะแค่วันสองวันน้ำหนักตัวของเขาพุ่งขึ้นมาสามปอนด์ จนโทมัสยื่นคำขาดให้ลดน้ำหนัก แต่เรื่องนี้ไม่ทำให้เควินหนักใจเท่ากับการที่พรุ่งนี้เป็นเส้นตายที่ไม่อาจถ่วงเวลาไว้ได้อีก ถ้าเขาอยากให้ทวิชอยู่ในสายตา เขาต้องทำให้ทวิชตอบรับให้ได้

แต่มาถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีวี่แววว่าทวิชจะใจอ่อน

เควินถอนหายใจเฮือกขมับเต้นตุบๆ ด้วยความเคร่งเครียด ระหว่างที่นั่งคิดหาหนทาง สายตาก็มองไปเห็นใครบางคนกำลังเดินออกจากร้านในมือถือตะกร้าหนึ่งใบ เขาผุดลุกขึ้นพร้อมกับวางแบงค์สีเทาหลายใบไว้บนโต๊ะ แล้วรีบก้าวยาวๆ ตามไป ก่อนจะตามอีกฝ่ายทันตรงตรอกแคบไม่ห่างจากร้านเท่าไหร่

ริมฝีปากหยักกระตุกยิ้มเล็กน้อยเมื่อสายตากวาดมองรอบๆ...สถานที่นี้คนน้อยและลับตา ช่างเป็นเรื่องบังเอิญที่เข้าทางเขาจริงๆ ไม่รอช้าเควินก็ยื่นมือไปดึงแขนคนที่เดินจ้ำอยู่แล้วดึงเข้ามาหาตัวและเปลี่ยนเป็นรวบเอวไว้แทน

“เฮ้ย!” ทวิชสะดุ้งทั้งตัว ร้องโวยวายทั้งถีบทั้งเตะด้วยความตกใจ

สัมผัสที่คุ้นเคยกับกลิ่นน้ำหอมที่คุ้นจมูกทำให้รู้ว่าใครเป็นคนที่กำลังทำอุกอาจ และนั่นยิ่งทำให้แรงดิ้นเพิ่มมากขึ้นเป็นเท่าตัว ทวิชดิ้นรนเหมือนหนีตาย รู้เพียงอย่างเดียวว่าต้องไปให้พ้นจากตรงนี้ให้ได้

“ปล่อย บอกให้ปล่อย”

หนุ่มฝรั่งจุกจนตัวงอตอนที่ร่างในอ้อมแขนถองศอกเข้าที่ท้องและร้องซี้ดเมื่อฝ่ายนั้นจิกเล็บที่แขนเขาอย่างจงใจ แต่เขายังจับไว้เหนียวแน่นแม้จะรู้สึกว่าได้เลือดที่แขน คงไม่พ้นต้องให้ช่างกองถ่ายทารองพื้นปกปิดเวลาเข้าฉาก เควินปล่อยให้อีกฝ่ายดิ้นไปโดยไม่ได้พูดปลอบหรือขู่ รอให้หมดแรงไปเอง

ทวิชหยุดดิ้นเมื่อรู้ว่าไร้ประโยชน์ ทำได้แค่มองคนอุกอาจตาขวาง

“คุณต้องการอะไร” คนที่ถูกกักในอ้อมแขนแข็งแรงกัดฟันถามออกไป พร้อมกับสูดหายใจเข้าลึกสงบจิตใจไม่ให้เต้นตาม แม้จะโมโหคนที่ปั่นหัวเขาราวกับเป็นตัวตลก

หนุ่มฝรั่งกระตุกยิ้มพลางเชยคางของคนในอ้อมกอดให้มองสบตา เมื่อเห็นแววตาเจ็บช้ำก็พลันชะงักไป น้ำเสียงถามอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว “ผมมาเอาคำตอบ”

“คำตอบอะไร” ทวิชถามห้วน คิ้วเลิกขึ้นด้วยความงุนงง

“ที่คิมหันต์ถามคุณ” เควินขยายความ ตามองลึกเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย

คราวนี้ทวิชแค่นหัวเราะเหมือนขำเต็มประดา ก่อนจะเป็นฝ่ายเบนสายตาไปทางอื่น เพราะยิ่งมองเขายิ่งรู้สึกว่าตัวเองโง่งมที่หวั่นไหวกับคนที่ทำร้ายเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นคนโง่ที่เจ็บแล้วไม่จำ

“ผมปฏิเสธ” ทวิชตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังโดยไม่ต้องหยุดคิด ตอนนี้ชีวิตของเขาสงบสุขดีแล้ว แม้ไม่ได้อู้ฟู่หรูหราเหมือนตอนที่เป็นนักแสดง แต่เขาก็ได้ความสุขใจแลกเปลี่ยนมา เขาไม่อยากหวนกลับไปสู่วังวนเดิม เบื่อการสวมหน้ากากเข้าหากัน ไม่อยากกลับไปอยู่ในโลกมีแต่คนจ้องจะหักหลัง...โดยเฉพาะกับคนตรงหน้าที่เขาไม่รู้ว่าจะหาเรื่องมาทำร้ายเขาตอนไหนอีก

หลายครั้งที่ถูกทำร้าย...เขาควรจำเป็นบทเรียนได้แล้ว

ตาคู่คมสลดลงไปวูบหนึ่งเมื่อทันเห็นแววตาตัดพ้อจากคนตรงหน้าก่อนที่เจ้าตัวจะซ่อนไว้มิดชิด แม้จะรู้สึกผิดแต่เขาก็ยังยืนยันคำเดิมที่จะให้ทวิชอยู่ในสายตา เพราะเขากลัวว่าจะไม่มีโอกาสได้แก้ตัว

“คุณกลัวผมเหรอ” เควินถามหยั่งเชิงพลางยักคิ้วหลิ่วตา แกล้งทำยียวน

ทวิชเหยียดยิ้มอย่างรู้ทันก่อนจะส่ายหน้า

“อย่าใช้วิธีท้าทาย ผมไม่หลงกลคุณหรอกเควิน แต่ถ้าคุณอยากได้คำตอบจริงๆ ผมก็จะบอกให้ ...ผมไม่ได้กลัวคุณ แต่ผมเกลียดคุณต่างหาก ต้องการให้พูดชัดกว่านี้ไหม” ทวิชเน้นย้ำทุกคำพูด

คนฟังหน้าถอดสี รู้สึกปวดหนึบราวกับหัวใจถูกบีบ ทั้งที่รู้อยู่แล้วแต่พอได้ยินกับหู...เขาก็ไปไม่เป็นเหมือนกัน เควินแค่นหัวเราะอำพรางความรู้สึกข้างใน เคยคิดว่าถ้าได้ยินคำนี้คงไม่รู้สึกอะไร แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าคิดผิด

เพราะความรู้สึกวูบโหวงในใจชัดเจนจนคล้ายจะหมดแรงขึ้นมาดื้อๆ แต่ถึงอย่างนั้นมือที่จับเอวอีกฝ่ายไว้ก็ไม่กล้าปล่อย เพราะกลัวจะ ‘ไขว่คว้า’ กลับคืนมาไม่ได้อีก

“ก็ดี ถ้าคุณไม่กลัวผมจริงๆ อย่างที่ปากพูด ก็พิสูจน์ให้เห็นสิ หรือว่าที่แท้คุณไม่ได้เกลียดผมอย่างที่พูดแต่กลัวจะหวั่นไหวกับผมต่างหาก” เควินกัดฟันพูดเหมือนไม่รู้สึกอะไร...ตรงข้ามกับความรู้สึกข้างในที่เรียกได้ว่าเสียศูนย์

ทวิชยกมือดันไหล่กว้างที่เบียดเข้ามาใกล้ ตาคู่เรียวตวัดมองอย่างไม่พอใจกับความแนบชิดที่เกินพอดี

“ผมไม่จำเป็นต้องพิสูจน์อะไรทั้งนั้น” ทวิชยืนกราน เตือนตัวเองไม่ให้ตกหลุมพราง

คนท้าทายออกอาการร้อนรนเมื่อคนตรงหน้าปฏิเสธหนักแน่น ซ้ำยังสงบนิ่งจนคาดเดาไม่ถูก

“บทอลันเป็นสิ่งที่คุณต้องการไม่ใช่เหรอ ตั้งแต่แรกที่คุณเข้าหาผมก็เพราะบทนี้ไม่ใช่รึไง แล้วทำไมถอดใจไม่อยากเล่นขึ้นมา” เควินกระชากเสียงถามอย่างหงุดหงิด หงุดหงิดที่ตัวเองไม่มีปัญญาเกลี้ยกล่อมจนต้องใช้คำพูดร้ายกาจวนลูปเดิม

ทวิชเหยียดยิ้มและย้อนบ้าง “แล้วคุณล่ะ คุณเลือกภูผาไปแล้วไม่ใช่เหรอ จะมารอคำตอบจากผมทำไม” พูดจบก็เบือนหน้าหนีไปทางอื่นซ่อนแววตาเจ็บช้ำไม่ให้ใครได้เห็น

หากแต่เควินไม่ยอมถูกเมิน เขาจับคางของอีกฝ่ายให้หันกลับมาประสานสายตา ชื่อที่ทวิชเอ่ยถึงจุดประกายความคิดหนึ่งขึ้นมา...ดวงตาสองคู่มองจ้องกันอย่างไม่มีใครยอมใคร ก่อนที่เควินจะฉวยโอกาสยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนริมฝีปากสัมผัสกับริมฝีปากแห้งแตก

ทวิชตาเบิกโพลง ตกใจจนลืมผละออก...

“พิสูจน์ให้ผมเห็นสิว่าคุณมีฝีมือจริงๆ แต่ถ้าคุณไม่มั่นใจว่าฝีมือตัวเองเทียบเท่าภูผา ผมจะยอมรับคำปฏิเสธของคุณ” เควินกระซิบท้าทาย

“ทำไมผมต้องทำ” ทวิชย้อนเสียงห้วนอย่างมีอารมณ์ ใบหน้าหล่ออ่อนวัยที่แม้เริ่มกร้านจากแดดแต่ก็ยังน่ามองเชิดขึ้นอย่างถือดี จนคนที่คอยสังเกตปฏิกิริยาลอบยิ้ม

“เพราะคุณบอกเองว่าคุณควรได้บทอลันในฐานะที่แสดงได้ดีกว่าภูผา หรือคุณพูดแก้เสียหน้าไปอย่างนั้นเอง ที่จริงคุณรู้อยู่แก่ใจว่าภูผามีฝีมือมากกว่าคุณ และคู่ควรเป็นเบอร์หนึ่งมากกว่าคุณ” เควินเติมเชื้อไฟ มุมปากกระตุกยิ้มเมื่อเห็นท่าทางฮึดฮัดของคนตรงหน้า

“ไม่มีทาง” ทวิชแย้ง ตาลุกวาว ต่อให้เขาปล่อยวางได้แค่ไหน แต่ชื่อ ‘ภูผา’ ก็ทำให้เขาแพ้ทางได้ทุกที

“พิสูจน์สิว่าคุณมีฝีมืออย่างที่พูด” เควินยักคิ้วท้าทาย จงใจกระตุ้นอารมณ์อยากเอาชนะของอีกฝ่าย

ทวิชหายใจแรง ยิ่งเห็นอีกฝ่ายทำหน้ายียวนยิ่งหงุดหงิด

“แต่ถ้าไม่กล้า...”

ไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ คนที่ถูกท้าทายจนฟิวส์ขาดก็หลุดปากตอบรับ

“ก็ได้ คุณคอยดูแล้วกัน”

“หึๆ ผมจะรอ” เควินยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนจมูกแตะกันก่อนจะผละออก

กว่าที่ทวิชจะรู้ตัวว่าตัวเองตกหลุมพราง...ใครบางคนก็ผิวปากเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี เขาได้แต่เข่นเขี้ยวตัวเองที่พลาดจนได้!

กรงกวินทร์
ตอนที่27

ตอนที่ภูผากับพิมพาเซ็กเอ้าต์ออกจากรีสอร์ต ไม่มีทีมงานคนใดออกมาส่ง เพราะทุกคนต่างยุ่งกับการเปลี่ยนแปลงตัวนักแสดงนำ พระเอกวัยรุ่นสุดฮอตแห่งยุคเดินกระแทกกระทั้นหน้าตาบูดบึ้งไปตามสะพานที่ทอดยาวไปยังท่าเรือของรีสอร์ตที่มีสปีดโบ๊ตจอดติดเครื่องรออยู่ โดยมีผู้จัดการส่วนตัวถือกระเป๋าเดินกึ่งวิ่งตามหลัง แต่ยังไม่ทันที่จะถึงปลายสะพานก็มีเสียงเรียกจากด้านหลัง...

“น้องภู เดี๋ยวก่อนค่ะ! หยุดก่อน”

เจ้าของชื่อชะงักกึก เช่นเดียวกับผู้จัดการส่วนตัวสาว ก่อนจะหันไปตามเสียงเรียก เห็นหนึ่งในทีมงานวิ่งกระหืดกระหอบมาหาหน้าตาตื่น

“น้องภูสนใจรับโอลิเวอร์ไหมคะ” กัลยาบอกเสียงเจือหอบ โน้มตัวใช้มือสองข้างยันเข่าหายใจเข้าออกแรงๆ เพราะวิ่งมาด้วยความเร็ว

“อ้าว แล้วพี่อิฐล่ะครับ” เจ้าของชื่อหันไปถามหน้าซื่อพลางสังเกตสีหน้าของคู่สนทนา

“น้องอิฐตกบันไดที่หน้าห้องพัก หมอที่ตามมาดูอาการบอกว่าน่าจะขาหัก ตอนนี้พี่คิมเรียกเฮลิคอปเตอร์มารับแล้ว” ผู้ช่วยผู้กำกับพูดแทรกขึ้นมาอย่างรีบร้อน

“จริงเหรอครับ” ภูผาร้องอุทานสีหน้าตกอกตกใจ ก่อนจะตีหน้าเศร้าแล้วพูดต่อ “น่าสงสารพี่อิฐนะครับ ส่วนเรื่องรับบทโอลิเวอร์แทนพี่อิฐ ผมไม่รังเกียจหรอกนะครับ เพียงแต่พี่คิมบอกให้ผมกลับ...” ภูผาจงใจลากเสียงยาวด้วยท่าทางลังเล

“พี่คิมเป็นคนให้พี่มาตาม แกไม่อยากเสียเวลาหาคนใหม่ สรุปน้องภูจะรับเล่นไหมคะ” คนที่ถูกส่งมาเป็นตัวแทนชี้แจงและถามความสมัครใจของนักแสดงไม่ให้มากความ

คนที่เพิ่งถูกถอดจากบทนำได้เพียงไม่กี่วันพยักหน้าเจื่อนๆ เหมือนลำบากใจ “ก็ได้ครับ จริงๆ ผมรับอีกงานมาใหม่ แต่ไม่เป็นไร เดี๋ยวยกเลิกก็ได้ ถือว่าช่วยๆ กัน”

“ดีค่ะ ถ้าน้องภูตกลงก็ตามพี่มา พี่คิมรออยู่” กัลยาบอกและหมุนตัวเดินนำไปยังทิศทางเดิม

ภูผาหันไปสบตากับพิมพา แววตาเป็นประกายวาบขึ้นมา มุมปากยกขึ้นอย่างสมใจ เมื่อทุกอย่างเป็นไปตามที่ต้องการ...

เมื่อเช้าพิมพาพาเขาลัดเลาะพุ่มไม้ไปยังบ้านพักคนงานของรีสอร์ต ยังไม่ทันที่เขาจะได้ถามว่ามาทำไม ก็มีผู้ชายร่างสูงใหญ่ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า สายตาจับจ้องที่เขากับพิมพาอย่างระแวดระวัง

“พวกคุณมาหาใคร”

พิมพาสะดุ้งไปเล็กน้อยแต่คู่หนึ่งก็มองประสานสายตากับฝ่ายนั้นแล้วบอกเนิบ “หาคนทำงานง่ายๆ แต่เงินดี พอจะรู้จักใครให้ไหว้วานได้ไหม ค่าจ้างสองหมื่น”

ขาดคำคนฟังก็ตาลุกวาว ท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือเมื่อได้ยินจำนวนเงินก่อนจะเดินมายืนตรงหน้าและเสนอตัว

“งานอะไร ผมรับ ทุกอย่าง!!’”

พิมพาพยักหน้า มองซ้ายมองขวาก่อนจะถามเสียงไม่ดังนัก “รู้จักดาราที่ชื่ออิสระไหม ที่พักที่นี่”

“พระเอกเรื่องจำเลยรักน่ะเหรอ” คนฟังย้อนถามเพื่อความแน่ใจ เพราะรู้ว่าที่รีสอร์ตมีกองถ่ายละครมาพักอยู่และคนตรงหน้าที่มาด้วยกันกับคนเอ่ยถามก็เป็นพระเอกวัยรุ่นชื่อดัง เขามองอีกฝ่ายตาวาวแต่เจ้าตัวเบ้หน้าใส่เหมือนรังเกียจ ถ้าไม่ติดว่าจะเอาเงินสองหมื่น คงลากไปสั่งสอนสักคืน ถึงจะไม่มีรสนิยมแนวนี้ แต่หน้าขาวๆ แบบนี้ก็น่าลอง

“นั่นแหละ ฉันอยากให้มันตกบันได เอาแค่ขาหักก็พอ ทำให้เป็นอุบัติเหตุได้ใช่ไหม” พิมพาบอกความต้องการ ห้องพักของรีสอร์ตถูกปลูกสร้างไล่ระดับตามความลาดชันของไหล่เขา ดังนั้นหน้าห้องทุกห้องจะมีทางเดินขั้นบันไดเชื่อมต่อถึงหน้าห้อง และนี่คือหนทางที่เธอเล็งเห็น เพื่อจะพาเด็กของตัวเองเข้าไปแทนที่

“แต่มันเสี่ยงมากเลยนะครับ” เจ้าของร่างสูงใหญ่ต่อรองหวังเพิ่มราคา

พิมพายกมุมปากเพราะรู้ทัน แต่นาทีนี้เธอต้องแลก

“ได้ ฉันให้เธอสามหมื่นขาดตัว ถ้าไม่เอา ฉันจะได้จ้างคนอื่น” ปิดท้ายหยั่งเชิงไม่ให้อีกฝ่ายได้ต่อรองอีก

“โอเค สามหมื่น ผมจะจัดการให้เรียบร้อย” คนฟังรีบตะครุบไว้เพราะความโลภบังตา

“ดี มันอยู่ห้อง7A ฉันจะจ่ายให้ครึ่งหนึ่งก่อน และถ้าทำสำเร็จฉันจะให้ส่วนที่เหลือ” พิมพาบอกพลางยื่นธนบัตรสีเทาปึกหนึ่งให้

คนรับมองตาวาว เอามาสูดดมอย่างตื่นเต้น

“เราไปกันเถอะพี่พิม เดี๋ยวใครมาเห็น” ภูผารีบสะกิดผู้จัดการส่วนตัวที่ยิ้มหมายมาด รู้สึกขนลุกไม่น้อยกับสายตาที่มองเขาหยาบโลน

พิมพาพยักหน้าก่อนพากันกลับห้องพักเพื่อเอากระเป๋าเดินทาง และทำถ่วงเวลาเพื่อรอ...

และเมื่อมองผ่านหน้าต่างออกไปเห็นคนหน้าคุ้นตาที่พวกเขาเพิ่งจากมา เดินผ่านห้องไป ภูผากับพิมพาก็ลากกระเป๋าออกจากห้องมาเช็กเอาต์ พลางปรายตามองขึ้นไปยังห้องพักที่อยู่สูงถัดขึ้นไปอีกหลังด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย...

“โอ๊ย!!”

เสียงร้องบ่งบอกความเจ็บปวดดังขึ้นตอนที่ภูผาและพิมพาเดินมาถึงหน้าหาดพอดี ผู้จัดการสาวและนักแสดงในความดูแลหันมายิ้มให้กัน ก่อนที่ภูผาจะเริ่ม ‘แสดง’ ทำท่าฮึดฮัดกระฟัดกระเฟียดเดินไปตามสะพานที่ทอดยาวไปท่าเรือ
และเรื่องราวก็เป็นไปอย่างที่ควรจะเป็น

เวลานี้บท ‘โอลิเวอร์’ เป็นของเขาสมใจ...

กองถ่ายภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์อย่าง The Assassin เริ่มเปิดกล้องอีกครั้งกับความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่นั่นคือการเปลี่ยนตัวแสดงถึงสองคนกลางอากาศ

ทวิชมาถึงสถานที่นัดหมายก่อนเวลาครู่ใหญ่ ถึงจะไม่เต็มใจรับงานนี้เพราะใครบางคน แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าการแสดงเป็นงานที่เขารัก เขาเลยอดตื่นเต้นไม่ได้ที่ได้กลับมาทำงานที่รักในรอบหลายเดือนหลังจากละครเรื่องสุดท้ายของเขาที่ปิดกล้องไปเกือบครึ่งปี จากนั้นเขาก็มีเพียงงานโชว์ตัวติดต่อเข้ามาประปราย ก่อนที่จะค่อยๆ น้อยลงจนไม่เหลือเลย

ทีมงานยังไม่มีใครมาถึงเซตติ้ง แต่ถึงอย่างนั้นทวิชก็ไม่ได้รู้สึกขุ่นเคืองที่ต้องรอ เขาเป็นคนเดียวในกองถ่ายที่ไม่ได้พักที่รีสอร์ต แม้ว่าคิมหันต์จะจัดให้ แต่เขายืนกรานจะพักที่บ้านอย่างเดิม เพราะเขาไม่ต้องการให้ตัวเองใกล้ชิดกับเควินเกินความจำเป็น แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

เมื่อวานคิมหันต์ไปทวงคำตอบจากเขาตั้งแต่ร้านยังไม่เปิด และเมื่อเขาตอบรับ ผู้กำกับหนุ่มก็ยื่นบทภาพยนตร์ที่เตรียมมาให้ ราวกับรู้คำตอบอยู่แล้ว

ไม่รู้ว่าใครไปให้ความมั่นใจอะไรเอาไว้!

ทวิชอ่านบทอย่างตั้งใจและอ่านจบภายในเวลาชั่วโมงเศษ ยิ่งอ่านยิ่งรู้สึกว่าตัวเองคิดไม่ผิดที่ตอบรับคำชวนของคิมหันต์เพราะบทอลันแปลกใหม่และท้าทาย ถึงแม้จะเป็นหนังชายรักชาย แต่ไม่เหมือน ‘มนต์รักแห่งสยาม’ หนังชายรักชายเรื่องแรกที่ชักนำเขาเข้าสู่วงการซึ่งสื่อถึงความรักโจ่งแจ้ง ตอนนั้นที่เขาตอบรับเพราะเห็นแก่ค่าตอบแทนมหาศาลที่จะได้มาจุนเจือตัวเองและพี่สาว แต่เมื่อเข้ามาทำงานในวงการนานเข้าก็เริ่มผูกพันและรักงานแสดงขึ้นมา เขาคาดหวังว่าบทอลันจะทำให้เขาเรียกศรัทธาในตัวเองกลับมาอีกครั้ง

ทวิชเดินเอื่อยๆ ไปตามชายหาดที่ทอดยาวอย่างไม่รีบร้อน ที่นี่เป็นหาดส่วนตัวผู้คนจึงไม่พลุกพล่าน มีเพียงนักท่องเที่ยวต่างชาติที่นอนอาบแดดอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น ขณะที่เดินเรื่อยเปื่อยฆ่าเวลาอยู่นั่นเอง ก็มีเสียงเรียกชื่อเขาดังมาจากทางด้านหลังพร้อมกับเสียงฝีเท้าที่เข้ามาใกล้ เขาที่มัวแต่คิดอะไรเพลินๆ เลยสะดุ้งโหยงก่อนจะหันไปตามเสียง เมื่อเห็นว่าเป็นใครก็ส่งยิ้มให้ตามมารยาท

“ธัน! ผมคิดว่าพี่คิมพูดเล่นซะอีก ไม่นึกว่าจะเป็นคุณจริงๆ ”

“ผมก็คิดไม่ถึงเหมือนกันครับ” ทวิชบอกกลั้วหัวเราะ แต่คนฟังจะรู้หรือไม่ว่านั่นคือเรื่องจริง เขาไม่คิดมาก่อนว่าบทอลันที่เขาไขว่คว้าแทบเป็นแทบตายจนยอมแลกกับทุกอย่างจะตกเป็นของเขา หลังจากที่ใครบางคนหักหลังเขาอย่างเลือดเย็นจนถอดใจ...ทั้งถอดใจจากบทอลัน ทั้งถอดใจกับวงการบันเทิง และถอดใจกับความโง่งมของตัวเอง

“ผมดีใจนะที่จะได้ร่วมงานกับคุณ” พัชรบอกออกมาตามที่รู้สึกพร้อมยิ้มให้คนตรงหน้า วันก่อนเขาเห็นข่าวทวิชในหนังสือพิมพ์ เขาตกใจและประหลาดใจในคราวเดียวกัน ยังคิดจะไปหาด้วยซ้ำ

เขาไม่ได้อยากพิสูจน์ข่าว แต่เขาอยากเจอ...

แต่เหมือนว่าโชคไม่เข้าข้าง วันนั้นเขาไม่สบายจึงได้แต่นอนซมอยู่ในห้อง จนเมื่อวานเย็นที่ลงมากินข้าว จึงได้รู้จากคิมหันต์ว่าทวิชจะมารับบทอลันแทนภูผาแต่ไม่ได้บอกสาเหตุของการเปลี่ยนตัว วันนี้เขาจึงรีบมาที่เซตติ้งกอง แม้ว่าจะไม่มีคิวของตัวเองก็ตาม

“ขอบคุณครับ” ทวิชยิ้มรับ ไม่ได้แสดงท่าทางอะไรมากกว่านี้ แต่ทว่าอีกฝ่ายมองเขาเหมือนคาดไม่ถึง

“คุณเปลี่ยนไปมากเลยนะ” พัชรทักขึ้นอย่างแปลกใจ ท่าทางผ่อนคลายขึ้นกว่าเดิม ก่อนจะบอกติดตลก “ถ้าเป็นเมื่อก่อนคุณต้องเดินหนีผมไปแล้ว”

ทวิชหัวเราะออกมาแต่สายตาเจือไปด้วยความรู้สึกผิด

“เมื่อก่อนผมคงนิสัยไม่ดีมากๆ เลยใช่ไหมครับ ขอโทษด้วยนะครับ ถ้าทำให้คุณรู้สึกไม่ดี” บอกเสียงเบาอย่างละอาย คิดดูอีกที...อาจเป็นเรื่องดีแล้วที่เขาได้บทเรียนราคาแพงจากเควิน ไม่อย่างนั้นเขาคงจะหยิ่งทระนงทั้งที่ไม่มีอะไรจะให้อวดด้วยซ้ำ เพียงแค่ได้ยินจากแคนดี้ว่าพัชรสนใจเขา เขาก็แสดงความรังเกียจพัชรทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นเรื่องจริงรึเปล่า เขาคิดเพียงแค่ว่า ...เขาไม่ใช่เกย์! และไม่อยากให้มีข่าวเชิงนี้ออกไป เพราะช่วงนั้นเขากำลังรุ่งโรจน์ถึงที่สุด

สุดท้ายแล้วเขาก็ปฏิเสธคำนี้ไม่พ้น...

หลงรักผู้ชายไม่เรียกว่า ‘เกย์’ แล้วจะเรียกอะไร

“ผมไม่...” พัชรส่ายหน้าเตรียมจะอธิบาย แต่พูดได้แค่นั้นก็มีเสียงที่บ่งบอกความไม่พอใจดังมาจากด้านหลัง

“ถึงว่านักแสดงคนใหม่หายไปไหน ที่แท้มาอยู่นี่เอง ไม่รู้หรอว่าคนอื่นเขารอคุณอยู่คนเดียว” เสียงห้วนดังมาก่อนจะได้เห็นตัวคนพูด

ไม่เพียงแค่ภาษาที่แตกต่างจากคนในกอง แต่น้ำเสียงที่จำได้ขึ้นใจก็ทำให้คนที่จำได้ชักสีหน้า ตาคู่เรียวตวัดมองคนมาใหม่พร้อมกับชี้ไปที่นาฬิกาข้อมือ

“นี่ยังไม่ถึงเวลานัด” ทวิชบอกกลับไปเสียงเรียบ ไม่เก็บมาเป็นอารมณ์ แล้วหันหน้าไปหาพัชรตามเดิมเพื่อตัดบท คิดว่าใครบางคนจะได้เลิกหาเรื่อง แต่เขาก็คิดผิด...

ร่างสูงตามชาติพันธุ์ฝรั่งก้าวอาดๆ เข้ามาในระยะสายตา และไม่วายสรรหาเรื่องมาตำหนิ

“มาถึงก่อน แล้วทำไมไม่ไปหาผู้กำกับ มาทำอะไรแถวนี้” เควินบอกเสียงห้วนพลางปรายตามอง ‘ส่วนเกิน’ อย่างไม่ชอบใจ

ทวิชทำหน้าเนือยแล้วพึมพำ “พาล!”

แม้อยากจะต่อต้านแต่เขาก็หันไปล่ำลากับพัชรโดยดี ไม่ใช่เพราะเชื่อ แต่เพราะไม่อยากให้มีเรื่องวุ่นวายใจตั้งแต่วันแรกที่กลับมาทำงานที่รัก เควินไม่มีค่าให้เขาสนใจอีกแล้ว เขาอยู่ในกองถ่ายนี้เพื่อสิ่งเดียวคืองานเท่านั้น!

พัชรมองสองคนตรงหน้าสลับไปมาอย่างงุนงง ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่เขารู้สึกเหมือนว่าตัวเองอยู่ในระหว่างกลางคนรักที่แง่งอนกันยังไงยังงั้น แต่จะเป็นไปได้ยังไง

ทวิชกับเควินนี่นะ...ไม่มีทาง!

พระรองของเรื่องสะบัดหน้าไล่ความคิดไร้สาระ แล้วผงกหัวพร้อมกับรอยยิ้มอ่อนโยนไม่ต่างจากเดิมเมื่อตอบทวิช “ไว้เจอกันครับ พรุ่งนี้ผมมีคิวถ่ายกับคุณ”

“ครับ” ทวิชยิ้มตอบแล้วเดินลิ่วไปทางล็อบบี้ของรีสอร์ต โดยมีร่างสูงของหนุ่มฝรั่งเดินประกบหลัง

เควินเดินเอามือไพล่หลังมองคนที่เดินนำอย่างสบายอารมณ์ ไม่ยี่หระกับท่าทางฮึดฮัดที่อีกฝ่ายแสดงออกสักนิด ก่อนจะเดินพ้นระยะสายตาคนด้านหลัง เขาไม่วายหันหลังกลับไปมองคนที่ยุ่งกับ ‘คนของเขา’ ตาขุ่น ความรู้สึกหวงแหนเป็นเจ้าข้าวเจ้าของพลุ่งพล่านในอกจนอยากจะทำอะไรสักอย่าง

พัชรได้แต่ส่ายหน้างงๆ กับท่าทางไม่เป็นมิตรอย่างออกนอกหน้าของเควิน ทั้งที่ปกติเขากับเควินแทบไม่เคยพูดคุยกันนอกเหนือจากงานสักครั้ง แต่พัชรไม่เก็บมาใส่ใจ เขาเบนสายตาจากฝ่ายนั้นกลับมาก็สบสายตากับหนุ่มฝรั่งผู้พี่ที่เคยเขม่นเขาอยู่บ่อยๆ และครั้งนี้ก็เช่นกัน...ที่โทมัสเบ้ปากใส่เขาราวกับรังเกียจนักหนาทั้งที่เขายืนอยู่เฉยๆ

ถ้าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิง เขาจะคิดว่าเป็นช่วงวันนั้นของเดือน แต่อีกฝ่ายเป็นผู้ชายก็คงไม่พ้นวัยทอง!

ทวิชกลับมายังเซตติ้งถ่ายทำอีกครั้งพร้อมกับคิมหันต์เมื่อใกล้เวลาเริ่มกอง ทีมงานที่อยู่ในบริเวณนี้หนาตาขึ้นกว่าเมื่อเช้า คึกครื้นสมเป็นบรรยากาศกองถ่ายที่คุ้นเคย

คิมหันต์แนะนำพระเอกคนใหม่กับทีมงาน...ตั้งแต่ช่างแต่งหน้าไปจนถึงช่างไฟ

ทวิชยกมือไหว้ทักทายทุกคน จงใจทำเลือนๆ ไปว่าคนเหล่านี้ที่แวะไปเยี่ยมชมตัวประหลาดอย่างเขาถึงที่ร้านในวันที่มีภาพของเขาปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ เรียกสีหน้าเหวอจาก

ทีมงาน บ้างก็ทำตาโต แต่ทวิชเพียงยิ้มบาง เหมือนไม่รู้ตัวว่าทำให้คนพวกนั้นอ้าปากพะงาบเหมือนเห็นผี

“พร้อมไหมธัน” คิมหันต์ถามกึ่งชวนคุยให้อีกฝ่ายคลายความตื่นเต้น

“พร้อมครับ แต่ก็ตื่นเต้นเหมือนกัน ได้เล่นกับพระเอกดังขนาดนี้ ใครบ้างจะไม่ตื่นเต้น” ทวิชตอบตามตรง ประโยคหลังเปลี่ยนภาษาที่ใช้สนทนาเป็นภาษาอังกฤษราวกับจงใจให้คนที่เดินตามมาด้านหลังเข้าใจ

แต่ไม่เพียงเควินไม่มีทีท่าไม่พอใจ กลับกัน...คนถูกพาดพิงยักคิ้วพร้อมกับยกมุมปาก

ท่าทีของสองคนตรงหน้าที่ดูว่าจะห่างเหินก็ไม่ใช่ สนิทสนมก็ไม่เชิง ล้วนอยู่ในสายตาของคิมหันต์ที่ลอบมองอย่างจับสังเกต เพิ่มน้ำหนักความคิดของเขาให้ชัดเจนขึ้น แต่ก็รีบตัดบทเพราะไม่อยากให้การถ่ายทำล่าช้าไปกว่าเดิม เพราะไม่เพียงต้องถ่ายฉากใหม่ตามกำหนด ยังต้องเสียเวลากับการถ่ายซ่อมฉากเก่าอีกด้วย

“เอาล่ะๆ ไปแต่งหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้าได้แล้ว จะได้เริ่มถ่าย เดี๋ยวแดดหมด”

ทวิชเดินตามทีมงานไปยังเต็นท์เปลี่ยนเสื้อผ้า ซึ่งใช้ร่วมกับนักแสดงชายคนอื่นๆ ขณะที่พระเอกของเรื่องได้อภิสิทธิ์เป็นเต็นท์ส่วนตัว ได้ยินทีมงานบอกว่าเพื่อป้องกันไม่ให้มีภาพลับของพระเอกคนดังหลุดออกไป เขาได้ยินแล้วก็ปล่อยผ่าน ไม่ได้เก็บมาคิดเปรียบเทียบ

ไม่นานร่างโปร่งในชุดทะมัดทะแมงสีทึม ใบหน้าถูกแต่งเติมให้ดูเปรอะเปื้อนคราบฝุ่นก็ออกมาสแตนด์บายข้างๆ ผู้กำกับซึ่งมีพระเอกของเรื่องในชุดสีทึมสภาพคลุกฝุ่นไม่ต่างกันยืนรออยู่ก่อนแล้ว

คิมหันต์ซักซ้อมคิว เนื่องจากทวิชกับเควินไม่เคยแสดงร่วมกันมาก่อน ทั้งยังเป็นซีนอารมณ์ เขาจึงค่อนข้างเป็นกังวล แต่ใช้เวลาซักซ้อมไม่นาน นักแสดงก็ถ่ายทอดออกมาได้ตามตรงที่ต้องการ คิมหันต์โล่งใจที่เขาเลือกคนไม่ผิด

“ซีนหก คัทสิบเอ็ด เทคหนึ่ง แอคชั่น!”

การถ่ายจริงเริ่มขึ้น ทวิชที่สวมบทอลันวิ่งหนีการไล่ล่าโดยมีเควินที่สวมบทเจย์เดนคอยตามปกป้อง จนกระทั่งมาถึงสถานที่ปลอดภัยทั้งคู่จึงได้หยุดพัก ซีนนี้เป็นการถ่ายใหม่แทนของเดิมที่ภูผาเคยถ่ายไว้เพราะมีชอตที่ถ่ายแบบclose-up เห็นใบหน้าชัดเจน

“คุณช่วยผมไว้ทำไม” ทวิชในบทอลันหันไปถามคนที่เขาเพิ่งเคยเจอหน้าไม่กี่ครั้ง และมักเป็นช่วงเวลาที่เขาถูกไล่ล่า ทำให้อีกฝ่ายพลอยติดร่างแหไปกับเขา แต่ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายก็ยังปกป้องเขาโดยไม่เกรงกลัวอันตราย

“ผมก็ไม่รู้ ผมรู้แค่ว่าผมต้องปกป้องคุณ” นายตำรวจหนุ่มตอบไปตามที่รู้สึกพร้อมกับมองสบด้วยสายตาจริงจัง

อลันหลุบเปลือกตา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองตอบด้วยแววตาสั่นไหว ต่อให้เขาหวั่นไหวแต่ด้วยสัญชาตญาณของนักฆ่า เขาก็ไม่อาจไว้ใจใครได้

“อย่าลำบากเลย กลับไปซะ” อลันบอกเสียงแข็งและหันหน้าหนีไปอีกทาง

“ถ้าคุณไม่ตอบรับความรู้สึกของผม ผมไม่ว่า แต่อย่าปฏิเสธความหวังดีของผม ขอให้ผมได้ปกป้องคุณเถอะ” เจย์เดนบอกหนักแน่นแต่น้ำเสียงอ้อนวอนในที สายตาที่มองอีกฝ่ายส่งผ่านความจริงใจจนคนมองต้องเบือนหน้าหนีไปอีกทาง

“ชีวิตผมไม่ได้มีค่าให้คุณหรือใครปกป้องทั้งนั้น” อลันตอบเสียงเครือ เตรียมจะเดินหนี แต่ข้อมือถูกรั้งไว้ ร่างที่สูงกว่าดึงเข้าไปกอดแนบแน่น

“ไม่จริง ต่อให้คุณไม่มีค่าสำหรับใคร แต่สำหรับผมคุณมีค่าเสมอ” เจย์เดนบอกด้วยท่าทางจริงจัง

“ผม...” กลายเป็นคนฟังอ้ำอึ้งเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้

“ผมขอร้อง ขอให้ผมได้ปกป้องคุณ ให้ผมได้ทำในสิ่งที่หัวใจต้องการ” นายตำรวจหนุ่มไม่รอคำตอบรับหรือปฏิเสธ เมื่อพูดจบก็ก้มหน้าต่ำลง มองลึกเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย

อลันหลุบเปลือกตา ไม่อาจสู้สายตาคมกริบที่บอกความในใจ...ทวิชลืมหายใจไปชั่วครู่ในนาทีที่ประสานสายตา อาจเป็นเพราะฝีมือการแสดงของอีกฝ่ายดีเกินไป จนชั่ววูบหนึ่งเขาคิดว่าเป็นเรื่องจริง

“คัท!”

สิ้นเสียงคัททวิชก็เขยิบตัวออกห่างจากคนที่แสดงร่วมฉากราวกับถูกของร้อน จังหวะเมื่อกี้ริมฝีปากของเควินอยู่ใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจร้อนที่เป่ารด ระยะห่างที่เพียงแค่เขาขยับตัวก็คงเลี่ยงไม่ได้ที่จะสัมผัส กลัวเหลือเกินว่าถ้าผู้กำกับไม่สั่งคัท ตัวเขาคงไม่อาจต้านทานความหวั่นไหวนี้ได้ ทวิชปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนจะเดินไปเช็กภาพจากจอมอนิเตอร์

“เยี่ยมมากเลยธัน เควิน" คิมหันต์ยกนิ้วให้อย่างชื่นชม สีหน้าตื่นเต้นไม่คลายเพราะการแสดงของพระเอกและนายเอกคนใหม่ดูเข้ากันอย่างคาดไม่ถึง เรียกว่าเคมีเข้ากันจนเขาที่เป็นผู้ชายแท้ๆ ยังรู้สึกร่วมไปด้วย นอกจากจะให้เครดิตฝีมือของเควินที่มีตำแหน่งพระเอกฮอลลีวูดการันตี ฝีมือของทวิชก็ควรได้รับการชื่นชม ทั้งที่เป็นการเข้าฉากครั้งแรกของทวิชในหนังเรื่องนี้ หนำซ้ำเจ้าตัวเพิ่งได้บทไปอ่านเมื่อวาน ยังทำออกมาได้ถึงขนาดนี้ สมแล้วที่เขาเชื่อใจในฝีมือของทวิช และทวิชก็ไม่ทำให้เขาผิดหวังเลย

เควินหมดคิวของวันนี้แล้ว แต่ทวิชยังมีคิวถ่ายต่อเนื่อง นอกจากซีนใหม่ที่ต้องถ่ายเพิ่ม ยังต้องถ่ายซ่อมซีนเก่าที่ภูผาถ่ายไปแล้วด้วย ดีที่เพิ่งเปิดกล้องได้ไม่นาน และบางซีนถ่ายจากระยะไกลที่สามารถใช้เทปเดิมตัดต่อได้ จึงเสียเวลาถ่ายใหม่เพียงแค่ชอตที่close-upเห็นหน้าชัดเจนเท่านั้น แต่ด้วยเวลาที่จำกัดสำหรับโลเคชันนี้ทำให้ต้องเร่งถ่ายให้ทัน ส่วนภูผาที่รับโอลิเวอร์แทนอิสระซึ่งต้องพักรักษาตัว เพิ่งถ่ายไปได้เพียงสองซีน จึงไม่ยากต่อการรื้อถ่ายใหม่

การถ่ายซ่อมฉากเดิมที่มีทวิชเป็นตัวหลักได้รับความสนใจจากทีมงาน ซึ่งไม่พ้นจับจ้องเปรียบเทียบฝีมือระหว่างทวิชและภูผา ขณะที่คนไม่เกี่ยวข้องอย่างเควินซึ่งปกติจะแยกตัวกลับไปพักในพื้นที่ส่วนตัวไม่สุงสิงกับใคร วันนี้ก็ทนสภาพอากาศร้อนจัดนั่งดูอย่างตั้งใจ

ฉากนี้ทวิชต้องถ่ายคนเดียว ไม่มีตัวประกอบหรือเอฟเฟคใดๆ เป็นฉากที่ต้องสร้างภาพในจินตนาการขึ้นมา ซึ่งขั้นตอนการตัดต่อจะมีการเพิ่มคอมพิวเตอร์กราฟฟิกเข้าไปทีหลัง

ขณะที่อลันต้องหกล้มคลุกคลานดิ้นรนในความฝันดำมืดของตัวเอง คนที่อยู่นอกฉากกลับจ้องมองสีหน้าเป็นกังวล เมื่อดูออกว่าฉากที่ทวิชล้มลงเมื่อครู่นั้น เจ้าตัวล้มจริงไม่ใช่การแสดง แต่ถึงอย่างนั้นด้วยสปิริตของทวิชก็ทำให้เจ้าตัวกัดฟันแสดงต่อไป

“คัท!”

ทันทีที่ได้ยินเสียงคัทจากผู้กำกับ ทีมงานก็รุมล้อมเอ่ยชมทวิชยกใหญ่ แต่กลับไม่มีใครสังเกตเห็นว่านักแสดงได้รับบาดเจ็บ เควินมองอย่างไม่ชอบใจ เขาลุกขึ้นยืน ก้าวพรวดเดียวไปถึงตัวคนที่ยังนั่งยิ้มอยู่ที่เดิม ไม่แสดงความเจ็บปวดออกมาให้เห็น เมื่อเข้าถึงตัวเควินก็ออกแรงช้อนคนเจ็บขึ้นจนตัวลอยในท่าเจ้าหญิง

“เฮ้ย!!” ทวิชตาเบิกโพลง ร้องเสียงหลงอย่างตกใจ หันมองซ้ายขวาเลิกลั่ก เพราะเวลานี้คนทั้งกองถ่ายหันมามองที่เขากับเควินเป็นตาเดียว แต่ร่างสูงไม่มีทีท่าจะปล่อยลง

“คุณทำอะไร ปล่อยผม!” ทวิชกัดฟันบอกเสียงรอดไรฟัน แล้วหันไปยิ้มเจื่อนให้กับทีมงานที่พากันจ้องมองอย่างเปิดเผย หากแต่ใครบางคนทำเฉยเหมือนไม่ได้ยิน

เควินเดินดุ่มไปที่เต็นท์พยาบาล ก่อนจะบอกเสียงเรียบเชิงสั่ง แต่แฝงไปด้วยความร้อนใจ “เขาบาดเจ็บ”

คิมหันต์เป็นคนแรกที่เรียกเจ้าหน้าที่เต็นท์พยาบาลมาดูแล จากนั้นทุกคนก็กรูกันเข้าไปหาทวิช พอผู้กำกับหนุ่มหันกลับไปอีกทีเพื่อจะถามให้คลายสงสัยว่าเควินรู้ได้ยังไงว่าทวิชบาดเจ็บ เพราะขนาดเขาที่นั่งจ้องมอนิเตอร์แบบไม่กะพริบตา ยังไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำ แต่เควินไม่อยู่ให้คำตอบแล้ว คิมหันต์จึงได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้

“หมดคิวผมแล้ว ผมขอตัวกลับไปพักผ่อนนะครับ” ทวิชรีบบอกหลังจากที่เจ้าหน้าที่ทำแผลให้เสร็จเรียบร้อย โชคดีที่เขาเจ็บตัวในฉากสุดท้ายพอดี ไม่อย่างนั้นคงต้องสลับคิวกันวุ่นวาย แต่ตอนนี้ก็วุ่นวายเช่นกัน...จากสายตาและท่าทางที่หันไปซุบซิบของทีมงาน คาดเดาล่วงหน้าได้ว่าเรื่องนี้คงถูกพูดถึงไปอีกหลายวัน

“แน่ใจนะธันว่าไม่ให้พี่เปิดห้องพักที่รีสอร์ต ธันจะได้ไม่ต้องเดินทางไปมา” คิมหันต์ถามย้ำอีกครั้งเพราะก่อนหน้านี้ทวิชเคยปฏิเสธไปแล้ว

ทวิชคลี่ยิ้มพร้อมกับส่ายหน้า

“ขอบคุณครับพี่คิม แต่ผมพักกับพี่ทิพย์สะดวกกว่า ผมอยากอยู่กับหลานด้วย” เหตุผลเดิมที่เขาเคยบอกคิมหันต์ถูกยกมาอ้างอีกครั้ง เหตุผลหลักของเขาไม่พ้นรักษาระยะห่างกับใครบางคนให้มากที่สุด ถ้าการทำงานบีบบังคับให้ไม่อาจเลี่ยงได้ นอกเวลางานเขาก็ขอเลี่ยงให้ไกล เพราะหัวใจเขายังไม่พร้อมเท่าไหร่

คิมหันต์พยักหน้า เคารพการตัดสินใจของนักแสดง

ทวิชประนมมือขอบคุณก่อนจะเดินกระย่องกระแย่งออกจากกองถ่ายซึ่งเป็นคิวถ่ายของคนอื่นต่อ ทวิชเดินเลาะชายหาดอย่างไม่รีบร้อนเพราะถึงรีบร้อน ขาที่เจ็บก็ไม่เอื้อให้ทำได้ เดินไปได้ไม่ไกลจากกองถ่าย ร่างทั้งร่างก็ถูกดึงเข้าไปปะทะกับอะไรบางอย่าง

“อ๊ะ...” คนที่ตกใจร้องได้เท่านี้ก็กลืนประโยคที่เหลือลงคอ เมื่อได้กลิ่นน้ำหอมที่คุ้นเคย แล้วหันไปมองอย่างไม่พอใจแทน ทว่าแทนที่อีกฝ่ายจะสลดกลับตีหน้าดุกลับมา

“ฝืนเดินแบบนี้ แผลได้เปิดกันพอดี” เควินเอ็ดคนเจ็บ

ทวิชหน้าตึง “เรื่องของผม” ตอบกลับไปเสียงห้วนแต่ชัดเจนในความหมายที่ต้องการจะบอก พูดจบก็สะบัดตัวอย่างแรงแต่ไม่อาจหลุดจากพันธนาการที่เหนียวแน่นราวกับคีมเหล็ก ทวิชมุ่นคิ้วฮึดฮัด ก่อนจะเหยียดยิ้มกับความห่วงใยของอีกคนแล้วบอกอย่างเย็นชา “แผลแค่นี้ผมไม่ตาย

หรอก ผมเคยเจ็บเพราะใครบางคนมากกว่านี้ยังรอดมาได้เลย” เขาไม่อยากรื้อฟื้น แต่เพราะความกดดันและอะไรบางอย่างทำให้เขาพูดออกไป ไม่ต่างกับคนฟื้นฝอยหาตะเข็บ

แววตาคู่คมอ่อนแสงลงด้วยความรู้สึกผิดท่วมท้น แต่ครู่เดียวก็ฉายแววกระด้างดังเดิม เควินดึงกึ่งลากร่างที่เล็กกว่าให้เดินตามไปยังมอเตอร์โฮมและขู่เสียงเรียบเมื่ออีกฝ่ายยื้อตัวเองไว้ไม่ยอมเดินตาม

“ถ้าไม่ยอมเดินตามมาดีๆ ผมจะอุ้ม”

เพราะคำขู่นี้ทวิชจึงเดินตามไปอย่างเสียไม่ได้ ถึงตอนนี้ก็ยังไม่เข้าใจว่าคนตรงหน้าจะมาไม้ไหนกันแน่ จะว่าระแวงเกินไปก็ไม่ผิดนัก ในเมื่อเขาถูกทำร้ายซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนไม่เหลือที่ยืนต้องซมซานกลับมาที่นี่ หากว่าครั้งนี้สัญชาตญาณระแวงภัยของเขาจะทำงานเมื่ออยู่ใกล้ ‘ภัย’ ก็สมควรแล้ว

เมื่อเดินตามแรงดึงมาถึงมอเตอร์โฮมที่ภายในถูกตกแต่งหรูหราและเป็นส่วนตัว ทวิชก็อดหมั่นไส้ไม่ได้ที่คนๆ นี้ได้อภิสิทธิ์เหนือใครในทุกเรื่อง แต่ถึงอย่างนั้นของพวกนี้ก็ไม่ได้ทำให้เขาตาวาวอีก เขาเพียงหันไปเผชิญหน้ากับเจ้าของสถานที่เพื่อไถ่ถามสาเหตุที่พาเขามา

“พาผมมาที่นี่ทำไม”

แทนคำตอบ เควินกดไหล่ร่างที่เล็กกว่าให้นั่งลงบนโซฟา ส่วนตัวเองหย่อนตัวนั่งข้างๆ

เมื่อโซฟาด้านข้างยวบลง ทวิชก็สะดุ้งโหยงเขยิบตัวออกโดยอัตโนมัติ และร้องเสียงหลงเมื่ออีกฝ่ายคว้าขาของเขาไปวางพาดบนตัก

“คะ...คุณจะทำอะไร”

“ให้ผมดูแผลหน่อย” เควินบอกเสียงเรียบใบหน้านิ่งเฉย ไม่นำพาอาการขัดขืนของคนเจ็บ

“ไม่ต้อง เจ้าหน้าที่ทำแผลให้แล้ว” ทวิชรีบบอกพร้อมกับชักขาตัวเองกลับ แต่มือใหญ่ออกแรงยึดไว้โดยไม่ถามความสมัครใจจากเขา ครั้นจะยื้อไปมา เขาก็เกรงว่าขาตัวเองจะไปฟาดโต๊ะรับแขกให้เจ็บหนักกว่าเดิม จึงได้แต่ปล่อยเลยตามเลย บอกตัวเองปลงๆ ว่าเควินอยากทำอะไรก็ทำ

เควินนิ่วหน้าด้วยความไม่ชอบใจเมื่อเห็นเรียวขาเกลี้ยงเกลาเป็นรอยแผล เขาลูบผะแผ่วอย่างปลอบประโลม ก่อนจะรีบถามสีหน้าเป็นกังวล เมื่ออีกฝ่ายสะดุ้งเบาๆ “เจ็บเหรอ เดี๋ยวผมให้ทอมไปตามหมอ”

ทวิชรีบส่ายหน้าแล้วโบกมือห้ามเอาไว้...

เขาไม่ได้เจ็บ เพียงแต่ร่างกายเผลอตอบรับสัมผัสจากฝ่ามือของเควินราวกับคุ้นเคย เขาทำได้เพียงกัดฟันข่มอารมณ์ไม่ให้หวั่นไหวไปกับสัมผัสอ่อนโยน นึกภาวนาไม่ให้อีกฝ่ายจับได้ว่าเขารู้สึกหวามไหว และไม่รู้ว่าเพราะฤทธิ์ยาหรืออะไรที่ทำให้เขาผล็อยหลับทั้งที่ขายังวางอยู่บนตักของเควิน

นั่นคือท่าตอนนอน แต่ท่าตอนที่ตื่นคือนอนพาดยาวไปบนเตียง ขาข้างที่เจ็บมีผ้าหนุนให้ยกสูงขึ้นเล็กน้อย เมื่อสมองประมวลผลได้ว่าอะไรเป็นอะไร ทวิชก็สะดุ้งตัวลุกขึ้นแต่ยังไม่ทันที่เท้าจะสัมผัสพื้น ตัวก็ลอยขึ้นเหมือนไร้น้ำหนัก

“ลงไปยืนเร็วๆ แบบนั้น เดี๋ยวก็เจ็บขา” เสียงเอ็ดจากคนอุ้มที่ไม่รู้ว่าอยู่แถวนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก่อนที่เจ้าตัวจะค่อยๆ ปล่อยเขาให้ยืนกับพื้น

ทวิชนิ่วหน้าเล็กน้อยเพราะเผลอไปลงน้ำหนักที่เท้าข้างที่เจ็บ ซึ่งตอนนี้ไม่บวมเท่าก่อนหน้า ไม่ต้องสืบเลยว่าถ้าเมื่อกี้เควินไม่อุ้มเขาไว้ จะเจ็บขนาดไหนถ้าทิ้งน้ำหนักตัวไปเต็มแรง เมื่อทรงตัวได้ ทวิชก็เขยิบออกห่างจากอีกฝ่ายทันควัน และก็เกิดความสงสัยขึ้นมาว่าตัวเขาขึ้นมานอนบนเตียงได้ยังไง ถึงอย่างนั้นก็ไม่คิดจะถาม แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะล่วงรู้ความคิดจึงพูดขึ้นเนิบๆ

“นอนบนโซฟาไม่สบายตัว ผมเลยอุ้มมานอนที่เตียง”

ทวิชถลึงตาใส่คนเจ้ากี้เจ้าการ ทั้งที่แค่ปลุกเขาก็หมดเรื่อง

“ผมวางคุณบนเตียงแล้วก็มานั่งท่องบทตรงนี้ ไม่ฉวยโอกาสกับคุณหรอก แม้ว่าอยากทำก็ตาม” เควินบอกกลั้วหัวเราะ ประโยคหลังคนพูดพึมพำเสียงเบาแต่ทวิชก็ยังได้ยิน ถึงอย่างนั้นก็ทำเฉยเสีย เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะเก็บมาใส่ใจ

“หิวไหม” เจ้าของสถานที่เอ่ยถาม

จากที่ตอนแรกไม่หิว แต่พออีกฝ่ายถามขึ้นมา เขาก็รู้สึกแสบท้องหน่อยๆ เพราะกินข้าวเช้าไปตั้งแต่เจ็ดโมงและไม่มีอาหารตกถึงท้องอีก แต่ให้ตายยังไงเขาก็ไม่กินข้าวกับอีกฝ่ายแน่ ทวิชไม่ได้ตอบแต่เดินผ่านคนถามไปยังหน้าประตู แง้มประตูเปิดออกเล็กน้อยแล้วมองซ้ายมองขวาอย่างระแวง จนเห็นว่าไม่มีใครจึงค่อยดึงประตูเปิดกว้าง

“กลัวเป็นข่าวกับผมรึไง” คนที่เดินตามหลัง ถามประชดอย่างอดไม่ได้ เมื่อเห็นท่าทางระแวดระวังของอีกฝ่ายเมื่ออยู่กับเขา

ทวิชทำเป็นไม่ได้ยินเพื่อตัดบท ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงให้เป็นเรื่องเป็นราว เพราะสถานที่ตรงนี้ใช่ว่าจะลับตาผู้คน คงไม่ดีแน่ถ้าเสียงของเขาจะทำให้ใครแห่กันมา ทว่า...อีกฝ่ายยังไม่หยุดความพยายามที่ทดสอบความอดทนของเขา

“เป็นข่าวกับผมคุณจะได้ดังสมใจไงล่ะ ไม่ชอบเหรอ”

ทวิชเอี้ยวตัวมองคนพูดตาขวางเมื่อถูกจี้ใจดำ เขาสูดหายใจเข้าลึกและหมุนตัวเดินออกมา แต่ใครบางคนไม่วายเดินตามมาด้วย

“ไม่ต้อง! ผมไปเองได้” ทวิชบอกเสียงแข็ง

ประโยคเชิงสั่งนี้นอกจากไม่ช่วยให้อีกฝ่ายหยุดฝีเท้า ยังก้าวยาวกว่าเดิมเข้ามาใกล้จนเกือบจะถึงตัว ทวิชถอนหายใจก่อนจะตัดสินใจพูดเป็นการเป็นงานเพื่อตัดปัญหาที่จะตามมาในอนาคต

“เราเป็นแค่คนร่วมงานกัน ดังนั้นกรุณาวางตัวให้เหมาะสมด้วย” น้ำเสียงคนพูดจริงจังเช่นเดียวกับสายตาที่มองคู่สนทนา ไม่รอให้อีกฝ่ายโต้แย้ง ทวิชก็พูดต่อ “ผมเองก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับคุณเกินความจำเป็นเช่นกัน” พูดจบ คนเจ็บก็เดินกะเผลกประคองตัวเองกลับบ้าน

“ไม่มีทาง!!” เควินบอกเป็นคำราม

คนหนึ่งเดินแยกไป อีกคนหมุนตัวกระแทกกระทั้นเข้ามอเตอร์โฮม โดยไม่รู้ว่าภาพเหล่านั้นล้วนอยู่ในสายตาคู่หนึ่งจ้องมองอย่างตะลึงตะลานจากระยะไกล...

กรงกวินทร์
ตอนที่28

การเผชิญหน้ากันครั้งแรกระหว่าง...ทวิชที่รับบทอลันและภูผาที่รับบทโอลิเวอร์ ทำให้ผู้กำกับหวั่นใจไม่น้อย เพราะเป็นที่รู้กันว่า ‘เสือสองตัวย่อมอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้’

คนหนึ่งคือ ‘อดีตเบอร์หนึ่ง’ และอีกคนคือ ‘เบอร์หนึ่งปัจจุบัน’

แม้อยากเลี่ยงการเผชิญหน้า แต่เพราะบทของทั้งคู่ต้องใกล้ชิดสนิทสนมกันในฐานะพี่น้องจึงยากจะเป็นไปได้ และความหวั่นใจของคิมหันต์ก็เป็นจริงตั้งแต่นักแสดงยังไม่เริ่มเข้าฉาก

ทวิชเดินเข้ามาในเต็นท์ที่ใช้แทนห้องแต่งตัวนักแสดงพลางส่งยิ้มทักทายทีมงานที่อยู่กระจัดกระจายในเต็นท์ แต่แล้วรอยยิ้มบนใบหน้าก็ต้องเลือนหาย เมื่อมีเสียงทักจากคนที่นั่งแต่งหน้าอยู่ก่อนแล้ว

“อ้าว พี่ธันนี่เอง ยินดีด้วยนะครับที่ได้บทอลัน” ภูผาดันมือช่างแต่งหน้าออก แล้วมองสบตาคนมาใหม่ผ่านกระจกพร้อมกับรอยยิ้มที่ดูรู้ว่าเสแสร้ง “ไม่รู้ว่าทำบุญวัดไหน ผมจะได้ไปทำบ้าง นี่ขนาดตกกระป๋องไปแล้ว พี่คิมก็ยังอุตส่าห์ติดต่อมาเล่น ‘แทน’ ผม” คนพูดเน้นย้ำคำว่า ‘แทน’ ให้รู้ว่าเป็นได้แค่ตัวสำรองเท่านั้น

ทวิชสูดหายใจเข้าลึก พยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ตอบโต้ แต่ดูเหมือนใครอีกคนจะยั่วอารมณ์เขาเหลือเกิน

ภูผาเหยียดริมฝีปาก พอเห็นว่าช่างแต่งหน้าเดินไปอีกทางก็บอกต่อเสียงหยัน “โอ๊ะ ลืมไป พี่ธันอุตส่าห์ทุ่มเท ก็เลยได้เล่นสมใจ”

คนที่ถูกพูดถึงทำเป็นไม่ได้ยิน และหย่อนตัวนั่งลงใกล้ๆ กับคนพูดซึ่งเป็นเบาะว่างที่ใกล้ที่สุด เพื่อให้รอช่างบรรจงจัดแต่งทรงผมและแต่งหน้า ปล่อยให้เสียงส่อเสียดดังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไม่เก็บมาใส่ใจ

“ทุ่มเทขนาดเอาตัวเข้าแลกมา ไม่รู้ว่าแลกกันท่าไหนสินะครับ” คนพูดเหยียดยิ้ม แววตากราดเกรี้ยวจับจ้องมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของคนที่ชุบมือเปิบบทบาทที่ควรจะเป็นของเขา ภูผาแค้นจนแทบกระอักตอนที่เควินเสนอชื่อทวิช ได้แต่ภาวนาให้เป็นการเข้าใจผิด สุดท้ายมันก็เป็นเรื่องจริง

แต่ที่แค้นยิ่งกว่าคือ...ภาพที่เห็นเมื่อวาน!

“ถามเพราะอิจฉา หรือเพราะจะเก็บไปเป็นกรณีศึกษาล่ะ ถ้าแบบหลังพี่จะสงเคราะห์ให้เป็นวิทยาทาน จะได้ไม่ถูกเขี่ยซ้ำออกมาทั้งที่ยัดเยียดตัวเองให้เขาแทบตาย” คนที่นั่งเงียบอยู่นานสุดท้ายก็ทนไม่ไหว เปรยขึ้นมาลอยๆ เขารู้รสนิยมของภูผาแต่เขาก็ไม่คิดเล่นขี้โกงเอาไปบอกนักข่าว แต่เมื่อภูผาตั้งใจกระทบกระเทียบเขา จึงอดไม่ได้ ที่พูดออกไปเพียงแค่คาดเดาแต่พอเห็นอีกฝ่าย ‘เต้น’ ก็คิดว่ามีมูล

“พี่ธันว่าใคร” ภูผาชักสีหน้า ถามน้ำเสียงหาเรื่อง

ทวิชหลับตาลงเป็นการตัดบทเมื่อมองผ่านกระจกเห็นช่างแต่งหน้ากำลังเดินเข้ามา อีกฝ่ายจึงฮึดฮัดอยู่คนเดียว

“คิดว่าตัวเอง ‘เข้าหา’ เควินได้ แล้วจะเหนือกว่าคนอื่นรึไง” ภูผาบอกเสียงกดต่ำ เบาพอที่จะได้ยินเพียงแค่สองคน

คำที่เน้นย้ำอย่างจงใจทำให้ทวิชสะดุ้งวาบ โชคดีที่ตอนนี้เขาหลับตาจึงไม่แสดงพิรุธอะไรออกมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังต้องบังคับลมหายใจไม่ให้ถี่กระชั้นจนดูร้อนตัว

ภูผารู้อะไรมา?

คนพูดลอบสังเกตอาการของคนฟัง แต่อีกฝ่ายยังนิ่งเฉยจนอ่านไม่ออก ทำให้ความมั่นใจในสิ่งที่ตัวเองคิดสั่นคลอนไปเล็กน้อย แต่เขาก็ยังเชื่อว่าเควินกับคู่แข่งเบอร์หนึ่งของเขามีความสัมพันธ์บางอย่างมากกว่าที่เห็น

ภูผามุ่นคิ้วเมื่อนึกย้อนกลับไปในวันที่เขาตามเควินไปร้านอาหาร ถึงได้พบว่าทวิชตกอับจนกลายมาเป็นพ่อครัวที่เกาะนี้

แปลว่าเควินรู้อยู่แล้วว่าทวิชอยู่ที่นั่นอย่างนั้นเหรอ?

ถ้าเควินกับทวิชรู้จักกันอยู่แล้ว ไม่ใช่ความบังเอิญอย่างที่เขาคิด ทำไมคนที่ถูกเลือกถึงเป็นเขาไม่ใช่ทวิชล่ะ?

หรือจริงๆ แล้วเขาเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งในเกมระหว่างสองคนนั่น ยิ่งคิดก็ยิ่งสงสัย...ภูผาเม้มปากแน่น มองคนที่นั่งหลับตาให้ช่างละเลงเครื่องสำอางบนใบหน้าอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะลุกขึ้นเดินกระแทกกระทั้นออกไปจากเต็นท์

คนที่นั่งหลับตาลืมตาโพลงขึ้นมา...แววตาเจือไปด้วยความระแวง

คนที่หวั่นใจกับการเผชิญหน้ากันของทวิชและภูผาไม่ได้มีแค่คิมหันต์ เควินเองก็เช่นกัน วันนี้แม้ว่าเขาไม่มีคิวถ่ายแต่ก็ยังแวะมาที่กอง ทำเป็นไม่เห็นสีหน้าท่าทางแปลกใจและแสดงความสนใจของทีมงาน พอหามุมสงบที่มองเห็นการถ่ายทำได้ชัดก็นั่งลง

“เควิน วันนี้นึกครึ้มอะไรมาเดินเล่นในกองน่ะ” คิมหันต์ออกปากทักเมื่อเดินผ่านพระเอกของเรื่องที่ปกติยากจะเห็นหน้าถ้าไม่มีคิวถ่าย แม้พอจะคาดเดาอะไรบางอย่างได้เลาๆ เพราะดูเหมือนว่าตั้งแต่เขาได้นายเอกคนใหม่มา เควินอยู่ติดกองทุกวัน ไม่เคยแวบหายไปไหนหลังเลิกกองอีกเลย ประจวบเหมาะพอดิบพอดีแบบนี้ จะไม่ให้เดาออกได้ยังไงว่าก่อนหน้านี้เควินหายตัวจากกองไปหาใคร...

หนุ่มฝรั่งหันมามองแล้วยักคิ้ว ไม่ได้ปฏิเสธหรือมีทีท่าร้อนตัว

คิมหันต์หัวเราะเสียงดังอย่างชอบใจ ก่อนจะเดินไปซักซ้อมนักแสดงก่อนเข้าฉาก

เควินเอนตัวพิงต้นไม้ สายตาพุ่งตรงไปที่ใครบางคนทันทีที่ฝ่ายนั้นเดินออกมาจากเต็นท์แต่งตัวโดยไม่จำเป็นต้องมองหา อีกฝ่ายหยุดยืนฟังผู้กำกับอธิบายอย่างตั้งใจ ท่าทางเอาจริงเอาจังนี้เองที่ทำให้คนมองยิ้มออกมา

“...แอคชั่น!”

เมื่อผู้กำกับสั่งเริ่ม ชายหนุ่มสองคนก็เหมือนสวมหน้ากากโดยพลัน สีหน้านิ่งสนิทของทั้งคู่เปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มเดินคุยกันอย่างสนิทสนมออกมาจากบ้าน คนหนึ่งหัวเราะเสียงดังเมื่อได้ยินอีกคนพูดเปรยขึ้นมา

“คิดว่าจะไม่ได้เจอพี่แล้วซะอีก ผมดีใจนะที่พี่วางมือ” คนเป็นน้องยิ้มให้พี่ชาย

อลันคลี่ยิ้มตอบพลางลูบผมน้องชายอย่างเอ็นดู ทว่าแววตาเศร้าหมอง

“พี่จะกลับมาอยู่ที่นี่ ไม่ไปไหนแล้ว” น้ำเสียงคนพูดขัดกับรอยยิ้มบนริมฝีปาก

“จริงเหรอ แบบนั้นก็ดีเลย” โอลิเวอร์กอดแขนพี่ชายอย่างตื่นเต้น

อลันหัวเราะกับท่าทางเด็กกว่าวัยของน้องชาย แต่อยู่ๆ ตาคู่เรียวก็เบิกกว้าง แวววตากร้าวขึ้นมาเมื่อหางตามองเห็นบางอย่างที่วูบไหวผ่านไป นักฆ่าหนุ่มชักปืนที่เหน็บอยู่ที่เอวขึ้นมา จ่อปลายกระบอกปืนไปยังทิศทางที่สายตามอง ขณะที่มืออีกข้างยังโอบกอดน้องชายอย่างอ่อนโยน

เมื่อเห็นว่าพี่ชายนิ่งค้างไปนานจนผิดสังเกต โอลิเวอร์จึงหันไปมองตามสายตา พลันรอยยิ้มปรากฏขึ้นมาเมื่อเห็นร่างของคนที่กำลังเดินใกล้เข้ามา...พี่ชายบุญธรรมที่ไม่ได้เจอหน้ากันนานหลายปี ขณะที่ผู้เป็นพี่ชายตัวจริงรีบเก็บปืนเข้าที่แต่ไม่วายแตะมือไว้ที่ด้ามสีดำของปืนอย่างระวังตัว

“พี่ดีแลน” น้องน้อยร้องออกมาอย่างยินดี

เจ้าของชื่อปรับสีหน้าก่อนจะส่งยิ้มให้คนน้อง แล้วหันไปมองคนพี่ไม่วางตา

“พี่ขอโทษ” น้ำเสียงแผ่วเบาออกมาจากริมฝีปากของคนมาใหม่ มีเพียงคนที่ยืนอยู่ใกล้ที่สุดที่ได้ยิน

อลันหันหน้าหนี เอ่ยปากบอกเสียงแข็งโดยที่ไม่มองหน้า “กลับไปซะ พวกเราไม่ต้องการคุณ”

“ทำไมพี่ต้องไล่พี่ดีแลนด้วยล่ะ ผมอยากให้เราอยู่กันสามคนแบบเมื่อก่อน” โอลิเวอร์บอกความต้องการ สีหน้าตื่นเต้นเมื่อเห็นพี่ชายที่ตามตัวยาก ปรากฏตัวพร้อมกัน

“ไม่มีทาง!” อลันบอกเสียงห้วน หันมองหน้าน้องชายแล้วบอกต่อด้วยน้ำเสียงจริงจังกว่าครั้งไหน “ถ้าเขาอยู่พี่จะไป”

ประโยคที่ไม่ต่างจากการยื่นคำขาดนี้ทำให้คนที่กำลังจะเปิดปาก กลืนคำถามลงคอไปทันที แต่ยังไม่วายมองพี่ชายสองคนสลับไปมาด้วยความไม่เข้าใจ

ชายหนุ่มที่มาใหม่ถอนหายใจออกมาในที่สุด และพยักหน้ายอมรับการตัดสินใจ ในเมื่อเขาเป็นฝ่ายดึงน้องชายบุญธรรมที่เขาหลงรักให้เข้าสู่วังวนนักฆ่า หนำซ้ำยังเป็นฝ่ายตามไล่ล่าเมื่อเห็นว่าไม่มีทางครอบครอง เขาก็ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรอีก

“พี่ขอกอดลาเป็นครั้งสุดท้ายได้ไหม” ชายหนุ่มเอ่ยขอเป็นครั้งสุดท้าย

อลันเตรียมขยับปากแต่สุดท้ายก็หันไปพยักหน้ากับน้องชาย โอลิเวอร์เข้าสู่อ้อมกอดของพี่ชายบุญธรรมและกอดแนบแน่นด้วยความคิดถึงก่อนจะถอยหลังออกมา แต่ทว่าอีกฝ่ายก็ยังไม่ยอมจากไป

“คุณได้ตามที่คุณขอแล้วก็ไปซะ” อลันไล่ส่งน้ำเสียงเด็ดขาด แววตาที่มองว่างเปล่าจนไม่สามารถอ่านออก

“พี่ขอกอดนายด้วยอลัน ครั้งสุดท้าย!” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับรอยยิ้มเศร้า

รอยยิ้มนั้นไม่ทำให้คนฟังใจอ่อน แต่มือของน้องชายแท้ๆ ที่สะกิดทำให้เขาจำยอม

ร่างสูงโผเข้ามากอดกระชับร่างที่เตี้ยกว่าเล็กน้อยแนบแน่น ซบใบหน้ากับลำคอเพื่อดื่มด่ำสัมผัสสุดท้ายจากคนที่เขาไม่เคยมองว่าเป็นน้องชายสักครั้ง แต่กลับเป็นเขาเองที่ผลักให้อีกฝ่ายตกนรกทั้งเป็น กลิ่นหอมอ่อนๆ จากตัวทวิช ทำให้คนที่รับบทดีแลนเผลอเล่นนอกบทอย่างไม่ตั้งใจ ฝังริมฝีปากลงไปที่ซอกคอแล้วซุกไซ้ความหอมจากคนที่ไม่รู้ตัวว่าถูกนอกบทเพราะกำลังใส่อารมณ์เต็มที่

“ดูแลตัวเองดีๆ พี่คงไม่ได้ดูแลเธออีก” เสียงทุ้มกระซิบเบาที่ข้างหู

แววตาของคนฟังกร้าวขึ้นมาไม่ต่างจากเดิม พร้อมกับตอบกลับเสียงห้วน

“ผมดูแลตัวเองได้ดีกว่าคุณดูแลแน่ ปล่อย!” ร่างสมส่วนสะบัดตัวหลุดจากวงแขนที่เป็นปราการแล้วจูงมือน้องชายกลับเข้าบ้านโดยไปไม่เหลียวหลังอีก เหลือไว้แต่ร่างคนที่ทำผิดมหันต์กับครอบครัว

“คัท!”

เสียงของผู้กำกับดังขึ้นตามด้วยเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกที่การถ่ายทำฉากนี้ผ่านไปได้ด้วยดี ไม่มีสงครามกลางกองหรือล่มกลางคันอย่างที่กังวลและที่เตรียมแผนรับมือ

“น้ำหกหมดแล้วเควิน” โทมัสพึมพำเมื่อเห็นน้องชายถือแก้วน้ำเอียงกระเท่เร่ ตามองไปข้างหน้าไม่สนใจว่าแก้วน้ำในมือจะหกแหล่ไม่หกแหล่

คนถูกว่าเพียงปรายตามอง ก่อนจะกลับไปให้ความสนใจนายเอกของเรื่องที่กำลังหัวร่อต่อกระซิกกับพระรองไม่วางตา ใบหน้าหล่อราวกับรูปสลักบึ้งตึงแผ่รังสีอำมหิตออกจากตัวจนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ ไม่เว้นแม้แต่โทมัสที่ยังโคลงหัวแล้วถอยกรูด

เควินคิ้วกระตุกหน้าตึงตั้งแต่ฉากที่ดีแลนรวบร่างอลันไปกอดแนบแน่น ก่อนจะกัดฟันกรอดเมื่อเห็นว่าพระรองเล่นนอกบท ฝังริมฝีปากลงไปบนซอกคอคนของเขาอย่างตั้งใจโดยที่ใครบางคนไม่รู้ตัวเพราะมัวแต่จดจ่อกับการรับส่งบท นึกมาถึงตรงนี้ความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้นมาในหัว

“ถ้าอยู่ในฉาก จะทำยังไงก็ได้อย่างนั้นเหรอ” เควินพึมพำ

โทมัสเลิกคิ้วหันไปมองญาติผู้น้องเพราะได้ยินไม่ถนัด ไม่ทันจะเอ่ยถาม...ภาพที่เห็นเมื่อหันไปก็ทำให้เสียวสันหลังวาบขึ้นมา เพราะริมฝีปากหยักแสยะยิ้มร้าย ดวงตาที่มองตรงไปข้างหน้าเป็นประกายวาวดับเหมือนมีแผนการในใจ ถ้าให้เขาเดาล่ะก็ เป้าหมายคงไม่พ้นนายเอกของเรื่อง

บางทีเขาก็นึกเห็นใจทวิชขึ้นมาเหมือนกัน...

หลังจากโหมถ่ายติดต่อกันมาครบสัปดาห์ ทวิชที่มีคิวถ่ายแน่นกว่านักแสดงคนอื่นก็เริ่มปรับตัวให้เคยชินได้ ฉากที่ถ่ายกับภูผาไม่มีปัญหาอย่างที่กังวล ส่วนเวลาที่ไม่ได้เข้าฉาก เขามักจะเลี่ยงการเผชิญหน้ากับภูผาอยู่แล้ว เพราะไม่อยากให้อารมณ์ขุ่นมัวจนส่งผลกับการทำงานซึ่งอาจจะทำให้งานล่าช้าไปอีก ขณะที่ซีนที่ถ่ายกับเควินก็ราบรื่น...ปฏิเสธไม่ได้ว่าส่วนหนึ่งเพราะเควินทำงานเป็นมืออาชีพจึงช่วยให้เขาถ่ายทอดอารมณ์ออกไปง่ายขึ้น เวลาที่อยู่หน้ากล้อง เควินจะเหมือนเป็นคนละคน สวมวิญญาณของตัวละครอย่างแท้จริง เขาไม่แปลกใจที่เควินได้รับความนิยมจากคนดูขนาดนี้ ส่วนเวลาอื่นอย่างตอนรอเข้าฉากที่เลี่ยงไปไหนไม่ได้ เขาก็มักจะประจำอยู่ที่เต็นท์มอนิเตอร์กับคิมหันต์เพราะดูจะเป็นที่ที่สงบที่สุด มีครั้งหนึ่งที่เขานั่งคุยเล่นกับพัชระหว่างรอเข้าฉากด้วยกัน วันนั้นทั้งวันใครบางคนจะคอยมาป้วนเปี้ยนหาเรื่องเขาไม่หยุดหย่อนจนไม่มีสมาธิท่องบท

ทวิชถ่ายซ่อมฉากที่ภูผาแสดงไว้ก่อนหน้านี้ครบทั้งหมดแล้ว เหลืออีกแค่สามซีนที่เป็นซีนใหม่ซึ่งจะถ่ายในวันพรุ่งนี้ แล้วจึงหมดคิวที่ต้องถ่ายที่นี่ จากนั้นก็ย้ายกองกลับไปกรุงเทพซึ่งเป็นโลเคชันหลัก

กลับกรุงเทพ???

คิดมาถึงตรงนี้ทวิชก็หนักใจไม่น้อย เพราะเขาขายทุกอย่างไปหมดแล้วทั้งรถยนต์ทั้งคอนโด เพราะไม่คิดว่าตัวเองจะกลับไปอีก เรื่องรถยนต์ไม่เป็นปัญหาเพราะเขาเดินทางด้วยแท็กซี่ได้ แต่ที่พักนี่สิ...ฉุกละหุกขนาดนี้เขาจะไปหาที่ไหนได้ ในเมื่อตอนนี้เขาไม่มีผู้จัดการส่วนตัวคอยจัดการให้แล้ว ทวิชกัดริมฝีปากพร้อมถอนหายใจอย่างหนักหน่วง กว่าจะรู้ตัวเขาก็มาหยุดตรงหน้าคิมหันต์แล้ว มาถึงขั้นนี้คงไม่มีอะไรดีไปกว่าการพูดคุยตรงๆ

“พี่คิมครับ กลับไปกรุงเทพ ผมมีคิวต้องถ่ายเลยใช่ไหมครับ” ทวิชเลียบเคียงถาม เขามีคิวถ่ายเรื่องนี้ถึงสี่วันต่อสัปดาห์คือวันอาทิตย์ถึงอังคารและวันพฤหัส วันนี้เป็นวันจันทร์ นั่นแปลว่าพรุ่งนี้เขามีคิวถ่ายต่อทันที

“ใช่ ธันติดขัดอะไรรึเปล่า” คิมหันต์เห็นท่าทางกลัดกลุ้มของอีกฝ่ายจึงออกปากถาม เพราะเขาไม่รู้ปัญหาตื้นลึกหนาบางของทวิชหลังจากที่เจ้าตัวอำลาวงการ

“นิดหน่อยครับ เอ่อ...คือผมต้องไปหาที่พักก่อนน่ะครับ ผมขายคอนโดไปแล้ว” ทวิชอ้ำอึ้ง หน้าม้านเล็กน้อยด้วยความอับอาย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ต้องบอกออกไปอยู่ดี

คิมหันต์พยักหน้าเข้าใจ เขาก็พอได้ยินเรื่องของทวิชมาบ้าง แม้ว่าข่าวคราวของทวิชทางหน้าหนังสือพิมพ์จะค่อยๆ หายไป แต่ข่าววงในยังพูดถึงกันอยู่ว่าทวิชออกจากวงการพร้อมขายสมบัติทุกอย่างเพื่อใช้หนี้

“ได้สิ เดี๋ยวพี่สลับคิวให้แล้วกัน เราจะได้ค่อยๆ ดูที่พัก” ผู้กำกับหนุ่มบอกอย่างใจดี

ระหว่างนั้นกระติ๊บเดินมาหาคิมหันต์พอดี เมื่อได้ยินจึงหยุดยืนฟัง ตาคู่เรียวเบิกตากว้างจนแทบถลน ก่อนที่เจ้าตัวจะรีบวิ่งปรู๊ดออกไปแจ้งข่าวแก่โทมัส เพราะอีกฝ่ายเคยพูดเปรยให้เธอช่วยสอดส่องข่าวคราวของทวิช เธอที่กำลังทำคะแนนกับโทมัสเพื่อหวังให้อีกฝ่ายเสนอชื่อเธอเป็นผู้ดูแลเควินตอนเดินสายโปรโมตทั่วโลกจึงทำตามเคร่งครัด แม้จะนึกสงสัยครามครัน แต่ก็ปัดความสงสัยทิ้งไป เช่นเดียวกับตอนนี้ที่ลืมสนิทว่าได้รับไหว้วานจากประชาให้แจ้งคิมหันต์เรื่องงานเลี้ยงของไจแอนท์สตาร์

“ขอบคุณพี่คิมมากครับ ผมขอเวลาสักสามวัน เผื่อขนของด้วย” ทวิชยกมือไหว้อย่างตื้นตัน

คิมหันต์ยิ้ม “ไม่มีปัญหา เรื่องแค่นี้เอง”

ทวิชถอนหายใจอย่างโล่งอก หลังจัดการกับปัญหาใหญ่ไปได้หนึ่ง..ก็เหลืออีกปัญหาที่หนักหน่วงยิ่งกว่า

ฉากที่ต้องถ่ายในวันพรุ่งนี้คือบทเลิฟซีนร้อนแรง...ระหว่างเขากับเควิน!

แม้ไม่อยากให้เช้านี้มาถึง แต่ทวิชก็ไม่อาจห้ามวันคืนได้...นายเอกของเรื่องเดินตัวลีบขึ้นมาถึงห้องพักสุดหรูที่อยู่จุดสูงสุดของรีสอร์ตที่ใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำ ภายในห้องพักของเควินถูกเซตฉากและไฟสำหรับการถ่ายทำเรียบร้อยแล้ว เขาไม่เห็นเจ้าของห้องและไม่ได้สนใจ เพราะเตียงกว้างที่ตั้งเด่นกลางห้องดึงดูดความสนใจของเขาไปจนหมด บอกให้รู้ว่านั่นคือโลเคชันหลักของฉากนี้

ทวิชกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เดินไปหย่อนตัวให้ช่างแต่งหน้าแต่ในใจกระหวัดไปถึงซีนที่จะต้องถ่ายในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้านี้

ตอนที่ทวิชเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ใครบางคนก็เดินเข้ามาในห้องพร้อมกับคิมหันต์พอดี เควินพูดคุยกับคิมหันต์เหมือนติดลม แต่ทว่าสายตาวาววามกลับจับจ้องมาที่เขาไม่ละสายตา พลอยให้ร่างกายสั่นสะท้านอย่างไม่มีสาเหตุ จนนึกอยากถอนตัวขึ้นมากลางคัน แต่ก็รู้ว่าทำแบบนั้นไม่ได้ ทวิชลุกจากที่นั่งเดินไปหาคิมหันต์ที่
กวักมือเรียก แต่ละก้าวที่เดินไปรู้สึกหนักอึ้งเหมือนมีหินมาถ่วงที่เท้า

คิมหันต์ไล่คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดออกจากห้อง ซึ่งเป็นมาตรการปกติสำหรับการถ่ายฉากเลิฟซีนเพื่อไม่ให้นักแสดงขัดเขิน อีกทั้งเพื่อให้ง่ายต่อการควบคุมไม่ให้ภาพที่ไม่สมควรหลุดออกไป

“ไอ้แมนจัดไฟเสร็จรึยัง ถ้าเสร็จแล้วก็ออกไปได้” คิมหันต์ถามช่างไฟเป็นกลุ่มแรก

“เสร็จพอดีครับ แล้วพวกเซตฉากด้วยไหมพี่” หนึ่งในนั้นตะโกนถาม

“พวกมึงทั้งหมดนั่นแหละ” คิมหันต์ชี้รายตัว ท่าทางขึงขังของคนพูดทำให้ทีมงานเบื้องหลังกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง

นอกเหนือจากนักแสดงที่เข้าฉากอย่างเควินและทวิช มีเพียงผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้กำกับ และตากล้องเท่านั้นที่อยู่ภายในห้อง คิมหันต์บรีฟนักแสดงเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด เพราะรู้ดีว่าฉากถึงเนื้อถึงตัวแบบนี้ ต่อให้เป็นผู้ชายกับผู้ชาย ถ้าเป็นไปได้ก็ควรจะให้ผ่านในเทคเดียว

“ธันต้องหันมาทางเควิน เดี๋ยวพี่จะให้กล้องจับมาที่มุมนี้ จะได้ใช้มุมกล้องช่วย แต่ชอตclose-upธันคงต้องแสดงอารมณ์เต็มที่นิดนึง แต่พี่จะถ่ายไม่นาน แล้วจะแพนกล้องไปที่ปลายเท้า” คิมหันต์นัดแนะมุม

ทวิชพยักหน้า รู้สึกอิหลักอิเหลื่อไม่น้อยแต่ด้วยสปิริตนักแสดงเขาทำต้องให้ได้ ทวิชเก็บสีหน้ามิดชิด ขณะที่ใครบางคนดูสบายๆ จนขัดตา จังหวะที่หันไปมอง ก็สบกับดวงตาคู่คมที่มองเขา

อยู่ก่อน ดวงตาสีฟ้าอมเทาทอประกายซุกซนพานให้หน้าร้อน แม้จะคอยย้ำกับตัวเองว่าเรื่องของเขากับเควินจบไปแล้ว นี่คืองานเท่านั้น!

และไม่เพียงแค่แววตาวาววามที่เป็นประกายล้อเลียน เควินยังยักคิ้วหลิ่วตา คล้ายกับจะบอกท้าทายอย่างที่เจ้าตัวเคยพูดไว้ก่อนหน้านี้ “พิสูจน์ให้ผมเห็นสิว่าคุณมีฝีมือจริงๆ แต่ถ้าคุณไม่มั่นใจว่าฝีมือตัวเองเทียบเท่าภูผา ผมจะยอมรับคำปฏิเสธของคุณ”

ทวิชเชิดหน้าขึ้นอย่างถือดี บอกตัวเองหนักแน่นว่าในเมื่อเป็นการแสดงและเขาเป็นนักแสดง เขาก็จะทำให้เต็มที่ ไม่ให้ใครพูดได้ว่าเขาไม่มีฝีมือ แม้หูจะแว่วเสียงหัวเราะในลำคอจากคนตรงหน้าที่ทำราวกับว่าเขากำลังก้าวลงไปในหลุมที่ใครบางคนขุดดักรอ แต่เขาคงคิดมากไปเอง

“เควิน ธัน พร้อมนะ! ขอแบบที่พี่บอก ตั้งใจให้เต็มที่ จะได้เทคเดียวผ่าน” ผู้กำกับหนุ่มกำชับอีกที เมื่อนักแสดงพยักหน้า เขาก็ถอยกลับไปนั่งหลังจอมอนิเตอร์

ทวิชสูดหายใจเข้าลึก บอกตัวเองให้มีสมาธิเพื่อที่จะถ่ายผ่านในเทคเดียว

“ซีนสิบสี่ คัทสอง เทคหนึ่ง แอคชั่น!”

ชายคู่หนึ่งกำลังนั่งอิงแอบกันอยู่บนโซฟา ร่างที่ใช้ตัวเองแทนเบาะอุ่นมองคนในอ้อมแขนอย่างรักใคร่ แววตาเจือความหมองหม่น เมื่อใกล้วันที่ความจริงจะเปิดเผย...ความรู้สึกหดหู่เป็นทวีคูณเมื่อรู้ว่าสุดท้ายแล้ว มือคู่นี้จะต้องทำร้ายคนในอ้อมกอดด้วยตัวเอง ร่างในอ้อมกอดเงยหน้าขึ้นมองสบตา แววตาคู่คมกริบที่มองจ้องเนิ่นนานก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นอ่อนหวาน พออีกฝ่ายยิ้มซุกซนอันเป็นเสน่ห์เฉพาะตัว ความอ่อนหวานก็เปลี่ยนเป็นร้อนแรง ริมฝีปากหยักฉกลงที่เรียวปากอิ่มถ่ายทอดความรักให้กับคนรัก...ในบทมีแค่นั้น แต่ใครบางคนกลับเล่นนอกบท!

เควินเอี้ยวตัวหันด้านข้างเข้าหากล้อง ใช้ไหล่กว้างบดบัง

คนที่ไม่ทันเอะใจกับการผิดคิวแหงนใบหน้าขึ้นรับสัมผัส ก่อนที่ตาคู่เรียวจะเบิกกว้างเมื่อลิ้นร้อนสอดเข้ามาในโพรงปาก กวาดต้อนลิ้นเขาดูดดื่มราวกับจะช่วงชิงให้หลุดติดลิ้นตัวเองไป ทวิชจิกเล็บลงบนแผ่นหลังเป็นการประท้วง เพราะก่อนหน้านี้ตอนซ้อมคิว ผู้กำกับบอกย้ำว่าจูบแค่พอริมฝีปากสัมผัสกันเท่านั้น แต่นอกจากคนฉวยโอกาสจะไม่หยุดรุกล้ำ ยังยักคิ้วยียวนอย่างไม่สะทกสะท้าน

แม้อยากฟ้องผู้กำกับว่าเควินเล่นนอกบท แต่เมื่อคิดถึงสิ่งที่จะตามมาก็ทำให้ไม่กล้าส่งเสียงอะไรออกไป...

ถ้าไม่อับอายอยู่ฝ่ายเดียว ก็ไม่พ้นถูกสั่งให้ถ่ายใหม่อยู่ดี

ไม่ว่าทางไหนเขาก็เสียเปรียบทั้งนั้น สู้ยอมทนให้ผ่านในเทคเดียวเลยดีกว่า!

เพราะเหตุนี้ทวิชจึงยอมโอนอ่อนผ่อนตาม ยอมให้ลิ้นร้อนล่วงล้ำตามใจ ทว่าเนิ่นนานอีกฝ่ายก็ยังไม่ผละออก...สติฉุดรั้งตัวเองของทวิชลดน้อยลงทุกขณะ ลืมแม้กระทั่งว่าถึงคิวที่ต้องต่อบท ยังดีที่ใครบางคนอุตส่าห์กระซิบเตือนชิดริมฝีปาก

"คิวคุณพูดแล้ว" เสียงกระซิบแผ่วเบาไม่ต่างกับเสียงลมหายใจ ก่อนที่ริมฝีปากร้อนผ่าวจะเลื่อนไปทั่วใบหน้า

ทวิชใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าจะรู้ว่าเควินพูดอะไร ตาคู่เรียวกะพริบถี่ขับไล่ความมึนงงระหว่างนึกเรียบเรียงบทพูดของตัวเอง

"เจย์เดน...ปล่อยผมเถอะ" ทวิชที่สวมบทอลันเอ่ยเว้าวอน แต่อีกฝ่ายส่ายหน้า

"ทำไมคุณถึงเอาแต่ปฏิเสธความหวังดีของผม ทำไม? วันนี้ผมจะทำให้คุณเลิกคิดมากสักที" เจ้าของชื่อเจย์เดนประท้วงน้ำเสียงตัดพ้อ

"คุณทำอย่างนั้นไม่ได้" คนที่ตัวเล็กกว่าร้องบอกอย่างอ่อนใจ

"ผมจะทำ" นายตำรวจหนุ่มบอกอย่างดื้อดึง วาดขายืนที่พื้นแล้วช้อนตัวคนในอ้อมกอดขึ้นในท่าอุ้มเจ้าสาว

"มะ...ไม่ เชื่อผมเถอะเจย์เดน ผมหวังดีกับคุณ คุณอย่าเอาตัวเองเข้ามาผูกพันกับผมมากไปกว่านี้เลย" อลันแย้งด้วยเหตุผล ผิดกับมือเรียวที่เกี่ยวกระหวัดรอบคอของเจย์เดนแน่นหนา เพราะกลัวตก

ท่าทางที่ขัดกับคำพูดปฏิเสธทำให้นายตำรวจหนุ่มยกยิ้มชอบใจ ก่อนจะบอกเด็ดขาดไม่รับฟังคำคัดค้านอีก "เรื่องนี้คุณไม่ต้องคิดแทนผม ผมตัดสินใจเอง" พูดจบก็ก้าวเดินอย่างมั่นคงไปที่เตียงนอน เจย์เดนวางร่างสมส่วนลงบนเตียง ก่อนจะทาบตัวตามลงไปโดยไม่รอช้า รวบมือขาวที่ปัดป้องไว้เหนือหัว ก่อนจะบอกเหมือนแกล้ง "ถ้าคุณมั่นใจว่าหยุดผมได้ ผมจะยอมทำตาม"

ตามบทเจย์เดนต้องยักคิ้ว แต่สายตายียวนนั้น...เหมือนเจ้าตัวแสดงออกมาจากใจมากกว่าเป็นบทบาท

อลันมองตัดพ้อ แต่ก็ไม่ได้ทำให้เจย์เดนที่หน้ามืดตามัวเพราะคำห้าม หยุดมือในสิ่งที่ทำ มือใหญ่ลูบไล้ผิวที่ลื่นมือไม่ต่างจากผู้หญิงแผ่วเบา เควินกวาดสายตามองไปรอบๆ อย่างรวดเร็วเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีคนนอก...ไม่อยากให้ใครเห็นร่างกายที่น่าหลงใหล เขาปลดเปลื้องชุดออกจากคนใต้ร่าง

ขณะที่ทุกอย่างเป็นไปตามบทอย่างราบรื่น จู่ๆ อลันที่โอนอ่อนผ่อนตามคนรักยินยอมให้แนบชิดก็ออกแรงดิ้นรน...ใบหน้าหล่ออ่อนวัยซีดเผือด นัยน์ตาเบิกโพลงฉายแววหวาดหวั่น มือทั้งผลักทั้งดัน ขาเตะไปมาในอากาศเหมือนต่อสู้ดิ้นหนีอะไรสักอย่าง ทั้งที่ตามบทแล้ว...อลันต้องปัดป้องให้พอรู้ว่าไม่เต็มใจแต่สุดท้ายก็ยินยอมคล้อยตาม

ไม่ใช่ดิ้น...เหมือนหนีตายแบบนี้

“ปล่อยผม! ปล่อย ไม่ๆ” ทวิชร้องสุดเสียงพร้อมกับใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดดันร่างสูงออกห่าง ส่วนตัวเองหล่นไปกองอยู่กับพื้น แต่ถึงอย่างนั้นริมฝีปากก็ประกาศกร้าว พร้อมนัยน์ตาแดงก่ำด้วยความกราดเกรี้ยวระคนหวาดหวั่น “ผมไม่มีทางยอมคุณอีกแล้ว!!”

คิมหันต์นิ่วหน้ามองการแสดงผ่านจอมอนิเตอร์ ก่อนรีบสั่งหยุดเมื่อเห็นความผิดปกติ

“คัท! เกิดอะไรขึ้นธัน” ผู้กำกับหนุ่มร้องถามสีหน้าประหลาดใจ

พลันเสียงคิมหันต์กระทบโสตประสาท คนที่หลุดจากการควบคุมของตัวเองก็นิ่งงัน...กะพริบตาถี่ๆ ครู่หนึ่ง เมื่อสติคืนกลับมาจึงรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“ขอโทษครับ ผมลืมตัว” คนพูดหน้าซีดเผือด เมื่อรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป...อาจเพราะจิตใต้สำนึกของเขาหวาดกลัวว่าถ้าใกล้ชิดกับเควินมากเกินไป เขาจะควบคุมตัวเองไม่ได้อีก แต่นั่นไม่สำคัญเท่า...เขาเองที่เป็นเหตุให้ต้องถ่ายซีนนี้ใหม่อีกครั้ง ทวิชตวัดสายตามองคนที่เขยิบไปนั่งพิงหัวเตียงท่าทางสบายอารมณ์อย่างขุ่นเคือง แววตากังวลที่เห็นเมื่อครู่นี้คงเป็นเพียงภาพลวงตา เควินยื่นมือมาช่วยประคองอย่างมีน้ำใจ แต่เขาขยับหนี พยายามไม่ให้ดูโจ่งแจ้งนักเพราะกลัวคิมหันต์สงสัย

“ใจเย็นๆ ธัน พักก่อนไหม” คิมหันต์บอกอย่างเห็นใจ เพราะปกติละครหรือภาพยนตร์ไทยไม่ค่อยมีฉากถึงเนื้อถึงตัวขนาดนี้ ต่อให้เป็นหนังชายรักชายที่ทวิชเคยเล่นมาก่อนก็มีเพียงสัมผัสริมฝีปากเท่านั้น

ทวิชพยักหน้าและยันตัวลุกขึ้นยืน ทำเป็นมองไม่เห็นมือที่ยื่นมาจะช่วยประคอง แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป แม้อยากวักน้ำล้างหน้าล้างตาให้หัวเย็นแต่ก็กลัวจะต้องเสียเวลาแต่งหน้าแต่งตัวใหม่ เลยได้แต่หลับตานิ่งๆ รวบรวมสมาธิที่กระจัดกระจายเพราะความใกล้ชิด ก่อนจะลืมตามองตัวเองในกระจกแล้วบอกย้ำว่าเขาไม่มีทางหวั่นไหวกับเควินอีกแล้ว แม้เควินจะเล่นนอกบทแต่เขาต้องคุมสติให้อยู่ ให้สมกับคำว่า ‘มืออาชีพ’...ตอนนี้เขากับเควินเป็นเพียงคนร่วมงานกันเท่านั้น งานที่เขาไม่อาจถอยหลังได้ อย่างน้อยก็จนกว่าการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้จะจบ ทวิชสูดหายใจเข้าลึกอีกครั้ง ก่อนจะก้าวออกจากห้องน้ำพร้อมกับแววตาที่มั่นคงกว่าเดิม

“โอเคไหมธัน” คิมหันต์ถามอย่างห่วงใย

“ครับ ขอโทษทำให้เสียเวลาครับ” เขาบอกอย่างรู้สึกผิดเพราะรู้ว่าวันนี้ต้องยกกองกลับกรุงเทพช่วงบ่าย

คิมหันต์โบกมือว่าไม่เป็นไร “เอาน่า ใครๆ ก็ผิดพลาดได้ทั้งนั้น ธันอย่าคิดมากเลย”

“ขอบคุณครับ”

“เอาล่ะ เดี๋ยวเริ่มที่คัทสามบนเตียงเลยนะ คัทสองตรงโซฟาใช้ได้แล้ว พี่บอกเควินไปแล้ว” คิมหันต์บอกเป็นการเป็นงานต่อทันที วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่จะอยู่บนเกาะนี้ และทีมงานต้องทำงานกันจนถึงหยดสุดท้าย ซึ่งผิดจากแพลนเดิมของคิมหันต์ที่จะให้สองวันสุดท้ายเป็นวันพักผ่อน สาเหตุจากการเปลี่ยนตัวนักแสดงกลางคัน ดังนั้นคิมหันต์จึงหวังให้การถ่ายซีนนี้จบลงเร็วๆ เพื่อให้ทุกคนมีเวลาพักก่อนเดินทางกลับ

“เมื่อกี้พี่ว่าธันยังดูเกร็งๆ ไม่เป็นธรรมชาติ ถ้ายังเป็นแบบนี้พี่ก็คงสั่งเทคใหม่ จริงๆ พี่ไม่อยากให้ถ่ายหลายเทค แต่พี่ก็อยากให้งานออกมาดี ธันเป็นนักแสดงมานานคงเข้าใจพี่นะ”

ประโยคนี้ทำให้คนฟังหน้าเจื่อนไป ถ้าถึงขนาดคิมหันต์ออกปากเองแบบนี้ เมื่อกี้เขาคงแสดงออกมาแย่มาก

ทวิชพยักหน้ารับคำแนะนำ และทำสมาธิอีกครั้ง เขาไม่อยากให้เกิดความผิดพลาดอีก แม้ว่าสาเหตุหลักอย่างใครบางคนจะอยู่เหนือการควบคุมของเขาก็ตาม

ท่าทางของนายเอกที่ดูจริงจัง ผิดกับท่าทางของคนร่วมแสดงที่หน้าระรื่น ราวกับเล่นกันคนละซีนนั้นอยู่ในสายตาของคิมหันต์ ผู้กำกับหนุ่มยกยิ้มมุมปากเมื่อคาดเดาสถานการณ์ได้เลาๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่หน้าที่ของเขาที่จะสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว

“พร้อมไหมธัน”

เจ้าของชื่อพยักหน้าและลุกไปประจำที่แต่เผลอสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อใครบางคนเข้ามาใกล้แบบไม่ให้ตั้งตัว ทวิชหันไปมองตาดุ แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มใส่ตาไม่สะทกสะท้าน

“ซีนสิบสี่ คัทสาม เทคสอง แอคชั่น”

สิ้นเสียงสับเสลท ทวิชก็ปล่อยวางเรื่องอื่นและสวมวิญญาณเป็นนักฆ่าหนุ่มผู้อยู่ในห้วงรัก ทวิชในบทอลันปัดป้องขัดขืนเจย์เดนที่พยายามรวบแขนสองข้างของเขาไว้ด้วยมือข้างเดียว มือข้าง

ที่ว่างของอีกฝ่ายทำหน้าที่ไม่น้อยหน้ากันด้วยการค่อยๆ เลิกเสื้อยืดสำหรับใส่อยู่บ้านจนพ้นศีรษะ

เมื่อร่างกายท่อนบนของคนใต้ร่างไม่มีอะไรปกปิด คนด้านบนก็ขยับตัวใช้ร่างตัวเองบดบังมุมกล้องเอาไว้

ภาพในมอนิเตอร์ที่ผู้กำกับเห็นจึงมีเพียงด้านข้างของเจย์เดน และการเคลื่อนไหวของนักแสดงพร้อมกับเสียงสะอื้นที่หลุดออกมาเบาๆ แม้จะไม่ใช่อย่างที่ซ้อม แต่ภาพที่ออกมาดูสวยไม่ต่างจากที่ต้องการ

เควินยิ้มมุมปากเมื่อแรงขัดขืนจากร่างที่เล็กกว่าน้อยลงจนแทบไม่เหลือ จนเขาไม่จำเป็นต้องรวบมือขาวเอาไว้อีกแล้ว จึงเลื่อนมือลงมาหยอกเย้าร่างสมส่วนจนได้ยินเสียงครางสะอื้นหลุดมาแผ่วเบา

ทวิชกัดริมฝีปากจนเป็นรอยฟัน แต่เมื่อมือซุกซนที่เล่นนอกบทสะกิดยอดอก ก็เผลอหลุดเสียงครางฮือออกมาจนได้ เขาส่งสายตาดุห้ามปรามแต่คนกระทำไม่รู้สึกรู้สา หนำซ้ำยังลูบไล้โคนขาเขาอย่างจงใจ ปัดป่ายใกล้ๆ ส่วนอ่อนไหวจนร่างสะท้านใต้ผ้าห่มที่ถูกตวัดขึ้นมาคลุม

“เค...ปล่อยเถอะ เจย์เดนปล่อยผม” ทวิชพยายามปัดป้องมือซุกซนและริมฝีปากหยักตามบทใจหายไปเล็กน้อยเมื่อกำลังจะหลุดชื่อที่ไม่ควรออกมา ดีที่ยั้งไว้ทัน เสียงร้องห้ามกระท่อนกระแท่นกลายเป็นระโหยโรยแรง เมื่อถูกปลุกเร้าอย่างจงใจ จนตอนนี้ไม่รู้ว่าจะหลงเหลือสติบังคับตัวเองให้เล่นตามบทได้อีกเท่าไหร่ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากให้เริ่มใหม่จึงกัดฟันทนให้จบ...

“หยุดผมสิอลัน ผมบอกแล้วไงว่าถ้าคุณทำได้ผมถึงจะปล่อย” เจย์เดนบอกท้าทาย แต่ทั้งมือทั้งริมฝีปากทำงานประสานกันหนักหน่วงจนคนใต้ร่างได้แต่บิดเร่า มีเพียงเสียงหอบหายใจกระเส่า

เควินกดปิดไมโครโฟนของตัวเองและกระซิบแผ่วเบา จงใจให้คนใต้ร่างได้ยินเท่านั้น “ยังจะห้ามผมไหม”

“ยะ...หยุด ได้โปรด” ทวิชพยายามบอกไปตามบทอย่างยากเย็น สมองขาวโพลนคิดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่าตอนนี้เขาสวมบทอลันหรือเป็นตัวเองกันแน่ รู้เพียงแค่ต้องเอาชนะเควินที่เล่นนอกบทให้ได้ เพื่อไม่ให้ต้องเทคใหม่ ทวิชขบริมฝีปากตัวเองจนห้อเลือดไม่ให้อารมณ์พลุ่งพล่านตามการปลุกปั่น แต่ประสบการณ์และชั้นเชิงของเขาที่เป็นรองหลายขุม ไม่นานก็ถูกครอบงำ บิดเร่าไปตามการชักนำ

ภาพที่ผู้กำกับและตากล้องเห็นคือเจย์เดนวนเวียนจูบไปทั่วใบหน้าอลัน สายตาสื่อถึงความหลงใหล เช่นเดียวท่าทางคลั่งรัก ทว่าภายใต้ผ้าห่มผืนหนาที่คนภายนอกมองไม่เห็นนั้น...มือ

ใหญ่ปลุกเร้าส่วนอ่อนไหวของคนข้างล่างจนตื่นตัว ทวิชได้แต่ปิดเปลือกตากลั้นเสียงครางสะอื้นไม่ใช่หลุดบทของตัวเองอย่างยากเย็น

เควินยิ้มมุมปากก่อนจะเปิดไมโครโฟนของตัวเองให้ทำงาน

“ไม่ได้ยินเลย คุณพูดอะไรนะ” เควินแกล้งถามหยอกเย้า แววตาเป็นประกายชอบใจ แม้ประโยคนี้จะอยู่นอกบท แต่ผู้กำกับก็ปล่อยให้เล่นต่อไปเพราะคิดว่าเป็นความจงใจให้สมจริงของนักแสดง

มือใหญ่เชยคางของคนที่นอนใต้ร่างตามบท แต่อีกมือที่เล่นนอกบทกลั่นแกล้งให้อีกฝ่ายใกล้ถึงสวรรค์รอมร่อ

“เค...อะ...อย่าแกล้ง” ทวิชกระซิบเว้าวอนข้างหูอีกฝ่าย ด้วยกลัวว่าเสียงจะหลุดรอดผ่านไมโครโฟนจนต้องถ่ายใหม่อีกครั้ง ซึ่งจะเป็นการเปิดโอกาสให้เควินแกล้งเขาอีก

ครั้งนี้เควินหันหน้าหลบกล้องแล้วเผยยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ ก่อนจะกลับไปเล่นตามบทโดยดีไม่มีนอกบทอย่างตอนแรก แต่กว่าจะจบฉากนี้...คนที่อารมณ์ค้างก็แทบขาดใจ

“คัท!”

เมื่อเสียงสวรรค์ที่ทวิชต้องการดังขึ้น มือขาวที่สั่นระริกก็ดันร่างสูงออกสุดแรงที่ยังหลงเหลือ ทว่าไม่ทำให้อีกฝ่ายสะเทือนสักนิด

“นายเอกของผมคงอาย พวกคุณออกไปก่อน” เควินออกคำสั่งเสียงขรึม

ทีมงานที่ถูกเรียกเข้ามา ทำท่าจะเข้ามาดูคนที่ยังนอนขดตัวอยู่บนเตียงใต้ผ้าห่มผืนใหญ่แม้การถ่ายจะเสร็จสิ้นแล้ว แต่เมื่อคิมหันต์กวักมือให้เดินตามออกจากห้องก็ไม่มีใครกล้าขัด เมื่อในห้องเหลือเพียงแค่พระนายของเรื่อง เควินก็ลุกไปหยิบเสื้อคลุมสวมให้ตัวเองทั้งสภาพนั้นโดยไม่อายและใจดีหยิบเสื้อคลุมอีกตัวเผื่อคนบนเตียง

ทวิชเขยิบหนีเมื่อร่างสูงเดินเข้ามาใกล้ สายตามองอย่างระแวง แต่ยังไม่วายปากดี “คุณก็ออกไปด้วย”

แทนที่จะทำตาม เควินกลับนั่งลงบนเตียงแล้วโน้มหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าขาวที่แดงเห่อ ริมฝีปากหยักกระตุกยิ้มร้ายและแนบลงบนขมับเหมือนจะปลอบขวัญคนที่หายใจถี่กระชั้นเพราะความร้อนที่ถูกปลุกเร้ายังกรุ่นอยู่ และฉายชัดออกมาผ่านนัยน์ตาที่ปรือปรอยด้วยหยาดอารมณ์

“ผมจะอยู่ช่วยคุณแต่งตัว” เควินเสนอตัวเสียงนุ่ม แต่สายตามองต่ำลงไปยังกึ่งกลางลำตัวของอีกฝ่ายที่โป่งนูนขึ้นมาผ่านผ้าห่ม

ทวิชเอี้ยวตัวหลบสายตาแล้วสวนทันควัน แทบไม่ต้องเสียเวลาคิดคำตอบ แต่เสียงที่ออกมาไม่ต่างกับกระซิบ “ไม่ต้อง”

“ผมต้องเชื่อคุณเหรอ” หนุ่มฝรั่งแกล้งบอกยียวน

ทวิชปรายตามองพร้อมกับสูดหายใจเข้าลึก นับหนึ่งถึงพันอยู่ในใจ ไม่เพียงต้องสะกดอารมณ์ที่ค้างคา ยังต้องสะกดอารมณ์ที่อยากข่วนหน้าคนพูดอีกด้วย

เควินเห็นแบบนี้ยิ่งหัวเราะอารมณ์ดีขึ้นไปอีก ”ผมแค่กลัวว่าคุณจะอารมณ์ค้างจากเมื่อกี้เลยจะต่อให้จบ” พูดพลางลักจูบริมฝีปากที่เป็นรอยฟันเพราะเจ้าตัวขบเม้มสะกดกลั้นเสียง แล้วถอยกลับมามองคนที่ถูริมฝีปากฮึดฮัด

“ไม่ต้อง! จะไปไหนก็ไป ไม่อยากเห็นหน้า” ทวิชบอกเสียงห้วน พูดจบก็ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมโปงเป็นการตัดบท หงุดหงิดกับคำพูดยียวน โมโหที่อีกฝ่ายฉวยโอกาสกับเขา และโกรธตัวเองที่หวั่นไหว ...เจ็บไม่เคยจำ

เควินหัวเราะในลำคอ มองก้อนผ้าห่มกลางเตียงแล้วโน้มตัวลงไปจูบ ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วออกจากห้องไปอย่างว่าง่าย...ที่เขายอมออกไป ก็เพราะกลัวว่าใครบางคนจะขาดอากาศหายใจไปซะก่อน

กรงกวินทร์
ตอนที่29

หลังการถ่ายฉากเลิฟซีนดุเดือดเสร็จสิ้น ทวิชก็ใช้ข้ออ้างกับผู้กำกับขอกลับไปเก็บข้าวของที่บ้านแล้วแยกตัวไปอย่างรวดเร็วโดยไม่สนใจจะเช็กผลงานตัวเองในมอนิเตอร์เหมือนทุกครั้ง และไม่แม้กระทั่งมองหน้าคนร่วมซีน จึงไม่ทันเห็นว่ามีสายตาขบขันระคนเอ็นดูของใครบางคนมองตาม

เมื่อใกล้ถึงเวลาที่นัดหมายขึ้นเรือ ทวิชก็มารอที่ท่าเรือพร้อมกับกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ ทว่าเมื่อมาถึงคนที่รออยู่แทนที่จะเป็นคิมหันต์กับทีมงานอย่างที่ควรจะเป็น กลับกลายใครบางคนที่เขาไม่อยากเจอที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผ่านเรื่องน่าอายเมื่อเช้า ทวิชหลบตาวูบ จงใจทำเป็นมองไม่เห็นคนที่ยืนอยู่ และกวาดสายตามองหาทีมงานใครก็ได้สักคนที่จะพอให้เขาใจชื้นขึ้นมาบ้างว่าไม่ได้ถูกทิ้งตามลำพัง ทั้งที่สังหรณ์ใจว่าจะเป็นอย่างที่คิด

“พวกคิมหันต์กลับไปแล้ว เห็นว่าต้องรีบไปเพราะกลัวถึงกรุงเทพดึก”

เสียงทุ้มดังขึ้นจากข้างหลังราวกับล่วงรู้ความคิด ทวิชกัดริมฝีปากเมื่อสิ่งที่ภาวนาไม่เป็นจริง เขาบังคับตัวเองไม่ให้แสดงความหวั่นไหวออกไป แล้วทำใจกล้าหันไปสบตาคู่คมที่มองจ้องมาอยู่แล้ว ก่อนที่จะเป็นฝ่ายหลบสายตาเสียเอง เมื่อภาพเลิฟซีนเมื่อเช้าลอยเข้ามาในหัวเป็นฉากๆ จนหน้าร้อนผ่าว

“เขานัดผมไว้ตอนบ่ายโมงนี่น่า” ทวิชขมวดคิ้วบอกหน้ายุ่ง เขาฟังไม่ผิดแน่เพราะคิมหันต์ยังถามอยู่เลยว่าเขารอไปกินข้าวกลางวันที่ฝั่งไหวไหม หรือจะกินที่นี่เลย ซึ่งเขาตอบอย่างหลังเพราะอยากไปถึงกรุงเทพไวๆ เพื่อหาที่พัก ไม่อยากให้เสียเวลากับการกินอาหาร

เควินมองแก้มขาวที่ขึ้นสีเรื่อ ไม่รู้ว่าเพราะความร้อนของอากาศ หรือว่าเขินสายตาเขากันแน่ แต่เดาเอาเองว่าคงเป็นทั้งสอง เจ้าตัวคิดพร้อมกับยกมุมปากอย่างชอบใจ แต่เมื่ออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมา เควินก็ปรับสีหน้าให้เป็นนิ่งเฉยดังเดิม และไหวไหล่ราวกับจะบอกว่าเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทวิชกับคิมหันต์ตกลงอะไรกันไว้

“เขาไม่ได้บอกอะไรไว้ นอกจากฝากคุณกลับด้วย ผมถึงได้รอคุณ” เควินบอกกึ่งลำเลิกบุญคุณทั้งที่เป็นเขาเองต่างหากที่ออกปากให้ฝ่ายนั้นกลับไปเลยด้วยข้ออ้างล้านแปดที่หยิบยกขึ้นมา

“ผมไม่มีทางกลับกับคุณแน่...” ทวิชรีบบอกทันควัน มือกระชับกระเป๋าเดินทางไว้แน่นพร้อมจะเดินหนี แต่ยังไม่ทันก้าวไปไหนก็ต้องหันขวับกลับไปทางเดิมเมื่อได้ยินประโยคต่อมา...

“คุณบอกว่าไม่กลัวผม ผมก็พยายามเชื่อ แต่เห็นท่าทางของคุณตอนนี้...ผมคงต้องคิดใหม่ คุณบอกว่าไม่กลัวผมแต่เดินหนี แปลกดี เอ หรือกลัวว่าผมจะสานต่อจากเมื่อเช้า ผมออกตัวไว้เลย

ว่าตอนนี้ไม่มีอารมณ์” เควินกระตุกยิ้มมุมปากแกล้งพูดจายียวน และก็ได้ผลเมื่ออีกฝ่ายมองตาขวาง

“ประสาท! ใครจะไปคิดเรื่องลามกอย่างคุณ ผมไม่ไปกับคุณเพราะรังเกียจ ไม่ใช่กลัว” ทวิชร้องเฮอะในลำคอแล้วชี้แจงเสียงขุ่น ก่อนที่จะต้องกลับคำแทบไม่ทันเมื่ออีกฝ่ายบอกอย่างไม่ไยดี

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็คงต้องรอเรือข้ามไปเอง เพราะรอบนี้ผมเหมาไว้แล้ว คุณรอรอบต่อไปอีกสามชั่วโมงแล้วกัน และพอไปถึงฝั่งนั้นก็หารถเข้ากรุงเทพเองด้วย ตามสบายผมไม่บังคับ” คนพูดยักไหล่สบายๆ แล้วพยักหน้าให้บอดี้การ์ดสองคนขนของของตัวเองไปขึ้นเรือสปีดโบ๊ตที่เทียบท่ารอ

ทวิชฮึดฮัดขัดใจ สุดท้ายก็เดินกระแทกเท้าตามไปอย่างเสียไม่ได้ ปกติรอบเรือโดยสารของเกาะนี้จะออกทุกๆ สามชั่วโมง แต่ถ้าอยากไปนอกเหนือจากนี้ ต้องเหมาเรือของโรงแรมข้ามไป ทวิชมองค้อนคนที่หัวเราะในลำคออย่างเป็นต่อแล้วแกล้งเดินเบียดด้วยความหมั่นไส้ แต่คนที่เสียหลักกลับกลายเป็นเขา

เหวอ!! ทวิชหน้าเหวอ ด้วยความตกใจ ยังดีที่มือใหญ่รวบเอวเขาไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นเขาคงได้ว่ายน้ำเล่นสักรอบแน่ๆ

“ไม่เป็นไรนะ” เสียงทุ้มเอ่ยถามชิดใบหู

คนที่กำลังใจหายใจคว่ำยกมือทาบอกแล้วพึมพำขอบคุณเสียงเบา เกือบไปแล้วไหมล่ะ...

‘ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว’...เวรกรรมสมัยนี้ติดจรวดจริงๆ

เควินลอบยิ้มแต่ทำเนียนไม่ปล่อยมือออกจากเอวสอบ และอาจจะเพราะอีกฝ่ายยังขยาดอยู่จึงไม่ดิ้นหนี เขาคว้ากระเป๋าเดินทางของคนข้างๆ มาถือไว้เอง ในจังหวะที่ต้องก้าวลงเรือ มือที่รวบเอวก็เปลี่ยนเป็นช้อนร่างสมส่วนขึ้นจนตัวลอยแล้วก้าวลงเรือแบบสบายๆ

ทวิชเบิกตากว้าง ตั้งท่าจะสะบัดออก แต่เมื่อนึกถึงความปลอดภัยของตัวเองจึงต้องยอมอยู่เฉยๆ แม้จะเห็นกระติ๊บที่นั่งบนเรืออยู่ก่อนแล้วเบิกตากว้างอย่างตื่นตะลึง เขาก็ทำได้แค่ก้มหน้าไม่กล้าสบตา จนกระทั่งลงมาในเรือเรียบร้อย เจ้าของมือใหญ่ถึงยอมปล่อยให้เป็นอิสระ ทวิชมองคนที่ทำอุกอาจตาขวาง ขณะที่คนถูกมองหัวเราะร่วนเหมือนชอบใจที่ทำให้เขาได้อาย เพราะหงุดหงิดแต่ทำอะไรไม่ได้ ทวิชจึงเขยิบตัวไปนั่งชิดมุม เลือกที่นั่งที่ห่างจากใครบางคนมากที่สุด และเมื่อเห็นจากหางตาว่ากระติ๊บทำท่าจะเข้ามาคุยด้วย เขาก็ตีหน้านิ่งจนฝ่ายนั้นล่าถอยกลับไป ไม่ใช่เพราะหยิ่งหรือไม่พอใจแต่เพราะไม่รู้จะตอบอะไรเท่านั้นเอง

พอขึ้นฝั่ง รถตู้สีดำติดฟิล์มสีเข้มที่มีอมรเป็นคนขับก็จอดรออยู่แล้ว ลูคัสและไรอันขึ้นไปนั่งเบาะหลังสุดอย่างรู้งานตามด้วยโทมัสที่สะกิดกระติ๊บเข้าไปนั่งเบาะรองสุดท้าย ทวิชทำท่าจะตาม

เข้าไปด้วยแต่ถูกใครบางคนดึงเอาไว้แล้วออกคำสั่งด้วยสายตาให้นั่งคู่กัน เขาจึงต้องนั่งลงข้างๆ เควินอย่างไม่มีทางเลือก

เควินนั่งไขว่ห้างหลังเอนพิงเบาะท่าทางสบายอารมณ์พลางเหลือบมองคนข้างๆ ที่นั่งคอแข็งไม่กระดิกตัวจนเขากลัวว่าอีกฝ่ายจะเป็นตะคริวไปเสียก่อน แต่ถึงอย่างนั้นก็เพียงยิ้มขำ ไม่ได้ออกปากทักอะไร อยากรู้เหมือนกันว่าทวิชจะนั่งท่านั้นไปได้นานแค่ไหน ไม่ทันขาดคำ...ใครบางคนก็เริ่มโอนเอนไปตามแรงโยกของรถ แต่เจ้าตัวก็ยังพยายามนั่งตัวตรงอย่างสุดความสามารถ แต่เพราะโหมถ่ายหนังติดกันมาหลายวัน สุดท้ายทวิชก็ต้องพ่ายให้ความเหนื่อยอ่อนและแรงโน้มถ่วง ตาปรือปรอยและผล็อยหลับไปในที่สุด

ทวิชรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเมื่อหมอนที่ตัวเองใช้หนุนนอนขยับเคลื่อนไหว ในความงัวเงียกึ่งหลับกึ่งตื่นเขาพยายามคว้าหมอนให้อยู่นิ่ง ทว่าเมื่อสติสัมปชัญญะบางส่วนเริ่มกลับมา ถึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองอาศัยรถใครกลับมาด้วย คิดมาถึงตรงนี้ก็สะดุ้งพรวดลืมความง่วงงุน ทว่ากลับไม่อาจลุกขึ้นได้ดังใจเพราะมีบางอย่างรัดไว้ที่ช่วงเอว ทวิชก้มมอง ตาคู่เรียวเบิกกว้างเมื่อเห็นท่อนแขนแข็งแรงของคนข้างๆ โอบรัดรอบตัว ขณะที่ตัวเขาเอนพิงซบอีกฝ่ายต่างหมอน พอไล่สายตามองตามขึ้นไปก็สบตากับเจ้าของท่อนแขนที่มองอยู่ก่อนแล้ว มุมปากของเควินกดลงคล้ายอมยิ้มขำ ทวิชเม้มปากและออกแรงดันตัวลุกอีกที ครั้งนี้อ้อมแขนแข็งแรงยอมปล่อยอย่างง่ายดาย

“ขอบคุณ” ทวิชพึมพำเสียงเบาแล้วรีบก้าวลงจากรถ เมื่อเห็นว่าในรถเหลือเพียงเขากับเควินเท่านั้น ไม่รู้ว่ารถจอดนานแค่ไหนแล้ว คิดขึ้นมาก็ให้รู้สึกขายหน้าเพราะเขานอนหลับสนิทถึงขนาดไม่ได้ยินเสียงเปิดประตู แต่ทวิชไม่วายโทษเป็นความผิดของใครอีกคนที่ไม่ยอมปลุก

เมื่อเห็นแสงสีส้มกำลังจะหายไปจากท้องฟ้าและแทนที่ด้วยความมืด ทวิชก็ไม่เก็บมาใส่ใจอีก เพราะเขายังมีภารกิจต้องไปหาที่นอนคืนนี้ คิดมาถึงตรงนี้ก็รีบลงจากรถและเดินอ้อมไปเอากระเป๋าเดินทางของตัวเอง ก่อนจะลากไปทางประตูรั้วเพื่อโบกแท็กซี่ คืนนี้เขาคงหาโรงแรมสองสามดาวแถวนี้เพื่อพักค้างคืนไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยไปหาเช่าคอนโดรายเดือนใช้พักระหว่างถ่ายหนัง ระหว่างที่นึกว่ามีโรงแรมอะไรที่เคยผ่านตา ก็รู้สึกว่ากระเป๋าเดินทางที่ลากมาหนักขึ้นกว่าเดิม เมื่อหันไปมองจึงเห็นว่าใครบางคนรั้งไว้

“ครับ” ทวิชเลิกคิ้ว เมื่อคิดว่าอีกฝ่ายมีธุระอะไรกับเขา

แทนคำตอบ เจ้าของบ้านถามกลับไปเสียงห้วน “จะไปไหน”

คนถูกถามทำหน้างุนงง “ก็กลับไงครับ” ตอบกลับไปราวกับจะบอกว่าถามอะไรไม่เข้าท่า

เควินไม่สนใจคำยอกย้อน ถามต่อในสิ่งที่ต้องการคำตอบ

“แล้วคุณจะไปอยู่ไหน”

กลายเป็นทวิชที่สะอึกไป เพราะการที่เควินตั้งคำถามแบบนี้ย่อมแปลว่ารู้ว่าเขาไม่มีที่ไป แม้จะหน้าชาแต่ทวิชก็ตอบออกไปตามตรง

“โรงแรมครับ พรุ่งนี้ค่อยหาที่พัก” ตอบพลางหลบสายตา เขาไม่อยากเห็นสายตาเวทนาจากใคร มือออกแรงยื้อกระเป๋าเดินทางให้หลุดจากมือใหญ่ แต่ไม่เป็นผล

“จะไปหายังไงค่ำมืด อยู่ที่บ้านนี้นี่แหละ” เควินนิ่วหน้าบอกเสียงเข้ม เลื่อนมือจากที่จับกระเป๋าไปจับมือขาวเอาไว้แน่นหนา

“ไม่มีทาง!” ทวิชบอกอย่างไม่เสียเวลาคิดแล้วแค่นหัวเราะ

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ผมไปได้ ผมอยู่ที่นี่มาหลายปี แค่ไปอยู่เกาะไม่นาน ไม่ทำให้ผมลืมเส้นทางในเมืองหรอก” เขามองตอบสายตาของเควินอย่างเด็ดเดี่ยว บอกตัวเองว่าครั้งนี้เขาจะไม่ยอมอ่อนข้อเพราะเขาไม่มีอะไรติดค้างกับเควินแล้ว

ทว่าท่าทีของเควินก็ไม่อ่อนลงเช่นกัน จ้องประสานสายตากับคนดึงดันอย่างไม่ยอมแพ้

ทวิชกลอกตา กัดริมฝีปากชั่งใจ เพราะหากปล่อยให้เป็นแบบนี้คงไม่พ้นเล่นเกมจ้องตาทั้งคืน ตอนนี้ร่างกายของเขาอยากพักผ่อนเต็มแก่ อีกทั้งไม่รู้ว่าพรุ่งนี้ต้องใช้เวลาตระเวนหาที่พักนานแค่ไหน จึงอยากเก็บแรงไว้ก่อน เมื่อเห็นว่ายื้อยุดไปมาก็เปล่าประโยชน์ ทวิชถอนหายใจและบอกด้วยเสียงที่อ่อนลง

“ปล่อยครับ ผมรีบ” บอกพลางดึงมือให้หลุดจากมือกาวนั้น แต่ไม่สำเร็จ

“อยู่ที่นี่!” เจ้าของบ้านย้ำคำเดิม น้ำเสียงราบเรียบที่บ่งบอกว่าเป็นประโยคคำสั่งมากกว่าประโยคบอกเล่าหรือเชิญชวน และเมื่ออีกฝ่ายอ้าปากจะปฏิเสธ เควินก็ช้อนร่างสมส่วนขึ้นพาดไหล่ พลางส่งสัญญาณมือให้ลูคัสยกกระเป๋าเดินทางที่นอนแอ้งแม้งกับพื้นตามเข้าไปในบ้าน

“เหวอ!! ปล่อย! เควินปล่อยผมเดี๋ยวนี้ ปล่อยสิวะ ผมจะกลับ” ทวิชส่งเสียงโวยวาย ทั้งถีบทั้งเตะทั้งทุบแต่ก็เหมือนออกแรงเปล่า เพราะนอกจากเควินจะไม่ปล่อย ยังไม่สะดุ้งสะเทือน เห็นได้จากจังหวะการก้าวเท้าที่สม่ำเสมอ

“ถ้าตกบันไดลงไป ผมไม่รับผิดชอบนะ” คนอุ้มพูดขึ้นมาลอยๆ สีหน้านิ่งสนิทไม่บอกว่าพูดเล่นทำให้คนที่กำลังดิ้นขลุกขลักหยุดชะงักแทบจะทันที แต่ยังไม่วายปากเก่ง

“ดี ตายไปก็ดีจะได้หมดเวรจากคุณ”

เควินหัวเราะในลำคอแล้วตอบกลับเผ็ดร้อน “แล้วถ้าไม่ตายแต่พิการล่ะ อดีตดาราดังพิการไม่มีใครเหลียวแล” ประโยคหลังบอกล้อเลียนเหมือนพาดหัวข่าว

ทวิชทำหน้าเหยเกเมื่อคิดภาพตาม จากที่ดิ้นหนีเลยยอมอยู่นิ่งตัวเกร็งเพราะกลัวว่าจะตกบันไดลงไปจริงๆ

เควินลอบยิ้มเมื่ออีกฝ่ายยอมสงบเสงี่ยม เขาทำเนียนเดินเข้าห้องตัวเองหน้าตาเฉย

คนที่ยังไม่หมดฤทธิ์ตะเกียกตะกายลงมายืนที่พื้น เมื่อพ้นระยะน่าสิ่วน่าขวานอย่างบันได พร้อมกับคำพูดประโยคเดิม “ผมจะกลับ!”

“อยู่ที่นี่!” เควินบอกเสียงเข้มพร้อมถลึงตามองจ้อง

“คุณไม่มีสิทธิ์มาสั่งผม” ทวิชโต้เสียงแข็ง นัยน์ตากร้าวขึ้นมาเมื่อกำลังจะเหลืออด ท่าทางนั้นทำให้คนที่อยู่ในอารมณ์ร้อนไม่ต่างกันชะงักไป

“อยู่ที่นี่นั่นแหละ ห้องว่างในบ้านเยอะแยะ” เควินให้เหตุผลอย่างดึงดัน แต่น้ำเสียงและท่าทางอ่อนลงกว่าครึ่ง

เมื่อคร้านจะเถียงเพราะสุดท้ายก็ไม่มีทางเอาชนะ อีกทั้งยังอยู่ในถิ่นของอีกฝ่าย ทวิชจึงถอนหายใจครั้งที่สิบกว่าแล้วต่อรอง ทั้งที่ไม่รู้ว่าตัวเองมีสิทธิ์นั้นหรือไม่

“ถ้าจะให้ผมอยู่ที่นี่ ผมขอนอนห้องเดิม” ทวิชบอกเสียงเรียบ ห้องเดิมที่เขาพูดถึงคือห้องเก็บของหลังบ้านที่เขาเคยใช้พำนัก แม้ว่าที่นั่นจะไม่น่าจดจำเท่าไหร่ แต่ถ้าเทียบแล้ว ในบ้านหลังนี้ก็ไม่มีที่ไหนน่าจดจำทั้งนั้น

ตาคู่เรียวมองรอคอยคำตอบอย่างดึงดันให้รู้ว่าถ้าไม่ได้ตามเงื่อนไข เขาจะไม่ตกลงเด็ดขาด

เควินนิ่งไปนานก่อนจะเดินไปสั่งการอะไรบางอย่างกับลูคัสที่ถือกระเป๋าเดินตามเข้ามา อีกฝ่ายวางกระเป๋าลงและเดินลิ่วออกไป เควินจึงหันมาให้คำตอบ “ตกลง คุณจะนอนที่ไหนก็ตามใจคุณ แต่ตอนนี้ผมหิว คุณทำอาหารให้ผมด้วย ไม่ต้องเผื่อสามคนนั่น”

ท่าทีที่เปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันของเจ้าของบ้านทำเอาคนฟังตามอารมณ์ไม่ทัน แต่เพราะไม่อยากต่อล้อต่อเถียงอีก จึงเดินนำลงมาชั้นล่างซึ่งเวลานี้เงียบเชียบเหมือนไม่มีใครอยู่ แม้จะสงสัยแต่ทวิชไม่ได้ถามออกไป เพราะไม่คิดว่ามีอะไรสำคัญ แต่คนที่เดินตามหลังมาพูดขึ้นลอยๆ ราวกับล่วงรู้ความคิดของเขา

“คนอื่นไปทำธุระให้ผม”

ทวิชเพียงแค่เหลียวกลับไปมอง พอเห็นว่าเควินไม่ได้จะพูดอะไรต่อก็เดินลิ่วเข้าครัว เปิดตู้เย็นเช็กดูว่ามีวัตถุดิบอะไรเหลือพอจะทำอาหารได้ ดีที่แม่บ้านคอยตุนของสดไว้ในตู้เย็นเสมอจึงไม่ต้องพึ่งเมนูอาหารสำเร็จรูป ผ่านไปเกือบชั่วโมงที่พ่อครัวพยายามเตะถ่วงอยู่ในครัว อาหารง่ายๆ ก็ถูกตักใส่จานพร้อมเสิร์ฟ

คนที่นั่งเอกเขนกฟังเพลงรอที่ห้องนั่งเล่นมองร่างโปร่งที่ยกอาหารมาวางบนโต๊ะกินข้าวด้วยสายตาอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว หากทว่าคำพูดที่ออกไปคือ...

“ช้า!” ปากบอกแบบนั้น แต่คนที่นั่งอยู่กลับไม่ยอมขยับตัวมาที่โต๊ะกินข้าว

ทวิชกลอกตาพลางเหล่มอง อดประชดประชันไม่ได้เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังนั่งเป็นคุณชายอยู่ที่เดิม “ต้องให้ผมป้อนด้วยไหมครับคุณชาย”

เควินหัวเราะหึแล้วขยับตัวลุกขึ้น ร่างสูงเดินมาหยุดยืนที่ด้านหลังของคนที่มัวแต่สนใจอาหาร ตาคู่คมเป็นประกายก่อนจะโน้มใบหน้าลงไปใกล้อีกฝ่ายแล้วกระซิบข้างหู “ป้อนก็ดีนะ”

ทวิชสะดุ้งโหยงหันขวับไปมองด้วยความตกใจ แก้มขาวจึงสัมผัสกับริมฝีปากหยักที่ลอยอยู่ใกล้เหมือนจงใจรอจังหวะอยู่แล้ว ทวิชผละออกเหมือนถูกของร้อน มองค้อนคนที่ยิ้มกริ่มนัยน์ตาพราวอย่างขุ่นเคือง

“คุณห้ามเข้าใกล้ผมอีกเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าผมไม่เตือน” ทวิชขู่ฟ่อ มือยกส้อมขึ้นมาเป็นอาวุธประจำกาย

เจ้าของบ้านเดินไปนั่งประจำที่ตรงหัวโต๊ะพร้อมกับส่งเสียงหัวเราะในลำคออย่างไม่เกรงกลัว

“ซ้อมบทไง คุณจะได้ไม่ต้องเทคบ่อย” เควินยักคิ้ว บอกหน้าตาย

ทวิชหายใจเข้าลึกและผ่อนออกช้าๆ ระงับโทสะที่ใกล้ถึงจุดเดือด แล้วก้มหน้าก้มตากินข้าวผัดอเมริกันในจานของตัวเอง ทำหูทวนลมไม่สนใจคนที่ชอบหาเรื่องยียวนกวนประสาทเขา

“ที่ต้องเทคบ่อยเพราะใครเล่นนอกบทล่ะ” ตั้งใจจะบ่นกับตัวเองเพราะรู้ว่าหากเขาพูดออกมาใครบางคนคงหาเรื่องแซวให้เขาได้อาย แต่ก็ไม่พ้นหูคนที่จดจ้องรอฟังอยู่ดี

“คุณก็เคลิ้มไม่ใช่เหรอ” เควินท้วงขึ้นมาลอยๆ สีหน้าเหมือนโยนให้เป็นความผิดของคนบ่นแทน

นั่นไง ผิดจากที่เขาคิดที่ไหน ทวิชเข่นเขี้ยวอยู่ในใจ เลือกที่จะไม่ต่อปากต่อคำอีก แม้เสียงหัวเราะของคนที่นั่งหัวโต๊ะจะชวนให้โมโหแค่ไหนก็ตาม

ขณะที่ต่างคนต่างจัดการอาหารในจานตัวเองอย่างเงียบเชียบ อยู่ๆ แขกที่ไม่เต็มใจโดนรับเชิญก็ชะงักไปเล็กน้อยและนิ่วหน้า ก่อนจะกดรีโมตเบาเสียงเพลงจากเครื่องเมื่อหูแว่วเสียงบางอย่างมาจากหน้าบ้าน เมื่อเสียงเพลงเบาลงก็เหมือนจะได้ยินชัดขึ้น

เสียงก๊อกแก๊กดังเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ คราวนี้เหมือนดังมาจากข้างบ้าน ไม่ทันไรก็คล้ายว่าต้นเสียงอยู่ทางหลังบ้าน เขารีบเงยหน้ามองเจ้าของบ้านที่ยังตักอาหารเข้าปากอย่างใจเย็น

“คุณได้ยินเสียงอะไรไหม” ทวิชถามหน้าตาตื่นพร้อมกับขยับเก้าอี้ไปใกล้อีกฝ่ายโดยอัตโนมัติ ทั้งที่รู้ว่าแทบเป็นไปไม่ได้ที่จะมีใครบุกรุกเข้ามา เพราะนอกจากการรักษาความปลอดภัยของหมู่บ้านที่เข้มงวดสมราคาค่าส่วนกลางฯ บ้านหลังนี้ยังมีรปภ. เฝ้าอีกชั้น แต่...ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ซะที่ไหน ทวิชแย้งกับตัวเอง พลันนึกหงุดหงิดคนที่ยังทำใจเย็นไม่ทุกข์ร้อนทั้งที่เป็นบ้านของตัวเองแท้ๆ

เควินเงยหน้าขึ้นมองแล้วยักคิ้วให้ แต่ไม่ยอมตอบให้อีกฝ่ายคลายความสงสัย เพราะเหตุนี้แขกของบ้านจึงได้แต่นั่งตัวแข็งทื่อ กลอกตาไปซ้ายทีขวาทีอย่างระแวง ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมงเสียงจึงเงียบหายไป ก่อนจะมีเสียงเครื่องยนต์แล่นออกจากบ้าน

“โจรไปแล้วรึเปล่าคุณ” ทวิชหันไปถามความเห็นคนที่นั่งหน้านิ่งอยู่หัวโต๊ะ พลางนึกโล่งใจที่โจรไม่บุกเข้ามาทำร้ายคนในบ้าน ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้ คิดแล้วก็นึกห่วงความปลอดภัยของตัวเองขึ้นมา นี่ขนาดยังไม่ดึกมากแต่โจรกลับอุกอาจถึงเพียงนี้ ขณะที่คิดฟุ้งซ่านอกสั่นขวัญแขวนเรื่องโจร...หูก็แว่วเสียงก๊อกแก๊กที่ประตูบ้าน ทวิชสะดุ้งหน้าเลิ่กลั่กแทบร้องออกมาเพราะเสียงนั้นใกล้ตัว ดีที่เห็นหน้าคนที่เปิดประตูเข้ามาซะก่อนจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“เควิน ฉันจัดการให้เรียบร้อยแล้ว นายไปดูเอาเองว่าถูกใจไหม” โทมัสบอกเสียงดังตั้งแต่หน้าบ้าน สีหน้าระอากึ่งหมั่นไส้ญาติผู้น้องที่ใช้เขาออกไปทำ ‘ธุระ’ โดยไม่ตระหนักว่าเขาก็เพิ่งเดินทางไกลกลับมาพร้อมเจ้าตัวเช่นกัน แต่ในเมื่อเขาควบตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวก็ต้องจัดการให้สมตำแหน่งอย่างเลี่ยงไม่ได้

“ขอบใจมากทอม หาอะไรกินเองนะ ธันไม่ได้ทำเผื่อ” คนที่นั่งเป็นประธานอยู่หัวโต๊ะบอกเนิบ

โทมัสแยกเขี้ยว ปากก็พึมพำลำเลิกบุญคุณ “นี่คือสิ่งที่นายตอบแทนความดีของฉันหรอ” หนุ่มฝรั่งผู้พี่บ่นไม่จริงจังนัก ก่อนจะหันไปเห็นทวิชที่มองมาท่าทางเลิกลั่ก

“เดี๋ยวผมทำให้ก็ได้ พอมีของสดอยู่อีก” ทวิชเสนอตัว ก่อนจะขมวดคิ้วและเอ่ยถามเมื่อนึกขึ้นได้ “จริงสิ ตอนที่พวกคุณกลับเข้ามา สวนทางกับใครบ้างไหม”

โทมัสเลิกคิ้วเหมือนไม่เข้าใจคำถาม แต่ก็ยังอุตส่าห์ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“ไม่มีนี่ มีแต่ช่างเฟอร์นิเจอร์ที่เพิ่งกลับไป” โทมัสทำหน้างง ก่อนจะพูดต่อ “ส่วนเรื่องอาหารก็ขอบใจมาก น้องชายฉันยังไม่สนใจเลย” พูดพลางปรายตามองน้องชายที่โคลงหัวกับความเจ้าคิดเจ้าแค้นของญาติผู้พี่

“อย่างอนน่าทอม ไม่ได้เข้ากับนายเลย” เควินหัวเราะ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายแกล้งตัดพ้อไปอย่างนั้นเอง เขาลุกขึ้นแล้วกระตุกมือของคนข้างๆ ให้ลุกขึ้นตาม ก่อนจะหันไปบอกบอดี้การ์ดที่เดินผ่านประตูเข้ามาพอดี

“ไรอันทำอาหารให้ทอมหน่อย ฉันจะพาธันไปดูห้อง” จบคำก็ดึงมือคนที่ยืนงงให้เดินตามไปโดยไม่รอคำตอบจากคนที่ถูกไหว้วาน ก่อนจะเดินพ้นจากห้องอาหารทันได้ยินเสียงโวยวายของโทมัส

“นายจะฆ่าฉันทางอ้อมรึไง ให้กินอาหารที่ไรอันทำ ฉันทำกินเองยังดีกว่า”

“ผมไม่ได้ทำแย่ขนาดนั้นสักหน่อย” เสียงคนที่ถูกสบประมาทแก้ตัวทันควัน ก่อนจะปิดท้ายด้วยเสียงลากยาวของโทมัสและลูคัสที่ดังประสานโดยไม่ได้นัดหมาย

“เหรอ”

เควินไม่ได้สนใจเสียงเหล่านั้นอีก เขาพาทวิชเดินผ่านห้องครัวทะลุออกหลังบ้านแล้วเดินไปหยุดที่ห้องเก็บของที่ครั้งหนึ่งทวิชเคยใช้เป็นที่นอน และกำลังจะกลับมาใช้อีกครั้ง

และเมื่อประตูเปิดออกจนเห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน ว่าที่เจ้าของห้องก็เบิกตากว้างอย่างประหลาดใจกับความเปลี่ยนแปลง เพราะห้องเก็บของในความทรงจำที่ไม่ดีนักของเขา แม้จะอยู่เพียงแค่วันเดียว แต่จดจำได้แม่นยำว่าเต็มไปด้วยข้าวของระเกะระกะ นอกเหนือจากเตียงขนาดสามฟุตครึ่งที่มีฟูกนอนแข็งกระด้างอยู่กลางห้อง ก็มีตู้เสื้อผ้าแบบผ้าใบสภาพผุพังเท่านั้น ทว่าสิ่งที่ปรากฏในสายตาตอนนี้ต่างกันราวฟ้ากับเหว...ไม่เพียงไม่มีข้าวของกองระเกะระกะ และพื้นปราศจากฝุ่นหนาทึบ เตียงขนาดสามฟุตครึ่งก็ถูกแทนด้วยเตียงควีนไซส์เด่นหรา ฟูกนอนหนาเป็นฟุต คาดการณ์จากสายตาก็เดาได้ว่าคงนุ่มจนนอนไม่อยากตื่น ตู้เสื้อผ้าเก่าถูกเปลี่ยนเป็นตู้เสื้อผ้าแบบโมเดิร์นเป็นกระจกทั้งบาน ทั้งยังมีโต๊ะเครื่องแป้ง ชั้นวางของและโต๊ะทำงานที่เรียบหรูดูเข้ากัน อีกทั้งผ้าม่านโกโรโกโสก็ถูกเปลี่ยนเป็นผ้าม่านหนาทึบแบบกำมะหยี่ หลอดไฟที่ให้ความสว่างริบหรี่ก็สว่างโร่ รวมๆ แล้วห้องนี้แทบถอดแบบออกมาจากที่เคยเห็นในนิตยสาร

ทวิชขยี้ตาตัวเอง จนเมื่อได้ยินเสียงทุ้มกระซิบข้างหู จึงได้แน่ใจว่าไม่ใช่ความฝัน

“ทอมเลือกให้ คุณน่าจะชอบ”

คนที่หายงงเดินเข้าไปในห้องและกวาดตามองเฟอร์นิเจอร์แปลกตาและสภาพบ่งบอกถึงความใหม่

“เสียงที่ผมได้ยินเมื่อกี้คือ...ของพวกนี้เหรอ” ถามตามที่คาดเดา ไม่ต้องรอให้เควินตอบก็รู้ว่าไม่มีทางเป็นอย่างอื่นได้ เขาขมวดคิ้วอย่างไม่รู้ตัวก่อนจะบอกออกไปน้ำเสียงราบเรียบ “จริงๆ แล้วคุณไม่จำเป็นต้องทำขนาดนี้ก็ได้ ห้องเดิมผมก็นอนได้” ทวิชบอกตามที่คิดไม่ได้ประชดประชันหรือต่อให้มีแค่ฟูกนอนเปล่าๆ เขาก็นอนได้ เพราะบทเรียนที่ผ่านมาทำให้เขาได้รู้ว่าสิ่งที่เขายึดติดเป็นแค่เปลือกนอกที่สร้างหายนะให้กับตัวเอง และถ้าเมื่อก่อนเขาคิดได้ ไม่มัวแต่ยึดติดความหรูหราจอมปลอมพวกนั้น เขาก็คงไม่ต้องอยู่ในสภาพนี้

เควินถอนหายใจพลางรั้งร่างโปร่งที่มีสีหน้าเจ็บปวดเข้ามากอดแนบอก ไม่มีอารมณ์พิศวาส มีเพียงความสงสารและเอ็นดู ความโกรธแค้นในวันวานแทบไม่หลงเหลือ หรือบางที...เขาอาจจะไม่เคยโกรธทวิชเลยก็ได้ คนที่เขาโกรธคือตัวเองที่ตกหลุมรักผู้ชายคนนี้ง่ายเกินไป และโกรธวิธีการที่ทวิชเลือกใช้...เพราะไม่ต่างจากที่ใครบางคนเคยทำกับเขา

จัสติน!

เขาลืมชื่อนี้ไปแล้วด้วยซ้ำ แม้กระทั่งความรู้สึกเสียใจจะเป็นจะตายก่อนที่เขาจะตัดสินใจมาเมืองไทย เขายังนึกไม่ออก สิ่งที่จำได้มีเพียง...เขาได้บทเรียนราคาแพงจากความไว้ใจ

“คุณต้องการอะไรกันแน่เควิน”

เจ้าของชื่อหลุดออกจากภวังค์ความคิดของตัวเองเมื่อได้ยินคำถามจากคนในอ้อมกอดที่พยายามดันตัวออกห่าง สีหน้าและน้ำเสียงจริงจังของคนถามบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวอยากรู้คำตอบไม่ใช่การแดกดัน ตาคู่เรียวสั่นไหวสะท้อนความสับสนและเจ็บปวดพลอยให้เขารู้สึกผิด เพราะสิ่งเหล่านี้เขาเป็นคนทำให้มันเกิดขึ้นมาเอง

“คุณต้องการอะไรกันแน่เควิน”

เขามองสบตากับอีกฝ่ายเนิ่นนาน คำถามนี้เขาก็ยังหาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้ รู้เพียงแค่เขาไม่พร้อมจะสูญเสียทวิชไป แม้ครั้งนั้นเขาเองที่เป็นคนลงมือทำร้ายจิตใจอีกฝ่าย แต่ตอนที่ทวิชหายไปจากชีวิตเขา เขาถึงได้รู้ตัวว่าความสุขของเขาก็หายไปด้วย...

ความเงียบของเควินไม่ต่างอะไรกับคำตอบที่เจ็บปวดสำหรับคนถาม ทวิชหลุบเปลือกตามองมือตัวเองเหมือนไม่เคยเห็น ก่อนจะบอกออกไปด้วยน้ำเสียงที่พยายามฝืนให้ราบเรียบ ไม่ให้รู้ว่าเขากำลังอ่อนแอ “คุณเอาคืนผมแล้ว ผมชดใช้ให้คุณแล้ว เราหายกัน”

เขายังจำวันที่ตัวเองเปิดทีวีแล้วเห็นภาพที่เควินกำลังให้สัมภาษณ์นักข่าวว่าเลือกภูผา วันนั้นเขาแทบจะล้มทั้งยืน

เขายังจำวันที่เควินยื่นข้อเสนอให้เขาอย่างเลือดเย็น และสุดท้ายก็เป็นเขาที่ถูกหักหลังจนไม่เหลืออะไร

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นรวดเร็วจนเขาตั้งตัวไม่ทัน แต่อยู่ๆ เควินก็มาปรากฏตัวตรงหน้าอีกครั้งในวันที่เขากำลังจะลุกขึ้นยืนด้วยตัวเอง หนำซ้ำยังทำดีกับเขา...

ถึงขนาดยกบทอลันที่เขาเคยอยากได้จนต้องยอมเอาตัวเข้าแลกให้เขาอย่างง่ายดาย

ถึงขนาดให้เขามาอยู่ด้วยและลงทุนตกแต่งห้องให้เขาอย่างเอาอกเอาใจ

เควินต้องการอะไรกันแน่ เขาตามไม่ทันจริงๆ แต่ไม่ว่าอะไรก็ตามที่เควินต้องการ...เขาไม่สามารถให้ได้ นอกจากระยะห่างสำหรับคนที่ทำงานร่วมกันเท่านั้น เขาไม่อยากเข้าใกล้เควินอีกเขากลัวที่จะกลับไปเจ็บปวดแบบเดิม

“เราต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง คุณอย่ายุ่งเกี่ยวกับผมอีก ได้ไหม”

เควินดึงทวิชเข้าไปกอดแนบอก คำถามแรกเขาไม่สามารถให้คำตอบได้ว่าตัวเองต้องการอะไร แต่คำถามสุดท้าย เขาให้คำตอบได้ นั่นคือ...ไม่!! เขาจะไม่เลิกยุ่งเกี่ยวกับทวิชเด็ดขาด อาจจะเห็นแก่ตัว แต่เขากลัวว่าถ้าปล่อยมือแล้ว ทวิชจะหลุดลอยจนคว้ากลับมาไม่ได้อีก

ดังนั้นวิธีเดียวที่จะรั้งทวิชเอาไว้ในตอนนี้ คือแลกไปด้วยความจริงใจ

“ผมเสียใจ ผมรู้ว่าสิ่งที่ผมเคยทำกับคุณมันร้ายแรงจนทำให้คุณไม่กล้าเชื่อใจ ผมยอมรับว่าผมตั้งใจเอาคืนคุณ แต่ผมไม่มีความสุขเลยที่ทำลงไป ผมทำให้คุณเจ็บแค่ไหน...เชื่อเถอะว่าผมก็เจ็บไม่ต่างจากคุณ”

ทวิชดันตัวเองออกเล็กน้อยเพื่อมองหน้าคนพูด แววตาคู่คมของอีกฝ่ายบ่งบอกความจริงใจไม่มีเคลือบแฝง แต่เพราะความเจ็บปวดที่เขาได้รับ ทำให้ยากที่จะเชื่อได้ สุดท้ายเขาก็ทำได้เพียงถอนหายใจ

“ผมขอเวลา คุณออกไปก่อน ผมอยากพัก” ทวิชบอกอย่างเลื่อนลอย

เควินพยักหน้าแม้ไม่เต็มใจนัก

“กระเป๋าเสื้อผ้าของคุณ เดี๋ยวผมให้ทอมยกมาให้ คุณพักผ่อนเถอะ” พูดจบ ร่างสูงก็หมุนตัวออกจากห้อง

เสียงประตูปิดลงพร้อมกับคนในห้องที่ทรุดตัวนั่งลงบนเตียงอย่างหมดแรง

ในหัววกวนวุ่นวาย...เขาไม่รู้ว่าตัวเองสามารถเชื่ออะไรได้บ้าง ไม่รู้เลยจริงๆ!

กรงกวินทร์
ตอนที่30

แม้จะไม่จำเป็นต้องหาที่พักใหม่เพราะใครบางคนเสนอตัวกึ่งบังคับให้ไปอยู่ด้วยที่บ้าน แต่ทวิชก็เลือกที่จะหยุดพักสามวันตามที่ได้ขอเอาไว้ล่วงหน้า เพราะไม่อยากให้มีคำถามตามมา เขาคร้านจะหาคำโกหก คร้านที่คิดอะไรอีกเพราะเท่าที่วนเวียนวุ่นวายอยู่ในหัวก็มากเกินพอแล้ว

การเข้ามาอยู่บ้านเควินในฐานะผู้อาศัย ไม่ใช่เรื่องลำบากใจเกินไปนัก เพราะตั้งแต่ที่กลับจากเกาะไข่มุก เจ้าของบ้านก็มีคิวถ่ายทุกวัน ออกจากบ้านแต่เช้าและกลับมาถึงตอนค่ำ เขาจึงไม่ต้องเผชิญกับเควินให้รู้สึกกระอักกระอ่วน ไม่จำเป็นต้องปั้นหน้านิ่งแสร้งทำเป็นเข้มแข็ง และไม่จำเป็นต้องคอยข่มใจที่พานจะหวั่นไหวทุกครั้งที่ใกล้ชิด

พรุ่งนี้จะครบสามวันตามที่ขอคิมหันต์ไว้...เขามีคิวถ่ายตอนเช้า ส่วนเควินมีคิวถ่ายตอนบ่าย วันนี้เขาจึงอยู่รอเจ้าของบ้านเพื่อบอกกล่าว เขาเป็นแค่คนอาศัย คงไม่ดีแน่ถ้าจะเข้านอกออกในโดยไม่บอกเจ้าของบ้าน และที่สำคัญเขาจะได้ตกลงกับเควินให้เป็นเรื่องเป็นราวว่าให้เก็บเรื่องที่เขามาพักอยู่ที่นี่เป็นความลับ แม้มั่นใจว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่เควินจะเอาไปพูด แต่เขาก็อยาก ‘ป้องกัน’ ไว้มากกว่า ‘ตามแก้’ ทีหลัง ลำพังแค่กระติ๊บคนเดียวที่ทำตาโตตอนที่เห็นเขาอยู่ที่นี่ ตอนที่เจ้าตัวมารับเควิน เขาก็กังวลใจกลัวว่าข่าวเรื่องนี้จะแผ่กระจาย แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีข่าวอย่างที่กังวล ซึ่งอาจเป็นเพราะเขาไม่ได้ใช้สมาร์ตโฟนเหมือนเดิม ช่องทางการรับข่าวสารจึงมีเพียงแค่ทีวีเท่านั้น

“รอผมเหรอ”

คนที่คิดอะไรเพลินๆ สะดุ้งเมื่อได้ยินสียงที่ดังใกล้หู ใกล้จนรู้สึกได้ถึงลมหายใจผะแผ่วที่เป่ารดคอ เขามัวแต่จมกับความคิดตัวเองจึงไม่ได้ยินเสียงรถ นี่ถ้าอีกฝ่ายเป็นโจร เขาคงโดนฆ่าตายไปแล้ว...

“ผะ...ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ” ทวิชหันกลับไปบอก เสียงพูดตะกุกตะกักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าระยะห่างระหว่างใบหน้าของเขากับเควินไม่เกินคืบ ก่อนจะผงะเกือบตกโซฟาด้วยความตกใจเมื่ออีกฝ่ายยื่นหน้าเข้ามาใกล้กว่าเดิมเหมือนตั้งใจฟัง

“คุณถอยออกไปหน่อยก็ได้” เขานิ่วหน้าบอกประท้วงกับความใกล้ชิดจนเกินพอดี

เควินหัวเราะหึแล้วยอมถอยออกโดยดีก่อนจะเอ่ยถามกลับด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูจริงจังมากขึ้น “คุยเรื่องอะไร” ถามพร้อมกับเดินอ้อมโซฟามานั่งลงข้างๆ คนที่นั่งอยู่ก่อน เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นญาติผู้พี่และบอดี้การ์ดของตัวเองกำลังจะผ่านประตูเข้ามา เขาจึงออกคำสั่งด้วยสายตาให้

ไปทางอื่น แม้ทั้งสามคนจะปฏิบัติตามอย่างรวดเร็วแต่เควินยังตาดีทันเห็นว่าโทมัสทำหน้าเอือมใส่ เขายักไหล่ไม่เก็บมาใส่ใจแล้วหันกลับมาหาคนที่นั่งหน้ายับย่น แต่แก้มซับสีเลือดไม่จาง

“พรุ่งนี้ผมมีคิวถ่ายเช้า ผมจะออก...” ทวิชเริ่มพูดธุระของตัวเอง แต่พูดไม่ทันจบอีกฝ่ายก็พูดแทรกขึ้นมา

“ไปด้วยกัน เดี๋ยวผมไปพร้อมกับคุณเลย” เควินพูดเสียงเรียบเรื่อย

“แต่คุณมีถ่ายตอนบ่ายไม่ใช่เหรอ ถ้าไปถึงกองตอนเช้า...” ทวิชแย้งออกมาทันที แค่คิดภาพทีมงานใช้สายตาซอกแซกจับผิด เขาก็ร้อนตัวแทน ไหนจะคิมหันต์ที่ตาไวยังกับอะไรดี

“อันนั้นเป็นปัญหาของผม” เควินยักไหล่อย่างไม่เดือดร้อน

“อ้าว” อุทานได้แค่นี้ เควินก็ตัดบททันที...

“ตกลงตามนี้ วันนี้ผมถ่ายคิวบู๊ทั้งวัน เหนื่อยมาก ขอตัวไปพักก่อน” บอกรวบรัดก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง แล้วเดินลิ่วขึ้นบันไดไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายโต้แย้งอีก

“เดี๋ยวสิ เควิน เดี๋ยว!!” ทวิชได้แต่ร้องเรียกไล่หลัง มองตามคนขวางโลกไปตาปริบๆ ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อคิดทบทวนประโยคที่เควินพูด

“เดี๋ยวผมไปพร้อมกับคุณเลย”

หือ!! นี่ไม่ได้แปลว่าวันพรุ่งนี้เขาต้องไปที่กองถ่ายพร้อมกับเควินหรอกเหรอ

ทวิชส่ายหน้าอยู่คนเดียวพลางกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ...

เควินต้องการอะไรกันแน่ เขาไม่เข้าใจเลย

สถานที่ที่ใช้ถ่ายทำวันนี้คือคฤหาสน์หลังใหญ่ย่านชานเมือง ห้องโถงของบ้านถูกเซตติ้งเป็นสถานที่ประชุมของแก๊ง ‘แบล็คโกสต์’ ในการแต่งตั้งหัวหน้าแก๊งคนใหม่ ซึ่งอลันเป็นผู้เข้าชิง ส่วนอีกคนคือดีแลน ผู้เป็นพี่ชายบุญธรรม

การที่เควินมาถึงกองถ่ายพร้อมทวิชเป็นที่สนใจของทีมงานทั้งกอง เพราะรู้กันว่าพระเอกของเรื่องไม่มีคิวถ่ายตอนเช้า แม้มองผ่านๆ เหมือนว่าคนเหล่านี้กำลังง่วนอยู่กับงาน หากแต่สายตาคอยจับจ้องทุกความเคลื่อนไหว และแม้ทวิชจะรักษาระยะห่างด้วยการเดินช้าๆ หวังให้อีกคนเดินนำไปก่อน ทว่าเควินก็จงใจชะลอฝีเท้าให้ช้าลงเช่นกัน

“ผมบังเอิญเจอกับเควินตรงปากทางเข้า เควินเลยรับผมมาพร้อมกัน” ทวิชรีบบอกอย่างร้อนตัวเมื่อเดินมาถึงตรงที่ทีมงานยืนกันอยู่โดยไม่มีใครเอ่ยถาม

เควินเพียงเหล่มองแต่ไม่ได้พูดอะไร นอกจากปล่อยให้คนข้างๆ แก้ตัวไปเรื่อย...อย่างไม่รู้ตัวว่าสิ่งที่เจ้าตัวกำลังทำต่างหากที่สร้างประเด็นให้คนสงสัย ส่วนเขาก็ลอยตัวเพราะไม่มีใครกล้าเข้ามาถาม

แต่ถ้ามีใครถาม...ก็คงจะได้คำตอบที่ไม่ตรงกัน

“ออ อย่างนั้นหรอกหรอ” ผู้กำกับหนุ่มเดินเข้ามารวมกลุ่มตรงที่พระนายของเรื่องยืนอยู่ แกล้งทำเป็นพยักหน้าเอออออด้วยแต่แววตาล้อเลียนชัดเจน

ทวิชก้มหน้างุดอย่างร้อนตัว แล้วรีบบอกหาเรื่องหลบฉาก “เอ่อ...ผมไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะครับ” พูดจบก็ก้าวเข้าไปด้านในคฤหาสน์โดยมีกระติ๊บที่ได้รับคำสั่งจากเควินเดินตามไปช่วยดูแล

คล้อยหลังนายเอกของเรื่อง คิมหันต์ก็หันไปเลิกคิ้วกับเควินราวกับจะบอกว่าเขารู้ทันว่าทั้งคู่มาด้วยกัน คิดว่าจะได้เห็นท่าทีร้อนตัวไม่ต่างกันของเควิน แต่ไม่เพียงไม่เห็นท่าทางนั้น อีกฝ่ายกลับยักคิ้วให้เขาเหมือนเป็นการยอมรับกลายๆ เป็นเขาเองที่อึ้งไปเพราะนึกไม่ถึง

หนุ่มฝรั่งยกมุมปากแล้วเดินไปยังมอเตอร์โฮมที่จอดใต้ร่มไม้ใหญ่ในสวนของบ้าน นั่งทบทวนบทของตัวเองไปพลางระหว่างรอ ไม่นานลูคัสก็มาเคาะประตูเรียก...เมื่อถึงเวลาถ่ายทำฉากของ‘อลัน’

เควินเดินกลับไปทางเดิมที่มีนักแสดงประกอบซ้อมบทกันอยู่ เดินอ้อมห้องโถงที่เซตเป็นฉากถ่ายทำไปยังจุดตั้งมอนิเตอร์เรียงราย จังหวะการเดินพลันสะดุดไปเล็กน้อยเมื่อสายตามองไปเห็นร่างสมส่วนในชุดสูทสีขาวตัดเย็บอย่างดีขับผิวขาวให้สว่างจนดูคล้ายจะเรืองแสงออกมา

ผมดำที่เขาเคยสัมผัสมาแล้วว่านุ่มแค่ไหนถูกหวีเรียบให้ดูภูมิฐานเผยให้เห็นใบหน้าได้รูปที่ถูกปัดเติมพอประมาณ...

ถ้าทวิชคือ ‘อลัน’ เขาก็ไม่แปลกใจสักนิดว่าทำไมอลันถึงหลอกล่อเหยื่อมาฆ่าทิ้งได้โดยง่าย เพราะถ้าเขาเป็นเหยื่อ เขาก็มั่นใจว่าตัวเองคงยอมเดินเข้าไปหากระบอกปืนโดยเต็มใจ

ทวิชเหมาะสมกับบทนี้อย่างที่เขาคิดไม่ผิด...ความเย้ายวนที่อันตราย แต่ถึงอย่างนั้นก็ห้ามตัวเองไม่ให้เข้าใกล้ไม่ได้สักที!

เขามองตามการเคลื่อนไหวของใครบางคนไม่วางตา ยิ่งมองยิ่งเหมือนถูกสะกดจนไม่อาจละสายตาไปไหนได้ ฝ่ายนั้นหันมามองเหมือนรู้สึกตัวว่าถูกมอง และเมื่อเห็นเขามองจ้องก็เบือนหน้าหนี ท่าทางประหม่าจนเขาหลุดหัวเราะออกมาอย่างเอ็นดู ก่อนที่อารมณ์ดีนั้นจะหายไปเมื่อพระรองที่เขาไม่ชอบหน้าเข้ามาป้วนเปี้ยนใกล้ตัวอีกฝ่าย เห็นแบบนั้นเขาก็กำมือแน่น ยังไม่ทันเดินแหวกกลางเซตติ้งเข้าไปหา ก็นึกขึ้นได้ว่าซีนนี้พัชรในบทของดีแลนร่วมแสดงด้วย เป็นซีนที่ดีแลนต้องห้ำหั่นแย่งชิงตำแหน่งหัวหน้าแก๊งกับน้องชายที่ตัวเองหลงรัก

เควินหงุดหงิดจนไม่อยากมองเมื่อล่วงรู้บทที่จะซ้อมต่อจากนี้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจละสายตา ตาสีฟ้าอมเทาวาวโรจน์ขึ้นเมื่อพระรองของเรื่องจับมือขาวขึ้นจรดริมฝีปากพร้อมกับส่งสายตาหวานซึ้งให้คนของเขา เขาถลึงตามองภาพนั้นอย่างขุ่นเคืองใจ คนถูกมองก็คงรับรู้ได้ คนหนึ่งหันมาสบตาแล้วหันหน้าหนี ส่วนอีกคนหันมองพลางเลิกคิ้วงุนงง

“ไม่ต้องทำหน้าเหี้ยมขนาดนั้น เขากลัวนายกันหมดแล้ว” โทมัสสะกิดบอกน้องชายที่นั่งหน้าตึงแผ่รังสีทะมึนออกจากตัว ขนาดช่างแต่งหน้าจะเข้ามาเรียกไปแต่งหน้าทำผมยังเกี่ยงกัน สุดท้ายก็โกยแน่บกันไปทั้งคู่

เควินกัดฟันข่มความร้อนรุ่มในอกให้สงบพลางปรับสีหน้าให้เป็นปกติ พอถูกทักถึงได้รู้ตัวว่าเผลอแสดงอาการออกไปมากแค่ไหน แต่จะให้มองแล้วยิ้มออกทั้งที่ภาพตรงหน้าขัดหูขัดตาขนาดนั้น เขาคงต้องใจเย็นเป็นน้ำแข็งขั้วโลก ก็ขนาดตอนซ้อมยังเล่นสมจริงขนาดนี้ แล้วตอนถ่ายจริง...

ยิ่งคิดก็ยิ่งอยากเดินแหวกเข้าไปกลางซีน!

“ทุกคนพร้อมไหม”

ทั้งนักแสดงนำ นักแสดงสมทบ และตัวประกอบที่กำลังซ้อมคิวอย่างขะมักเขม้นต่างพยักหน้าและเข้าประจำที่รอให้ผู้กำกับสั่งเริ่มถ่ายทำ ฉากนี้ถือเป็นฉากสำคัญฉากหนึ่งเนื่องจากเป็นพิธีแต่งตั้งหัวหน้าคนใหม่ของ ‘แก๊งแบล็คโกสต์’ มีนักแสดงประกอบมากมายเพื่อให้ยิ่งใหญ่สมจริง จึงต้องมีการซักซ้อมหลายครั้งป้องกันความผิดพลาด

“กล้องพร้อม...ซีนสิบเอ็ด คัทแปด เทคหนึ่ง แอคชั่น!”

สิ้นเสียงของผู้กำกับ นักแสดงต่างก็เล่นไปตามบทที่ตัวเองได้รับ เริ่มตั้งแต่การต้อนรับหัวหน้าแก๊งคนเก่าที่แสดงโดยไพโรจน์ นักแสดงรุ่นเก๋าของวงการ จนกระทั่งมาถึงฉากที่ผู้อาวุโสของแก๊งประกาศชื่อหัวหน้าแก๊งคนใหม่ ซึ่งคนที่ได้ตำแหน่งนี้คือดีแลน สร้างความผิดหวังและเจ็บปวดให้กับอลันเพราะถูกหลอกใช้สร้างผลงาน อลันกลั้กลืนมองความสำเร็จของพี่ชายบุญธรรมที่ปล้นไปจากเขา และเมื่อจบพิธีมอบตำแหน่ง ชายหนุ่มก็เดินหนีออกไปหน้าบ้านในสภาพคนที่ถูกหักหลัง

ชอตนี้ตัดจบที่อลันวิ่งออกไป ก่อนจะย้ายไปถ่ายที่หน้าบ้านอีกที

“คัท!”

พอได้ยินเสียงสั่งคัท ทุกคนก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกที่การถ่ายฉากสำคัญลุล่วงโดยไม่ต้องถ่ายซ้ำ แม้กระทั่งทวิชเองที่ผ่านละครและภาพยนตร์มาหลายสิบเรื่องยังอดตื่นเต้นไม่ได้ ช่างแต่งหน้าเข้ามาเติมหน้าเติมแป้งให้นักแสดงเพื่อเตรียมถ่ายฉากต่อไป ขณะที่ช่างไฟและคนบันทึกเสียงเช็กความเรียบร้อยของเซตติ้งต่อไปที่หน้าบ้าน

เวลาเกือบเที่ยงที่พระอาทิตย์อยู่ตรงหัวพอดี ไม่ว่าหลบมุมไหนก็ไม่อาจเลี่ยงแสงแดดได้ บวกกับอากาศที่ทั้งร้อนทั้งอบอ้าวทำให้ทวิชเหงื่อซึมแม้เพิ่งเดินออกมาจากที่ร่ม จนนึกอยากนั่งพักสักครู่ แต่เมื่อเห็นนักแสดงและทีมงานที่รอเข้าฉากต่อก็กัดฟันทน เพราะหากเขาพัก คนเหล่านั้นก็ต้องเลื่อนเวลาถ่ายออกไป เขาไม่อยากให้คนอื่นเดือดร้อนไปกันหมด

“ร้อนหน่อยนะครับ” พัชรที่เข้าฉากด้วยกันบอกอย่างเห็นใจ

ทวิชส่ายหน้าว่าไม่เป็นไร เพราะพัชรยังไม่ปริปากบ่น เขาเองก็เป็นผู้ชายเหมือนกันจะกลัวร้อนแดดได้ยังไง

‘เทคเดียวผ่านนะ’ พัชรขยับปากแบบไม่มีเสียงเมื่อเข้าประจำที่ และเปิดไมโครโฟน

ทวิชหัวเราะออกมากับท่าทางมุ่งมั่นเกินจริงของอีกฝ่าย แต่ก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะคิมหันต์บรีฟตั้งแต่แรกแล้วว่าต้องการภาพหลายมุม ไหนจะเป็นการถ่าย Outdoor ที่ควบคุมแสงยากกว่า Indoor แล้วก็ต้องหัวเราะค้างเมื่อสายตาบังเอิญไปสบกับดวงตาคู่คมที่มองเขม็งอยู่ด้านหลังห่างออกไปไม่ไกล

“เอาล่ะ พร้อมนะ” คิมหันต์ให้สัญญาณ

ทวิชถอนสายตากลับมาที่ผู้กำกับ ตอบรับพร้อมกับปรับสีหน้า ทำสมาธิเพื่อสวมวิญญาณเป็นอลัน ซีนนี้เป็นการปะทะคารมระหว่างอลันและดีแลน อลันโกรธที่ถูกหลอกใช้ จึงประกาศถอนตัวจากแก๊ง

“นายยอมแลกด้วยชีวิตเพื่อเข้ามาในแก๊ง ตอนออกไป นายก็ต้องแลกด้วยชีวิตเช่นกัน” ดีแลนยื่นคำขาด

ตาคู่เรียวไหวงูบไปเล็กน้อย เมื่อประโยคนี้ออกมาจากปากของคนที่เขาเคารพเหมือนเป็นพี่ชายแท้ๆ แต่อลันเชิดหน้าขึ้นอย่างทระนง ก่อนจะตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว “ถ้าการแลกด้วยชีวิตจะทำให้ผมหลุดจากสภาพนี้ ผมยอม” พูดจบก็ปิดเปลือกตาเหมือนยอมรับผลที่จะตามมา แต่จนแล้วจนรอด...คนตรงหน้าก็ไม่มีความเคลื่อนไหว เขาจึงเปิดเปลือกตาขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือแววตาที่บ่งบอกความเสียใจลึกซึ้ง

“นายเกลียดพี่ขนาดนั้นเลยเหรอ” หัวหน้าแก๊งคนใหม่พึมพำถาม

“อย่าถามอะไรที่คุณก็รู้คำตอบอยู่แล้ว” อลันโต้ตอบกลับไปเสียงแข็ง

แววตาของดีแลนที่มองคนตรงหน้าหม่นแสง ครู่หนึ่งก็คว้ามือของอีกฝ่ายขึ้นมาจรดริมฝีปาก แล้วพูดต่อเสียงพร่าด้วยความเสียใจ “ตำแหน่งนายน้อยทดแทนได้ไหม ถ้านายยอมเป็นคนรักของพี่ พี่สัญญาว่านายจะมีสิทธิ์ชี้เป็นชี้ตายทุกคนได้เช่นกัน”

อลันมองอีกฝ่ายด้วยแววตาเย็นชา ก่อนจะเอ่ยถามเสียงราบเรียบ สีหน้าไม่บอกความรู้สึก “รวมถึงพี่ด้วยใช่ไหม”

“นาย...” คนฟังเบิกตากว้างอย่างนึกไม่ถึง

อลันแค่นยิ้มออกมาแล้วบอกสำทับด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง “ถ้าได้ ผมจะเป็นคนรักของพี่ตามที่พี่ต้องการ”

ดีแลนได้แต่คราง‘ฮือ’ในลำคอด้วยความเสียใจ เป็นโอกาสให้อีกฝ่ายเดินจากไปและเขาทำได้เพียงมองตามจนร่างของอีกฝ่ายเลือนหายไปจากสายตาพร้อมกับเสียงคำราม

“แล้วนายจะเสียใจที่นายเลือกแบบนี้ อลัน”

“คัท! เยี่ยมมาก ไอ้แมนเซตไฟฉากต่อไปได้เลย” คิมหันต์เอ่ยสั่งการ เป็นสัญญาณบอกว่าซีนนี้สำเร็จลุล่วงหลังจากเวลาล่วงมาถึงบ่ายคล้อย นักแสดงที่เข้าฉากและนักแสดงที่รอคิวถ่ายต่อต่างพรูลมหายใจออกมา สาเหตุที่กินเวลายาวนานทั้งที่เป็นซีนสั้นๆ เพราะผู้กำกับต้องการซีนอารมณ์มาช่วยเจือจางความดุเดือดของบทบู๊ จึงต้องมีการถ่ายหลายชอต ทั้งclose-up ใบหน้า

ทั้งระยะไกล ทั้งถ่ายจากฝั่งอลัน ทั้งถ่ายจากฝั่งดีแลน ไม่รวมที่ต้องเทคใหม่เพราะความผิดพลาดต่างๆ กว่าจะได้ครบตามที่ผู้กำกับต้องการ เวลาจึงล่วงเลย ทำเอานักแสดงที่ยืนกลางแดดแทบหมดแรง

“นึกว่าต้องถ่ายอีกสิบเทค” พัชรเปรยติดตลก

ทวิชหัวเราะพลางบ่นอุบ “ถ้าเป็นแบบนั้น ผมคงเป็นลมไปก่อนแน่” คนพูดยกมือขึ้นซับเหงื่อประกอบคำพูดให้รู้ว่าใกล้หมดแรงฮึดเฮือกสุดท้าย

พัชรมองแล้วยิ้มตามก่อนจะถือวิสาสะใช้หลังมือซับเหงื่อที่ผุดขึ้นมาบนใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างสุภาพ

จังหวะนั้นมีแสงแฟลชวาบขึ้นมาจากมุมหนึ่งราวกับรอโอกาสอยู่แล้ว แต่คนที่ถูกแอบถ่ายรูปยังไม่รู้ตัว

ทวิชชะงักไปเล็กน้อย พร้อมกับเบี่ยงหน้าหลบ “ขอบคุณครับ ผมขอตัวไปหาอะไรทานก่อน หิวแล้ว” พูดจบก็รีบเดินออกมา

ที่มุมหนึ่งใครบางคนที่มองอยู่ตาวาวโรจน์ อารมณ์คุกรุ่นตั้งแต่ก่อนที่อีกฝ่ายจะเริ่มเข้าฉากสะสมได้ที่เมื่อถึงตอนนี้ พอเห็นว่าหนึ่งในนั้นเดินแยกมา ขายาวก็ก้าวเดินตามไป เร่งฝีเท้าจนทันในจังหวะที่ฝ่ายนั้นเลี้ยวพ้นกรอบประตู

“เหวอ!” ทวิชหลุดเสียงร้องด้วยความตกใจเมื่อถูกดึงจนเซถลาเพราะไม่ได้ตั้งตัว แต่กลิ่นน้ำหอมที่คุ้นเคยทำให้รู้ได้ไม่ยากว่าใครที่ทำอุกอาจแบบนี้ ทว่ายังไม่ทันจะหันไปเอาเรื่อง เสียงห้วนจากอีกฝ่ายก็ดังขึ้นก่อนราวกับอัดอั้นมานาน

“บทนักแสดงนำเรื่องนี้ยังไม่ดังสมใจ เลยอยากเป็นข่าวกับพระรองด้วยงั้นเหรอ” เควินตะคอกถามด้วยความโกรธกรุ่นที่สุมอกมาได้พักใหญ่ แววตาคู่คมวาวโรจน์ด้วยโทสะที่อัดแน่น

คนถูกกล่าวหาเบิกตากว้างอย่างไม่พอใจ และตอบกลับด้วยเสียงดังไม่แพ้กัน “ผมไม่ได้ทำอะไรอย่างที่คุณกล่าวหา ปล่อยได้แล้ว” บอกพลางสะบัดตัวออกอย่างขุ่นเคือง แต่อีกฝ่ายกลับยึดไหล่ไว้แน่นจนไม่อาจดิ้นหลุด

“เป็นข่าวกับพระรองจะดังเท่าไหร่เชียว เป็นข่าวกับพระเอกดูบ้างไหมล่ะ” เควินแสยะยิ้มบอกเสียงลอดไรฟัน เมื่อกี้เขาเห็นนักข่าวรัวชัตเตอร์ถ่ายภาพความสนิทสนมของทวิชกับพัชรเอาไว้ถ้าให้เดา...คงเป็นการจับคู่นักแสดง อย่างเมื่อวานที่นักข่าวสัมภาษณ์เขาและพยายามถามถึงภูผา แต่เขาไม่ได้ให้สัมภาษณ์เรื่องนี้ ทั้งยังนึกสงสัยว่าตัวเองไปสนิทสนมกับภูผาตั้งแต่ตอนไหน จริงอยู่ที่ภูผาพยายามสร้างกระแสให้เหมือนว่าเจ้าตัวสนิทสนมกับเขา แต่เขามั่นใจว่าตัวเองไม่

มีท่าทางอะไรที่ส่อไปในทางนั้นสักครั้ง การที่เขาไม่ออกมาปฏิเสธเพราะเขาไม่สนใจเรื่องนี้ แต่ถ้ามากเกินไป...เขาก็อาจจะไม่ทนเหมือนกัน

“ให้เป็นข่าวกับคุณ ผมเป็นข่าวกับคนอื่นดีกว่า” ทวิชบอกอย่างเหลืออด พยายามบิดแขนให้หลุดจากการเกาะกุม แต่มือใหญ่ทำหน้าที่ไม่ต่างจากคีมเหล็กยึดไว้แน่น เขาจึงไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่าดิ้นขลุกขลักและเหนื่อยไปเอง

“ใคร” เควินถามเสียงเข้มเป็นตะคอก มือข้างที่ว่างเชยคางอีกฝ่ายขึ้นให้มองสบตาและบีบแน่นไม่ให้เบือนหลบ

ทวิชนิ่วหน้าด้วยความเจ็บ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ร้องออกมา ทำเพียงมองตอบอย่างไม่ยอมอ่อนข้อแล้วบอกเสียงแข็ง “ใครก็เรื่องของผม ผมไม่อยากคุยกับคุณแล้ว ปล่อย!”

ทว่าเวลานี้คนที่ถูกความหึงหวงครอบงำดูจะไม่สนใจอะไรอีกแล้วเพราะยังแค่นถามคำถามเดิม

“ธัน มันเป็นใคร” เควินถามสียงกดต่ำ บอกผ่านสายตาว่าเขาไม่จะยอมปล่อยผ่าน ถ้าไม่ได้คำตอบ

“ไม่รู้” ความเจ็บในใจกลั่นออกมาเป็นน้ำตาเอ่อคลอ ทวิชมองตอบอีกฝ่ายอย่างตัดพ้อและเสียใจ เขาไม่ปฏิเสธว่าเข้าหาเควินเพราะหวังบทอลัน เพื่อให้ตัวเองกลับมามีชื่อเสียง แต่ความรู้สึกของเขาที่มีต่อเควินล้วนแต่เป็นเรื่องจริง

เพราะเป็นเควินเขาถึงมองข้ามคำว่าเพศที่เคยตั้งกำแพงสูงลิ่ว แต่กลับกลายเป็นว่าเควินมองว่าเขาจะทำอย่างนั้นกับผู้ชายคนไหนก็ได้

เพราะเขา ‘ง่าย’ ในสายตาของเควินอย่างนั้นเหรอ

ประกายแวววาวที่สะท้อนหยาดน้ำในตาคู่เรียวทำให้คนที่อยู่ในอารมณ์กราดเกรี้ยวชะงักงัน นัยน์ตาที่ลุกโชนไปด้วยไฟโทสะอ่อนลงเหมือนถูกน้ำเย็นสาดใส่ เควินคว้าร่างโปร่งมากอดแนบอกแล้วโยกไปมาเหมือนปลอบเด็ก เขาเหลือบตาไปมองพุ่มไม้ที่สั่นไหวผิดปกติแล้วเหยียดยิ้มก่อนจะจูงคนในอ้อมกอดให้เดินตามไปยังมอเตอร์โฮมโดยที่อีกฝ่ายไม่ขัดขืน แม้สีหน้าไม่บอกความเต็มใจ เควินเหลียวมองแล้วอมยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้

เมื่อเข้ามาในมอเตอร์โฮมอันเป็นส่วนตัว เจ้าของพื้นที่ก็ออกแรงกดไหล่ให้แขกนั่งลงบนโซฟาแล้วจัดแจงหาผ้าชุบน้ำเย็นมาเช็ดหน้าให้เหมือนว่าอีกฝ่ายเป็นเด็ก

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองด้วยความไม่เข้าใจกับท่าทีที่เปลี่ยนไป ยังไม่ทันได้คำตอบเควินก็โยกหัวเขาไปมาแล้วบอกเสียงอ่อนลงจนฟังนุ่มนวล

“เดี๋ยวผมมีถ่ายฉากต่อไป คุณพักอยู่ในนี้รอผมแล้วกัน ข้างนอกร้อนเดี๋ยวจะไม่สบายเอา เดี๋ยวผมให้ลูคัสยกอาหารมาให้ในนี้” เควินสั่งการเป็นชุดและไม่คาดหวังว่าจะมีคำปฏิเสธ

“มะ...” ทวิชทำท่าจะแย้ง แต่เมื่อได้ยินประโยคต่อมาจากคนตรงหน้าก็จำเป็นต้องพยักหน้าอย่างเลี่ยงไม่ได้

“เลือกเอานะ ว่าจะให้ลูคัสยกอาหารมาให้กินที่นี่ หรือให้ผมไปนั่งกินกับคุณที่แคนทีน”

จบคำทวิชได้แต่มองค้อนปะหลับปะเหลือก จะให้เขาเลือกอะไรได้...

เลือกทางไหนก็ไม่เข้าท่าทั้งนั้น! โดยเฉพาะข้อหลังที่เขาไม่มีทางเลือกเด็ดขาด ลำพังวันนี้แค่ลงจากรถมาพร้อมเควินก็เป็นที่จับจ้องมากพออยู่แล้ว เขาไม่อยากสร้างประเด็นให้ตัวเองถูกจับผิดไปมากกว่านี้

“ผมกินในนี้ก็ได้” สุดท้ายทวิชก็เลือกตอบข้อแรกอย่างเสียไม่ได้

เควินยิ้มพอใจในคำตอบแล้วจึงลุกขึ้นยืนทำท่าจะเดินไปที่ประตูแต่กลับหันมาขโมยจูบที่ริมฝีปากอิ่มเร็วๆ ก่อนเดินออกไป ทิ้งให้ทวิชฮึดฮัดโวยวายอยู่คนเดียว

“คนฉวยโอกาส” ปากประท้วงแต่ใบหน้าร้อนเห่อจนนึกโมโหตัวเองแทน

แอ๊ด!!

ประตูรถถูกเปิดออกอีกครั้งหลังจากปิดลงไม่นาน คนที่นั่งอยู่เงยหน้าขึ้นมองเตรียมพ่นคำว่ายาวเหยียดที่อีกฝ่ายอุกอาจขโมยจูบเขา แต่เมื่อเห็นคนที่เดินเข้ามาใหม่ก็ต้องเลิกคิ้วมองอย่างแปลกใจ

“อย่างนี้นี่เอง พี่ธันคิดจะจับเควินอย่างที่ผมคิดจริงๆ”

ฉากต่อไปของเควินทำให้เจ้าตัวนึกอยากเกเรไม่ถ่ายขึ้นมาดื้อๆ น้อยครั้งที่เขาจะเอาเรื่องส่วนตัวมาปนกับเรื่องงานและครั้งนี้เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้ง เมื่อต้องแสดงร่วมกับคนที่เขาไม่ถูกชะตาอย่างพัชร ในฉากนัดพบกันระหว่างดีแลนกับเจย์เดน ดีแลน ซึ่งเป็นหัวหน้าแก๊งแบล๊คโกสต์แต่ภายนอกคือหนุ่มนักธุรกิจผู้สุขุมเยือกเย็น เจย์เดน นายตำรวจหนุ่มที่แฝงตัวเป็นคู่ค้าทางธุรกิจคนสำคัญเพื่อสืบคดี ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่าถูกล่วงรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงแล้ว จึงพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมหาจุดอ่อนของอีกฝ่าย

ตามบทแล้วเจย์เดนต้องหาทางหลอกล่อให้ดีแลนคายความลับให้ได้ แต่ในตอนนี้...เขาอยากได้บทบู๊กับคนตรงหน้ามากกว่าบทที่ต้องนั่งสนทนามองตากัน เพราะเขาปรับอารมณ์ให้รู้สึกร่วมไม่ได้!

ภาพที่พัชรซับเหงื่อให้กับคนของเขายังติดตา ไหนจะจูบมือหลายเทค ล้วนทำให้เขาขัดหูขัดตาไม่สบอารมณ์ทั้งนั้น จะให้กลั้นใจทำตัวเป็นมิตรกับศัตรูหัวใจไม่ใช่เรื่องง่ายสักนิด แต่ถ้าเป็นบทบู๊ล่ะก็...เขาสามารถแสดงเทคเดียวผ่านโดยไม่ต้องซ้อมและรับรองผลว่าอีกฝ่ายสะบักสะบอมสมบทบาทแน่นอน

พัชรที่ไม่ล่วงรู้ความคิดของเควินยิ้มทักทายอย่างมีมารยาท หากแต่เควินบอกตัวเองว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีมารยาทตอบ สิ่งที่ทำคือตีหน้านิ่งกลับไปและทำเป็นตั้งอกตั้งใจฟังคิมหันต์ที่บรีฟบทแทน เมื่อจะถึงเวลาต้องเข้าฉากด้วยกัน เขาก็ยังนึกหมั่นไส้อีกฝ่ายจนไม่อาจสวมวิญญาณเป็นเจย์เดนได้ แต่เมื่อคิดว่าหากต้องถ่ายอีกเทค เขาก็ต้องเจอพัชรอีกอยู่ดี คิดได้อย่างนั้นเควินจึงรวบรวมสมาธิให้จดจ่อกับบทบาท

สุดท้ายก็ผ่านในเทคเดียวสมใจ...

เควินคิ้วกระตุกเมื่อเห็นคนร่วมซีนเดินลิ่วออกไปจากเซตติ้งทันทีที่ผู้กำกับสั่งคัท ทิศทางเดียวกับที่คนของเขากำลังเดินเข้ามา เขากำมือแน่นเมื่อเห็นทั้งคู่หยุดยืนคุยกัน และยิ่งไปกว่านั้น...ไม่รู้ว่าทั้งคู่คุยอะไร ทวิชถึงได้หัวเราะงอหงาย ท่าทางสดใสจนเขาอยากดึงไปหลบไว้ไกลๆ รอยยิ้มที่เจ้าตัวแทบจะไม่เคยมีให้เขาอีกเลยนับตั้งแต่วันที่เขาทำลายความหวังด้วยการเลือกภูผา แต่รอยยิ้มนั้นกลับมีให้คนอื่น จริงๆ ก็ไม่แปลกที่จะเป็นแบบนั้นเพราะเขาทำร้ายทวิชมากเหลือเกิน แต่เขาทนไม่ได้ที่เห็นทวิชยิ้มให้ใครนอกเหนือจากเขา

เควินขมวดคิ้วอย่างไม่ชอบใจนัก มือกำแน่นจนขึ้นข้อขาว มองจ้องภาพตรงหน้าด้วยดวงตาวาวโรจน์ เสียงคิมหันต์ที่พูดอะไรอยู่ข้างๆ ไม่เข้าหู

ขณะที่กำลังคิดไม่ตก หางตาก็มองไปเห็นญาติผู้พี่ของตัวเองเดินเข้ามา มุมปากหยักยกขึ้นเมื่อฉุกคิดบางอย่างขึ้นมาได้

...บางทีอาจต้องมีคนช่วยเบี่ยงเบนความสนใจ

กรงกวินทร์
ตอนที่31

ทวิชมองภาพชายหนุ่มสองคนที่กอดกันเหนียวแน่นราวกับว่าชาตินี้จะไม่พรากจากกันด้วยสายตาไม่บอกความหมาย หนึ่งในนั้นหันมาเห็นเขาก็กดมุมปากส่งสายตาราวกับเป็นผู้ชนะ ทวิชมองนิ่งอยู่อย่างนั้น หูแว่วเสียงผู้กำกับสั่งให้สองคนที่กำลังซักซ้อมเตรียมตัวถ่ายจริง เขาหลุบเปลือกตาลง นึกย้อนกลับไปเมื่อหลายวันก่อน...วันที่ภูผาเปิดประตูเข้าไปหาเขาถึงในมอเตอร์โฮมของเควินอย่างจงใจ ไม่ใช่บังเอิญ!

“อย่างนี้นี่เอง พี่ธันคิดจะจับเควินอย่างที่ผมคิดจริงๆ”

ประโยคแรกที่นักแสดงรุ่นน้องเอ่ยออกมาเมื่อเห็นเขาในมอเตอร์โฮมของเควินทำให้เขาขมวดคิ้วสงสัยกึ่งร้อนตัวว่าฝ่ายนั้นล่วงรู้แค่ไหน แต่ถึงอย่างนั้น...ครู่เดียวเขาก็ยิ้มออกมาแล้วย้อนบอกหน้าซื่อ น้ำเสียงราบเรียบ แต่สายตามีแววท้าทายแฝงอยู่

“ทำไมไม่คิดกลับกันบ้างล่ะว่าเควินต่างหากที่เป็นฝ่าย ‘จับ’ พี่”

ภูผาสะอึกไป ไม่ถึงเสี้ยววินาทีก็หัวเราะเหมือนขำเต็มประดา

“พี่ธันหลงตัวเองมากเกินไปรึเปล่า เควินเขาระดับไหน จะมาสนใจพี่ธันนี่นะ ตลก!”

วูบหนึ่งที่เขาสะท้อนอยู่ในอก เขาเองก็คิดไม่ต่างจากภูผา เพราะเหตุนี้...แม้จะใจอ่อน แต่เขาก็ไม่กล้าถลำตัวลงไปอีกแล้ว ทวิชสูดหายใจเข้าลึกก่อนจะปรับสีหน้าให้นิ่งเฉยดังเดิม

“หลงตัวเองหรือไม่หลงตัวเอง พี่ก็ได้มานั่งอยู่ตรงนี้โดยที่เจ้าตัวเป็นคนพามา”

ภูผาขบกรามแน่นแล้วบอกฮึดฮัด “ไม่ใช่เพราะพี่ธันแผนสูงเหรอครับ”

คนถูกจี้ใจดำนิ่งงัน ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาทำแบบนั้นจริงๆ แต่เพราะคนตรงหน้าคือภูผา เขาจึงไม่อาจแสดงความพ่ายแพ้ออกมาให้เห็น

“งั้นภูก็ต้องทำให้ได้อย่างพี่ จะได้ไม่โดนไล่” ทวิชกดมุมปากพลางบอกเนิบ ตามที่เพิ่งได้ฟังจากกระติ๊บเมื่อไม่นานมานี้ จริงเท็จแค่ไหนไม่รู้ แต่ดูจากสีหน้าของอีกฝ่ายที่เจื่อนไปต่อหน้าต่อตา ก็แปลว่าน่าจะมีมูลความจริงอยู่ไม่น้อยทีเดียว

“พี่ธัน!!” ภูผาชี้นิ้วอย่างโกรธจัด

ทวิชปัดมือที่ยกชี้หน้าตัวเองออกแล้วยิ้มจาง

“เดี๋ยวลูคัสจะยกอาหารเข้ามา ทางที่ดีนายรีบออกไปก่อนดีกว่า เพราะถ้าเควินรู้ว่านายบุกเข้ามาในนี้อีกล่ะก็...บทโอลิเวอร์ ก็อาจจะเอาไว้ไม่อยู่”

ภูผาตาเบิกโพลน แต่เพราะทำอะไรไม่ได้ จึงเดินลงส้นแล้วดึงประตูเปิดและปิดดังปัง

คนที่นั่งอยู่บนโซฟาทิ้งตัวพิงพนัก ไม่เหลือท่าทางยโสเหมือนเวลาที่ตอบโต้กับคนที่เพิ่งออกไป พลางถอนหายใจอย่างคิดไม่ตก...

เขาหาเรื่องให้ตัวเองตั้งแต่คิดยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้ชายที่ชื่อ ‘เควิน ดีน’ แล้วใช่ไหม?

ทวิชนิ่วหน้า พอเงยหน้าขึ้นมาก็สะดุ้งไปเล็กน้อยเมื่อสบตากับคนที่อยู่ในความคิดที่กำลังรอเข้าฉาก แววตาคู่นั้นสื่อความหมายบางอย่างที่ทำให้ใบหน้าร้อนวูบวาบ เมื่อรู้ว่าตัวเองเผลอยืนเหม่ออยู่ตรงนี้นานเกินไปจึงเดินเลี่ยงออกมาเพื่อหาที่สงบท่องบท โลเคชันของวันนี้เป็นบ้านริมน้ำซึ่งอยู่ในบริเวณโรงถ่ายของบริษัทจึงมีพื้นที่ให้เลือกนั่งเล่นสบายๆ เขาเลือกนั่งใต้ร่มไม้ครั้นเมื่อหยิบบทขึ้นมาก็ถอนหายใจหนักเพราะฉากต่อไปเป็นเลิฟซีนกับเควินอีกแล้ว! เลิฟซีนที่เขาขยาดเพราะใครบางคนชอบเล่นนอกบท

คิดมาถึงตรงนี้ ภาพวันนั้นก็ผุดขึ้นในหัวเป็นฉากๆ จนต้องรีบสะบัดให้หลุด เขาทำงานในวงการมาเจ็ดปี เจอฉากเลิฟซีนมานับไม่ถ้วน แต่ไม่เคยมีปัญหา เพราะคิดเพียงว่าเป็นงานของเขา แต่กับเควิน...ถึงจะบอกตัวเองว่าเป็นงาน แต่ก็ไม่อาจควบคุมจังหวะการเต้นของหัวใจให้เป็นปกติ ยังดีที่เลิฟซีนวันนี้ไม่ดุเดือดถึงเนื้อถึงตัวอย่างคราวนั้น แต่เขาก็ไม่อาจวางใจได้ เพราะขนาดบางซีนที่ไม่มีบทสวีตหวาน ใครบางคนยังอุตส่าห์หาทางฉวยโอกาสกับเขาได้ตลอด อย่างล่าสุดคือฉากวิ่งหนีการไล่ล่าของดีแลน พอพ้นมุมกล้องเควินก็ถือโอกาสทิ้งรอยจูบไว้ที่ไหล่ แม้เขาจะมองตาขุ่นหรือแม้กระทั่งลงไม้ลงมือ ฝ่ายนั้นก็ยังตีมึนทุกครั้ง

“ผมบอกคุณเมื่อเช้าแล้วไงว่าฉากนี้คุณไม่จำเป็นต้องท่องบท เดี๋ยวผมส่งบทให้เอง”

เสียงทุ้มดังขึ้นที่ข้างหูทำให้คนที่นั่งท่องบทเพลินๆ สะดุ้งแทบเสียกิริยา เงยหน้าขึ้นมองคนที่ทำลายสมาธิตาขุ่น ทว่าใครบางคนกลับยักไหล่และยิ้มใส่ตาอย่างไม่สะทกสะท้าน ซ้ำยังถือวิสาสะทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ เล่นจ้องหน้านัยน์ตาพราวให้รู้ว่าที่ตัวเองพูดนั้นจริงจังแค่ไหน

จากที่ถลึงตาใส่ ทวิชเลยกลายเป็นทำตัวไม่ถูก...

“ทำไมชอบมาเงียบๆ” ทวิชทำบ่นกลบเกลื่อนอาการกระดากอายของตัวเอง จริงอยู่ที่ความเจ็บปวดในใจยังคงหลงเหลือ แต่ค่อยๆ เลือนรางด้วยความเอาใจใส่จากเควินที่เหมือนย้อนกลับไปก่อนหน้าจะเกิดเรื่อง แม้ว่าเขาพยายามย้ำเตือนตัวเองมากแค่ไหน แต่ความหวั่นไหวในใจที่ไม่ควรเกิดขึ้น ก็เกิดขึ้นไปแล้ว...

เควินเป็นคนที่เขารัก เป็นคนที่หัวใจคอยแต่จะโอนเอนหา แม้จะถูกทำร้ายจนเจ็บเจียนตายก็ยังไม่อาจลบความรู้สึกนั้น เขาพยายามแข็งใจเพราะกลัวว่าจะกลับไปเจ็บปวด แต่จะใจแข็งไปได้สักแค่ไหนกัน

สีหน้าที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากแก้มขาวที่แดงเรื่อด้วยความเขินอาย กลับกลายเป็นหน้านิ่วคิ้วขมวดอย่างคนคิดไม่ตก อยู่ในสายตาของเควิน...เดาได้ไม่ยากว่าบาดแผลที่เขาฝากไว้ให้เจ้าตัวคงเป็นสาเหตุ และนั่นทำให้ใบหน้าหล่อของหนุ่มฝรั่งเคร่งเครียดขึ้นมา พยายามนึกหาทางทำให้รอยยิ้มสดใสนั้นมีให้กับเขาอีกครั้ง

“ทำไมมานั่งตรงนี้ ไม่ไปนั่งในรถล่ะ ร้อนจะตาย” เควินเปลี่ยนเรื่องเพื่อเบนความสนใจของอีกฝ่ายไปจากเรื่องที่ทำให้หมองใจ พลางกระพือเสื้อเชิ้ตที่สวมให้ลมเข้าเป็นการยืนยันคำพูดว่าเขาร้อนจริงๆ

“ผมไม่ร้อน คุณร้อนก็ไปสิ อีกอย่างรถคันนั้นทีมงานก็เตรียมให้คุณ” ทวิชหันไปตอบก่อนจะก้มหน้าอ่านบทในมือ ไม่อยากพาตัวเองเข้าไปใกล้ชิดเควินเกินความจำเป็น เขาไม่อยากให้ตัวเองหวั่นไหวไปมากกว่านี้

เควินไม่ได้ตอบอะไรและไม่ได้ลุกขึ้น เอาแต่จับจ้องเสี้ยวหน้าด้านข้างของทวิชอย่างไม่รู้เบื่อ แล้วลอบยิ้มเมื่อคนถูกมองขยับตัวหลุกหลิก แต่ครู่เดียวสีหน้าของอีกฝ่ายก็เปลี่ยนเป็นจริงจัง คิ้วหนาขมวดเข้าหากันเหมือนถูกดึงเข้าไปในบทที่อ่าน เห็นอย่างนั้น มือเขาก็ไปไวกว่าความคิด เอื้อมไปลูบคลึงให้คลายออก

ทวิชชะงักแล้วเงยหน้ามอง ปากเม้มแน่น

ไม่ทันที่ใครพูดอะไรก็มีเสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลัง ทีมงานมาตามไปเข้าฉาก ทวิชละสายตาไปก่อนและลุกขึ้นยืนปัดฝุ่นออกจากกางเกง พอจะเดินไป คนที่ไม่ยอมลุกขึ้นมาสักทีก็ส่งเสียงเรียก

“ธัน”

เสียงนุ่มที่เอ่ยเรียกชื่อทำให้ชะงักไปทั้งเจ้าของชื่อและทีมงานที่มาตาม แต่ฝ่ายหลังรู้งานสังเกตการณ์อย่างเงียบเชียบ ขณะที่เจ้าของชื่อเลิกคิ้วแทนการถามคนเรียกส่งมือตัวเองมาให้แทนคำตอบ

“อะไร” ทวิชทำไมรู้ไม่ชี้แต่ใบหน้าร้อนเห่อ อีกฝ่ายยักคิ้วแต่ไม่ได้ตอบอะไร เขากลัวว่าจะพากันช้าไปหมดจึงต้องเอื้อมมือไปดึงคนตัวโตแต่ทำตัวเหมือนเด็กให้ลุกขึ้นมาอย่างเสียไม่ได้

หนุ่มฝรั่งหัวเราะชอบใจ แล้วถือโอกาสพลิกมือเป็นฝ่ายกุมมือที่เล็กกว่าไว้แทน ไม่สนใจสายตาขุ่นขวางของเจ้าของมือ และสีหน้าเหวอเหมือนโดนผีหลอกตอนกลางวันของคนที่มาตาม จนมาถึงบริเวณบ้านไม้ยกโถงสูงที่เป็นฉากถ่ายทำ ทวิชก็กระตุกมือออกอย่างแรง เควินยิ้มล้อแต่ก็ยอมปล่อยมือโดยดีแล้วเดินตามขึ้นไปบนบ้าน

ทันทีที่พระเอกของเรื่องปรากฏตัว ภูผาก็พุ่งตัวเข้าไปหา กระแทกไหล่คนที่เดินนำมาก่อนผ่านไปยังเจ้าของชื่อที่เรียก

“หือ เควินไปทำอะไรมาครับเนี่ย เหงื่อเต็มตัวเลย”

ทวิชกลอกตาแล้วเดินไปหาคิมหันต์อย่างไม่สนใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่วายเหลือบมองกลับมาที่ใครบางคน...ที่ยืนนิ่งปล่อยให้ภูผาจับๆ แตะๆ ด้วยความขุ่นเคืองที่ไม่รู้สาเหตุ

“เหงื่อออกขนาดนี้ เช็ดหน้าหน่อยดีกว่า” ภูผาบอกพลางดึงผ้าเช็ดหน้าของตัวเองขึ้นมาซับเหงื่อบนใบหน้าคมสันอย่างถือวิสาสะ

เควินยืนนิ่งไม่ปฏิเสธ แต่สายตามองจ้องเจ้าของสายตาที่เหล่มองมาทางนี้เป็นระยะแล้วยกมุมปาก

“นี่ครับ น้ำส้มเย็นๆ ผมให้แม่บ้านเตรียมไว้ให้” ภูผายื่นน้ำส้มบรรจุขวดที่ยังมีเกล็ดน้ำแข็งติดรอบๆ บอกความเย็นชุ่มฉ่ำไปตรงหน้าหนุ่มฝรั่ง เมื่ออีกฝ่ายรับไปถือไว้ เขาก็ยิ้มออกมาและปรายตามองไปทางคู่แข่งอย่างมีชัย...

ลืมนึกไปว่าวันไหนที่ทวิชไม่มากองถ่าย ตัวเองไม่มีสิทธิ์ได้เข้าใกล้เควินสักครั้ง และลืมสังเกตไปว่าทุกครั้งที่เข้าใกล้เควินได้โดยปราศจากการปฏิเสธเพราะบริเวณนั้นมีทวิชยืนอยู่ด้วย

“ขอบคุณ” เควินบอก ก่อนจะแยกไปเตรียมตัวเข้าฉาก

ภูผาหันไปยิ้มเยาะนักแสดงรุ่นพี่ แววตามีประกายสมใจ ยิ่งเห็นอีกฝ่ายหันหน้าหนีเหมือนทนมองไม่ได้ เขายิ่งอารมณ์ดีจนต้องฮัมเพลงออกมา

เขาเคยเขี่ยทวิชหลุดจาก ‘เบอร์หนึ่ง’ มาแล้ว ทำไมครั้งนี้เขาจะเขี่ยอีกฝ่ายให้หลุดไปจากเควินไม่ได้...

ขณะที่ยืนให้ช่างแต่งหน้าซับแป้งก่อนเข้าฉาก ทวิชก็มีอันต้องสะดุ้งไปเล็กน้อยเพราะสัมผัสเย็นๆ ที่แขน เมื่อหันไปเห็นใบหน้ายียวนของใครบางคนอยู่ด้านหลัง เขาก็หลุบเปลือกตาลงอย่างไม่สนใจ คนมาใหม่เก้อไปเล็กน้อยแต่ก็ไม่ถอยห่างไปไหน

“เสร็จแล้วเหรอครับ” ทวิชถามช่างแต่งหน้าพร้อมรอยยิ้ม เก็บอารมณ์ขุ่นเคืองจากใครบางคนเอาไว้ในใจ

“พี่ลินขอเติมลิปมันอีกหน่อย น้องธันต้องหมั่นทานะคะ ช่วงนี้ปากแห้งแห้ง เม้มปากหน่อยค่ะ” ลินดา บอกพลางทาลิปมันลงบนเรียวปากโดยมีใครบางคนมองไม่วางตา นึกอยากแทนที่ลิปสติกนั่นด้วยริมฝีปากตัวเอง อยากช่วยพิสูจน์ว่าแห้งแค่ไหน แต่ครั้งก่อนที่ขโมยจูบอีกฝ่ายเขาก็ว่าไม่เลวเท่าไหร่ แต่เขาคงแสดงสีหน้าชัดเจนเกินไป ทวิชเลยมองตาขุ่น

ขณะที่ช่างแต่งหน้าประจำกองเตรียมจะเดินออกไป ทวิชก็รีบเรียกเอาไว้

“ผมอยากเติมแป้งหน่อยครับ” ทวิชบอกความต้องการกับช่างแต่งหน้าเป็นการยื้อเอาไว้กลายๆ เพราะถ้าอีกฝ่ายออกไป บริเวณนี้ก็จะเหลือเขากับเควินสองคน

มีหรือที่เควินจะไม่รู้ทัน...หนุ่มฝรั่งจ้องช่างแต่งหน้าเขม็งเป็นการกดดันให้ ‘ส่วนเกิน’ ออกไป

เดือดร้อนคนกลางอย่างลินดาหน้าเลิ่กลั่ก มองพระเอกทีนายเอกทีอย่างลำบากใจ

“ถ้าแป้งหนากว่านี้ จะเป็นงิ้วแล้วนะคะน้องธัน” ลินดาบอกเสียงอ่อย สีหน้าราวกับจะร้องไห้เพราะไม่รู้ว่าจะเข้าข้างใครถูก

ทวิชมองตัวเองในกระจกก็รู้ว่าไม่ต่างจากที่ลินดาพูดสักเท่าไหร่ สุดท้ายก็พยักหน้า หมดทางยื้อให้อีกฝ่ายอยู่ต่อ

ลินดาที่รอสัญญาณนี้อยู่แล้ว ถึงกับถอนหายใจเฮือก รีบเดินเร็วๆ ออกจากห้องเหมือนกลัวอีกฝ่ายเปลี่ยนใจ แต่ก็หยุดอยู่แค่หน้าประตูแล้วแอบมองสถานการณ์ด้านในอย่างชิดติดขอบ

ทวิชเบือนหน้าไปทางอื่นเมื่อตำแหน่งที่ลินดายืนเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยร่างสูงใหญ่

เควินยื่นขวดน้ำส้มส่งให้คนที่ยืนหน้าบึ้ง ไม่รู้ว่ารู้ตัวรึเปล่าว่าปากเชิดจนถึงจมูก น่าเอ็นดูมากกว่าจะน่ากลัว อีกฝ่ายเหลือบมองขวดน้ำส้มในมือของเขาแล้วร้องเฮอะ เห็นอย่างนั้นเขาก็อยากจะหัวเราะออกมา แต่ก็ไม่กล้าทำอย่างที่คิดเพราะกลัวจะไปกระตุ้นโทสะอีกฝ่าย

“เอามาให้ผมทำไม” ทวิชถามเสียงแข็ง

“เมื่อกี้เห็นคุณจ้องเขม็ง ผมก็นึกว่าอยากกิน” เควินบอกพลางยักคิ้วยียวน

“ผมมีปัญญาหากินเองได้ ไม่ได้เป็นง่อยต้องให้ใครเอาใจ” ทวิชแค่นเสียงอย่างไม่ได้ตั้งใจ แต่เพราะอารมณ์คุกรุ่นในอกตอนนี้ อัดแน่นเกินกว่าจะควบคุมตัวเอง เขาหมุนตัวจะเดินไปอีกทางเพราะไม่อยากเห็นหน้าเควิน ไม่กล้าคิดว่าอาการที่เป็นอยู่เรียกว่าอะไร

แต่อีกฝ่ายกลับวางขวดน้ำส้มลงบนโต๊ะแล้วเดินมาขวางไว้

“ไม่กินล่ะ เดี๋ยวคนให้จะเสียใจ” ทวิชเหลือบมองและประชดประชันออกมาอย่างลืมตัว แต่คนฟังกลับยกยิ้มชอบใจจนน่าหมั่นไส้

“แต่ถ้าผมกิน คนแถวนี้จะเสียใจเอาสิ แถมต้องเคืองข้ามวันแน่” คนพูดทำหน้าล้อเลียนพลางก้มหน้าลงไปใกล้ให้รู้ว่า ‘คนแถวนี้’ คือใคร

ทวิชเบะปากแต่สีหน้าดีขึ้น “ใครจะไปเคืองคุณ คิดเอาเอง”

“นั่นสิใครนะ” เควินพึมพำพลางลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นใบหน้าบึ้งตึงของอีกฝ่ายค่อยๆ คลาย พูดจบก็ได้สายตาขุ่นขวางกลับมาแทน เขาหัวเราะแล้วจึงโน้มตัวไปกระซิบใกล้หูหยอกเย้า “หึงก็บอกว่าหึง”

“หลงตัวเอง” คนร้อนตัวสะดุ้งส่ายหน้าพัลวันแล้วตัดบทด้วยการเดินหนีออกมา ทำเป็นไม่ได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจที่ดังตามหลัง

เช้าวันนี้กองถ่าย The Assassin คึกคักเป็นพิเศษ เพราะประชาเชิญนักข่าวให้เข้ามาร่วมเก็บภาพบรรยากาศระหว่างการถ่ายทำ คนที่นักข่าวให้ความสนใจและรอคอยสัมภาษณ์มากที่สุดไม่พ้นพระเอกของเรื่อง ‘เควิน ดีน’

รถตู้ของเควินเดินทางมาถึงโรงถ่ายของบริษัทในช่วงสาย เมื่อรถจอดสนิททวิชถึงได้สังเกตว่าในลานจอดมีรถมากผิดปกติ รวมไปถึงมีรถของรายการบันเทิงต่างๆ จอดรวมอยู่ด้วย จากที่จะก้าวลงจากรถก็ชะงักแล้วถอยเท้ากลับขึ้นรถอย่างรวดเร็วพร้อมกับก้มตัวลงต่ำเหมือนกลัวจะมีใครเห็น

“คุณทำอะไรน่ะ” เควินเลิกคิ้วถามกลั้วหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางประหลาดของคนข้างๆ แถมยังดูลุกลี้ลุกลนผิดปกติ ทั้งที่ตอนนั่งรถมายังไม่มีท่าทางแบบนี้

ทวิชทำขมุบขมิบเหมือนจะว่า แต่ครู่เดียวสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม แล้วบอกเสียงเครียด “วันนี้มีนักข่าวมาที่กอง พี่คิมบอกผมแล้วเมื่อวานแต่ผมลืม ช่วยวนรถไปหน้าโรงถ่ายที วันนี้ผมลงข้างหน้าแล้วกัน”

เควินขมวดคิ้วฉับก่อนจะถอนหายใจ กับเหตุผลที่ฟังไม่เข้าท่าสำหรับเขา ไม่รู้ว่าทวิชจะกลัวอะไรนักกับการตกเป็นข่าวกับเขา ทั้งที่ตอนแรกที่เจ้าตัวทำทุกอย่างเพื่อให้ได้บทอลัน นั่นก็เพราะอยากกลับมามีชื่อเสียงอีกครั้ง แล้วมันต่างกันตรงไหน เควินครุ่นคิดอย่างไม่เข้าใจ

“ผมอยากดังเรื่องงาน ไม่ใช่เพราะข่าวเสียหาย” คนที่ทำหลบๆ ซ่อนๆ พูดขึ้นมาลอยๆ ราวกับล่วงรู้ความคิดของคนข้างตัว ถึงเขาจะเข้ามาในวงการเพราะเงินล่อตาแต่เขาก็มีจรรยาบรรณในวิชาชีพ ไม่คิดจะดังเพราะเรื่องเสื่อมเสีย เขาถึงวางตัวดีมาตลอด

“ออ แม้ว่างานนั้นจะได้มาจากการหลอกผมก็ได้เหมือนกันสินะ” ไม่รู้ว่าอะไรดลใจ เควินจึงหลุดปากพูดถึงเรื่องที่เป็นแผลใจของเขาและคนฟัง คนพูดชะงักไปเมื่อรู้สึกตัว และเมื่อเห็นคนข้างๆ นิ่งไปพร้อมกับแววตาหม่นลงเขาก็ถอนหายใจอีกครั้ง แล้วยื่นมือไปกุมมืออีกฝ่ายลูบเบาๆ เหมือนปลอบประโลม “ผมขอโทษ ผมจะไม่พูดเรื่องนี้อีก”

ทวิชยังคงนั่งก้มหน้านิ่ง...รู้สึกผิดจนจุกไปหมด เจ็บปวดกับความผิดพลาดของตัวเอง ถ้าเขาไม่มักง่ายคิดหาทางลัดเพื่อกลับเป็นที่หนึ่ง เขาก็คงเหลือศักดิ์ศรีให้ตัวเองได้ภูมิใจและเขาก็คงไม่ถูกทำร้ายจนกลายเป็นจนตรอก

ท่าทางที่นิ่งไปของทวิชทำให้เควินเข้าใจว่าทวิชไม่พอใจเขา พระเอกคนดังลนลานหันไปบอกคนขับรถให้ไปจอดหน้าโรงถ่ายตามความต้องการของทวิชทันที เมื่อรถวนไปถึงหน้ารั้ว ทวิชก็เปิดประตูลงจากรถเงียบๆ กลายเป็นเควินที่ร้อนรน เขาดึงทวิชเข้ามากดจูบหนักๆ คลอเคลียอย่างเอาใจ ไม่สนใจสายตาของอมรและกระติ๊บที่เบิกโพลง ก่อนจะยอมให้อีกฝ่ายลงจากรถ รอจนร่างสมส่วนเดินเข้าไปถึงด้านใน เขาจึงบอกให้คนขับรถขับเข้าไป

ภาพแรกที่เควินเห็นเมื่อลงจากรถ คือนักข่าวกำลังรุมสัมภาษณ์ทวิชและพัชรคู่กัน เขามองจ้องคนกลุ่มนั้นไม่วางตา มุ่นคิ้วเมื่อรู้สึกว่าบทสัมภาษณ์ค่อนข้างเจาะจงความสัมพันธ์ของทวิชกับพัชรมากผิดปกติ ก่อนจะรู้จากคิมหันต์ว่าประชายังไม่ได้ประกาศเรื่องเปลี่ยนตัวนักแสดงนำ เพราะรอเซอร์ไพร์สตอนแถลงข่าวเปิดตัวภาพยนตร์เลยทีเดียว ตอนนี้ทุกคนจึงเข้าใจว่าภูผารับบทอลัน ส่วนทวิชมาแทนบทโอลิเวอร์ที่นักแสดงบาดเจ็บ ซึ่งในเรื่องต้องคู่กับดีแลนที่รับบทโดยพัชร

คู่ตัวจริง (ในจอ) อย่างเควินหายใจแรง จำได้ที่กระติ๊บบอกว่าทวิชไม่เคยรับงานเดียวกับพัชร จึงไม่แปลกที่นักข่าวจะให้ความสนใจและใส่ไข่จับคู่

เควินสายตาตวัดไปมองจุดเดิมที่นักข่าวกำลังรุมล้อมอยู่แล้วกัดฟันกรอด...พระรองหน้าจืดก้มมองคนของเขาด้วยสายตาอ่อนโยนและคนของเขาเงยหน้ามองสีหน้ายิ้มแย้มไม่ต่างกัน เท่านั้นเสียงเบรี๊ยะก็ดังขึ้นในหูเหมือนเส้นความอดทนขาดผึง เควินเดินอาดๆ ผ่าเข้าไปกลางวง

และทันทีที่นักข่าวเห็นพระเอกของเรื่อง ไมโครโฟนนับสิบก็เปลี่ยนทิศทางจากคนที่กำลังให้สัมภาษณ์มาหาคนมาใหม่ เมื่อเห็นสายตาบ่งบอกว่าโล่งใจของคนที่หลุดพ้นจากนักข่าว โทสะของเควินก็เบาบางลง เพราะนั่นแปลว่าเจ้าตัวไม่เต็มใจให้สัมภาษณ์เช่นกัน ตลอดเวลาที่ให้สัมภาษณ์กับนักข่าว สายตาของเควินแทบไม่ละจากคนของตัวเองที่ยืนอยู่อีกมุม

นักข่าวแย่งกันตั้งคำถามทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว ก่อนจะกลายเป็นเสียงเซ็งแซ่เมื่อภูผาเดินเข้ามายืนข้างๆ คนที่กำลังถูกรุมล้อมสัมภาษณ์ด้วยท่าทางสนิทสนม และร่วมวงให้สัมภาษณ์อีกคน

เควินปรายตามองอย่างไม่พอใจแต่เขาไม่อยากฉีกหน้าภูผาต่อหน้านักข่าวจึงปรามผ่านสายตาทว่าอีกฝ่ายกลับไม่รู้ตัว

เพราะคำให้สัมภาษณ์ของภูผา ไปๆ มาๆ บทสัมภาษณ์ก็เปลี่ยนจากเรื่องงานพุ่งประเด็นไปที่เรื่องความสัมพันธ์ของเควินและภูผาเต็มตัว ยิ่งกว่าตอนที่นักข่าวสัมภาษณ์ทวิชกับพัชร

“การทำงานด้วยกันเป็นยังไงบ้างคะ”

“ก็ดีครับ ทุกคนเป็นมืออาชีพ”

“เห็นว่ามีบทมีเลิฟซีนพอสมควรเลย เกร็งไหมคะ มีการพูดคุยกันก่อนเข้าฉากด้วยไหมว่าจะแสดงยังไง”

“ตามที่ผู้กำกับบรีฟ” เควินตอบสั้นๆ

“พอเรื่องนี้เป็นหนังชายรักชายเลยมีคนจับตามองความสัมพันธ์ของเควินกับภูผาเยอะเลย จริงรึเปล่าคะที่ว่าเควินสนิทสนมกับภูผา” เสียงนักข่าวถามขึ้นมาในจังหวะที่ทุกคนเงียบพอดี เสียงนี้จึงได้ยินไปถึงใครบางคนที่ยืนอยู่อีกมุม

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองเมื่อได้ยินประโยคคำถาม เสี้ยววินาทีที่สบตาคู่คมก่อนจะลดสายตามองร่างของภูผาที่ยืนชิดจนแทบจะเกยกับเควิน เขาเบือนหน้าหนีแล้วเดินออกไปโดยไม่รอฟังคำตอบ

พัชรเลิกคิ้วก่อนจะเดินตามคู่สนทนาไปอย่างงงๆ ที่อีกฝ่ายหน้าหมองลงและเดินแยกไปไม่พูดไม่จา

“คุณเป็นอะไรรึเปล่าธัน” พัชรถามพลางยื่นมือไปแตะที่หน้าผากอีกฝ่ายด้วยความห่วงใยอย่างลืมตัว “ถ้าคุณไม่สบาย พักก่อนก็ได้ เดี๋ยวผมไปบอกพี่คิมให้ช่วยสลับคิว”

คนที่จมอยู่กับความคิดตัวเองจนลืมเบี่ยงตัวออกมารีบส่ายหน้า พลางคลี่ยิ้มแกนๆ ให้คนถาม แต่สีหน้าไม่สดใสเท่าที่ควร “ไม่เป็นไรครับ ขอบคุณมาก ผมแค่เพลียนิดหน่อย หาอะไรทานคงจะดีขึ้น” ทวิชบอกให้อีกฝ่ายสบายใจ

“ออ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมไปตักอาหาร...” พัชรเสนอตัว แต่พูดไม่ทันขาดคำก็มีเสียงดังมาจากอีกทาง

“ซ้อมบทหน่อยไหม”

ประโยคห้วนๆ ที่ไม่ระบุชื่อใคร แต่ทวิชรู้ดีว่าอีกฝ่ายพูดกับเขาแน่นอน เขาหันไปมองตามเสียงเมื่อสบตากับดวงตาคมกริบที่ฉายชัดด้วยความไม่พอใจของคนมาใหม่ก็ชะงัก ไม่กล้าเบือนหน้าหนีเพราะกลัวไปกระตุ้นต่อมโทสะที่เขาไม่รู้สาเหตุ แต่ที่รู้คืออารมณ์แบบนี้ไม่ใช่เวลาที่เขาจะขัดใจได้ ต่อให้เขานึกหงุดหงิดอีกฝ่ายอยู่ไม่น้อยก็ตาม เพราะเหตุการณ์เมื่อวานเป็นบทเรียนชั้นดี ...เมื่อวานขณะที่เขาซักซ้อมบทกับพัชร ในฉากที่อลันออดอ้อนดีแลน ซึ่งเป็นซีนแรกๆ ของหนัง

ที่ย้อนเรื่องราวความผูกพันของสองพี่น้องที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ระหว่างนั้นคิมหันต์แยกไปคุยกับผู้ช่วยผู้กำกับครู่หนึ่ง ทว่าใครบางคนบังเอิญเจาะจงมาเห็นการซ้อมฉากนั้นเข้าพอดี เควินไม่ได้แสดงความไม่พอใจออกมา แต่เมื่อกลับถึงบ้าน อีกฝ่ายก็บุกเข้ามาในห้องที่ยกให้เขาครอบครองชั่วคราว ถึงแม้จะไม่คุกคามเขาไปมากกว่าจูบที่รุนแรงราวกับลงโทษนับครั้งไม่ถ้วน แต่เขาก็ไม่อยากเสี่ยงเป็นครั้งที่สอง เพราะจนถึงตอนนี้ยังรู้สึกเจ็บที่ริมฝีปากไม่หาย

เควินพยักพเยิดหน้าเป็นสัญญาณให้เดินตามไป ทวิชเลิกคิ้วอย่างไม่เข้าใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็เอ่ยปากขอตัวจากคนที่เขากำลังคุยด้วย

“ขอบคุณมากนะครับ แต่ผมไปกินเองดีกว่า เดี๋ยวเสร็จแล้วว่าจะซ้อมบทกับเควินต่อ ไม่อยากให้เทคบ่อย” ทวิชบอกข้ออ้างยาวเหยียด ก่อนจะเดินตามใครอีกคนไปอย่างไม่เต็มใจ

พัชรมองตามร่างโปร่งที่เดินไปคนละทางกับโรงครัวของกองถ่ายอย่างงุนงง กำลังจะเดินตามไปด้วยความเป็นห่วง แต่กลับมีใครบางคนเดินมาขวางหน้าเอาไว้ซะก่อน พัชรทำหน้าหน่ายเมื่อเห็นว่าเป็นคู่กรณีคนเดิม...หนุ่มฝรั่งญาติผู้พี่ของเควินที่ทำตัวนิ่งเฉยกับทุกคน ยกเว้นกับเขาที่ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจงเกลียดจงชังอะไรนักหนา ถึงได้เอาตัวมาขวางทุกสถานการณ์ แต่ครู่เดียวเขาก็ร้องออ เมื่อนึกขึ้นได้...คนของเควินก็ต้องช่วยเควินสินะ เขาลืมข้อนี้ไปได้ยังไง

“ตามติดผมขนาดนี้ สนใจผมรึไง” พัชรแกล้งถามเย้า

โทมัสมองคนที่เล่นหูเล่นตาจนน่าหมั่นไส้แล้วเบ้หน้าก่อนจะว่าเสียงห้วน “ประสาท!”

แทนที่คนฟังจะโกรธกลับหัวเราะออกมา

“ถ้าไม่สนใจผม แล้วคุณจะตามผมทำไม หือ” พัชรเลิกคิ้วถามอย่างข้องใจ

“ที่นี่เป็นของคุณรึไง ผมก็เดินปกติ แค่ซวยที่มาเจอคุณเข้า” โทมัสบอกเสียงขึ้นจมูก ในใจนึกลำเลิกบุญคุณน้องชายตัวเองที่โยนหน้าที่กันท่าผู้ชายประสาทคนนี้ให้เขา ถ้ารอบนี้ได้น้อยกว่าแอสตัน มาร์ตินเขาไม่ยอมแน่ อย่างน้อยก็ต้องได้คุ้มกับที่เขาต้องประสาทเสีย!

พัชรไม่อยากต่อล้อต่อเถียงด้วย เขาจึงเดินหนี และแน่นอนว่าโทมัสก็เดินไปทางเดียวกัน ไม่ว่าจะเลี้ยวซ้ายหรือเลี้ยวขวา จนเขาถอนหายใจออกมา แต่ครู่เดียวพัชรก็ยกมุมปาก ก่อนจะพูดขึ้นมาลอยๆ กึ่งท้าทาย

“ได้ ตามได้ตามไป ตามไปให้ได้ทุกที่ล่ะ” พูดจบก็เดินลิ่วไปทางหนึ่ง

โทมัสรีบสาวเท้าเดินตามไปจนกระทั่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าห้องน้ำที่มีเพียงห้องเดียว อีกฝ่ายหันมากระตุกยิ้มก่อนจะเดินเข้าไปอย่างท้าทายและงับประตูไว้เฉยๆ โทมัสพยักหน้าพลางพึมพำ

กับตัวเอง “นายรู้จักฉันน้อยไป” พูดจบเจ้าตัวก็ดันประตูตามเข้าไปพร้อมกับมีเสียงร้องจากคนที่เข้าไปก่อนหน้า

“เฮ้ย! ผมจะฉี่ ตามเข้ามาทำไม คุณบ้ารึเปล่า”

กรงกวินทร์
ตอนที่32

เป็นที่คุ้นตาของบรรดาทีมงานและนักแสดงในกองถ่ายภาพยนตร์ The Assassin ที่พระเอกและนายเอกของเรื่องมากองถ่ายด้วยกัน แรกๆ ฝั่งทวิชยังมีข้ออ้างนู่นนี่ที่ฟังไม่ค่อยขึ้นเท่าไหร่ ทั้งติดรถมาด้วยบ้าง ทางผ่านบ้าง บังเอิญเจอกันข้างทางบ้าง แต่หลังๆ เจ้าตัวคงชินชา จึงเงียบเฉยคล้ายจะปล่อยให้เข้าใจกันไปเอง ขณะที่ฝั่งเควินชัดเจนมาตั้งแต่ต้น เพราะนอกจากจะไม่พยายามหาข้ออ้าง เจ้าตัวยังดูสบายๆ ไม่สนใจสายตาใคร

เควินเดินแยกไปยังมอเตอร์โฮมส่วนตัวด้วยท่าทางอารมณ์ดี ผิดกับทวิชที่ป้ายแก้มแรงๆ ท่าทางหงุดหงิดไม่น้อย แต่ถ้ามองอย่างสังเกตจะเห็นว่าแก้มขาวแดงเรื่อลามไปถึงใบหู

ทวิชหายใจฮืดฮัด วันนี้เขามีคิวถ่ายตอนบ่ายแต่ถูกใครบางคนที่มีคิวเช้าลากมาด้วยเหมือนไม่รู้ว่าจะเป็นที่จับตามองจากคนทั้งกอง จากที่เคยกังวลกับสายตาที่จับจ้อง...ตอนนี้เขาชินชาจนสามารถลงจากรถและเดินเข้ากองมาพร้อมกับเควินอย่างสบายๆ นอกเหนือจากการมากองถ่ายและกลับบ้านด้วยกันจนเป็นเรื่องธรรมดา เวลาที่อยู่ในกองเควินก็แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของโจ่งแจ้งชัดเจนจนไม่มีใครถามถึงความสัมพันธ์ มีหลายครั้งที่ได้ยินพวกคนในกองซุบซิบเรื่องของเขากับเควิน แต่หลังๆ เสียงเหล่านั้นก็หายไป เพราะใครบางคนไม่คิดจะปิดบัง ทีมสังเกตการณ์จึงหมดความสนใจไปเอง

เมื่อเสียงสั่งคัทจากผู้กำกับดังขึ้น ถ้าเควินเป็นฝ่ายเข้าฉาก...ร่างสูงจะเดินลิ่วมาหาเขาทันทีแล้วดึงให้ไปดูมอนิเตอร์ด้วยกันพร้อมกับให้เขาวิพากษ์วิจารณ์การแสดงของเจ้าตัวได้ตามอัธยาศัย แรกๆ เขาเพียงงึมงำว่าดี แต่หลังๆ เขาก็วิจารณ์ไปตามจริง หรือหากว่าเป็นเขาที่เข้าฉาก...พอคิมหันต์สั่งคัท เควินก็จะกวักมือเรียกให้เดินไปหา เพียงแค่เขาหยุดแวะทักทายใครระหว่างทางก็ต้องรับรู้ถึงรังสีทะมึนที่จ้องมองจนเสียวสันหลังวาบรีบเปลี่ยนทิศทางไปหาเควินทันที จนเขาแทบไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับคนอื่นนอกเหนือจากเรื่องงาน แต่เมื่อก่อนเขาก็แทบไม่ได้สุงสิงกับใครในกองถ่ายอยู่แล้ว จึงไม่ได้รู้สึกเป็นเดือดเป็นร้อนเท่าไหร่ เมื่อก่อนเวลาว่างของเขา มักจะหมดไปกับการงีบหลับเอาแรงเพราะคิวละครแน่นเอียดจนแทบไม่มีเวลาพัก หรือถ้าพักเบรกระหว่างฉากแค่ไม่กี่นาที เขาก็จะนั่งทวนบทหรือไม่ก็ฟังแคนดี้เล่าเรื่องวงใน

แคนดี้!

ทวิชกำมือแน่นเมื่อนึกถึงชื่อนี้ที่เกือบลืมไปแล้ว สามเดือนที่ผ่านมาเขาเจอมรสุมชีวิตหนักหน่วงจนเสียหลัก ขนาดที่พึ่งสุดท้ายอย่างแคนดี้ก็ยังทิ้งเขาไปอีกคนเพราะเขาหมดประโยชน์ เขาแค่นยิ้มออกมาเมื่อนึกว่าอดีตผู้จัดการส่วนตัวของเขาจะทำหน้ายังไงถ้าได้รู้ว่าเขาได้รับบทอลันที่เจ้าตัวเคยวาดหวังและบีบให้เขาช่วงชิงเพื่อกลับมายืนเป็นเบอร์หนึ่งอีกครั้ง...แคนดี้จะนึกเสียดายที่ปล่อยเขาหลุดมือ หรือนึกดีใจไปกับเขาด้วย แต่ข้อสันนิษฐานหลังดูจะมีโอกาสเป็นศูนย์ ทวิชปัดความคิดรกสมองออกจากหัวและระบายลมหายใจออกมา

มันไม่สำคัญอะไรกับเขาอีกแล้ว...

หลังจากจมอยู่กับความคิดตัวเองอยู่นาน เงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็เห็นว่าเควินที่เปลี่ยนเป็นชุดที่จะใส่เข้าฉากเรียบร้อยแล้วกำลังซักซ้อมบทกับนักแสดงคนอื่น แม้จะยืนอยู่ท่ามกลางคนหลายคน แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเควินดูโดดเด่นกว่าใครทั้งหมด ทั้งที่อยู่ในชุดพรางสีทึมเหมือนกัน

อะไรบางที่ดึงดูดสายตาของเขาตั้งแต่แรกเจอ...

อะไรบางอย่างที่ทำให้เขาตกหลุมรักเควินเข้าจริงๆ

เขารักเควิน!!...ต่อให้ไม่อยากยอมรับแต่ก็ไม่อาจโกหกตัวเอง ต่อให้ทุกอย่างพังทลายเพราะเควิน เขาก็ไม่อาจปฏิเสธความรู้สึกนี้ได้ ทั้งที่บอกย้ำกับตัวเองว่าเขาจะไม่มีวันรักผู้ชายคนนี้อีกแล้ว แต่...วันที่เควินปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าอีกครั้ง หัวใจไม่รักดีก็อ่อนยวบเหมือนกับว่าความเจ็บช้ำซ้ำๆ นั้นไม่เคยเกิดขึ้น กลายเป็นคนความจำสั้นไม่จดจำสิ่งที่เควินเคยทำกับเขา

ทวิชขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าคนที่อยู่ในความนึกคิดกำลังเดินตรงมาหา เห็นทีมงานเข้าไปเซตไฟเตรียมเปลี่ยนฉากใหม่ก็รู้ได้ว่าผู้กำกับสั่งคัทแล้ว เขาพยายามบอกตัวเองให้ชินแต่ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกกระดากทุกครั้งที่เควินแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาว่าให้ความสำคัญกับเขา

และที่สำคัญ ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาก็รู้สึกดี

ตาคู่เรียวมองผ่านร่างสูงของคนที่กำลังเดินมาหาเมื่อรู้สึกตัวว่าถูกจับจ้องและเห็นว่าคนที่เพิ่งเข้าฉากกับเควิน เมื่อคู่จ้องเขาตาเขม็ง สีหน้าและแววตาของภูผาถมึงทึงราวกับโกรธเกลียดเขาเข้าไส้ เห็นอย่างนั้นทวิชก็ตาเป็นประกายขึ้นมาเหมือนนึกสนุก ริมฝีปากที่เม้มแน่นคลายออกเป็นรอยยิ้ม แน่นอนว่าคนที่เดินมาถึงตัวเขาพอดีคงนึกแปลกใจกับท่าทีที่เปลี่ยนไปเพราะเควินเลิกคิ้ว สายตาที่มองเต็มไปด้วยคำถาม

“คุณไม่สบายรึเปล่า” ไม่พูดเปล่า มือใหญ่ข้างหนึ่งวางทาบหน้าผากเขา ขณะที่อีกข้างคว้าข้อมือแล้วจูงกึ่งลากเขาไปยังมอเตอร์โฮม...อาณาเขตหวงห้ามของเควินที่ตอนนี้กลายเป็นที่พักในยามว่างจากคิวถ่ายของเขาอีกคน

“ผมไม่ได้เป็นอะไร” ทวิชบอกพลางขืนตัวไว้ไม่ยอมเดินตาม

เควินเลิกคิ้วกับคำตอบแล้วเหลียวหลังกลับไปมองตามสายตาของคนข้างๆ ก่อนจะร้องออ

“ภูผายังมองอยู่เลยนะ” เควินยิ้มกริ่มแล้วก้มกระซิบ พลางกระชับมือที่กุมไว้และออกแรงดึงร่างโปร่งเข้าหาตัว

ทวิชได้แต่มองค้อน พยายามดึงมือตัวเองออกมาจากมือใหญ่ที่กระชับแน่นแต่ไม่เป็นผล สุดท้ายจึงยอมเดินตามจนมาถึงมอเตอร์โฮม

ทันทีที่เลื่อนประตูเปิดออก กระไอเย็นจากภายในรถก็สัมผัสผิวกายจนขนลุกซู่เพราะร่างกายยังปรับไม่ทัน ทวิชเดินตามแรงจูงของเควินไปหย่อนตัวนั่งลงบนโซฟา ไม่ทันไรก็เอนตัวพิงเบาะจนอยู่ในท่านั่งกึ่งนอน ตาคู่เรียวปรือปรอยด้วยความง่วงงุนและยกมือปิดปากหาวเป็นรอบที่สาม

“ง่วงเหรอ เมื่อคืนผมก็ไม่ได้กวนคุณนี่” เควินพึมพำ เรียกตาเขียวเรืองรองจากคนข้างๆ ที่สะลึมสะลือ จนหลุดขำออกมา

ทวิชพลิกตัวหันหน้าไปอีกทางเหมือนเหม็นหน้า ไม่อยากต่อปากต่อคำให้เข้าตัว...ตั้งแต่วันที่เควินถือวิสาสะเข้าห้องเขาครั้งนั้น อีกฝ่ายก็มีอันย้ายตัวเองลงมานอนเบียดเขาอยู่เรื่อย แม้ไม่ได้ทำอะไรไปมากกว่ากอดและขโมยจูบลึกซึ้งจนตัวอ่อน แต่ก็ทำให้เขาระแวงจนหลับไม่เต็มตา ครั้นเอ่ยปากไล่กลับไปห้อง ใครบางคนก็ทำมึนไล่ไม่ยอมไป หนำซ้ำยังไม่ยอมให้เขาลุกหนี ทำให้ต้องยอมรับสภาพมีหมอนข้างดิ้นได้แนบกายทุกคืน

เควินหัวเราะในลำคอดึงผ้าห่มที่มีติดไว้ทุกที่เพราะใครบางคนขี้หนาวมาคลี่ห่มให้ แล้วลูบผมดำขลับนุ่มมือแผ่วเบาเหมือนกล่อมจนอีกฝ่ายปรือตาลงอีกครั้ง

สิ่งสุดท้ายที่ทวิชรู้สึกก่อนจะดำดิ่งสู่ห้วงนิทราคือสัมผัสผะแผ่วที่หน้าผากพร้อมกับเสียงพึมพำ

“Sweet Dream Bebe”

ทวิชสะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมกับยกมือขึ้นมาดูนาฬิกาเป็นอย่างแรกเพราะกลัวว่าตัวเองจะหลับเพลินจนเลยเวลาที่ต้องเข้าฉาก ทั้งที่แทบเป็นไปไม่ได้เพราะถ้าถึงเวลาเควินต้องมาตามเขาอยู่แล้ว เมื่อเห็นเวลาเพิ่งผ่านไปไม่นานก็พรูลมหายใจออกมา ถึงจะผ่านไปเพียงชั่วโมงกว่าแต่พอ

ตื่นแล้วก็ไม่อยากนอนต่อ เพราะคราวนี้มีหวังหลับยาวจริงๆ และคนที่มาตามอาจไม่ได้มีแค่เควินก็ได้...

ถึงแม้ทีมงานจะรู้กันอยู่แล้วว่าเขาหายตัวมาอยู่ในนี้ แต่ก็แค่เป็นการสันนิษฐาน ซึ่งถ้าให้มาเห็นจะจะ เขาก็ไม่รู้จะเอาหน้าไว้ไหน

ทวิชบิดตัวอย่างเกียจคร้าน ก่อนจะลุกขึ้นออกไปด้านนอกพร้อมกับบทในมือ เดินเรื่อยๆ จนมาถึงที่นั่งร่มสบายริมน้ำที่ประจำ ทั้งที่เช้านี้เขาสมควรได้นอนตื่นสายแท้ๆ แต่ใครบางคนก็ยังอุตส่าห์พาเขามาด้วย เขาประท้วงอยู่ในใจพร้อมกับหาวน้ำตาเล็ด ไม่นับว่าบางวันเขาไม่มีคิวถ่ายด้วยซ้ำไปแต่ก็ยังต้องมาที่กอง...

การปรากฏตัวของเขาในวันที่ไม่มีคิวถ่าย หรือการปรากฏตัวของเควินในวันที่เจ้าตัวไม่มีคิวถ่าย ยิ่งทำให้คำครหานินทาต่างๆ กระพือขึ้นเหมือนมีใครโหมไฟ จนสุดท้ายเกินจะห้ามความคิดใครจึงต้องปล่อยเลยตามเลย

เพราะมาขลุกตัวอยู่ที่กองถ่ายทุกวัน บวกกับโทรศัพท์ที่เขาใช้เป็นรุ่นเก่าที่ไม่มีออปชันเสริมมากไปกว่าใช้โทร. เข้าออกและส่งข้อความ จึงไม่รู้ว่าข่าวสารความเป็นไป ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการที่เขาได้บทอลันมาครองอย่างไม่คาดฝัน จะมีกระแสตอบรับในทางดีหรือไม่ดี แต่ตอนนี้อาจจะยังไม่เป็นที่เปิดเผยในวงกว้างเพราะประชามีคำสั่งให้เก็บเงียบเอาไว้ แต่วันแถลงข่าวคงมีกระแสกลับมาไม่มากก็น้อย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากใส่ใจนัก อาจเป็นเพราะเขาผ่านจุดสูงสุดและต่ำสุดในชีวิตการเป็นนักแสดงไปแล้ว ตอนนี้เขาจึงไม่ห่วงหาอาวรณ์กับชื่อเสียงเท่าไหร่ ถ้าเขามีโอกาสได้เล่นละครเรื่องใหม่ก็ถือว่าดี แต่ถ้าไม่...เขาก็ไม่เดือดร้อนที่จะต้องกลับไปอยู่ที่เกาะไข่มุกกับพี่สาว เพราะแบบนั้นเขาก็พออยู่พอกินอย่างมีความสุข เงินที่เหลือจากการขายคอนโดเมื่อรวมกับเงินค่าตัวที่ได้จากหนังเรื่องนี้ นอกจากจะเพียงพอจะขยายร้านอาหารให้ใหญ่ขึ้น ยังทำให้เขามีทุนรอนสำหรับทำธุรกิจเล็กๆ ไว้เลี้ยงตัว ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่ทุกข์ร้อน

“ทำไมคุณมานั่งตรงนี้ล่ะ”

เสียงทักจากด้านหลังขณะที่ทวิชปล่อยความคิดให้ล่องลอย ทำให้เจ้าของชื่อหันไปตามเสียง เห็นพัชรยิ้มละมุนมาให้ กำลังจะอ้าปากชวนให้อีกฝ่ายนั่งด้วยกันตามมารยาท แต่ก็ต้องอ้าพะงาบค้างอยู่อย่างนั้นเมื่อมีเสียงใครอีกคนเรียกชื่อเขา

“ธัน เควินเรียกหานาย” โทมัสบอกคนที่นั่งแช่ขาในน้ำพลางหันไปยักคิ้วให้กับพระรองของเรื่องที่กลอกตาทำหน้าเซ็ง

ทวิชมองท่าทีของสองคนตรงหน้าอย่างแปลกใจ ได้ยินเจ้าของเสียงเรียกแรกถอนหายใจพร้อมกับพึมพำเป็นภาษาไทยไม่เบา

“อีกแล้ว จองเวรจองกรรมจริงๆ ”

ทวิชเลิกคิ้ว แต่พัชรยิ้มพลางส่ายหน้าว่าไม่มีอะไร ทั้งที่สายตาเมื่อมองไปทางโทมัสแฝงไปด้วยความหน่าย แต่เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่อยากพูดถึง เขาจึงไม่เซ้าซี้และหันไปถามโทมัสแทน

“เควินมีธุระอะไรกับผมเหรอ”

หนุ่มฝรั่งยักไหล่ “ไม่รู้สิ รายนั้นเอาใจยากจะตาย นายรีบไปเถอะเดี๋ยวไม่ทัน เควินมีถ่ายต่อ” โทมัสบอกเชิงเร่ง กดดันให้ทวิชต้องรีบลุกไป

พัชรมองตามร่างที่เดินไปไกล ก่อนจะหันกลับมามองคนที่ทำหน้ายียวนใส่เขาเหมือนเป็นผู้ชนะแล้วเอ่ยถามเนิบอย่างรู้ทัน

“เควินไม่ได้เรียกคุณธันจริงๆ ใช่ไหม”

โทมัสเลิกคิ้ว มุมปากยกขึ้นสูงคล้ายแสยะยิ้ม

“อ้าว เมื่อกี้ผมบอกธันไปอย่างนั้นเหรอ สงสัยจะเบลอ!” ถึงจะพูดแบบนั้นแต่สีหน้าคนพูดดูไม่รู้สึกรู้สาสักนิด

พัชรถอนหายใจ สายตามองคนที่ยืนอยู่ห่างเกือบช่วงแขนอย่างพิจารณาเป็นครั้งแรก หนุ่มฝรั่งตรงหน้าเขาไม่ได้สูงใหญ่อย่างฝรั่งทั่วไป ถ้าเทียบกับน้องชายอย่างเควิน โทมัสดูจะอ่อนวัยกว่าด้วยซ้ำ เพราะผิวหน้าละเอียดผิดชาติพันธุ์ และแม้หน้าตาของอีกฝ่ายจัดว่ากลางๆ ถ้าเทียบกับผู้ชายที่เขาเคยคบหา แต่ท่าทางที่แสดงออกผ่านสีหน้าตรงไปตรงมาทำให้เจ้าตัวน่าสนใจไม่น้อย

ไม่รู้ว่าเขาเผลอพิจารณาท่าไหน รู้สึกตัวอีกทีก็ยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนอีกฝ่ายรีบถอยผงะออก เหมือนตกใจกลัว ท่าทางนั้นทำให้ตาสีนิลเป็นประกายพร้อมกับ ความคิดบางอย่างวาบขึ้นมาในหัว

“ที่คุณกันธันออกไป ไม่ใช่ทำเพื่อเควินหรอกใช่ไหม จริงๆ แล้วคุณสนใจผมต่างหาก” พัชรคาดเดาอย่างมั่นใจ

คนฟังกะพริบตาปริบแล้วยกนิ้วขึ้นชี้ตัวเองสีหน้าเหมือนเห็นแดร็กคูล่ากลางวันแสกๆ “ผมนี่นะสนใจคุณ ละเมออยู่รึไง” โทมัสทำเสียงในลำคอ ไม่รู้ว่าผู้ชายประสาทคนนี้เอาความมั่นใจและมั่นหน้ามาจากไหน

“ถ้าคุณไม่สนใจผม คุณจะตามติดผมขนาดนี้เหรอ” พัชรยักคิ้ว ยืนกรานอย่างมั่นใจ เมื่อเห็นอีกฝ่ายหน้าเหวอไปก็นึกสนุก เขาอมยิ้มแล้วบอกราวกับเห็นใจเต็มประดา เช่นเดียวกับสายตามองพิจารณาตั้งแต่หัวจรดเท้า “อย่าปากหนักเลยน่า เผื่อผมจะเก็บไปพิจารณา เอ เอาจริงๆ คุณก็ใช้ได้เหมือนกันนะ”

โทมัสทำหน้ายี้แล้วก้าวถอยหลังอย่างระแวง “แค่คุณพูด ผมก็ขนลุกแล้ว นี่ เอาหน้าออกไป ผมไม่ได้สนใจคุณ” หนุ่มฝรั่งรีบบอกพร้อมกับยกมือขึ้นดันใบหน้าที่เข้ามาใกล้ให้ออกห่าง แล้วเดินหนีมือลูบแขนทำท่าทางขนลุกขนพองประกอบคำพูด

แต่ทว่าครั้งนี้ฝ่ายนั้นกลับเดินตามมาเหมือนเอาคืน...

“จะไปไหนล่ะ ไม่อยากตามติดผมแล้วเหรอ” พัชรเย้าหน้าเป็น

“ไม่ จะไปไหนก็ไป” โทมัสบอกห้วนพลางเร่งฝีเท้าเดินหนี แต่อีกฝ่ายก้าวไวกว่าจนมาตีคู่ ทำให้เขาชักสีหน้าอย่างไม่พอใจ แต่เหมือนยิ่งเข้าทางคนขี้แกล้งที่ยิ้มชอบใจ

พัชรทำท่าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะบอกออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจังคล้ายว่าตัดสินใจเด็ดขาด “ไม่ดีกว่า ผมเปลี่ยนใจแล้ว อยู่กับคุณก็สนุกดีเหมือนกัน” พูดจบก็ฉีกยิ้มเต็มปากเต็มตา

“ไม่! อย่ามายุ่งกับผม!!” โทมัสโวยเสียงโหยหวน สีหน้าเหยเกเหมือนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก นึกแช่งชักหักกระดูกถ้วนหน้า ทั้งญาติผู้น้องที่ทำให้เขาต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์นี้ ทั้งคนที่เดินตามอย่างสลัดไม่หลุด

“เสียใจ คราวนี้ผมจะตามติดคุณบ้าง” พัชรบอกแล้วหัวเราะเสียงดัง

เสียงหัวเราะนั้นสำหรับโทมัสแล้วไม่ต่างอะไรกับเสียงของปีศาจร้าย...หนุ่มฝรั่งทำหน้ายุ่งคร่ำครวญถึงน้องชาย

เควิน หาเรื่องบ้าอะไรมาให้เขาเนี่ย!

ทวิชเดินตามกลิ่นอาหารมายังโรงครัวของกองถ่าย หลังจากพบว่าเควินเข้าฉากไปแล้ว เมื่อกี้พอโทมัสไปตาม เขาก็รีบเดินจ้ำอ้าวมาเพราะกลัวว่าจะไม่ทัน และก็ไม่ทันจริงๆ...ไม่รู้ว่าเพราะเขาเดินช้าหรือเพราะโทมัสใช้เวลาตามหาเขานานไปหน่อย เขาไม่ได้กลัวเควินจะรอ แต่กลัวเควินอารมณ์บูดแล้วหาเรื่องลงโทษเขามากกว่า แต่เมื่อคู่ที่เห็นสายตาของเควินที่มองมาแวบหนึ่งก็พอให้คลายใจได้ว่ารอดตัว!

หลังจากเดินวนในโรงครัวครบหนึ่งรอบ ทวิชก็ได้ลูกชิ้นและขนมปังติดมือมากินรองท้อง ระหว่างเดินหาโต๊ะนั่งก็ใช้ปากรูดลูกชิ้นในไม้และเคี้ยวหยับๆ พลางนึกชมว่าแม่ครัวของกองถ่ายยังฝีมือดีเหมือนเดิม อีกสามเดือนกว่าจะปิดกล้องมีหวังเขาได้อ้วนเป็นตุ่ม แม้ใครบางคนจะบอกว่าอยากเห็นเขามีเนื้อมีหนังกว่านี้ก็ตาม แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นแรงจูงใจให้เขาคิดทำน้ำหนักสักนิด เขาไม่คิดจะเอาใจเควินขนาดนั้น อีกอย่าง...ถ้าน้ำหนักเพิ่มขึ้นมา เวลาถ่ายละครเขาก็ถูกสั่งให้ลดอยู่ดี

“พอเหรอคะคุณธัน เอาอีกสองไม้ไหม” แม่ครัวชูลูกชิ้นในมือแล้วถามอย่างใจดี

“พอแล้วครับ ทานเยอะเดี๋ยวเข้ากล้องแล้วอืดแย่เลย” ทวิชส่ายหน้าพลางบอกติดตลก อีกฝ่ายที่คลุกคลีกับกองถ่ายมานานก็เข้าใจ เขาเดินหาที่นั่งแล้วจัดการอาหารที่ถือมาลงท้องอย่างรวดเร็วเพราะน้ำย่อยในกระเพาะเริ่มทำงาน

เมื่อเช้าเขาตั้งใจจะหยิบแซนด์วิชในตู้เย็นมาด้วย แต่เพราะใครบางคนทำให้เขาหมดความอยากอาหาร เรื่องของเรื่องคือเควินหาของไม่เจอแต่เช้า แล้วโยนมาเป็นภาระให้เขาช่วยหา ของที่ว่าคือเสื้อยืดสีขาว ซึ่งเจ้าตัวจำเพาะเจาะจงว่าต้องเป็นตัวนี้เท่านั้น ตัวอื่นไม่ได้! เวลาคนอายุสามสิบกว่าทำตัวเป็นเด็ก น่าโมโหกว่าเด็กจริงๆ ซะอีก สุดท้ายไปเจอในตู้เสื้อผ้าของเขาเดาว่าแม่บ้านพับใส่ตู้เขาด้วยความเข้าใจผิด เพราะเควินดันถอดเสื้อตัวนี้ใส่ในตะกร้าผ้ารอซักของเขาตอนจะเข้านอน...ทวิชดูดน้ำเย็นดับความร้อนที่เห่อขึ้นมาบนใบหน้า ก่อนจะเดินกลับไปที่มอเตอร์โฮมเพราะแดดเริ่มแรง

หลังเช็กการแสดงของตัวเองในซีนที่เพิ่งถ่ายจบไปผ่านจอมอนิเตอร์ เควินก็สอดส่ายสายตามองหาคนของตัวเองเป็นอันดับแรก เมื่อไม่เจอจึงเดินกลับมาที่มอเตอร์โฮมเพราะเคยกำชับให้อีกฝ่ายนั่งรอในนี้ เนื่องจากไม่ไว้ใจอากาศเมืองไทยที่ร้อนจัดจนพานจะป่วยเอาง่ายๆ แม้ว่าทวิชจะแย้งว่าตัวเองอยู่มาเกือบสามสิบปี แต่เขาก็มีวิธีทำให้ทวิชยอมรับปาก คิดมาถึงตรงนี้ก็ยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงคนที่ตัวอ่อนระทวยในอ้อมกอด พยักหน้ารับรัวๆ เหมือนหนีตายจากจูบหนักหน่วงของเขา เมื่อเดินมาถึงมอเตอร์โฮมก็เห็นคนที่เขาตามหากำลังยืนแปรงฟันหน้ากระจก เขาฉวยโอกาสที่ทวิชเขยิบหนีไปไหนไม่ได้ สวมกอดจากข้างหลัง ดึงคอเสื้อยืดสีขาวตัวบางลงแล้วจูบเบาๆ ที่ต้นคอด้านหลังจนอีกฝ่ายหดคอหนีเป็นพัลวัน

“เตรียมพร้อมเข้าฉากเลิฟซีนกับผมเหรอ กลัวผมไม่ประทับใจรึไง”

คนที่กำลังแปรงฟันเงยหน้าขึ้นและมองสบตากับดวงตาสีฟ้าอมเทาผ่านกระจกทั้งที่ฟองยังเต็มปาก แล้วส่ายหน้าระอาคนที่ชอบตู่เข้าข้างตัวเอง ฉากต่อไปเขาต้องใกล้ชิดกับเควินอย่างที่เจ้าตัวบอกก็จริง แต่สาบานว่าไม่เกี่ยวกับที่เขาแปรงฟันเลย ทวิชก้มลงบ้วนน้ำและเช็ดปาก ก่อนจะดันคนด้านหลังออกห่าง

“เดี๋ยวผมไปกินใหม่ คราวนี้จะกินแต่ส้มตำ” บอกแล้วเดินไปเปิดประตูทำท่าจะเดินออกไปข้างนอกจริงๆ

เควินหัวเราะ เกี่ยวเอวสอบเข้าหาตัวแล้วบอกกรุ้มกริ่ม “ต่อให้คุณกินแอนโชวี่มา ผมก็อยากจูบคุณอยู่ดี” ไม่พูดเปล่า อาศัยจังหวะที่คนฟังนึกหาคำมาตอบโต้ ก้มลงจูบปิดปากดูดกลืนความหวานอย่างย่ามใจ ก่อนจะผละออกมามองใบหน้าอ่อนวัยที่ตาฉ่ำปรืออย่างหลงใหล

“แต่แบบนี้ก็อร่อยไปอีกแบบ เย็นซ่าดี” คนพูดยักคิ้วกวน

ทวิชทุบอักเข้าไปเต็มแรงอย่างหมั่นไส้ ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาว่าให้เควินรู้สำนึกเลยได้แต่เดินหนี ทิ้งให้คนมือไวมองตามแล้วอมยิ้ม

ขณะที่มุมหนึ่งไม่ไกลจากตรงนั้น ใครบางคนมองภาพเคลื่อนไหวบนหน้าจอโทรศัพท์ด้วยตาลุกวาว ก่อนเจ้าตัวจะเหยียดยิ้มออกมา

หมดเวลาพักก็ถึงเวลาที่ทวิชต้องเข้าฉากกับเควิน เขาลอบถอนหายใจตั้งแต่เห็นสีหน้าสดใสเกินพอดีของฝ่ายนั้น แม้ว่าเจ้าตัวจะไม่ได้ยิ้มออกมาก็ตาม

“เควิน เดี๋ยวผมจะซ้อมให้ดูก่อนว่าผมต้องการมุมกล้องแบบ...” คิมหันต์เตรียมซ้อมบทอย่างทุกครั้ง

“ไม่ต้อง คุณแค่บอกสิ่งที่คุณต้องการก็พอ” เควินชิงตัดบทเหมือนทุกทีที่มีฉากใกล้ชิดกับนายเอกของเรื่อง

ผู้กำกับหนุ่มพยักหน้าพร้อมกับรอยยิ้มรู้ทัน ได้แต่โคลงหัวมองนักแสดงร่วมซีนอีกคนที่ก้มหน้าไม่สบตาใคร

“ซีนสิบห้า คัทสาม เทคสาม แอคชั่น!”

เปิดฉากมาด้วยการโต้เถียงของชายหนุ่มคู่หนึ่ง มือของคนที่ตัวสูงกว่าถือหลักฐานสำคัญที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่ฆาตกรที่ฆ่าคนรัก ส่วนชายหนุ่มที่ตัวเล็กกว่ามองคนตรงหน้าด้วยสายตาไม่บอกความรู้สึก

“ถ้าคุณยืนยันว่าคุณไม่ใช่คนร้าย ต่อให้หลักฐานทั้งหมดชี้ไปที่คุณ ผมก็จะเชื่อคุณ และจะเป็นคนทำลายมันเอง บอกผมสิอลันว่าคุณไม่ใช่...” เจย์เดนบอกด้วยแววตาเจือความคาดหวัง

อลันเม้มปากที่สั่นระริกก่อนจะคลี่ยิ้มออกมาทั้งที่นัยน์ตาหมองหม่น

“ไม่จำเป็นเลยเจย์เดน คุณจะทำแบบนั้นไปทำไม” น้ำตาของคนพูดเอ่อคลอจวนเจียนจะไหลออกมาจนต้องหันหลังให้ เพราะไม่กล้าสบสายตากับตาคู่คมที่มองอย่างไว้เนื้อเชื่อใจ

“เพราะผมเชื่อว่าคุณจะไม่โกหกผม” มือใหญ่พลิกร่างอีกฝ่ายให้หันมาเผชิญหน้า แต่อลันยังเบือนหน้าหนี

“แต่ที่คุณพูดมา มันก็ไม่ต่างอะไรกับการที่คุณปักใจไปแล้วว่าผมเป็นคนทำ” อลันบอกอย่างตัดพ้อ

“ไม่ใช่อย่างนั้น” นายตำรวจหนุ่มที่เปิดเผยตัวตนให้คนรักได้รู้รีบปฏิเสธ

“อย่าพยายามเลยเจย์เดน ถึงเวลาที่เราสองคนต้อง...” ไม่ทันพูดจบ ริมฝีปากของคนพูดก็ถูกครอบครองโดยริมฝีปากร้อนผ่าวราวกับไฟ เนิ่นนานจวนเจียนจะขาดใจ

ไม่เพียงอลันที่ต้องเคลิ้มตามบท แต่คนที่รับบทอลันยิ่งแทบไม่มีสติหลงเหลือ พยายามเงี่ยหูฟังคำสั่งคัทจากผู้กำกับ พร้อมกับฝืนเปลือกตาขึ้นมอง แต่สัมผัสหนักหน่วงจากริมฝีปากร้อนผ่าวก็ทำให้คิดอะไรไม่ออก รู้ตัวอีกทีใครบางคนก็ละริมฝีปากออกอย่างเชื่องช้า แต่แม้จะผละออกแล้วแต่นิ้วโป้งของเจ้าตัวยังปาดบนกลีบปากเซ็ดหยาดน้ำหวานที่ไหลเลอะออกมาอย่างอ้อยอิ่ง

ทวิชกะพริบตาถี่เรียกสติที่กระเจิดกระเจิงให้กลับคืน เมื่อผู้กำกับหนุ่มเดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะก้มหน้าอย่างอับอายที่เผลอตัวเผลอใจไปกับความอ่อนหวานจนลืมว่ากำลังทำงานอยู่ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผู้กำกับสั่งคัทไปตั้งแต่ตอนไหน เขาหันมองคนที่แสดงสมจริงเกินไปตาขุ่น แต่อีกฝ่ายยักไหล่ไม่สะทกสะท้าน

“ผมบอกแล้วว่าไม่ต้องซ้อม แต่ถ้าคุณอยากได้อีกเทค ผมก็ยินดี อุ๊ก...” พระเอกของเรื่องหันไปคุยโวกับผู้กำกับพลางยักคิ้ว ก่อนจะรู้สึกจุกจนตัวงอเมื่อโดนคนข้างๆ ถองศอกใส่ท้องอย่างไม่ปราณี

“สมน้ำหน้า!” ทวิชว่าอย่างสะใจที่ได้เอาคืนบ้าง

ผู้กำกับหนุ่มได้แต่มอง ไม่กล้ายื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว ‘เรื่องภายในครอบครัว’ ก่อนจะหลุดยิ้มออกมาเมื่อเห็นพระเอกคนดังทำหน้างอง้ำหมดมาดหนุ่มในฝันของสาวๆ ทั้งโลก หลังจากยืนเหมือนไม่มีตัวตนอยู่นาน พอเห็นว่าสถานการณ์ครอบครัวเข้าที่ คิมหันต์จึงเอ่ยเป็นการเป็นงานต่อ

“ซีนหน้าเลิฟซีนกับภูผา คุณจะเอายังไง”

เควินเหลือบมองคนข้างๆ เล็กน้อยคล้ายสังเกตท่าที ก่อนจะยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจ “คุณต้องถามเจ้าตัวเอาเอง” บอกพลางเอื้อมรับขวดน้ำจากโทมัสที่ยื่นมาพร้อมผ้าขนหนูสำหรับเช็ดเหงื่อ กำลังจะยกเทเข้าปากแต่เมื่อเห็นว่าคนข้างตัวหน้าแดงเรื่อจากความร้อนจึงเปลี่ยนเป็นเทน้ำใส่ผ้าขนหนูและซับลงที่ใบหน้าคนข้างๆ จนอีกฝ่ายสะดุ้ง มองซ้ายมองขวาเลิกลั่ก

“คุณเข้าไปพักก่อนก็ได้ ร้อนจนหน้าแดงหมดแล้ว” เควินบอกอย่างหวังดี เพราะซีนต่อไปค่อนข้างยาว เป็นฉากที่โอลิเวอร์สารภาพรักกับเจย์เดนที่เจ้าตัวไม่รู้ว่าเป็นคนรักของพี่ชาย แม้เจย์เดนจะปฏิเสธ แต่เด็กหนุ่มไม่ยอมแพ้ ซ้ำยังดึงอีกฝ่ายเข้าไปจูบ ขณะที่พี่ชายบุญธรรมอย่างดีแลนมาเห็นพอดีและเข้าใจผิดว่าเจย์เดนคิดไม่ซื่อกับโอลิเวอร์ด้วย จึงจะเข้ามาเอาเรื่องแทนอลัน...ฉากนี้นับเป็นฉากที่เขาเฝ้ารอ ไม่ใช่รอบทเลิฟซีนกับภูผา แต่รอคอยบทปู๊กับคนที่เขาหมายหัวไว้ตั้งแต่แรก รับรองด้วยเกียรติของเขาว่าฉากนี้จะออกมาสมจริงยิ่งกว่าฉากไหนๆ เควินยิ้มออกมา แค่คิดก็คันไม้คันมือไปล่วงหน้า

ทว่าเขาต้องยิ้มค้างแล้วก็หน้าเหวอ เมื่อใครบางคนสะกิดด้วยท่าทางเอาเรื่อง...

“ทำไม ไม่อยากให้ผมอยู่ดูเลิฟซีนของคุณกับภูผางั้นเหรอ” ทวิชย้อนถาม หน้าตึงขึ้นมาโดยไม่รู้ตัวเมื่อเห็นท่าทางกระหยิ่มยิ้มเจ้าเล่ห์ของคนที่บอกเหมือนหวังดี อดผิดหวังไม่ได้ที่เควินคงไม่พ้นเล่น ‘สมจริง’ เหมือนตอนที่แสดงกับเขา

แต่ที่มากกว่าผิดหวัง...คืออีกความรู้สึก

กลายเป็นเควินที่หัวเราะออกมาเมื่อได้ยิน เขายักไหล่บอกสบายๆ แสดงความบริสุทธิ์ใจ

“ตามใจคุณเลย ผมไม่มีอะไรอยู่แล้ว แต่ถ้าคุณทนดูไม่ไหวลำบากคิมหันต์เลยนะ” เควินพูดเย้าคนที่มองเขาตาขวางท่าทางเอาเรื่อง แล้วจูงมือคนขี้โมโหไปนั่งใต้ร่มไม้ให้ใจเย็น ได้ยินเสียงบ่นพึมพำเข้าหูเป็นระยะ ครั้นจะหัวเราะออกมาก็ไม่กล้า เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะโมโหหนักเข้าไปอีกเลยได้แต่กลั้นขำ

“หลงตัวเอง” ทวิชเบ้หน้าแต่หัวใจเต้นแรงอย่างควบคุมไม่ได้

“ถ้าคุณทนดูไม่ไหวลำบากคิมหันต์เลยนะ” ประโยคเรียบง่ายที่มีความหมายว่าถ้าเขาไม่ชอบใจ เควินจะหยุดถ่ายทันที

เควินหัวเราะ แล้วหมุนตัวกลับไปบรีฟซีนต่อไปกับผู้กำกับ ตอนนั้นเองที่ริมฝีปากหยักระบายเป็นรอยยิ้มกว้างเมื่อได้ยินเสียงเปรยห้วนคล้ายคำสั่งมาจากด้านหลัง

“มุมกล้องพอ” คนออกคำสั่งหน้าแดงเถือก รีบหันหนีไปทางอื่น แต่ใบหูที่แดงเรื่อขึ้นก็ทำให้คนมองยิ้มชอบใจ

เควินเดินย้อนกลับมาทางเดิมแล้วโน้มตัวลงกดจูบหนักๆ ที่หน้าผากลาด ก่อนจะเดินไปหาผู้กำกับอย่างอารมณ์ดี ไม่ลืมกระซิบกับผู้กำกับเหมือนนัดแนะ

“ซีนนี้ผมขอใช้มุมกล้อง”

กรงกวินทร์
ตอนที่33

บรรยากาศหวานซึ้งอบอวลไปทั้งบริเวณเพราะชายหนุ่มสองคนที่ยืนกลางสวนเพิ่งปรับความเข้าใจกัน ชายหนุ่มร่างสูงกว่าดึงร่างที่เล็กกว่าให้ขยับเข้าไปใกล้และมองสบตาด้วยความรัก

“คัท!”

เสียงผู้กำกับตะโกนลั่นผ่านโทรโข่งทั้งที่เพิ่งเดินกล้องได้ไม่ถึงนาที คิมหันต์ลุกจากหน้าจอมอนิเตอร์มาหานักแสดงที่ต่างหันหน้ากันไปคนละทาง เดินไปหยุดหน้าพระเอกของเรื่องที่เหมือนจะรู้ตัวเช่นกันว่าตัวเองหลุดบท

“เควิน ฉากคืนดีกัน คุณต้องมองอลันด้วยสายตารักเทิดทูนสิ ไม่ใช่สายตาแบบนั้น” คิมหันต์ขมวดคิ้วด้วยคิดไม่ถึงว่าฉากหวานที่ควรจะเป็นงานง่ายสำหรับนักแสดงฝีมือระดับเควินจะทำให้ต้องสั่งคัทตั้งแต่เริ่ม

“ขอโทษที ผมไม่ทันระวัง” เจ้าของสายตา ‘แบบนั้น’ โบกมืออย่างลุแก่โทษ

ทวิชหน้านิ่ง สีหน้าไม่บอกอารมณ์ขณะฟังคิมหันต์ชี้แจงข้อบกพร่องของเควินในฉากเมื่อกี้ก่อนที่จะสั่งเดินกล้องอีกครั้งและสามารถผ่านไปได้ในเทคสอง เมื่อไม่มีอะไรต้องแก้ไข ทวิชจึงเดินหลบออกมาจากฉากแล้วใช้ผ้าซับหน้า โดยมีใครบางคนที่เดินตามมายืนทำสายตา ‘แบบนั้น’ อยู่ใกล้ๆ...สายตาที่ว่าคือสายตาโกรธกรุ่นของเควินที่มีมาตั้งแต่เช้า เขากลอกตาเนือยๆ

“ทำไมต้องทำหน้าเบื่อผม” เควินถามเสียงแข็ง

“ก็น่าเบื่อจริงๆ เรื่องแค่นี้...” สาบานว่าแค่พึมพำ แต่คนได้ยินหน้างอหงิกกว่าเดิม เรื่องของเรื่องคือเมื่อเช้าเขาทำแซนด์วิชเผื่อทุกคน นั่นรวมถึงพัชรที่เขามีคิวถ่ายตอนเช้าด้วยเพราะเห็นว่าทำมาแล้ว แต่พอเควินรู้เข้าก็ทำหน้าบึ้งตั้งแต่นั้นมา

“พูดอีกที” เควินหน้าเข้ม

ทวิชเห็นอย่างนั้นเลยเลือกจะเดินหนีเพราะไม่อยากต่อปากต่อคำด้วย ทว่าอีกฝ่ายเดินไล่หลังมาติดๆ จนเขารู้สึกเหมือนตัวเองถูกต้อน และดูท่าว่าจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ เมื่อเสียงประตูปิดดังปัง เขาถึงได้รู้ตัวว่าเดินมาถึงมอเตอร์โฮม

เควินก้าวเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าถมึงทึงและถามย้ำ “ผมน่าเบื่อไหมธัน”

ดูจากแววตาของเควิน...เขาไม่มีสิทธิ์ตอบอย่างอื่นเลย ทวิชเอาตัวรอดด้วยการส่ายหน้า แต่สีหน้าของคนฟังยังไม่ดีขึ้น เขาก้าวถอยหลังเรื่อยๆ จนตอนนี้ด้านหลังของเขาอีกไม่ถึงครึ่งก้าวจะเป็นโซฟา

พรึ่บ!!

ทวิชหงายหลังลงไปนอนบนโซฟาโดยมีร่างสูงทาบทับตามมาติดๆ พอเควินทำท่าจะฝังใบหน้าลงมาที่คอ เขาก็รีบยกมือดันไว้ ปากละล่ำละลักบอกตามที่อีกฝ่ายอยากได้ยิน “คะ...คุณไม่น่าเบื่อเลย”

“แปลว่าคุณอยากอยู่ใกล้ผม” เควินสรุปแบบขี้ตู่

แม้จะอยากแย้งด้วยความหมั่นไส้ แต่ก็ทำได้เพียงพยักหน้าแบบไม่เต็มใจ อีกฝ่ายจึงกดจูบลงมาหนักๆ จนเขาเคลิ้มตาม

ไม่นานมือที่ยกดันใบหน้าหล่อของอีกฝ่ายก็เปลี่ยนเป็นกระหวัดรอบคอ

“แฮ่กๆ เควินพอ...”

เควินผละออกมาเล็กน้อย แต่เมื่อเห็นริมฝีปากอิ่มแดงช้ำก็อดใจไม่ไหว กดจูบลงไปหนักหน่วงอีกรอบ

ภายในมอเตอร์โฮม...เควินและทวิชสัมผัสกันอย่างร้อนแรง แต่บริเวณด้านนอกก็ (มีศึก) ร้อนแรงไม่แพ้กัน...

โทมัสที่เดินเตร่บริเวณหน้ามอเตอร์โฮมโบกมือให้ลูคัสกับไรอันไปที่อื่น เมื่อสายตามองเห็นร่างสูงของพัชรมาด้อมๆ มองๆ อยู่ใกล้ๆ

“ไม่รู้รึไงว่าแถวนี้เป็นพื้นที่ส่วนตัวของเควิน” โทมัสส่งเสียงไม่เบาจงใจให้ผู้บุกรุกได้ยิน

พัชรยิ้มมุมปากแล้วเดินมาหยุดตรงหน้าหนุ่มฝรั่งไซส์ไม่มาตรฐาน

“นี่ห่างจากมอเตอร์โฮมเควินเกินสิบเมตร คงไม่ใช่อาณาเขตแล้วมั้ง”

โทมัสทำท่าเข่นเขี้ยวที่ถูกยอกย้อน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ทำหน้าเหมือนคนที่ถือไพ่เหนือกว่า

“รอธันเหรอ เสียใจด้วย เขาคงไม่ออกมาง่ายๆ หรอก ต้องให้บอกไหมว่าทำอะไรในนั้น” โทมัสจงใจให้อีกฝ่ายตาร้อนด้วยความหึงหวง

พัชรหน้าผิดสีไปเล็กน้อยแต่ครู่เดียวก็ปรับสีหน้าเป็นปกติ “ผมไม่ได้อยากรู้ ผมมารอคุณต่างหาก”

โทมัสหน้าเหวอกับคำตอบที่คาดไม่ถึง ก่อนจะย้อนถามกลับไปอย่างงุนงง “รอผมทำไม”

“มาให้คุณเจอ คุณจะได้ไม่ต้องลำบากไปเดินหาผมไง” พัชรตอบหน้าตาย

คนฟังเป็นใบ้ไปชั่วขณะ ก่อนที่โทมัสส่ายหน้าหวือ

“ประสาท ใครจะไปตามหาคุณ”

“ก็ครั้งก่อน...” พัชรทำท่าจะรื้อฟื้นความทรงจำ

“นั่นผมไปตามธันต่างหาก” หนุ่มฝรั่งรีบบอกโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ

“แต่ผมไม่คิดแบบนั้น คุณคงเขินที่ผมรู้ทัน งั้นผมจะทำเป็นไม่รู้แล้วกัน อ่ะ วันนี้ผมมาให้คุณเจอถึงที่เลย” พัชรบอกพร้อมกับเขยิบเข้าไปใกล้

โทมัสผงะออกห่างแล้วรีบเดินหนี แต่อีกฝ่ายเดินตามอย่างไม่ลดละ

“หยุดเลย ไม่ต้องตามมา!!” หนุ่มฝรั่งหันไปบอกเสียงเข่นเขี้ยว แต่แทนที่อีกฝ่ายจะฟังกลับยิ่งสาวเท้าเข้ามาใกล้ โทมัสเร่งฝีเท้าให้เร็วกว่าเดิมเหมือนหนีตาย ปากร้องลั่น สีหน้าเหยเก

“เควิน นายเอาตัวอะไรมาโยนให้ฉันรับผิดชอบเนี่ย!!”

The Assassin หนังฟอร์มใหญ่ทุนสร้างมหาศาลที่ใช้ระยะเวลาถ่ายทำห้าเดือนดำเนินมาจนถึงวันสุดท้าย นักแสดงและทีมงานที่เหนื่อยล้ามานานต่างดีใจแต่ก็ใจหายไม่น้อย

“ผมอยากให้ภาพออกมาดูวังเวงแต่แฝงไปด้วยพลัง” ผู้กำกับบรีฟทิ้งท้ายสำหรับฉากใหญ่ในวันนี้

นักแสดงแยกย้ายกันไปทำสมาธิ เมื่อได้ยินเสียงเรียกจากทีมงานก็เข้าประจำที่ ผู้ช่วยผู้กำกับถือสเลทมายืนรอ

“กล้องพร้อม นักแสดงพร้อม เทปเดิน...The Assassin ซีนยี่สิบเอ็ด คัทหนึ่ง เทคหนึ่ง แอคชั่น”

ถึงจะเป็นวันปิดกล้องแต่ซีนที่ถ่ายไม่ใช่ตอนจบของเรื่อง แต่ก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เพราะเป็นฉากงานศพของอลัน โดยมีโลเคชันถ่ายทำคือสุสานชานเมืองซึ่งเป็นทุ่งกว้างดูสงบและวังเวงในเวลาเดียวกัน ฉากนี้นักแสดงนำเข้าฉากครบทุกคน

ภาพที่ปรากฏในจอมอนิเตอร์คือภูผาที่รับบทโอลิเวอร์และพัชรที่รับบทดีแลนยืนโศกเศร้ากับการจากไปของอลันที่หน้าหลุมศพ มีฉากหลังเป็นสมาชิกแก๊งมาร่วมพิธี ชอตแรกจะถูกตัดจบตรงนี้ ส่วนอีกชอตจะเริ่มถ่ายจากอีกมุมหนึ่งของสุสานที่เจย์เดนยืนมองพิธีนั้นอย่างนิ่งเฉย ข้างๆ กันมีร่างหนึ่งที่มีผ้าคลุมปิดบังใบหน้า

ซีนนี้คล้ายจะเป็นตอนจบแต่ไม่ใช่...

ตอนจบของภาพยนตร์เรื่องนี้คืออลันที่คนในแก๊งและทางการคิดว่าตายแล้วไปแล้ว กลับไปใช้ชีวิตที่เกาะห่างไกลอย่างสงบสุขกับเจย์เดนที่ลาออกจากราชการมาอยู่ด้วยกัน ต่างคนต่างละทิ้งอดีต ละทิ้งความแค้น ใช้ชีวิตเรียบง่ายด้วยความรักที่มีต่อกัน ซึ่งซีนสุดท้ายนี้ถ่ายทำตั้งแต่ที่อยู่บนเกาะไข่มุกแล้ว

ฉากนี้มีเพียงบทสนทนาที่โอลิเวอร์และดีแลนพูดกับคนในหลุม ขณะที่คนอื่นเน้นการสื่ออารมณ์ผ่านทางสีหน้าและแววตา ซึ่งทุกคนทำออกมาได้ดีเยี่ยมตั้งแต่เทคแรก

“คัท! เยี่ยมมาก”

สิ้นเสียงที่เหมือนเป็นสัญญาณให้รู้ว่าการแสดงเป็นที่พอใจของผู้กำกับ นักแสดงที่เข้าฉากต่างหายใจทั่วท้องพร้อมส่งเสียงร้องเฮดังราวกับภารกิจหนักอึ้งถูกปลดออกไป

“ขอบคุณทุกคนมากที่ทำให้หนังเรื่องนี้ออกมาสมบูรณ์” คิมหันต์บอกด้วยรอยยิ้ม ไม่ลืมค้อมหัวแสดงความขอบคุณทีมงานและนักแสดงที่ตั้งใจทำงานอย่างดีแม้จะต้องเร่งถ่ายทำ บางฉากก็ข้ามวันข้ามคืน เพราะเควินมีหนังเรื่องใหม่รออยู่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ลุล่วงผ่านมาได้

ในตอนเย็นจะมีงานเลี้ยงปิดกล้อง ทีมงานและนักแสดงจึงสดชื่นกระปรี้กระเปร่าเป็นพิเศษ ต่างเร่งมือเก็บข้าวของกันอย่างลืมเหนื่อย ทวิชเองก็เก็บข้าวของของส่วนตัวที่ทิ้งไว้ในมอเตอร์โฮมและเดินออกมาด้วยความรู้สึกใจหายไม่น้อยเพราะรถคันนี้ไม่ต่างอะไรกับบ้านอีกหลังของเขา แต่ไม่มีเวลาให้อาวรณ์นานนักเพราะเควินที่เดินตามออกมาจากมอเตอร์โฮมคว้ามือเขาดึงให้เดินเร็วไปที่รถ เมื่อใกล้ถึงเวลาเริ่มงาน ทว่ายังไม่ทันถึงรถก็เจอใครบางคนที่ยืนรีๆ รอๆ อยู่

“เควิน คือผมจะขอติดรถไปด้วยคน ได้ไหมครับ” คนที่ยืนดักรอหันไปถามเควิน ก่อนจะหันไปมองนักแสดงรุ่นพี่ที่เดินเยื้องไปด้านหลังเล็กน้อยเชิงขอร้อง “นะครับพี่ธัน วันนี้พี่พิมมีธุระด่วนเลยไม่ได้มารับ ผมไม่ค่อยอยากไปกับทีมงานเท่าไหร่ ผมไม่สนิทกับใคร” คนพูดตีหน้าเศร้าเรียกคะแนนความสงสาร

ทวิชร้องเฮอะในลำคอ พอหันไปหาคนข้างตัวที่เป็นเจ้าของรถที่แท้จริง อีกฝ่ายก็ยักไหล่เหมือนปล่อยให้เป็นการตัดสินใจของเขา ทวิชหันกลับไปมองคนที่ยืนส่งสายตาอ้อนวอน นึกอยากย้อนถามกลับไปว่าเขากับภูผาสนิทกันเหรอ เพราะเขาไม่เคยรู้ตัวมาก่อน แต่ก็กลัวอีกฝ่ายตอบกลับมาให้หน้าชาว่า ‘สนิทกับเควิน’

ถ้าเป็นแบบนั้น...เขาคงไปต่อไม่เป็น!

ทวิชพยักหน้าแกนๆ แล้วทำท่าจะเดินผ่านไป แต่คนข้างๆ ที่กุมมือเขาไว้บีบกระชับเหมือนปลอบให้ใจเย็นก่อนจะเป็นฝ่ายจับจูงไปที่รถ เจ้าตัวขึ้นไปนั่งที่ประจำแล้วดึงให้เขานั่งลงข้างๆ ก่อนจะปิดเปลือกตาโดยที่มือยังสอดประสานกับมือเขาไว้ ทวิชปล่อยไว้อย่างนั้นด้วยความเคยชิน

ขณะที่คนไม่เคยชินยืนค้างอยู่ที่ประตู มองภาพนั้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแต่แววตาซ่อนความอิจฉาไว้แทบไม่มิด ยังไม่ทันจะขยับขึ้นรถตามไปก็มีเสียงโหวกเหวกดังมาจากด้านหลัง

“นี่คุณ! คุณไม่ไปกับผมจริงๆ น่ะเหรอ” เสียงพัชรที่เอ่ยถามภาษาอังกฤษ คนถามไม่เจาะจงว่าถามใคร แต่คู่เดียวก็รู้ได้...เมื่อโทมัสตะโกนตอบทันควัน

“รถผมก็มี ผมจะไปกับคุณทำไม แต่ถ้าให้ดี หวังว่าไม่ต้องเจอคุณที่ร้านอีก” หนุ่มฝรั่งที่หน้าอ่อนกว่าวัยบอกแล้วเดินเบียดภูผาที่ยืนขวางประตูขึ้นรถด้วยท่าทางฮึดฮัด

“ถ้าอย่างนั้นก็เสียใจด้วย ไว้เจอกันที่ร้านนะคุณ” ฝ่ายนั้นตะโกนตอบทันควันเช่นกัน

โทมัสเบ้ปาก นั่งกอดอกหันหน้าไปทางหน้าต่างอีกฝั่งเหมือนไม่สนใจ แต่หางตาเหลือบมองคนที่อยู่นอกรถเป็นระยะ จนเมื่อฝ่ายนั้นเดินห่างออกไป ท่าทางการนั่งตัวตรงคอตั้งก็เปลี่ยนเป็นนั่ง

พิงเบาะสบายๆ แต่เพียงครู่เดียวก็ต้องดีดตัวขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอจากน้องชายตัวดีที่เขาคิดว่าหลับ

“หึๆ”

โทมัสปรายตามองเบาะหน้าถัดขึ้นไป แต่ไม่ได้พูดอะไรให้เป็นการร้อนตัว ได้แต่นึกค่อนญาติผู้น้องที่แสนประเสริฐอยู่ในใจว่าขยันหาเรื่องให้เขาจัดการ แล้วยังมีหน้ามาหัวเราะเยาะเขา

“ระวังตกหลุมหนุ่มไทยเข้าล่ะทอม”

เสียงพูดลอยๆ จากคนเดิมดังขึ้นอีกระลอก โทมัสส่ายหน้าแล้วยอกย้อนกลับไปบ้าง “เหมือนนายน่ะเหรอเควิน” พูดจบก็ยักคิ้วอย่างเป็นต่อ คิดว่าเควินคงจะหยุดปากไป แต่...

“คิดว่าใช่นะ” เจ้าตัวตอบกลับอย่างไม่สะทกสะท้าน กลายเป็นคนฟังที่นิ่งไปด้วยความนึกไม่ถึงแทน

และไม่เพียงแค่โทมัสที่นิ่งไป อีกสองคนก็อึ้งค้างไม่ต่างกัน

คนหนึ่ง...หัวใจเต้นแรงเลือดสูบฉีดไปถึงใบหน้า กระดากอายกับสายตาของคนตอบที่ไม่คิดจะปิดบังความรู้สึก

ส่วนอีกคน...ใจเต้นแรงด้วยความริษยา มือกำแน่นกับท่าทีหยอกเอินของสองคนข้างๆ

ภูผากัดริมฝีปาก ตาคู่เรียวเป็นประกายวาวโรจน์ขึ้นมา...เขาไม่มีทางยอมให้ทวิชชนะเขาได้อีก

ในเมื่อเขาเคยแย่งตำแหน่ง ‘เบอร์หนึ่ง’ ของวงการมาได้ กับแค่ตำแหน่ง ‘คนรัก’ ของเควิน ก็ไม่เกินมือเขาเช่นกัน!

งานเลี้ยงปิดกล้องจัดขึ้นที่ร้านอาหารเล็กๆ กึ่งผับใจกลางเมืองที่ ประชาทุ่มทุนควักกระเป๋าปิดร้านเพื่อให้นักแสดงและทีมงานได้สังสรรค์กันอย่างเต็มที่และเป็นส่วนตัว บรรยากาศแสงสลัวในร้านบวกกับเพลงจังหวะโยกเบาๆ ทำให้คนที่มาถึงกันก่อนหน้าออกไปวาดลวดลายหน้าเวที เมินอาหารที่เรียงรายอยู่บนโต๊ะ ที่นั่งของนักแสดงนำถูกจัดไว้โต๊ะเดียวกับผู้กำกับ รวมถึงโทมัสที่ได้สิทธิพิเศษนั่งร่วมโต๊ะอีกคน เมื่อมาถึงเควินก็นั่งลงข้างคิมหันต์และดึงมือทวิชให้นั่งลงอีกข้าง

ภูผาที่เดินตามมาทีหลังกระแทกตัวนั่งลงข้างนักแสดงรุ่นพี่ที่เป็นศัตรูทั้งเรื่องงานและเรื่องหัวใจ ใบหน้าหล่อใสบูดบึ้งอย่างไม่ชอบใจ เมื่อเห็นคนที่ตัวเองหมายตาหันมาคุยกับทวิชท่าทางหวานชื่นราวกับโลกนี้มีกันอยู่สองคน ภูผาได้แต่สะกดกลั้นความไม่พอใจเอาไว้จนกระทั่งคิมหันต์ลุกไปทักทายทีมงาน เขาจึงได้โอกาสลุกจากที่นั่งของตัวเองไปนั่งแทนที่ผู้กำกับหนุ่มพร้อมส่งสายตามองนักแสดงรุ่นพี่อย่างท้าทาย ก่อนจะหันไปจิ้มขนมปังหน้าหมูชิ้นพอดีคำวางในจานเควิน

“ลองทานนี่หน่อยไหมครับ” ภูผาเอ่ยชวนพร้อมส่งสายตาสื่อความหมาย

เควินเขี่ยขนมปังหน้าหมูไปไว้ข้างจานแล้วบอกเสียงเรียบ “ผมไม่ค่อยชอบน่ะ” บอกพลางตักหอยแมลงภู่อบชีสใส่จานคนที่นั่งอีกข้าง ก่อนจะชี้จานอาหารที่วางกลางโต๊ะแล้วถามคนของตัวเองอย่างสนใจ “นั่นอะไร อร่อยไหม”

“โรตีแกงเขียวหวาน คุณอยากทานเหรอ” ทวิชบอกและถามกลับในคราวเดียวกัน

เควินส่ายหน้าแทนคำตอบ แต่ไม่วายบอกเอาใจ “รอให้คุณทำดีกว่า ผมกลัวไม่ถูกใจ”

ทวิชเบะปากว่ารู้ทันว่าคนพูดแค่แกล้งพูดยอ แต่ทว่าแก้มขาวมีริ้วสีแดงจางๆ ก่อนจะตักอาหารใส่จานเควินกระแทกกระทั้นกลบเกลื่อนความอาย

“กินๆ เข้าไปเลย”

เควินหัวเราะแล้วลงมือกินอาหารในจานที่ทวิชตักมาให้อย่างว่าง่าย โดยไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่าหนึ่งในนั้นคือขนมปังหน้าหมูอย่างเดียวกับที่ตัวเองเพิ่งเขี่ยไปข้างจานและบอกว่าไม่ชอบไปหยกๆ

เมื่อเห็นอย่างนั้น ภูผาก็หน้าม้าน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ละความพยายามที่จะดึงความสนใจของเควินมาที่ตัวเอง

“เควินลองทานอันนี้ไหมครับ ได้ยินว่าร้านนี้ทำอร่อยมากเลย ลองชิมนะครับ” ภูผาบอกพร้อมกับยื่นส้อมที่จิ้มกุ้งในจานสลัดกุ้งทอดไปตรงหน้าหนุ่มฝรั่ง

เควินเลิกคิ้ว แล้วเอื้อมไปรับส้อมจากอีกฝ่ายอย่างเสียไม่ได้ แทนที่จะอ้าปากรับอาหารโดยตรง ก็ใช้ช้อนเขี่ยกุ้งใส่จานตัวเองแล้วใช้ส้อมจิ้มเข้าปากอีกต่อ

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองแล้วหันกลับเหมือนไม่สนใจ ทั้งที่รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

“พอแล้ว ผมเริ่มอิ่มแล้ว” เควินรีบบอกเมื่อเห็นว่าภูผาทำท่าจะจิ้มอาหารจานเดิมมาอีก มือใหญ่ที่อยู่ใต้โต๊ะคว้ามือของทวิชมากุมกระชับ ใช้นิ้วโป้งคลึงหลังมือเหมือนเย้าแหย่ ก่อนจะสะดุ้งเมื่ออีกฝ่ายพลิกมือมาหยิก

“อ๊ะ”

“เป็นอะไรครับ” ภูผาเลิกคิ้วถาม

เควินส่ายหน้า เสยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่มพร้อมกับเหลือบมองคนที่ทำร้ายร่างกายเขาแล้วก็กลั้นยิ้มแทบไม่ทันเมื่อเห็นสีหน้าบูดบึ้งของเจ้าตัว เขาสอดนิ้วประสานกับมือเรียวแล้วกระชับให้แน่นกว่าเดิม พอเห็นสีหน้าบูดบึ้งผ่อนคลายก็พรูลมหายใจออกมา

สงครามเงียบระหว่างพระเอก นายเอกและนายรองของเรื่องถูกคั่นด้วยคนมาใหม่ พัชรที่เพิ่งมาถึงงานเดินตัวปลิวไปนั่งข้างโทมัสที่กำลังสังเกตการณ์ศึกบนโต๊ะอย่างนึกสนุก รอยยิ้มบนใบหน้าหนุ่มฝรั่งผู้พี่หายไปแทบจะทันทีที่เห็นว่าใครนั่งลงข้างๆ

“ที่ว่างตั้งเยอะ ไม่รู้จักนั่ง” โทมัสพึมพำพลางทำท่าจะขยับเก้าอี้ออกห่าง แต่คนมาใหม่คว้าพนักเก้าอี้ของเขาเอาไว้และออกแรงยื้อ เพราะกลัวเก้าอี้จะหงายหลังให้ได้อาย โทมัสจึงยอมนั่งเฉย

“ผมบอกแล้วไงว่า ผมจะตามติดคุณบ้าง” พัชรกระซิบเสียงเบาและยักคิ้วหลิ่วตาเป็นการท้าทาย

โทมัสสูดหายใจเข้าลึกและผ่อนออกช้าๆ พยายามข่มใจไม่ให้ข่วนหน้าคนที่ลอยหน้าลอยตาอยู่ข้างๆ แต่ยังไม่ทันที่อารมณ์จะสงบ เสียงเดิมก็ดังขึ้นอีก

“ข้อความที่ผมส่งไป ถ้าอ่านแล้วก็ตอบด้วย อย่าเงียบ มันเสียมารยาท” พัชรบอกงึมงำ มือง่วนอยู่กับการรินน้ำลงแก้วเหมือนหาเรื่องไม่ให้มือว่าง

หนุ่มฝรั่งขมวดคิ้วฉับเมื่อเรียบเรียงเนื้อความในคำพูดนั้นได้ ก่อนจะถามออกมาตรงๆ ตามนิสัย “นี่ผมถามจริงๆ คุณจีบผมรึไง” ถามด้วยความข้องใจกึ่งท้าทาย

“ผมคิดว่าคุณรู้นานแล้วซะอีก” พัชรตอบหน้าซื่อ ถามมาตรงๆ เขาก็ตอบตรงๆ เช่นกัน ตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่ชัดเจนนักที่โฟกัสสายตาที่เคยเป็นทวิช กลับเป็นคนข้างๆ แทน

โทมัสอ้าปากค้าง ตากะพริบปริบๆ เหมือนไปต่อไม่เป็น

คนมองหัวเราะแล้วบอกแพลนของตัวเอง “หลังปิดกล้อง ผมคงต้องบินไปอเมริกาบ่อยๆ แล้วสิ” พูดไปก็เหมือนพูดคนเดียว เพราะคนฟังสติหลุดไปแล้ว

โทมัสเคลื่อนไหวเฉพาะลูกตาและสีหน้าที่เปลี่ยนเป็นแดงเรื่อทันที แม้ในแสงสลัวก็ยังมองเห็น

พัชรเพียงเท้าแขนมอง อมยิ้มอย่างเอ็นดูแต่ไม่ได้พูดอะไรอีก...เขาอยากให้โทมัสมีเวลาตั้งตัว เพราะต่อจากนี้...เขาคงบุกหนัก!

ฝั่งนี้เตรียมบุกนั้น ขณะที่อีกฝั่งของโต๊ะสงครามเย็นกำลังมาคุได้ที่...

ทวิชพยายามไม่สนใจท่าที ‘ทอดสะพาน’ ของภูผาที่ขัดหูขัดตาเขาโดยไม่รู้สาเหตุ แต่ฝ่ายนั้นดูจะมีความพยายามในการหาเรื่องมาคุยกับเควินอย่างเหลือเชื่อ แต่นั่นไม่ทำให้เขาต้องข่มอารมณ์ตัวเองเท่ากับสายตาท้ารบที่ส่งมาให้เขาเป็นระยะราวกับจะทดสอบความอดทน

ระหว่างที่นับหนึ่งถึงร้อยในใจ สายตาก็มองไปรอบๆ ร้านเพื่อเบี่ยงความสนใจของตัวเอง จนไปหยุดที่คิมหันต์ที่กำลังวาดลวดลายอย่างเมามัน ฝ่ายนั้นหันมาทางเขาพอดี เมื่อเห็นว่าเขามองก็กวักมือชวนให้ออกไปเต้นด้วย เขาพยักหน้าตอบไปอย่างง่ายดาย ซึ่งถ้าเป็นปกติแล้วเขาคงไม่ลุกไปแน่ แต่ตอนนี้รู้สึกขัดหูขัดตาไปหมดจนไม่อยากนั่งอยู่ตรงนี้อีก

ทวิชดึงมือตัวเองออกจากมือใหญ่ที่กุมไว้ และทันทีที่เขาขยับตัว เจ้าของมือใหญ่ก็หันมาจ้องเขม็ง

“ไปไหน” เควินถามคนข้างตัวเสียงแข็ง

“พี่คิมชวนไปหน้าเวที” ทวิชบอกหน้านิ่ง พลางแกะมืออีกฝ่ายออก แล้วลุกขึ้นไปหาคิมหันต์ที่มองมาเหมือนไม่เชื่อสายตาว่าเขาจะออกมาตามคำชวน

ภูผาเห็นอย่างนั้นก็ยิ้มกริ่มเพราะได้โอกาสทำคะแนน พยายามสรรหาเรื่องมาชวนเควินคุยไม่หยุดปาก แม้จะขัดใจเพราะสายตาของคู่สนทนาเอาแต่จับจ้องไปยังคนที่เคลื่อนไหวอยู่หน้าเวที

“ผมว่าหนังเรื่องนี้...เควิน!” ภูผาพูดค้างได้แค่นั้นก็ต้องเรียกชื่อคู่สนทนาเสียงหลง หน้าจืดเจื่อนเพราะจู่ๆ เควินก็ลุกพรวดและก้าวยาวๆ ไปที่หน้าเวที และยิ่งเจ็บใจขึ้นไปอีกเมื่อโทมัสยิ้มมุมปากเหมือนเยาะ เขาไม่ได้อคติไปเองแน่ว่าโทมัสดูจะตั้งแง่กับเขา คอยดูเถอะ ถ้าเขาได้เป็นคน

รักของเควินเมื่อไหร่ เขาจะให้เควินปลดออกจากตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัว ภูผาเก็บความแค้นไว้ในอก

เควินเดินมาหยุดที่หน้าเวทีมองคนของตัวเองที่กำลังหัวเราะร่ากับคิมหันต์ด้วยความหวงแหน ก่อนจะก้าวไปยืนซ้อนด้านหลังอย่างจงใจ คิมหันต์มองเห็นเขาก่อนก็หัวเราะชอบใจ ขณะที่อีกคนยังคงไม่รู้ตัว...เขาไหวไหล่ไม่สนใจสีหน้าที่บ่งบอกว่ารู้ทันของคิมหันต์

หวงก็คือหวง! กับคิมหันต์ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

“พี่ไปทางนั้นก่อนนะ พวกไอ้เชษฐ์กวักมือเรียกนานแล้ว” คิมหันต์รีบแยกตัวไปอย่างรู้งาน

ทวิชหุบยิ้ม หมดสนุกไปทันตาเมื่อคิมหันต์ไม่อยู่ เพราะเขาไม่ได้สนิทกับใครเป็นพิเศษ สองจิตสองใจว่าจะกลับไปที่โต๊ะหรืออยู่ตรงนี้ต่อ ถ้ากลับไปที่โต๊ะก็ต้องฟังเสียงฉอเลาะของภูผา แค่คิดก็เบื่อไปล่วงหน้า

ฟู่ว!!

ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่นั้นเองก็รู้สึกถึงลมร้อนที่เป่ารดลำคอจนต้องย่นคอหนี ทวิชหันกลับไปทั้งตัวอย่างตกใจ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นใครก็พรูลมหายใจออกมาอย่างไม่รู้ตัว แต่เมื่อนึกได้คนตรงหน้าก็มีส่วนทำให้เขาไม่สบอารมณ์จึงทำตาขวางใส่ แถมยังมาเงียบๆ ให้เขาตกใจอีก...สองข้อหา!

“สนุกไหม” เควินถามเย้า

“ไม่คุยกับภูผาต่อเหรอ” นอกจากทวิชจะไม่ตอบ ยังจงใจรวน

เควินหลุดยิ้มออกมา และยิ่งยิ้มกว้างกว่าเดิมเมื่อเห็นสีหน้างอง้ำของอีกฝ่าย ท่าทางแสนงอนแบบไม่รู้ตัวแบบนี้ ถ้าไม่ติดว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย เขาคงฟัดจนแก้มช้ำ

“หึง?” เขาถามเสียงสูง รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก แม้ว่าอีกฝ่ายจะส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวันก็ไม่ทำให้ความมั่นใจของเขาสั่นคลอน

“ผมจะไปหึงคุณทำไม ไม่ได้เป็นอะไรกัน” ทวิชบอกกระแทกกระทั้น

เควินหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วรั้งเอวสอบเข้ามาใกล้กว่าเดิม ก่อนจะโน้มใบหน้าลงไปกระซิบถามเสียงเบา ท่าทางใกล้ชิดราวกับว่าที่ตรงนี้มีกันอยู่สองคน “คุณอยากเป็นอะไรล่ะ”

ทวิชนิ่งงันและเพิ่งสังเกตว่ารอบตัวเงียบไป เมื่อเงยหน้าขึ้นมองจึงเห็นว่าคนอื่นๆ เขยิบไปชิดมุมเหลือแค่เขากับเควินที่ยืนอิงกันอยู่หน้าเวที โดยมีสายตานับสิบจับจ้องเป็นสักขีพยาน...ไม่ต่างกับงานวิวาห์ ทวิชตกใจกับความคิดตัวเอง เขารีบผละออกจากร่างสูงทันควันแล้วกระแอมไอกลบเกลื่อน ก่อนจะเดินจ้ำกลับไปที่โต๊ะ ทำเป็นไม่ได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจของคนที่เดินตามมาติดๆ

“เล่นอะไรไม่ดูเวล่ำเวลา” ทวิชพึมพำกับตัวเอง หน้าร้อนฉ่าเหมือนอังไฟ

“อยู่กับคุณแล้วลืมเวลา” คนหูดีบอกยียวนพลางส่งสายตาเจ้าชู้

ทวิชหลบสายตา ร้องเฮอะออกมาอย่างไม่เชื่อคำพูด “ปากดี”

“อยากรู้ไหมล่ะว่าดีแค่ปากหรืออย่างอื่นด้วย” เควินต่อปากต่อคำอย่างนึกสนุก

สุดท้ายทวิชเลยได้แต่ค้อนปะหลักปะเหลือกเพราะพูดอะไรก็เหมือนจะเข้าตัวไปหมด เมื่อเดินมาถึงโต๊ะ ทวิชก็เตรียมจะนั่งลงที่เดิม แต่เควินยุดเขาไว้และสลับที่กับเขาอย่างจงใจพร้อมกับยักคิ้วกวน กลายเป็นว่าตอนนี้ทวิชนั่งติดกับภูผาที่มานั่งแทนที่คิมหันต์

“เดี๋ยวมีคนหึงอีก” เควินว่ากลั้วเสียงหัวเราะ มือกุมมืออีกฝ่ายไม่ปล่อย

“ผมไม่ได้หึง”

“ผมไม่ได้พูดชื่อ คุณร้อนตัว!”

เสียงพูดคุยกระหนุงกระหนิงของสองคนข้างๆ ราวกับว่าอยู่ในโลกส่วนตัว ทำให้คนที่ถูกกันเป็นส่วนเกินมองด้วยความริษยา ความสัมพันธ์ของเควินกับทวิชเป็นที่รับรู้อย่างเปิดเผยในกองถ่าย แม้ไม่มีสถานะชัดเจนออกมาจากปากคนทั้งคู่ แต่การกระทำของเควินก็เป็นคำตอบที่ชัดยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด แต่สาเหตุที่ความสัมพันธ์นอกจอนี้ไม่ถูกแพร่ออกไปจากกองเหมือนคู่อื่นๆ เพราะประชาและผู้บริหารไจแอนท์สตาร์ต่างคาดหวังกับกระแสตอบรับหนังเรื่องนี้อย่างมาก จึงสั่งห้ามแพร่งพราย และไม่มีใครกล้าบ้าบิ่นเผยแพร่ข่าวที่อาจส่งผลถึงเรตติ้งของหนัง เพราะหากข่าวดู ‘มีมูล’ เกินกว่าที่เรียกว่า ‘คู่จิ้น’ กลุ่มเป้าหมายที่เป็นแฟนๆ ของเควินคงรับไม่ได้

ประชาเป็นคนออกปากห้ามแพร่งพรายด้วยตัวเอง ขนาดเจ้าตัวไปเยี่ยมกองถ่ายไม่กี่ครั้งยังคาดเดาความสัมพันธ์ระหว่างพระนายของเรื่องได้ จึงไม่แปลกถ้าคนในกองถ่ายจะล่วงรู้ ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ที่ดาราฮอลลีวูดจะมีข่าว หรือภาพแอบถ่ายกับคู่เดต แม้จะเป็นการดับฝันของแฟนๆ ก็ตามที เพียงแต่ผู้บริหารหนุ่มยังไม่อยากให้เป็นข่าวขึ้นมาตอนนี้เท่านั้นเอง โดยเฉพาะเป็นข่าวกับนักแสดงชายอย่างที่คาดไม่ถึง

เสียงเพลงหยุดไปตามมาด้วยเสียงของผู้ช่วยผู้กำกับที่ทำหน้าที่เป็นพิธีกรเอ่ยเชิญคิมหันต์ขึ้นเวที

“ขอเชิญคุณผู้กำกับสุดหล่อของเราขึ้นมากล่าวอะไรกับทีมงานสักหน่อย เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจ ฮ่าๆ”

ผู้กำกับหนุ่มขึ้นเวทีในฐานะตัวแทนของประชาที่เกิดติดธุระกะทันหันจนไม่อาจมาร่วมได้ ทีมงานปรบมือและส่งเสียงโห่แซวลั่นร้านจนคนบนเวทีต้องโบกมือให้ลดเสียงเพื่อที่จะได้พูดบ้าง

“ก่อนอื่นผมต้องขอบคุณคุณประชาที่เลือกผมมานั่งแท่นผู้กำกับหนังฟอร์มยักษ์เรื่องนี้ ขอบคุณนักแสดงทุกท่านที่ให้เกียรติมาร่วมแสดง และที่ขาดไม่ได้คือทีมงานที่ตั้งใจกันทำงานอย่างเต็มที่ ผมรู้ว่าทุกคนเหนื่อยแต่ก็ทุ่มเทพลังกายพลังใจกันเกินร้อยตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้าย ขอบคุณที่เป็นหนึ่งเดียวจนงานสำเร็จ” ผู้กำกับหนุ่มยกนิ้วให้ แล้วค้อมหัวขอบคุณทีมงานด้วยใจจริง ก่อนจะเปลี่ยนใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเอ่ยประโยคต่อมา “และที่น่าดีใจคือหนังเรื่องนี้ทำให้ผมได้มีโอกาสร่วมงานกับนักแสดงคุณภาพอย่างเควิน ผมเชื่อว่าทุกคนเห็นความสามารถและสปิริตของเควินและไม่แปลกใจที่เควินได้รับการยอมรับในระดับโลก ซึ่งพวกเราได้เรียนรู้อะไรจากการร่วมงานกับเควินมากมาย ผมหวังว่าทุกคนคงได้ประโยชน์ไม่มากก็น้อย ออ อันนี้ผมพูดแทนทุกคนนะ ผมว่าทุกคนคงอยากพูดคุยกับเควิน แต่เพราะพระเอกของเรามักจะตัวติดกับธันเลยไม่มีใครมีโอกาสทักทายเท่าไหร่” คิมหันต์ไม่วายเอ่ยแซว มีเสียงประกอบจากพวกทีมงานให้รู้ว่าเห็นด้วย

คนที่ถูกแซวยิ้มรับอย่างเต็มใจ ผิดกับคนข้างๆ ที่ก้มหน้าไม่กล้าสบตาใคร ทวิชหูอื้ออึงไปกับเสียงโห่แซว จนไม่รู้ว่าคิมหันต์พูดอะไรต่อ ก่อนจะอึ้งค้างไปอีกรอบเมื่อคนข้างๆ เอี้ยวตัวมากระซิบบอกเสียงแผ่วเบา

“ผมดีใจที่เลือกรับเรื่องนี้ เพราะทำให้ผมได้เจอคุณ”

กรงกวินทร์
ตอนที่34

การกลับมารับงานแสดงของทวิชสร้างความฮือฮาไม่น้อย เมื่อบทที่เจ้าตัวคัมแบ็กเป็นบทที่ดาราชายทั่วฟ้าเมืองไทยต่างแย่งชิง นั่นคือบทนักแสดงนำของหนัง The Assassin ซึ่งแม้จะเป็นหนังรักชายกับชาย แต่ก็เป็นที่จับตามองเพราะเรื่องนี้มีแม่เหล็กอย่างเควิน ดีนเป็นพระเอก เวลานี้ไม่มีข่าวบันเทิงใดที่โด่งดังไปกว่าข่าวนี้แล้ว และสิ่งที่ทำให้น่าจับตามองยิ่งกว่านั้นคือบทนี้เคยถูกประกาศว่าเป็นของภูผา นักแสดงวัยรุ่นสุดฮอต

วันที่พรีวิวหนังออกฉายทางทีวีครั้งแรก ผู้คนที่ดูต่างตื่นตะลึงด้วยความคาดไม่ถึงและก็เกิดเป็นกระแสไวรัลปากต่อปากถึงการเปลี่ยนตัวนักแสดงที่ไม่เคยมีข่าวแพร่งพรายมาก่อน ทั้งโลกโซเชียล ทั้งหน้าหนังสือพิมพ์ ต่างประโคมข่าวจนเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์สมใจผู้บริหาร นักข่าวทุกสำนักตามหาตัวนักแสดงในเรื่องกันให้วุ่นเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง คนแรกที่นักข่าวตามตัวไม่พ้นต้นเรื่องที่สร้างความฮือฮาอย่างทวิช แต่เพราะหาตัวได้ยากเต็มที นักข่าวจึงเบนเข็มไปยังภูผาที่ถูกเปลี่ยนตัวกลางคันเป็นคนต่อมา เมื่อรู้ว่าภูผามีคิวออกอีเว้นต์งานหนึ่งที่รับไว้นานแล้ว นักข่าวก็แห่ตามไป

ทันทีที่เจ้าภาพเปิดโอกาสให้นักข่าวสัมภาษณ์ ไมโครโฟนหลายสิบก็ถูกยื่นไปตรงหน้าภูผา เสียงนักข่าวถามกันเซ็งแซ่ แต่ส่วนใหญ่เป็นคำถามเดียวกัน

“พรีวิวที่ออกมา ดูเหมือนว่าน้องธันจะเป็นนักแสดงนำคู่กับเควิน ไม่ใช่น้องภูอย่างที่ประกาศไว้ตอนแรก เกิดอะไรขึ้นเหรอคะ”

“ทำไมถึงมีการเปลี่ยนตัวนักแสดงกลางคัน”

คนที่ยังเจ็บใจไม่หายที่ถูกชุบมือเปิบแย่งบท ทำได้เพียงปั้นหน้ายิ้มและตอบคำถามด้วยคำตอบที่พิมพาเตรียมไว้ให้ล่วงหน้าเพราะเดาได้อยู่แล้วว่าต้องเจอคำถามอะไรบ้าง “อันนี้เป็นเรื่องที่ทางผู้ใหญ่เห็นว่าเหมาะสมครับ ผมเป็นนักแสดง ทำได้ทุกบทอยู่แล้ว” ภูผาให้สัมภาษณ์พร้อมรอยยิ้มขณะที่มือกำแน่น ด้วยความรู้สึกอับอายจนอยากซุกแผ่นดินหนีทุกครั้งที่มีคนถาม

“แล้วทางผู้ใหญ่ให้เหตุผลยังไงคะ ทำไมน้องภูถึงยอม”

“แบบนี้ทางแฟนคลับของน้องภูมีฟีดแบคยังไงบ้าง”

เหมือนว่ายิ่งให้สัมภาษณ์ คำถามก็ยิ่งตามมาไม่มีรู้จบ แม้อยากอาละวาดให้กระเจิง แต่ภาพลักษณ์พระเอกแสนดียังค้ำคอ อีกทั้งเขายังต้องพึ่งนักข่าวเพื่อให้ไม่ห่างหายไปจากหน้าสื่อ จึงทำได้เพียงยิ้มและบอกตัดบท

“เอ่อ ผมมีงานต่อ ขอตัวก่อนนะครับ ขอบคุณพี่ๆ มากนะครับที่ให้ความสนใจ” ภูผายกมือไหว้นักข่าวอย่างมีมารยาท แต่พอคล้อยหลังนักข่าว อยู่ตามลำพังในห้องแต่งตัว คนที่เก็บอารมณ์มานานก็กวาดทุกอย่างลงพื้นด้วยความหงุดหงิด

“ว๊าย ตายแล้วน้องภู”

“ใช่ ผมกำลังจะตายเพราะความอับอายนี่แหละ” ภูผาบอกเสียงกร้าว

“ใจเย็นๆ ค่ะน้องภู เดี๋ยวรอหนังฉาย เราให้คนดูตัดสินเองดีกว่า” พิมพาปลอบนักแสดงในความดูแล

ภูผาพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจแต่ไม่อาจทำอะไรได้มากกว่านี้ เมื่อนึกไปถึงนักแสดงรุ่นพี่ที่ดูจะเป็นศัตรูกับเขาไปทุกเรื่องก็กัดฟันกรอด

เพราะทวิช...ทวิชคนเดียวที่ทำให้เขาอยู่ในสภาพนี้!!

“คุณผู้ชมคะ เวลานี้ข่าวบันเทิงไหนๆ ก็ต้องยอมหลบให้ข่าวของน้องธัน ก่อนหน้านี้จำกันได้ไหมคะที่ว่ามีข่าวแว่วมาจากอดีตผู้จัดการส่วนตัวว่าน้องธันลาวงการไปแล้ว ไหนจะภาพหลุดที่ว่าน้องธันไปเป็นพ่อครัวอยู่บนเกาะ แต่ที่ไหนได้คะคุ๊ณ...น้องธันซุ่มเงียบถ่ายหนังนี่เอง แล้วไม่ใช่หนังธรรมดานะคะ หนังฟอร์มใหญ่ฟอร์มยักษ์อย่าง The Assassin ที่ประกบคู่พระเอกฮอลลีวูดอย่างเควิน ดีน ในบทอลันด้วย เป็นไงคะคุณผู้ชม อึ้งไหมล่ะคะ”

คนที่กำลังแจกแจงตารางงานให้เด็กปั้นคนใหม่ฟัง ถึงกับชะงักงันและเงยหน้าขึ้นมองทีวีเมื่อบังเอิญได้ยินพิธีกรรายการบันเทิงช่องหนึ่งพูดถึงอดีตนักแสดงในความดูแล แคนดี้เบิกตากว้างขึ้นเมื่อได้ฟังเนื้อหาข่าวอย่างละเอียด พอตั้งสติได้ มือออบอ้วนก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดไปยังเบอร์โทรศัพท์ที่จำได้ขึ้นใจ และไม่ได้โทรไปอีกเลยเป็นเวลาหลายเดือนมาแล้วนับตั้งแต่ที่ทวิชโอนเงินค่าซ่อมรถคืนให้เธอ ตอนนั้นเธอไม่คิดจะถามด้วยซ้ำว่าเอาเงินมาจากไหน เพราะให้

คืนแล้วก็คือจบและหมดประโยชน์ แต่ไม่นึกเลยว่าอีกฝ่ายจะคัมแบ็กอย่างน่าตื่นตะลึงในบทอลัน...ต่อให้ไม่ได้เป็นหมอดู เธอก็ทำนายได้ว่าหลังจากนี้ทวิชต้องกลับมาดังเปรี้ยงปร้างอีกครั้ง

นั่นหมายความว่าทวิชจะทำเงินมหาศาล!

แคนดี้ยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู ทว่าเสียงที่ดังตอบมาคือ “หมายเลขนี้ยังไม่เปิดให้บริการ Sorry...”

เสียงจากปลายสายดังซ้ำเมื่อกดโทรออกเบอร์ของทวิชทำให้แคนดี้นิ่วหน้า แต่ยังไม่ละพยายามที่จะกดโทร. ออก ทว่าสิ่งที่ตอบกลับมาไม่ต่างจากเดิม แคนดี้ขมวดคิ้วหน้ายับย่น นึกหาทางติดต่อกับ ‘อดีตนักแสดงในความดูแล’ อย่างร้อนใจ ครู่หนึ่งก็นึกขึ้นมาได้ว่าต่อให้โทรติดต่อไม่ได้ ก็ใช่ว่าจะไม่มีทางอื่น...คิดได้ดังนั้นก็ลุกพรวดขึ้นจากที่นั่ง

“น้องโอ๊คพรุ่งนี้เจ๊มารับเวลาเดิมนะคะ วันนี้เจ๊กลับก่อนนะ” แคนดี้บอกกับโอ๊ค ดาราหนุ่มวัยละอ่อนที่เธอตั้งใจจะปั้นขึ้นมาแทนที่ทวิช แต่ดูท่าความพยายามของเธอจะไม่เป็นผลเพราะทั้งฝีมือและความเฉียบคมยังต่างกันมากนัก แม้ว่าก่อนหน้านี้เธอพยายามเอางานของทวิชมาให้โอ๊ครับแทนก็ตาม แต่เมื่อเนื้องานพิสูจน์ฝีมือก็ยากที่จะมีใครจ้างซ้ำ

“อ้าว ไม่อยู่ช่วยผมซ้อมก่อนเหรอครับ” เด็กปั้นคนปัจจุบันของแคนดี้เลิกคิ้วอย่างงุนงง เพราะก่อนหน้านี้ผู้จัดการส่วนตัวรับปากดิบดีว่าจะเป็นคู่ซ้อม

“เจ๊ขอโทษด้วยนะคะ เพิ่งนึกได้ว่ามีธุระด่วน ถ้าเจ๊เสร็จไว เดี๋ยวจะแวะเข้ามาใหม่” แคนดี้บอกพร้อมกับเดินออกไปทันทีโดยไม่รอให้อีกฝ่ายตอบรับ นึกหมายมั่นว่าถ้าเธอกลับไปเป็นผู้จัดการส่วนตัวของทวิชที่กลับมาจรัสแสง เธอก็ไม่จำเป็นต้องสนใจเด็กปั้นคนใหม่อีกแล้ว

ระหว่างทางที่เดินไปที่รถ มือก็กดโทรศัพท์ไปด้วยแต่เสียงที่ตอบกลับมาก็ยังเป็นเสียงเดิม

“หมายเลขนี้ยังไม่เปิดให้บริการ...”

แคนดี้กดวาง ดวงตามุ่งมาดจ้องมองรูปอดีตนักแสดงในความดูแลที่แสดงบนหน้าจอ หลังเปิดหาข่าวสารของอีกฝ่าย เพียงแค่พิมพ์คำว่า ‘ข่าวบันเทิง’ ในช่องการค้นหา...ข่าวของทวิชก็ปรากฏเต็มหน้าจอ ยืนยันความแรงของคนในข่าว แคนดี้ถอยรถออกจากที่จอดและมุ่งหน้าไปยังเส้นทางเดิมที่คุ้นชินมาหลายปี พร้อมกับนึกอย่างย่ามใจว่าเธอคงต้องหาอะไรติดไม้ติดมือไปกู้คะแนนคืนมา ขี้ค้านทวิชจะรีบขอให้เธอกลับมาทำหน้าที่ผู้จัดการส่วนตัวอย่างเดิม เพราะคนที่ทำอะไรเองไม่เป็นอย่างทวิช อยู่ในวงการโดยไม่มีผู้จัดการส่วนตัวไม่ได้แน่

แม้หนังจะปิดกล้องไปแล้วแต่ทวิชก็ยังไม่มีกำหนดกลับไปที่เกาะไข่มุก เนื่องจากติดเดินสายโปรโมตหนังที่มีคิวยาวไปจนถึงหนังฉาย รวมถึงงานโชว์ตัวที่ติดต่อเข้ามาล้นหลาม หลังจากพรีวิวหนังถูกฉายออกไป บางรายถึงกับยอมสู้ค่าตัวเพื่อแย่งคิว ลำพังคนที่ไม่เคยจัดการตารางงานคนเดียวจึงดูแลไม่ไหว ประชาจึงมีคำสั่งให้กระติ๊บช่วยรับงานให้แทน สร้างความซาบซึ้งให้กับทวิช โดยไม่รู้ว่าเบื้องหลังคำสั่งของประชานั้นเป็นการเจรจาของใครบางคนอีกที

เมื่อมีงาน มีรายได้ และมีเวลา ทวิชจึงคิดที่จะย้ายออกไปจากบ้านที่เขามีฐานะเป็นเพียงผู้อาศัยไปหาที่พักของตัวเอง เพราะคาดว่าคงต้องอยู่กรุงเทพอีกสักระยะ และเขาไม่อาจรบกวนเควินไปตลอด...ละอายก็ส่วนหนึ่ง แต่บทเรียนที่ผ่านมาทำให้เขารู้ว่าอนาคตไม่มีอะไรแน่นอน เขาไม่อยากเป็นคนไร้ศักดิ์ศรีที่อยู่เพื่อรอวันที่เจ้าของไล่ ถึงแม้ว่าตอนนี้ความสัมพันธ์ของเขากับเควินจะไปในทางที่ดีก็ตาม รวมถึงเพิ่งรู้จากกระติ๊บว่าเควินขอเช่าบ้านหลังนี้ต่อไปอีก 5 ปีหลังไจแอนท์สตาร์หมดสัญญาเช่า แม้จะแปลกใจไม่น้อยที่เควินทำเหมือนจะปักหลักที่นี่ แต่เมื่อคิดอีกทีว่าคนอย่างเควินจะเช่าบ้านทิ้งขว้างอีกสักสิบยี่สิบหลังก็ไม่ใช่ปัญหา

และก็ไม่ใช่ข้ออ้างที่เขาจะอยู่ที่นี่ต่อ...

ที่อยู่ใหม่ของเขาคงจะเป็นคอนโดเช่ารายเดือนที่ไหนสักที่ เพราะเขาไม่รู้ว่าต่อจากนี้เขาจะมีงานเข้ามาต่อเนื่องอย่างที่เป็นอยู่หรือไม่มีเลยสักงานเหมือนก่อนหน้า เขาจึงไม่อยากสร้างภาระให้ตัวเองอีก เช่นเดียวกับเวลาใช้จ่ายที่เขาคิดหน้าคิดหลังมากขึ้นเพื่อไม่ให้ซ้ำรอยเดิม

ทวิชนัดกับกระติ๊บไปดูที่อยู่ใหม่ในวันถัดมาที่ว่างจากการเดินสายโปรโมตหนัง และโชคก็เข้าข้างเขาเมื่อได้ห้องที่ถูกใจในราคาสมเหตุสมผล เขาจึงวางเงินมัดจำล่วงหน้าเพื่อเตรียมเข้าอยู่ ทว่าเมื่อกลับมาถึงบ้านก็เจอกับเควินนั่งรอ ดูว่าจะรู้เรื่องจากกระติ๊บแล้ว (เพราะไม่ได้รู้จากเขาแน่)

“ทำไมต้องหาที่อยู่ใหม่” เควินถามด้วยสีหน้าถมึงทึงแล้วลุกขึ้นจากโซฟาเดินย่างสามขุมเข้าหาคนที่เพิ่งกลับมาถึง

“แล้วจะให้ผมอาศัยคุณแบบนี้ตลอดไปน่ะเหรอ ไม่ล่ะ” ทวิชย้อนถามด้วยเหตุผล พยายามไม่ให้อารมณ์พาให้เสียเรื่อง ทว่าอีกฝ่ายย้อนถามทันควัน

“แล้วทำไมถึงไม่ได้” สีหน้าคนถามโกรธกรุ่นราวกับเจ้าตัวใกล้ถึงขีดสุดอยู่รอมร่อ

เมื่อเห็นเควินหายใจฟืดฟาดราวกับกำลังสะกดกลั้นอารมณ์ขั้นสุด ทวิชก็รีบบอกด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“คุณให้ผมอยู่ที่นี่เพราะตอนนั้นผมไม่มีเวลาหาที่พักใหม่ แต่ตอนนี้ผมมีเวลาแล้วคงจะอ้างแบบนั้นไม่ได้ และมันก็ไม่เหมาะสม”

น้ำเสียงที่อ่อนลงไม่ได้ทำให้คนฟังใจเย็นขึ้นสักนิด เพราะเควินยังทำหน้าบูดบึ้งไม่เปลี่ยนแปลง หนุ่มฝรั่งทำเสียงฮึดฮัดแล้วเถียงอย่างไม่ยอมแพ้

“คุณจะมาพูดเรื่องความเหมาะสมไม่เหมาะสมอะไรตอนนี้ คุณเป็นเมียผม อยู่บ้านผมมันจะไม่เหมาะได้ยังไง”

จากที่เตรียมจะอธิบายอย่างใจเย็น พอได้ยินแบบนี้ก็ฉิวขึ้นมา รู้สึกได้ว่าเส้นเลือดที่ขมับเต้นปุดๆ ทั้งโกรธทั้งอายกับคำเรียกขาน

‘เมีย’...อะไรเล่า!

“ผมไม่อยากพูดกับคุณแล้ว แต่ผมยังยืนยันคำเดิมว่าจะย้ายออก” ทวิชตัดบทเพื่อไม่ให้ตัวเองหงุดหงิดไปมากกว่านี้ เดี๋ยวจะพานให้ทะเลาะกันใหญ่โต...เขาไม่ใช่คนใจเย็น ขณะที่เควินก็ไม่ต่างกัน พูดจบก็ทำท่าจะเดินหนี แต่แขนถูกรั้งไว้และดึงเข้าหาตัวจนชนกับแผ่นอกกว้าง

“อื๊อ ปล่อย” ทวิชประท้วง หน้านิ่วคิ้วขมวด

เควินกอดร่างสมส่วนแนบอกไม่นำพาอาการขัดขืนแล้วโยกตัวไปมา เป็นการปลอบประโลมอีกฝ่ายและข่มอารมณ์มาคุของตัวเองไปพร้อมกัน ผ่านไปครู่หนึ่งที่อารมณ์เย็นลงถึงได้หยอกคนในอ้อมกอด

“ไม่ชอบที่ผมพูดว่าคุณเป็น ‘เมีย’ เหรอ ผมไม่พูดก็ได้” ปากบอกว่าไม่พูดแต่เจ้าตัวยักคิ้วยียวนแล้วบอกหน้าซื่อ “แต่ผมก็เรียกไม่ผิดนี่ คุณกับผมนอนเตียงเดียวกันทุกคืน ต่อให้ไม่มีซะ...โอย!” พูดไม่ทันจบก็ร้องเสียงหลงเมื่อถูกหยิกที่แขน

“ห้ามพูดต่อ” ทวิชดุเสียงแข็งแต่หน้าขึ้นสี ตาคู่เรียววาววับไปด้วยความหงุดหงิดขัดใจ ท่าทางโกรธกรุ่นที่คนมองเห็นว่าเหมือนลูกแมวขู่ฟ่อมากกว่า

เควินหัวเราะร่วน แล้วก็ต้องรีบกลั้นยิ้มเมื่อทวิชถลึงตาใส่ ก่อนจะพูดเป็นการเป็นงานอีกครั้งเมื่อเรื่องที่ค้างคายังไม่ได้ข้อสรุป

“โอเค ถ้าคุณไม่สบายใจที่จะอยู่ที่นี่ในฐานะผู้อาศัย...” คนพูดเว้นจังหวะไปเล็กน้อย ให้คนที่รอฟังมองจ้องด้วยความอยากรู้ ก่อนจะรีบพูดต่อ ไม่รอให้โดนกระทุ้งด้วยศอกหรือหมัดด้วยสาเหตุเพราะเล่นตัว “ถือซะว่าดูแลบ้านให้ผมระหว่างที่ผมไม่อยู่ได้ไหม คุณคงรู้ว่าผมเช่าที่นี่ไว้ แต่เดี๋ยวผมก็ต้องกลับอเมริกาแล้วเพราะหนังเรื่องใหม่กำลังจะเปิดกล้อง ที่นี่ก็ไม่มีใครอยู่”

คนที่เตรียมแย้งทุกข้อเสนอพลันหน้าเจื่อนไปเมื่อได้ยิน จากที่กระตือรือร้นจะย้ายที่อยู่... กลายเป็นใจหาย

“คุณจะกลับอเมริกาแล้วเหรอ” ทวิชเอ่ยถามเสียงแผ่วเหมือนพึมพำ

เควินพยักหน้าแล้วตอบตามตรง “แต่ช่วงนี้ผมคงไปๆ กลับๆ เพราะยังต้องโปรโมตหนังที่นี่ด้วย คุณคิดถึงผมเหรอ” เมื่อเห็นว่าบรรยากาศเริ่มอึมครึมจึงแกล้งถามเพื่อคลายความตึงเครียด และก็ได้ผลเมื่ออีกฝ่ายเบือนหน้าหลบสายตาทันควัน

“ไม่มีทาง” ทวิชตอบเสียงแข็ง แต่มีแค่เขาที่รู้ว่าตรงข้ามกับสิ่งที่ตอบออกไปอย่างสิ้นเชิง ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าเควินไม่มีทางปักหลักอยู่ที่นี่ตลอดไป แต่พอถึงเวลาที่ต้องอยู่ห่างข้ามประเทศขึ้นมาจริงๆ ก็ทำให้ใจหายอย่างไม่น่าเชื่อ

เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น ทวิชจึงต้องรับหน้าที่ ‘ดูแลบ้าน’ หลังนี้และยอมให้เจ้าของคอนโดที่เขาไปเช่ายึดเงินมัดจำ

แคนดี้พยายามหาตัวอดีตนักแสดงในความดูแลของตัวเองแทบพลิกแผ่นดิน วันก่อนเธอบุกไปถึงคอนโดของทวิชแต่ปรากฏว่าเจ้าของห้องเป็นคนอื่น เบอร์โทรศัพท์ที่มีก็ติดต่อไม่ได้ อุตส่าห์รื้อหาเบอร์โทร. ของทิชากรก็ได้คำตอบว่าไม่รู้ แม้จะยังมืดมนไม่รู้ว่าจะตามหาตัวทวิชได้จากไหนแต่แคนดี้ก็ยังไม่ล้มเลิกความคิด เพราะตอนนี้ทวิชกำลังจะกลับมาเป็นดาวจรัสแสงอีกครั้ง นั่นหมายถึงส่วนแบ่งของเธอในฐานะผู้จัดการส่วนตัวก็ต้องมากไปด้วย...ยังไงก็คุ้มสำหรับการออกแรงตามหา!

เมื่อหมดหนทางตามหาด้วยตัวเอง แคนดี้จึงนัดพบบรรณาธิการนิตยสารเล่มหนึ่งที่ทวิชขึ้นปกไปล่าสุด เพื่อขอเบอร์ติดต่อกับเด็กเก่าของตัวเองและคำตอบที่ได้ก็ทำให้เธอหน้าชาเพราะคาดไม่ถึง

“ว่าไงนะคะ คุณพี่พูดไม่ผิดใช่ไหมคะ งานของธัน ทำไมต้องผ่านนัง...เอ่อกระติ๊บ” แคนดี้ถามย้ำเสียงหลง เก็บสีหน้ากราดเกรี้ยวไว้อย่างมิดชิด หากแต่แววตาวาวโรจน์บ่งบอกถึงความร้อนรนภายในใจ

“ไม่รู้สิคะ ตอนแรกพี่ติดต่อไปทางไจแอนท์สตาร์โดยตรง ทางนั้นแจ้งให้พี่ติดต่อกระติ๊บได้เลย อีกอย่างน้องธันก็มาถ่ายงานให้พี่ตามที่ตกลง ไม่มีปัญหาอะไรนี่คะ ทำไมเหรอ” ทางนั้นถามกลับมา

“เปล่าค่ะ งั้นแคนดี้ขอตัวกลับเลยนะคะ มีธุระต่อ” แคนดี้บอกลาเจ้าของสถานที่ ก่อนจะเดินออกมาจากห้อง และเมื่อพ้นสายตาคนในห้อง เธอก็เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างหมายมาด พลางเดินกระแทกกระทั้นกลับไปที่รถ ดึงประตูปิดอย่างแรงจนรถสะเทือน มืออวบกำพวงมาลัยรถแน่น ดวงตาแดงก่ำด้วยความโกรธกรุ่นเมื่อนึกถึงรุ่นน้องร่วมอาชีพที่เคยสนิทสนม แต่มีปัญหากันได้พักใหญ่...

ตาชั้นเดียวของผู้จัดการสาวประเภทสองวาววับขึ้นมาเมื่อนึกได้ว่าเมื่อหลายเดือนก่อนที่ทะเลาะกันก็เพราะเรื่องทวิช กระติ๊บมาหาเธอถึงบ้านเพื่อทำหน้าที่ผดุงความยุติธรรมทั้งที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเองสักนิด ไม่รู้ว่าไปรู้มาจากไหนว่าเธอดึงงานของทวิช ไปให้โอ๊คจนทวิชไม่มีงานเหลือ กระติ๊บโวยวายหาว่าเธอเอาเปรียบทวิช เธอเลยท้ากลับไป

“ถ้าแกมีปัญญา แกก็ดูแลให้ดีสิ ป้อนงานให้ชุกไปเลยนะ แต่คงไม่มีโอกาสแล้ว ดาราตกกระป๋องอย่างนั้น”

นั่นสินะ วันนั้นกระติ๊บเป็นเดือดเป็นร้อนแทน เธอควรจะเอะใจได้แล้วว่านังนี่ต้องมีแผนการอะไร

“แกคิดจะมาแย่งเด็กของฉันไปเหรอ ไม่มีทาง” แคนดี้ประกาศกร้าวแล้วเหยียบคันเร่งแซงซ้ายขวามุ่งหน้าไปยังบ้านของอดีตรุ่นน้องคนสนิท ยังไงวันนี้ก็ต้องให้รู้กันไป

เอี๊ยด!!

รถญี่ปุ่นสีขาวเบรกเสียงดังตามแรงอารมณ์ของคนขับหยุดลงที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง คนขับลงจากรถและกระแทกประตูปิดดังปัง ก่อนจะรัวกดกริ่งอย่างร้อนใจ ครู่เดียวเจ้าของบ้านก็เปิดประตูออกมาหน้าตางัวเงีย

“โอย จะกดอะไรนักหนา ได้ยินแล้ว” เจ้าของบ้านบ่นประปอดกระแปด

“ฉันเอง!”

หลังจากที่พรีวิวหนัง The Assassin ออกฉาย นักแสดงนำของเรื่องอย่างทวิชก็มีงานเข้ามาทุกวัน ยิ่งเมื่อต้องออกงานแทนเควินที่ติดภารกิจถ่ายหนังอยู่ต่างประเทศ ยิ่งทำให้คิวงานของทวิชแน่นเอียดจนแทบไม่มีเวลาว่าง ขณะที่ค่าตัวของทวิชพุ่งสูงขึ้นจนขึ้นทำเนียบนักแสดงค่าตัวแพงอีกครั้ง

กระแสของทวิชมาแรงอย่างที่แคนดี้เคยคาดการณ์ว่าหลังฉายหนังฉายทวิชจะกลับมาเป็นดาวจรัสแสง ทว่าไม่ทำให้เจ้าตัวตื่นเต้นนัก เพราะรู้ดีว่าทุกอย่างย่อมมีขึ้นลงตามวัฏจักร แต่ละวันของทวิชหมดไปกับการเดินสายโปรโมตหนังและงานโชว์ตัว จึงแทบไม่มีเวลาว่างให้คิดถึงคนที่บินกลับอเมริกาไปแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นชีวิตก็ใช่ว่าจะราบเรียบ อย่างวันนี้...

แคนดี้มาหาเขาที่งานอีเว้นต์ นับเป็นครั้งแรกที่ได้เจอกับแคนดี้หลังจากที่โดนถีบหัวส่งจนลอยเคว้งเมื่อหลายเดือนก่อน ท่าทางของแคนดี้ที่มีต่อเขาในวันนี้ต่างจากครั้งสุดท้ายที่เจอกันลิบลับ แต่เขาไม่ได้เก็บมาใส่ใจ เขาเพียงยิ้มทักทายตามประสาคนรู้จัก ไม่ยินดียินร้ายอะไรกับการปรากฏตัวของฝ่ายนั้น และไม่คิดว่าแคนดี้จะมีอะไรจะพูดกับเขาอีก ทว่าเมื่อจบงานและกลับเข้ามาในห้องแต่งตัวก็ยังเห็นแคนดี้รออยู่ เขาจึงเลิกคิ้วมองอย่างแปลกใจ

“น้องธันสบายดีนะ เจ๊พยายามติดต่อธันเท่าไหร่ก็ติดต่อไม่ได้ หายไปไหนมาคะ เจ๊เป็นห่วงแทบตาย ขวัญเอ๊ยขวัญมานะ” แคนดี้ลุกขึ้นแล้วโผเข้ากอดคนที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้อง พร้อมกับเอ่ยถามทั้งน้ำตาที่ปริ่มล้นเบ้า

ทวิชแค่นยิ้มอย่างรู้ทัน เขาดันตัวออกมาอย่างนุ่มนวลไม่ให้ดูเสียมารยาทมากนัก

“ผมสบายดีครับ มีงานเข้ามาเยอะเหมือนเดิมแล้ว เจ๊ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ” เขาตอบพลางยิ้มซื่อ

“ดีแล้ว เจ๊เป็นห่วงธัน รู้แบบนี้จะได้สบายใจ มาเจ๊ช่วย” แคนดี้บอกด้วยน้ำเสียงห่วงใยพร้อมกับอาสาช่วยอดีตนักแสดงในความดูแลถอดเครื่องประดับอย่างเอาใจ ก่อนอาศัยจังหวะนั้นแกล้งถามทีเล่นทีจริง “แล้วธันตัวคนเดียวรับงานไหวไหมเนี่ย ให้เจ๊กลับไปช่วยเหมือนเดิมไหม”

ทวิชยิ้มกว้างจนคนรอคำตอบมีหวัง แต่เขาก็กระชากอีกฝ่ายออกจากฝันหวานด้วยการส่ายหน้าแล้วบอกเนิบ “ไม่รบกวนเจ๊หรอกครับ ขอบคุณเจ๊ที่เป็นห่วง ก่อนหน้านี้เห็นว่าเจ๊ยุ่งๆ กับเด็กใหม่ไม่ใช่เหรอ ผมไม่อยากรบกวนเจ๊หรอก แค่นี้ผมจัดการเองได้”

รอยยิ้มที่ปั้นแต่งบนใบหน้าคนฟังหายไปกลายเป็นแยกเขี้ยวคล้ายนางยักษ์ เมื่อถูกปฏิเสธแบบนิ่มๆ

“จัดการเองได้หรือนังกระติ๊บคอยจัดการให้กันแน่” แคนดี้ย้อนถามเสียงดังอย่างลืมตัว

ทวิชพยักหน้า ยอมรับออกมาตามตรง “พี่กระติ๊บช่วยดูให้ครับ”

“เฮอะ พอกลับมาดังแล้วลืมกันเลยนะน้องธัน ลืมตัวแบบนี้จะไปได้สักกี่น้ำ” คนพูดหน้าบูดเบี้ยวด้วยความโกรธ และต่อว่าอย่างรุนแรง

ทวิชถอนหายใจแล้วทำเฉยไม่ตอบโต้ เพราะคนอย่างแคนดี้ไม่มีค่าพอให้เขาเก็บมาใส่ใจ...คนที่ไม่เคยมองว่าตัวเองทำผิด จะให้โต้แย้งอะไรก็เสียเวลาเปล่า

“น้องธัน พี่มารับแล้วค่ะ”

เจ้าของชื่อเผลอถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกที่ไม่ต้องอยู่เผชิญหน้ากับอดีตผู้จัดการส่วนตัวนานกว่านี้ เพราะรังแต่จะเป็นมลพิษทางสายตาและหู เขาหันไปยิ้มกับคนมาใหม่และส่งเสียงตอบรับ ก่อนชำเลืองมองแคนดี้ จังหวะนั้นเขาได้เห็นสายตาฟาดฟันระหว่างผู้จัดการส่วนตัวคนเก่าและคนใหม่เหมือนในละครที่เคยแสดงไม่มีผิด

“ผมไปก่อนนะครับ” ทวิชคร้านจะใส่ใจ จึงบอกลาตามมารยาทแล้วเดินนำไปโดยมีกระติ๊บเดินตามมาติดๆ แว่วเสียงกระติ๊บที่พูดเสียงดังจงใจให้อีกคนที่อยู่ในห้องแต่งตัวได้ยิน

“วันนี้น้องธันมีงานถ่ายแบบแมกกาซีน WoW ของสิงคโปร์นะคะ ต่อด้วยแคมเปญใหม่ของเมอร์ซิเดส เจ้านี้เขาให้ค่าตัวน้องธันสูงลิ่วเลย”

ประโยคสนทนาของคนทั้งคู่ที่เพิ่งเดินออกไปสร้างความริษยาให้กับแคนดี้จนแทบกระอัก แคนดี้มองตามอย่างแค้นเคือง แต่เพราะวันก่อนเธอถูกรุ่นน้องถอนหงอกมา จึงไม่กล้าอาละวาดที่นี่ ทั้งที่ยังนึกคลางแคลงใจไม่หายว่าอะไรเป็นเหตุที่ทำให้ทวิชได้บทอลัน ทั้งที่ตอนประกาศผล... ใครต่อใครก็ได้ยินเหมือนกันว่าภูผาได้รับเลือก!

ถ้าเพียงแต่เธอใจเย็น รอดูทิศทางให้แน่ชัดไม่รีบตัดรอนถีบหัวส่ง ป่านนี้เธอก็คงได้ส่วนแบ่งค่าตัวของทวิชอีกไม่รู้เท่าไหร่ แม้ตอนนี้อยากให้ทวิชกลับมาอยู่ในความดูแลของเธอ แต่ก็คงเป็นไปได้ยาก...ใครจะยอมปล่อยมือจากบ่อเงินบ่อทองได้ง่ายๆ วันนั้นที่บุกไปหากระติ๊บถึงบ้าน อีกฝ่ายก็ยืนกรานเสียงแข็งไม่มีวี่แววจะอ่อนให้สักนิด

“นังกระติ๊บ ตอนนี้แกเป็นคนรับงานให้ธันเหรอ” แคนดี้เปิดฉากทันทีที่อีกฝ่ายเปิดประตูบ้านออกมา และแทนที่อีกฝ่ายจะรู้สึกรู้สา กลับยอมรับหน้าตาเฉย

“ค่ะ แล้วยังไง” กระติ๊บลอยหน้าลอยตาถามกลับ

“นั่นมันหน้าที่ของฉันต่างหาก แกมีสิทธิ์อะไรมาแย่งเด็กของฉันไปดูแล” แคนดี้ชี้หน้าอย่างขุ่นเคือง โกรธจนควันออกหู เมื่ออีกฝ่ายกล้าต่อปากต่อคำราวกับไม่นับถือว่าเธอเป็นรุ่นพี่ที่เคยมีบุญคุณชักนำเข้ามาในวงการ

“เจ๊พูดอีกทีซิว่าใครแย่ง ให้ฉันเตือนความจำให้ไหมว่าตอนนั้นที่น้องธันไม่มีงานก็เพราะเจ๊เอางานน้องธันไปให้เด็กใหม่ของเจ๊ แล้วเจ๊ก็เป็นคนถีบหัวส่งน้องธันเองเพราะไม่มีอะไรให้เจ๊สูบอีกแล้ว ฉันพูดไม่ผิดใช่ไหมล่ะ ดังนั้นตอนนี้ก็อย่ามาลำเลิกบุญคุณ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือน”

“หือ อย่างแกน่ะเหรอจะมีปัญญาทำอะไรฉัน” แคนดี้แค่นหัวเราะแล้วถามกลับ สายตามองเหยียดว่าคนพูดเป็นแค่เด็กปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม

กระติ๊บยิ้มแล้วบอกอย่างใจเย็น “คนที่มอบหมายหน้าที่นี้คือคุณประชา ถ้าเจ๊มีปัญหาอะไรก็ไปถามคุณประชาเอาเอง แต่อย่างเจ๊กับคุณประชาไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอำนาจใครมากกว่ากัน”

แคนดี้ถลึงตาใส่คนพูด “แกขู่ฉันเหรอ”

“เปล่า ไม่ได้ขู่ แต่ถ้าเจ๊อยากลองดูก็ได้ หรือให้ฉันไปบอกคุณประชาล่วงหน้าเลยก็ได้นะ อยากรู้เหมือนกัน หึๆ และถ้าเจ๊ไม่มีธุระอะไรแล้วก็เชิญ! ฉันจะไปนอนต่อแล้ว ง่วงมาก เดี๋ยวต้องไปรับน้องธันไปออกอีเว้นต์อีกสามงานรวด”
คนพูดแสยะยิ้มให้คนมองเจ็บใจ

วันนั้นแคนดี้ได้แต่เข่นเคี้ยวมองตามคนที่เดินนวยนาดเข้าบ้านอย่างไม่ทุกข์ร้อน ถ้ากระติ๊บมีประชาหนุนหลังจริง เธอจะไปทำอะไรได้ แม้จะแคลงใจไม่หายว่าทำไมประชาถึงได้กล้าออกปากด้วยตัวเอง แต่นั่นไม่เท่าความเสียดาย...

ถ้าเธอยังเป็นผู้จัดการส่วนตัวของทวิชเหมือนก่อน ป่านนี้เธอคงมีเงินเป็นกอบเป็นกำ

แค่คิดก็เจ็บใจจนแทบกระอัก...เธอมองพลาดไปเองจริงๆ

กรงกวินทร์
ตอนที่35

นับตั้งแต่ที่พรีวิวหนัง The Assassin ออกฉาย ไม่ว่าไปงานไหนๆ ภูผาเจอคำถามเดิมแทบทุกวัน ไม่จากเพื่อนนักแสดงด้วยกันก็จากทีมงาน บ่อยสุดเห็นจะไม่พ้นนักข่าวว่าทำไมถึงมีการเปลี่ยนตัวนักแสดงนำกลางคัน เขาตอบด้วยคำตอบเดิมพร้อมกับสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนไม่รู้สึกอะไร ทั้งที่ในใจนึกอยากโวยวายออกมาให้สมกับความคับแค้นที่สุมอก พอมีคนถามก็มีข่าวลือและเสียงซุบซิบตามมาว่าบทอลันที่ถูกเปลี่ยนมือกะทันหันเพราะเขามีพฤติกรรมไม่เหมาะสม หลายครั้งที่ได้ยินเองกับหูจนอยากลุกไปอาละวาด แต่เพราะภาพลักษณ์เทพบุตรแสนดีที่เขาสร้างห่อหุ้มตัวเองเอาไว้ จึงไม่อาจทำได้ดังใจ ได้แต่พานโกรธเกลียดทวิชยิ่งกว่าเดิม

ตั้งแต่ที่แน่ใจในความสัมพันธ์ของเควินกับนักแสดงรุ่นพี่ที่เขาเป็นคนเขี่ยตกกระป๋องว่าเกินกว่าแค่คนร่วมงาน มีหลายครั้งที่เขาคิดว่าเป็นความจงใจของเควินที่ ‘หาเรื่อง’ เปลี่ยนตัวพระเอก แต่เมื่อมานึกดูอีกทีก็ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะถ้า
เควินต้องการให้ทวิชรับบทอลันจริงๆ เควินเลือกทวิชตั้งแต่แรกย่อมง่ายกว่า เพราะเป็นสิทธิ์ขาดของเควินที่ทำได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหาเรื่องเปลี่ยนคนให้วุ่นวาย เพราะเขาหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ จึงโยนความผิดทั้งหมดให้กับคนที่ชุบมือเปิบบทที่ควรจะเป็นของเขาไปเป็นของตัวเอง และสิ่งที่ทำให้เขาแค้นใจจนแทบกระอัก ไม่พ้นเรื่องภาพทวิชในสภาพพ่อครัวหมดสง่าราศีที่เขาถ่ายมาเองกับมือ และส่งให้เพื่อนที่เป็นนักข่าวจนเป็นข่าวคึกโครม กลับกลายมาเป็นหนึ่งในฉากภาพยนตร์ทำให้ข่าวที่ว่าทวิชตกอับถูกลบล้างไป

“ผมเองก็เซอร์ไพร์สมากเหมือนกันที่ได้บทนี้ เป็นบทบาทที่ผมไม่เคยแสดงมาก่อน ก็ท้าทายดีครับ...”

เสียงสัมภาษณ์ของทวิชในรายการข่าวบันเทิงดังแว่วเข้าหู ภูผาหันไปมองทีวีที่เปิดทิ้งไว้แล้วเบ้หน้า ก่อนจะกดรีโมตปิดอย่างกระแทกกระทั้น นอกจากรายการข่าวบันเทิง ยังมีรายการสดที่เชิญทวิชซึ่งอยู่ในกระแสไปร่วมพูดคุย ไหนจะงานพรีเซนเตอร์และงานอีเว้นต์ที่เขาเคยดึงมาได้ตอนนี้ก็กลับไปเป็นของทวิชอีกครั้ง

ทั้งที่ควรจะเป็นของเขาทั้งหมด!

ภูผาจ้องหนังสือสัญญาที่เซ็นกับค่ายหนังไจแอนท์สตาร์ในบทอลัน แต่สัญญานี้ไม่มีผลบังคับอีกแล้วเมื่อเขาถูกตราหน้าว่ามีความผิดร้ายแรง แม้สุดท้ายจะได้เป็นนักแสดงสมทบที่มีบทเด่นไม่แพ้กัน...บทบาทที่ใครหลายๆ คนอยากได้ แต่ไม่ใช่เขา คิดพลางขยำกระดาษเป็นก้อนอย่างไม่ไยดีก่อนจะฉีกทิ้งเหมือนระบายอารมณ์

พรุ่งนี้เป็นวันแถลงข่าวเปิดตัวหนัง The Assassin อย่างเป็นทางการ หลังจากใช้เวลาตัดต่อร่วมสามเดือน และรอคิวเข้าฉายในอีกไม่กี่วันข้างหน้า งานนี้นอกจากนักแสดงและทีมงาน ยังมีสื่อมวลชนคับคั่ง

นี่แหละ จะเป็นโอกาสที่เขาได้เอาคืน!

หนึ่งในทีมงานเรื่องนี้ที่เขาให้เงินตอบแทนพิเศษแจ้งมาว่าเควินไม่มาร่วมงานพรุ่งนี้ เพราะกลับไปถ่ายหนังเรื่องใหม่ที่อเมริกา เขาจึงสบโอกาส

ภูผาแสยะยิ้มออกมา...เขาจะเป็นคนฉีกหน้ากากของทวิช และเขี่ย ‘ตกกระป๋อง’ อีกครั้ง

รอยัล เลอพาเลซ ศูนย์จัดแสดงของห้างสรรพสินค้าเลอพาเลซ ถูกตกแต่งอย่างงดงามและยิ่งใหญ่สมกับเป็นสถานที่จัดงานแถลงข่าวภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ The Assassin ภูผามาถึงก่อนเวลานัดหมาย บริเวณนี้จึงมีเพียงออแกไนซ์ที่ตรวจตราความเรียบร้อย ใบหน้าหล่อใสตามสมัยนิยมเผยรอยยิ้มเจิดจ้าจนใครต่อใครมองเหลียว เจ้าตัวมองลอดผ่านช่องประตูที่ปิดไม่สนิทเข้าไปยังห้องที่ใช้จัดแถลงข่าว คิ้วขมวดมุ่นอย่างแปลกใจเมื่อเห็นว่าบนโต๊ะแถลงข่าวที่อยู่กลางเวทีมีป้ายชื่อ ‘เควิน ดีน’ ตั้งอยู่ด้วย แล้วไหนสายข่าวของเขาบอกว่าเควินไม่มางานนี้!

พอรู้แบบนี้ก็อดกังวลขึ้นมาไม่ได้ เพราะการที่เควินมาร่วมงานวันนี้ทำให้เขาลงมือยากขึ้น เพราะเควินไม่เคยปล่อยให้ทวิชอยู่ห่างสายตา เขาเม้มปากครุ่นคิด ก่อนที่ดวงตาคู่เรียวจะเป็นประกายขึ้นมาอีกครั้ง...ลงมือยากขึ้น แต่ใช่ว่าจะทำไม่ได้ ที่นี่มีนักข่าวมามากมาย เควินไม่กล้าแสดงออกนอกหน้าเหมือนอยู่ในกองถ่ายอยู่แล้ว เพราะยังไงก็ไม่เป็นเรื่องดีถ้าใครรู้ว่าคนรักของเควินเป็นผู้ชาย

ภูผาแสยะยิ้มและเดินผ่านฮอลล์จัดงานไปยังห้องแต่งตัวที่อยู่ใกล้กัน หลังจากให้ช่างแต่งเติมหน้าเล็กน้อยก็เปลี่ยนเป็นชุดสูทตัดเย็บประณีต ระหว่างนั้นพัชรก็ออกมาจากห้องเปลี่ยนชุดแต่หน้าผมยังไม่ถูกแต่งเติม

“พี่พัชรก็มาแล้วเหรอครับ” ภูผาเดินเข้าไปทักทายพลางส่งสายตาอย่างจงใจ...ถ้าเควินหลุดมือ พัชรก็โปรไฟล์ดีเยี่ยมไม่ต่างกัน ครอบครัวของพัชรทำธุรกิจรวยเป็นพันล้าน ถ้าเทียบกับเควินก็พอสมน้ำสมเนื้อ

“ครับ ภูก็มาเร็วเหมือนกันนะ” พัชรไม่รู้จะพูดอะไรมากกว่านี้ เขาไม่ค่อยสนิทกับภูผา และอธิบายไม่ถูกกับสายตาของภูผาที่มองเขา จึงอยู่ห่างไว้เป็นดี แต่ตอนนี้ในห้องนอกจากช่างแต่งหน้าก็มีเพียงพวกเขาสองคน จะเดินหนีก็น่าเกลียด คิดได้แค่นั้นก็สะดุ้งเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้ามาช่วยจับปกเสื้อเชิ้ตด้วยท่าทีสนิทสนม

“ปกเสื้อพี่พัชรเบี้ยว”

“ไม่เป็นไร ขอบคุณมาก” พัชรก้าวถอยเล็กน้อยพอไม่ให้น่าเกลียด เมื่อโทรศัพท์มีเสียงข้อความเข้ามาพอดี แม้จะเห็นว่าเป็นข้อความของใคร เขาก็ตีขลุมว่าเป็นคิมหันต์ พัชรยกข้อความขึ้นมาเปิดแล้วหันไปบอกคนตรงหน้า

“ขอตัวก่อนนะครับ พอดีพี่คิมเรียกไปช่วย” พูดจบก็เดินออกมาเลย ไม่รอให้อีกฝ่ายได้ตอบอะไร เมื่อเดินพ้นมาก็ถอนหายใจ ก่อนจะยิ้มออกมาเมื่อเปิดอ่านข้อความ...สงสัยคงเลื่อนตั๋วให้เร็วขึ้นมาอีกหน่อยซะแล้ว

ภูผากระแทกตัวนั่งอย่างขัดใจที่ถูกเมิน ทว่าไม่เก็บมาเป็นอารมณ์เพราะเขามีสิ่งที่ต้องทำ หลังจากหมุนตัวเช็กความเรียบร้อยในกระจก เขาก็นั่งรออย่างใจเย็น จนกระทั่งได้ยินเสียงเซ็งแซ่จากทางหน้าประตูพร้อมกับร่างของทวิชที่เดินเข้ามาในห้องแต่งตัว ความอิจฉาก็ตีพุ่งจนเกือบเก็บสีหน้าไว้ไม่อยู่ ภูผาก็เก็บแววตามาดร้ายไว้อย่างมิดชิดแล้วลุกขึ้นไปหาคนมาใหม่ด้วยท่าทีปกติเหมือนไม่เคยมีเรื่องขุ่นหมองข้องใจกันมาก่อน

“สวัสดีครับพี่ธัน ไม่เจอกันนานเลยนะครับ” ภูผายิ้มทักทายอย่างสดใส

ทวิชยิ้มตอบทั้งที่ยังงุนงง พอดีกับเสียงเรียกของช่างแต่งหน้าที่ดังขึ้น เขาจึงเดินตามไปนั่งลงหน้าเคาน์เตอร์ที่บิวท์อินเป็นแนวยาวติดผนัง มีเก้าอี้ว่างวางเรียงราย ไม่นานเก้าอี้เหล่านั้นก็ถูกจับจองโดยนักแสดงคนอื่นๆ ที่ทยอยกันมาถึง รวมถึงพัชรที่กลับเข้ามาแต่งหน้าทำผมหลังจากเล็งแล้วว่ามีคนอื่นอีกหลายคน พอเข้ามาก็เห็นทวิชนั่งอยู่ก่อน เขาเพียงยิ้มบางแต่ไม่มีความรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เจอเหมือนเก่า

“ธัน คิดว่าคุณยังไม่มาซะอีก เมื่อกี้คุยกับพี่คิม เขาบอกคุณวิ่งหลายงาน” พัชรทักทายคนที่นั่งอยู่ก่อนพร้อมกับนั่งลงข้างๆ ให้ช่างแต่งหน้า

“ครับ พอดีงานสุดท้ายอยู่ใกล้ๆ นี้เอง ผมเลยนั่งบีทีเอสมาเลย กลัวรถติด” ทวิชตอบพร้อมเอียงใบหน้าให้ช่างเซตผมเป็นอย่างสุดท้าย

“ช่วงนี้ไม่ค่อยเห็นคุณเลย” ทวิชทักเมื่อนึกขึ้นได้ว่างานโปรโมตภาพยนตร์อาทิตย์ล่าสุดขาดพัชรไปอีกคน นอกเหนือจากเควินที่มีหน้าที่โปรโมตหนังที่ต่างประเทศเท่านั้น

พัชรยิ้มพลางลูบท้ายทอย เก้อกระดากไปเล็กน้อยแล้วตอบไม่เต็มเสียง “ผมต้องไปต่างประเทศน่ะครับ ธันเลยต้องรับบทหนักเลย”

“ไม่เท่าไหร่หรอกครับ สนุกดี ดีกว่าตอนไม่มีงานเยอะเลย” ท้ายประโยคพูดติดตลกกลั้วหัวเราะ

พัชรเลยพลอยหัวเราะไปด้วย ใช้เวลาแต่งหน้าเซตผมไม่นาน พัชรก็พร้อมออกไปร่วมงาน เขาว่าจะรอออกไปพร้อมทวิชแต่ทีมงานเข้ามาตาม ขณะที่ใครอีกคนที่แต่งตัวเสร็จแล้วเหมือนกันทำเป็นไม่ได้ยิน พัชรคร้านจะพูดให้มากความเลยรีบออกไปก่อนเพื่อให้มีคนรับหน้านักข่าว

“ผมออกไปข้างนอกก่อนนะครับ ไปอยู่เป็นเพื่อนพี่คิม”

“ครับ เดี๋ยวผมเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วรีบออกไปครับ” ทวิชบอกแล้วรีบเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้า พอออกมา...นักแสดงคนอื่นที่แต่งตัวเสร็จแล้วทยอยออกไปจากห้อง เหลือเพียงแค่เขากับภูผาและบรรดาช่างแต่งหน้าที่กำลังเก็บของ

ทวิชเช็กความเรียบร้อยของตัวเองหน้ากระจก ไม่ทันมองว่ามีสายตาคู่หนึ่งมองอย่างหมายมาด

ภูผาโบกมือไล่ช่างแต่งหน้าที่กำลังซับหน้าให้ตัวเอง แล้วเบนสายตามองไปยังแก้วน้ำแตงโมปั่นที่เขาสั่งมานานจนน้ำแข็งในแก้วละลายไปหมด เขายกมุมปาก ก่อนจะคว้าแก้วมาถือไว้แล้วเดินไปหาใครบางคนที่กำลังจับปกเสื้อสูทสีเทาอ่อนให้เข้าที่ ภูผายิ้มเย็นเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่มีท่าทีระแวดระวัง แม้ว่าตอนนี้เขามายืนอยู่ข้างหลัง

“พี่ธันครับ” ภูผายื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ อย่างจงใจ

คนถูกเรียกสะดุ้งแล้วผงะถอยอัตโนมัติด้วยความตกใจ ชนเข้ากับแก้วน้ำแตงโมที่คนด้านหลังถือมาจนหกรดชุดที่ใส่จนแดงชุ่ม

“อ๊ะ” ทวิชสีหน้าเหวอค้างร้องได้เพียงเท่านี้ นอกจากนั้นเป็นเสียงของบรรดาช่างแต่งหน้าที่ร้องระงม

“ว๊าย”

“น้องธัน ชุดเปื้อนหมดเลย”

สารพัดเสียงที่ร้องขึ้นเมื่อเห็นว่าชุดของนักแสดงคนสำคัญชุ่มไปด้วยสีแดงที่ยากจะเอาออกทันเริ่มงาน ซึ่งตอนนี้เหลือเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ครั้นจะซัก ตาก และรีด...คงไม่ทัน

“ตายจริง ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ” ภูผาตีหน้าเศร้า ยกมือไหว้ปลกๆ เหมือนเสียใจอย่างสุดซึ้ง

ทวิชสูดหายใจเข้าลึกและพ่นออกทางจมูกแรงๆ ระงับอารมณ์แทนที่จะโวยวายให้รู้ว่าเขาไม่พอใจ เพราะต่อให้เขาเอ็ดตะโรก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น ซ้ำยังเสียเวลาคิดแก้ปัญหา ตอนนี้เรื่องชุดสำคัญที่สุดเพราะงานกำลังจะเริ่มขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้านี้แล้ว

“ตายแล้ว น้องธัน ทำไมชุดเป็นแบบนี้ เกิดอะไรขึ้นคะ” กระติ๊บที่ขับรถตามมาจากงานก่อนหน้านี้ของทวิช เพิ่งมาถึง เมื่อเห็นชุดของนักแสดงในความดูแลของตัวเองก็ร้องหน้าตาตื่น

ทวิชยกมือให้อีกฝ่ายหยุดถามและรีบไหว้วานโดยไม่รอช้า “พี่กระติ๊บ ผมฝากลงไปซื้อชุดข้างล่างให้หน่อยครับ เลือกมาได้เลย เดี๋ยวไม่ทัน” ท้ายประโยคไม่วายเอ่ยเร่ง เมื่อเหลือบไปมองนาฬิกา...เหลือเวลาอีกไม่ถึงสิบห้านาที!

“ตะ...แต่” กระติ๊บทำท่าจะโวยวายเรื่องชุดเก่า แต่เมื่อทวิชพยักหน้าเป็นการเร่ง เธอจึงหมุนตัวออกไปด้วยความรวดเร็ว

ระหว่างรอชุดใหม่จากกระติ๊บ ทวิชก็ใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดมือที่เลอะน้ำแตงโมอย่างสงบ ไม่แสดงความไม่พอใจออกมา

เพราะอย่างนี้คนที่จงใจทำน้ำแตงโมหกใส่ชุดของทวิชจึงขมวดคิ้วขัดใจ เขาคิดว่าทวิชจะโวยวายหัวฟัดหัวเหวี่ยงตามนิสัย ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นเขาจะทำหน้าเศร้าเรียกคะแนนความสงสาร แต่ปฏิกิริยาของทวิชไม่เป็นตามคาด อีกทั้งสงบเกินจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายนึกคิดอะไรอยู่

และเมื่อแผนการไม่เป็นอย่างที่ตั้งใจ ภูผาจึงรีบนึกหาทาง...

“ผมขอโทษนะครับพี่ธัน ผมไม่ได้ตั้งใจ อย่าโกรธผมเลยนะครับ อย่างน้อยพูดกับผมหน่อยก็ยังดี ผมไม่สบายใจเลยจริงๆ ที่ทำให้พี่ธันเดือดร้อน” ภูผาเลือกที่จะเล่นบทโศก เพื่อที่อย่างน้อยเขาจะได้คะแนนความเห็นใจจากบรรดาช่างแต่งหน้าที่อยู่ในบริเวณนี้...แต่เหมือนว่าไม่มีใครสนใจเขาสักคน

“น้องธันถอดชุดเก่าออกก่อนก็ได้ค่ะ เดี๋ยวพี่ซับหน้าไปพลางระหว่างรอ” ช่างแต่งหน้าคนเดิมที่แต่งให้ทวิชช่วยถอดเสื้อสูทที่เปื้อนออก ขณะที่ช่างแต่งหน้าอีกคนที่แต่งหน้าให้ภูผาเมื่อกี้ก็กุลีกุจอหาผ้าชุบน้ำมาซับรอยเปื้อนบนชุด สองแรงแข็งขันเพื่อหวังว่าจะทันเวลา

ภูผาแค่นยิ้มกับภาพตรงหน้าแล้วหมุนตัวเพื่อออกไปร่วมงาน...ถ้าทวิชออกไปช้า เขาก็จะใส่ไฟว่าไม่รู้จักรักษาเวลา

แต่ทว่า..

“เหวออ...” ภูผาร้องเสียงดังเมื่อเหยียบชิ้นแตงโมที่พื้น และลื่นล้มก้นจ้ำเบ้าตรงบริเวณที่น้ำแตงโมหกเมื่อกี้ มือแปะลงกับพื้นซึ่งชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำแตงโมที่ยังไม่มีใครเช็ด เพราะเหตุนี้กางเกงสแล็กสีอ่อนของภูผาจึงเปื้อนไปด้วยสีแดงทั้งแถบด้านหลัง และกระเด็นขึ้นมาเลอะด้านหน้าเป็นดวงๆ

เจ้าตัวช็อกไปชั่วอึดใจ พอก้มมองสภาพตัวเองก็โวยวายเสียงดัง

“ยืนเฉยอยู่ทำไมเล่า ไม่มาช่วยผมล่ะ” ภูผาตวาดใส่ช่างแต่งหน้าที่ยืนมองลอกแลกเหลียวซ้ายแลขวา หนึ่งในนั้นจึงเข้ามาช่วยประคองให้ลุกขึ้น เมื่อทรงตัวได้ภูผาก็สะบัดอีกฝ่ายออกอย่างหงุดหงิด คนไม่เกี่ยวข้องทยอยกันออกจากห้องไปแต่ไม่วายหลบมุมคอยสังเกตการณ์ เหลือเพียงแค่ช่างแต่งหน้าสองคนที่กำลังฟื้นฟูสภาพชุดให้ทวิชด้วยความหวังว่าจะทัน ไม่มีใครสนใจเสียงโหวกเหวกของภูผา

ภูผาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรตามผู้จัดการส่วนตัวที่เดินป้วนเปี้ยนสักที่ในงาน ไม่นานนักอีกฝ่ายก็มาถึง

“พี่พิม ในรถมีชุดสำรองหรือเปล่า ไปเอามาให้ผมเปลี่ยนหน่อย” ภูผาสั่งการเสียงห้วนอย่างร้อนรน เพราะเวลาเริ่มงานกระชั้นเข้ามาทุกที

“เอามาทำไมคะ ว๊าย! ทำไมชุดเปื้อนแบบนั้นล่ะน้องภู ไปทำอะไรมาคะ” พิมพาเดินเข้ามาหาเมื่อเห็นเข้าเต็มตาก็ร้องอย่างตกใจ

ภูผาหน้าตึง รู้สึกหงุดหงิดเป็นทวีคูณ เมื่อผู้จัดการส่วนตัวของเขาเอาแต่มองสำรวจ

“ไม่ใช่เวลาถาม ไม่เห็นหรือไงว่าชุดผมเปื้อนไปหมดแล้ว ในรถมีชุดสำรองรึเปล่า ไปหยิบมาให้ผมเลย เดี๋ยวก็ไม่ทันพอดี” เขาตะคอกใส่อย่างอดไม่ได้ ก่อนจะกระแทกตัวลงบนเก้าอี้ แล้วก็ต้องผุดลุกขึ้นยืนอีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายสายหน้า

“ไม่มี? ไม่มีก็ไปหามาสิ จะยืนเฉยทำไมล่ะ งานจะเริ่มแล้วด้วย โธ่เว้ย! จะทันไหม เป็นผู้จัดการส่วนตัวได้ยังไงทำไมไม่เตรียมให้เรียบร้อย แล้วนั่นน่ะ จะมัวเช็ดชุดนั้นให้ได้อะไรขึ้นมา ไม่เห็นรึไงว่าผมเลอะไปหมด มานี่ มาเติมหน้า จัดทรงผมให้หน่อย” ภูผาว่าไม่ไว้หน้าใคร ไม่เพียงแค่คำพูด...ทั้งสีหน้าทั้งท่าทางที่บ่งบอกความไม่พอใจ เจ้าตัวก็แสดงออกมาอย่างไม่คิดจะรักษาภาพลักษณ์อีกต่อไป

บรรดาช่างแต่งหน้าที่แอบสังเกตการณ์ถึงกับชะงักงันไม่เว้นแม้แต่ทีมงานที่จะเข้ามาตาม ต่างมองหน้ากันอย่างไม่เชื่อสายตา เพราะคนที่กำลังโวยวายคือพระเอกหนุ่มที่มีภาพลักษณ์แสนดีมาตลอด มีบางคนถึงกับยกโทรศัพท์ขึ้นมาบันทึกภาพเอาไว้

“น้องธัน ได้ชุดมาแล้วค่ะ พี่ไปถามร้านบอลลี่ที่น้องธันไปฟิตติ้งมาวันก่อน พอดีเขาแก้ชุดเสร็จเร็วกว่ากำหนด พี่เลยไปเอามาก่อน เดี๋ยวชุดที่จะใส่ในงานรอบสื่อฯ ค่อยเลือกใหม่” กระติ๊บบอกแล้วยื่นชุดให้กับคนที่รอ

“ขอบคุณครับพี่กระติ๊บ” ทวิชรับชุดแล้วเข้าไปเปลี่ยน ไม่นานก็ออกมาในชุดสูทสีครีมทองขับผิวขาวให้ผ่องขึ้น ออร่าพวยพุ่งไม่ต่างกับเป็นเทพบุตรเดินดิน

“ชุดนี้น้องธันใส่แล้วหล่อมากเลย” ช่างแต่งหน้าที่เข้ามาเติมเมคอัพให้เอ่ยชมอย่างจริงใจ

ทวิชค้อมหัวรับ พอดีกับที่คิมหันต์ส่งคนมาตามอีกรอบ เขาจึงเดินตามออกไป ยังไม่ทันพ้นประตูก็มีเสียงมาจากด้านหลัง

“เดี๋ยวสิพี่ธัน แล้วผมล่ะ” ภูผาส่งเสียงเรียกเอาไว้ เพราะถ้าทวิชออกไปก็เท่ากับว่าเหลือเขาแค่คนเดียวที่ยังไม่เสร็จ อีกฝ่ายหันมามองแล้วคลี่ยิ้ม รอยยิ้มที่เขามองว่ามีอะไรเคลือบแฝง...และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

“พี่กับภูไม่ได้ตัวติดกันนี่ และพี่ก็ไม่ได้มีธุระกับนาย ขอตัว” พูดจบ นักแสดงคนสำคัญของงานก็เดินตัวตรงแหน่วออกจากห้องแต่งตัวไปอย่างสง่างาม

เสียงปรบมือต้อนรับดังเข้ามาถึงในห้องแต่งตัว ภูผาแยกเขี้ยวด้วยความริษยา เดินไปเดินมาพร้อมกับจ้องบานประตูรอคอยพิมพาที่ไปหาชุดมาให้เขาเปลี่ยน แต่จนแล้วจนรอดคนที่รอก็ยังไม่มา...

“น้องภู คุณประชาให้มาตามค่ะ บอกว่าจะเริ่มงานแล้ว” ทีมงานถูกส่งเข้ามาตามอีกครั้ง

ภูผาหันขวับไปมองพร้อมถลึงตา แล้วตวาดทีมงานถ้วนหน้า “ชุดผมเปื้อนไม่มีตาดูหรือไง แหกตาดูซะบ้าง แล้วพี่พิมทำไมยังไม่มา ไปตามพี่พิมสิ ยืนเฉยกันทำไม”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ไปแจ้งคุณประชานะคะว่าน้องภูผายังไม่เสร็จ” หนึ่งในทีมงานพูดขึ้นแล้วทำท่าจะเดินออกไป ไม่สนใจท่าทางฉุนเฉียวของพระเอกวัยรุ่นชื่อดัง

“เดี๋ยว...” ภูผารีบรั้งอีกฝ่ายเอาไว้ ก่อนจะเดินกระแทกไหล่คนที่มาตามออกไปจากห้องแต่งตัวอย่างเสียไม่ได้ เดินก้มๆ เงยๆ ไม่เหลือมาด พยายามปกปิดรอยเปื้อนสีแดงที่เห็นเด่นชัดบนกางเกงแต่ก็ไม่มีทางเลยที่จะปกปิดได้หมด

บนเวทีที่จัดเป็นโต๊ะแถลงข่าว ที่นั่งตรงกลางคือประชากับคิมหันต์ ถัดไปด้านขวาคือเควินกับทวิช ส่วนด้านซ้ายคือพัชรกับภูผา งานนี้เรียกความสนใจจากนักข่าวได้อย่างล้นหลาม สื่อมวลชนมาทำข่าวจนที่นั่งที่ทีมงานเตรียมไว้ไม่เหลือที่ว่าง ระหว่างที่ผู้บริหารของไจแอนท์สตาร์และผู้กำกับของเรื่องทำหน้าที่แถลงกับนักข่าว คนที่ไม่เกี่ยวข้องก็ใช้จังหวะนี้หันมาหาคนข้างๆ

“ไม่เจอไม่กี่วัน ทำไมคุณดูดีขึ้นอีกแล้วนะ หล่อแบบนี้ผมแย่เลย” เควินกระซิบบอกพร้อมกับรอยยิ้มกรุ้มกริ่ม สายตามองคนข้างๆ ด้วยความสิเน่หาอย่างไม่ปิดบัง หลังปิดกล้องภาพยนตร์ The Assassin เขาก็บินข้ามประเทศเป็นว่าเล่น เขาไม่ได้มีงานที่นี่ แต่ใครบางคนต่างหากที่ทำให้เขาต้องบินข้ามน้ำข้ามทะเลเพราะทนความคิดถึงไม่ไหว มาแบบส่วนตัวไม่บอกใคร ยกเว้นครั้งนี้ที่ตั้งใจเซอร์ไพร์สทวิช

คนถูกชมกระแอมไอเสียงเบาด้วยความกระดากอาย แต่ก็รีบวางหน้านิ่งทำเป็นไม่ได้ยินประโยคกระลิ้มกระเหลี่ยนั่น แล้วย้อนถามเสียงขุ่นแทน “ไหนคุณว่าไม่มางานนี้”

“เซอร์ไพร์สไง หรือคุณไม่ดีใจที่เจอผม” หนุ่มฝรั่งยักคิ้วท่าทางมั่นใจกับคำตอบ

ทวิชกลอกตามองมุมสูงแล้วหันหน้าหนีคนหลงตัวเอง แต่คนข้างๆ หัวเราะก่อนจะบอกเป็นการเป็นงาน

“คุณประชาอยากให้ผมมา ตอนแรกผมบอกเขาไปแล้วว่ามาไม่ได้ แต่ทอมเคลียร์คิวให้ได้พอดี แต่ถ้าเอาคำตอบจริงๆ ก็คือผมอยากเจอคุณเลยมา” เควินบอกเสียงนุ่ม

คนฟังทำหน้าปั้นยาก ทว่าแก้มขาวขึ้นสีเรื่อฟ้องความรู้สึกข้างใน

เควินหัวเราะหึแล้วบอกต่อ “รอบนี้อยู่ได้วันเดียว มะรืนเช้าต้องบินไปถ่ายต่อที่รัสเซีย”

“หือ แล้วคุณไม่เหนื่อยแย่เหรอ” คนฟังรีบหันไปถามกลับอย่างห่วงใย ลืมตัวว่าตัวเองกำลังวางท่าเป็นขุ่นเคืองและเมื่อเห็นอีกฝ่ายยิ้มนัยน์ตาแพรวพราวก็เบือนหน้าหนี

เควินอมยิ้มก่อนจะตอบสบายๆ “ไม่หรอก ผมชินแล้ว ยิ่งรู้ว่าคุณเป็นห่วงแบบนี้ บินไปกลับทุกอาทิตย์ยังไหว”

“โอเว่อร์” ทวิชโคลงหัวแต่ริมฝีปากเผยยิ้มออกมา ช่วงสามเดือนที่หนังอยู่ในระหว่างตัดต่อ เขามีงานอีเว้นต์สลับกับเดินสายโปรโมตหนัง ขณะที่ใครบางคนลอยตัวจากหน้าที่นี้เพราะในสัญญา

ระบุว่าเควินมีหน้าที่โปรโมตหนังที่ต่างประเทศเท่านั้น ซึ่งได้ยินประชาบอกกำหนดการว่าราวๆ อีกสามสี่เดือนข้างหน้าเนื่องจากตอนนี้อยู่ระหว่างเจรจากับสายหนังของอเมริกาและยุโรป

แต่ถึงเควินจะไม่มีภาระหน้าที่ที่ประเทศไทย เจ้าตัวก็บินไปบินมาระหว่างไทยกับอเมริกาเป็นว่าเล่น...อย่างน้อยก็เดือนละครั้ง

“ถ้าผมไม่กลับดีไม่ดีคุณนั่นแหละจะบินตามไป” เสียงแว่วจากคนข้างๆ เหมือนเจ้าตัวพึมพำกับตัวเอง

ทวิชเหลือบตามองคนหลงตัว แล้วพูดลอยๆ ขึ้นมา “ฝันรึไง” พูดจบก็หันหน้าออกไปทางหน้าเวที

เควินคลี่ยิ้ม ไม่ได้เซ้าซี้ให้อีกฝ่ายยอมรับ เพียงแต่มือใหญ่ที่อยู่ใต้โต๊ะกุมกระชับมือคนข้างๆ ไม่ปล่อย

ภูผาเหลียวมองคนสองคนที่พูดคุยกันหวานฉ่ำแล้วกำมือแน่น ดวงตาวาวโรจน์ขึ้นมา...เขาไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรอก ในเมื่อเขาดิสเครดิตทวิชโดยตรงไม่ได้ เขาก็จะยืมมือแฟนคลับของเควินให้ทำแทน

ทันทีที่จบงานแถลงข่าว ภูผาก็เดินหลบเข้าห้องแต่งตัวเพื่อถอดเอาชุดที่เลอะคราบสีแดงออก เขาฉีกทิ้งชุดราวกับว่ามันเป็นใบหน้าของนักแสดงรุ่นพี่ที่เขาจงเกลียดจงชัง พอได้ระบายสาสมใจก็หยิบโทรศัพท์ในกระเป๋าสะพายขึ้นมากดโทร. หาใครบางคน เมื่อปลายสายกดรับ ภูผาก็แสยะยิ้ม...

“รุ่ง ฉันมีข่าวใหม่ให้แก รับรองว่าดัง ไม่โป๊ะเหมือนข่าวที่แล้วแน่ แต่แกเขียนชงให้แรงๆ แล้วกันรอรับคลิปนะ” ภูผาบอกเสียงกร้าว นึกขัดใจไม่น้อยที่ข่าวของทวิชครั้งก่อน ถูกคิมหันต์แก้ข่าวจนกลายเป็นดี

แต่ครั้งนี้...ไม่มีทาง!

กรงกวินทร์
ตอนที่36

ข่าวใหญ่วันต่อมาไม่ได้มีเพียงแค่ข่าวเปิดตัวหนังฟอร์มยักษ์ที่มีพระเอกคนดังที่สาวทั่วโลกคลั่งไคล้อย่าง ‘เควิน ดีน’ แสดงประกบคู่กับดาราหนุ่มไทยอย่าง ‘ทวิช’ เท่านั้น แต่ยังมีข่าวที่สร้างความตื่นตะลึงให้กับบรรดาแฟนคลับของเควินไม่แพ้กัน นั่นคือความสัมพันธ์นอกจอระหว่างพระนายของเรื่อง และไม่ใช่แค่เนื้อหาข่าว แต่มีภาพและคลิปวีดิโอประกอบเป็นหลักฐานมัดจนดิ้นไม่หลุด กระแสในโลกโซเชียลก็ไม่แพ้กัน เวปไซต์ข่าวบันเทิงแทบถล่มเมื่อแฟนคลับของเควินโจมตีทวิชอย่างไม่พอใจ ถึงขนาดมีบางคนขุดคุ้ยหาประวัติของชายหนุ่มครั้งที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ออกมาตีแผ่และซ้ำเติมด้วยอารมณ์โกรธเกลียด ก่อเกิดกลุ่มแอนตี้แฟนย่อมๆ ที่มีเป้าหมายคือทำลายชื่อเสียงของทวิช

กระแสตอบรับไม่ต่างจากที่ประชาเคยคาดเดา...แฟนคลับกลุ่มนิยมชายกับชายอาจจะจับคู่นักแสดงที่ชื่นชมจนอินอยากให้เป็นเรื่องจริง หรือแม้แต่แฟนคลับของเควินเองก็ยอมรับกับความสมจริงของนักแสดงขวัญใจ แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่เกินเลยคำว่า ‘คู่จิ้น’ ก็ไม่แคล้วถูกต่อต้าน ต่อให้อีกฝ่ายเป็นผู้หญิงก็ตาม และยิ่งเป็นผู้ชายยิ่งง่ายต่อการโจมตี

ในขณะที่ความสัมพันธ์ของเควินและทวิชถูกพูดถึงและโจมตีอย่างแพร่หลาย แต่ทั้งคู่ไม่ได้ล่วงรู้สักนิด...

ทวิชขยับตัวอย่างเกียจคร้าน ก่อนจะดันตัวลุกขึ้นจากเตียงแต่ช่วงเอวถูกท่อนแขนของคนที่นอนซ้อนหลังโอบรัดแน่นหนา ดวงตาคู่เรียวเหลือบมองคนนอนหลับสนิทแล้วขมุบขมิบปากพึมพำกับตัวเองอย่างอ่อนใจ

“อีกแล้ว” แม้ว่าเขามีหน้าที่ดูแลบ้านหลังนี้และเจ้าของบ้านให้สิทธิ์เขาเหมือนเป็นเจ้าของบ้านอีกคน แต่เขาก็ยังยึดห้องนี้เป็นห้องนอนไม่ย้ายตัวเองขึ้นไปชั้นบนอย่างที่ใครเคยสั่งไว้ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น! ประเด็นคือเมื่อคืนเขาล็อกประตูดีแล้ว แต่ทำไมเช้าขึ้นมาถึงได้มีคนตัวโตมานอนเบียดอยู่ด้วย มือขาวยกสูงขึ้น ยังไม่ทันฟาดลงไปให้หายขัดใจ คนบุกรุกก็ลืมตาขึ้นมาท่าทางงัวเงีย ผมที่กระเซิงไม่เป็นทรงทำให้ใบหน้าคมดูอ่อนเยาว์กว่าตอนปกติ

“คุณมีงานเช้าเหรอ” คนที่นอนถามเสียงอู้อี้

ทวิชลดมือลงแล้วพยักหน้าแทนคำตอบ พลางถอนหายใจยาวเบื่อตัวเองที่ใจอ่อน

คนที่นอนอยู่ยันตัวลุกขึ้นมาแล้วโน้มใบหน้าเข้ามาจูบหนักๆ ที่ริมฝีปากนุ่มก่อนจะกลับลงไปนอนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ฝ่ายที่ถูกฉวยขโมยจูบตาวาววับ

“คุณ!” ทวิชเอ็ดเสียงเข้มอย่างหงุดหงิด แต่คนกระทำอุกอาจปิดเปลือกตาหนีความผิดไปแล้ว เห็นอย่างนี้เขายิ่งฮึดฮัดอยู่คนเดียว

“ไม่รีบลุก เดี๋ยวสายนะคุณ ถ้าเสร็จแล้วเรียกผมด้วย วันนี้ผมไปส่ง” คนนอนพึมพำทั้งที่หลับตา

‘ไม่มีทาง’ ทวิชตอบประโยคนี้ในใจแล้วสะบัดผ้านวมออกจากตัวอย่างไม่อิดออด เพราะตาสว่างหายง่วงไปตั้งแต่เห็นว่าใครบางคนนอนกอด เมื่อมือใหญ่ที่รัดเอวคลายออก ทวิชจึงลุกขึ้นเข้าห้องน้ำโดยไม่ลืมคว้าเสื้อผ้าเข้าไปเปลี่ยนด้วย เพราะไม่อยากเปิดโอกาสให้คนหูตาไวหาเรื่องฉวยโอกาส ไม่นานก็ออกจากห้องน้ำในชุดลำลองสบายๆ มองร่างสูงที่หลับสนิทบนเตียงแล้วค่อยๆ แง้มประตูย่องออกจากห้อง เควินคงง่วงมากถึงไม่รู้สึกตัว เพราะปกติแล้วไม่ว่าเดินเบาขนาดไหน เควินก็ยังรู้สึกตัวตื่น แต่การที่เควินหลับไม่รู้เรื่องแบบนี้ย่อมดีสำหรับเขามากกว่า เพราะถ้าหากเควินตื่นและไปส่งอย่างที่พูดจริงๆ คงวุ่นวายทั้งสตูดิโอ แค่คิดก็เห็นภาพความโกลาหลได้เลาๆ

ทวิชขับรถจากบ้านอย่างไม่รีบร้อนและมาถึงสตูดิโอก่อนเวลานัดหมาย เมื่อเข้ามาด้านใน ช่างแต่งหน้าและคอสตูมที่กำลังจับกลุ่มสนทนาเงยหน้าขึ้นมามอง ก่อนจะร้องออกมาอย่างตื่นเต้น

“พวกแก น้องธันมาแล้ว”

ขาดคำหนึ่งในนั้นก็ถือหนังสือพิมพ์เดินลิ่วมาหาเขาพลางยื่นหนังสือพิมพ์มาตรงหน้าจนเกือบเป็นยัดเยียด

“น้องธัน ข่าวที่ว่าน้องธันคบกับเควิน จริงรึเปล่าคะ”

“ใช่ๆ น้องธันเดตกับเควินเหรอ อะไรยังไงคะ”

สารพัดคำถามถูกส่งมาและทุกสายตาที่จับจ้องมาเป็นตาเดียว ทำให้คนที่เพิ่งมาถึงกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง จนกระทั่งเอื้อมมือไปรับหนังสือพิมพ์ที่ยื่นมาและคลี่ดู ถึงได้กระจ่าง เพราะภาพที่ปรากฏบนหน้าแรกคือภาพของตัวเองกับเควินที่ถูกแอบถ่ายในท่าทางที่ยากจะปฏิเสธความสัมพันธ์ แม้ในหัวจะคิดข้ออ้างว่าเป็นหนึ่งในฉากละคร แต่ภาพที่เขาและเควินกอดจูบกันดูดดื่มในสถานที่ต่างๆ ก็ฟังไม่ขึ้นอยู่ดี

หัวใจเต้นแรงรัวเหมือนคนทำความผิดแล้วถูกจับได้ ทวิชพาลโยนให้เป็นความผิดของคนที่หาเรื่องนัวเนียกับเขาโดยไม่ระวัง แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าส่วนหนึ่งเพราะเขาที่โอนอ่อนตามง่ายๆ

“จริงไหมคะคุณน้อง” ช่างแต่งหน้ากระเซ้าถาม

“โอย สมัยนี้เป็นเรื่องธรรมดาแล้วค่ะ ไม่ต้องปิดหรอก ดูอย่างกอล์ฟก็เพิ่งเปิดตัวว่าคบกับน้องบอย แล้วเป็นไงคะงานเยอะทั้งคู่ แล้วนี่ระดับเควิน คงมีแต่คนอิจฉา ถ้ามีหนุ่มหล่อ ซิกแพค แน่น แซ่บซี้ดอย่างเควินมาอยู่ใกล้ๆ ชายแท้ก็ชายแท้เถอะ ต้องมีหวั่นไหวบ้างนั่นแหละ” อีกคนพูดขึ้นหน้าตาเคลิ้มฝันกึ่งหว่านล้อมให้คนที่ตกเป็นหัวข้อสนทนาหลุดปาก

ทวิชกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดเฝื่อน เขารู้ว่าเป็นเรื่องธรรมดา...

ถ้าเพียงแต่ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่เควิน พระเอกคนดังแห่งฮอลลีวูด ภาพหลุดเหล่านี้คงไม่ถูกจับตามองมากนัก คนพูดถึงสักพักก็ลืม แต่เพราะเป็นเควินที่แฟนทั่วโลกต่างคาดหวัง มันเลยไม่ง่ายแบบนั้น...เขาคลุกคลีอยู่ในวงการมานานจึงคาดเดาสถานการณ์ล่วงหน้าได้ นั่นเองที่ทำให้รู้สึกหนักอึ้งเหมือนมีหินถ่วงในอก

“เอ่อ ผมไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนดีกว่าครับ นี่ก็ใกล้เวลาแล้ว” ทวิชหาข้ออ้างแล้วเดินเลี่ยงเข้าไปในห้องแต่งตัว เมื่อไม่มีสายตาคนอื่น เขาก็รีบหยิบโทรศัพท์เครื่องใหม่ที่กระติ๊บเป็นธุระซื้อมาเปลี่ยนแทนเครื่องเดิมขึ้นมากดเปิดเข้าเวปไซต์ข่าวบันเทิง ตั้งแต่ที่เควินต้องกลับไปอเมริกาและบ่นโอดว่าโทรศัพท์รุ่นเก่าของเขาคุยแบบเห็นหน้าไม่ได้ วันต่อมากระติ๊บก็มาหาเขาพร้อมโทรศัพท์เครื่องใหม่เครื่องนี้ เมื่อเข้ามาในหน้าเวปไซต์...สิ่งที่ปรากฏสายตาน่าตกใจกว่าภาพในหนังสือพิมพ์หลายเท่านัก เพราะนอกจากภาพถ่าย ยังมีภาพเคลื่อนไหวเป็นคลิปวีดิโอซึ่งทั้งหมดเป็นการแอบถ่ายตอนที่อยู่ในกองถ่าย

ใครเป็นคนทำ?

ยังไม่ทันคิดหาคำตอบโทรศัพท์ในมือของเขาก็ส่งเสียงขึ้น เบอร์ที่ขึ้นโชว์บนหน้าเจอเป็นเบอร์ที่ไม่ได้บันทึกเอาไว้ เขาตั้งใจจะปล่อยให้มันดังอยู่อย่างนั้น แต่เมื่อคิดได้ว่าอาจเป็นคนโทรมาติดต่องานจึงต้องกดรับอย่างเสียไม่ได้

“น้องธัน พี่เอจากวาไรตี้บันเทิงนะคะ อยากขอสัมภาษณ์ถึงข่าว...”

ทันทีที่ปลายสายแนะนำตัว คนที่ยกโทรศัพท์แนบหูก็ทำหน้าเนือยและสวนกลับโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ

“ผมทำงานอยู่ ไม่สะดวกให้สัมภาษณ์ ขอบคุณครับ”

ทวิชถอนหายใจหลังจากวางสาย รู้สึกได้ถึงความวุ่นวายที่กำลังจะตามมา ไม่ทันจะวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ สายที่สองก็โทรเข้ามา

“น้องธัน พี่บอลจากโอเคแมกกาซีน อยากจะขอสัม...”

“ผมทำงานอยู่ ไม่สะดวกครับ” ทวิชรีบตัดบทเพราะนึกเดาได้ว่าเนื้อความคงไม่ต่างจากสายแรก และเพียงแค่กดวางจากสายนี้ก็มีสายเข้ามาอีกทันที ครั้งนี้เขาเลือกที่จะไม่รับเพราะรู้ว่าคงไม่ต่างจากเดิม เขากดปิดเสียงและปล่อยให้สั่นจนตัดไป ไม่นานก็มีสายเข้ามาอีกไม่หยุดหย่อน เกือบสิบสายภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง สุดท้ายเจ้าของโทรศัพท์เป็นฝ่ายทนไม่ไหวต้องกดปิดเครื่องไป

ใครเป็นคนถ่ายรูปเหล่านี้? ใครเป็นคนส่งรูปให้นักข่าว? ใครคนนั้นต้องการอะไร?

คำถามมากมายที่เขาอยากได้คำตอบ ตอนนี้ในอกว้าวุ่นไม่มีกระจิตกระใจจะทำอะไร แต่ในเมื่อรับงานเอาไว้แล้ว เขาก็ไม่อยากเอาเรื่องส่วนตัวมาปนให้เสียงาน ทวิชลุกขึ้นยืนและเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเสื้อหนังกางเกงขาลีบพอดีตัว ออกแนวเป็นสิงห์สนามนักล่า หนึ่งในคอเลกชันที่จะถ่ายวันนี้ เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็ออกมานั่งให้ช่างแต่งหน้าทำผม แต่ในหัวยังครุ่นคิดไม่ตก ...

“น้องธันคะ...”

แค่ได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเอง เจ้าของชื่อก็ผวาจนรีบปิดเปลือกตาลงเป็นการตัดบท ไม่ใช่เพียงสับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เพราะตัวเขายังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าความสัมพันธ์นี้คืออะไร

“ผมจะไปหึงคุณทำไม ไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“คุณอยากเป็นอะไรล่ะ”

วันนั้นเขาไม่ได้ตอบ เพราะลึกๆ ยังคงขยาดกับการถูกหักหลังอย่างเลือดเย็น เขากลัวว่าความอ่อนโยนที่เควินมอบให้ สุดท้ายจะเป็นแค่การ ‘เอาคืน’ ซ้ำรอยเดิม

ไม่ปฏิเสธว่าเขาใจอ่อนยวบตั้งแต่วันที่เควินปรากฏตัวที่เกาะ...ไม่ปฏิเสธว่าความรู้สึกที่มีให้เควินไม่เคยเปลี่ยนแปลงแม้จะโดนเหยียบย่ำทำร้าย ต่อให้ย้ำเตือนตัวเองซ้ำๆ ว่าเจ็บเจียนตายเพราะเควิน แต่ก็ไม่ทำให้ความรู้สึกของเขาเปลี่ยนแปลง

เขายอมรับว่ารักเควิน แต่ขณะเดียวกันเขาก็กลัว...กลัวตัวเองจะกลับไปเจ็บปวดเหมือนในวันที่ถูกหักหลังจนไม่เหลือชิ้นดี แต่ถึงอย่างนั้นความอบอุ่นในหัวใจ เมื่อมีเควินอยู่ใกล้ๆ...เขาก็ไม่อยากสูญเสียไปเช่นกัน เพราะอย่างนี้ทุกอย่างจึงดูสับสนไปหมด

เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรจะเชื่ออะไร...‘สมอง’ หรือ ‘หัวใจ’

“เสร็จแล้วค่ะน้องธัน”

เสียงที่ดังขึ้นมาทำให้คนที่จมอยู่กับความคิดหลุดจากภวังค์ ทวิชลืมตาขึ้นมองตัวเองในกระจกที่ดูเหมือนเป็นอีกคน เมื่อผิวหน้าถูกทาจนเป็นสีแทน แก้มถูกเฉดดิ้งจนตอบ และขอบตาถูกขีดด้วยสีดำ...เหมือนไม่ใช่ตัวเอง!

วงการนี้คือโลกแห่งมายา สามารถปั้นแต่งได้ทุกอย่าง เขาก็เป็นหนึ่งในคนที่สวมหน้ากากหลายหน้าเช่นกัน ดังนั้นแม้จะมีความเห็นกับใบหน้าของตัวเองยังไง แต่งานก็คืองาน เขาต้องนำเสนอมันออกมาให้ดีที่สุด หรือต่อให้เขากำลังสับสนวุ่นวายใจแต่เมื่อสวมหน้ากากนี้เขาก็ต้องปิดบังตัวตนอื่นลงไปให้หมดและจดจ่อกับงาน

ทวิชดึงสมาธิกลับมาที่เรื่องงาน และก้าวไปยืนหน้ากล้องที่มีพร็อบเป็นรถจักรยานยนต์คันใหญ่จอดอยู่อย่างมาดมั่น

“ธัน พี่อยากได้ลุคเท่ๆ กระชากใจแบบสาวที่ไหนเห็นก็กรี๊ดตาม ธันเคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ เดี๋ยวพี่หาจังหวะถ่ายเอง” นิมาน ช่างภาพที่คร่ำหวอดในของวงการแฟชั่นมาหลายปีบรีฟสิ่งที่ต้องการกับนายแบบ

“ครับ” ทวิชรับคำ แล้วเคลื่อนไหวร่างกายและแสดงสีหน้าตามที่ช่างภาพต้องการเป็นการซักซ้อมหนึ่งรอบ ก่อนจะเริ่มถ่ายจริง

“ดี แบบนั้นแหละ เอียงหน้ามาทางกล้องนิดนึง เขยิบไปทางขวาอีกหน่อย โอเค” ช่างภาพกดรัวชัตเตอร์ เมื่อนายแบบถ่ายทอดความรู้สึกสนุกสนานผ่านท่าทางการเคลื่อนไหวที่ดูปราดเปรียวแต่ขณะเดียวกันก็มีเสน่ห์น่าค้นหา

รูปเซตแรกผ่านไป ทวิชเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดใหม่ ชุดที่สองเป็นชุดสูทสีเทาเข้มคัตติ้งประณีตแต่ดูไม่ล้าสมัย ช่างแต่งหน้าเข้ามาเปลี่ยนเมกอัพให้เข้ากับเสื้อผ้า ก่อนที่ร่างสูงโปร่งของทวิชจะก้าวออกมายืนหน้าเฟรมอีกครั้ง และโพสท่าแสดงสีหน้าตามที่ช่างภาพต้องการ กว่าจะถึงชุดสุดท้ายนายแบบก็แทบตาพร่าเพราะแสงแฟลชและแสงไฟ

“เยี่ยมมาก ฝีมือธันนี่พี่เชื่อใจได้เลย” นิมานเอ่ยชมอย่างจริงใจ

ทวิชยกมือไหว้และบอกถ่อมตัว “ขอบคุณครับ เพราะฝีมือพี่ใหญ่ถ่ายออกมาดีมากกว่า ฝีมือผมยังต้องพัฒนาอีกเยอะเลย”

ช่างภาพหนุ่มโบกไม้โบกมือว่าชมกันไปมาไม่จบ ทวิชหัวเราะก่อนจะแยกไปเปลี่ยนเสื้อผ้ากลับเป็นชุดที่ใส่มา พอออกมาจากห้องแต่งตัวก็ชิงจังหวะบอกลาทีมงานแล้วเดินลิ่วออกจากสตูดิโอไม่เปิดโอกาสให้ใครได้ซักถามถึงเรื่องที่กำลังเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์อยู่ในเวลานี้

เวลาเกือบบ่ายสามโมงที่รถญี่ปุ่นคันเล็กที่ทวิชเพิ่งเป็นเจ้าของได้ไม่ถึงเดือนแล่นเข้ามาจอดในอาณาเขตบ้านหลังใหญ่ ร่างสมส่วนก้าวลงจากรถด้วยความร้อนใจที่สะกดกลั้นมานาน เมื่อเข้ามาในบ้านก็ต้องขมวดคิ้วอีกครั้งกับความผิดปกติ เพราะในบ้านปราศจากเสียงใดๆ ทั้งเสียงจากซีรีส์ที่โทมัสชอบเปิด เสียงโครมครามฝึกซ้อมของสองหนุ่มบอดี้การ์ด หรือเสียงเปียโนในห้องนั่งเล่น และไม่เห็นแม้แต่เงาของใครสักคน

ขณะที่นึกอยู่ว่าคนในบ้านหายไปไหนกันหมด สายตาก็มองไปเห็นแผ่นกระดาษที่มีลายมือหวัดๆ บนโต๊ะอาหารพร้อมกับดอกไม้จัดช่อสวยวางอยู่ใกล้กัน

“Babe, My flight time has been changed and I couldn’t contact you. I’ll call you later. Love”

เควินกลับไปแล้วอย่างนั้นเหรอ?

เมื่อเห็นข้อความบนแผ่นกระดาษเขาถึงนึกได้ว่าตัวเองปิดโทรศัพท์เอาไว้ และเมื่อเปิดขึ้นมาก็พบว่ามีข้อความมากมายทั้งจากเจ้าของแผ่นกระดาษนี้ และอีกนับสิบซึ่งเดาได้ว่าคงไม่แคล้วเป็นนักข่าวที่จะขอสัมภาษณ์ ทวิชทิ้งร่างลงบนโซฟาอย่างอ่อนล้า คิดไม่ออกว่าจะจัดการยังไงกับเรื่องที่เกิดขึ้น ขณะกำลังคิดไม่ตกอยู่นั้นเองก็มีสายเข้าจากกระติ๊บ เขาจึงรีบกดรับ

“น้องธัน เป็นยังไงบ้าง พี่ติดต่อน้องธันไม่ได้ เป็นห่วงแทบแย่” ปลายสายรัวถามน้ำเสียงแตกตื่น

ทวิชยิ้มบางก่อนจะตอบไป “ผมเพิ่งถ่ายงานเสร็จ พอดีปิดเครื่องเอาไว้”

“อ่อ แล้วนี่อยู่ที่บ้านแล้วใช่ไหมคะ พี่จะได้ไม่ต้องห่วง”

“ครับ” ทวิชพยักหน้า เข้าใจว่าที่อีกฝ่ายไม่ได้ถามอะไรก็น่าจะแปลว่าเดาสถานการณ์ได้ว่าเขาปิดโทรศัพท์หนีนักข่าว เสียงถอนหายใจที่เล็ดรอดเข้ามา ทำให้เขารู้ว่ากระติ๊บก็คงมีสถานการณ์ไม่ต่างกัน

และเขาก็คิดถูก...

“นักข่าวติดต่อขอสัมภาษณ์น้องธันหลายคนเลย แต่พี่บอกปัดไปว่าน้องธันไม่สะดวก” กระติ๊บรายงาน ก่อนจะถามขึ้นมาอย่างเป็นกังวล “แล้วงานช่วงเย็นจะแคนเซิลไหมคะ”

ทวิชมุ่นคิ้วครุ่นคิดก่อนจะส่ายหน้า “ไม่ต้องหรอกครับ ขอบคุณมาก” วางสายจากกระติ๊บ เขาก็กลับเข้าห้องเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า มีเวลาให้พักสบายๆ อีกสองชั่วโมงกว่ากระติ๊บจะมารับไปงานเปิดตัวสินค้ายี่ห้อหนึ่งในช่วงค่ำ

แต่แทนที่จะพัก...ไม่รู้อะไรดลใจให้เขากดเข้าไปดูข่าวของตัวเองในหน้าเวปไซต์บันเทิงอีกครั้ง เขาจ้องมองภาพที่ตัวเองถูกแอบถ่ายพลางเค้นความคิดว่าเป็นฝีมือของใคร จังหวะหนึ่งที่สายตาเลื่อนไปอ่านคอมเม้นต์อย่างไม่ได้ตั้งใจ ก็ทำให้เขาชาวูบไปทั้งร่าง คอมเม้นต์นับพันของแฟนคลับเควินที่เข้ามาด่าทอด้วยถ้อยคำหยาบราวกับเขาไปฆ่าใครตาย บางความเห็นถึงกับขู่จะทำร้ายร่างกาย หรือแม้กระทั่งประวัติส่วนตัวและของครอบครัวก็ถูกขุดคุ้ยออกมาตีแผ่ทั้งตีไข่ใส่สีจนไม่เหลือชิ้นดี บ้างก็ว่าบทบาทอลันที่เขาได้มาเป็นเพราะเสน่หาจากเควินทั้งที่ไม่คู่ควร บ้างก็ว่าเขาพยายามดึงตัวเองจากการเป็นดาราตกกระป๋องด้วยการ ‘จับ’ พระเอกคนดัง

ก้อนบางอย่างจุกขึ้นมาถึงคอเมื่อสิ่งเหล่านั้นไม่ผิดจากความจริง...

ทวิชชะงักงัน เพิ่งรู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนก็เมื่อมีสายเข้าจากกระติ๊บ

บอกว่าจะเข้ามารับ แม้เวลานี้สภาพจิตใจของเขาไม่พร้อมทำงาน แต่เขาไม่อาจขาดความรับผิดชอบได้ จึงลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวไปแกนๆ

ไม่นานก็มาถึงงาน นักข่าวรู้อยู่แล้วว่าเขามางานนี้จึงมาออกันเป็นจำนวนมาก แน่นอนว่าเป้าหมายคือสัมภาษณ์เขา อีกทั้งงานนี้ยังมีภูผามาร่วมอีกคน ซึ่งถือเป็นพยานปากสำคัญสำหรับนักข่าว ทวิชสูดหายใจเข้าลึกเรียกกำลังใจให้ตัวเอง ก่อนจะก้าวเข้างานพร้อมกับรอยยิ้มที่ฝืนให้สดใส ทันทีที่เขาปรากฏตัวขึ้นในงาน นักข่าวก็กรูเข้ามาหา

กระติ๊บทำหน้าที่กันนักแสดงในความดูแลออกมาจากฝูงนักข่าวที่ตั้งท่ารุมทึ้ง พร้อมบอกด้วยรอยยิ้มอย่างใจเย็น

“น้องธันมาทำงาน ให้น้องทำงานเสร็จก่อนนะคะ”

ไม่รู้ว่ามีใครยอมรอตามที่ขอหรือเปล่า แต่กระติ๊บก็อาศัยจังหวะชุลมุนพาทวิชออกมาฝูงนักข่าวจนได้ และพาเดินไปอีกทาง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีนักข่าวช่างตื๊อที่ตะโกนถามสุดเสียง

“ที่อยู่ๆ น้องธันมารับบทอลันกลางคันเพราะคบกับเควินจริงรึเปล่าคะ ทั้งที่ตอนแรกไม่มีชื่อน้องธันติดโผเลย แบบนี้ก็แปลว่าน้องภูถูกแย่งบทหรอคะ”

คำถามนี้จุดรอยยิ้มสมใจที่มุมปากของคู่กรณีอีกฝั่ง แต่เพียงวูบเดียวก็หายไปจนแทบไม่มีใครสังเกตเห็น ก่อนที่เจ้าตัวซึ่งอยู่ใกล้นักข่าวมากกว่าทวิชจะยิ้มอ่อนและบอกเสียงเชื่องซึม

“เอาไว้ถามพี่ธันแล้วกันนะครับ ผมไม่ขอตอบอะไร อย่างที่ผมเคยบอกไปแล้วว่าแล้วแต่ทางผู้ใหญ่จัดการ ผมเล่นได้ทุกบท แม้จะตั้งความหวังกับบทอลันมากก็ตาม” คำตอบนี้ยิ่งกระพือความอยากรู้อยากเห็นของนักข่าว และความโกรธเกลียดของแฟนคลับเควินมีต่อทวิช ต่างคน

ต่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ยิ่งอยู่รวมกันเป็นจำนวนมากยิ่งปลุกปั่นอารมณ์ง่ายขึ้น...จากหนึ่งกลายเป็นสองกลายเป็นสามและกลายเป็นหลายสิบ

“อย่ายุ่งกับเควินของพวกเรา ออกไปๆ”

“เอาเควินคืนมา”

“เกย์สกปรก”

เสียงที่ดังไล่หลังพร้อมกับสิ่งของที่ถูกขว้างปาจนคล้ายจะเป็นการจลาจลย่อมๆ หน่วยรักษาความปลอดภัยของงานรีบเข้าควบคุมสถานการณ์แต่เพราะพลังความโกรธเกลียดของแฟนคลับยากจะต่อกร

ทวิชเร่งฝีเท้าไปยังห้องแต่งตัว ส่วนกระติ๊บรับหน้านักข่าวอยู่ด้านนอก แววตาที่เคยสดใสของทวิชหม่นลงเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดสดๆ ร้อนๆ...

ในชีวิตการทำงานตลอดหลายปี ไม่เคยมีครั้งไหนที่ถูกรุมทึ้งด้วยความกระเหี้ยนกระหายข่าวแบบนี้ ไม่เคยมีครั้งไหนที่ถูกโห่ไล่ส่ง ครั้งที่เขาไม่มีงานก็เพียงหายไปจากวงการเงียบๆ ไม่เคยรับรู้ถึงแรงโกรธเกลียดขนาดนี้ ทั้งหมดเพราะกระแสข่าวความสัมพันธ์ของเขากับเควินที่แพร่ออกไปทำให้เขาถูกแอนตี้จากแฟนคลับของเควินอย่างคาดไม่ถึง

ทวิชหายใจแรงพยายามทำใจให้สงบลง คู่เดียวก็ได้ยินเสียงคนเดินเปิดประตูเข้ามาในห้อง

“ผมเห็นข่าวพี่ธันแล้ว น่าอิจฉาจริงๆ เลยนะที่พี่ธันเป็นคนรักของเควิน ถึงว่าสิ...ทำไมผมถึงถูกปลดกะทันหัน” ภูผาบอกเข่นเขี้ยว สีหน้าเต็มไปด้วยความสะใจมากกว่าอิจฉาอย่างที่เจ้าตัวพูด

“นั่นเพราะนายทำตัวเองต่างหากภูผา” แม้จะว้าวุ่นใจ แต่ทวิชก็ตอกกลับอย่างไม่ลดละ

“หึ ปากดีไปเถอะ เมื่อกี้ผมเห็นว่ามีคนตะโกนไล่ด้วยไม่ใช่เหรอ น่าสงสารพี่ธันเหมือนกันนะเป็นข่าวแบบนี้มีแต่เสียกับเสีย ไม่ใช่แค่ไม่ยอมรับ แต่ขนาดแฟนคลับก็ยังแอนตี้ เควินจะรู้ไหมนะว่าพี่ธันถูกกลุ่มแฟนคลับตัวเองทำอะไรบ้าง” ภูผาเหยียดริมฝีปากยิ้มหยัน “เอ หรือว่ามีใครตั้งใจปล่อยรูปเรียกกระแสหนัง แต่ผมไม่ได้บอกว่าเควินเป็นคนทำนะครับ เขาเป็นคนรักของพี่ธันจะปล่อยรูปให้คนรักของตัวเองถูกประจานทำไม” ภูผาบอกหน้าซื่อแต่เน้นเสียงที่ประโยคสุดท้าย

ทวิชเงยหน้าขึ้นมอง มือกำแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ ข่มใจเอ่ยถามเสียงเรียบ “นายต้องการจะพูดอะไรภูผา”

“เปล่านี่ครับ ผมพูดไปตามที่คิด” คนพูดเหยียดยิ้มแล้วหมุนตัวเดินออกไปจากห้อง

ตาคู่เรียวแดงก่ำ แววตาฉายชัดถึงความสับสนที่อยู่ในใจ เพราะความอ่อนแอของจิตใจ จึงเผลอเอาคำพูดของภูผามาคิด เมื่อผสมกับความไม่มั่นใจที่มีเป็นทุน จึงไม่ต่างอะไรกับไม้หลักปักขี้เลน เขาหยิบแผ่นกระดาษที่ใครบางคนทิ้งไว้ขึ้นมาอ่านอีกครั้ง

“หรือว่ามีใครตั้งใจปล่อยภาพเรียกกระแสหนัง แต่ผมไม่ได้บอกว่าเควินเป็นคนทำนะครับ เขาเป็นคนรักของพี่ธันจะปล่อยรูปให้คนรักของตัวเองถูกประจานทำไม”

“เขาเป็นคนรักของพี่ธันจะปล่อยรูปให้คนรักของตัวเองถูกประจานทำไม”

แล้วถ้าเขาไม่ใช่คนรักล่ะ!

ถ้าเป็นแค่คนที่ถูกหลอกซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่รู้จักเข็ด...

ตาคู่เรียววาววับด้วยหยาดน้ำตาที่เอ่อคลอ เมื่อตระหนักว่าเหตุการณ์บางอย่างสอดคล้องกันเกินไป เกินไปจนไม่อาจมีเหตุผลมาหักล้าง...

ข่าวนี้มาพร้อมกับเควินที่ปรากฏตัวขึ้นเมื่อวาน ทั้งที่เจ้าตัวบอกเขาหลายหนว่าจะไม่มา หนำซ้ำวันนี้เควินก็กลับไปก่อน ทั้งที่บอกว่าจะกลับพรุ่งนี้...ทุกอย่างพอเหมาะพอเจาะดีเหลือเกิน

ทวิชกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น สิ่งที่อยู่ภายในอกข้างซ้ายเต้นรัวจนรู้สึกเจ็บ

คล้ายกับเดจาวู!

เหตุการณ์วันนี้...กับเหตุการณ์เมื่อเก้าเดือนก่อนที่ทำให้เขาแทบล้มทั้งยืน!

เขาอาจจะเข้าหาเควินเพื่อบทอลันที่เขาหวังว่าจะทำให้ตัวเองกลับมามีที่ยืนในวงการ แต่ที่สุดแล้วเขาก็เผลอใจรักเควินเข้าจริงๆ แต่เมื่อความลับไม่มีในโลก เขาจึงถูกเอาคืนด้วยการยื่นข้อเสนอที่เขาไม่เหลือแม้กระทั่งศักดิ์ศรีใดๆ เขาตอบรับด้วยความแค้นที่มีต่อแคนดี้เพราะนี่เป็นความหวังเดียวของเขา แต่สุดท้ายเควินก็หักหลังเขาอย่างเลือดเย็น ในเวลานั้นเขาไม่ต่างอะไรกับนกปีกหักที่หมดสิ้นทุกอย่าง จนต้องกลับไปหาครอบครัวเพียงหนึ่งเดียว เขาคิดว่าชีวิตตัวเองจะสงบดีแล้ว แต่ก็ไม่ใช่...เควินไปปรากฏตัวที่นั่น และยัดเยียดบทอลันที่เขาเคยต้องการ และเขาก็ตอบรับอย่างหน้าโง่เพียงแค่ถูกเปรียบเทียบกับภูผา ไม่เพียงท่านั้น...ยังหน้าโง่หลงลืมกระทั่งความเจ็บปวดที่เควินเป็นคนฝากไว้ เผลอไผลไปกับความอ่อนหวานที่ไม่มีจริง

เก้าเดือนก่อนเควินให้ความหวังจนเขาฝันไปไกล แต่แล้วก็ถูกกระชากให้ตื่นขึ้นมาด้วยคำตัดสินว่าคนที่ได้รับบทอลันคือภูผา

และวันนี้...

ทำไมเควินจะทำไม่ได้ แค่หลอกให้เขาตั้งความหวังว่าเควินมีใจ สุดท้ายก็คงถูกดึงร่วงลงมาไม่ต่างจากเดิม

สมควรแล้วกับคนที่โง่ซ้ำซากอย่างเขา!!

แกก!!

เสียงประตูที่ถูกเปิดเข้ามาอีกครั้ง ทำให้ทวิชรู้สึกตัวและเพิ่งรับรู้ถึงสัมผัสเปียกชื้นที่แก้ม เขายกมือขึ้นปาดน้ำตาลวกๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มบางให้กับตัวเอง ก็แค่เป็นอีกครั้งที่เขาต้องยิ้มให้ได้ เมื่อปรับสีหน้าเป็นปกติแล้วจึงหันไปมองคนที่เข้ามาใหม่ ด้วย ‘หน้ากาก’ อีกใบที่สวมทับ

“พร้อมไหมคะน้องธัน” กระติ๊บเข้ามาตามเมื่อถึงเวลา น้ำเสียงหอบหายใจด้วยความเหนื่อยเพราะต้องคอยกันฝูงนักข่าวจนหมดพลัง

“พร้อมครับ” ทวิชยกยิ้มแม้ว่าแววตาจะไม่ยิ้มตามไปด้วย เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูงและเดินตามกระติ๊บออกไปด้วยสีหน้าเยือกเย็น แม้จะต้องเผชิญหน้ากับภูผาอีกครั้งเขาก็จะไม่หวั่น แม้จะมีคำถามจากนักข่าวเมื่องานจบ เขาก็จะตอบด้วยรอยยิ้ม นี่คือสิ่งที่เขาบอกตัวเอง

“ภาพที่ทุกคนเห็นเป็นการซ้อมบทน่ะครับ อย่างที่เห็นจากพรีวิวกันไปบ้างแล้วว่าเรื่องนี้มีฉากเลิฟซีนค่อนข้างเยอะ ผมเองก็อยากให้เข้าถึงบทที่สุดจึงต้องมีการสร้างอารมณ์ร่วมกัน ไหนๆ งานนี้ก็เป็นหนังเรื่องสุดท้ายของผม ผมเลยอยากจะทำให้ออกมาดีที่สุด”

ประโยคสุดท้ายที่ออกมาทำให้คนฟังอึ้งไปตามๆ กันทั้งนักข่าวที่รุมล้อม ทั้งภูผาที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่เว้นแม้แต่กระติ๊บที่อ้าปากพะงาบๆ ตาเบิกกว้าง

“หมายความว่ายังไงคะที่ว่าเรื่องสุดท้าย หนังเรื่องนี้กระแสดีมากเลยนะคะ น้องธันมีโอกาสเข้าชิงตุ๊กตาทองจากบทนี้เลยนะคะ ทำไมถึงตัดสินใจหันหลังให้วงการ” นักข่าวสาวที่ยืนหน้าสุดตั้งสติได้คนแรกเป็นคนถามออกมาทั้งที่สีหน้ายังดูงุนงง ตอนแรกตามข่าวความสัมพันธ์ของคู่พระนายจากภาพยนตร์เรื่องดัง แต่กลายเป็นการประกาศอำลาวงการของทวิชไปได้

ทวิชมีรอยยิ้มที่ไม่ต่างจากเดิม...ตอนนี้ถือเป็นการแสดงละครครั้งสุดท้ายของเขา เขาจะไม่มีวันยอมให้ใครเห็นความอ่อนแอ

“ผมอยากพักน่ะครับ คิดว่าช่วงนี้เป็นเวลาที่เหมาะสมแล้ว ผมอยากให้ทุกคนจดจำภาพความสำเร็จของผมในหนังเรื่องนี้” ภาพที่เขามีความสุขที่สุดในชีวิตเพราะได้ทำงานกับคนที่รัก ประโยคหลังทวิชบอกตัวเองเอาในใจ เขารู้แค่คนเดียวก็พอแล้ว

“แล้วทางคุณประชาทราบรึยังคะ” นักข่าวอีกคนถามขึ้นมา

“ตั้งแต่ผมหมดสัญญากับทางช่อง ผมก็เป็นนักแสดงอิสระไม่ได้สังกัดใคร ดังนั้นทุกอย่างขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผม ขอบคุณนะครับที่พวกพี่ๆ ให้ความสนใจ ผมขอฝากผลงานสุดท้ายของผมด้วย ขอตัวครับ” ทวิชจบท้ายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนพร้อมกับยกมือไหว้นักข่าว ก่อนจะหมุนตัวเข้าหลังเวทีโดยมีกระติ๊บเดินตามมาด้วยความรีบร้อน

“นะ...น้องธันต้องการอย่างนั้นจริงๆ เหรอคะ” คนถามหลุบเปลือกตาซ่อนประกายบางอย่างในแววตา

“ใช่ครับ พี่กระติ๊บช่วยยกเลิกงานที่รับไว้ให้ด้วยนะครับ ถ้างานไหนยกเลิกไม่ได้จริงๆ ผมจะไปทำ” ทวิชบอกอย่างเยือกเย็น และเมื่อหันไปเห็นภูผาที่เดินเข้ามาก็ออกปากดักคอ

“นายได้ยินแล้วนี่ ทุกอย่างตามนั้น นายไม่ต้องกลัวว่าฉันจะแย่ง ‘ที่หนึ่ง’ ของนายไป แต่ถ้าวันหนึ่งนายจะหล่นลงมาก็เพราะนิสัยของนาย ฉันเตือนนายด้วยความหวังดี” ทวิชบอกพร้อมกับเดินนำออกจากงาน จังหวะที่หมุนตัวหันหลังให้กับทุกคน น้ำตาที่กลั้นไว้หยดหนึ่งก็ไหลออกมา มือขาวยกขึ้นปาดออกลวกๆ ไม่ให้ใครสังเกตเห็น...

การแสดงของเขาจบลงแล้ว!

กรงกวินทร์
ตอนที่37

เป็นเวลากว่าสองอาทิตย์ที่ทวิชอาศัยโรงแรมเป็นที่พัก หลังจากย้ายข้าวของของตัวเองออกจากคฤหาสน์หลังใหญ่ที่อยู่มาหลายเดือน เพื่อสะสางงานที่ยกเลิกไม่ได้ รวมถึงเดินสายโปรโมตหนังตามกำหนดการ...ถึงตอนนี้งานทุกอย่างที่รับไว้ถูกเคลียร์จนครบไม่เหลือติดค้าง จึงถึงเวลาที่จะเก็บกระเป๋าเตรียมตัวเดินทางกลับเกาะไข่มุกในวันพรุ่งนี้...แม้จะเป็นครั้งที่สองที่ซมซานกลับไป เพียงแต่ครั้งนี้ไม่เสียศูนย์เป็นนกปีกหักเท่าครั้งก่อน อาจเป็นเพราะเขามีภูมิคุ้มกันมากขึ้น

สองอาทิตย์ที่ผ่านมาไม่มีการติดต่อจากเควินสักครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันว่าความเข้าใจของเขานั้นถูกต้องแล้ว...เควินต้องการทำลายเขาอีกครั้ง หลังจากหลอกล่อให้ตายใจด้วยความเอาใจใส่และความอ่อนโยน จนเขาทลายกำแพงที่สร้างขึ้นมาปกป้องตัวเองจนพังทลาย เพื่อจะรับรู้ว่าทุกอย่างเป็นแค่ภาพลวงตา

ทวิชปล่อยให้น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมา เพราะในอกเจ็บปวดเกินจะกว่าฝืนเข้มแข็ง แต่ถึงจะเจ็บปวดเจียนตาย ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าคำว่ารู้สึกไม่แปรเปลี่ยน ยิ่งเจ็บปวดมากเท่าไหร่ ยิ่งยืนยันความรู้สึกได้ชัดเจน...ว่าเขารักเควิน

ระหว่างที่เก็บข้าวของเพื่อย้ายที่เป็นครั้งสุดท้าย เสียงโทรศัพท์มือถือที่เสียบชาร์ตแบตเตอรีอยู่ก็ดังขึ้น เขานึกกังวลว่าจะเป็นนักข่าว แต่เมื่อมาคิดดูแล้วว่าหลังจากที่ให้สัมภาษณ์ชัดเจนในวันนั้น ก็ไม่มีนักข่าว รวมถึงสื่อสำนักไหนโทรมารบกวนอีก เช่นเดียวกับที่ทวิชไม่ได้ติดตามข่าวของตัวเอง จึงไม่รู้ว่าตอนนี้กระแสวิพากษ์วิจารณ์เขาไปถึงไหนแล้ว จากที่ลังเลครู่หนึ่ง ทวิชก็ตัดสินใจกดรับ เสียงจากปลายสายทักทายมาเป็นภาษาอังกฤษ

[Hello, May I speak to Mister Hirunphak, please?]

ทวิชเลิกคิ้วอย่างงุนงง จะเข้าใจว่าอีกฝ่ายโทรผิดแต่ปลายสายก็เรียกนามสกุลของเขาชัดเจน

“This is Tawit Hirunphak speaking” ทวิชกรอกเสียงกลับไปในที่สุด

หลังจากคุยอยู่ครู่ใหญ่ ปลายสายก็วางไป แต่ทวิชยังมองโทรศัพท์ในมือนิ่งค้างอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูกเท่าไหร่ นึกทบทวนสิ่งที่ได้ฟังมาเมื่อครู่อีกครั้ง

[ผมชื่อแฟรงค์ เป็นตัวแทนจากมูนไลต์เอเจนซีสาขาประเทศไทย ได้รับการติดต่อจากเฮดออฟฟิศที่ USA ว่ามีแบรนด์สินค้าสนใจให้คุณเป็นพรีเซนเตอร์ ไม่ทราบว่าคุณสนใจไหมมิสเตอร์ทวิช]

เขาจำได้ว่าตัวเองอ้าปากค้างเพราะคิดว่ามีใครล้อเล่น แต่ฝ่ายนั้นก็อธิบายอย่างฉะฉานและชัดเจน

[แอดนี้ออนแอร์ทั่วโลก คุณจะเป็นเอเชียคนแรกที่ได้เป็นพรีเซนเตอร์ของแบรนด์ไคลลี่]

จำไม่ได้ว่าฝ่ายนั้นพูดอะไรอีกและจำไม่ได้ว่าตัวเองถูกโน้มน้าวยังไง รู้ตัวอีกทีเขาก็ตอบรับงานนี้ไปแล้ว!

การตัดสินใจอย่างขาดสติเมื่อสัปดาห์ก่อนทำให้เวลานี้ทวิชต้องมายืนคว้างอยู่ที่ช่องทางออกผู้โดยสารขาเข้าสนามบิน LAX เมืองลอสแอนเจลิส ประเทศอเมริกา ตาคู่เรียวเหลือบมองซ้ายทีขวาทีเพื่อมองหาคนของเอเจนซีที่นัดหมายว่าจะมารับ

หลังจากตอบตกลงปากเปล่ากับแฟรงค์ไป ก็ได้มีการคุยรายละเอียดเกี่ยวกับงานนี้อีกหลายครั้ง รวมถึงไปที่ออฟฟิศมูนไลต์เอเจนซีโดยตรงจนแน่ใจว่าไม่ใช่พวกมิจฉาชีพ ประกอบกับแรงคะยั้นคะยอจากกระติ๊บที่แม้จะไม่ได้เป็นผู้จัดการส่วนตัวของเขาแล้วแต่ก็ยังมีน้ำใจไปติดต่องานเป็นเพื่อน หนำซ้ำยังช่วยเช็กแล้วว่าเอเจนซีนี้มีบริษัทแม่อยู่ที่ลอสแอนเจลิสจริง จึงได้มีการเซ็นสัญญาปึกใหญ่

“ออ ผมลืมบอกไปว่าสถานที่ถ่ายงานนี้คืออเมริกา” แฟรงค์บอกเขาเมื่อจรดปากกาลงไปแล้ว

ทวิชชะงักไปเล็กน้อยกับชื่อประเทศ แต่ถึงอย่างนั้นก็เซ็นต่ออย่างไม่สะดุด เมื่อคิดได้ว่าอเมริกาไม่ได้เล็กขนาดจะบังเอิญเจอกับใครบางคนได้ง่ายๆ อีกทั้งการเจอคนระดับนั้น เป็นเรื่องยากเลยด้วยซ้ำ หลังเซ็นสัญญาทางเอเจนซีก็นัดหมายกำหนดการเดินทางของเขา พร้อมกับยื่นนามบัตรตัวแทนของสาขาที่นี่ให้

“ทางเราต้องขออภัยที่ไม่สามารถจัดสตาฟไปส่งคุณได้ ช่วงนี้เอเจนซีเราได้งานหลายงานกะทันหันเลยมีสตาฟรับรองไม่พอ แต่ไม่ต้องห่วงเมื่อไปถึงสนามบินLAX จะมีสตาฟของเรารอรับอยู่ คุณสังเกตง่ายมากเลยครับ เขาจะชูป้ายชื่อคุณ หรือถ้าไม่พบใคร คุณสามารถโทรตามหมายเลขในนามบัตรนี้ได้เลย บางทีอาจจะคลาดกัน”

ถึงจะนัดแนะกันอย่างดิบดี แต่ทว่าเขารออยู่ตรงนี้เกินครึ่งชั่วโมงแล้วแต่ก็ยังไม่เห็นวี่แววว่าจะมีใครมารับ ตอนแรกยังคิดปลอบใจตัวเองว่าการจราจรที่นี่อาจจะติดหนืบเหมือนเมืองไทย หรือไม่ทางนั้นก็เผื่อเวลาให้เขาผ่านพิธีตรวจคนเข้าเมืองและรับสัมภาระจากสายพาน แต่ถึงตอนนี้...ก็ไม่น่าใช่แล้ว!

ทวิชเริ่มกระวนกระวายเมื่อโทรศัพท์ไปยังเบอร์ที่ปรากฏในนามบัตรแต่ติดต่อไม่ได้ เขาเหลียวมองไปรอบสนามบินอันกว้างใหญ่ ยิ่งพานให้รู้สึกเคว้งคว้างอย่างบอกไม่ถูก หากไม่มีใครมารับจริงๆ วันนี้เขาคงต้องหาโรงแรมใกล้ๆ นี้พักเพื่อตั้งหลัก รอให้ที่เมืองไทยเช้าแล้วค่อยโทรถาม ตอนนี้ได้แต่ภาวนาให้โรงแรมพอมีห้องว่างเหลือ

ขณะที่เขามองหาจุดรอแท็กซี่ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับทางออกของสนามบินก็บังเอิญมองไปเห็นร่างสูงของใครบางคนที่คุ้นตาเดินผ่านประตูเข้ามา คนนั้นสวมแว่นกันแดดและหมวกปิดบังใบหน้าไปเกือบครึ่ง แต่เขาก็รู้ได้ทันทีตั้งแต่แรกเห็น

ทวิชเม้มปากแน่นอย่างชั่งใจ ไม่รู้ว่าตัวเองควรจะหันหนี หรือหยุดทักทาย หรือเดินผ่านเหมือนไม่เคยรู้จัก การที่เขาได้เจอเควินที่นี่เวลานี้ไม่น่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เควินต้องมาพบเขาเช่นกัน ในเมื่อสามอาทิตย์ที่ผ่านมา อีกฝ่ายขาดการติดต่อกับเขาโดยสิ้นเชิง แม้ว่าเขาจะส่งข้อความไปก็ไม่มีการตอบกลับ ไม่มีสัญญาณใดๆ กลับมา แล้วจะให้เขาคิดอะไรได้ นอกจากว่าเควินต้องการยุติความสัมพันธ์อันคลุมเครือนี้หลังจากที่ได้ ‘เอาคืน’ เขาได้สำเร็จอีกครั้ง

ทวิชสูดหายใจเข้าลึกแล้วเดินสวนกับร่างที่สูงกว่าเขาเกินคืบ เขาตัดสินใจเลือกแบบที่สองคือเดินผ่านเหมือนไม่เคยรู้จัก โชคดีที่เขาสวมแว่นกันแดดจึงปิดบังอำพรางความรู้สึกที่แสดงผ่านสายตา ไม่อย่างนั้นเขาคงแสดงความอ่อนแอออกมาให้น่าสมเพชไปกว่าเดิม แต่ทว่ายังไม่ทันจะเดินผ่านไป...ร่างทั้งร่างก็ถูกดึงไว้ด้วยมือใหญ่ที่กุมกระชับต้นแขน ทวิชหันไปมองอย่างเอาเรื่อง

...ยังไงคราวนี้เขาก็จะไม่ยอมให้เควินอีกต่อไปแล้ว

“ปล่อย!” ทวิชพยายามดิ้นรนหนี แต่มือใหญ่ที่ยึดต้นแขนเขาไว้ก็บีบแน่นจนสะบัดไม่หลุด พร้อมกับดึงกระเป๋าเดินทางของเขาไปถือไว้เอง

“อย่าเสียงดัง! คนมองกันหมดแล้ว” เควินสั่งเสียงห้วน อาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายชะงักหันไปมองรอบๆ ออกแรงจูงให้เดินตามไปที่รถโฟร์วีลซึ่งจอดรออยู่ด้านหน้า เขาส่งกระเป๋าเดินทางของทวิชให้ไรอันที่รอรับ ส่วนตัวเองก็ดันร่างโปร่งให้ขึ้นรถทางเบาะหลังแล้วโหนตัวขึ้นตามไป

“ปล่อย ฮึ่ย!...บอกให้ปล่อยไง ผมจะรอคนที่มารับ” ทวิชโวยวายอย่างหัวเสีย ทั้งที่เขาไม่ได้จะรอตามที่พูดแต่เขาไม่จำเป็นต้องยอมทำตามที่เควินต้องการ แม้ต้องกลับไปยืนคว้างเหมือนเด็กหลงทาง หรืออะไรก็ตามที่ทำให้เขาอยู่ห่างจากผู้ชายคนนี้ได้ เขายอม!

“ไม่ต้องรอ ไม่มีใครมารับคุณทั้งนั้น นอกจากผม” เควินตอบสบายๆ คลายมือที่จับต้นแขนอีกคนไว้และเอนตัวพิงเบาะอย่างผ่อนคลายเมื่อรถเคลื่อนตัวออกสู่ถนนหลักด้วยความเร็วที่มั่นใจว่าทวิชไม่กล้าบ้าบิ่นพอจะกระโดดลงจากรถ ไม่สนใจสีหน้าเดือดเนื้อร้อนใจของอีกฝ่าย

“หมายความว่ายังไง” คนที่กำลังเดือดดาลนิ่งไปครู่หนึ่งเหมือนทบทวนสิ่งที่ได้ยิน แล้วถลึงตามองคาดคั้นเอาคำตอบ

“เดี๋ยวถึงบ้านแล้วจะบอก คุณนั่งเฉยๆ เถอะ ไม่เหนื่อยบ้างรึไง ผมยังเหนื่อย” เควินเลิกคิ้วพูดเชิงบ่น

“เหนื่อยก็ปล่อยผมไปสิ ผมหาทางกลับเองได้ โรงแรมก็มี ถ้าไม่มีใครมารับผม ผมจะจองตั๋วกลับพรุ่งนี้” ทวิชพูดเน้นแต่จริงจังในน้ำเสียง คำว่า ‘ปล่อย’ ของเขามีความหมายมากกว่าแค่ปล่อยให้ลงจากรถ ซึ่งคนฟังก็เข้าใจความหมายนั้น

ความเงียบเข้าปกคลุมชั่วขณะหนึ่ง เมื่อเควินมองสบตาคู่เรียวราวกับจะค้นคว้าสิ่งที่สะท้อนผ่านทางแววตา

ทวิชเป็นฝ่ายเบือนหน้าไปอีกทาง คิ้วขมวดมุ่นจนหัวคิ้วสองข้างชนกัน นั่งเงียบไปครู่ใหญ่ อยู่ๆ เขาก็นึกเอะใจบางอย่าง “เดี๋ยวนะ คุณรู้ได้ยังไงว่าผมมาที่นี่ วันนี้ และรู้ได้ยังไงว่าจะไม่มีใครมารับผม หมายความว่ายังไงกันแน่” ถามอย่างข้องใจ เมื่อนึกได้ว่าตัวเองไม่ได้บอกข้อมูลอะไรเลย แต่เควินกลับบอกได้เป็นฉากๆ ราวกับรู้อยู่แล้ว แต่ไม่มีเสียงตอบกลับมา พอหันไปอีกทีคนที่จ้องตากับเขาเมื่อครู่ก็ปิดเปลือกตาเหมือนหลับ แต่เขารู้ว่าอีกฝ่ายหาเรื่องไม่ตอบมากกว่า

“หรือว่า...” ทวิชทำท่าจะพูดต่อแต่ถูกพูดขัด

“ผมบอกแล้วไงว่าเดี๋ยวคุยกันที่บ้าน ผมเพิ่งเลิกจากกองถ่ายแล้วก็ตรงไปรับคุณเลย ง่วงนอนไม่ไหวแล้ว ขอพักก่อน” คนพูดหลับตาแล้วทำท่าจะหลับจริงจัง

ทวิชมองเห็นสีหน้าอิดโรยของคนข้างๆ ตอนที่ไม่มีแว่นกันแดดบดบังก็ถอนหายใจ ถึงเขาจะโกรธแค้นคนตรงหน้ายังไง แต่เขาก็ไม่ใจร้ายขนาดฝืนคนง่วงให้ตื่นขึ้นมาคุย อีกอย่างเวลานี้เขาอยู่ในถิ่นของเควิน เขาคงทำอะไรไม่ได้มากกว่ายอมทำตาม เมื่อคิดได้อย่างนั้นทวิชจึงขยับตัวนั่งในท่าที่สบายขึ้น และไม่ใช่แค่เขาที่ขยับตัว คนข้างๆ ก็เช่นกันแถมยังถือวิสาสะทิ้งศีรษะลงมาซบตรงไหล่ของเขาอีกด้วย

“ขยับออกไป” ทวิชออกคำสั่งและสะกิดอย่างไม่พอใจ แต่อีกฝ่ายร้องงึมงำในลำคอเหมือนเขาไปรบกวนนิทราแสนสุข หนำซ้ำยังขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นจนหายใจรดต้นคอ เมื่อจนปัญญาที่จะห้าม รวมถึงหัวใจไม่รักดีที่คอยแต่จะหวั่นไหว สุดท้ายเขาจึงต้องปล่อยเลยตามเลย และไม่นานก็ผล็อยหลับไปอีกคน

ตอนที่งัวเงียตื่นขึ้นมารู้สึกได้ว่ามีลมหายใจร้อนเป่ารดที่แก้ม จึงเปิดเปลือกตาขึ้นทีละน้อยอย่างสะลืมสะลือ จนกระทั่งเมื่อปรับโฟกัสภาพตรงหน้าชัดเจน ทวิชก็ผงะออกอย่างตกใจ เพราะดวงตาสีฟ้าอมเทาที่คุ้นเคยลอยอยู่ใกล้จนมองเห็นเงาตัวเองที่สะท้อนออกมา เขายันตัวขึ้นนั่งหลังตรงพลางเหลียวมองรอบๆ ถึงได้รู้ว่ารถที่นั่งมาจอดที่หน้าวิลล่าหลังใหญ่...ใหญ่โตจนเขานึกว่าถ้าเดินเข้าไป เขาอาจจะหลงหาทางออกไม่เจอ

เควินเห็นท่าทางของคนข้างตัวจึงแกล้งเย้า “สนใจขนาดนี้ มาอยู่ด้วยกันไหมล่ะ ผมยินดี”

ทวิชแค่นหัวเราะในลำคอแล้วสวนทันควัน “ฝัน!”

“อย่างนั้นตอนนี้ผมก็ฝันอยู่น่ะสิ” เควินยักไหล่ ลอยหน้าลอยตาประชดประชัน

เมื่อเห็นว่าตัวเองไม่มีทางเอาชนะได้ ทวิชจึงไม่ต่อความยาวสาวความยืด เขาก้าวตามเจ้าของบ้านลงจากรถอย่างระแวง ดูเหมือนว่าเควินที่นอนพักผ่อนเต็มอิ่มจะสนุกกับการต่อปากต่อคำกับเขาเต็มประดา ทวิชข่มใจไม่ให้เต้นตาม แล้วถามถึงเรื่องที่ยังติดค้างรอคำตอบ

“ที่คุณพูดในรถหมายความว่ายังไง”

เควินยกมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะตวัดเอวสอบของอีกฝ่ายเข้ามาชิดตัวพร้อมก้มหน้ากระซิบติดริมฝีปากนุ่ม “ถ้าคุณอยากรู้ ผมบอกให้ก็ได้”

คนพูดเว้นช่วงแล้วเผยยิ้มร้ายจนคนมองนึกเสียวสันหลัง หัวใจเต้นถี่รัวเหมือนมีลางสังหรณ์บางอย่าง แต่ถึงอย่างนั้นทวิชก็บอกตัวเองว่าเป็นไปไม่ได้ ทว่าประโยคต่อมาของอีกฝ่ายก็เป็นคำตอบของทุกอย่าง...

“งานโฆษณาที่คุณจะมาถ่ายที่นี่ เป็นงานคู่กับผม” เควินบอกเนิบ

ทวิชตาเบิกโพลง ส่ายหน้าแล้วตะโกนออกมาสุดเสียง “ไม่จริง!!”

หนุ่มฝรั่งเหยียดริมฝีปากเป็นรอยยิ้ม ไม่นำพาสีหน้าตื่นตะลึงของคนฟัง ก่อนจะเฉลยอย่างใจเย็น

“จริง! สินค้าตัวนี้ติดต่อผมมา ผมเลยยื่นข้อเสนอว่าผมจะยอมรับงานก็ต่อเมื่อคนที่จะมาถ่ายคู่กับผมคือคุณ และสถานที่ถ่ายทำคือที่นี่เท่านั้น”

ยิ่งฟัง ทวิชก็ยิ่งสะท้อนใจ ไม่ใช่เรื่องเกินความคาดหมายเลย หากเอเจนซีจะยินยอมตามข้อเสนอของเควิน เพียงแค่จ้างดาราโนเนมอย่างเขาแล้วได้พระเอกดังอย่างเควินมาเป็นพรีเซนเตอร์ ใครก็ทุ่มสุดตัว

เขาเป็นเพียง ‘หมาก’ ในเกมของเควินอีกครั้งเท่านั้นเอง!

คนฟังเม้มปากแน่นจ้องมองคนตรงหน้าตัดพ้อระคนโกรธกรุ่น

“ผมจะกลับ” ทวิชตัดสินใจได้ในทันที ในเมื่อเขารู้ความจริงแล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะทำงานต่อไป ในเมื่อคนที่ทางแบรนด์ต้องการจริงๆ ไม่ใช่เขา...จะเป็นใครที่มาประกบคู่กับเควินก็ได้ทั้งนั้น

เควินหัวเราะเสียงดังเหมือนกับได้ฟังเรื่องขบขัน เรียกสายตาที่ขุ่นขวางอยู่แล้วให้ขุ่นมัวกว่าเดิม แต่เจ้าตัวกลับยักไหล่อย่างไม่สะทกสะท้าน

ทวิชสูดหายใจเข้าลึกระงับโทสะในสภาพที่ตัวเองเป็นรองทุกทาง ยอมใช้คำพูดกึ่งขอร้องแม้ว่าน้ำเสียงจะกระด้างเต็มที

“ถ้าจะกรุณา ก็ให้คนไปส่งผมที่สนามบินที”

“เอาสิ คุณจะกลับเมืองไทยก็ได้...” เควินพยักหน้า เว้นจังหวะไปครู่หนึ่ง สายตาคอยสังเกตคนตรงหน้าที่มีรอยยิ้มออกมาเมื่อได้ยิน แต่ทว่าไม่นานรอยยิ้มนั้นก็พลันหายไป เมื่อเขาพูดต่อจนจบใจความสำคัญ “แต่คุณต้องจ่ายค่าผิดสัญญา ในสัญญาระบุเอาไว้อยู่แล้ว ตอนเซ็นสัญญาคุณได้อ่านแล้วใช่ไหม ถ้าคุณหามาจ่ายได้ ผมก็ไม่มีปัญหา” เควินยักไหล่ด้วยท่วงท่าสบายๆ แต่ลอบยิ้มเมื่อเห็นอีกฝ่ายหน้าซีดเผือดไปต่อหน้าต่อหน้า

ริมฝีปากแห้งสั่นระริก มือที่จับกระเป๋าแทบจะปล่อยหลุดมืออย่างไร้เรี่ยวแรง เพราะไม่คิดว่าตัวเองจะทำผิดสัญญา เขาจึงไม่ได้สนใจรายละเอียดส่วนที่เป็นเบี้ยปรับ และเมื่อเควินบอกจำนวนเงิน ทวิชก็พูดไม่ออก...เงินจำนวนมหาศาลขนาดนั้นทำให้เขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากทำทุกอย่างให้จบโดยเร็ว

“ที่ไม่มีใครไปรับผมที่สนามบินเป็นฝีมือของคุณใช่ไหม” ทวิชปรักปรำแววตากราดเกรี้ยว เมื่อหาเสียงตัวเองเจอ

เควินยักคิ้วยียวน มีเพียงเสียงในใจที่ไม่ได้เอ่ยตอบออกไป เขารู้เพียงคนเดียวก็พอ...ว่าครั้งนี้เขาไม่มีทางยอมปล่อยมืออีกแล้ว

“ผมไม่อยู่ที่นี่กับคุณเด็ดขาด” ทวิชบอกเสียงห้วน หัวเด็ดตีนขาดยังไง เขาก็จะไม่ยอมอยู่ใกล้ผู้ชายคนนี้อีก ใบหน้าอ่อนวัยเรียบสนิทด้วยอารมณ์ที่คุกรุ่นในอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนทำดูจะไม่สะทกสะท้านกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไปแม้สักนิด ถ้าเพียงแววตาคู่นี้เจือด้วยความรู้สึกผิด เขาคงจะพอคิดว่าเควินไม่ได้ตั้งใจ แต่นี่ไม่เลย มีแต่แววตาที่นึกสนุกเห็นเขาเป็นของเล่นรอวันถูกปั่นหัวเท่านั้น!

“เสียใจด้วยเบฟ ที่นี่อยู่ห่างจากสนามบินเกือบสี่สิบไมล์ ห่างจากตัวเมืองหกสิบไมล์ ถ้าคุณอยากลองเดินไปก็เอาสิ” เควินยิ้มยั่วโทสะ สายตาที่มองคนพูดบอกให้รู้ว่าเขาไม่ได้พูดเล่น วิลล่าของเขาอยู่มาลิบูแทนที่จะเป็นเบเวอร์ลี ฮิลส์อย่างดาราฮอลลีวูดส่วนใหญ่เพราะเขาต้องการความเป็นส่วนตัว ดังนั้นเรื่องรถสาธารณะไม่ต้องพูดถึง ต้องใช้รถส่วนตัวเท่านั้น

ทวิชหน้าถอดสีเมื่อรู้ว่าตัวเองถูกจำกัดให้ต้องพึ่งพาเควินเท่านั้น...ไม่ต่างอะไรกับลูกไก่ในกำมือ

เควินกระตุกยิ้มและบอกให้อีกฝ่ายตระหนักถึงความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธ “คุณก้าวเข้ามาในที่ของผมแล้ว คงต้องขึ้นอยู่กับผมแล้วล่ะ”

“คิดว่าผมจะยอมง่ายๆ หรือไง” ทวิชย้อน ความโกรธพุ่งขึ้นมาเป็นริ้วๆ จริงอยู่ที่เขาคิดหลอกใช้เควินในตอนแรก แต่เควินต้องเอาคืนเขาซ้ำซากไม่จบไม่สิ้นขนาดนี้เชียวหรือ ความผิดของเขารุนแรงขนาดนั้นเลยรึไง มีแต่ความสงสัยและความเสียใจจนกลั่นออกมาเป็นน้ำตาที่เอ่อคลอ ทวิชมองมุมสูงเพื่อให้น้ำตาไหลย้อนคืน ถ้าย้อนเวลากลับไปได้...เขาจะไม่ทำแบบนี้ เขาจะไม่ยอมเชื่อแคนดี้เพื่อต้องมาเจ็บปวดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“แล้วคุณคิดว่าจะทำอะไรได้” ไม่ถามเปล่า เจ้าถิ่นเดินอาดเข้าหา ‘แขก’ และอาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัวจับร่างโปร่งพาดบ่าแล้วพาเข้าไปในบ้าน

ทวิชทั้งทุบแผ่นหลังของอีกฝ่ายที่อยู่ในระนาบใบหน้า ทั้งตีขาประท้วง แต่จังหวะการก้าวเดินของอีกฝ่ายยังมั่นคงไม่ต่างจากเดิม พอเขาดิ้นหนักเข้า เควินก็เอาคืนด้วยการเดินลงเท้าแรงๆ จนเขาเวียนหัว ก่อนจะใจหายวูบเมื่อถูกโยนลงบนโซฟาที่กว้างไม่แพ้กับเตียงอย่างไม่ปราณี ยังไม่ทันตั้งตัวร่างสูงก็คร่อมทับลงมาอย่างรวดเร็วพร้อมกับยื่นหน้าเข้ามาใกล้ เขาเบี่ยงหน้าหนีและยกมือดันแผ่นอกกว้างสุดกำลัง พร้อมทั้งสอดส่ายสายตามองหาตัวช่วย

“ที่นี่ไม่มีใครอยู่ ทอมออกไปข้างนอก” เควินดักคอราวกับล่วงรู้ความคิด ก่อนจะบอกต่อติดตลก “คุณไม่รู้เหรอว่าพระรองของคุณเขามาเทียวไล้เทียวขื่อทอมตั้งแต่หนังจบ จนทอมใจอ่อน”

ทวิชอ้าปากค้างกับสิ่งที่เพิ่งได้รู้ ที่พัชรเล่าว่าต้องเดินทางมาต่างประเทศบ่อยๆ ช่วงหลัง เพราะอย่างนี้แน่

แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องสนใจในเวลานี้...

ใบหน้าอ่อนวัยที่เปลี่ยนสีหน้าตามความนึกคิด ทำให้คนมองนึกเอ็นดูจนอดไม่ได้ที่จะฉวยโอกาสก้มลงจูบแก้มขาวฟอดใหญ่อย่างแสนคิดถึง

“นี่คุณ!” ทวิชมองตาขวาง แต่คนทำอุกอาจกลับยิ้มใส่ตาอย่างไม่สลด เขาสูดหายใจเข้าลึกและบอกอย่างเหลือทน “ผมจะไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด”

สิ้นเสียง น้ำหนักตัวที่กดทับร่างของทวิชก็คลาย เมื่อร่างที่คร่อมทับผละห่าง วูบหนึ่งที่รู้สึกใจหายเมื่อคิดว่าเควินยอมรามือง่ายๆ ก่อนที่เขาบอกตัวเองว่าแบบนี้ดีแล้ว จะได้จบสิ้นต่อกันทว่า...

“อย่างนั้นเหรอ” เควินพึมพำเสียงหยัน ขณะที่เอื้อมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากด สายตาจับจ้องคนที่นอนอยู่ไม่วางตาเหมือนเสือจ้องตะครุบเหยื่อ

ทวิชโล่งใจได้ไม่นานก็ต้องเบิกตากว้างอีกครั้งเมื่อได้ยินคนตรงหน้าบอกกับปลายสายที่เขาไม่รู้ว่าเป็นใคร

“งานถ่ายโฆษณาไคลลี่ ขอเลื่อนการถ่ายออกไปอีกสองอาทิตย์”

เมื่อได้ยินว่าเวลาที่อยู่ที่นี่ต้องเลื่อนออกไปอีก ทวิชก็รีบลุกขึ้นไปหาเควินหน้าตาตื่น

เควินแสยะยิ้ม พร้อมกับกรอกเสียงลงไปอย่างไม่ยี่หระ “หรืออาจจะนานกว่านั้น บอกเขาว่าฉันติดถ่ายหนัง ถ้าเขารอไม่ได้ก็หาพรีเซนเตอร์ใหม่ ฉันจะจ่ายค่าเสียเวลา”

ทวิชส่ายหน้าจนผมปลิว แต่อีกฝ่ายไม่เพียงไม่สนใจ ยังกรอกเสียงลงไปตามสายให้รู้ว่าไม่มีการต่อรองใดๆ อีก

“ตามนี้นะ ฉันไม่คุยเงื่อนไขอะไรแล้ว” เควินกดวางแล้วหันมายิ้มพรายพลางดึงคนตรงหน้าเข้ามาชิดตัว ก่อนจะกระซิบข้างหูด้วยน้ำเสียงเป็นต่อ “คุณจะได้กลับไทยเร็วหรือไม่ขึ้นอยู่กับผม ไม่ใช่คุณนะเบฟ”

“คุณ!” ทวิชถลึงตามองอย่างขุ่นเคืองที่ตัวเองตกเป็นรองซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาไม่อาจทำอะไรได้เลยเมื่อมาอยู่ที่นี่...ที่ของเควิน ที่ที่เขาไม่สามารถควบคุมอะไรได้สักอย่างแม้กระทั่งหัวใจตัวเอง

“จุ๊ๆ อย่าเพิ่งโมโหมาก เดี๋ยวเส้นเลือดในสมองแตกไม่รู้ด้วย” คนพูดเชยคางมนให้ขึ้นมองสบตาแล้วก้มลงแนบริมฝีปากหยักลงบนขมับที่เต้นตุบๆ ด้วยความกรุ่นโกรธ

“คุณต้องการอะไรกันแน่ ผมไปทำอะไรให้คุณแค้นนักหนา เรื่องที่ผมตั้งใจเข้าหาคุณเพื่อหวังบทอลัน ผมยอมรับ แต่สิ่งที่คุณทำกับผมมันยังไม่พอที่จะชดเชยความผิดของผมหรอกเหรอ คุณยังจะโกรธจะเกลียดจะเอาคืนผมไปถึงไหน” ทวิชตะเบ็งสุดเสียงอย่างทนไม่ไหว ปล่อยให้น้ำตาไหลลงมาประจานความอ่อนแอ

มือใหญ่ยกขึ้นซับน้ำตาคนตรงหน้าอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงที่เอ่ยก็อ่อนลงเช่นกัน

“ไม่ใช่เรื่องนั้น ผมไม่ได้โกรธเพราะคุณเข้าหาหรือหวังอะไรจากผม แต่โกรธเพราะคุณไม่คิดจะฟังผมต่างหาก”

“ผมไม่มีอะไรต้องฟัง” เพราะอารมณ์อัดอั้นในอกทำให้ทวิชพูดตอกกลับไปในทันที

และประโยคนี้เองที่ทำให้อารมณ์ที่เริ่มเย็นลงของเจ้าของบ้านมาคุอีกรอบ

“ถ้าคุณยืนยันแบบนี้ คุณก็รอไปเถอะ ผมพอใจเมื่อไหร่ คุณจะได้กลับเมื่อนั้น” พูดจบร่างสูงก็เดินกระแทกส้นออกไป พร้อมกับเสียงเครื่องยนต์หน้าบ้านที่แล่นออกห่าง

ทวิชทิ้งตัวลงบนโซฟาและยกแขนขึ้นกอดตัวเองอย่างหมดเรี่ยวแรง...

ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่การ ‘เอาคืน’ ของเควินจะจบลงสักที!

เวลาผ่านไปนานเท่าไหร่ไม่รู้ แต่เสียงเรียกชื่อที่ดังอยู่ไม่ไกลดึงให้คนที่จมอยู่กับความคิดตัวเองเงยหน้าขึ้นมองพร้อมกับยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา

“ธัน”

“ทอม” ทวิชเรียกคนมาใหม่ด้วยสีหน้ามีความหวัง แม้ว่าโทมัสจะเป็นคนของเควิน แต่นอกเหนือจากโทมัส เขาก็ไม่รู้ว่าจะหวังพึ่งใครได้อีก

หนุ่มฝรั่งผู้พี่ที่แม้จะยังงุนงงกับสถานการณ์ แต่ก็ตบแผ่นหลังอีกฝ่ายเบาๆ แล้วปลอบโยน

“เป็นอะไร แล้วนี่เควินไปไหน บ้านเงียบขนาดนี้” โทมัสถามพลางไล่สายตามองไปรอบบ้าน แต่ไม่เห็นแม้เงาของน้องชาย มีเพียงแขกอย่างทวิชนั่งอยู่คนเดียว หนำซ้ำใบหน้ายังชุ่มไปด้วยน้ำตา โผเข้าหาเขาเหมือนเด็กต้องการที่พึ่ง ซึ่งไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ เขาไม่ได้แปลกใจที่เห็น

ทวิชที่นี่เพราะรู้ว่าน้องชายตัวดีคิดจะทำอะไร หนำซ้ำเมื่อชั่วโมงกว่าที่ผ่านมา เควินยังโทรบอกเขาว่าจะตรงจากกองถ่ายไปรับทวิชเลย แต่ตอนนี้ที่เห็นคือทวิชนั่งร้องไห้อยู่ที่นี่คนเดียว

แล้วน้องชายตัวดีของเขาล่ะ?

ทวิชส่ายหน้าแทนคำตอบ ยิ่งทำให้คนฟังอารมณ์ขึ้น

“ว่าไงนะ เควินไปไหนไม่รู้ แล้วเอานายมาทิ้งไว้ที่บ้านเนี่ยนะ เควินคิดอะไรของเขา” โทมัสพึมพำอย่างไม่ชอบใจ ใจจริงเขาไม่ได้เชียร์ทวิชนัก เพราะยังฝังใจกับเรื่องเก่า แต่เพราะไม่รู้จะขัดขวางไปทำไมมากกว่า...ในเมื่อรู้ว่าน้องชายตัวเองเอาใจไปให้อีกฝ่ายเต็มๆ

ตอนทวิชไม่อยู่ก็เฝ้าคิดถึงบ่นหาจะเป็นจะตายให้ได้ แต่พอเจ้าตัวมาก็ทำไม่ดีใส่ นิสัยแบบนี้ไม่รู้ใครสั่งใครสอน...คิดไปคิดมาก็เขาสินะที่ช่วยอังเคิลเจมส์เลี้ยงเควินตั้งแต่ตอนที่อีกฝ่ายย้ายมาอเมริกาใหม่ๆ เพราะไม่อยากให้น้องชายที่ไม่มีสายเลือดเดียวกันรู้สึกแปลกที่แปลกทาง

“ผมไม่อยากอยู่ที่นี่แล้วทอม แต่ผมยังต้องถ่ายงานกับเควิน ผมเซ็นสัญญาไปแล้ว คุณช่วย...” ทวิชอ้อนวอนญาติผู้พี่ของเควิน แต่ยังไม่ทันพูดจบอีกฝ่ายก็ยกมือห้ามเอาไว้แล้วส่ายหน้าราวกับเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย เมื่อเดาได้จนจบว่าทวิชจะพูดอะไร

“เรื่องนี้ฉันช่วยนายไม่ได้จริงๆ” โทมัสบอกเสียงเบา เรื่องนี้เขาไม่กล้ายื่นมือเข้าไปยุ่ง ทวิชไม่รู้หรอกว่าก่อนที่เจ้าตัวจะมาที่นี่ในฐานะคู่สัญญางานถ่ายโฆษณาของแบรนด์ไคลลี่ เควินต้องแลกอะไรไปบ้าง...งานโฆษณาตัวนี้ เดิมมีการวางตัวพรีเซนเตอร์เอาไว้แล้วคือเควินกับสมิธ นายแบบชาวอังกฤษที่กำลังมาแรง เนื้อหาโฆษณาค่อนข้างเซ็กซี่หวังเกาะกระแสหนัง The Assassin ที่เป็นหนังชายรักชาย ทว่าเควินขอเปลี่ยนตัวพรีเซนเตอร์อีกคนเป็นทวิชแทน ซึ่งเพื่อการนี้เควินต้องยอมทำสัญญาใจกับไคลลี่ว่าจะไม่รับงานแบรนด์คู่แข่งเป็นเวลาสามปี รวมไปถึงภาพยนตร์ที่มีโฆษณาแฝงของแบรนด์คู่แข่ง ซึ่งนั่นหมายถึง...รายได้มหาศาลที่หายไป

แต่เควินก็ยอม เพื่อต้อนให้ทวิชเข้ากรงและปิดตาย!

ทวิชพยักหน้าอย่างเข้าใจเมื่อคำตอบที่ได้ไม่ผิดจากที่คิด เขาไม่ได้โวยวายให้โทมัสลำบากใจ ได้แต่พึมพำอย่างเจ็บปวด “ผมไม่เข้าใจเขาเลย เขายังแก้แค้นผมไม่พออีกเหรอ”

ถึงแม้จะเป็นเสียงพึมพำเบาๆ แต่ในที่เงียบแบบนี้ โทมัสก็ได้ยินชัดเจน เขาลูบหลังทวิชเหมือนปลอบน้องชายตัวเอง แล้วบอกอย่างคนที่รู้ทุกเรื่องราวของเควินพอๆ กับเจ้าตัวเอง

“เควินไม่ได้เป็นคนเลวร้าย หรือใจไม้ไส้ระกำอะไรหรอก ก่อนหน้านี้ที่เขาทำร้ายนายก็เพื่อปกปิดความอ่อนแอของตัวเอง น้องชายฉันเคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่น่าจดจำเท่าไหร่

แล้วบังเอิญว่านายไปซ้ำแผลเก่าเขาเข้า” โทมัสพูดพลางนึกย้อนกลับไปถึงอดีต ก่อนจะถอนหายใจยาวและยิ้มออกมา

“เอาไว้ให้เขาเล่าเองดีกว่า แต่นายเชื่อเถอะว่าเจ้านั่นแค่ปากแข็งไปอย่างนั้นเอง และการที่นายมาแอลเอครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอย่างที่นายคิด”

คำพูดของโทมัสเปรียบเหมือนหยาดฝนชโลมจิตใจที่แห้งผากและห่อเหี่ยวของทวิชให้ชุ่มชื่น ทวิชพยักหน้ารับทั้งที่แววตายังฉายแววสับสนไม่คลาย

แต่แล้วใบหน้าที่เพิ่งยิ้มออกก็ค่อยแปรเปลี่ยนเป็นสลดวูบลง เมื่อได้ยินเสียงทุ้มมาจากหน้าบ้าน ...

“เควิน! ฮันนี่! กลับมาแล้วเหรอ”

กรงกวินทร์
ตอนที่38

เสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์หยุดลงที่หน้าวิลล่าหรูริมทะเลมาลิบูพร้อมกับร่างสูงของใครบางคนที่ก้าวยาวๆ เข้ามาในบ้านอย่างรีบร้อน โทมัสที่อยู่ในห้องรีบแขกเดินผละออกมารอรับคนมาใหม่ถึงหน้าประตู

“กลับมาได้แล้วเหรอ มีแขกมาหา” โทมัสบอกเสียงเรียบ และไม่เพียงแค่น้ำเสียง สีหน้าก็นิ่งเฉยไม่แพ้กัน

เควินเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อมองออกว่าญาติผู้พี่กำลังไม่สบอารมณ์บางอย่าง เขาไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ แต่ถ้าให้เดาคงไม่พ้นเรื่องทวิช คิดพลางเดินตามอีกฝ่ายไปยังห้องรับแขก ก่อนจะนิ่งงันเมื่อเห็นว่านอกเหนือจากหนุ่มเอเชียผิวขาวละเอียด ผมดำ นัยน์ตาดำขลับเจือแววหม่นที่เขาพามา ยังมีอีกคน...

นั่นคือหนุ่มฝรั่งผมบลอนด์ดวงตาสีฟ้ากระจ่างใส แววตามีประกายท้าทายบ่งบอกนิสัยของเจ้าตัว คนที่เขาไม่คิดไม่ฝันว่าจะเจออีกแล้ว...จัสติน!

“นายรับแขกของนายไปแล้วกัน เดี๋ยวฉันพาธันไปพักผ่อน” โทมัสบอกน้องชายด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงแล้วเดินเข้าไปหาคนที่นั่งอยู่

เจ้าของชื่อลุกขึ้นยืนโดยไม่หันมองคนมาใหม่แม้แต่น้อย จังหวะที่ต้องเดินผ่านคนที่นั่งติดทางเดิน หางตาก็มองเห็นใบหน้าหล่อเหลาตามแบบฉบับตะวันตกของอีกฝ่าย ซึ่งตอนนั้นเองเจ้าของร่างที่นั่งอยู่ก็ลุกพรวดเดินเบียดไหล่ผ่านเขาไปโดยไม่สนใจแม้แต่จะหันกลับมาขอโทษ เพราะสายตาของฝ่ายนั้นเอาแต่จับจ้องร่างสูงของคนที่เดินเข้ามา

“เควิน” เจ้าของเสียงตรงเข้าไปหาคนมาใหม่แล้วสวมกอด ท่าทางบ่งบอกความคิดถึงเต็มประดา

ขณะที่คนถูกจู่โจมยืนนิ่งเหมือนสองขาถูกตรึงเอาไว้ไม่ให้ขยับ...ร่างทั้งร่างเกร็งขมึงขึ้นมาทันที

“จัสติน” เควินพึมพำเรียกชื่อคนตรงหน้าเสียงเบาแทบไม่พ้นลำคอ คล้ายว่าแค่ส่งเสียงออกมาก็ยังยากเย็น

นานเท่าไหร่แล้วที่ไม่ได้เจอ... นานเท่าไหร่ที่อีกฝ่ายหลุดไปจากความคิดโดยไม่รู้ตัว

ในขณะที่เควินนิ่งงัน คนที่เผลอหันกลับไปมองก็นิ่งค้างไม่ต่างกัน

ทวิชบอกตัวเองว่าไม่ควรหันกลับมา เพราะภาพที่เห็นทำให้ลืมตัวกัดปากตัวเองจนได้เลือด แต่ความเจ็บนั้นยังไม่เท่าความรู้สึกเจ็บหนึบที่อกข้างซ้ายและหัวใจที่เหมือนจะเต้นช้าลงทุกที ท่าทางใกล้ชิดกันขนาดนี้ ต่อให้เป็นคนโง่ก็เดาความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ได้ไม่ยาก คนโง่งมอย่างเขายังดูออก

เขามาทำอะไรตรงนี้...

เควินพาเขามาที่นี่ทำไม...

มีแต่คำถามและความไม่เข้าใจ!

“นายเชื่อเถอะว่าเจ้านั่นแค่ปากแข็งไปอย่างนั้นเอง และการที่นายมาแอลเอครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอย่างที่นายคิด”

สิ่งที่โทมัสพูดออกมาเมื่อกี้คือคำปลอบใจเขาเท่านั้น ทวิชได้แต่ยิ้มบางให้กับโทมัสที่มองมาด้วยสายตาห่วงใย

“ไปเถอะทอม” เขาสะกิดบอก เกือบจะเป็นฝ่ายดึงข้อมือโทมัสให้เดินตามออกมา ไม่รู้ว่าไปไหน รู้แต่ไปให้ไกลจากภาพนี้

“แต่ว่า...” โทมัสมองคนข้างๆ อย่างลังเล เมื่อเห็นแววตาเด็ดขาดที่อีกฝ่ายมองตอบกลับ ยิ่งทำให้เขากลัวใจ

“ไม่ใช่เรื่องของผมนี่ ผมเป็นคนนอก” ทวิชบอกเสียงเบา เบนสายตาจากภาพตรงหน้ากลับมามองมือตัวเอง ไม่บ่อยนักที่จะรู้สึกว่าโชคดีที่ตัวเองเป็นนักแสดง ครั้งนี้เป็นอีกครั้งที่รู้สึกแบบนั้น...

ในเมื่อเขาเป็นนักแสดง เขาก็ต้องแสดงความเข้มแข็งออกไปให้ได้ แม้ว่าในใจจะเจ็บปวดก็ตาม ทวิชเชิดหน้าขึ้น สลักสาบานไว้ในใจว่าจะไม่มีวันที่ใครเห็นความอ่อนแอของเขาอีก

โทมัสมองคนข้างๆ พลางถอนหายใจ ก่อนจะพยักหน้าเมื่ออีกฝ่ายกระตุกข้อมือให้เขาเดินนำไป สีหน้าและแววตาของอีกฝ่ายไม่แสดงอาการหวั่นไหวอะไรให้เห็น แต่ยิ่งทำเข้มแข็งเท่าไหร่... ไม่ได้ยิ่งแปลว่าเจ้าตัวกำลังอ่อนแอหรอกเหรอ

ท่าทางของทวิชทำให้โทมัสไม่กล้าวางใจ เขากลัวว่าสุดท้ายแล้วคนที่ตกที่นั่งลำบากก็คือน้องชายของตัวเอง หนุ่มฝรั่งผู้พี่สองจิตสองใจ อยากออกตัวแรงกันท่าจัสตินด้วยความไม่ชอบใจเป็นทุนเดิมเพราะรู้เช่นเห็นชาติว่าอีกฝ่ายทำอะไรกับเควินไว้บ้าง จนนึกอยากจะชกสักเปรี้ยง

เพราะความเจ็บปวดของเควินวันนั้นเขายังจำได้ดี แต่ที่ลังเลรีรออยู่แบบนี้ก็เพราะอยากรู้การตัดสินใจของคนกลาง...

หากเควินเลือกที่จะกลับไปหาจัสติน เขาคงทำอะไรไม่ได้ นอกจากจะซ้ำเติมถ้าเควินต้องเจ็บปวดอีกครั้ง

“ฮันนี่ คุณไปถ่ายหนังที่ไทยแลนด์ไม่ยอมบอกกันบ้างเลย ผมเพิ่งรู้ข่าวตอนที่หนังคุณจะออกฉายนี่แหละ ถึงว่าสิ...ก่อนหน้านี้ติดต่อคุณไม่ได้”

เสียงไม่คุ้นที่ดังขึ้นทำให้คนที่ได้ยินกำมือแน่นอย่างลืมตัวจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ ไม่มีเสียงเควินตอบกลับมา แต่เสียงออดอ้อนของชายหนุ่มผมบลอนด์ดังไม่หยุด

“ผมกับแมทธิวเลิกกันแล้ว ผมรู้แล้วว่าผมรักคุณ ผมคิดถึงคุณ คุณก็เหมือนกันใช่ไหมเควิน”

ความเจ็บที่ฝ่ามือทำให้สติกลับคืนมา ทวิชถามตัวเองว่าเขายืนรออะไร เพราะเหตุนี้เขาจึงเป็นฝ่ายดึงโทมัสให้เดินตาม ทว่าหูยังไม่วายได้ยินเสียงที่ไม่อยากฟัง

“ถ้าคุณไม่มีใคร ผมยินดีที่กลับ...”

“เหวอ!!”

เจ้าของเสียงแรกคือจัสตินที่ยังพูดไม่ทันจบ แต่เสียงที่สองเป็นทวิชที่ร้องเสียงหลงอย่างตกใจ เมื่อร่างทั้งร่างถูกดึงจากด้านหลังจนเซตามไปอย่างง่ายดาย ก่อนที่แผ่นหลังจะปะทะบางอย่างสัมผัสที่คุ้นเคยทำให้รู้ว่าสิ่งนั้นคือแผ่นอกกว้างของเควิน ครั้นจะดิ้นหนี...แขนแข็งแรงข้างหนึ่งก็ตวัดมาโอบรอบลำคออย่างแน่นหนาเหมือนเป็นปราการ

โทมัสเลิกคิ้วเมื่อคนที่ยืนข้างตัวถูกดึงไปซึ่งๆ หน้า แต่พอเห็นว่าอะไรเป็นอะไร มุมปากก็ยกขึ้นด้วยความสมใจ

“พูดพอรึยัง ถ้าพอแล้วก็กลับไป” เควินบอกเสียงเรียบ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง มือที่รั้งเอวสอบของคนในอ้อมกอดเข้ามาชิด ผละไปคว้ามือขาวมากุมและลูบไล้อย่างแผ่วเบา

จัสตินมองสองคนตรงหน้าตาเบิกโพลง คนหนึ่งคือคนที่เขาต้องการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ กับอีกคนคือใครที่เขาไม่เคยเห็นหน้า แต่ไม่เท่าท่าทางสนิทชิดเชื้อที่คนทั้งสองมีต่อกัน หรือเรียกให้ถูกคือที่เควินมีต่ออีกฝ่าย

“ผู้ชายคนนี้คือใคร” ไม่เพียงแค่น้ำเสียงไม่พอใจ สายตาที่หันไปจ้องคนที่ถูกพาดพิงก็ขุ่นเคืองไม่แพ้กัน

“ไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องรู้” เควินบอกกลับทันควัน คิ้วหนาขมวดเข้าหากันเมื่อนึกวิธีตัดปัญหาขึ้นมาได้ ก่อนจะพูดต่อ “แต่ถ้ารู้แล้วจะทำให้คุณไม่ต้องมาที่นี่อีก ผมก็จะบอก ธันเป็นคนรักของผม”

“ไม่จริง” เสียงของจัสตินดังขึ้นแทบจะทันทีที่เควินพูดจบ เจ้าตัวสายหน้าไม่ยอมรับสิ่งที่ได้ยิน

“เชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของคุณ แต่ตอนนี้กลับไปได้แล้ว” เควินบอกเนิบแต่ความจริงจังที่ส่งผ่านสายตาบอกให้รู้ว่าไม่ได้พูดเล่น พูดจบก็ก้มลงกระซิบเย้าคนในอ้อมกอด สายตาแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนราวกับเป็นคนละคน “คนแถวนี้ยิ่งช่างจินตนาการ เดี๋ยวเข้าใจผิดแล้วคิดอะไรเองเป็นตุเป็นตะ”

ถ้าเป็นปกติทวิชคงหันมามองค้อนเขาวงเบ้อเร่อ แต่เพราะตอนนี้อีกฝ่ายยังงุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูกจึงนิ่งเฉย ปล่อยให้เขาฉวยโอกาสสูดความหอมจากแก้มขาว ซึ่งคนอย่างเขาใช้โอกาสคุ้มเสมอ!

แต่ไม่ทันไร ช่วงเวลาให้ฉวยโอกาสก็สิ้นสุด เมื่อน้ำเสียงไม่พอใจของจัสตินดังขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้

“คุณรักผมไม่ใช่เหรอ ฮันนี่ แล้วทำไมถึง...ละ...แล้วมันเป็นใคร” ไม่ถามเปล่า จัสตินโผเข้าไปยื้อแขนและทวงถามเรื่องราวในอดีต

เควินสะบัดมืออีกฝ่ายออกอย่างไม่ไยดี อยากแค่นหัวเราะออกมาด้วยซ้ำเมื่ออีกฝ่ายทวงสิทธิ์ที่เคยทิ้งไป

แต่เพราะอยากให้เรื่องราวจบลงโดยเร็วและไม่อยากรื้อฟื้นให้เสียเวลา เพราะเด็กแสนงอนในอ้อมแขนเริ่มออกแรงดิ้น เควินจึงรีบตอบให้จบไปให้ไวที่สุด “อย่าพูดเรื่องที่ผ่านมาแล้ว ผมไม่ใช่คนที่ยึดติดอดีต และคุณเป็นฝ่ายทำให้มันเป็นอย่างนั้นเอง แต่ผมก็ต้องขอบคุณที่คุณเลือกแบบนั้น” เควินตอบอย่างไม่คิดรักษาน้ำใจคนฟัง เพราะถ้าเขามัวแต่รักษาน้ำใจจัสติน ใครบางคนต้องแปลงร่างเป็นเด็กร้องโยเยกลับบ้านแน่ เควินอมยิ้มแล้วก็ต้องถอนหายใจออกมาเมื่ออดีตคนรักยังไม่หยุดเซ้าซี้

“คุณไม่ได้รักมัน คุณแค่ต้องการประชดผมใช่ไหม” จัสตินโพล่งถามขึ้นมา สีหน้ายิ้มกระหยิ่มเมื่อคาดเดา

เควินแค่นหัวเราะ สีหน้าราวกับได้ยินสิ่งที่เหนือจินตนาการ

“ผมต้องทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร คุณให้ราคาตัวเองมากเกินไปรึเปล่า” เควินก้มมองคนในอ้อมกอดที่ทำหน้ามู่ทู่อย่างเอ็นดู ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองคนถามด้วยสายตาที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แล้วบอกเนิบแต่ชัดเจน “อย่าว่าแต่ทำประชด เพราะแค่นึกถึงคุณ ผมยังไม่เคย”

“ไม่จริง ผมจำได้ว่าคุณบอก...”

“สิ่งที่คุณจำได้มันคืออดีต อดีตที่คุณเลือกเองจัสติน” เควินพูดขัดขึ้นมาก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจบด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด มองสบตาคนฟังให้รู้ว่าทุกคำพูดของเขาคือ เรื่องจริง!

“ผมไม่เชื่อ คุณรักผม ใช่ไหมเควิน คุณแค่อยากประชดผม ใช่ไหม” จัสตินพึมพำอย่างไม่ยอมแพ้ แม้สองแขนแทบหมดแรงแต่ยังไม่ยอมปล่อยมือ จนต้องเป็นหน้าที่ของโทมัสที่ยืนมองหนังชีวิตฉากใหญ่ด้วยสายตาเป็นประกายอย่างนึกสนุก

“ปล่อยน้องชายฉันได้แล้ว” โทมัสกระชากแขนคนที่ตีหน้าเศร้าสร้อยอย่างไม่ปราณี แววตาเต้นระริกด้วยความสะใจระคนเวทนา

“ผมจะคุยกับเควิน” จัสตินอ้อนวอน

โทมัสยิ้มเยาะแล้วบอกกลับไป “น้องชายฉันไม่มีอะไรจะคุยกับนาย นายก็เห็นแล้วนี่ว่าเควินมีคนรักแล้ว และนายกำลังจะทำให้คนรักผิดใจกัน”

จัสตินอ้าปากจะแย้ง แต่โทมัสไม่เปิดโอกาส...

“และถ้านายยังไม่รีบออกไป อย่าหาว่าฉันใจร้ายนะจัสติน” คนพูดเหยียดริมฝีปากแสยะยิ้มเย็น

จัสตินหันไปขอความเห็นใจจากอดีตคนรักแต่อีกฝ่ายเมินเฉย สุดท้ายเขาจึงต้องล่าถอยไปอย่างไม่เต็มใจ นึกเสียดายที่วันนั้นเขาเลือกแมทธิว...คนรักที่ชักนำให้เขาเอาตัวเข้าพัวพันกับเควินเพื่อชื่อเสียงและเงินทอง คนรักที่ยอมให้เขาทอดกายให้คนอื่น คนรักที่ทำเจ้าชู้กับคนอื่นไปทั่วโดยไม่เคยเห็นหัวเขา เพราะวันนั้นเขาหน้ามืดตามัวลุ่มหลงแมทธิวจนเชื่อฟังทุกอย่าง ยอมแม้กระทั่งทิ้งเพชรในมือ ถ้าเพียงแค่วันนั้นเขาขอโอกาสจากเควิน เขาเชื่อว่าเควินจะยินยอมให้อภัย

แต่เขาทิ้งโอกาสนั้นไปแล้ว!

จัสตินเหลียวกลับไปมองคนในความคิดอีกครั้ง แต่สายตาของฝ่ายนั้นจับจ้องแต่คนในอ้อมกอดโดยไม่เหลียวมาที่เขาแม้แต่น้อย วันนั้นเขาเลือกผิด เพราะเขามั่นใจว่าหัวใจของเควินอยู่ในกำมือ เขาจะหวนกลับไปหาเมื่อไหร่ก็ได้

แต่ตอนนี้เขาได้รู้แล้วว่าตัวเอง...คิดผิด!

ท่ามกลางความเงียบที่เกิดขึ้นหลังจากที่จัสตินกลับไป ทวิชที่เพิ่งคืนสติกลับมาครบถ้วนก็กระทืบเท้าลงบนเท้าของคนที่กักเขาไว้ เควินไม่สะดุ้งสะเทือนแต่ยอมคลายมือที่โอบรอบคออีกฝ่ายออก แต่ไม่ยอมปล่อยมือที่กุมมือขาวเอาไว้ ซ้ำยังจูงให้เดินตามเข้าไปในห้องนั่งเล่น ทำเป็นมองไม่เห็นอาการแข็งขืนของเจ้าตัว ก่อนจะดึงให้นั่งลงข้างกัน

เมื่อเห็นท่าทางพร้อมเอาเรื่องของทวิช เควินก็รีบบอกอย่างร้อนตัวโดยไม่ต้องรอให้เอ่ยถาม

“จัสตินเป็นคนรัก...”

แค่ประโยคแรกที่ออกมาจากริมฝีปากของคนข้างๆ ทวิชก็ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็วจนอีกฝ่ายจับไว้ไม่ทัน

“ผมไม่ได้อยากรู้ ทอม รบกวนพาผมไปที่ห้อง” ทวิชขัดขึ้นมาเสียงเรียบ ประโยคหลังหันไปบอกโทมัส แล้วแค่นยิ้มให้กับตัวเอง ผิดหวังกับความจริงที่ได้รู้ว่าที่แท้เขาก็แค่เป็นคนที่เควินดึงเข้ามาประชดคนรักเท่านั้น

แต่เมื่อกี้...เขาเผลอดีใจไปแล้ว ตอนที่เควินบอกว่าเขาคือคนรัก

ทวิชหลุบเปลือกตาซ่อนแววตาหม่น แต่ยังไม่ทันจะเดินไปไหนก็รู้สึกถึงไออุ่นจากคนเดิมที่รวบเขาเข้าไปกอดทั้งตัว

“ทำไมไม่รอฟังกันเลย หือ ไม่ฟังผมพูดให้จบก่อนล่ะ” เสียงนุ่มกระซิบข้างหู พร้อมกับนิ้วเรียวนวดคลึงคิ้วที่ขมวดมุ่นแล้วบ่นงึมงำ “คิดอะไรเองเออเองอีกแล้วแน่ๆ คิ้วขมวดแบบนี้ เฮ้อ ถ้าคุณจะหลงตัวเองบ้าง เข้าข้างตัวเองสักนิด ผมคงไม่ต้องวุ่นวายใจอย่างที่เป็น”

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองตัดพ้อ บอกผ่านทางสายตาว่าเพราะเขาเข้าข้างตัวเองตอนที่เควินพูดกับจัสติน ตอนนี้เขาถึงได้เจ็บปวดอย่างนี้ไง

ตาคู่เรียวที่มองสบมาถ่ายทอดคำพูดนับร้อยนับพัน เควินยิ้มอย่างอ่อนใจก่อนจะบอกจริงจังในน้ำเสียง

“จัสตินเป็นอดีต เป็นคนรักเก่า อดีตแปลว่าผ่านมาแล้ว ผม ‘เคย’ รักเขา แต่นั่นแค่ ‘เคย’ และตอนนี้ไม่ใช่” เควินพยายามเน้นย้ำทุกคำ โดยไม่ละสายตาจากตาคู่เรียวที่สั่นไหว “แล้วรู้ไหมว่าตอนนี้ผมรักใคร” ปากเอ่ยถาม แต่ใช้สายตาสะท้อนความรู้สึกที่อยู่ภายในใจแทนคำพูด

“ผมระ...”

กริ๊ง!!

“WTF...!@#$%^*()_+!...” เควินสบถยาวเหยียดเมื่อเสียงโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น มือใหญ่ยกขึ้นเสยผมอย่างหงุดหงิดงุ่นง่านจนคนมองหลุดขำออกมา

เมื่อเห็นว่าทวิชมีรอยยิ้ม คนที่กำลังงุ่นง่านเต็มทีก็อารมณ์ดีขึ้นทันตา แต่ถึงอย่างนั้นน้ำเสียงที่กรอกลงไปในโทรศัพท์ยังคงกระแทกกระทั้นให้ปลายสายรู้ว่าไม่พอใจ

“เควินพูด” คนที่โทรเข้ามาขัดจังหวะพอดิบพอดีคือนาธาน พิธีกรค่าตัวสูงที่สุดในวงการและเป็นเพื่อนสนิทของเขา

คำทักทายแสนห้วน สร้างความแปลกใจให้กับปลายสายจนต้องถามกลับ

“ฉันไปขัดจังหวะอะไรนายหรือเปล่า” ถามกลั้วหัวเราะอย่างรู้ทัน

“เออ แล้วมีอะไร” เควินยอมรับตรงๆ พลางกระซับมือขาวเอาไว้เมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะเดินหนี

ทวิชส่งเสียงในลำคออย่างขัดใจ มือกาวที่จับมือเขาไว้ เหนียวแน่นจนแกะไม่ออก

“ซุปเปอร์โบว์ลพรุ่งนี้ว่าไง ไปหรือเปล่า” อีกฝ่ายเอ่ยเข้าเรื่องเมื่อได้ยินน้ำเสียงเอือมเต็มทีของเพื่อนรัก หนำซ้ำยังมีเสียงกระซิบเบาๆ ที่ไม่สามารถจับใจความได้ดังเล็ดลอดเข้ามาด้วย และคำตอบที่ตอบกลับมาก็ไม่ผิดคาดนัก

“ไม่ว่าง แค่นี้นะ” เควินตอบทันทีแบบไม่ต้องใช้เวลาคิด ตอนแรกเขานัดกับนาธานว่าจะไปดูอเมริกันฟุตบอล กีฬาโปรดของพวกเขา ซึ่งพรุ่งนี้เป็นการแข่งนัดรองชนะเลิศที่ลีวายส์ สเตเดียมของทีมเยือนและตรงกับวันว่างของเขาพอดี ทว่าตอนนี้เขาไม่ว่างแล้ว...เวลานี้อะไรก็ไม่อาจดึงความสนใจของเขาได้อีก ไม่ว่าซุปเปอร์โบว์ลนัดรองชนะเลิศ หรือแม้แต่บาสเก็ตบอลเอ็นบีเอนัดชิงก็ตาม

“แต่แมตช์นี้...”

ตื๊ด!! ไม่รอให้ปลายสายหาเรื่องคุยต่อ เควินรีบกดวางสายแล้วโยนโทรศัพท์ไปด้านข้างแบบส่งๆ ไม่สนใจว่าตกลงที่ไหน ขอแค่ไม่มีอะไรมารบกวนเขาเป็นครั้งที่สองก็พอ เควินหันไปหาคนที่พยายามดึงมือออกจากการเกาะกุมของเขาด้วยสายตาวาววาม ตั้งใจจะคุยเรื่องที่ค้างไว้ให้จบ จะได้เคลียร์กันให้เข้าใจสักที แต่ดูเหมือนใครบางคนจะเริ่มอิดออด

“ผมอยากพัก” ทวิชเอ่ยเสียงอ่อน แก้มขาวขึ้นสีเรื่อเมื่อนึกได้ว่าคุยเรื่อง ‘อะไร’ ค้างไว้

ครั้งนี้เควินพยักหน้าอย่างง่ายดาย ทำให้คนที่ร้องขอเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ

ง่ายเกินไป! ครั้งนี้เควินยอมเขาง่ายเกินไปจนผิดปกติ!

กว่าที่ทวิชจะนึกเอะใจ เควินก็จูงเขาเดินลิ่วไปยังห้องที่อยู่ริมสุดทางเดิน เมื่อประตูเปิดกว้างออกให้เห็นด้านใน คนที่คร่ำคิดลังเลก็ทำตาโตอย่างตื่นเต้น เตียงกว้างกว่าขนาดคิงไซส์ตั้งเด่นอยู่กลางห้อง แต่นั่นไม่สะดุดตาเท่าระเบียงที่เปิดออกไปเป็นสระว่ายน้ำ และถัดออกไปเป็นชายหาดสีขาว

ทวิชถูกหลอกล่อด้วยวิวทิวทัศน์ที่สวยงามไม่ต่างจากภาพในความฝัน ไม่ทันรู้ตัวว่าตัวเองถูกดึงมายังเตียงนอนสีขาวสะอาด

เควินดันร่างคนที่บอกว่าอยากพักให้นอนลงแล้วล้มตัวนอนตามข้างกัน ก่อนจะหัวเราะพรืดเมื่ออีกฝ่ายดีดตัวขึ้นมาเหมือนติดสปริง

“ทำไมต้องทำท่าตกอกตกใจขนาดนั้น ผมไม่ได้ทำอะไรคุณสักหน่อย” เควินยักคิ้วยียวน แต่ทวิชยิ่งเขยิบตัวออกห่าง ทว่าไม่อาจไปได้ไกลเพราะติดมือใหญ่ที่คว้าข้อมือไว้ทัน

“เชื่อได้ที่ไหน คุณมือไวยังกับอะไร” ทวิชบ่นกระปอดกระแปด แต่หน้าซับสีเลือด

เควินหัวเราะร่วนก่อนจะดึงร่างโปร่งให้นอนลงข้างๆ อีกครั้ง แล้วพลิกตัวตะแคงข้างหันหน้าเข้าหาพร้อมกับยื่นแขนไปรวบเอวสอบให้อีกฝ่ายหมดทางหนี ครู่เดียวแววตาที่เป็นประกายพราวระยับของเควินก็เปลี่ยนเป็นแววตาจริงจังกว่าครั้งไหนๆ

“เอาล่ะ คราวนี้คุณฟังผมได้แล้วนะ ถ้ายังโยกโย้ผมปล้ำจริงๆ ด้วย” เควินขู่ สายตาบ่งบอกให้รู้ว่าเขาพร้อมจะทำตามที่พูดจริงๆ

คนรอฟังทำปากขมุบขมิบ อดค่อนอยู่ในใจไม่ได้ว่าต่อให้เขาไม่โยกโย้ เควินก็หาเรื่องจะทำตามที่คำขู่อยู่แล้ว

“อ๊ะ...” ไม่ทันขาดคำมือขาวก็ตะปบลงบนมือใหญ่ที่สอดเข้าไปใต้เสื้อและลูบไล้บริเวณช่วงเอว ทวิชมองคนทำอุกอาจตาขวาง แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มใส่ตาไม่สะทกสะท้านที่ถูกจับได้

“คุณนี่มัน” ทวิชว่าอย่างหงุดหงิด

“โอเค ไม่เล่นแล้วๆ” เควินหัวเราะพลางโบกมือว่ายอมแพ้ เมื่อหยอกเย้าคนในอ้อมแขนให้พอบรรเทาคิดถึง เควินก็ทำหน้านิ่งขึงขังอีกรอบ ทั้งที่อยากจะกอดรัดคนตรงหน้าให้มากกว่านี้ แต่ก็บอกตัวเองว่ายังมีเวลาอีกทั้งชีวิต

แต่ถ้าไม่เคลียร์กันให้รู้เรื่องนี่สิ...เวลาของ ‘เรา’ อาจจะไม่มีอีก

“เข้าเรื่องดีกว่า คราวหน้าคราวหลังคุณจะได้เข้าข้างตัวเองได้เต็มที่ ไม่ต้องคิดน้อยใจไปเอง” พูดพลางกระซับมือรั้งให้คนที่มองค้อนตาขุ่นขยับเข้ามาใกล้ จนใบหน้าห่างกันแค่คืบสามารถรับรู้ถึงลมหายใจของกันและกัน ตามองสบตาเปิดเผยความรู้สึกภายในใจ เควินเรียบเรียงสิ่งที่จะบอกออกมาเป็นคำพูด แล้วบอกอย่างระมัดระวัง

“ผมกับจัสติน ‘เคย’ คบกัน แต่ตอนหลังผมเพิ่งมารู้ว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นคนรักของเพื่อนสนิทผม” เควินเน้นย้ำให้รู้ว่าเป็นอดีต

“อ้าว แล้วทำไม...” คนที่ตั้งอกตั้งใจฟังร้องอุทานพร้อมกับยื่นมือไปลูบแผ่นหลังกว้างปลอบประโลมอย่างลืมตัว ก่อนจะรีบชักมือกลับเมื่อรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป ทวิชก้มหน้างุดเมื่อเห็นอีกฝ่ายยิ้มพราย สีหน้าเหมือนถูกลอตโต้ยังไงยังงั้น

“ไม่ต้องปลอบผมหรอกเบฟ มันผ่านไปแล้ว ผมไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว” เควินจรดริมฝีปากลงบนหน้าผากของในอ้อมกอดอย่างแสนรัก ก่อนจะบอกต่อ “ระหว่างที่คบกับผม เขาก็มีฐานะเป็นคนรักของเพื่อนผมด้วย ไม่สิ ผมน่ะมาทีหลัง เขาสองคนคบกันอยู่แล้วและจงใจให้จัสตินเข้ามาหาผม หวังจะใช้ชื่อเสียงของผมเป็นบันได” เควินบอกเล่าเสียงเนิบ ไม่มีความผิดหวังเสียใจเจือปนจนนึกแปลกใจตัวเองที่เขาเล่าได้ราวกับว่ามันเป็นเรื่องของคนอื่น ทั้งๆ ที่เรื่องนี้เคยทำให้เขาเจ็บปวดแสนสาหัส

“แบบนี้คุณถึงเกลียดผม...” พูดออกมาได้แค่นี้ เสียงก็ขาดห้วงไปเพราะก้อนสะอื้นที่จุกขึ้นมาถึงคอ ทวิชเม้มปากแน่นด้วยความเสียใจ ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมเควินถึงได้ ‘เอาคืน’ อย่างเลือดเย็น

เพราะสิ่งที่เขาทำไม่ต่างอะไรกับที่คนรักเก่าของเควินทำเหมือนตอกย้ำแผลเก่าจนเหวอะหวะ

แววตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดและใบหน้าที่เจื่อนลงทันควัน ทำให้เควินต้องเอื้อมมือไปลูบแก้มขาวแผ่วเบาเป็นฝ่ายปลุกปลอบใจคนตรงหน้าแทน

“ผมขอทะ...” ทวิชพึมพำ น้ำเสียงขาดห้วงไปอีกครั้ง เมื่อริมฝีปากหยักทาบทับลงมาดูดกลืนคำขอโทษจากเรียวปากนุ่มให้หายลงไปในลำคอ เนิ่นนานกว่าที่เควินจะยอมผละออก แต่ไม่วายคลอเคลียหยอกเย้ากับริมฝีปากแสนหวานเหมือนไม่รู้จักพอ ก่อนกระซิบชิดริมฝีปากนุ่มเสียงอ่อนโยน

“คุณไม่ต้องขอโทษผมแล้ว คุณไถ่โทษของคุณมากเกินพอแล้วเบฟ ผมต่างหากที่ต้องขอโทษคุณ ตอนที่รู้ความจริงว่าคุณเข้าหาผมแบบมีจุดประสงค์แอบแฝง ผมก็หน้ามืดไปหมด ก่อนหน้านั้นผมเพิ่งเจ็บมา ไม่คิดจะเปิดใจให้ใครอีก แต่คุณก็สามารถพังกำแพงอย่างง่ายดาย ผมจึงคาดหวังกับความรักครั้งนี้ วาดฝันไปหลายอย่าง แต่สุดท้ายพอได้รู้ว่ามันคือแผนการของคุณ ทุกอย่างที่ผมเห็น ทุกอย่างที่ผมมีความสุขเป็นแค่การแสดงของคุณ ผมรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบถล่มลงมาต่อหน้า” เควินบอกเล่าตามความรู้สึกของตัวเอง

ทวิชส่ายหน้าและล่ำละลักบอกลนลาน “ไม่ ไม่ใช่ สิ่งที่ผมทำไม่ใช่การแสดง”

เควินก้มลงจูบริมฝีปากนุ่มหนักหน่วงอย่างมันเขี้ยวก่อนจะผละออก “ผมรู้แล้วธัน แต่ตอนนั้นผมยอมรับว่าเจ็บปวดจนหน้ามืดไปหมด คิดแต่ว่าคุณเป็นนักแสดง คุณตีบทแตกทุกบทอย่างง่ายดาย แล้วทำไมกับแค่แสดงให้ผมเชื่อว่ารักจะทำไม่ได้ เพราะอย่างนี้ผมเลยคิดเยียวยาความเจ็บปวดของตัวเองด้วยการเอาคืนคุณบ้าง ให้คุณรู้ว่าการที่ถูกหลอกเจ็บปวดแค่ไหน ผมเลยตั้งใจเลือกภูผามาแทนคุณ ทั้งที่คิมหันต์และคุณประชาต่างก็เลือกคุณ”

“หือ...” เป็นครั้งแรกที่ทวิชรู้ผลการแคสติ้งที่มีเบื้องหลังมากมายกว่าที่เขาคิด คิ้วหนาขมวดเข้าหากันเมื่อมีคำถามผุดขึ้นในใจอีกคำถาม...การที่เควินต้องการเอาคืนเขาจึงเลือกภูผา เขาไม่แปลกใจ แต่ที่แปลกใจคือ...ทำไมสุดท้ายบทอลันถึงถูกเปลี่ยนมาที่เขา แม้จะได้ยินจากกระติ๊บมาบ้าง แต่กระติ๊บก็ออกตัวว่าไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ เขาจึงไม่ปักใจเชื่อ

“ทำไมสุดท้ายผมถึงเลือกคุณแทนภูผาน่ะเหรอ” เควินพูดขึ้นมาโดยไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายเอ่ยถามราวกับเข้าไปนั่งในความคิด

ทวิชพยักหน้า

“เท้าความกันยาวเลย” คนพูดแกล้งเล่นตัวบ้าง

คนรอฟังหน้างอ และด้วยความอยากรู้ทำให้ทวิชเผลอบอกอย่างเอาแต่ใจ “ผมจะฟัง”

ปฏิกิริยาที่คาดไม่ถึงของอีกฝ่ายทำให้เควินหัวเราะในลำคออย่างชอบใจ และอดไม่ได้ที่จะก้มลงจูบริมฝีปากนุ่มหนักๆ หลายๆ ครั้ง

“ได้ตามที่ต้องการเลยที่รัก” เควินรับคำ นัยน์ตาเป็นประกาย ทำเป็นมองไม่เห็นแววตาวาววับขัดใจของคนฟัง

“แล้วก็เรื่องที่คุณไปเจอผมที่เกาะด้วย” ทวิชรีบทวงถาม เมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะดึงออกนอกเรื่อง

“เชื่อไหมว่าที่ผมเจอคุณที่เกาะนั้นเป็นความบังเอิญ ไม่สิ คิดอีกทีอาจจะเป็นพรหมลิขิตก็ได้” เควินบอกตามที่คิด เขาไม่ใช่คนที่เชื่อเรื่องโชคชะตา แต่ครั้งนี้เขาคิดว่าเป็นอย่างนั้น เกาะที่เมืองไทยมีร้อยพัน แต่คิมหันต์จำเพาะเจาะจงต้องเลือกที่นั่นเป็นโลเคชันถ่ายทำ ถ้าไม่ใช่เพราะโชคชะตา จะเป็นอะไร

“ผมดีใจมากแค่ไหนรู้ไหมที่ได้เจอคุณอีกครั้ง ไม่อย่างนั้นผมก็คงมืดแปดด้านไม่รู้ว่าจะไปตามคุณได้ที่ไหน” แค่คิดก็อดใจหายไม่ได้ ถ้าวันนั้นเขาถอดใจไม่เดินตามไป ถ้าวันนั้นเขาไม่ทันมองเห็นทวิช ทุกอย่างคงไม่ดำเนินมาถึงวันนี้ และเขาจะเสียใจแค่ไหนที่ปล่อยให้คนตรงหน้าหลุดลอย แต่ก็นั่นแหละ...เขาเชื่อเหมือนกันว่าไม่ว่ายังไงเขาก็คงต้องตามหาทวิชจนเจอ

“คุณจะดีใจทำไมก็ในเมื่อคุณเป็นคนทำให้ผมต้อง...” คนถามหลุบเปลือกตา ซ่อนแววตาสั่นไหว ต่อให้ผ่านไปนานแค่ไหน ต่อให้มีเรื่องราวดีๆ เกิดขึ้นมากมาย แต่ก็ไม่อาจลบล้างความเจ็บปวดในวันนั้น

ขณะที่ความคิดวนเวียนย้อนกลับไปในวันที่เขาลอยเคว้งคว้างไม่เหลือที่ยึดเหนี่ยวก็มีสัมผัสผะแผ่วอ่อนโยนบนเปลือกตาราวกับจะปลุกปลอบ

“ไม่ใช่ คุณเข้าใจผิด ผมไม่ได้คิดจะแย่งงานคุณ หรือทำให้คุณไม่มีที่ยืนในวงการ ผมไม่เคยต้องการแบบนั้น”

เปลือกตาสีน้ำนมเปิดขึ้นเมื่อได้ยิน แววตาคู่หม่นเต็มไปด้วยคำถาม ก่อนที่เจ้าตัวจะพึมพำถามออกไป “ผมไม่เข้าใจ”

“ผม...ผมหวงคุณต่างหาก” คนพูดเบือนหน้าไปอีกทางแล้วพูดออกมา ทว่าริ้วสีแดงจากซีกแก้มที่ลามไปถึงใบหูก็เพียงพอที่จะฟ้องว่าเจ้าตัวกระดากอายแค่ไหนที่ต้องยอมรับออกมาตรงๆ แต่เควินก็กลั้นใจเล่าต่อเพื่อให้ทุกอย่างกระจ่าง “วันนั้นผมได้ยินจากกระติ๊บว่าคุณจะถ่ายชุดว่ายน้ำ ผมหวงคุณก็เลยเสนอตัวไปแทน และผมก็กลัวว่าคุณจะรับงานถ่ายชุดว่ายน้ำอีก เลยบอกออกไปแบบนั้น ไม่คิดเลยว่ามันจะไปกันใหญ่”

ทวิชกะพริบตาถี่ แก้มร้อนเห่อขึ้นมาทันตา จากที่เขาคิดว่าเควินไล่บี้ไม่ให้เขามีที่ยืน แต่ตอนนี้กลับรู้แล้วว่าไม่ใช่ หน้าซ้ำยังเป็นอะไรที่เหนือความคาดหมาย

“ตอนนั้นคุณยังโกรธผมไม่ใช่เหรอ”

เควินพยักหน้าไม่ปฏิเสธ “ต่อให้ผมโกรธคุณ แต่ผมก็หวงคุณอยู่ดี”

ทวิชอ้าปากค้าง ทำหน้าไม่ถูก เควินยิ้มแล้วดึงร่างโปร่งขึ้นมาเกยบนตัว

“แล้วทำไมพี่กระติ๊บถึงต้องเล่าให้คุณฟัง” ทวิชถามด้วยความไม่เข้าใจ

เควินส่ายหน้า “กระติ๊บไม่ได้เล่า กระติ๊บพูดขึ้นมาเฉยๆ”

“หือ” ประโยคนี้ยิ่งทำให้คนฟังย่นคิ้วงุนงง แต่อีกฝ่ายไม่ปล่อยให้เขาสงสัยนาน เฉลยในประโยคต่อมา

“ผมฟังภาษาไทยได้นิดหน่อย พ่อแท้ๆ ของผมเป็นคนไทย ผมอยู่ที่นี่จนเกือบแปดขวบถึงย้ายไป”

ทวิชอ้าปากค้างอึ้งแล้วอึ้งอีก จนกระทั่งเควินเล่าโดยละเอียดและปิดปากที่อ้าพะงาบของเขาด้วยริมฝีปากของตัวเองอีกรอบ เนิ่นนานกว่าที่เควินจะปล่อยให้ริมฝีปากเขาเป็นอิสระ

“แฮ่กๆ” ทวิชหอบหายใจ สมองขาวโพลนจนคิดอะไรไม่ออกไปครู่หนึ่ง

“เรื่องก็เป็นแบบนั้นแหละ คุณสงสัยอะไรอีกไหม” เควินถามยียวน มองริมฝีปากที่บวมเจ่อตาปรอย

“ไม่” ทวิชรีบบอกพร้อมกับเม้มปากแน่นเมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะอธิบายอย่างใกล้ชิด

“ส่วนเรื่องที่เจอคุณที่เกาะนั่น ต้องขอบคุณคิมหันต์ที่เขาเลือกเกาะนั้นเป็นโลเคชัน” มือใหญ่กดศีรษะได้รูปให้แนบลงกับอกเพื่อฟังเสียงหัวใจ “วันที่ผมได้เจอคุณ ผมไม่รู้หรอกว่าตัวเองยังโกรธคุณอยู่รึเปล่า ผมรู้แค่ว่าผมต้องทำอะไรสักอย่างและจะไม่มีทางปล่อยให้คุณหลุดมือไปอีกแล้ว โชคเข้าข้างผมเมื่อผมสืบรู้ว่าภูผาเป็นคนส่งรูปคุณให้นักข่าว พอดีกับที่ตอนนั้นมีเรื่องที่ทำให้ภูผาถูกปลดจากหนังเรื่องนี้อยู่แล้ว...ทุกอย่างก็เลยออกมาตามนั้น” เควินเล่ารวบรัดข้ามบางฉากบางตอน อย่างเช่นตอนที่เขาเอาคืนแทนทวิชด้วยการจงใจ ‘เล่นด้วย’ จนอีกฝ่ายกล้าบุกเข้าไปหาเขาถึงในมอเตอร์โฮมจนเป็นเรื่องเป็นราว หรือแม้กระทั่งตอนที่เขายื่นคำขาดกับประชาให้ยอมเปลี่ยนตัวนักแสดง...เล่าข้ามไปเพื่อไม่ให้ตัวเองดูเป็นผู้ร้ายในสายตาของคนรักมากเกินไป สักวันทวิชคงได้รู้ แต่ไม่ใช่เร็วๆ นี้

ทวิชเบิกตากว้างกับเบื้องหลังที่ไม่เคยล่วงรู้มาก่อน แทบไม่อยากเชื่อว่าเรื่องราวเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับเขาจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีบางอย่างที่ค้างคา

แต่เพียงอ้าปากจะเอ่ยถาม คำถามก็ถูกกลืนหายไป...

“ผมรักคุณ”

เพียงแค่ประโยคสั้นๆ ก็ทำให้คนฟังล่องลอย สติหลุดหายไปไกล จนลืมว่าตัวเองค้างคาใจเรื่องอะไรอยู่ หัวใจเต้นแรงอยู่ในอกด้วยความสุขล้นใจ น้ำตาแห่งความปิติดีใจเอ่อคลอก่อนที่จะถูกจูบซับด้วยริมฝีปากหยัก

“แล้วคุณล่ะรักผมไหม หืม” คนถามเฝ้าวนเวียนจูบสะเปะสะปะทั่วใบหน้าจนไม่หลงเหลือพื้นที่ใดๆ ที่ไม่ถูกสัมผัส แววตาคมกริบที่จ้องมองใบหน้าได้รูปเป็นประกายระยับเมื่อรอคำตอบ

ทวิชหน้าร้อนผ่าวจนต้องเสหลบตา แม้ไม่มีคำตอบออกมาจากริมฝีปาก แต่อาการที่เจ้าตัวพยักหน้ากับอกกว้าง ก่อนจะยืดตัวขึ้นไปจูบปลายคางสากอย่างเอาใจ เท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนรอคำตอบยิ้มกว้างออกมา

“คุณเป็นคนรักของผมแล้วนะธัน คิดเข้าข้างตัวเองให้เต็มที่ ใช้สิทธิ์ได้ตามสบาย เอาแต่ใจได้เลย นี่เป็นบริการหลังการขาย วันหมดอายุไม่มี” เควินบอกอย่างใจป้ำพลางยักคิ้ว

ทวิชหัวเราะออกมาแล้วแกล้งบอกขู่ “ผมบันทึกเสียงคุณไว้แล้วนะ”

“ตามสบายเลยที่รัก จะให้พูดซ้ำอีกกี่ครั้งก็ได้” เควินยักไหล่ก่อนจะโน้มใบหน้าของคนด้านบนลงมาใกล้จนหน้าผากแตะกัน “จากนี้ไปเราเริ่มต้นกันใหม่นะธัน”

เจ้าของชื่อยิ้มรับด้วยรอยยิ้มกระจ่างตา

เควินยิ้มกว้างตอบพร้อมกับพึมพำ แววตาคนพูดสะท้อนความรักใคร่หมดหัวใจ “ผมจะจับนกตัวนี้ไว้ไม่ปล่อย ไม่ให้ไปไหนอีกแล้ว”

ในเมื่อเหยี่ยวขาวคือนกนักล่า นกอย่างทวิชก็ไม่มีวันที่จะไปจากเขาได้

เขาจะล่าไว้ทั้งตัวและหัวใจ และขังไว้ด้วยความรักของเขาเอง...

กรงกวินทร์
ตอนที่39

หลังจากปรับความเข้าใจกันได้ เควินก็แทบไม่ปล่อยให้คนรักอยู่ห่างตา ขนาดวันที่เจ้าตัวมีคิวถ่าย ก็ไม่วายให้คนรักติดสอยห้อยตามไปกองถ่ายด้วย แม้ว่าทวิชจะปฏิเสธเสียงหลง

“ไม่” เป็นอีกครั้งที่ทวิชยืนกรานปฏิเสธ ทั้งที่เขาควรจะได้กลับเมืองไทยเมื่อสองวันก่อนแต่กลายเป็นว่าเขาต้องอยู่ต่อไปอีกสองอาทิตย์เพื่อรอถ่ายโฆษณากับพระเอกใหญ่ที่ทำเกเรเล่นตัวเลื่อนเวลาถ่ายออกไป ซ้ำยังขู่อยู่เรื่อยว่าถ้าเขาไม่ยอมไปกองถ่ายด้วย เจ้าตัวจะเลื่อนคิวถ่ายไปแบบไม่มีกำหนด

แล้วใครที่บอกว่าชอบความเป็นส่วนตัว?? ทวิชนึกค่อนอยู่ในใจ

เควินเล่าให้ฟังว่าตอนที่คบกับจัสติน จัสตินต้องการให้เปิดเผย แต่เควินต้องการเก็บเป็นพื้นที่ส่วนตัว ไม่อยากให้นักข่าวพุ่งความสนใจไปที่คนรัก แล้วทำไมนะทำไม...ทั้งที่เขาก็ต้องการเก็บเป็นพื้นที่ส่วนตัวเช่นกัน ก็น่าจะลงตัวกับความต้องการของเควิน แต่ไม่รู้ทำไมอีกฝ่ายขยันชวนเขาไปไหนมาไหนแบบท้าทายสายตาปาปารัสซี โดยเฉพาะกองถ่ายที่อันตรายที่สุด

ถึงแม้ว่าเขาจะปฏิเสธเสียงแข็งครั้งแล้วครั้งเล่าว่าไม่ไป แต่สุดท้ายเขาก็ต้องตามไปกองถ่ายอย่างเลี่ยงไม่ได้อยู่ดี ครั้งนี้ก็มีแนวโน้มว่าจะซ้ำรอย...

“ผมอยากให้คุณไปด้วยกัน ไม่อยากอยู่ห่างคุณเลย” เควินบอกเสียงอ่อน เพราะจับทางคนรักได้ว่าถ้าเจ้าตัวทำเสียงแข็ง เขาต้องใช้ไม้อ่อนเท่านั้น เขาลอบยิ้มเมื่อเห็นว่าวิธีนี้ใช้ได้ผลตามที่ต้องการ ทวิชมีท่าทีอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด เขาตอกย้ำให้อีกฝ่ายตกปากรับคำด้วยการใช้สายตาออดอ้อน ชนิดที่ว่าร้อยทั้งร้อยต้องยอมสยบ แต่...ไม่เพียงใช้ไม่ได้กับทวิชที่เอาแต่หัวเราะเหมือนขำนักหนา ยังดูท่าจะไปกระแทกตาใครบางคนที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องรับแขกให้หมั่นไส้จนต้องออกปาก

“ไม่ค่อยเห่อเลยนะเควิน แต่จะว่าไปให้ธันไปกองถ่ายกับนายก็ดีเหมือนกัน ฉันจะได้ไม่ต้องคอยรับมือน้องชายที่เอาใจยากแบบนี้” โทมัสสนับสนุนสุดตัว ผิดกับคนถูกโยน ‘ภาระหนัก’ มาให้

“ถามผมแล้วเหรอ” ทวิชทำหน้าเหมือนกินยาขม เขาถามกลับทันควัน เหมือนเรียกร้องสิทธิ์ของตัวเองบ้าง แต่การเรียกร้องของเขาไม่เป็นผลเมื่อใครบางคนหันมายิ้มให้ และบอกชัดถ้อยชัดคำ

“ผมบังคับ”

“แต่...” ทวิชจะหาข้ออ้างมาแย้งแต่ก็ต้องรีบหุบปากฉับเมื่อได้ยินประโยคต่อมา

“หรือจะเลื่อนถ่ายโฆษณาออกไปอีกสักอาทิตย์ดี” เควินเปรยขึ้นมาลอยๆ แต่สำหรับทวิชไม่ต่างจากคำขู่

“ฮึ่ย!!” ทวิชได้แต่มองตาขุ่นอย่างขัดใจ แล้วเดินตามร่างสูงไปขึ้นรถที่มีไรอันเป็นผู้ขับ สายตาของสองหนุ่มบอดี้การ์ดมีแววขบขันและเห็นใจไม่น้อย

และด้วยเหตุนี้ กองถ่ายหนัง ‘Hangman Return’ ภาพยนตร์เรื่องใหม่ของเควิน จึงมีหนุ่มไทยหน้าละอ่อนเข้าไปป้วนเปี้ยน ทีมงานคิดกันเอาเองว่าทวิชเป็นผู้ช่วยของโทมัสที่ถูกมอบหมายให้มาดูแลเควิน แต่ด้วยความหล่อใสที่กระแทกตา ถึงจะเข้าใจว่าเป็นผู้ช่วยของโทมัส ทวิชก็ได้รับความสนใจจากคนในกองไม่น้อย ไม่เพียงแค่นั้นเสน่ห์ของผู้ช่วยกำมะลอหน้าเอเชียคนนี้ยังทำให้พระเอกของเรื่องหงุดหงิดได้ไม่เว้นวัน

อย่างเช่นตอนนี้...

หลังจากถ่ายจบไปสองซีน เควินก็เดินลิ่วออกจากเซตติ้งถ่ายทำ เส้นผมยังชื้นไปด้วยเหงื่อจากบทแอคชั่นที่เพิ่งถ่ายจบ แต่เจ้าตัวก็รีบร้อนเกินกว่าจะเสียเวลาจัดการตัวเอง แม้กระทั่งเสื้อผ้าที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อยังถูกถอดออกระหว่างที่ก้าวเดินอย่างไม่ให้เสียเวลาสักนาที ขายาวๆ ก้าวโดยไม่เว้นจังหวะจนมาเดินมาถึงตรงที่ใครบางคนนั่งรออยู่

ภาพตรงหน้าที่อยู่ในวิสัยการมองทำให้คนมาใหม่คิ้วกระตุก ทั้งที่ควรจะมีไรอันกับลูคัสนั่งอยู่ใกล้ๆ คนของเขา แต่กลับกลายเป็นเอ็ดเวิร์ด นักแสดงสมทบในเรื่องโดยปราศจากเงาของสองบอดี้การ์ด แม้จะไม่เห็นสีหน้าของทวิชเพราะร่างสูงใหญ่ของเอ็ดเวิร์ดบดบังจนหมด แต่เท่านั้นก็เพียงพอจะทำให้เควินเดินผ่าเข้าไปคั่นกลางอย่างไม่คิดจะรักษามารยาท

“เอ็ดเวิร์ด นายอยู่นี่เอง แจ็คตามหาอยู่” เควินอ้างชื่อผู้กำกับของเรื่อง ทำให้เจ้าของชื่อหันมามองพลางเลิกคิ้ว

“หือ แจ็คตามหาผมอยู่เหรอ มีเรื่องอะไรนะ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวไปก่อนดีกว่า” เอ็ดเวิร์ดพึมพำกับตัวเองแล้วขอตัวแยกไป แต่ก่อนไป ยังไม่วายทิ้งท้ายให้คนขี้หึงคิ้วกระตุกอีกรอบ ด้วยการหันกลับไปหาหนุ่มเอเชียที่เขาสนใจแล้วส่งยิ้มหน้าระรื่น “ผมไปก่อนนะครับ วันหลังจะมาคุยด้วยใหม่ ธันนี่”

ธันนี่??

เควินกัดฟันดังกรอดทำท่าจะพุ่งเข้าหาเมื่อได้ยินชื่อเรียกแสดงความสนิทสนม เดือดร้อนทวิชต้องรีบดึงแขนไว้พัลวันแล้วยิ้มให้เอ็ดเวิร์ดตามมารยาทเพื่อให้อีกฝ่ายไปจากตรงนี้โดยเร็ว เพราะเสียงหายใจฟืดฟาดของเควินดังขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะพรูลมหายใจออกมาเมื่ออีกฝ่ายเดินไปไกล แต่แล้วก็เกือบหลุดปากร้องเสียงหลงอย่างตกใจเมื่อเควินดึงเขาลุกจากที่นั่งแล้วรั้งเข้าไปใกล้ จนไม่เหลือพื้นที่ว่างให้อากาศลอดผ่าน

“ไม่มีคราวหลังเพราะผมจะไม่พาคุณมาอีก” เควินกระซิบเสียงรอดไรฟัน ท่าทางหงุดหงิดงุ่นง่านหน้าตายุ่งเหยิงให้รู้ว่าไม่สบอารมณ์ขั้นสุด

“พาล!” ทวิชว่าพลางหัวเราะ มือขาวยกขึ้นซับเหงื่อที่ซึมบนใบหน้าคมสันอย่างตั้งใจ ฉับพลันใบหน้าบึ้งตึงของเควินก็ผ่อนคลายลงจนหลุดยิ้มออกมาในที่สุด

“ก็เป็นซะแบบนี้” เควินพึมพำอ่อนใจ แล้วกดจูบลงที่ริมฝีปากนุ่มอย่างมันเขี้ยว เพิ่มน้ำหนักที่บดคลึงริมฝีปากจนคนในอ้อมกอดตัวอ่อนปวกเปียกต้องยกมือเกี่ยวกระหวัดรอบคอเขาไว้เพื่อช่วยพยุงตัว ขณะที่คนในอ้อมกอดหลับตาพริ้มเคลิบเคลิ้ม พระเอกคนดังก็มองเลยไปยังด้านหลังแล้วยักคิ้วให้กับหนุ่มนักแสดงสมทบที่หันกลับมามองพอดี จนฝ่ายนั้นรีบหันหน้าหนีไป เควินแสยะยิ้มสมใจเมื่อกำจัดคู่แข่งไปหนึ่ง!

แต่ใช่ว่ากำจัดคู่แข่งไปแล้วเควินจะยอมปล่อยให้เรียวปากนุ่มของทวิชเป็นอิสระง่ายๆ เขาดูดซับความหวานอย่างไม่รู้จักอิ่มจนทวิชต้องทุบไหล่เมื่อใกล้หมดลมหายใจ ถึงจะยอมผละออก

“แฮ่กๆ” ทวิชหอบหายใจตัวโยน หลังโดนสูบเรี่ยวแรงจนต้องซบหน้ากับอกแกร่งในท่าทางออดอ้อนอย่างไม่รู้ตัว

เควินจูบขมับอย่างแสนรัก สายตาที่มองคนในอ้อมกอดอ่อนโยนทั้งรักทั้งหลงอย่างที่ไม่เคยใช้มองใครมาก่อน แล้วก็เปลี่ยนเป็นยิ้มขำเมื่ออีกฝ่ายขู่ฟ่อ

“เล่นอะไรไม่เข้าท่า” ทวิชเอ็ดเสียงเข้มเมื่อตั้งตัวได้

เควินหัวเราะออกมาอย่างไม่กลัวเกรง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อยากให้อีกฝ่ายอารมณ์เสียจึงบอกให้สบายใจ “ผมมองดีแล้วน่าว่าไม่มีใคร” จะมีก็แค่เอ็ดเวิร์ด ทีมคอสตูม และเฟรย่า นางเอกของเรื่อง ออ ยังมีตรงมุมตึกที่ยกโทรศัพท์มาทางนี้อีกคน เควินเงยหน้าขึ้นมองคนเหล่านั้นพร้อมกับยิ้มมุมปาก พอเห็นว่าเขารู้ตัวก็เผ่นแน่บไปอย่างรวดเร็ว

ทวิชดันร่างสูงออกห่างแล้วรีบมองซ้ายมองขวาอย่างระแวง ก่อนจะพรูลมหายใจออกมาเมื่อ ‘ไม่มีใคร’ อย่างที่เควินบอก แต่ไม่นานก็ร้องหน้าตาตื่นเมื่อนึกได้ “คุณมีถ่ายคิวต่อไปอีกไม่ใช่รึไง”

“หมดแล้ว เมื่อกี้แจ๊คขอถ่ายต่อเลย” เควินบอกพร้อมกับลากทวิชเข้าไปในห้องแต่งตัวแล้วยื่นเสื้อกับกางเกงของตัวเองให้

“ปกติทอมต้องดูแลคุณขนาดนี้เลยเหรอ” ทวิชถามอย่างอดไม่ได้ ขณะติดกระดุมเสื้อให้พระเอกคนดังแห่งฮอลลีวูดที่ยืนเฉยเป็นคุณชาย

“เปล่า อยากอ้อนคุณ” คำตอบสั้นๆ ที่ทำเอาคนถามไปต่อไม่เป็น

ทวิชไม่มีคำถามอีก ได้แต่ก้มหน้าก้มตาติดกระดุมงุดๆ มีเพียงแก้มขาวที่แดงเรื่อจนคนมองต้องรั้งเข้ามาจูบหนักๆ อย่างมันเขี้ยว

ไม่เพียงพาทวิชติดสอยห้อยตามไปในวันที่มีคิวถ่าย วันว่างเควินก็ชดเชยให้คนรักด้วยการพาไปเที่ยวเล่นอย่างเอาใจ วันนี้เขาตั้งใจพาทวิชไปเดินเล่นในดาวน์ทาวน์ฮอลลีวูด เพราะบังเอิญได้ยินคนรักคุยกับญาติผู้พี่ของเขาว่าอยากไปเยือนสักครั้งก่อนกลับเมืองไทย ถึงเขาจะไม่ปล่อยให้ทวิชกลับไทยง่ายๆ แต่เมื่อโทมัสรับปากว่าจะพาไปอาทิตย์หน้า เขาจึงชิงตัดหน้าพาไปวันนี้

เควินฮัมเพลงอารมณ์ดี มือข้างหนึ่งจับพวงมาลัย อีกข้างกุมมือของคนรักและสอดนิ้วประสาน

ทวิชมองสองข้างทางหลังจากนั่งรถมาได้สักระยะโดยที่คนขับไม่ยอมบอกจุดหมาย กว่าจะแน่ใจว่าเควินพาเขาไปไหนก็เมื่อเห็นวิวคล้ายกับที่เคยเห็นในทีวี ตรงหน้าเขาคือดาวน์ทาวน์ฮอลลีวูดนั่นเอง แลนด์มาร์กที่นอกเหนือจากโกดัก เธียเตอร์ ไม่พ้นร้านค้าแบรนด์เนมที่ประชันการตกแต่งดึงดูดลูกค้ากระเป๋าหนักซึ่งรวมถึงพวกดาราเซเลบริตี้ ดังนั้นแถวนี้จึงเป็นแหล่งรวมตัวชั้นดีของปาปารัสซี ภาพกอสซิปที่เห็นตามนิตยสารมักจะถูกแอบถ่ายจากละแวกนี้ทั้งนั้น เพราะเหตุนี้ที่ทำให้ทวิชเป็นกังวลขึ้นมา

“ที่จริงคุณไม่ต้องพาผมมาก็ได้” ทวิชบอกเสียงเบา คิ้วขมวดมุ่น

เควินทำเป็นไม่ได้ยิน พอจอดรถในซ่องจอดเรียบร้อยก็ลงจากรถและเดินอ้อมไปเปิดประตูให้คนรัก อีกฝ่ายอึกอักก่อนจะก้าวลงจากรถอย่างเสียไม่ได้ เขาคว้ามือขาวมาจับไว้อย่างไม่สนใจสายตาใคร แม้จะรู้ว่าคนรักกังวลเรื่องอะไรก็ตาม

ทวิชสะดุ้งแล้วดึงมือออกพัลวันแต่อีกฝ่ายไม่ยอมปล่อยมือเขาเป็นอิสระ เขาเงยหน้ามองสบตากับดวงตาสีฟ้าอมเทา สายตาฉายแววกังวลที่จะปรากฏตัวเคียงข้างเควินในสถานที่สุ่มเสี่ยงแบบนี้ เควินเป็นคนมีชื่อเสียง เขารู้ดีว่าการปรากฏตัวในที่สาธารณะแต่ละครั้งย่อมถูกจับตามอง และยิ่งถ้ามีเขาเดินข้างๆ อีกทั้งยังจับมือสนิทสนม รังแต่จะทำให้ถูกเพ่งเล็งมากกว่าเดิม

ความคิดที่ส่งผ่านทางสีหน้าของทวิชทำให้เควินโคลงหัว

“ผมพาแฟนมาเดต ผิดตรงไหน” พระเอกคนดังบอกอย่างไม่ใส่ใจ

ทวิชอ้าปากพะงาบแต่ไม่วายแย้ง “แต่ว่าปาปารัสซี...”

“แบบนี้ล่ะ” เควินถามหลังจากดึงมือที่กุมกระซับมาซุกในกระเป๋าเสื้อคลุม เขาอมยิ้มเมื่อเห็นแก้มขาวซับสีเลือดขึ้นมาทันตา ก่อนจะบอกต่อด้วยน้ำเสียงไม่ยี่หระ “ช่างหัวปาปารัสซี เป็นข่าวก็เป็นข่าว ดีซะอีกคนจะได้รู้”

เควินยิ้มเจ้าเล่ห์ให้รู้ว่าเขาคิดอย่างที่พูดจริงๆ เพราะลำพังแค่ตอนนี้พวกมดแมงยังเสนอหน้าเข้ามาหาคนของเขาทั้งชายและหญิง ไม่รวมว่าถ้าโฆษณาที่เขาจะถ่ายกับทวิชในอาทิตย์หน้าออนแอร์ คงไม่แคล้วมีคนให้ความสนใจคนรักของเขามากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นเขาชิงให้เป็นข่าวตอนนี้เลยยังดีกว่า ตัดไฟแต่ต้นลม!

ทวิชกลอกตาอย่างยอมแพ้เมื่อไม่อาจหาเหตุผลมาหักลบความตั้งใจของคนข้างๆ ทำได้เพียงปล่อยเลยตามเลย

คนเจ้าเล่ห์ไม่วายตัดพ้อหน้าตาย “ที่เมืองไทยคุณไม่เคยพาผมไปเดต ผมเก็บกด”

คนฟังหัวเราะพรืดออกมาด้วยความอ่อนใจเมื่อคนอายุมากกว่าเรียกร้องเหมือนเด็กๆ แต่เมื่อไม่อาจขัดใจ จึงยอมเดินเคียงคู่กับเควินตามที่อีกฝ่ายต้องการ ชี้ชวนกันดูนั่นนี่ เข้าออกร้านค้าและแวะหาของกินเหมือนคู่รักคู่อื่นๆ

จังหวะหนึ่งที่ทวิชเหลือบมองร่างสูงข้างๆ และสบตากับคนที่มองอยู่ก่อนแล้ว เขาก็ยิ้มกว้างออกมาทั้งปากทั้งตา บอกตัวเองว่าในเมื่อเควินยังไม่กังวล แล้วเขาจะต้องสนใจทำไม คิดได้แบบนี้ก็เอียงหน้าไปซบไหล่หนาอย่างสุขใจ ได้ยินเสียงพึมพำของเควินเข้าหู

“ถ้ารู้ว่าพามาแล้วคุณดีใจอ้อนผมแบบนี้ ผมย้ายมาอยู่แถวเบเวอรี่ ฮิลล์ดีไหม จะได้พามาทุกวัน”

ทวิชหัวเราะแล้วบอกว่ายังไงก็ได้ทั้งนั้น...ถ้ามีเควิน เขาอยู่ได้หมด!

หลังจากที่เควินมีคิวถ่ายงานห้าวันติดและเพิ่งได้พักวันนี้ คนที่ไม่มีคิวงานแต่ต้องตามไปด้วยทุกวันอย่างเลี่ยงไม่ได้จึงถือโอกาสเป็นวันพักของตัวเองเช่นกัน ทวิชตื่นสายกว่าปกติเล็กน้อย อาบน้ำแต่งตัวอย่างไม่รีบร้อนนักแม้วันนี้เควินมีแพลนจะพาเขาไปหาดซานตาโมนิกาตามที่เขาเคยเปรยว่าอยากไป

ทวิชเดินไปตามทางเดินที่ทอดยาวผ่านห้องต่างๆ ที่เขายังสำรวจไม่ครบไปยังห้องอาหาร

“...ทำแบบนั้นไม่ได้นะเควิน”

เสียงที่แว่วมาจากห้องรับแขกที่อยู่ถัดไปทำให้ทวิชเดินเลยไปตามเสียง เมื่อมองเข้าไปก็เห็นเควินกับโทมัสกำลังพูดคุยกันหน้าเคร่งเครียด เขาไม่อยากเสียมารยาทแอบฟังจึงจะเดินย้อนกลับไปรอที่โต๊ะอาหาร ทว่าบทสนทนาของคนในห้องที่ดังออกมาทำให้เขาชะงักงัน

“บิลล์ไม่อยากให้นายมีข่าวควงกับใครในช่วงนี้ นายต้องระวังตัวบ้างนะเควิน” น้ำเสียงของโทมัสเป็นกังวลไม่น้อย เช้านี้เขาเพิ่งได้รับคำสั่งจากต้นสังกัดของเควินให้มาเจรจากับเจ้าตัว สาเหตุที่ทางนั้นไม่บอกเควินโดยตรงเพราะมั่นใจว่าเควินไม่รับฟัง จึงคาดหวังว่าเขาจะโน้มน้าวน้องชายได้

แต่เขาไม่คิดอย่างนั้น...

ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับทวิชล่ะก็...เควินไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งนั้น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ต้องลองพูดดู

“ไร้สาระ นักแสดงคนอื่นก็เปิดตัวกันโครมๆ ไม่เห็นไปห้าม” เควินส่ายหน้าแล้วเถียงอย่างดื้อดึง

“นั่นมันคนอื่นแต่นี่นาย นายคือเควิน ดีน ขวัญใจสาวๆ ทั้งโลก อีกอย่างเรื่องใหม่นี้นายต้องรับบทหนุ่มสุดเซ็กซี่ เปลือยอกให้สาวๆ น้ำลายหก บิลล์กลัวว่าถ้ามีภาพหลุดกับธันออกมาแบบนี้แฟนๆ ของนายจะไม่อินไปด้วย นายอย่าลืมว่าธันเป็นผู้ชาย” โทมัสบอกตามที่เข้าใจ แต่คนฟังทำหน้าหน่ายขึ้นมาทันที

เควินกลอกตาและบอกเนือย “ฉันมีคนรักเป็นผู้ชายแล้วยังไง ฉันขายผลงานไม่ได้ขายตัว อีกอย่างใช่ว่าฉันคบกับธันคนแรกซะที่ไหน เมื่อก่อนไม่เห็นห้าม”

“ฉันก็ไม่ได้บอกว่านายขายตัวนี่ ฉันแค่บอกว่าแฟนคลับนายจะเฟล แต่ความคิดนี้ก็น่าสนใจนะ ถ้านายขายตัวเผลอๆ อาจจะรวยเป็นมหาเศรษฐีก็ได้ พวกเศรษฐีแก่แม่หม้ายคงทุ่มกันไม่อั้น” โทมัสแกล้งประชด แต่ผู้เป็นน้องชายไม่ขำด้วย เขาจึงเปลี่ยนวิธีมาใช้น้ำเย็นเข้าลูบแทน “เอาน่า เชื่อบิลล์หน่อยเถอะ ฉันเข้าใจว่านายเห่อแฟน บิลล์ก็ไม่ได้ห้าม เพียงแค่ให้ช่วงนี้เพลาๆ การออกที่สาธารณะหน่อย นี่ขนาดภาพในข่าวเห็นแค่นายเดินกอดคอผู้ชายที่เห็นหน้าไม่ชัด เวปไซต์ทางการของนายยังล่มตั้งแต่เช้าเพราะแฟนๆ เข้าไปถามเรื่องข่าว แล้วถ้ามีภาพที่สนิทสนมกว่านี้ออกมา ฉันไม่อยากจะคิด แล้วที่นายถามว่าทำไมเมื่อก่อนไม่ห้าม แกล้งลืมรึเปล่าว่าเมื่อก่อนนายได้ควงคู่เดตเปิดเผยแบบนี้ที่ไหน” คนเป็นพี่พยายามเกลี้ยกล่อม สีหน้าดีขึ้นเมื่อเห็นคนฟังพยักหน้าเอออคล้อยตาม

แต่ก็แค่ท่าทางเท่านั้น...เพราะเจ้าตัวยังยืนกรานเสียงแข็ง

“ฉันไม่สนใจ ถ้าไม่พอใจก็ยกเลิกสัญญาไปแล้วกัน” เควินบอกตัดบท แต่โทมัสอ้าปากค้าง ขณะที่ทวิชซึ่งยืนแอบอยู่หน้าห้องก็มีสีหน้าไม่ต่างกัน เพราะนึกไม่ถึงว่าเควินจะยื่นคำขาดแบบนี้

เพราะมัวแต่ตกใจจึงถอยเท้าหลบแทบไม่ทันเมื่อร่างสูงลุกพรวดขึ้นและเดินออกมาอย่างรวดเร็ว ประโยคที่โทมัสพูดยังวนเวียนอยู่ในหัว

“นี่ขนาดภาพในข่าวเห็นแค่นายเดินกอดคอผู้ชายที่เห็นหน้าไม่ชัด เวปไซต์ทางการของนายยังล่มตั้งแต่เช้าเพราะแฟนๆ เข้าไปถามเรื่องข่าว”

หมายความมีคนถ่ายภาพเขากับเควินได้อย่างนั้นเหรอ?

พูดตามตรงว่าไม่ได้เหนือความคาดหมายสักนิด เขาคิดอยู่แล้วว่าสักวันต้องถูกปาปารัสซีจับภาพ แต่เมื่อเกิดขึ้นมาจริงๆ เขาก็ทำตัวไม่ถูกเหมือนกัน...ทวิชนิ่งคิดหาทางออก ระหว่างนั้นหูแว่วเสียงโทมัสที่กำลังคุยโทรศัพท์กับใครสักคน

“คุณจะปฏิเสธข่าวเหรอ แต่ถ้านักข่าวไปถามเควิน ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะตอบไปทางเดียวกับคุณ”

ทวิชมุ่นคิ้วกับสิ่งที่ได้ยิน เขาเดินออกมาจากที่ซ่อนตัวอย่างเหม่อลอย เริ่มตระหนักถึงปัญหา... หากว่าเขาอยู่ที่นี่ต่อไป ตอนนี้ยังมีแค่ภาพเลือนๆ แต่ในอนาคตอาจจะมีกระทั่งคนสืบรู้ว่าเขาอาศัยอยู่บ้านเดียวกับเควิน ถ้าเป็นอย่างนั้น ลำพังจะแก้ตัวยังเป็นไปได้ยาก

“ทำไมกินน้อย ไม่ชอบเหรอ” เควินมองคนที่นั่งเขี่ยอาหารในจานไปมาแล้วเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองแล้วส่ายหน้า “ผมไม่ค่อยหิวน่ะ”

เควินเลิกคิ้วอย่างแปลกใจแต่ไม่วายแกล้งเย้า “ถ้าหมดแรงกลางคัน ไม่มีใครหามคุณกลับนะ”

“วันนี้ไม่ไปข้างนอกแล้วได้ไหม เอ่อ...คือ ผมรู้สึกไม่สบายนิดหน่อย” ทวิชรีบบอกพลางหลุบเปลือกตามองจานอาหารบนโต๊ะ ไม่กล้าสู้สายตาเพราะกลัวจะถูกจับได้ว่าเขาโกหก

เควินมองใบหน้าอ่อนเยาว์ที่ก้มต่ำจนผิดสังเกต เขาไม่ได้พูดอะไรนอกจากเดินเข้าไปหา ดึงร่างที่เล็กกว่าให้ลุกขึ้นแล้วหย่อนตัวนั่งลงไปแทน ก่อนจะดึงให้อีกฝ่ายนั่งพาดเฉียงบนตัก

“เป็นอะไร หืม ตัวก็ไม่ร้อน ปวดหัวไหม เดี๋ยวผมพาไปหาหมอ” เควินบอกรัวอย่างเป็นห่วงแล้วแตะริมฝีปากหยักบนขมับเนียน

“มะ...ไม่เป็นไร เดี๋ยวนอนพักก็คงหาย” ทวิชรีบบอกแล้วทำท่าจะลุกขึ้นจากตัก แต่อีกฝ่ายเร็วกว่า...

เควินช้อนตัวคนที่นั่งบนตักจนร่างลอยหวือ ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วบอกเสียงนุ่ม “ไหนๆ วันนี้ผมก็ได้หยุดแล้ว ไปนอนกับคุณด้วยดีกว่า”

ไม่รอให้คนป่วยตอบรับหรือปฏิเสธ ร่างสูงก็ก้าวเท้าไปข้างหน้าอย่างมั่นคงจนมาถึงห้องที่อีกฝ่ายพัก ก่อนจะวางร่างสมส่วนลงบนเตียงนุ่มและคลี่ผ้าห่มคลุมอย่างเอาใจ ส่วนตัวเองขยับไปนั่งกึ่งนอนพิงหัวเตียง มือข้างหนึ่งลูบแผ่นหลังคนป่วยกล่อมนอน

ท่ามกลางความเงียบในยามสายที่มีแสงแดดลอดผ่านผ้าม่านสีขาวรำไร คนนอนครุ่นคิดอะไรเรื่อยเปื่อย สุดท้ายก็ผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว ก่อนที่เขาจะดำดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทรา หูแว่วยินเสียงกระซิบจากที่ไกล

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น คุณอยู่ข้างๆ ผมก็พอ”

ทวิชก้มๆ เงยๆ อยู่ที่โต๊ะข้างหัวเตียง ตาคู่เรียวเพ่งมองหาบางอย่าง นานเข้าก็กวาดข้าวของภายในลิ้นชักออกมาจนหมด แต่ก็ไม่เจอสิ่งที่ต้องการ คนที่หาของแข่งกับเวลาเริ่มกระวนกระวาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเหลือบมองนาฬิกาว่าใกล้ถึงเวลาที่เควินจะออกไปทำงาน... รวมถึงเขาก็ต้องไปด้วยเช่นกัน เมื่อแน่ใจว่าหาจนทั่วลิ้นชักแต่ไม่เจอ ทวิชก็เปลี่ยนเป้าหมายไปยังกระเป๋าสะพายที่พกพาอยู่ประจำ แต่รื้อของออกจนหมดก็ไม่พบ

มันจะหายไปไหนได้ยังไง ในเมื่อเขาเก็บไว้ในลิ้นชัก!

ทวิชพยายามเค้นความจำว่าตัวเองอาจเคลื่อนย้ายไปไว้ที่อื่น แต่ไม่มีที่ไหนแล้วที่เขาจะเอา ‘ของสำคัญ’ ขนาดนั้นไปเก็บไว้ หลังจากเดินวนรอบเตียงไปเกือบครบสิบรอบ ก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านหลัง

“หานี่อยู่เหรอ”

คนที่ก้มๆ เงยๆ สะดุ้งโหยงด้วยความตกใจเพราะไม่คิดว่าจะมีใครเข้ามา แต่เมื่อหันกลับไปมองต้นเสียงความตกใจก็เพิ่มเป็นทวีคูณ ตาคู่เรียวเบิกกว้างเมื่อเห็นสิ่งที่เขากำลังหาอยู่ในมือเจ้าของบ้านที่เลิกคิ้วรอคำตอบ ใบหน้าอ่อนเยาว์ซีดเผือดลง เมื่อเหลือบมองหน้าตาเคร่งขรึมของคนถือ

“เบฟ คุณหาพาสปอร์ตอยู่เหรอ ต้องรีบใช้อะไรหรือเปล่า” น้ำเสียงเอ่ยถามเรียบเรื่อยเหมือนยามปกติ หากแต่แววตาของคนพูดลุกโชนด้วยความกรุ่นโกรธจนคนถูกถามถอยเท้าไปด้านหลังอย่างลืมตัว

ทวิชกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ก่อนจะทำใจกล้าเงยหน้าขึ้นสบตาวาวโรจน์ ได้เพียงครู่เดียวก็ต้องหลุบเปลือกตามามองมือตัวเองแทน

“ผม...เอ่อ” ทวิชได้แต่อึกอักไม่มีคำตอบเพราะนึกหาข้ออ้างที่พอฟังขึ้นไม่ทัน หลายวันก่อนเขาจองตั๋วเครื่องบินกลับเมืองไทยไฟล์ทวันนี้ ตั้งใจดิบดีว่าตอนที่เควินเข้าฉาก เขาจะหลบออกไปยังสนามบิน แล้วค่อยโทรบอกเควินก่อนขึ้นเครื่องและอธิบายเหตุผล เขาคิดง่ายๆ ว่าเควินจะเข้าใจ

และเมื่อถึงเวลาที่ต้องถ่ายโฆษณาซึ่งถูกเลื่อนออกไปครั้งแล้วครั้งเล่า เขาจะกลับมาใหม่ นี่เป็นทางออกที่ดีที่สุด!

“ไปกองถ่ายกับผมต้องใช้พาสปอร์ตด้วยเหรอ หึม” เควินถามพลางยิ้มมุมปากแต่แววตาไม่ยิ้มด้วย เช่นเดียวกับน้ำเสียงเมื่อเอ่ยคำถามต่อมา ที่ห้วนขึ้นเป็นเท่าตัว “คุณจะกลับเมืองไทยหรอเบฟ”

ทวิชหน้าเจื่อนเหมือนเด็กทำผิดแล้วโดนจับได้ เมื่อหมดทางเลี่ยงก็ต้องพยักหน้าตอบตามตรง “ผมจะกลับมาตอนที่ถ่ายโฆษณาเลย”

“ทำไมต้องทำให้ยุ่งยาก” เควินถามในสิ่งที่เขารู้คำตอบแก่ใจอยู่แล้ว พลางหย่อนตัวนั่งลงตรงปลายเตียงอย่างใจเย็น แต่ข้างในไม่ได้สงบเหมือนท่าทางที่แสดงออกมา วันหยุดคราวก่อนเขาเห็นท่าทีไม่ปกติของทวิชแล้วนึกเอะใจ

ไม่รู้อะไรดลใจให้หยิบพาสปอร์ตของทวิชไปด้วยตอนที่เจ้าตัวหลับ เขาบอกตัวเองว่าหากเขาคิดไปเอง...ทวิชจะไม่มีทางรู้ว่าพาสปอร์ตหายไปจากลิ้นชักเพราะปกติเจ้าตัวแทบจะไม่เคยเปิดดูอยู่แล้ว แต่...ถ้าเป็นอย่างที่เขาคาดการณ์ การที่เขายึดพาสปอร์ตไว้กับตัวก็จะทำให้ทวิชหนีไปไหนไม่ได้

และสุดท้ายก็เป็นอย่างหลัง...

“ผม...” คนถูกถามอึกอักไม่รู้จะตอบอะไรให้สถานการณ์เลวร้ายน้อยลงกว่าเดิม เพราะรู้ดีกว่าคำตอบของเขาจะยิ่งกระตุ้นความโกรธของเควิน

“คุณเห็นข่าวนั่นเหรอ” เควินคาดเดาราวกับไปนั่งกลางใจอีกฝ่าย

ทวิชส่ายหน้าพลางถอนหายใจ ก่อนจะยอมรับออกมาโดยดีเมื่อไม่มีทางให้ปฏิเสธ “ผมได้ยินคุณคุยกับทอม” พูดพลางกัดริมฝีปาก ก่อนจะบอกต่อ “ผมไม่อยากให้คุณเสียชื่อ”

เควินรั้งร่างสมส่วนมายืนตรงกลางระหว่างขาสองข้างของตัวเอง พลางใช้นิ้วโป้งคลึงกลีบปากนุ่มที่เป็นรอยฟันอย่างเบามือ

“ห่วงผมโดยการทิ้งผมไปน่ะหรอ” น้ำเสียงคนถามเกรี้ยวกราดผิดกับสัมผัสอ่อนโยนจากมือที่ลูบไล้ปลอบโยน

“เปล่า ผมไม่ได้ทิ้งคุณ” ทวิชรีบแย้งเสียงหลงเพราะไม่อยากให้เควินเข้าใจผิด มือสองข้างแตะไว้ที่บ่ากว้าง ปากละล่ำละลักอธิบาย “ผมได้ยินทอมบอกกับคุณว่าแค่ช่วงนี้ ก่อนที่หนังเรื่องใหม่ของคุณจะเข้าฉาย ผมเลย...” ทวิชหยุดไว้แค่นั้น แต่คนฟังสามารถเดาได้จนจบ

เควินทำหน้านิ่งแล้วเอ่ยถามลองใจ “แล้วถ้าผมโกรธคุณขึ้นมาจริงๆ จนไม่ให้อภัยคุณล่ะ”

คนฟังหน้าเจื่อนไปถนัดตาและบอกเสียงอ่อย “ผมรู้ว่าคุณต้องเข้าใจ” บอกพลางเหลือบมองอย่างกล้าๆ กลัวๆ เมื่อเห็นท่าทีแข็งกร้าวของอีกฝ่ายไม่ลดลง คนที่รู้ว่าตัวเอง ‘คิด’ และ ‘ทำ’ ผิดก็หน้าเจื่อนลงไปอีก แต่คู่เดียวก็ฮึดกลับมาใหม่...

ทวิชคลี่ยิ้มประจบ แขนสองข้างเลื่อนไปโอบรอบคอคนนั่งแล้วโน้มตัวลงไปซบหน้ากับอกกว้าง คลอเคลียถามออดอ้อนแบบที่ไม่เคยทำมาก่อน “คุณเข้าใจผมใช่ไหมครับ”

เควินถอนหายใจ สีหน้าบอกความจนใจและจนปัญญาจะต้านทานความหวามไหวในอก ลำพังแค่เสียงนุ่มออดอ้อนเขาก็พร้อมจะยกโทษให้หมดแล้ว นี่มาทั้งยิ้มประจบ ทั้งท่าทางเหมือนลูกแมวคลอเคลีย แล้วเขาจะเอาปัญญาที่ไหนไปใจแข็งได้ลงคอ แต่ถึงอย่างนั้นเควินก็ทำแข็งใจนั่งนิ่ง บังคับตัวเองไม่ให้ยกมือโอบตอบคนรัก

เขาตั้งใจจะทำให้ทวิชหลาบจำ

จำว่าคนอย่างเขา...‘ได้แล้วต้องไม่ทิ้งขว้าง’ อย่างที่เจ้าตัวกำลังทำกับเขา

“คุณไม่เคยถามความต้องการของผมสักคำ” เควินบอกเสียงแข็งแล้วเบี่ยงหน้าหนีแววตาออดอ้อนที่พานให้เขาใจอ่อนอยู่ร่ำไป

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองง้องอน มือขาวลูบไล้แก้มสากแล้วอธิบาย “ที่ผมไม่ถามเพราะรู้ว่าคุณไม่มีวันยอมแน่ ผมรู้ว่าคุณไม่สนใจข่าวพวกนั้นแต่ผมสนใจ กว่าคุณจะมาถึงตรงนี้ได้คุณต้องใช้เวลาต้องใช้ฝีมือใช้เวลาตั้งเท่าไหร่ ผมไม่อยากให้มันพังเพราะผมเป็นต้นเหตุ”

เควินร้องเฮอะในลำคอ

“คุณบอกเองว่าผมต้องใช้ฝีมือตั้งเท่าไหร่ นั่นแปลว่าผมมาถึงตรงนี้ได้เพราะฝีมือ ไม่ได้ขายตัวหรือขายหน้าตา ดังนั้นต่อให้ผมมีคนรัก หรือคนรักของผมจะเป็นเพศไหน มันก็จะไม่ส่งผลอะไรแต่กลับกัน...ต่อให้ผมโสดซิงครองเวอร์จิ้นเอาไว้ แต่ถ้าการแสดงของผมห่วยแตก อันนั้นสิ คุณถึงค่อยห่วง” คนขายฝีมือบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขามั่นใจว่าแฟนๆ แยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวได้ ต่อให้แฟนคลับจะรักชอบเขาขนาดไหนแต่ก็ต้องเข้าใจว่าเขาคือคนธรรมดาที่มีความรู้สึก มีความรัก มีคนรัก ไม่ใช่หุ่นยนต์ที่จะอยู่โดดเดี่ยวตลอดไป และโลกใบนี้ไม่ได้จำกัดความรักไว้เพียงแค่ชายและหญิง

คนฟังทำสีหน้าปั้นยากกับประโยคเปรียบเทียบ ทั้งเครียดทั้งขำจนแยกไม่ออกจึงนิ่งฟังเฉยๆ

“ที่คุณตัดสินใจแบบนั้น นั่นเพราะคุณไม่เชื่อฝีมือผมต่างหาก ไม่เชื่อว่าผมจัดการกับปัญหาได้” ยิ่งพูด น้ำเสียงยิ่งเข้มขึ้น เช่นเดียวกับใบหน้าหล่อจัดที่แดงก่ำด้วยความโกรธ แต่แววตาระคนไปด้วยความเสียใจ

“มะ...ไม่ใช่” ทวิชที่เพิ่งหาเสียงตัวเองเจอรีบแย้ง กลัวว่าอีกฝ่ายจะคิดไกลไปกันใหญ่

“แล้วจะให้ผมเข้าใจยังไง ในเมื่อคุณ...” เสียงโวยวายของเควินขาดห้วงไปแค่นั้น เมื่อริมฝีปากนุ่มทาบทับลงมาบนริมฝีปากร้อนผ่าว จนถ้อยคำตัดพ้อถูกกลืนหายลงไปในลำคอ คนถูกกระทำแบบไม่ทันตั้งตัวเบิกตากว้าง ในอกลิงโลดกับสิ่งไม่คาดฝัน และเมื่อความจัดเจนยังคนละชั้น...ไม่เพียงเขาจะตั้งตัวได้อย่างรวดเร็ว และตอบรับสัมผัสเงอะงะอย่างชอบใจ ยังเป็นฝ่ายรุกไล่ ฉกลิ้นเข้าไปกวาดต้อนความหวานในโพรงปากจนคนที่เป็นฝ่ายเริ่มอ่อนระทวย

ทวิชรีบโกยอากาศเข้าปอด เมื่อเควินยอมผละออกเพียงเล็กน้อยให้เขาได้พักหายใจ แต่ไม่ทันที่ลมหายใจจะกลับเป็นปกติ ริมฝีปากของเขาก็ถูกครอบครองอีกรอบ เพราะรู้ว่าตัวเองทำผิด ทวิชจึงไม่กล้าดิ้นหนี ทำได้เพียงปล่อยตัวให้อ่อนระทวยไปกับสัมผัสร้อนแรงในอ้อมกอดอันอบอุ่น

เควินลอบยิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์แล้วดื่มด่ำความหวานอย่างย่ามใจ...

ธันอาจจะลืมไปว่าเขาก็เป็นนักแสดงเหมือนกัน!

เพราะฉะนั้นเรื่องแบบนี้เขาตีบทแตกอยู่แล้ว!

กรงกวินทร์
ตอนที่40

หลังจากที่งานโฆษณาถูกพรีเซนเตอร์มากเรื่องเลื่อนวันถ่ายออกไปแบบไม่มีกำหนด ในที่สุดเควินก็ยินยอมพร้อมใจให้ถ่ายได้สักที ซึ่งเท่ากับว่าเลื่อนมาครบหนึ่งเดือนพอดีจากกำหนดการเดิม

งานนี้ไม่ใช่แค่ทีมงานที่โล่งใจ ทวิชก็ไม่ต่างกัน...

และแทนที่คนเพิ่งเคยรับงานใหญ่ระดับโลกครั้งแรกจะตื่นเต้นกว่าใคร กลับกลายเป็นคนที่คลุกคลีกับแวดวงนี้มายาวนานที่ลุกลี้ลุกลนอย่างเห็นได้ชัดตั้งแต่เช้า

“ทอม พร้อมไหม” เควินร้องถามคนที่เดินผ่านเข้ามาในห้องนั่งเล่น

ทวิชมองตามแล้วเลิกคิ้วขึ้น นึกแปลกใจที่เควินถามโทมัสทั้งที่ควรจะถามเขามากกว่า ทว่าโทมัสก็ทำให้เขาแปลกใจขึ้นไปอีก เมื่อตอบกลับพร้อมกับยักคิ้ว

“เรียบร้อยดี”

“ขอบคุณมาก” เควินลูบท้ายทอยด้วยความเก้อกระดาก และเมื่อหันมาเห็นคนข้างๆ มองอย่างกังขา เขาก็หลบตาวูบ

ทวิชอ้าปากเหมือนจะถามบางอย่าง แต่ก่อนที่จะทันได้ถาม โทมัสก็ส่งสัญญาณมือกับเควินแล้วเดินล่วงหน้าออกไปก่อน เขามองแต่ละคนที่มีท่าทางแปลกๆ อย่างประหลาดใจ และไม่ใช่แค่นี้...เขายังสังเกตอีกว่าวันนี้เควินพิถีพิถันกับการแต่งตัวและจัดทรงผมมากกว่าปกติ ทั้งที่กองถ่ายก็มีช่างแต่งหน้าทำผมอยู่แล้ว แต่เจ้าตัวยังปัดซ้ายปัดขวาเล็งกระจกคล้ายไม่มั่นใจ ท่าทางแบบที่เขาไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก

“หล่อแล้วน่า คุณจะแย่งงานช่างแต่งหน้าในกองเหรอ” ทวิชแกล้งเย้าอย่างอดไม่ได้ ถึงจะไม่มั่นใจว่าทีมถ่ายโฆษณาของที่นี่ทำงานกันแบบไหน แต่จากที่ตามเควินไปกองถ่ายภาพยนตร์หลายครั้งก็คิดว่าไม่ต่างจากที่เมืองไทยมากนัก...อย่างน้อยก็ต้องมีช่างแต่งหน้าประจำกอง

สิ่งที่ตอบกลับมาคือรอยยิ้มกว้างของเควิน ก่อนที่เจ้าตัวจะลุกขึ้นยืนและดึงมือเขาให้เดินตามไปที่รถอัลฟาโรเมโอสีบรอนซ์เงินที่วันนี้เควินลงทุนเป็นพลขับเอง ก่อนจะมุ่งหน้าผ่านทางหลวงเลียบชายฝั่งใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงก็มาถึงสวนสาธารณะที่อยู่นอกตัวเมือง

เมื่อมาถึงจุดหมายที่เป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์โฆษณา ทวิชก็ยิ้มออกมากับภาพที่เห็น... สวนสวยถูกประดับประดาด้วยดอกไม้สีขาวน้อยใหญ่ทั้งเดซี่ ลิลลี่ กุหลาบ แม้กระทั่งกล้วยไม้

นับหมื่นนับแสนราวกับสรวงสวรรค์ แม้จะตื่นตาและชอบใจแต่ก็อดแปลกใจไม่ได้ เพราะคอนเซปต์โฆษณาที่เขาได้บรีฟมาตอนทำสัญญา จำได้ว่าโฆษณาชิ้นนี้ค่อนข้างออกแนวเซ็กซี่เย้ายวนตามธีมของสินค้าที่เขาต้องพรีเซนต์นั่นก็คือน้ำหอมที่เน้นความเซ็กซี่สมาร์ต แต่สถานที่ตรงหน้าผิดจากคอนเซปต์ไปไกล

พอก้าวลงจากรถ ทีมงานกลุ่มหนึ่งก็เข้ามารุมล้อมพาเขาแยกไปแต่งหน้า ทวิชเลิกลั่กหันกลับไปมองเควิน เห็นอีกฝ่ายยืนคุยกับทีมงานสีหน้าจริงจัง จนเขาเริ่มกังวลว่าเนื้อหาของงานเป็นแบบไหน ถึงทำให้คนอย่างเควินทำหน้าเคร่งเครียดได้ขนาดนั้น เพราะจนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่ได้รับสคริปต์ที่จะถ่าย และเหมือนอีกฝ่ายรู้ว่าถูกมองอยู่จึงเงยหน้าขึ้นมา ก่อนจะส่งยิ้มทะเล้นมาให้จนเขาคลายกังวลและเดินตามทีมงานไปอีกทาง

‘เควินอยู่ด้วย ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว บทไหนเขาก็เอาอยู่’ ทวิชปลอบใจตัวเองระหว่างนั่งให้ช่างแต่งหน้าสามคนรุมล้อม เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมง ทีมคอสตูมก็ยื่นชุดมาให้เปลี่ยน หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่งหน้าทำผมครบกระบวนความ...เขามองตัวเองในกระจกอีกครั้งก็ต้องตาโต คิดติดตลกว่าชุดสูทสีขาวที่ใส่อยู่นั้นไม่ต่างกับชุดสูทของเจ้าบ่าว อีกทั้งทรงผมที่หวีเรียบแปล้ดูเป็นทางการนั่นอีก ต่างจากคอนเซปต์ที่เขาเคยบรีฟงานมาลิบลับ

หรือมีการเปลี่ยนคอนเซปต์งาน??

ไม่ทันได้ถามใครให้คลายสงสัย หนึ่งในทีมงานก็เข้ามาเรียกให้เดินตามไป ก่อนจะพามาหยุดอยู่กลางสวนสวยที่ดึงดูดความสนใจของเขาตั้งแต่เมื่อกี้

“คุณดูดี สมกับเควินจริงๆ ฉันไม่แปลกใจที่เขาเลือกคุณ” ฝ่ายนั้นพูดแล้วยิ้มให้ พร้อมส่งสายตาแสดงความชื่นชมอย่างจริงใจ

ทวิชเข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึง ‘สมกับที่เควินเลือกเขาเป็นพรีเซนเตอร์คู่’ จึงยิ้มรับอย่างไม่สะดุดหู

“ขอบคุณครับ”

“รอตรงนี้สักครู่นะคะ” คนพูดส่งยิ้มให้อีกทีก่อนหมุนตัวเดินกลับไปทางเดิม

ทวิชพยักหน้าตอบรับ แล้วก็ต้องนิ่วหน้าเมื่อกลายเป็นว่าตอนนี้เขายืนคว้างอยู่กลางสวนโดยที่รอบกายไม่มีใครสักคน ทีมงานที่เดินขวักไขว่ในตอนแรกก็ไม่รู้ว่าไปไหน แม้แต่คนที่มากับเขาก็ไม่อยู่เช่นกัน

ขณะที่ยืนเหลียวซ้ายแลขวามองหาเควิน อยู่ๆ ได้ยินเสียงเพลงบรรเลงดังขึ้นมา ทวิชสะดุ้งหันมองหาที่มาของเสียงแต่ไม่พบ และเมื่อหันกลับไปทางเดิมก็พบว่ามีเด็กชายตัวสูงเท่าช่วงเอวยืนตรงหน้าเขา แต่ที่ไม่เข้ากันคือกุหลาบสีขาวดอกใหญ่ในมือที่เด็กชายยื่นให้เขา

“หือ ให้พี่เหรอ” ทวิชเลิกคิ้วอย่างไม่เข้าใจ แต่ก็รับมาถือไว้โดยดี

ทุกอย่างในเวลานี้ดูเป็นปริศนาไปหมด คล้ายกับว่าเขายืนอยู่ในดินแดนประหลาด...ถ้าหยิกตัวเองแรงๆ สักทีอาจจะตื่นขึ้นจากฝันนี้ก็ได้ แต่ยังไม่ได้ลองทำตามที่คิด เด็กชายตรงหน้าก็หันหลังให้พร้อมกับชี้ไปข้างหน้า เขาเงยหน้ามองตามและก็ได้เห็นว่าตรงนั้นมีร่างสูงที่คุ้นตายืนอมยิ้มอยู่ไม่ไกล ทันทีที่สบสายตา ฝ่ายนั้นก็ขยับเดินเข้ามาใกล้พร้อมกับรอยยิ้มไม่จางและสายตาไม่ละไปจากใบหน้าเขา...สายตาที่มองตรึงร่างของเขาไม่ให้ขยับ เช่นเดียวกับที่เขาไม่อาจละสายตาไปไหน จนกระทั่งอีกฝ่ายมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ในระยะที่รับรู้ถึงไออุ่นของกันและกัน

บอกไม่ถูกว่าความโล่งใจที่มีอีกฝ่ายอยู่ใกล้ๆ คือความไว้วางใจหรืออะไรกันแน่ แต่ที่รู้คือความรู้สึกแบบนี้หาไม่ได้จากใคร

“คุณฝากมาเหรอ” ทวิชชูดอกไม้ไปมาพร้อมกับยิ้มกว้างจนตาหยี

เควินมองแล้วยิ้มตาม ไม่ได้ตอบคำถามแต่ยักคิ้วเป็นคำตอบ

“ชอบไหม”

“มาอารมณ์ไหนเนี่ย” ทวิชงึมงำ แต่ก็ยกดอกไม้ขึ้นจรดจมูก “ขอบคุณนะครับ”

จังหวะที่เงยหน้าขึ้นจากดอกไม้ก็ต้องตื่นตะลึง จนเผลออ้าปากค้างหลุดมาด เมื่อสิ่งที่เห็นคือลูกโป่งสีขาวนับร้อยลอยขึ้นบนฟ้า จนท้องฟ้าสีครามแปรสภาพกลายเป็นทะเลลูกโป่งในพริบตา

“โว้ว อะ...อะไรน่ะ” คนถามหน้าเหลอหลา แม้ริมฝีปากยังระบายไปด้วยรอยยิ้มตื่นตาตื่นใจ “หรือว่าเริ่มถ่ายแล้ว ไม่เห็นมีใครบอกอะไรผมเลย” ทวิชคาดเดาไปเรื่อยเปื่อย แม้อีกใจคิดว่าการถ่ายโฆษณายังไม่น่าจะเริ่ม เพราะยังไม่มีใครต่อไมโครโฟนให้ หรือเพราะนวัตกรรมที่อเมริกาไม่เหมือนกับไทย...ไมโครโฟนอาจจะซ่อนอยู่ไหนสักที่ หรือว่าอยู่ในลูกโป่ง? ทวิชจินตนาการไปเรื่อย รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาเล็กน้อยที่คนตรงหน้าเอาแต่ยิ้มไม่ยอบตอบสักคำถาม แต่ด้วยสปิริตนักแสดงเขาจึงฉีกยิ้มออกมาเต็มที่เพราะกลัวว่าการถ่ายทำอาจเริ่มขึ้นแล้ว

ดวงตาคู่เรียวที่ตวัดมองอย่างขุ่นเคืองกลายเป็นเบิกกว้างขึ้นกว่าเดิม เมื่อลูกโป่งกลุ่มใหญ่ลอยขึ้นจากหลังพุ่มไม้ ครั้งนี้มีป้ายผ้าที่เป็นลายมือหวัดๆ ที่คุ้นตาแต่ขยายตัวใหญ่จนมองเห็นจากระยะไกล

‘Will you marry me?’

ทวิชหันกลับมามองคนตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง แม้จะบอกตัวเองว่า...เป็นการถ่ายโฆษณา แต่หัวใจกลับเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง

เควินยิ้มอบอุ่นแล้วถามเสียงนุ่ม “คำตอบล่ะ”

คนถูกถามอ้าปากพะงาบเหมือนจับต้นชนปลายไม่ถูก ทั้งยินดีทั้งไม่แน่ใจ จนไม่อาจบอกตัวเองได้ว่ารู้สึกแบบไหนมากกว่ากัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ลืมกวาดสายตาหากล้องไปด้วย แต่ไม่เห็นกล้องถ่ายทำสักตัว

เควินหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าตะลึงเพริดของคนรัก ขณะเดียวกันก็ยังดูงุนงง จนเขาต้องออกปากเย้าอย่างอดไม่ได้ “ดูทำหน้าเข้า คำตอบล่ะธัน ถ้าคุณตกลง ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปคุณจะไม่ใช่มิสเตอร์หิรัญภักดิ์อีกแล้ว” คนถามยิ้มละมุน น้ำเสียงในตอนท้ายนุ่มนวลชวนให้คล้อยตาม

คนฟังกะพริบตาปริบๆ สมองถูกใช้งานหนักหน่วงจนคล้ายจะประมวลผลตามไม่ทัน “หมายความว่ายังไงครับ”

“หมายความว่า ผมกำลังขอคุณแต่งงานเบฟ” เควินบอกเสียงนุ่มพร้อมกับรอยยิ้มอบอุ่น

“ตอนนี้ไม่ได้ถ่ายโฆษณาอยู่เหรอ” ทวิชถามหน้าเหลอหลา

“คุณเห็นกล้องสักตัวไหมล่ะ” เควินย้อนถามกลับไปแทน

ขาดคำคนที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกก็ส่งสายตาขุ่น เควินหัวเราะแห้งและยกมือยอมแพ้คนพาลไม่ได้รู้สึกว่าเสียศักดิ์ศรีที่ต้องยอมแพ้ กลับกัน...รู้สึกอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก ถ้าการยอมแพ้ของเขาเรียกรอยยิ้มของคนรักได้ ยังไงก็ถือว่าคุ้ม

“อาจจะเร็วไปหน่อยสำหรับเรา แต่ผมรักคุณนะเบฟ แต่งงานกันนะ” เควินมองสบตาคู่เรียวพร้อมกับบอกกระซิบที่ข้างหู

ประโยคที่เอ่ยขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยทำเอาคนฟังที่ไม่ทันตั้งตัวอ้าปากค้าง พลันน้ำตาแห่งความยินดีไหลลงมาโดยไม่รู้ตัว ทวิชคลี่ริมฝีปากเป็นรอยยิ้มทั้งน้ำตา สิ่งที่อยู่ภายในอกด้านซ้ายเต้นรัวเป็นคำตอบ แม้จะไม่เข้าใจนัก แต่เขาก็พยักหน้ารับคำด้วยความยินดีสุดหัวใจ

เควินรวบร่างสมส่วนเข้ามากอดรัดแนบแน่นจนอีกฝ่ายส่งเสียงประท้วงจึงผละออก มองสบตากันแล้วหัวเราะให้กันอย่างสดใส ก่อนที่เควินจะจูงมือคนข้างๆ ให้เดินตามไปบนทางเดินทอดยาวที่ถูกตกแต่งด้วยดอกไม้สีขาวสวยงามไม่แพ้ในสวน

“จะพาผมไปไหน แล้วเราไม่ถ่ายโฆษณาเหรอ” ทวิชที่ยังพะวงกับงานเอ่ยถามอย่างลังเล

เควินยิ้มมุมปากเจ้าเล่ห์ ตอบยียวน “ไปไหนน่ะเหรอเบฟ ก็ไปทำให้คุณมาใช้นามสกุลเดียวกับผมไง ผมกลัวคุณเปลี่ยนใจ งานเอาไว้ทีหลัง ถ่ายแน่...แต่ไม่ใช่วันนี้”

ไม่ทันให้ทวิชเอ่ยถาม เควินก็พาร่างสมส่วนมาหยุดที่หน้าโบสถ์เล็กๆ ที่อยู่ติดกับสวน ทางเข้าโบสถ์ประดับประดาด้วยกุหลาบสีขาวไม่ต่างสถานที่ที่เพิ่งเดินมา เมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะดึงเข้าไปด้านในโบสถ์ ทวิชก็รีบยื้อเอาไว้

“ดะเดี๋ยว...เขากำลังมีงานอยู่รึเปล่าครับ”

เควินพยักหน้า “ใช่ กำลังจะมีงาน” ถึงจะตอบแบบนั้นแต่เจ้าตัวไม่ยอมหยุดเดิน

“แล้วพวกเราเข้าไปจะดีเหรอ” ทวิชไม่วายถามย้ำให้อีกฝ่ายไตร่ตรองอีกที เพราะคงไม่เป็นการดีถ้าเขากับเควินผลุนผลันเข้าไปตามใจ

“ถ้าเราไม่เข้าไป พิธีก็เริ่มไม่ได้น่ะสิ” เควินไม่ได้ขยายความอะไรอีก เพราะตอนนั้นเองที่ประตูโบสถ์ถูกผลักให้เปิดออกโดยฝีมือของใครสักคน

ทวิชทำตาโตเมื่อมองผ่านเข้าไปด้านใน...ทางเดินทอดยาวที่ปลายทางมีแท่นทำพิธีและบาทหลวงยืนรออยู่ ให้ความรู้สึกเหมือนที่เคยเห็นในหนังฝรั่ง ครั้งหนึ่งยังเคยคิดว่าตัวเองจะมีโอกาสบ้าง แต่เมื่อรู้ตัวว่าหัวใจถูกเควินจับจอง เขาก็ไม่กล้านึกถึงการแต่งงานของตัวเองอีก

สติคล้ายจะกลับมาเมื่อนึกถึงคำพูดเมื่อกี้ของเควิน

“ถ้าเราไม่เข้าไป พิธีก็เริ่มไม่ได้สิ”

ประโยคที่เควินพูดหมายความว่า...

ยังไม่ทันจะหาคำตอบ โทมัสที่ออกจากวิลล่ามาก่อนก็มายืนข้างๆ อย่างเงียบเชียบ ทวิชร้องออกมาด้วยความตกใจ ดีที่ยกมือขึ้นปิดปากได้ทัน ไม่อย่างนั้นคงแตกตื่น

“อ่ะ ธัน” หนุ่มฝรั่งผู้พี่ดึงดอกกุหลาบในมือของทวิชออกและยื่นช่อบูเก้อันเล็กส่งให้คนที่ยังทำหน้าตางุนงงไม่เลิก ไม่รู้ว่าจะแสดงความดีใจด้วย หรือขำที่ทวิชถูกมัดมือชกแบบไม่รู้ตัว และจนถึงตอนนี้ก็ดูเหมือนว่าจะยังไม่รู้ตัว...

คู่หนึ่งทวิชถึงได้สังเกตเห็นว่าโทมัสอยู่ในชุดสีอ่อนเข้ากับบรรยากาศ ไม่เว้นแม้กระทั่งลูคัสและไรอันที่ปกติใส่แต่เสื้อผ้าสีทึมก็อยู่ในชุดสบายๆ สีครีมเช่นกัน ทำให้รู้สึกแปลกตาไม่น้อย

“เควินลงมือเตรียมงานเองเลยนะ” โทมัสกระซิบบอกความลับแล้วหลิ่วตา ครั้งแรกที่เขาได้ยินเควินบอกว่าจะขอทวิชแต่งงานเมื่อสองอาทิตย์ เขาก็เบิกตาโพลง ร้องถามเสียงหลง

“แต่งงาน? ไม่เร็วไปหน่อยเหรอ นายมั่นใจขนาดนั้นเชียว”

“ฉันมั่นใจ” แววตามุ่งมั่นและน้ำเสียงจริงจังของน้องชายที่ตอบมาทำให้เขากลืนคำห้ามปรามหรือแม้แต่คำที่บอกว่าคิดให้ดีก่อนลงคอ

“ถ้านายคิดดีแล้ว ฉันก็ขอให้พระเจ้าอวยพรกับสิ่งที่นายเลือก”

“ขอบใจนายมาก” เควินพยักหน้า ก่อนจะบอกแผนการเซอร์ไพร์สขอคนรักแต่งงานเป็นฉากๆ เหมือนเตรียมการมาอย่างดี ก่อนจะตบท้าย...

“ทอม นายขอเลื่อนงานโฆษณาไปอีกสองสัปดาห์ บอกเขาว่าแลกกับของแรร์ที่ไม่มีแบรนด์ไหนในโลกได้” ...สิ่งนี้ต่างหากคือเมนไอเดียของการสนทนาครั้งนี้

เขาจำได้ว่าตัวเองกลอกตาเพราะทำอะไรไม่ได้มากกว่านั้น และต้องเป็นฝ่ายโทรไปหาผู้บริหารของแบรนด์ไคลลี่ด้วยตัวเองเพื่อบอกตามที่เควินต้องการ ซึ่งทางนั้นตอบตกลงในทันทีอย่างใจป้ำ แม้จะไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ‘ของแรร์’ ที่เควินพูดถึงคืออะไร เพียงแค่บอกว่าได้ ‘ของสำคัญ’ จากเควินเพียงแบรนด์เดียวในโลก...เท่านี้ก็เพียงพอให้ยอมตามโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ

“ทำไมต้องทำให้มันยุ่งยากนะเควิน” โทมัสบ่นอุบที่ต้องเลื่อนการถ่ายโฆษณาออกไปเป็นครั้งที่สอง

“ฉันไม่ได้อยากให้มันยุ่งยากแต่มันผิดแผนตั้งแต่แรก ฉันตั้งใจจะขอธันแต่งงานวันที่มาถึง พอพากลับไปที่บ้านถึงนึกได้ว่าลืมไปรับแหวนจากร้าน ฉันเลยรีบบึ่งไปเอา ที่ไหนได้พอกลับมาถึงบ้านดันมาเจอจัสติน ฉันเห็นว่าธันอารมณ์ไม่ดีเลยเบรกไว้ก่อน ถ้าขอแต่งงานตอนนั้นธันเซย์โนแน่” เจ้าตัวสารภาพท่าทางกระดากอายอย่างที่น้อยครั้งจะได้เห็น

เพราะเหตุนี้โทมัสจึงจำใจต้องร่วมมือ...

เบื้องลึกเบื้องหลังนี้เขาจะเหยียบไว้ก่อน เอาไว้แบล็คเมล์น้องชายทีหลัง โทมัสหันมองทวิชยังทำหน้างงไม่คลาย ทั้งเหลียวซ้ายแลขวาเหมือนกำลังประเมินสถานการณ์มากกว่าตื่นเต้นแล้วอดยิ้มขำไม่ได้ ก่อนจะดึงเข้ามากอดแล้วส่งมือขาวคืนให้น้องชายกุมไว้อย่างเดิม

ทวิชมองมือตัวเองที่ถูกส่งให้เควินกุมสลับกับช่อบูเก้ในมือ ก่อนที่ตาคู่เรียวจะเบิกกว้าง

“ดะ...เดี๋ยว จริงเหรอเนี่ย” ทวิชพึมพำแทบจะเป็นเสียงคราง เมื่อทบทวนทุกอย่างประกอบกันนาทีนี้เองที่รู้ว่างานในโบสถ์แห่งนี้...เจ้าสาว เอ่อ...เจ้าบ่าวอีกคนก็คือเขานั่นเอง ตาคู่เรียวเป็นประกายด้วยความตื่นเต้นยินดี โดยเฉพาะเมื่อรู้ว่าทุกอย่างเป็นฝีมือของเควิน

คนถูกมองยกมือป้ายจมูกเขินๆ เมื่อเห็นแววตาที่บ่งบอกความรู้สึกในหัวใจอย่างไม่ปิดบัง

“มองแบบนี้ เดี๋ยวผมก็ข้ามขั้นฉุดเข้าหอซะหรอก โอ๊ย!” เควินกระซิบอย่างมันเขี้ยว ขาดคำเจ้าตัวก็ร้องเสียงหลงเพราะถูกหยิกที่แขน

ทวิชมองตาขุ่นแล้วทำท่าจะเดินเข้าไปในโบสถ์โดยไม่รอคนข้างๆ อย่างลืมตัว พอดีกับที่ใครบางคนเดินสวนออกมา คนที่จับพลัดจับผลูเป็นเจ้าบ่าวแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวมาก่อนทำตาโตอย่างไม่เชื่อสายตา จนกระทั่งแน่ใจว่าไม่ได้ตาฝาดก็ร้องเรียกเสียงดัง

“พี่ทิพย์” ทวิชโผเข้ากอดพี่สาวอย่างตื่นเต้นดีใจ ละล่ำละลักถามเสียงสั่น “พี่ทิพย์มาได้ยังไงครับ”

ทิชากรยิ้มแล้วชี้ไปยังคนตัวโตข้างน้องชายที่เบือนหน้าไปทางอื่นแต่ใบหูเป็นสีเข้ม เธอยิ้มแล้วกระซิบล้อเลียน “ไม่เห็นบอกพี่เลยว่าน้องเขยพี่เป็นคนดัง”

“น้องเขยอะไรเล่า” คนถูกแซวหน้าร้อนผ่าว ไม่ทันได้พูดอะไรอีกฝ่ายก็บอกต่อกลั้วหัวเราะ

“ฮ่าๆ จะเขยหรือสะใภ้ก็ช่างเถอะ พี่ยินดีต้อนรับ” ประโยคหลังหันไปยิ้มกับเควิน คนที่ยังไม่ถูกระบุตำแหน่งว่า ‘เขย’ หรือ ‘สะใภ้’ ยิ้มหน้าบาน

“เควินไปหาพี่ที่บ้านเมื่อสองเดือนก่อน พี่ยังตกใจเลยตอนที่เขาบอกว่าจะสู่ขอน้องชายพี่ตามธรรมเนียมไทย พี่บอกว่าพี่ไม่ใช่คนใหญ่โตมีหน้ามีตาอะไร ไม่ต้องมีพิธีรีตอง แค่ธันยอมรับเขาพี่ก็ยอมรับด้วย” ทิชากรเล่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้มที่น้องชายเป็นฝั่งเป็นฝา

คราวนี้ทวิชถึงร้องออ เข้าใจขึ้นมาในตอนนี้เองว่าทำไมพี่สาวของเขาถึงไม่คัดค้านตอนที่เขาจะรับงานนี้ ที่แท้...สมรู้ร่วมคิดกัน! แล้วสองเดือนก่อนที่ว่านี้ คือช่วงที่เควินขาดการติดต่อกับเขาไปไม่ใช่เหรอ แล้วอยู่ๆ ไปหาพี่สาวเขาที่เกาะไข่มุกได้ยังไง

ตาคู่เรียวตวัดมองค้อนคนข้างๆ ที่ทำหน้าเฉยได้อย่างแนบเนียนแล้วพึมพำ “ร้ายนักนะ”

คนถูกว่ายิ้มรับหน้าระรื่น

“ไปเถอะ จะถึงเวลาแล้ว” เควินบอกพร้อมหันไปส่งสัญญาณกับโทมัส ก่อนจะหันกลับมาจูบแผ่วเบาที่ริมฝีปากนุ่ม “รักคุณนะธัน”

ทวิชพยักหน้าหงึกหงัก ท่าทางที่หมั่นไส้คนข้างๆ พลันเปลี่ยนเป็นเขินอาย

และก่อนที่ทั้งคู่จะสร้างโลกส่วนตัวขึ้นมา เสียงดนตรีบรรเลงก็ดังขึ้น เควินหัวเราะกับคนรักและจูงมือกันไปตามทางเดินจนมาหยุดที่แท่นพิธี

หลังจากสวมแหวน กล่าวคำสาบานต่อหน้าสักขีพยานสมาชิกครอบครัวดีน และจดทะเบียนสมรสต่อหน้านายทะเบียน ทวิชก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวดีนอย่างสมบูรณ์ งานแต่งงานเล็กๆ ที่มีสักขีพยานเพียงสิบกว่าคน แต่กลับทำให้ทวิชยิ้มกว้าง ไม่จำเป็นต้องมีพิธีใหญ่โตหรือแขกเหรื่อมากมาย เพียงแค่รายล้อมด้วยคนที่รักก็มีความสุขจนล้นใจ

“ตอนนี้คุณเปลี่ยนนามสกุลแล้วนะมิสเตอร์ดีน” เควินบอกพร้อมรอยยิ้มกว้างแล้วรวบร่างคนรักเข้าไปกอดแน่น

“ขอบคุณนะครับที่เป็นผม” ทวิชพึมพำ แล้วรีบดันตัวออก เมื่อเห็นว่าทุกสายตายังคงจับจ้องเจ้าของงาน

“เดี๋ยวคุณได้ขอบคุณอย่างเต็มที่แน่เบฟ” เควินกล่าวหน้าตายแต่แววตาฉายแววเจ้าเล่ห์

ทวิชทำปากขมุบขมิบบ่นอุบ “จะให้ผมซึ้งสักนาที ไม่ได้เลยรึงะ...”

ไม่ทันจบคำ มือใหญ่ก็ช้อนใบหน้าอ่อนวัยให้มองสบตาก่อนจะทาบริมฝีปากลงมาหนักหน่วงจนหายใจแทบไม่ทัน

“แค่รู้ว่าผมรักคุณก็พอ ไม่ต้องซื้งมากหรอก” เควินบอกตาเป็นประกายเมื่อถอนริมฝีปากออกมา สายตาจับจ้องใบหน้าขาวใสที่ระบายไปด้วยรอยยิ้ม ยังไม่ได้ทำซื้งต่อ บรรยากาศหวานซึ้นก็ถูกคั่นด้วยเสียงของโทมัส

“ฉันยืนรอช่อดอกไม้จากพวกนายนานแล้วนะ”

เท่านี้เจ้าบ่าวทั้งสองก็ผละออกจากกันเหมือนแม่เหล็กคนละขั้วแล้วหัวเราะร่วน ก่อนที่ทวิชจะโยนช่อดอกไม้ลอยละลิ่วและตกลงที่โทมัส...นั่นเพราะไม่มีใครลงสนามแย่งด้วย แต่ถึงอย่างนั้นคนที่ได้ช่อดอกไม้ก็ชูขึ้นสูงอย่างภูมิใจแล้วเดินดิ่งไปหาชายหนุ่มเอเชียที่นั่งอยู่ในงานด้วย ก่อนจะบอกเสียงดังฟังชัดให้ได้ยินกันทั่ว

“คนที่ได้ดอกไม้จะเข้าพิธีคนต่อไป ผมได้มาแล้ว คุณจะว่ายังไง”

คำถามขวานผ่าซากสไตล์โทมัสทำเอาคนในครอบครัวหน้าเหวอไปแล้วหัวเราะพรืด ส่วนคนที่ถูกตาคู่เรียวจ้องเขม็งก็เหวอไปไม่ต่างกัน

พัชรกลั้นหัวเราะจนท้องแข็งแล้วตีหน้าขรึม ลุกขึ้นยืนประจันหน้ากับคนรักพร้อมกับถามออกมาจริงจัง “คุณขอผมแต่งงานอยู่รึเปล่าเนี่ย”

ท่าทางอิหลักอิเหลื่อของโทมัสทำให้พัชรอมยิ้มก่อนจะตอบเองโดยไม่รอให้ใครทวงถาม

“ถ้าผมไม่ตกลง คุณคงนอนไม่หลับแน่ ดีไม่ดีเสียใจจนเสียการเสียงาน ถ้าอย่างนั้นผมตกลงแล้วกัน” บอกข้ออ้างยาวเหยียดก่อนจะรวบรัดคำตอบในประโยคสุดท้าย สั้นๆ ได้ใจความจนคนฟังแทบตามไม่ทัน

พัชรยิ้มใส่ตาคนถามอย่างเอ็นดู ก่อนหันไปหาสมาชิกครอบครัวดีนแล้วบอกเสียงดังฟังชัดไม่แพ้กัน

“ผมฝากตัวด้วยนะครับ”

ขาดคำโทมัสก็โผเข้าจูบปากคนรักเหมือนให้รางวัล

ท่าทางของสองคนที่แย่งซีนเจ้าของงาน ทำให้สองเจ้าบ่าวถึงกับส่ายหน้า แล้วมองหน้ากัน...คู่นั้นเหมาะสมกันจริงๆ

สามเดือนต่อมา ข่าวของทวิชเป็นที่ฮือฮาขึ้นมาอีกครั้งในพื้นที่สื่อของไทยหลังจากประกาศอำลาวงการเมื่อห้าเดือนก่อนและภาพยนตร์ที่แสดงนำคู่กับเควินเป็นเรื่องสุดท้ายทำรายได้ถล่มทลาย ก่อนที่ข่าวจะเงียบหายไปจากหน้าสื่อ แต่ข่าวคราวครั้งนี้เป็นที่สนใจกว่าครั้งไหนๆ

...ไม่ใช่ข่าวการคัมแบ็ก

...ไม่ใช่ข่าวงานโฆษณาที่เจ้าตัวโกอินเตอร์ไปถ่ายคู่กับเควินไกลถึงอเมริกาที่กำลังจะออนแอร์

แต่ครั้งนี้ที่ฮือฮาเพราะทวิชปรากฏตัวในฐานะคู่รักของพระเอกหนุ่มที่สาวคลั่งไคล้กันทั่วโลกในงานประกาศรางวัลแห่งหนึ่งที่เควินได้เข้าชิง

ชื่อหราของ ‘ทวิช ดีน’ กระแทกตาคนอ่านนิตยสารเข้าอย่างจัง...

นามสกุลของเควินที่มาต่อท้ายชื่อของทวิชทำให้คนอ่านตาเหลือกค้างด้วยความริษยา ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ผู้ชายจะแต่งงานกันและใช้นามสกุลของอีกฝ่าย เพราะการจดทะเบียนระหว่างเพศเดียวกันในหลายรัฐของอเมริกาเป็นเรื่องถูกกฎหมายที่ได้สิทธิ์และสวัสดิการเหมือนคู่สมรสปกติ แต่คู่นั้นต้องไม่ใช่เควินที่เขาหมายปองและทวิชที่เขาเกลียดเข้ากระดูกดำ ทำไมไม่ใช่เขา...ทำไมต้องเป็นมัน!

“ไม่จริง เป็นไปได้ยังไง” ภูผาตะเบ็งสุดเสียงพร้อมกับเขวี้ยงนิตยสารในมือทิ้งอย่างฉุนเฉียว และเมื่อกดเปิดทีวีหาสิ่งบันเทิงใจก็ยังหนีไม่พ้นข่าวเดิม

“ต๊ายตาย! ได้เห็นรึยังคะ ดูท่าว่าข่าวคราวและภาพหลุดก่อนที่น้องธันจะประกาศอำลาวงการจะมีมูลแล้วค่ะคุณผู้ชม ภาพนี้คือน้องธันที่ควงคู่ออกงานกับเควิน เห็นอะไรนั่นไหมคะ ชื่อที่ขึ้นโชว์ ซูมค่ะซูม ถูกค่ะ ‘ทวิช ดีน’...ตายแล้ว อกอีแป้นจะแตก เซอร์ไพร์สม๊ากมาก ชายหนุ่มรูปงามทั้งสองคนไม่เหลือถึงเราแล้ว ถึงว่าสิคะทำไมน้องธันถึงอำลาวงการอย่างไม่รีรอ เป็นเจ๊...เจ๊ก็เลือกอย่างน้องธัน เควินทั้งหล่อทั้งแซ่บ เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม เห็นว่ามีงานโฆษณาคู่กันด้วยนะคะ คนคงรอดูอย่างล้นหลาม เพราะเควินให้สัมภาษณ์ว่ายอมให้น้องธันทำงานชิ้นนี้เป็นงานสุดท้ายเพราะหวง อื้อหือ...เจ๊ก็ตาร้อนผ่าวสิคะ หวานเว่อร์ อิจฉาน้องธันนะคะ เควินรักเควินหลงขนาดนี้ ทำบุญมาด้วยอะไร”

ภูผากำรีโมตแน่น ใบหน้าที่เคยสดใสเปล่งปลั่งบิดเบี้ยวด้วยความอิจฉา โดยเฉพาะเมื่อหน้าจอทีวีปรากฏภาพหวานของคนทั้งคู่และปิดท้ายด้วยวิลล่าหลังใหญ่ของเควินที่ใช้เป็นเรือนหอ

“โธ่เว้ย!!” ภูผาขว้างปาข้าวของใกล้มือระบายความเคียดแค้นที่สุมในอก คู่แข่งของเขาได้ดิบได้ดีจนน่าอิจฉา ขณะที่เขาเวลานี้...กลายเป็นดาราขาลงเต็มตัว

หลังจากมีมือดีปล่อยคลิปที่เขาโวยวายในห้องแต่งตัววันงานแถลงข่าวเปิดตัวหนัง The Assassin จนเป็นข่าวดังอยู่พักใหญ่ก็มีพวกไม่หวังดีสวมรอยปล่อยข่าวตีไข่ใส่สีออกมาเรื่อยๆ ทั้งจริงบ้าง ทั้งนั่งเทียนเขียนบ้าง ไหนจะมีภาพเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทของเขากับอดีตคู่ขาที่สลัดไม่หลุดออกมา เขาบีบน้ำตาตีหน้าเศร้าปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และดูเหมือนว่าฝีมือการแสดงของเขายังสมบทบาท คนดูกลับมาสงสารที่ถูกใส่ร้าย ทว่าขณะที่ทุกอย่างกำลังจะไปได้ด้วยดี กลับมีนักข่าวคนหนึ่งที่ถามทะลุปล้องกลางวงสัมภาษณ์เรื่องที่เขาทะเลาะกับดาราหน้าใหม่กลางผับพร้อมทั้งขู่จะเอารูปมาเป็นโชว์เป็นหลักฐาน เขาทนไม่ไหวจึงระเบิดอารมณ์ออกไปอย่างไม่พอใจ และเมื่อข่าวนี้เผยแพร่ออกไป ภาพความน่าสงสารของเขาก็ถูกลบล้างไปจนหมดและตอกย้ำภาพลักษณ์ดาราเจ้าอารมณ์ยิ่งขึ้น

และจากเหตุการณ์นั้น ผลคือนักข่าวรวมตัวกันแบนไม่นำเสนอข่าวของเขา ผู้จัดละครเองก็กลัวว่าละครจะไม่มีกระแสจึงไม่มีใครจ้าง แม้กระทั่งต่อภพที่เคยสนับสนุนก็ส่ายหน้าหนี จนเขาต้องยอมลดค่าตัว แต่งานที่มีเข้ามาก็น้อยเต็มที ซ้ำร้ายยังมีคดีความทำร้ายร่างกายที่อิสระแจ้งความจับคนสวนของรีสอร์ตบนเกาะไข่มุกเพราะมีพยานเห็นเหตุการณ์ ส่งผลกระทบมาถึงเขาเป็นลูกโซ่ แม้ว่าคนร้ายจะไม่ซักทอด แต่ระหว่างสู้คดีก็ขู่แบล็คเมล์เรียกเงินจากเขาหลายครั้ง ซึ่งเขาต้องยอมจ่ายเพราะไม่กล้าเสี่ยง จนถึงตอนนี้เขาก็ยังถูกคุกคามอย่างไม่มีวี่แววจะสิ้นสุด

ขณะที่ชีวิตเขาตกต่ำลงมาขนาดนี้ แต่ทำไมทวิชที่เคยตกกระป๋องถึงได้สุขสบาย...ภูผาคิดอย่างเคียดแค้น

“โว้ยย!!” เสียงร้องตะโกนด้วยความคับแค้นใจดังไปทั่วทั้งคอนโด

แสงที่ส่องผ่านผ้าม่านสีขาวผืนบางในยามเช้าทำให้ร่างโปร่งที่นอนอยู่บนเตียงกว้างพลิกตัวหันหน้าซุกหมอนเพื่อหลบแสง เพราะกิจกรรมเมื่อวานยาวนานตั้งแต่หัวค่ำจนถึงค่อนคืน ต่างคนต่างหลับไปอย่างเหนื่อยอ่อนจึงไม่มีใครลุกไปดึงปิดผ้าม่านอีกชั้นที่ทึบแสง ขณะที่จะเข้าสู่ห้วงนิทราอีกรอบ...หูก็แว่วเสียงสนทนามาจากทางหัวเตียง

“...ขอบคุณมาก”

คนนอนค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นอย่างงัวเงีย ภาพที่เห็นคือคนร่วมเตียงนั่งกึ่งนอนพิงหัวเตียงและคุยโทรศัพท์กับใครสักคน

“ถ้าไม่ได้คุณช่วยก็แย่เหมือนกัน ผมต้องขอบคุณภูผาด้วยซ้ำใช่ไหม หึๆ”

ภูผา?

ชื่อที่หลุดออกมาจากปากคนร่วมเตียงทำให้คนที่เพิ่งตื่นเลิกคิ้ว ที่งัวเงียอยู่ก็ตื่นเต็มตา ทุกประสาทการรับรู้เปิดรับอย่างตื่นตัวโดยเฉพาะโสตประสาทที่ทำหน้าที่ดีเป็นพิเศษ

“ถ้าหากภูผาไม่ปล่อยรูปผมกับธันออกไป จนเป็นแรงกดดันให้ธันออกจากวงการ เรื่องคงไม่จบเร็วอย่างนี้ ผมแค่ขาดการติดต่อนิดหน่อยเพื่อให้สมจริง” คนพูดกลั้วหัวเราะ

“ไม่มีทาง ถ้าภูผาไม่ทำ ผมก็ลงมือเอง ผมเตรียมแผนไว้แล้วแต่ภูผาลงมือก่อน ผมเลยฉวยจังหวะนั้น ไม่เปลืองแรง” เควินพูดพลางยกมุมปาก เผยยิ้มเจ้าเล่ห์กับแผนการที่ตัวเองคิดเอาไว้เพื่อพาทวิชมาที่นี่...อย่างถาวร แต่เพราะความอาฆาตแค้นของภูผา ทำให้เขาไม่ต้องเปลืองแรงลงมือ แค่รอใช้โอกาสนั้นให้เป็นประโยชน์

“ยังไงก็ขอบคุณมาก กระติ๊บที่คอยส่งข่าวให้ผมรู้ทุกความเคลื่อนไหว และยังช่วยโน้มน้าวธันไม่อย่างนั้นธันคงลังเลไม่รับงานนี้ ขอบคุณคุณกับทิชากรมาก ถ้าไปเมืองไทยครั้งหน้า ผมจะเลี้ยงตอบแทน” เควินบอกอย่างอารมณ์ดี ช่วงหลังมานี้เขาสนิทสนมกับกระติ๊บและทิชากรเพราะไหว้วานให้ช่วยเป็นหูเป็นตาดูแลทวิชแทนเขา ระหว่างที่เขากลับอเมริกา ตอนแรกคุยผ่านโทมัสแต่ไม่ทันใจ...เขาจึงติดต่อกับสองคนนั่นโดยตรง จนกระติ๊บที่เคยเกร็งเวลาคุยกับเขา กล้าล้อเล่นมากขึ้น

เควินกดวางสายและโยนโทรศัพท์ไปข้างเตียงลวกๆ พอหันกลับมาจะล้มตัวนอนต่อก็ต้องสะดุ้งไปเล็กน้อย เมื่อเห็นตาคู่เรียวที่เขาหลงใหลมองตาขวาง

“ตื่นแล้วเหรอ” เควินทำใจดีสู้เสือ ยิ้มซื่อพร้อมกับโน้มใบหน้าไปจูบหนักๆ ที่ริมฝีปากนุ่มก่อนจะผละออก แต่ก็ต้องยิ้มเจื่อนไปเมื่อตาคู่เรียวยังวาววับไม่ต่างจากเดิม

“พี่กระติ๊บด้วยเหรอ” ทวิชถามคาดคั้นเสียงขุ่น เพิ่งรู้ตอนนี้เองว่านอกจากพี่สาวของเขาแล้ว เควินก็ยังมีกระติ๊บเป็นพวกอีกคน ถึงว่าสิกระติ๊บถึงตามติดเขานักในช่วงสองสัปดาห์ที่เขาเคลียร์งานที่รับไว้ อีกทั้งยังเสนอตัวหาข้อมูลเอเจนซีที่นี่ให้และคะยั้นคะยอให้เขามาแทนที่จะห้ามปราม...

ที่แท้ก็ถูกเควินซื้อตัวไปแล้ว ทวิชคิดอย่างโมโหฉิว

มาถึงตอนนี้ก็นึกขึ้นได้ว่าคำถามที่เขายังติดค้างในวันที่ปรับความเข้าใจกับเควินคืออะไร เขาเคยสงสัยว่าทำไมเควินถึงได้ขาดการติดต่อราวกับจะตัดความสัมพันธ์ หลังจากที่มีภาพของเขาและเควินแพร่ในโลกโซเชียล แต่ตอนนี้คงไม่ต้องถาม เพราะเขาได้คำตอบแล้ว...

เควินทำแบบนั้นเพื่อกดดันให้เขาขาดสติยับยั้งชั่งใจ และเป็นคนหย่อนขอนไม้มาให้ในวันที่เขากำลังไหลไปอย่างไร้ทิศทางจนต้องคว้าท่อนไม้ที่ยื่นมาอย่างไม่มีทางเลือก

ทำให้เขาประกาศออกจากวงการ!

ทำให้เขาตกลงตอบรับงานพรีเซนเตอร์ที่นี่!

และสุดท้ายก็รั้งตัวเขาที่ไม่มีพันธะติดค้างอะไรที่เมืองไทยอีกต่อไปให้อยู่ที่นี่ในฐานะ ‘ทวิช ดีน’

“ทั้งหมดเป็นความตั้งใจของคุณ?” ทวิชถามเสียงสูงกึ่งปรักปรำ ใบหน้ากึ่งหล่อก้ำกึ่งสวยองค์อย่างไม่ชอบใจ

“เปล่า ผมแค่ทำให้มันเป็นอย่างที่ควรเป็นต่างหาก” เควินบอกหน้าซื่อ เมื่อเห็นคนรักหน้าตึงก็ก้มลงไปคลอเคลียอย่างเอาอกเอาใจบอกเสียงอ่อนเสียงหวาน “อย่างอนผมเลยนะเบฟ ผมแค่ปล่อยมือจากคุณไม่ได้ ดังนั้นต่อให้ต้องเจ้าเล่ห์ต้องใช้แผนการอะไร ถ้าทำให้ได้คุณมาอยู่ข้างๆ ผมยอมทั้งนั้น”

แววตาของคนฟังอ่อนแสงลงแต่ไม่วายทำขึงขังกลบเกลื่อน ขณะจะอ้าปากเตรียมบ่นอุบอิบตามประสา อีกฝ่ายก็พูดโพล่งขึ้นมาจนเกิดเป็นความเงียบไปครู่หนึ่งเพราะเสียงหัวใจดังจนไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก

“ผมรักคุณ!”

เพียงแค่ประโยคเดียวความขุ่นเคืองที่อยู่ในใจก็พลันสลายไป ท่าทีแข็งขืนแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนยวบ

“ผมก็รักคุณ” ทวิชกระซิบตอบกลับไปอย่างไม่มีฟอร์ม

เควินยิ้มแก้มปริกับคำหวานของคนรักที่หาฟังยากกว่าอะไรทั้งหมด นานทีปีหนกว่าเจ้าตัวจะยอมพูดออกมาอย่างเอียงอาย แต่ก็ทำให้คนฟังยิ้มละเมออารมณ์ดีไปเป็นวันๆ เขาดึงร่างสมส่วนให้ขยับมานอนซบกับอกแล้วก้มลงจูบขมับอย่างรักใคร่ ไม่ว่าจุดเริ่มต้นจะเป็นแผนการหรือ

ความตั้งใจของใคร แต่วันนี้ที่ได้อยู่เคียงข้างกัน ตื่นเช้าและเข้านอนด้วยกัน มองหน้าและยิ้มให้กัน มีความสุขและทุกข์ไปพร้อมๆ กัน แบ่งปันเรื่องราวให้แก่กันและกัน เท่านี้ก็พอแล้ว...

“รักคุณนะเบฟ” เควินพึมพำพร้อมกับแนบริมฝีปากลงไปตีตรา อีกฝ่ายหัวเราะสดใส ก่อนที่ลมหายใจจะค่อยๆ ขาดห้วง

ไหนๆ วันนี้ก็เป็นวันหยุด เขาขอใช้เวลากับคนรักให้เต็มที่เลยแล้วกัน...

– THE END –